

உ

கணபதி துணை.

சங்கமருவிய எட்டுத்தொகை நூல்களுள்

ஆறுவநாகிய

கலித்தொகை

(மருதக்கலி, முல்லைக்கலி.)

மூலமும்

மதுரையாசிரியர்

பாரத்துவாசி

நச்சினூர்க்கினியருரையும்.

— ௦௦௦௦௦ —

இவை

இடையாற்று மங்கலம்

வைத்தீச்சுவரையரவர்கள் குமாரரும்

சென்னை,

பிரஸிடென்ஸிகாலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய

அனந்தராமையரால்,

நன்கு பரிசோதித்து

தாம் புதிதாக எழுதிய ஆராய்ச்சிக்குறிப்புடன்

சென்னை,

நோபில் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1925

ரிஜிஸ்டர்ட் காபிலாட்?

இரண்டாஞ் சம்புடத்தின்.

முகவுரை.

கீளருந் திருவல்லிக் கேணிக்க ணன்பர்
தளருந் துயர்தீர்ப்பான் சார்த்து—வளருந்
தோருகோட்கே கற்பகத்தா ளுற்றேன் கலிக்கட்
டிருகோட்டும் வெப்பொழியச் செய்து.

இந்நூலையும் இப்பதிப்பையும்பற்றிய செய்திகள் பலவும், கடவுள் வாழ்த்தும் பாலைக்கலியும் குறிஞ்சிக்கலியும் அடங்கிய முதற்சம்புடத்தின் தலைப்பில் எழுதப்பெற்றுள்ளன.

இவ்விரண்டாஞ் சம்புடத்தில் மருதக்கலியும் முல்லைக்கலியும் அடங்கியுள்ளன. இதில் முதற்சம்புடத்திற்போலவே இப்பகுதிகளி லுள்ள செய்யுட்களோ செய்யுட்பகுதிகளோ மேற்கோளாகவந்துள்ள இடங்களும் ஒத்த பகுதிகளும் ஆங்காங்கு எண்கள் முதலியவு இட்டுக் குறித்திருப்பதோடு, சொல்லாராய்ச்சிக்கும் விலங்கு பறவை மரஞ் செடி கொடிகளைப்பற்றிய ஆராய்ச்சிக்கும் உதவியாக உரிய விடங்களில் சில குறிப்புக்களும் குறிக்கப்பெற்றிருக்கின்றன.

முதற்சம்புடத்திலன்றி இச்சம்புடத்தில் பிற்கூறிய குறிப்புக் களைச் சேர்த்ததற்குக்காரணம், முதற்சம்புடத்தைப் பார்த்த தமிழ்பி மாணிகளான அன்பர்களிற் சிலர், உரையிலுள்ள சொற்கள், பண்டை இலக்கியத்துள்ளன; இல்லன; இவை இன்னசொல்லின் சிதைவுஎன்ற செய்திகளையும் இயன்ற அளவு தெரிவித்தல் நன்றென்றும், வேறு சிலர், உயிர்களைப்பற்றிக் கூறுமிடத்து மிருகவிசேஷம் பகழிவிசேஷம் விருகூ விசேஷமென்று சிறிதும் அறிய இயலாதபடி விட்டுவிடாமல் இப்பொருள் இன்னதென்று அறியும்படி அவற்றையும் இயன்ற அளவு விளக்கல் பேருபகாரமாமென்றும் விரும்பிக் கூறியனவாகும். அதலால் அவற்றையும் பற்றி இயன்ற அளவு குறித்திருக்கின்றேன்.

இம்முகவுரையின்பின், முதற்சம்புடத்தில்ன்றி இச்சர்புடத்தில்
 வந்துள்ள நூற்பெயர் முதலியவற்றின் அகராதியும் செய்யுள் முதற்
 குறிப்பகராதியும் இப்பதிப்பைப் பற்றி மஹாமஹோபாத்தியாயர்
 தாக்ஷிணத்திய கலாநிதியென்னும் சிறப்புப் பட்டங்களைப்பெற்று
 விளங்கும் பிரஹ்மஸூ உ.வே. சாமிநாதையரவர்களும் மதுரைத் தமிழ்ச்
 சங்கத்துச் செந்தமிழ் முதலிய பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர்களும் எழுதி
 யுள்ள அபிப்பிராயங்களும் சேர்க்கப்பெற்றிருக்கின்றன.

இந்நூல் விரைவில் இனிது நிறைவேறத் தமிழ்த்தெய்வத்தின்
 திருவருளை வேண்டுகின்றேன்.

திருவேட்டிசுவரன்பேட்டை
 குரோதனவாஸி
 ஆனீஸ் உகூஉ

இங்ஙனம்:

இ. வை. அனந்தராமையன்.

முதற்சம்புடத்திலன்றி இதில் எடுத்துக்காட்டப்பெற்ற நூற்பெயர் முதலியவற்றின் அகராதி.

ஆஷ்டாங்கஹ்ருத்யம்.
 சிகித்ஸாஸ்தானம்
 [இராமாயணம் (உத்தரராமாயணம்)]
 சந்திரகேதுநகரப்படலம்
 இருசமயவிளக்கம்
 இன்னொருநாற்புது
 [உத்தரகோசமங்கைப்புராணம்]
 அரித்துவசன்சராபந்திர்த்தபடலம்
 உதயணகுமாரகாவ்யம்
 உஞ்சைக்காண்டம்
 உரிச்சொனிகண்டு
 [கந்தப்புராணம்]
 அக்கினிமுகர்சரன்வதைப்படலம்
 அசுரர் யாகப்படலம்
 ஆற்றுப்படலம்
 சுரம்புகுபடலம்
 திக்குவிசயப்படலம்
 திருவவதாரப்படலம்
 தேவகிரிப்படலம்
 பானுகோபன்வதைப்படலம்
 மூவாயிரர்வதைப்படலம்
 [கம்பராமாயணம்]
 இராவணன்சோகப்படலம்
 உருக்காட்டுப்படலம்
 கடிமணப்படலம்
 குகப்படலம்
 சூடாமணிப்படலம்
 சேதுபந்தனப்படலம்
 திருவடிதொழுதபடலம்
 தேரேறுபடலம்
 நீந்தனைப்படலம்
 படைக்காட்சிப்படலம்
 படைத்தலைவர்வதைப்படலம்
 பிணிவிட்டுப்படலம்
 பிரமாத்திரப்படலம்
 மாரீசன்வதைப்படலம்
 வாலிவதைப்படலம்
 கள்வழிநாற்புது.
 [காசிகண்டம்.]
 அமுதேசன்முதலியவிலிங்கத்தின்
 சிறப்புரைத்தது

பஞ்சநத்தின் வரலாறு.
 மணிகள் னிகையின் சிறப்பு
 [காஞ்சிப்புராணம்.]
 சித்தீசப்பட்டலம்
 குண்டலகேசி.
 [குறள்.]
 பரிப்பெருமாளுரை
 மணக்குடவருரை
 [கூர்மப்புராணம்.]
 ஆதவர்சிறப்புரைத்தது
 இந்திரத்துயம்மன்முத்திபெற்றது
 இராமன்வைகுந்தமடைந்தது
 தக்கனைச்சித்தது
 திருக்கல்யாணம் [புரைத்தது
 நவகண்டத் துறைவோ ரியற்கை
 கோவையார் (திருக்கோவையார்.)
 சிதம்பரமும்மணிக்கோவை.
 [சீகாளத்திப்புராணம்]
 நான்முகச்சுருக்கம்
 சக்கிரநீதி.
 [குளாமணி.]
 அரசியற்சுருக்கம்
 குமாரகாலச்சுருக்கம்
 தூதுவிசெருக்கம்
 நகரச்சுருக்கம்
 சேந்தன்றிவாகரம்.
 [தணிகைப்புராணம்.]
 இந்திரனருள்பெறுபடலம்
 வீராட்டகாசப்படலம்
 திணைமொழியைப்பது.
 [திருக்கழுக்குன்றப்புராணம்]
 திர்த்தச்சுருக்கம்
 நகரச்சுருக்கம்
 பசுவராகச்சுருக்கம்
 திருக்கமூமலமும்மணிக்கோவை,
 திருப்புகழ்.
 [திருவாணக்காப்புராணம்.]
 புராண வரலாற்றுப்படலம்
 [திருவிளையாடற்புராணம்.]
 திருநகரப்படலம்
 நான்மாடக்கூடலானபடலம்

நூற்பெயர் முதலியவற்றின் அகராதி.

பரிநரியாக்கியப்படலம்
பாயிரம்
மாமனாகவந்துவழக்குரைத்தபடலம்
மாயப்பசுவைவதைத்தபடலம்
வாகுணனுக்குச் சிவலோகம் காட்டியபடலம்
வன்னியுக்கிணறுமிலிங்கமுமழைத்தீர்த்தகிரிப்புராணம். [தபடலம்
கந்ததீர்த்தச்சருக்கம்
[நாலாயிரதிவ்வியப்பிரபந்தம்.]
இயற்பா
திருச்சந்தவிருத்தம்
பெரியாழ்வார் திருமொழிகண்டு.
[நீலகேசி.]
குண்டலகேசிவாதச்சருக்கம்
[நைடதம்.]
அரசாட்சிப்படலம்
கைக்கிளைப்படலம்
சிறப்புப்பாயிரம்
நகர்நீங்குபடலம்
போதுசொய்ப்படலம்
மாலைப்படலம்
வேற்றுருவமைந்தபடலம்
பதினொன்றிருமுறை. [மாலை
மூத்தநாயனார் திருவிரட்டைமணி
[நாகவாதம்.] [வத்தியாயம்
(9) அரிச்சந்திரன் கதைபுரைத்த
உருக்குமிணியூதீர்த்த வத்தியாய
சகடமுதைத்தவத்தியாயம் [யம்
சுபத்திரைமணமுரைத்த வத்தியா
பிரத்தமனன்மணம்புரியத்தியாய

சையாதிநகையுரைத்த வத்தியாய
(8) வாமனவதார முரைத்த வத்தியாயம்
ஸ்ரீநாரதர் கஞ்சனேடுரைத்தவத்தி
[பிரபுலிங்கலீலை.] [யாயம்
பிரபுதேவார்வந்தகதி
மாயையினுற்பத்திகதி
[பிரமோத்தரகண்டம்.] [தியாயம்
பத்திராயுவுக்குஅரசியலளித்தவத்
புள்ளிருக்கு வேளூர்க்கலம்பகம்.
[புறப்பொருள்வெண்பாமாலை.]
உழிநைப்படலம்
பெருந்திணைப்படலம்
வென்றிப்பெருந்திணை.
[பெரியபுராணம்.]
கழறிற்றறிவார் நாயனார் புராணம்
கோச்செங்கட் சோழ நாயனார்
புராணம்
சிறுத்தொண்டநாயனார் புராணம்
சேக்கிழார்
திருநாட்டுச்சிறப்பு
வாட்போக்கிக்கலம்பகம்.
[விநாயகபுராணம்.]
கேசானனர் திருவவதாரப்பட்டம்
[வில்லிபாரதம்.]
இராசசூயச்சருக்கம்
எட்டாம்போர்ச்சருக்கம்
நாண்டவ தகனச்சருக்கம்
நான்காம்போர்ச்சருக்கம்
மணிமான்வதைச்சருக்கம்
[வேதாரணியபுராணம்]
சோரச்சருக்கம்

இவற்றுள் சில நூல்கள் முதற் சம்புடத்தில் எடுத்துக் காட்டப் பெற்றிருந்தும் உட்பிரிவுகளின் வேறுபாட்டால் இதிலும் எடுத்துக்காட்ட வேண்டியவையாயிருந்தமையால் அந்நூல்கள் இவைஎன்பதற்கு அறிகுறியாக, அந்நூற்பெயர்களின் இருபக்கத்தும் இருதலைப் பகரம் [] அமைக்கப் பெற்றிருக்கிறது. அதனில் இல்லாது, இச்சம்புடத்தில் எடுத்துக் காட்டப் பெற்ற நூல்கள்.

(கஅ)

மற்றும் சிலவாம்.

மருதக்கலி முல்லைக்கலிகளின்

செய்யுள் முதற்குறிப் பகராதி.

செய்யுள்	பக்கம்.	செய்யுள்	பக்கம்.	செய்யுள்
அகன்றறை	௪௩௮	காராரப்பெய்த	௭௦௩	பொதுமொழி
அரிநீரவிழ்நீலம்	௫௪௨	கார்முற்றியிணை	௪௦௩	பொய்கைப்பூப்
அரைசுபடக்	௪௪௪	காலவை, சுடு	௫௦௪	போதவிழ்பனை
அன்னைகடுஞ்	௫௧௨	ஞாலம்வறந்தீர	௪௮௪	மணிநிறமலர்
இகல்வேந்தன்	௪௧௨	தீளிபெறுதண்	௪௧௭	மலிதிரையூர்ந்த
இணைபடநிவந்த	௪௩௩	தீம்பால்கறந்த	௭௧௩	மாணவருக்கிய
இணையிரண்டி	௪௫௪	தோழிநாம்	௭௩௨	மேல்விணர்க்
நண்டிரீர்மிசை	௪௧௧	நயந்தலைமாறு	௪௭௧	மையடுசென்னை
உறுவளிதூக்கு	௪௧௭	நலமிநகந்திய	௭௨௨	மையறவீளங்க
எல்லாவிடெதான்	௪௮௪	நறவினைவரைந்	௪௦௫	யாரிவெனங்
என்னேற்றனை	௫௪௫	நில்லாங்குநில்	௫௭௪	யாரிவெனன்கே
ஏந்தெழின்மார்ப	௫௮௩	நீராரசெறுவி	௪௪௪	யாரைநீயெம்
ஒருஉக்கொடி	௫௨௩	பன்மலர்ப்பழ	௪௧௨	வண்டேதுசாந்த
ஒருஉநீயெய்	௫௨௦	பாங்கரும்பாட்	௭௩௫	வாரிநெறிப்பட்ட
கடிகொளிருங்	௭௧௧	புள்ளிமிழகல்வய	௪௪௭	விரிகதிர்மண்டி
கண்டேனின்	௫௩௫	புனவளர்ப்புங்	௫௪௫	வீங்குநீரவிழ்
கண்ணகனிரு	௪௨௮	புனையிழை	௪௫௨	ஆக செய்யுள்
கழுவொடுசுடு	௪௭௭	பெருந்திருநிலை	௪௧௨	கலி. ௪-க்கு

கவித்தொகை விளம்பரம்.

இது மூன்று சம்புடமாகும்.

இருபது பவுண்டு பேதர்வோய்ட் பேர்

டிம்மி எட்டுப்பக்கம் ஸைஸ்.

கல்ல காலிகோ பைண்டு செய்யப்பெற்று இதுவரை வெளிவந்த சம்புடம் 2.

அவற்றுள்;

க-ஆம் சம்புடம் பக்கம் ௩௯௫ விலை ரூ. ௫ 0 0

உ-ஆம் சம்புடம் பக்கம் ௩௯௭ - ௭௪௩ விலை ரூ. ௫ 0 0

தபாற்கூலி வேறு.

௩-ஆம் சம்புடம் பதிப்பிக்கப்பெற்று வருகிறது; அது சுமார் ௪00 பக்கமாகும். அதில் நெய்தற்கலியும் ஆசிரியர்களின் சரித்திரமும் அரும்பத முதலியவற்றின் அகராதியும் உள்வாம். அதற்கு விலை வெளிவந்தபின் குறிக்கப்பெறும்.

௧௯௨௫-௨௬ செப்டம்பர் மாதத்துள் முன்பணமனுப்பும் உள்நாட்டாருக்கு, தபாற்கூலி உள்பட மூன்று சம்புடத்தின் விலை ரூ. ௧௨ ௮ 0

வேண்டுவோர் அடியிற்குறித்த விலாஸத்துக்கு எழுதிப் பெறலாம்.

இ. வை. அனந்தராமையர்.

பிரலிடென்ஸி காலேஜ், தமிழ்ப் பண்டிதர்.

௧௬ நாகப்பையர் தெரு,

திருவல்லிக்கேணிப் போஸ்ட்,

சென்னை.

(செந்தமிழ்)

கலித்தொகை (பாலைக்கலி, குறிஞ்சிக்கலி) மூலமும் நச்சினூர்க்கினிய ருரையும்:—இப்புத்தகம் சென்னைப் பிரஸிடென்ஸி காலேஜின் தமிழ்ப்பண்டிதர் பிருமமயூர் அனந்தராமையரவர்களால், பலபிரதிகளை வைத்து ஒப்புப்பார்த்து நன்குபரிசோதித்து அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குமுன்பு இந்நூல் ஸ்ரீமத். சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை யவர்களாற் பதிக்கப்பட்டிருப்பினும் இப்பதிப்பில் மூலமும் உரையும் பல திருத்தமடைந்துள்ளன. பாட்டுக்களேனும் அவற்றின் பகுதிகளேனும் பிறநூலுரைகளில் எடுத்தாளப்பட்டவற்றை அவற்றிற் குரிய விவரங்களுடன் ஆங்காங்குக் குறித்தும் இன்னும் தோன்றிய பிற குறிப்புகள் வரைந்தும், முற்காலத்தவும் பிற்காலத்தவுமான நூற்றுக்கணக்கான நூல்களிலிருந்து பிரயோகங்கள் எடுத்துக்காட்டியும் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. ௧௮, ௧௯-ம் பக்கங்களில் ௩ -வது குறிப்பில் அருந்ததியைப்பற்றிய பல புராணங்களிலுள்ளகதைகளும் பலநூல்களிலும் வழங்கிவந்தபெயர்களும் ஒருங்கு சேர்த்துக் காட்டியிருப்பதும், இன்னும் கொல்லிப்பாவை முதலிய சில பல குறிப்புகள் அருமையான் ஆராய்ந் தெழுதியிருப்பதும் பாராட்டத்தக்கன.

(ரக்காஷிஸ்ரூ மார்கழிஸ்.)

(சுதேச மீத்திரன்.)

கலித்தொகை மூலமும் நச்சினூர்க்கினியருரையும் (முதற் சஞ்சிகை. பாலையும் குறிஞ்சியும்) சென்னை பிரஸிடென்ஸி காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமான் இ. வை. அனந்தராமையரால் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

.....இக்காலத்தவராலும் இது போற்றற்குரியதோவெனின் உரியதே யென்பது பல துறைகளிலுமுழைப்பவர் துணிபு. பண்டைக்காலத்துத் தமிழரின் மதக் கோட்பாடுகள் எப்படிப்பட்டன. அவர் நன்றென்றும் தீதென்றும், அழகியதென்றும், அல்லாததென்றும் கருதியனயாவை. அவர்தம் அரசாட்சி எந்நிலைமையிலிருந்தது. அவருண்ட உணவும், உடுத்த உடையும், காதலித்த முறையும், கைப்பிடித்த ஒழுக்கங்களும் இன்றுபோலல்லாது வேறுபட்டிருந்தனவோ என்றும் பலவும் ஆராய்ச்சி செய்வோர் கலித்தொகையை ஒரு பொற்குவையேபோல் பாராட்டுவர்.

இல்தொரு புறமிருக்க,.....விரிவஞ்சி மேற்கோட்கள்
சேர்க்காது விடுத்தாம்.

இனி, இந்நூலைக் காலம்சென்ற சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் கஅஅஎ-ஆம் வருடத்திற் பதிப்பித்தார்கள் அப்பதிப்பிலடங்கிய பிரதிகளையாவும் செலவாகி விட்டமையான் அவை பணத்தாலும் சிநேகத்தாலும் மற்றெவ்விதத்தாலும் கொளற்கரியனவாய் முடிந்தன. ஆதலின் வேறுவழிகாணாது எனக்கு இனியனவாத்தோன்றிய சிற்சில பாட்டுக்களை மாத்திரம் கையெழுத்தில் பெயர்த்துக்கொண்டேன். என்னைப்போலவே பலரும் இப்புதிய பதிப்பை எதிர்ப்பார்த்திருப்ப ராதலின் இதனை இரண்டாம்முறை அச்சிட்டு உதவியவருக்கு யாம் பெரிதும் நன்றிபாராட்டக்கடமைப்பட்டவராயிருக்க, இதற்குத்தாம் பல வாண்டுகளாக அரிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளும் சேர்த்தருளிய பிருமமபூ அனந்தராமையருக்கு நாம் எத்துணைக் கடமைப்பட்டோரெ மென்பது கூறாமலே விளங்கும்.....

(14-2-25.)

(நவசக்தி.)

கலித்தொகை என்பது பழைய சங்க நூல்களுள் ஒன்று. அஃது எட்டுத்தொகையுள் ஒன்றாயிருப்பது. கலித்தொகையைக் “கற்றறிந்தார் போற்றுங்கலி” என்று தமிழர்கள் போற்றி வருவது கவனிக்கற்பாற்று.

கலித்தொகை, மக்கள் இன்பவாழ்விற்குரிய அகப்பொருளை அறிவுறுத்தும் நூல். அகப்பொருளை யுணர்த்தும் நூல் பலவற்றுள் கலித்தொகை தலையாயது என்று கூறுவது மிகையாகாது. அகப் பொருளிலக்கணம் பயின்ற ஒருவன் கலித்தொகை வாசித்து வருவானாயின், அவன் உடல் உணவு முதலியவற்றையும் மறந்து இன்பத்தால் விழுங்கப்படுவன் என்பது திண்ணம். அவன் நுகரும் இன்பத்தை எழுத்தால் எழுத முடியாது. அத்தகை இன்பத்தை யுட்டும் நூலன்றே நூல்? கலித்தொகையில் அத்தகைப் பேரின்பமிருப்பதாலன்றே கற்று அறிந்தார் போற்றுங்கலி என்று அந்நூல் புகழப்படுகிறது? அவ்வன்பநூல் பயின்று இயற்கை யின்பத்தில் திளைத்திருந்த நம்மவர்கள் இதுகாலை போலிநாவல்கள் பயின்று களித்து, இன்பமிழந்து வருவது குறித்தி எவரே வருந்தார்?

முன்னே நாளில் கலித்தொகை பயிலாத ஒருவனைக் கற்றவரென எவரும் போற்றார். திருத்தக்க தேவர் சேக்கிழார் கம்பன் சிவஞான முனிவர் முதலிய புலவர் பெருமக்கள் கலித்தொகை பயின்ற கல்வி யாளர்கள் என்பதுகவனிக்கத்தக்கது. பாட்டின்பத்துக்குஊற்றுயுள்ள கலித்தொகை படியாத ஒருவன் எங்ஙனஞ் சிறந்த பாவலனவன்?

இத்துணைச் சிறப்புவாய்ந்த கலித்தொகை, பாலைக்கலி, குறிஞ்சிக்கலி, மருதக்கலி, முல்லைக்கலி, நெய்தற்கலியென ஐந்து சூத்திகளை யுடையது. ஆகவே இந்நூலில் ஐந்திணை காணலாம். இந்நூல், இளம்பூரணர், பேராசிரியர், நச்சினூர்க்கினியர், பரிமேலழகர் முதலிய உரையாசிரியர் ஆட்சியையும் பெற்றது.

கலித்தொகை மூலமும், அதற்கு ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் வரைந்த அரிய உரையும் இற்றைக்குச் சுமார் நாற்பதாண்டுகளுக்கு முன்னர்த் தமிழ்த்தாயின் தவப்புதல்வருள் ஒருவராய அன்பர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களால் வெளியிடப்பட்டன. இது போழ்து சென்னை பிரஸிடென்ஸி காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமான், அனந்தராம ஐயர் அவர்களால் கலித்தொகையின்பாலையும், குறிஞ்சியும், நச்சினூர்க்கினியர் உரையோடு வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்ரீமான் ஐயர் அவர்கள் தமிழ்ப்புலமையும் உழைப்பும் இக்கலித்தொகைப் பதிப்பில் நன்கு புலனுகின்றன. தமிழ்ப்புலமைமிக்க ஐயர் எழுதியுள்ள ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக் கலித்தொகை பயில்வோர்க்குப் பெருந்துணை செய்வதாகும். இப்பதிப்பிலுள்ள விசேடம். முகவுரையில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது வருமாறு:—

க. பல ஏட்டுச் சுவடிகளோடு ஒப்பிட்டதினாலும்.....
அகராதியும் எழுதிச் சேர்த்தல் முதலியவையாம். *

அநபாயன் சடையப்பவள்ளல் போன்றார் இல்லா இந்நாளில், தமிழ்வளம் அருகிவரும் இக்காலத்தில், தமிழ்ப்புலவர்கள் மிடியால் பீடிக்கப்பட்டு வருந்தும் இச்சமயத்தில் ஸ்ரீமான் அனந்தராம ஐயர் சங்க நூல்களில் தலையாயதை ஆராய்ச்சிக்குறிப்புடன் வெளியிடப்புகுந்தது குறித்து எமது நன்றி யறிதலான வணக்கத்தை அத்தமிழ்ப்பெரியார்க்குச் செலுத்துகிறேம். ஏனையபகுதிகளும் ஸ்ரீமான் ஐயர் கிரும்புமாறு விரைவில் வெளிவர எல்லாம்வல்ல இறைவன் அருள் செய்வானாக:

* முதற்சம்புடத்தின் முகவுரை பக்கம் 10-1, முதல் 11-9 உரை பார்க்க.

இப்பதிப்புக்குத் தமிழ்மக்கள் எத்தகை ஆதரவு நல்குதல் வேண்டுமென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? தமிழ்ச்செல்வர்கள் தங்களாலியன்ற உதவி புரிந்து கற்றறிந்தார் போற்றுங் கலியைத் தமிழ்நாட்டிற் பரப்புவாராக. (3-4-25.)

(பாநா மீத்தீரன்.)

கலித்தொகை: இந்நூல்கடைச்சங்கமேறிய பனுவல்களின் பகுப்பு ளொன்றாகிய எட்டுத்தொகையுள் ஆராவதாக வுள்ளது.

இதனுள் பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், முல்லை, நெய்தல் என்னும் ஐந்திணைகளினுடைய முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் களும், அவற்றின் இயற்கையணிகளும் கற்றூர்களிப்புறமாறு விளக்க கப்பட்டிருக்கின்றன. 'கற்றறிந்தார் போற்றுங் கலி' என்பதனாலும், இவ்வண்மை அறியலாம்.

இது, படிப்போருக்கு இன்பச்சுவையுடன் அந்தணர், அரசர் அமைச்சர், வணிகர், வேளாளர்களும் பிறருமாகிய ஆடவரும் மகளிரும் இளமையிலும் முதுமையிலும் அறிந்தொழுகவேண்டிய பலப்பலநீதிகளைக்கற்பித்துநன்னெறிகாட்டிப்பயன் றுய்க்கச்செய்வது.

இச்செந்நெறி நூலுக்கு மதுரை ஆசிரியர் பாரத்துவாசி உச்சி மேற் புலவர்கொள் நச்சினூர்க்கினியர் உரை யெழுதியிருக்கின்றார். உரையோடு கூடிய இந்நூலை சென்னபட்டினம் அரசாங்கக் கல்லூரித் தமிழ்ப்பண்டிதர் பிரம்மஸ்ரீ இ.வை. அனந்தராமையர் அவர்கள் பன்னெடுங்காலமாக ஆராய்ச்சிசெய்து அச்சிட்டு வருகின்றார்கள்.

கடவுள்வாழ்த்து, பாலை, குறிஞ்சி ஆகிய மூன்று பகுதியும் தொகுத்த முதற் புத்தகம் வெளிவந்து விட்டது. சுசுநூல்களின் லிருந்து மேற்கோள்களும் கதைகளும் எடுத்துக் காட்டி ஐயமகற்றி அச்சிட்டிருக்கின்றார்கள். இதனை ஊன்றிப் படிப்பவர்களுக்கா ஐய ரவர்களுடைய பேருழைப்பு விளங்காமற்போகாது.....(பெத வொ ய்ட்டிக்காகிதத்தில் இச்சம்புடத்தின் விலை ரூ. ௫.).....தமிழ் மக்கள் பலரும் இச்சிறுதொகைப் பொருளைப் பொருட்படுத்தாது அனுப்பி ஒவ்வொரு காப்பி வாங்கிக்கொண்டால் ஐயரவர்கள் இதுபோன்ற பல நூல்களை அச்சிட்டு உதவிபுரிவார்களென்பது ஒருதலை. இதனற் புகழும் புண்ணியமும் இரு பகுதியினர்களுக்கும் உண்டென்பதைத் தமிழறிஞர்கள் செவ்வனே அறியவேண்டும். (6-4-25.)

NEW INDIA, Thursday February 19, 1925.

REVIEW.

Kalithohai, Edited by Pandit E. V. Anantarama Iyer of the Presidency College, Madras; with the commentary of Nachinarkiniar and with notes of his own research, Vol. 1. pp. 395.

Tamil scholars and others who are interested in tamil literature are well aware of this work, "Kalithohai" being the sixth of the famous eight higher literary productions styled "The Ettuthohai" of the ancient Tamil Sangams. All the commentators of the world renowned work, "Tholkappiam" have sung in praise of the literary merit of this unique work, so much so that the famous "Nachinar-kiniar" spared no pains to write an exhaustive commentary for this work which excites the admiration of the renowned scholars of Tamil Literature. This work is of the highest importance as it throws much light on the highly dignified civilisation of the Ancient Tamils. This production is admired as the best contribution to the Tamil literature of the Sangam Age.

Pandit E. V. Anantaramier has exhibited his scholarly erudition in his research notes in this edition of the work and has shown himself as fitted for bringing out a good edition of this famous literary production.

The present volume has brought out two of the five "Kalis" as well as the "Kadavul Vazth" of this work and the other three "Kalis" are expected to be out in a short time.

The HINDU, Saturday February 28, 1925.

VERNACULAR PUBLICATIONS.

THE TAMIL SANGAM CLASSICS.

Kalithohai:—Edited by pandit E. V. Anantarama Iyer of the Presidency College, Madras; with the commentary of Nachinar-kiniar and with notes of his own research, Vol. 1, pp. 395.

Tamil Scholars and those others that are interested in Tamil literature are well aware of this work "Kalithohai" being the sixth of the famous eight higher literary productions styled "the Ettuthohai" of the ancient Tamil Sangams. All the Commentators of the world-renowned work "Tholkappiam" have sung in praise of

the literary merit of this unique work, so much so that the famous "Nachinarkiniar" spared no pains to write an exhaustive commentary for this work which excites the admiration of the renowned scholars of Tamil Literature. This work is of highest importance as it throws much light on the highly dignified civilization of the Ancient tamils. This production is admired as the best contribution to the Tamil literature of the Sangam age. A through knowledge and mastery over the other literary contributions of that age, such as the "Ahananooru", the "Natrinal," "The Kurunthohai," etc., as well as over "The Tholkappiam" and its commentaries are of the utmost necessity for bringing out a really good edition of this work.

Pandit E. V. Anantharama Iyer has exhibited his talents in his research notes in this edition of the work and has brought out a good edition of this famous literary production. Not only the Tamil Nadu but also scholars all over the world have been placed under a deep debt of gratitude to our Pandit by this work of his. It is a praiseworthy effort in bringing out from obscure corners the light of ancient wisdom.

The present volume has brought out two of the five "Kalis" as well as the "Kadavul Vazth" of this work and the other three "Kalis" are expected to be out in a short time.

இரண்டாஞ் சம்புடத்தின் அபிப்பிராயம்.

மஹாமஹோபாத்தியாயர் தாக்ஷிணத்தியகலாந்தி,
பிரஹ்மஸீ உ. வே, சாமீநாதையாவர்கள்.)

சென்னைப் பிரஸிடென்ஸி காலேஜ் தமிழ்ப் பண்டித ராகிய ப்ரஹ்மஸீ. இ. வை. அனந்தராமையரவர்கட்பலவருடங்களாக மிக முயன்று நன்காராய்ந்து பதிப்பித்துவரும் 'கலித்தொகை நச்சி னார்க்கினியருரை' யின் மூன்றாவது மருதக்கலியும், நான்காவது முல்லைக்கலியும் அடங்கிய உ - ஆம் பகுதிப் புத்தகத்தைப் பார்த்து ஆனந்தம் அடைந்தேன். அவர்களுடைய தமிழ்க்கல்வியின் மேம்பாடு இதற்குமுன் யான் பதித்துள்ள புத்தகங்களில் எழுதியிருப்பவற்றாலும், இவர்களுடைய பதிப்பின் அருமை, இந்நூலின் முதற்பகுதிக்கு யான் எழுதியுள்ள அபிப்பிராயத்தாலும் யாவருக்கும் நன்கு விளங்குமாயினும், இப்பகுதியைப் பற்றியும் எனக்குத் தோற்றியவற்றை எழுதும்படி இதன் பதிப்பாசிரியர் விரும்பினமையால் எழுதலானேன்.

VIII

“தன்னெஞ்சம் ஏடெனக் கற்றான் தழைமுத் தமிழையுமே” என்றபடி, பிறருடைய சகாயத்தைச் சிறிதும் விரும்பாமல் தம் முடைய மனத்தையும், மற்றைக் கரணங்களையுமே துணையாகக் கொண்டு இவ்வளவு பெருங்காரியத்தைச் செய்து முடித்த தொன்றே இப்பதிப்பாசிரியரின் ஆற்றலை நன்கு அறிவிக்கும்.

இப்பதிப்பிற் காணப்படும் அரியவிஷயங்கள் பல.

க. இதுகாறும் நன்கு விளங்காமலிருந்த கடின பதங்களுக்கு உரியபொருளை யறிந்து விளக்கித் தக்க மேற்கோள்களைக் காட்டியிருத்தல்.

உ. உரையிலிருந்த பிழைகளை மூலத்தைக் கொண்டும், மூலத்திலிருந்த பிழைகளை உரையைக் கொண்டும், இவ்விரண்டிலும் இருந்த பிழைகளை வேறுபிரதிகளைக்கொண்டும் நீக்கிச் செப்பஞ்செய்திருத்தல்.

ங. ஒவ்வொரு பொருளினுடைய இயற்கையும் நன்கு புலப்படும்படி பழைய நூல்களிலிருந்தும், பிற்காலத்து நூல்கள் பலவற்றிலிருந்தும் பற்பல மேற்கோள்களைக் காட்டியிருத்தல்.

ச. இந்நூலிலிருந்தும், வேறு நூல்களிலிருந்தும் ஆங்காங்கு ஒப்புமைப் பகுதிகள் பலவற்றைக் காட்டியிருத்தல்.

ரு. பழைய இலக்கண வரையாசிரியர்கள், உரியவிடங்களில் மேற்கோள்களாக ஆண்டிருக்கும் இடங்களைக் கண்டு பிடித்து அவற்றை விளக்கி யிருத்தல்.

இவை போல்வன பிறவும் காணப்படுகின்றன.

இயல்பாகவே கலித்தொகை மிக்க மதிப்புடையதாயினும், இப்பதிப்பால் இந்நூல் பின்னும் மிக்க கௌரவத்தையடைந்து விளங்குகின்றதென்றே சொல்லலாம்.

மேற்படி ஐயரவர்களுடைய பெருமையைப்பற்றி இன்னும் பல படக் கூறுவதற்கு மனமிருந்தும், இதன்மேலெழுதுதற்கு இப்பொழுது நேரமில்லாமையால் இம்மட்டோடே நிறுத்துகின்றேன்.

சிதம்பரம்
ஸ்ரீ மீராட்சி தமிழ்க்காலெஜ் }
18-7-25.

இங்ஙனம்:
வேசாயிநாதையர்.

கலித் தொகை

மூலமும்

நச்சினூக்கீனியருரையும்.

மூன்றாவது மருதக்கலி.

(கூ.கூ.) வீங்குநீ ரவிழ்நீலம் பகர்பவர் வயற்கொண்ட
 ஞாங்கர் மலர்கூழ்தந் தூர்புகுந்த வரிவண்
 டோங்குய ரெழில்யாணைக் கணைகடாங் கமழ்நாற்ற
 மாங்கவை விருந்தாற்றப் பகல்க்கிக் கங்குலான்
 று வீங்கிறை வடுக்கொள வீழுநர்ப் புணர்ந்தவர்
 தேங்கமழ் கதுப்பினு ளரும்பவிழ் நறுமுல்லை
 பாய்ந்தூதிப் படர்தீர்ந்து பண்டுதா மரீஇய
 பூம்பொய்கை மறந்துள்ளாப் புனலணி நல்லூர;

கூ அணைமென்றோள் யாம்வாட வமர்துணைப் புணர்ந்துரீ
 மணமனையா யெனவந்த மல்லலின் மாண்பன்றோ
 பொதுக்கொண்ட கவ்வையுட் பூவணிப் பொலிந்தநின்
 வதுவையங் கமழ்நாற்றம் வைகறைப் பெற்றதை;

கூடு கனலுநோய்த் தலையுநீ கனங்குழை யவரொடு
 புனலுளா யெனவந்த பூசலிற் பெரிதன்றோ
 தார்கொண்டா டலைக்கோதை தடுமாறிப் பூண்டநின்
 னீரணி சிதையாதெம் மில்வந்து நின்றதை;

கூடு தணந்ததன் றலையுநீ தளரிய லவரொடு
 துணங்கையா யெனவந்த கவ்வையிற் கட்டிப்பன்றோ

வொளிபூத்த துதலாரோ டோரணிப் பொலிந்தநின்
கனிதட்ப வந்தவிக் கவின்காண வியைந்ததை;

எனவாங்கு;

உஉ அளிபெற்றே மெம்மைநீ யருளினை விளியாது
வேட்டோர் திறத்து விரும்பியநின் பாகனு
நீட்டித்தா யென்று கடாஅங் கடுந்திண்டோர்
பூட்டு விடாஅ நிறுத்து.

இது பாத்தையிற் பிரிந்துவந்த தலைவர் *தனது ஆற்றமையே வாய்
லாகத் தலைவியழைச் சென்றுந்த, அவன்முன்பு வதுவையாய்ந்ததூஉம்அப்
பொழுது புனலாடியதூஉம் இப்பொழுது துணங்கையாடியதூஉங் கூறிப்
புலந்தான் † தலைவி, அவள் புலந்தவாறுகண்டு சென்றுசார்ந்த தலைமக
னுடன் ஊடல் தீர்கின்றள் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)வீங்குநீ ரவிழ்நீலம் பகர்பவர் வயற்கொண்ட

நாங்கர் மலர்குழிதந் தூர்புகுந்த (உ)வரிவண்

க. கலியடி பதினான்கெழுத்தான்வந்ததற்கு, “வீங்குநீ ரவிழ்நீலம் பகர்பவர்
வயற்கொண்ட” என்பது மேற்கோள். தொல். செய். கு. கடு. ‘அள
வடி’ இளம். (வீங்கு) என்பதிலுள்ள குற்றியலுகரம் அலகுபெறாது.)

உ. (அ) “சரும்புணக் களித்த புகர்முக வேழம்” ஐங். உ௩௬. (ஆ)
“வரிஞிமி றூர்க்கும் வாய்புகு கடாஅத்துப், பொறிநுதற் பொலிந்த
வயக்களிற் றெருத்தல்” அகம். எஅ: ௩-௪. (இ) “மிஞிறூர்க்கும் கமழ்
கடாஅத்து.....மழ்களிறு” (ஈ) “வரிஞிமி றூர்க்கும் வாய்புகு
கடாஅத், தண்ணல் யானை” புறம். உஉ. சு-அ, கூ: கஉ - ௩. (உ)
“வரிவண் டார்க்கும் வாய்புகு கடாஅத்த, வண்ணல்யானை” தொல்.
களவி. கு. கக. நச். ‘எண்ணியது’ மேற்கோள். (ஊ) “அந்தணற்றத்து,
மதக்களி சுவைக்கு மணிநிறப் புரவை.....குஞ்சரம்” பெருங்.
(க) குஅ: கஉ - அ. (எ) “கரிமதத் தளியைப் போன்றும்.....
தெரிவின்றி நுகர்ந்ததெல்லாம்” மேரு.அ: சு௦. (ஏ) “வேழத்தின், வண்
டுளர் நறுமதமழையும்” (ஐ) “மூசு வண்டின மும்மத யானையி, னுசை
கொண்டன போற்றொடர் தாடின, வோசையொண்கடற் குன்றொ
டவைபுக, வேசை மங்கைய ராமென மீண்டவே” கம்ப. பம்பை. கஉ.
சேதுபந்தன. குஅ. (ஓ) “மடந்தைய ரளகமு மாந்தர் மாலைபு, முடைந்
துகு கடகரி மதமு முன்னியே, தடந்தொறு முரலளி தமரி னண்
புறத், தொடர்ந்துடன் வரவரச் சோலையெய்தினார்” (ஔ) “தும்பி
மேன்மதத் திடைவிழும் தும்ப்போல்” (ஐ) “வண்டின மொய்க்க

(பிரதிபேதம்) * தன்னாற்றமை, † தலைவனை புலந்தவாறு.

டோங்குய ரெழில்யாணைக் கனை(க)கடாங் கமழ்நாற்ற
 (உ) மாங்கவை விருந்தாற்றப் பகலல்கிக் கங்குலாள்
 னீங்கிறை வடுக்கொள வீழுநர்ப் புணர்ந்தவர்
 தேங்கமழ் கதுப்பினு ளரும்பனிழ் நறு*முல்லை
 பாய்ந்(௩)தூதிப்(௪)படர்தீர்ந்து பண்டுதா மீ இய
 பூம்பொய்கை மறந்துள்ளாப் புனலணி நல்லூர

எ - து: பெருகுகின்றமீரி லவிழ்ந்த கருங்குவனையைக் கொண்டுவந்து
 விற்பார் வயலிடத்தே பறித்துக்கொண்டவை சுமத்தலிற் றலையிடத்தனவாகிய
 மலரைச் சூழ்தலைச்செய்து ஊரிடத்தே புருந்த பாட்டினையுடைய வண்டுக்கு
 † உத்தமவிலக்கணங்கள் ஒங்குஞ் சிறந்த அழகினையுடைத்தாகிய யானையி
 னுடைய நாறுகின்ற நாற்றத்தையுடைய செறிந்த மதத்தை அம்மதத்தில்
 முன் படிந்திருந்த (௩)வண்டுகள் விருந்துசெய்ய†அப்புவொடு வந்த வண்டுகள்
 பகற்பொழுதெல்லாந் தங்கிக் கங்குலிடத்து வீங்கின இறையிற் கிடந்த (௪)
 தொடியாலே தங்கணவர் மேனி வடுக்கொள்ளும்படியாகத் தாம் விரும்பின

மதம்பொழி காரியும்” (ஃ) “இகலி யளிமுர விருகவு ளினுமுட
 னிழியு மதமழை சூழிழிக ளெழுவெழ.....முடுகின காரிகளே”
 வில்லி. சூதுபோர். கூக. எட்டாம்போர். ௩. பதினொரும்போர். ச, உ. ௦.
 (அஅ) “வண்டு, மூசண்ட தான முகமா” தீருவினா. வாகுணனுக்கு. க. ௦.
 என்பவைகளும் (ஆஆ) “தன்மதத் திவண்ட வண்டு சங்கிய காட்டுள்
 வேழம், பின்மதஞ் செறித்திட டஞ்சிப் பிடிமரந் திரிந்து போகும்,
 வெண்மதக் களிற்று வெய்ய வசனிலே கத்தின் மேலான்” சீவக.
 உ. ௩௬. என்பதும். (இஇ) “நீலயாணை.....வண்டுபடு, பூநாறு
 கடா அஞ் செருக்கி” மணி. க. ௬. ௨௦-௨௨. என்பதும் இங்கே அறிதற்
 பாலன.

- க. யானைமதம் கமழுமென்பதனை. “கமழ்கடா அத் தினம்பிரி யொருத்தல்”
 (கலி. உ. ௨.) என்பதனாலும் அதன் குறிப்பாலும் உணர்க.
- உ. “விருந்து அஃற்றிணைக்கு வருமென்பதற்கு “ஆங்கவை விருந்தாற்றப்
 பகலல்கி” என்பது மேற்கோள்; தோல். கிளவி. சூ. ௩௭. ௩௪.
- ௩. “ஊதுதல் - நுகருதல்” அகம். க. ௩. ௬; புறம். ௭௦: ௧௨.
- ச. “படரே யுள்ளல்” தோல். உரி. சூ. ௪௨.
- ௪. “இரிந்ததேன் குவையி னென்றி கைவர, முரிந்துபோ தவிழ்ந்து
 கொங் குயிர்க்கு முல்லையி, னரும்புசேர்ந் தணிநீமி ரூர்ப்ப வாய்பதம்,
 விருந்தெஊர் கொண்டெனத் தழுவி வீழ்ந்தவே” சீவக. ச. ௮.
- ௫. “தொடி யுற்றவடு” (கலி. ௭௮: ௨௨.) என்பதும் அதன் குறிப்பும்
 பார்க்க.

(யிரதிபேதம்) * முல்லைப்பாய் † தம உடலிலக்கணங்கள் ‡ பூவேடு.

கணவரைக் கூடின மகளிருடைய தேன் நாறுகின்ற மயிரினுள்ளே கிடந்து அரும்பார்தன்மை முற்றி விரிந்த நறிதாகிய முல்லைகளைப் பாய்ந்து நுகர்ந்து வேறுசில பூக்களை *நுகரவேண்டுமென்னும் நினைவின்றிப் பண்டுதாம் விரும்பின பூக்களையுடைய பொய்கையை மறந்து அதனை ஒரு காலத்தும் நினையாத புனல் அணிந்த நல்ல ஊரனே; ஏ - று.

கடாம் - மதம்படுதுளை; ஆகுபெயர். வீங்கிறை, பிரிந்து வருந்தாமையின். மெலியாவிறை.

(க)வீங்குநீர் பரத்தையர்சேரியாகவும், அதன்கணவிழ்ந்தநீலம் காமச் செவ்வி நிகழ்ந்த பரத்தையராகவும், பகர்பவர் பரத்தையரைத்தேரேற்றிக் கொண்டுவரும் பாணர்முதலிய வாயில்களாகவும், அம்மலரைச் சூழ்ந்த வண்டு தலைவனாகவும், யானையின் கடாத்தை ஆண்டுறைந்த வண்டுகள் வந்த வண்முற்கு விருந்தாற்றுவதல் பகற்பொழுது புணர்கின்ற சேரிப்பரத்தையர் தமது நலத்தை அத்தலைவனை †நுகர்வித்தலாகவும், கங்குலில் வண்டு முல்லையை ஊதுதல் இப்பரத்தையருடன் இரவுதுயிலுத்தலாகவும், பண்டு மருவிய பொய்கையை மறத்தல் தலைவியை மறத்தலாகவும் பொருள் தந்து ஆண்டுப் புலப்படக்கூறிய கருப்பொருள்கள் புலப்படக்கூறாத மருத்திணைப்பொருட்கு உள்ளுறையுலமமாயவாறுகாண்க. இது “கிழவோட்குவம(உ)மீரிடத்துரித்தே” (௩)என்பதனான் மருத்தத்துக்கண் உவமப்போலி ‡கூறினான்.

இது சீர்வகைக்கலியாகலின் வரிவண் டோங்குயரென நேர்ற்றியற் சீரும் வந்தது.

க (ஈ) அணைமென்றோள் யாம்வாட வமர்துணைப் புணர்ந்தநீர்
மணமனைபா யெனவந்த மல்லலின் னாண்பன்றோ
பொதுக்கொண்ட||கல்வையிற் பூவணிப் பொலிந்தநின்
வதுவையங் கமழ்நாற்றம் †வைகறைப் பெற்றதை

க. நோல். அகத். சஅ - ஆம் சூத்திரத்தினுரையில் இவ்வரையாசிரியர் உள்ளுறை யுலமத்திற்கு ‘வீங்குநீர்.....நல்லூர்’ என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டி, இக்குறிப்பையும் சிறிது வேறுபடக் குறித்துள்ளார். இ - வி. சூ. ௫௮௬. உரையில் இ - வி. உரைகாரரும் அதனையே எழுதினர்.

உ. ஈரிடம் - மருதமும் நெய்தலும்.

ந. நோல். உவம. சூ. உக.

ச. (அ) “அணைமென்றோள்” (கலி. க: ௬, ௩௦:௬,௧௨௪: ௧௨.) ஆ “அணைமென்றோளாய்” (கலி. ௬௧: ௬) (ஆ) “அணைத்தோளாய்” (கலி. ௫௪.௩, ௮௩: ௬) என்பவைகளும் (ஈ) இந்நூற்பக்கம் ௬௪௩: ௪ - ஆம் குறிப்பும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

பிரதிபேதம் * நுகரவேண்டுமென்றும், † நுகர்வித்த தாகவும். ‡ கூறியது இது; ||கல்வையுள்; † வைகறை பெற்றதை.

எ-து: ஆரவாரத்தாற்*பொலிவுபெற்ற (க)சிறப்பில்லாமையைக்கொண்ட(உ) பரத்தையரைப் பூப்பேசிக்கொள்கின்ற †கலியாணத்திலுண்டான நின்னுடைய அழகினையுடைய ‡நாறுகின் மணத்தினை விடியற்காலத்தே யாங்கள்பெற்றது யாம் ||அண்போலும் மெல்லியதோள் மெலியும்படியாக நின் நெஞ்சிற்கு ஆமர்ந்த பரத்தையரைக் கூடி மணமணயிடத்தா யென்று பிறர்சொல்ல நினக்கு உண்டான வளப்பத்திலும் மாட்சிமையுடையதொன்றன்றோ? எ-று.

÷கௌவையிற் பொலிந்த பொதுக்கொண்ட புவணி வதுவையென மாறுக.

(ஊ)மருதத்திற்குச் சிறுபொழுது வைகறையென்பதுதோன்ற X வைகறைப்பெற்றதை என்றாள்.

கௌ கனலுநோய்த் தலையுநீ கனங்குழை யவரொடு

புனலுளா யெனவந்த பூசலிற் பெரிதன்றோ

(சு)தார்கொண்டா டலைக்கோதை தடுமாறிப் பூண்டநின் னீரணி சிதையாதெம் மில்வந்து நின்றதை

க. (அ) பொதுவென்பது சிறப்பென்பதற்கு எதிர்மொழியாக வழங்கு தலும், (ஆ) “எதின் மாக்கள் பொதுமொழி கொள்ளாது” (புறம். 114: ௨௭) என்புழி, பொதுமொழியென்பதற்குச் சிறப்பில்லாதமொழி யையென்றும் (இ) “புலமிக் கவரைப்புலமை தெரிதல்,.....பொது மக்கட் காகாதே” (பழ. 11) என்புழி, பொதுமக்கட்கென்பதற்குச் சிறப் பில்லாத மக்கட்கென்றும் முன்றோரால் உரை எழுதப்பெற்றிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. “நூறுபத் தடுக்கி யெட்டுக்கடை நிறுத்த, வீறுயர் பசும்பொன் பெறுவ திம் மாலை, மாலை வாங்குநர் சாலுநங் கொடிக்கென ” சீலப். ௩: ௧௬௪ - ௧௬௬.

௩. நூல். அகத். கு. அ. நச். உரையிலும் மருதத்திற்கு வைகறை வந்த தற்கு, “அணைமென்றோள்.....பெற்றதை” என்னும் பகுதி மேற்.

௪. (அ) “ததைந்தகோதை தாரொடுபொலியப், புணர்ந்துட னுடுமிசையே” (மது. ௨௬௩-௨௬௬.) (ஆ) “தாருங்கோதையும் - மைந்தர்தாரும்மகளிர் கோதையும்” (இ) “மகளிர் கோதை மைந்தர் புனையவு, மைந்தர் தண்டார் மகளிர் பெய்யவும்” (பரி. சு: ௪௬.உரை, ௨௦: ௨௦-௨௧.) (ஈ) “கோதையுந் தாரும் பிணங்கக் கொடுங்குழைக், காத்தன் மகளிரு மைந் தருந் காணிய” (சீவக. ௨௧௧௬.) எனவும்(உ) “மைந்தர் கண்ணி மகளிர் குடவு, மகளிர் கோதை மைந்தர்மலையவும்” (பட். ௧௦௬-௧௧௦.) எனவும்

(பிரதிடேதம்) * பொலிபெற்ற: † கல்லியாணத்தி லுண்டான ‡நாறுமணத்தினை ||அண்போல மெல்லிய÷கௌவையுட்பொலிந்த. X வைகறையென்பதற்கை

எ - து: நின் மார்பின் மாலையை வாங்கிக்கொண்டவளுடைய நெற்றிக் கட்டை வைகறையிலே வருதலின் மனந்தமொறிப் *பூண்ட இரண்டு அணியுங் கொடாமல் எம் இல்லிடத்தே வந்துநின்றது எம் மேனி கனலுதற்குக் காரணமான காமநோய்க்கு மேலேயும் நீ(க)பொன்னாற்செய்தமகரக்குழையையுடைய (உ)பரத்தையருடனே புனலிடத்தே வினாயாடுகின்றாயென்று பிறர்சொல்ல நினக்கு உண்டான ஆரவாரத்திலும் பெரியதொன்றன்றே ? எ - று,

ஆடவர் கோலமும் மகளிர் கோலமும் கொண்டி வந்துநிற்றலின் இரண்டணியென்றள்.

கஎ தணந்ததன் றீயுயீ (நு)தளரிய லவரொடு

(சு)துணங்கையா யெவ்வந்த கவ்வையிற் (ரு)கடப்பன்றே

வொளிபூத்த துதலாரோ டோரணிப் பொலிந்தநின்

களிதட்ப வந்தவிக்க கவின்காண வியைந்ததை

எ - து: ஒளி பொலிவுபெற்ற துதலினையுடையாரோடே கூடுதலாலுண்டான (சு)பூண்வெடிக் கிடத்தலின் அவாக்கும்நினக்கும் ஓரணியாகப் பொலிவு பெற்ற நின் செருக்குப் பிறர்பாற் செல்லாமல் அமைதி பிறப்பித்துத் தடுக்கையினாலே வந்த இவ்வழகை யாங்கள் காணும்படி பொருந்தினது நீ! எங்களைப்பிரிந்த இதற்குமேலேயும் நின்னைப் பெறாது தளர்ந்த இயல்பினையுடையாரோடே துணங்கைக்கூத்தாடினாயென்று பிறர்சொல்ல நினக்கு உண்டான ஆரவாரத்திலும் மிகுதியானதொன்றன்றே ? எ - று.

†எனவாங்கு

(ஊ) “தாரு மாலையு டயங்கிக் கையற்று” (சீலபி. உ: ௩௫.) எனவும் வருவன ஈண்டு ஒப்புநோக்கற்பாலன.

க. கனங்குழை யென்பதற்கு, பொன்னாற்செய்த மகரக்குழை யென்றே பலவிடத்தும் இவர் பொருள் கூறிலும் இந்நூல். கக: எ. இல். பொன்னாற்செய்த கனவியகுழை என்று எழுதியிருத்தலால் பொன் மந்தைய உலோகங்களிலும் கனமுடையதென்பது பற்றி இவ்வாறு பொருள் கொண்டனர்போலும்; துறள் க௦அக. பரி. உரையும் பார்க்க. கனமென்பது பொன்னின் பரியாயநாம மென்பாரு முளர்.

உ. “கூடியார் புனலாடப் புணையாய மார்பினில்” (கலி. எஉ: கரு) என்பதும் அதன் குறிப்புப்பார்க்க.

௩. (அ) “தளரியால்” கலி. கக௩: சு. (ஆ) “தளரியலாய்” காஈ. எ. (இ) “தளரியல்பொருட்டின்வந்தசீற்றமும்” கம்ப. இராவணவதை. உ௦ச.

ச. “துணங்கையுளாவம்” கலி. எ௦: கச என்பதன் குறிப்புப்பார்க்க.

ரு. “கடப் பன்றே கனங்குழாய்” கலி. ருஎ: கரு.

சு. “பொன்னாணும் புக்கொளிப்பப் புல்லுவன்” நள. சுயம். அச.

(பிரதிபேதம்) * பூண்டவிரண்டினையுங் கொடாமல், † எனவாங்கு - ஆங்ககை அளிபெற்றே பெய்மை,

எ-து: என்று யாங்கள் காணும்படியாக; எ - று.

ஆங்கு, அசை.

௨.௨ அளிபெற்றே மெம்மைநீ யருளினை விளியாது
(க)வேட்டோர் திறத்து விரும்பிய*நின் பாகனா
நீட்டித்தாயென்று கடாஅங் கடுந்திண்டோர்
பூட்டு விடாஅ நிறுத்து

†எ - து: நீ ஈண்டு வருதலாலே நினது அளியைப்பெற்றேம்; நீயும் எம்மை அருளினை; இதுவே அமையும்; இனி நீ விரும்பியோர் திறத்தே நீ செல்லுதலை விரும்பிய நின்பாகனும் பூட்டுதலைவிடாத கடிய திண்ணியதேரை நீ இவ்விடத்தே தாழ்த்தாயென்று கருதி அது நிற்கும் நிலையிலே செலுத்தும்; அதற்கு முன்னே சென்று அப்பரத்தையர் அன்பு கெடாமல் அவ்வன்பை டீறித்துவாயாக; எ - று.

விளியாது நிறுத்து எனக் கூட்டுக.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இது வெள்ளைச்சரிதகத்தாலிற்ற ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா.

(க)

*(கூஎ.) கார்முற்றி யிணைநுழ்த்த கமழ்தோட்ட மலர்வேய்ந்து
கீர்முற்றிப் புலவர்வாய்ச் சிறப்பெய்தி யிருநிலந்
தார்முற்றி யதுபோலத் தகைபூத்த வையைதன்
னீர்முற்றி மதில்பொருடும் பகையல்லா நேராதார்
போர்முற்றொன் றறியாத புரிசைசூழ் புனலூரன்;

க நலத்தகை யெழிலுண்க ணல்லார்தங் கோதையா
ல்லைத்தபுண் வடுக்காட்டி யன்பின்றி வரினெல்லா
புலப்பேன்யா நென்பேன்ம னந்நிலையே யவற்காணிற்
கலப்பே நென்னுமிக் கையறு நெஞ்சே;

க. “காம நிலையுரைத்தலும்” என்னும் தோல். கற்பியல், ௩௬-ஆம் சூத்திரத்தின் இவருரையில் “பாங்கன் கூறுவன நோய்மருங் கழிநரு ளடக்கிக்கொண்டு எடுத்து மொழியப்படுதலன்றிக் கூற்று அவணின்மை உணர்க்; அது: “வேட்டோர்..... நிறுத்து” என[வும்] வரும்” என்பது காணப்படுகிறது; அதனை நோக்கப் பாங்கனை இங்குத்தேர்ப்பாகனா யிருந்தனனென்றுகொள்ள வேண்டுமென்று தோற்றுகிறது. இஃது ஆராய்தற்பாலது.

(பிரதிபேதம்) * நின்பாகனீ நீட்டித்தாயென்று † எ - து என்று யாங்கள் காணும்படியாக, நீ யீண்டு டீறித்துவாயென்றுள் விளியாது நிறுத்தெனமாறுக இதனால்.

க0 கோடெழி லகலக்குற் கொடியன்னூர் முலைமுழ்கிப்
பாடழி சாந்தினன் பண்பின்றி வரினெல்லா
ஔவே நென்பேன்ம னந்நிலையே யவற்காணிற்
கூடுவே நென்னுமிக் கொள்கையி நெஞ்சே;

கச இனிப்புணர்ந்த வெழினல்லா ரிலங்கெயி றுறாஅலி
னனிச்சிவந்த வடுக்காட்டி நாணின்றி வரினெல்லா
துனிப்பேன்யா நென்பேன்ம னந்நிலையே யவற்காணிற்
றனித்தே தாமுமித் தனியி நெஞ்சே;

எனவாங்கு;

கக பிறைபுரை யேர்துதா றுமெண்ணி யவையெல்லார்
துறைபோத லொல்லுமோ தூவாகா தாங்கே
யறைபோகு நெஞ்சடை யார்க்கு.

இது வாயின்மறுத்த தலைமகள் ஆற்றமைவாயிலாகப் புக்குக்கடிய
தலைமகனது நீக்கத்துக்கட்புக்க தோழிக்குக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

கார்முற்றி யிணரமுத்த கமழ்தோட்ட (ங)மலர்வேய்ந்து
சீர்முற்றிப் (உ)புலவர்வாய்ச் சிறப்பெய்தி யிருநிலர்

க. (அ) “மலரு, நாறுபு நிகழும் யாறுவர லாறு” (ஆ) “மாறுமென் மல
ருந் தாருங் கோதையும்.....மண்டி.....வேறு கின்றிவ் விரி
புனல் வரவென” (இ) “மலையி னிழியருவி மல்கினர்ச் சார்ச்சார்க்,
கரைமாஞ்சேர்ந்து கவினிமடவார், நனைசேர் கதுப்பினுட்டண்போது
மைந்தர், மலர்மாற்பிற் சேர்ந்த மலரிதழ் தாஅய், மீராம் பூத்த
வியன்கங்கை நந்திய, வானம்பெயர்ந்த மருங்கொத்த லெஞ்ஞான்றுந்,
தேனியிர் வையைக் கியல்பு” பரி. சு: சக - உ, சு: சக - ௫0; கச,
௩௨-௩௮. (ஈ) “வையையென்ற பொய்யாக் குலக்கொடி.....புண்
ண்ய நறுமல ராடை போர்த்து.....புனல்யா றன்றிது பும்புனல்
யாறென” சீலப். கந: கஎ0 - கஎச. என்பவையும் (உ) “பூநி ரைத்து
மென் ருது பொருந்தியும்,.....வான விலலை நிகர்த்தது வாரியே”
கம்ப. ஆற்று. அ. (ஊ) “கொங்கு லாமலர்க் கொன்றைகூ விளைகுர
வுழிளை, பொங்குமாசனந் தாதகிபாடலம் புன்னை, துங்க மார்திருத்
தலையிசைக் கொண்டிறுந் தொடர்பா, வெங்க றையகன் றன்னைபு
மொத்ததவ் விருநீர்” கந்த. ஆற்றுப். கக என்பவையும் ஒப்புநோக்குக.

(அ) “வையையிருபத்தாறு மாமதுரை நான்கென்ப, செய்யபரி பாடற்
பிறம்” (ஆ) “புலவர் நாவிற் பொருந்திய பூங்கொடி, வையை

(க) நார்முற்றி யதுபோலத் தகைபூத்த(உ)வையைதன்
 (ஈ) நீர்முற்றி மதில்பொருஉம் பகையல்லா நேராதார்
 போர்(ச)முற்றென் றறியாத புரிசைசூழ் *புன லூரன்

வென்ற பொய்யாக் குலக்கொடி” சீலப். கந: ௧௬௯ - ௧௭௦. என்பன
 ஈண்டறிதற் பாலன.

க. (அ) “மாநில மடந்தை.....ஆரம் போலச், செல்புன லுழந்த
 சேய்வாற் கான்யாற்று” சிறுபாண். க - ந. (ஆ) “ஆரப் பேரியாற்று
 ..... மண்ணக மடந்தை” சீலப். ரு: ௧ - ந. (இ)
 “காவிரி, மாதர்மண் மடந்தைபொன் மார்பிற் ருழந்ததோ, ரோதநீர்
 நித்திலத் தாம மொக்குமால்” பேரிய. திருநாட்டுச். ௨.

உ. (அ) “அமிழ்த வெண்டிரை வையைபு மொருபுறத் தகழாம்” (ஆ)
 (வையை) “கல்லென்றதிர் சம்மைப்புனல் கடிமாமதிற் புறம்போய்,
 .....புல்லும்புரி சையுந்தள்ளியுள் புகுகின்றதை யன்றே”
 திருவினா. திருநகரப். ௧௭. பரிநரி. ௫௭ - ௮. என்பனவும் (இ) “புனல்
 பொரு புதவி னுறந்தை” அகம். ௨௩௭: ௧௪. (ஈ) “புல்லிலை வஞ்சிப்
 புறமதி லலைக்குங், கல்லென் பொருரை” புறம். ௩௮௭: ௩௩ - ௩௪.
 என்பனவும் (உ) “கிவந்துகரை யிழிதரு நனந்தலைப் பேரியாற்றுச்,
 சீருடை வியன்புலம் வாய்பரந்து மிகீஇய, ருவலை சூடி புருத்துவரு
 மலிர்நிறைச், செந்நீர்ப் பூச லல்லது, வெம்மை யரிதுநின் னகன்றலை
 நாடே” பதிற். ௨௮: ௧௦ - ௧௪. என்பதும் (ஊ) “ஒருகொம் பாணையு
 மொராயிரத் திரட்டிவெண் கோட்டுச், செருவின் வேழமுந் திரளியிற்
 றருமவெள் ளேறும், பொருவி லோகையிற் பொருதியு[டப்] படுவ
 தல் லாது, மருவ லார்களிற் பொருகிடப் படாததவ் வரையே” திரு
 வாணகீ. புராணவரலாற்றுப். ௯. என்பதும் (ஈ) “கோற்றொடிப்
 புரிசை முற்றிக் குளிர்நிழற் படப்பை சாய்த்துத், தோற்றிடு நாட்டி
 லுள்ள பல பொருள் சூறையாடி, யேற்றம ருடற்றும் வேந்தர் நாட்
 டினி லிகலி னோடும், வேற்றா சிறுத்தா லென்ன மேவும்வை தரணி
 யாறும்” கூர்ம. நவகண்டத். ௩௫. என்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

ந. “அதிராச்சிறப்பின்மதுரைமூதூர்” என்பதற்கு, ‘பகைவரால் நடுக்க
 மில்லாத சிறப்பினையுடைய மதுரையாகிய மூதூர்’ என்று பொருள்
 கூறி அதற்கும், “முதிர்கடன் ஞாலம்” என்பழி ‘முதிர்தல்’ என்ப
 தற்கு, ‘முற்றுதல், சூழ்தலுமாம்’ என்று பொருள்கூறி அதற்கும்,
 “நீர்முற்றி மதில்பொருஉம்” என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டி
 னார், அடியார்க்கு நல்லார்; சீலப். பதிகம். ௩௯, ௨: ௩௦.

ச. “முற்று - வளைத்தல்” பு - வெ. உழிஞை. ௨௫.

(பிரதிபேதம் *புன லூரன்

எ - து: கார்காலம் முதிர்கையினாலே பூங்கொத்துக்கள் அலர்ந்த கமழ்
 கின்ற இதழ்களை யுடையனவாகிய மலர்களைச் சூழத் தலைமைமுதிர்ந்து புலவர்
 வாயிற் கவிக்களைத் தான்பெற்று, ஊரைச் சூழ்ந்து வருதலிற் பெரிய நிலமடந்
 தைதான் ஒரு பூமாலையைச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்த தன்மைபோல அழகு
 பொலிவுபெற்ற வைையைற்றினது நீர் சூழ்ந்து மதிஸல்பொருள் பகை
 யன்றிப் பகைவர் போரால் *விளைத்தலைச் சிறிதும் அறியாத புரிசை சூழ்ந்த
 புனலையுடைத்தாகிய மதுரையை யுடையவன்; எ - று.

புனலூரனென்றது பாண்டியனையாதலிற் பாட்டுடைத் தலைவனே
 கிளவித்தலைவனாகக்கூறிய அகப்புறமாயிற்று. இதற்கு விதி “காமப் பகுதி
 கடவுளும் வரையா, ரேனோர் பாங்கினு மென்மனார் புலவர்” (க) என்பதனுள்
 ‘எனோர்பாங்கினும்’ என்பதனும் கூறிலும்.

சு நலத்தகை யெழிலுண்க (உ) ணல்லார்தங் கோதையா
 லலைத்தபுண் வடுக்காட்டி யன்பின்றி வரினெல்லா
 (ங) புலப்பேன்யா நென்பேன்ம னந்நிலையே யவற்காணிற்
 கலப்பே நென்னுயிக் கையறு நெஞ்சே

க. தோல். புறத். சூ. உஅ. (அ) இதனுரைபிலும் இவரால், குறிப்பினும்
 பாட்டுடைத்தலைவனாகக் கிளவித் தலைவனாகக் கூறியதற்கு, “சீர்முற்றி
 .....புனலூரன்” என்பது மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது;
 (ஆ) முன்னோக்கறிய குறிப்பினு மென்பதற்கு, முதலாகிரியர் கூறிய
 காமக்குறிப்பினு மென்று பொருள்கூறி, அஃது இயற்பெயர் ‘சார்த்தி
 வருத்தற்கு “வையைதன் னீர்முற்றி.....புனலூரன்” என்
 பதை மேற்கோள்காட்டி, இது குறிப்பினும் பாட்டுடைத் தலைமகனைக்
 கிளவித் தலைமகனாகக் கூறியதென்பர், இளம்பூரணரும்; தோல். புறத்.
 சூ. உஉ. ‘வழக்கியன்’

உ. (அ) “குறுகலென் றெள்ளிழை கோதைகோ லாக, விறுகிறுக யாத்துப்
 புடைப்ப” (ஆ) “கமழ்கோதை கோலாப் புடைத்து” பரி. க: ௩௧-௪௦,
 கஉ: ௫அ. (இ) “கோதை கோலா விறைஞ்சி நின்ற, ஆதையஞ்
 சேர்ப்பனை யலைப்பேன் போலவும்” கவி. கஉஅ: ௧அ - ௧. (ஈ) “மகளி
 ரோச்சு, மட்டவீழ் மாலை போல மகிழ்ந்துபூண் மார்பத் தேற்று” (உ)
 “சந்தனத் தளிர்நன் மாலை, யோக்கினார் கண்ணி சண்ண முடற்றினார்”
 சீவக. உஉ௧௧. உச௧௧. (ஊ) “நீர்தலைக் கொண்ட நெடும்பெருந்
 துறைவயிற், போர்தலைக் கொண்டு பொங்குபு மறலிக், கொங்கலர்
 கோதை கொண்டுபுறத் தோச்சியும்” பெருங். (ஃ) சஉ: ௧அ௪ - ௧அ௬.
 (எ) “கோதைகொண் டோச்சு வாரும்” கம்ப. நீர்விறா. ௫.

ங. “புலப்ப வெணச்சென்றேன் புல்வினே நெஞ்சங், கலத்த லுறுவது
 கண்டு” குறள். ௧௨௫௧.

(பிரதிபேதம்) * வளைதலை.

எ-து: எஃ! எழிலையுடையவாகிய மையுண்கண்ணையுடைய பரத்தை யர்தம் கோதைகளாலே அடித்தலத்தினையுடைய அழகினையும் (க) நகத்தாலும், எயிற்றாலும் அலைத்தபுண்களையும் (உ) பூண்கள் பொறித்த வடுக்களையுட்காட்டி என்னிடத்து அன்பின்றி வருவானாயின் யான் பலப்பேனென்றிருப்பேன், அதனும் பெற்றதென்? இச்செயலற்ற நெஞ்சு அவனைக்காணில் அத்தவறுகளோடு கூடிய அந்நிலைதன்னிலே யான் கூடுவேனென்று கூறநிற்கும்; எ-று.

௧௦ கோடெழி லகல்குற (ந)கொடியன்றார் முலைமுழுகிப்

பாடழி சாந்தினன் பண்பின்றி வரினெல்லா

ஔவே நென்பேன்ம னந்நிலையே யவற்காணிற்

கூடுவே நென்னுமிக் கொள்கையி னெஞ்சே

எ - து: எஃ! பக்கமுயர்ந்த எழுச்சியையுடைய அகன்ற வல்குலையுடைய கொடியையொக்கும் பரத்தையர் முலைகள் அழுந்திப் பூசின பாடழிந்த சந்தனத்தையுடைய நன்மக்கள் குணமின்றி வருவானாயின் ஊடியிருப்பேனென்று கூறுவேன், அதனும் *பெற்றதென்? யான் கூறியதனைக் கொள்ளாதலில்லாத இந்நெஞ்சு அவனைக் காணில் அத்தவறுகளோடு கூடிய அந்நிலைதன்னிலே யான்கூடுவேனென்று கூறநிற்கும்; எ - று.

௧௧ இனிப்புணர்ந்த வெழினல்லா ரிலங்கெயி றுறாஅலி

னனிச்சிவந்த வடுக்காட்டி நாணின்றி வரினெல்லா

துணிப்பேன்பா நென்பேன்ம னந்நிலையே யவற்காணிற்

றணித்தே தாமுமித் தனியி னெஞ்சே

எ-து: எஃ! இப்பொழுது புதிதாகக் கூடிய அழகினையுடைய பரத்தையுடைய வள்ளங்குகினற எயிறுகள் அழுந்துகையினாலே மிகுதியையுடைத்தாய்ச்சிவந்த வடுக்களைக் காட்டி நாணமின்றியே வரின: துணித்திருப்பேன் யான் என்று கூறுவேன், அதனும் பெற்றதென்? †இத்தனிமையான மனத்தைத் தனக்கு ||உரித்தாக்குதலில்லாத நெஞ்சு அவனைக்காணில் அத்தவறுகளோடு கூடிய அந்நிலைதன்னிலே என்னை நீக்கித் தான் அவனிடத்தேதாமும்; எ - று.

உறாஅல், விகாரம்.

௧. "பேணென் றுடன்றவ ருகிர்செய்த வடுவினன், மேனென்ன ரோள்சேர்ந்தார் நகைசேர்ந்த விதழினை" கலி. எஃ: ௧௧-௨. என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

௨. "தொடி வடுக்காணிய" கலி. எஃ: ௧௧. என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஈண்டறிதற் பாலன்.

௩. "அலமர லுண்கண்ணை ராய்கோதை குழைத்தநின், மலர்மார்பின் மறுப்பட்ட சாந்தம்வந் துரையாக்கால்" கலி. எஃ. ௧௨-௩. என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஈண்டு ஒப்புநோக்கற் பாலன்.

(பிரதிபேதம்) *பெற்றதென் இந்நயன், †தனிநெஞ்சே, ‡இந்தீத்தனிமனத்தை, || உரிதாகக் குதலில்லாத.

இத்தாழிசைமூன்றும்(க)மறுத்துரைப்பதுபோல் உவகைபற்றிக் கூறியன.
 • “உடம்பு முயிரும் வாடியக் காலு, மென்னுற்றன கொலிவையெனி னல்லது,
 கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக் கில்லை” (உ) என்பதனால் இந்நெஞ்சிற்குத் தன்
 மன்மை*யென்பதொன்றன்றியது என்னென்றவாறு காண்க.

†எனவாங்கு

எ - து. என்று; எ - று.

ஆங்கு, அசை.

கக பிறைபுரை †யேர் துதலா (ந)யெண்ணியவை யெல்லாந்
 துறைபோத லொல்லுமோ தூவாகா தாங்கே
 (ச)யறைபோகு நெஞ்சடை யார்க்கு

எ-து: பிறையையொத்த || அழகினையுடைய நுதலினையுடையாய்! தமக்கு
 வலியாகாதே அவனிடத்தே கீழ் அற்றுச் செல்லும் நெஞ்சினையுடைய
 மகளிர்க்குத் தாம் நினைத்தவையெல்லாம் முடிவுபோதல் பொருந்துமோ?
 பொருந்தாதன்றே! என்றான்; எ - று.

இதனால், தலைவிக்கு இளிவுபிறந்தது.

இது வெள்ளைச்சரிதகத்தால் இற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி.

(உ)

- க. மறுத்துரைப்பதுபோல் உவகைபற்றிக் கூறியதற்கு, “கோடெழில்
 .....கொள்கையி நெஞ்சே” என்பது (தொல். பொருளரி.
 கு. உ. நச்.) மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்றள்ளது.
- உ. “தொல். பொருளியல். கு. க. இச்சூத்திரத்தின் இவருரையில் “இனிப்
 புணர்ந்த.....நெஞ்சே” என்பது மேற்கோளாக “இதனுள் யான்
 துனித்தல் வல்லேன் என்னெஞ்சிற்குத் தன்மன்மை யென்பதொன்
 றில்லை; ஈடுநென் னென்றலின் அவ்வாறு காண்க” என்னும் சூறிப்புக்
 காணப்படுகின்றது.
- ந. (அ) “நின்மார்பு தோயல மென்னு, மிடையு நிறையு மெளிதோநிற்
 காணிற், கடவுபு கைத்தங்கா நெஞ்சென்னுந் தம்மோ, டுடன்வாழ்
 பகையுடை யார்க்கு” கலி. எள: உக - ச. (ஆ) “நின்மீமை, பொறை
 யாற்றே மென்றல் பெறுதுமோ யாழ், நிறையாற்றா நெஞ்சுடை
 யேம்” கலி. க௦: உஎ - க.
- ச. (அ) “நெஞ்சறை போகிய வறிவி நேற்கே” அகம். உசு: உசு. (ஆ)
 “அறைபோய் நெஞ்ச மவன்பர லணுகினு, மிறைவளை முன்கையிந்
 கிவன் பற்றினுந், தொன்று கா தலன் சொல்லெதிர் மறுத்த. னன்றி
 யன்றென நடுங்கினன் மயங்கி” மணி. கஅ: க௩௦-க௩௩. (இ) “நின்ற
 (பிரதிபேதம்) *என்பதொன்றின்றியது. †எனவாங்கு ஆங்கசை, ‡ஏற்றுதலாய்தாமெண்ணிய
 ஷெல்லாம், ஏற்றுதாருமெண்ணியவையெல்லாம்; || அழகியறுதலினே.

- (கூஅ.) (க) பொதுமொழி பிறர்க்கின்றி முழுதானுஞ் செல்வர்க்கு
 மதிமொழி யிடன்மாலை வினைவர்போல் வல்லவர்
 செதுமொழி சீத்த செவிசெறு வாக
 முதுமொழி நீராப் புலனா வழுவர்
 புதுமொழி கூட்டுண்ணும் புரிசைசூழ் புனலூர்;
- கூ ஊரன்மன் ஊரனல்ல நமக்கென்ன வுடன்வாளா
 தோரூர்ந்தொக் கிருந்தநின் பெண்டிரு னேராகிக்
 களையாநின் குறிவந்தெங் கதவஞ்சேர்ந் தசைத்தகை
 வளையின்வாய் விடன்மாலை மகளிரை நோவேமோ
 கேளல நமக்கவன் குறுகன்யி னெனமற்றெந்
 தோளொடு பகைபட்டு நினைவாடு நெஞ்சத்தேம்;
- கஉ ஊடியார் நலந்தேம்ப வொடியெறிந் தவர்வயின்
 மாநீர்க்கு மவன்மார்பென் நெழுந்த்சொன் னேவேமோ
 முகைவாய்த்த முலைபாயக் குழைந்தநின் றுரெள்ள
 வகைவரிச் செப்பினுள் வைகிய கோதையேம்;
- கக சீசரியாற் சென்றுநீ சேர்ந்தவில் வினாயினன்
 நேரொடு திரிதரும் பாகனைப் பழிப்பேமோ

நெஞ்சு, மறைபோன தன்றிங் கவன்வழியே” அம்பிகா. ௩௧௨. (க)
 “மகிழ்நர் தம்மே, லன்போடு நன்னெஞ் சறிவறை போக” தந்தை.
 ௩௩௮. என்பவைகளும் (உ) “மொய்கொண் டெழுந்த லவமகத்து
 மாற்றார் வாய்ப், பொய்கொண் டறைபோய்த் திரிபவர்க்கு” பழ.
 ௨௪௧. (ஊ) “அறிவறை போகிய பொறியறு நெஞ்சத் திறை”
 சீலப். ௨௦: ௨௩. (ஏ) “அறைபோக் கமைச்சின் முறைபோக் கெண்
 னினும்” பெருங். (ஊ) ௧௩: ௩௩. (ஏ) “கீழ்த்தறை போகிய கிளைகு
 ராமென” கந்த. மார்க்கண்டேய. ௮௬. (ஐ) “காசண்ட பூண னறை
 போய கருத்த னனை” (ஓ) “நானறைபோய மனத்தோ டிங்குப்,
 பரிவுறலும்” திருவிளை. வரகுணனுக்குச். ௧௦; வன்னியும். ௨௨ என்ப
 வைகளும் (ஔ) “ஓட்டை நெஞ்சின ராய்” (சீவக. ௬௪௨) என்பதற்கு,
 ‘அறைபோய நெஞ்சினராய்’ என்றொழுதியிருக்கும் உரையும் இங்கு
 ஒப்புநோக்கற் பாலன.

- க. புல்லுதன் மயக்கும் புலவிக்கண் காமக்கிழத்தியர் கூற்றுநிகழ்த்தற்கு
 இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டி, இது மூவகை யார்க்கும் பொது
 வென்பர், இளம்; நோல். கற்பி. கு. ௮. ‘புல்லுதன் மயக்கும்’

வொலிகொண்ட சம்மையான் மணமனை குறித்தெம்மிற்
பொலிகெனப் புகுந்தநின் புலையனைக் கண்டயாம்;

எனவாங்கு;

உக நனவினான் வேறாகும் வேளா முயக்க
மனைவரிற் பெற்றுவந்து மற்றெந்தோள் வாட
வினைய ரெனவுணர்ந்தா ரென்றேக்கற் றுங்குக்
கனவினா நெய்திய செல்வத் தனையதே
யைய வெமக்குநின் மார்பு.

இது பாத்தையர் சேரியினின்றும் வந்த தலைவனோடு ஊடிய காமக்
கீழ்த்தி தன்காதனைமீதத் கூறி ஊடியவாறு கண்டு சென்று சார்ந்த தலைமக
னுடன் ஊடல் நீர்கின்றள் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)பொதுமொழி பிறர்க்கின்றி முழுதானஞ் செல்வர்க்கு
மதிமொழி யிடன்மாலை (உ)வினைவர்போல் (ஈ)வல்லவர்

க. (அ)“வையங்காவலர்வழிமொழிந்தொழுகப், போகம்வேண்டிப்பொதுச்
சொற்பொறாஅ, திடஞ்சிறி தென்னு மூக்கக்துரப்ப, வொடுங்கா வுள்
ளத்து.....சேரலாதனை” (ஆ) “வழுதி, தண்டமிழ் பொது
வெனப் பொறாஅன்” புறம். அ: க-ஊ; ஊ: ச - ஊ. (இ) “பெருநில
முழுதானும்பெருமகன்” சிலப். க: ஈக. (ஈ) “ஞாலம் பொதுவெனப்
பொறாவரசர்” துறள். சகஉ. பரி. (உ) “கோச்செங்கட் செம்பியர்
கோன், பூவலயம் பொதுநீக்கி யாண்டருளி” பெரிய. கோச்செங்கட்.
கள. (ஊ)“உலகம்பொது வறதான்முறை யோராழி செலுத்தி” கூர்ம.
இந்திரத்துய்மன். உஉ. (எ)“நிலமுழு தாண்டநெமி, நாவிர்கீர்த்தியாள
னளனெனு நாமவேந்தன்” வில்லி. அருச்சுனன்மவ. உச. (ஏ) “முழு
துலகம்பொதுநீக்கி முழுச்செங்கோல் செலுத்துநான்” உத்தராகோச.
அரித்துவசன் சாபந்தீர்த்த. உ. (ஐ) “கொடியு முரசுந் கொற்றவெண்
குடையும், பிறர்கொளப் பொறாஅன் றானே கொண்டு, பொதுநீக்கு
திகிரி திசை திசை போக்கி” சிதம்பரமும்மணி. உஊ.

உ. (அ) “கொலையஞ்சா வினைவரால்” (ஆ) “நட்பாக்கும் வினைவர்
போல்” கலி. க0: சு, சசு: அ. (இ) “வேந்துபிழைத் தகன்ற வினைவ
ராயினும்” பெருங். (க) ஈஅ: கூச.

ஈ. “வல்லவர் செதுமொழி சீத்தசெவி” என்பது மூன்றும்வேற்றுமைத்
தொகைக்குமேற்கோள்; தொல். எச்ச. ஊ. கள: ஈச.

(பிரதிபேதம்) *மொழிவிடன்மாலை;†வினையர்

(க)செதுமொழி சீத்த (உ)செவி(ஈ)செறு வாக

முதுமொழி *நீராப் (சு)புலனு வழவர்

(ஊ)புதுமொழி கூட்டிண்ணும் (கூ)புரிசைசூழ் புனலூர

எ-து: பிறர்க்கும் இம் மண்ணுலகம் பொதுவென்னும் மொழி இன்றாக
மண்ணுலகமுமுதையும்ஆளுஞ்சக்கரவர்த்திகளுக்கு(எ)அறிவாகிய சொல்லைச்
சொல்லுதலை இயல்பாகவுடைய அமைச்சரைப்போல, தூல்வல்ல ஆசிரிய
ராலே பொல்லாவாகியசொற்கள் இடையிற் புகுதாமற் போக்கப்பட்ட தஞ்

க. (அ) “செதுகாற் குரம்பை”(ஆ)“செதுகாழ்சாய்ந்த” அகம். கூந: கசு;
ந.எந: ச; (இ) “புதுக்கண் மாக்கள் செதுக்க னூர்” புறம். உசுக: கூ.
(ஈ) “செதுமதித்தக்கண்” தே. திருஞான. அம்பர். ‘படியுளார்’ ஊ. (உ)
“செதுமதிச்சமண்” திருவிசைப்பா. கஎ.(ஊ) “செதுமகப் பெற்று”
சீவக. ககஉச. (எ) செதுவன் மரத்தில்” பெருங். (ந) கஊ: உ௦. (ஏ)
“செதுநெறி நிலையினுரே” (ஐ) “செதுகைப் பெருந்தானவர்” கம்ப.
இலங்கைகாண். சு; நாகபாசப். உஉ. (ஓ) “செதுவதட்டு” துணிகை.
திருநாட்டு. கக௦. என்பவற்றால் செதுவென்பதன் பொருள் துணிக.

உ. (அ) “வள்ளியோர் செவிமுதல் வயங்குமொழிவித்தித்தா, முள்ளியது
முடிக்கு முரனுடை யுள்ளத்து.....பரிசிலர்க்கு” (ஆ)
“பொய்த்த வறியா வுரவோன் செவிமுதல், வித்திய பனுவல் வினைந்
தன்று நன்றென” புறம். ௨௦சு: ௨ - ஊ. உ௩எ: ச - ஊ. (இ) “மறை
யோன் மறைநா வுமுது வரன்பொரு, ளிறையோன் செவிசெறு வாக
வித்தலின்” சீலப். ௨௮: க௮எ - க௮அ.

கூ. செய்யைச் செறுவென்பது அருவா நாட்டு வழக்கு; நோல். எச்ச.
கூ. ச. ௩ச.

சு. “புலனுமு துண்மாள்” புறம். சசு: ௩.

ஊ. (அ) “புதுமொழிகூட்டிணைத்தமிழாற் புனைதல் செய்தான்” நைடநம்.
சிறப்புப். (ஆ) “நண்டுநலந் தருதல் வேண்டிப் பாண்டியர், பரதெயிழ்
வளர்த்த கூடலின்” ஆசிரிய. ‘சிறுசெவி யன்னே’

கூ. “புரிசைசூழ் புனலூரன்” கலி. கூஎ: ஊ.

எ. (அ)“தெரிதலுந் தேர்ந்து செயலு மொருதலையாச், சொல்லலும், வல்ல
தமைச்ச” (ஆ) “அறனறிந் தான்றமைந்த சொல்லானெஞ் ஞான னுந்,
திறனறிந்தான் தேர்ச்சித் துணை” (இ) “மதிநுட்ப நூலோ டுடை
யார்க் கதிநுட்பம், யாவுள முன்னிற் பவை” (ஈ) “அறிகொன் தறியா
னெனினு முறுதி, யுழையிருந்தான் கூறல் கடன்.” (உ) “சொல்லல்
வல்லன் சோர்வில னஞ்சா னவனை, யிகல்வெல்லல் யார்க்கு மரிது”
குறள். கூ௩ச, கூ௩ஊ, கூ௩க, கூ௩அ,சுசஎ.(ஊ) “செறிந்தவர் தெளிந்த

(பிரதிபேதம்) *நீராப்புலன், † சக்கிரவர்த்திகளுக்கு.

செவிகள்(க)செய்யாக, முன்னுள்ளசான்றோர்கூறிய செய்யுட்கள்தஞ்சொல்லீ
 வளர்க்கும் நீராக, அறிவினையுடைய நாவாகிய ஏராலே உழுதுண்ணும் புலவ
 ருடைய புதிய கவினைக் கொள்ளுகொண்டு உண்ணும் மதில் சூழ்ந்த புனை
 யுடைத்தாகிய மதுரையையுடையவனே ; எ - று.

இதுவும் பாட்டுடைத்தலைவனைக் கிளவித்தலைவனாகக் கூறியது.

சு ஊரன்மன் னுரனல்ல *எமக்கென்ன வுடன்வாளா
 தோளூர்தொக் கிருந்தநின் பெண்டிரு னோராகிக்
 களையாரின் குறிவந்தெங் கதவஞ்சேர்ந் தசைத்தகை
 வளையின்(உ)வாய் விடன்மலை மகளிரை நோவேமோ
 கேளல எமக்கவன் குறுகன்மி னெனமற்றெந்
 தோளொடு பகைபட்டு ிரினைவாடு நெஞ்சத்தேம்

எ - து: நமக்கு ஊரன் மிகவும் பற்றுக்கோடல்லனெனச் சொல்லிப்
 பின்னர் ஒருவர்கூறியது ஒருவர்கூறாதே ஒருர் குடியேற்றவேண்டுவாராய்த்
 திரண்டிருந்த நின் சேரிப்பாத்தையருடனே யாங்களும் ஒப்பாகி, நமக்கு
 †அவன் உறவல்லன் அவனை முயங்காதேகொள்ளுங்கோளெனச் || சொல்லி
 முயங்கக்கருதின எந்தோள்கருடனே மாறுபட்டுப் பின்னை முயங்கக்கருதின

நூலார் சிறந்தவை தெரிந்து சொன்னா, லறிந்தவை யமர்ந்து செய்யு
 மமைதியானரச னாவான், செறிந்தவர் தெளிந்த நூலார் சிறந்தவை
 தெரிந்து கூறி, யறிந்தவை யியற்றுக்கிற்கு மமைதியா ரமைச்சு ராவார்”
 சூன். மந்திரசாலை. கூ. (எ) “தம்முயிர்க்குறுதி யெண்ணூர் தலைமகன்
 வெகுண்ட போதும்; வெம்மையைத் தாங்கி நீதிவிடாதுநின் றுரைக்கு
 மெய்யார்” கம்ப. அயோத்தி. மந்திரப். கூ. (ஏ) “மன்னவர் செவி
 யழன் மடுத்த தாமென, நன்னெறி தருவதோர் நடுவுநீதியைச், சொன்
 னவ ரமைச்சர்கள்” கந்த. ....(ஐ) “மதிநுட்பீரு மாகிச்
 சோர்வில், சொல்லா லடையார் மனமுங்களி தூங்கச் சொல்லிப்,
 பல்லார் பிறர்சொற் பயனய்ந்து கவர வல்லார்” திருவிளா. பன்றிக்
 குட்டிகளை. கசு. (ஐ) “செவிசுடச் சென்றாக் கிடித்தறிவு மூட்டி, வெகு
 ளினும் வாய்வெரீஇப் போரா.....யமைச்சு” நீதிநெறி. சஊ. (ஓ)
 “சுருக்கிமெய் விளக்கி யினிமையும் பயனுந் தொகுத்தய லார்மொழிக்
 கிடையாத், திருக்கிளர் மொழியைச் சோர்வற வவைக்கட் செல்லுமா
 றஞ்சுத லின்றி, யுரைக்கவல் லவரே யமைச்சர்க ளாவார்” விநாயக.
 அரசியற்கை. கஊ.

க. “பன்றி நாட்டார் செறுவைச் செய்யென்று வழங்குவார்” நன். பெயரி.
 சூ. கசு. மயிலை.

உ. “வாய்விடேந் தானென்ப” கலி. சசு: கடு.

(பிரதிபேதம்) *எமக்கென்னவுடன்வாராத, †ரினையாகு, ‡இயனுறவல்லன், ||சொல்லமுயங்க,

நினைவு கெடுகின்ற நெஞ்சத்தினையுடைய யாங்கள் நின்றபெண்டிருள் நோக்கி ஊரன் உரனல்லனென்ற வார்த்தையைக் களைந்து நின்றொழியிடத்தே வந்து ஆண்டுக் காணாமையின் எம்மிடத்தே வந்தாயென்று கருதி எங்கதவத்தைச் சேர்ந்து தட்டின கையின் வளையினாலே தம் வரவினைச் * சொல்லுதலை இயல்பாகவுடைய அப்பரத்தையரை நோவேமோ? அதற்கு யாங்கள் உரியே மல்லேமே; எ - று.

இது †“வண்ணம் பசந்து புலம்புறு காலை, யுணர்ந்த போலவுறுப்பினக் கிழவி, புணர்ந்த வகையிற் புணர்க்கவும் பெறுமே”(௧)என்பதனான் உறுப்பினை உணர்வுடையதுபோற் கூறிற்று.

கஉ ஊடியார் நலந்தேம்ப வொடியெறிந் தவர்வயின்
மாதீர்க்கு மவள்மாற்பென் றெழுந்தசொன் னோவேமோ
முகை||வாய்த்த (உ)முலைபாயக் குழைந்தநின் றுரெள்ள
(௩)வகைவரிச் (சு)செப்பினுள் வைகிய கோதையேம்

எ-து: முகையின் தன்மை வாய்த்த முலைகள் முயங்குகையினாலே ÷ செவ்வி குலைந்த நினதுமலை எம்மை இகழ்ந்துகூறக், கூறுபாட்டினை x யுடைத்தாகிய ∴ வரியினையுடைய பூச்செப்பிலே பயன்படாது தங்கிய மலைத்தன்மையை யுடைய யாங்கள் இப்பரத்தையர் ஊடினமகளிர் ஊடலைத்தீர்த்துமுயங்காதே

க. நோல். பொருளி. கு. அ. இச்சூத்திரத்தினுரையிலும் இவர், தலைவி தன்மேனி பசந்து தனிப்பட ருறுங் காலத்துத் தனது உறுப்பினை உணர்ந்ததுபோலக் கூறினதற்கு, “கேளவ.....நெஞ்சத்தேம்” என்பதை மேற்கோள் காட்டியிருக்கிறார்.

உ. “ஒல்லா முயக்கிடைக் குழைகவென் றுரே” புறம். எ.க: ௧௪.

௩. “வகைவரிச் செப்பினுள் வைகிய மலர்போற், தகைநலம் வாடி மலர் வனம் புகூஉ, மாதவி பயந்த மணிமே கலையொடு” மணி. ச; சுரு-சுஎ.

௪. (அ) “பெய்யாது வைகிய கோதை போல, மெய்சா யினையவர் செய் குறி பிழைப்ப” நற். ௧௧: ௧-௨. (ஆ) “மடைமாண் செப்பிற் றமிய வைகிய, பெய்யாப் பூவின் மெய்சா யினளே” துறுந். ௧. (இ) “பீர்த்தங்கிப் பெய்யா மலரிழ்ப்பிறி தாயி னாளே” சீவக. ௧௧௬௦. என்பவையும் (ஈ) “பாதிரிக் குடி மயிர் மாமலர், நறுமோரோடமொ டுடனெறிந் தடைச்சிய, செப்பிடந் தன்ன நாற்றம்” நற். ௩௩௭: ௪-௬. (உ) “செப்புவாயவிழ்ந்த தேம்பொதி நறுவிரை, நறுமலர்” சீலப். ௨௨: ௧௨௧ - ௧௨௨. (ஊ) “பித்திகைக் கோதை செப்புவாய் மலரவும்” பெருந். (க) ௩௩: ௭௬. (எ) “கற்பக

(பிரதிபேதம்) * சொல்லுதலையுடைய பரத்தையரை † வண்ணத்திரிந்து புலம்புறுகாலை ‡ உறுப்பினைக்கிளவி புணர்ந்த; || வாய்த்த, ÷ செவ்விகுலைந்த மாலையெம்மை, x உடைத்தாகிய வச்செப்பிலே ∴ வரியினையுடைய செப்பிலே

அவர்கள் நலன்கெடும்படி அவரை (க) இடையன்கொன்ற மரமாக்கிவைத்து அச்சேரிப்பரத்தையரிடத்து வேட்கையைத்தீர்க்கும், அவனுடையமார்பென்று ஊரிநிபிறந்தசொல்லேநோவேமோ; அதற்கு யாங்கள் உரியேமல்லேமே; எ - று.

ஒடியவெறிந்தென்பது, (உ)†ஒடியெறிந்தெனவிகாரமாயிற்று.

கசு சேரியாற் சென்றுநீ சேர்ந்தவில் †:வினுயினன்

றேரொடு திரிதரும் பாகனைப் பழிப்பேமோ

||வொலிகொண்ட சம்மையான் மணம்மனை குறித்தெம்மிற்

பொலிகெணப் புசுந்தநின் புலையனைக் கண்டயாப்

எ - து: ஆரவாரத்தை மாறாமற் மன்னிடத்தேகொண்ட ஆரவாரத்தாலே நீ மணஞ்செய்கின்ற மனையாகக் கருதி எம்முடைய X மனையிலே பொலிக பொலிகவென்று கூறிப் *புசுந்த நின்னுடைய புலைத்தொழிலையுடைய பாணனைக் கண்ட யாங்கள் சேரிதோறுஞ் சென்று நீ ††சேர்ந்த இல்லை வினாவினா ய்த் தேரோடே கூடத் திரிதலைச்செய்யும் பாகனைக் குறைகூறுவேமோ? அதற்கு யாங்கள் ††உரியேமல்லேமே; எ - று.

சேரியான் என்றது “ஊராறோர் தேவகுலம்” என்றும்போல் நின்றது. சம்மையை ஒலி விசேடித்து நின்றது. |||புலையன், செற்றசொல்.

X X எனவாங்கு, அசை.

மாலையுஞ், சேம மணிநகைச் செப்பினு ளேந்துபு” சூனா. மந்திரா. டிசு. என்பவையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

க. (அ) “இடைய நெறிந்த மரம்” பழமொழி. ௩௧௪. (ஆ) “இடைய நெறிந்த மரமேயொத் திராமே”பெரியதிருமொழி. (கக) அ : சு. (இ) “இடைமகன் கொன்ற வினொ மரத்தினேன்” சீவக. கக௧௪. (ஈ) “பொதுவனோர்மகன், கொன்றிடுமுலவையின்கொள்கையாயினேன்” கந்த. மூவாயிரர்வதை. எக. (உ) “நன்றுநங் கேள்வ னருளென வெண்ணி நாப்புலர்ந் துள்ளழிந் தாயன், கொன்றநீண் மரம்போ லெழினலம்வாடிக் குற்றுயி ரொடும்பதை பதைத்தான்” கூர்ம. இராமன் வைகுந்த. ௩௧. (ஊ) “ஆயன் கொன்ற மரம்பொர, மூண விந்தொரு பற்று மின்றி முடிந்த பாணியின்” தணிகை. இந்திர னரூள். கஉ.

உ. (அ) “ஒடியெறியத் தீரா பகை” பழமொழி. ௩௮௭. (ஆ) “நெறியினையொடியெறி கிற்பவ ரொத்து” கலிங்க. சகக. (இ) “ஒடியெறிந்து மூரிவா ரொழுக்கினார்” விநாயக. சிந்தாமணி. ௭௮.

(பிரதிபேதம்) * மரமாக்கினைத்துச் சேரிப்பரத்தை †ஒடியெறிந்தெனவிகாரம் சேரியாற் சென்று †:வினாவினன் || வலிகொண்ட ÷ மனைக்குறித், X மனையிலெபொலிக வென்று *::புசுந்த தம்முடைய ††சேர்வில்லை †† உரியமல்லேமே ||| புலையன் செற்றச்சொல் X X எனவாங்கு ஆங்ககசு நனவினன்;

உ௦ நனவினான் வேறாதும் வேளா முயக்க

*மனைவரிற் பெற்றுவந்து மற்றெந்தோள் வாட

வினைய ரெனவுணர்ந்தா ரென்றேக்கற் றுங்குக்

(௧) கனவினா நெய்திய செல்வத் துணையதே

(௨) யைய வெமக்குநின் மார்பு

எ - து: எம்மனைக்கண்ணே நீ ஒருகாலத்தே † வந்தாயாயின் நின்னைப் பெற்று மகிழ்ந்து நீ நீங்கிய பின் எந் தோள் மெலிகையினாலே அதனை உணர்ந்தவர்கள் இக்காலத்து இவளும் || இவரும் இத்தன்மையராயினாரென்று புறங்கூறுதலின் அக்கூற்றையாம் ஏற்றுக்கொண்டு பழையநிலையைப் பெறு தற்கு ஏக்கற்று முயங்குமாறுபோலே வியக்கத்தக்க நின் மார்பினிடத்தே முயங்கினும் உண்மையிடத்து வேறாயிருக்கும் நீ விரும்பாத முயக்கம் எமக்குக் கனவின்கண் வரப்பெற்ற செல்வத்தையொப்ப தொன்றாய் இருக்கும்; எ-ழ.

இதனற் பயனின்றென ஊடினான். X நனவினான் கனவினானென்பன, இடப்பொருள். நனவு - உண்மை; கனவு - பொய்.

/ ஐயென்னும் உரிச்சொல், ஐயவென ஈறு = திரிந்தது.

இது மெய்யன்றிப்பொய்யாகக்கோடலிற் (௩) பொய்யாக்கோடலென்னு மெய்ப்பாடு.

இஃது - ஈரடிமிக்க தாழிசையும் வருதலிற்கொச்சகம். (௩)

(௪௪) போதவிழ் பனிப்பொய்கைப் புதுவது தனைவிட்ட

நாதுகுழி தாமரைத் தனிமலர்ப் புறஞ்சேர்பு

காதல்கொள் வதுவைநாட் கழிங்கத்து ளொடுங்கிய

மாதர்கொண் மாடுகூக்கின் மடந்தைதன் றுணையாக

க. (அ) "கனவுகண்டது நனவினெய்துத, தேவர் வேண்டினு யிசைதல் செல்லாது, காவ லாள கற்றோர் கேட்பிற், பெருநகை யிதுவெனப் பேர்த்துரை கொடாஅ" பெருங். (ச) எ: ௧௧௦ - ௩. (ஆ) "செம்பொன் கனவினாற் காண்டல் கைப்புருமோ" இருசமய. (௩) க: க, க. (இ) "கண்டகனுவின் பொருள்போல யாவும் பொய்" திருவாங்குத். ௪௨.

உ. "ஐவியப்பாரும்" தோல். உரி. சூ. ௮௭.

௩. பொய்யாக்கோடலென்பதற்கு மெய்யைப் பொய்யாக்கோடலென்று பொருள்கூறி அம்மெய்ப்பாட்டிற்கு "கனவினா நெய்திய..... மார்பு" என்பதை மேற்கோள் காட்டினர், பேராசிரியரும்; தோல். மெய்ய். சூ. ௨௨. இ - வி. உரைகாரரும் இதனையே பின்பற்றினர்; இ - வி. சூ. ௫௮௦.

(பிரதிபேதம்) * மனைவரிற் பெற்று † இனையதே ‡ வந்தாயினினை || இவனுயித்தன்மை X கனவினா நென்பன இடப்பொருட்டு நனவுகனவுண்மைபொய் = திரிந்தது மெய்யன்றிப்பொய்யாகக்கொண்டலிற் பொய்யாகக்கொண்டலெனும் மெய்ப்பாடு - ஈரடித்தாழிசை

டு வோதுடை யந்தண னெரிவலஞ் செய்வான்போ
லாய்தூவி யன்னந்தன் னணிரடைப் பெடையொடு
மேதகத் திரிதருஉ மிகுபுன னல்லூர ;

அ தெள்ளரிச் சிலம்பார்ப்பத் தெருவின்கட் டாக்கிரின்
னுள்ளங்கொண் டொழித்தானைக் குறைகூறிக் கொளநின்றாய்
துணிந்தது பிறிதாகத் துணிவில் ளிவனெனப்
பணிந்தாய்போல் வந்தீண்டுப் பயனில மொழிவாயோ ;

கஉ பட்டுழி யறியாது பாகனைத் தேரொடும்
விட்டவர் வரனோக்கி விருந்தேற்றுக் கொளநின்றாய்
நெஞ்சத்த பிறவாக நிறையில ளிவனென
வஞ்சத்தான் வந்தீங்கு வலியலைத் தீவாயோ ;

கசு இணர்ததை தண்காவி னியன்றின் குறிவந்தாள்
புணர்வினிற் புகன்றாங்கே புனலாடப் பண்ணியாய்
தருக்கிய பிறவாகத் தன்னில ளிவனெனச்
செருக்கினால் வந்தீங்குச் சொல்லுகுத் தீவாயோ ;
எனவாங்கு ;

உக தருக்கேம் பெருமநின் னல்கல் விருப்புற்றுத்
தாழ்ந்தாய்போல் வந்து தகவில் செய்யாது
சூழ்ந்தவை செய்துமற் றெம்மையு முள்ளுவாய்
விழ்ந்தார் விருப்பற்றக் கால்.

இதுவும் அது.

இதன் போருள்.

போதவிழ் பனிப்பொய்கைப் புதுவது தனைவிட்ட
தாதுசூழ் தாமரைத் தனிமலர்ப் புறஞ்சேர்பு
காதல்கொள் (க)வதுவைநாட் சலிங்கத்து *ளொடுங்கிய

க. (அ)“சாணிடை நெடிய வாட்கண் டனையவிழ் குவளை பூப்பப், பூனுடை
முலையின் பாரம் பொறுக்கலாச் சளிவின் மேலு, நாண்ட நடுங்கிக்
கையா னகை முகம் புதைத்த தோற்றஞ், சேணிடையரவு சேர்ந்த
திங்களை யொத்ததன்றே” சீவக. உசசுக. (ஆ)“கைம்மலரின் வீரனவள்
கைம்முகிழ் பிடிப்ப, மெய்ம்மயி ரெறிந்துமணி வேர்ந்துத லரும்பிச்
செ.....சீறடிகள் செவ்வனிட மாட்டா, வம்மயிலி னுணதனை

(பிரதிபேதம்) * ஓக்கிய.

(க) மாதர்கொண் மாளேக்கின் மடந்தைதன் றுணையாக
(உ)*வோதுடை யந்தண(ந)னெரிவலஞ் செய்வான்போ
(ச)லாய்தூவி யன்னந்தன் னணரிடைப் பெடையொடு
மேதகத் திரிதருஉ மிகுபுன னல்லூர

எ-து: †உத்தரீயத்துள்ளேநாணல்ஒடுங்கினோக்குகின்ற(ந) காதல்கொண்ட
(சு)மான்போலுநோக்கிணையுடையமடந்தை தனக்கு (எ)இம்மை மறுமைக்குத்

யாவாரை கிற்பார்” துளா. கல்யாண. உஎஎ. என்பவைகளும் (இ)
“வதுவையயர்தல் வேண்டுவொலங்குப், புதுவை போலுநின்வரவுமிவள்,
வதுவைநா னெடுக்கமுங் காண்குவல் யானே” (கலி. ௫௨: ௨௩ - ௫)
என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

க. “மாதர்கொண் மாளேக்கின் மடநல்லாய்” கலி. ௫௬: கஎ.

உ. (அ) “அந்தண ரோத்துடைமை யாற்ற யிகவினிதே” இனியது. அ.
(ஆ) “ஓத்துடை யந்தணர்க்கு” மணி. கஉ: ௨௫.

ந. (அ) “சாலி யொருமீன் றகையானைக் கோவலன், மாமுது பார்ப்பான்
மறைவழி காட்டிடத், தீவலஞ் செய்வது காண்பார்க ளேண்
பென்னை” சீலப். க: ௫௧ - ௫௩. (ஆ) “இட்ட வுத்தரியமின்னு மெரி
மணிப்பருமுத்தார, மட்டவிழ்கோதை வெய்ய வருமுலைதாக்கலாற்ற,
நெட்டிருங் கூந்த லாடனோர்வினை முன்கை பற்றிக், கட்டழல் வலந்
கொண்டாய் பொற் கட்டிறுனேறினானே” (இ) “குளிர்மதி கொண்ட
நாக்கங் கோள்விடுக் கின்றதேபோற், றளிர்முரை கோதைமாதர் தாமரை
முகத்தைச்சேர்ந்த. வெளரிர்வினைக் கையைச் செல்வன் விடுத்தவ ளிடக்
கைபற்றி, வளரொரி வலன்கொண் டாய்பொற் கட்டிறு நேறி னானே”,
சீவக. அந்ரு. ௨௪௬. (ஈ) “தங்கழல் வேள்விமுற்றித் தையலக் காளை
யோடும், பொங்கழல் வலஞ்செய் போழ்தில்” துளா. சுயம்வா. ௨௪௬.
(உ) “இடம்படு தோளவ ளேடியை வேள்வி, தொடங்கிய வெங்கனல்
சூழ்வரு போதின், மடம்படு சிந்தையண் மாறு பிறப்பி, னுடம்புயி
ரைத்தொடர் கின்றதை யொத்தாள்” கம்ப. கடிமண. ௧௧. (ஊ)
“தன்மங் கலந்த மனத்தோனையத் தைய லோடுந், தொன்மங் கலச்
செஞ் சுடர்த்தீவலஞ் சூழவித்தார்” வில்லி. திரௌபதிமாலே. ௧௪.
(எ) “பொங்கு செந்தழல் சூழ்வந்து” நைடநம். மணம். ௨௦.

ச. “ஆய்தூவி யனமென” கலி. ௫௬: க௫.

டு. “மாதர் காதல்” என்பது நொல். உரிச். சூ. ௩௦. இச்சொல் ஈறு
திரிந்து மாடுதன்றும் வரும்.

சு. மாண் போலும் நோக்கு - மாளேக்குப் போலும் நோக்கு.

எ. “இம்மை மாறி மறுமை யாயினு, நீயா கியரெந் கணவனை, யானு
கியர்நின் னெஞ்சுநேர் பவனே.” குறுந். ௪௧. *

(பிரதிபேதம்) *ஓத்துடை யந்தணன், † உத்தரீயத்துள்ளே,

துணையாகக் காதலித்தலைக்கொள்கின்ற *கலியாணநாளிலே ஒத்தினையுடைய அந்தணன் அங்கியங்கடவுளை வலஞ்செய்வான் போலே (க) மெல்லிதாகியசூட்டு மயிரினையுடைய அன்னம் தன்னுடைய அழகிய நடையினையுடைய பேட்டோடே கூடிப் பூக்கள் அலர்ந்த குளிர்ச்சியினையுடைய பொய்கையிடத்தே நின்ற தாமரையினது புதிதாக முறக்கு நெகிழ்ந்த தாது சூழ்ந்த தனித்த மலரைப் புறத்தே சேர்ந்து பெருமை தரும்படி திரிதரும் பரந்த புனையுடைய நல்ல ஊரினையுடையவனே; எ - று.

வலஞ்செய்வான் போலென்ற எனையுடைய பயவுவமமின்றி வினையுடைய மாத்திரையை மேல்வருகின்ற கருப்பொருட்டுக்குக் கொடுத்து †அதனைச் சிறப்பித்துநின்றது, ‡அன்னத்திற்கு அங்கியங்கடவுள் அறிகரியாக மந்திர || விதியாற் சூழும் கருத்தினறித் தாமரையைச் சூழவருகின்ற தொழின்மாத் திரையே கோடலின். அந்தணன் எரிவலஞ்செய்வான் = போல அக்கருத்தில்லாத அன்னம் பெடையோடே தனிமலரைச் சூழத் திரியும் ஊரவென்றதனை நீயும் அக்கருத்தினறிக் குலமகளிரைத் தீவலஞ்செய்துவரைத்துகொண்டு பாதுகா வாது ஒருகுகின்ற நினக்கு எம்மைப் பாதுகாத்தலுளதாமோவெனக் காமக் கிழத்தியும் உள்ளுறையுடைய கூறினொளாகவுரைக்க. இதனை, “ஏனோர்க் கெல்லா மிடம்வரை வின்றே” (உ) என்று உவமப்போலியிற் கூறிய விதியாற் கொள்க.

அ (ந) தெள்ளிச் சிலம்பார்ப்பத் தெருவின்கட் டாக்கிரிந்
 னுள்ளன்கொண் டொழித்தானைக் குறைகூறிக் கொளரின்றாய்
 துணிந்தது பிறிதாகத் துணிவில எரிவொனப்
 பணிந்தாய்போல் வந்தீண்டுப் (சு) பயனில மொழிவாயே

எ - து: தெளிந்த உள்ளிடுமணியையுடைய சிலம்பு ஆரவாரிப்ப வந்து தெருவிடத்தே (ரு) தாக்கணங்கு போலத் தாக்கி நின்னெஞ்சை அகப்படுத்திக்

க. “ஓய்த லாய்த னிழத்தல் சாஅ, யாவயினுக்கு முள்ளத னுணுக்கம்”
 தொல். உரி. சூ. ௩௨.

உ. தொல். உவம. சூ. ௨௭.

௩. “தெள்ளிப் பொற்சிலம்பு” மது. ௪௪௪.

௪. குறள். ‘பயனில சொல்லாமை’ என்னும் ௨௦-ஆம் அதிகாரம் இங்கே அறிதற்பாலது.

௫. தாக்கணங்கென்பதற்கு, தாக்கி வருத்துவதே தாரணங்கு (குறள் ௧௦௮௨. பரி) தீண்ட வருத்தஞ்செய்யுந் தெய்வம்; சீதேவியுமாம் (சீலப். ௧௪: ௧௬௦. அரும்புத் தீண்ட வருத்துந் தெய்வமகள் (சீலப். ௧௪: ௧௬௦ அடியார்க்கு) தீண்டி வருத்துந் தெய்வம் (மணி. ௩: ௫௭. உரை) வருத்துந்

(யிரதிபேதம்) * கலியாண நாளிலே, † அதனைப்பிறப்பித்தநின்றது, ‡ அன்னத்திற்கங்கிய, § டவுள், || விதியிற்கூழும் = போலக்கருத்தில்லாத, † தாக்குநின் × ஒளித்தானே.

கொண்டுபின்னர் கைவிட்டவனை நின் (க) வருத்தத்தைச் சொல்லி அழைத்துக் கொள்ளக் கருதிநின்ற நீ அறுதியிட்டு வந்த காரியம் வேறொன்றையிருக்க இவன் தனக்கென ஓர் (உ) அறுதியுடைய எல்லவென்று கருதி இவ்விடத்தே தாழ்ந்தாயைப்போல வந்து பயனில்லாத சொற்களைச் சொல்லக்கடவையோ? அது நின்னை வருத்தாதோ? எ -று.

கஉ (ங) பட்டுழி யறிபாது பாகனைத் தேரொடும்
விட்டவன் வரணைக்கி விருந்தேற்றுக் கொளநின்றாய்
(ச) நெஞ்சத்த பிறவாக * நிறையில னிவனென
வஞ்சத்தான் † வந்தீங்கு வலியலைத் தீவாயோ

எ-து: † நீ சொல்லாதே அகப்பட்ட (ரு) பரத்தை யாது நெஞ்ச வலிதென்று || அறியாது பாகனைத் தேரொடும் போகவிட்டு அவன் உன்னை விருந்தாக எதிர் கொள்ள அவன் வரவினைக் கருதிநின்ற நீ அவன் வரக்காணாமையினாலே நின்னை நஞ்சத்திடத்தன வேறுசிலவாயிருக்க இவன் (கா) நிறையென்கின்ற

தெய்வம் (அகம். எ:ச. உரை) என்று பொருளுழுதப்பெற்றிருத்தலால் அவ்வரைகாரர் பலரும் பெரும்பாலும் ஒரு கொள்கையர்; நச்சினுர்க்கினியர் “வேய்நெடுந் தோளியொர், தாக்கணங் கோமக ளோவெனத் தாழ்ந்தான்” (சீவக. கசஎங) என்புழியும் இச்சொற்குத் திருவென்றே பொருள் கூறியுள்ளார். இவர் கொள்கைக்கு, “தாக்கணங்குறையுந்தடந்தாமரை” (சீவக. அஎக) என்பதும் சீலப். அரும்பத. இரண்டாவதுரையும் நிகண்டுகளும் ஒத்தனவாம்.

- க. குறை - ஆகவேண்டிய காரியமுமாம்.
உ. அறுதி - வரையறை; நிச்சயம்.
ங. “உள்ளது வர்த்தல்” என்னும் மெய்ப்பாட்டிற்கு, “பட்டுழி ..... கொள நின்றாய்” என்பது மேற்கோள்; தோல். மெய்ப். கு. உச. பே.
ச. தோழிக்குந் தலைவிக்கும் உரித்தாகிய வெளிப்படக் கூறுதலுள், ஆற்றமை வாயிலாகத் தலைவன் வந்துழித் தலைவி வெளிப்படக் கூறியதற்கு, “நெஞ்சத்த பிறவாக ..... ஈவாயோ” என்பது மேற்கோள்; தோல். பொருளி. கு. சஎ. நச.
ரு. “இரும்பியன் மன்ன கருங்கோட்டெருமை” (அகம். ருசு: ங.) என்பதற்கு, ‘இரும்பு போன்ற நெஞ்சினை யுடையராகிய பரத்தையர்’ என்று எழுதியிருக்கும் உள்ளுறை இங்கே அறிதற்பாலது.
சு. நிறையென்பதற்கு ‘மறை பிறரறியாமை’ என்று நவ்வந்துவனாரும், ‘ஐம்பொறிகளையும் அடக்குதல்’ என்று பேராசிரியரும், ‘காப்பன காத்துக் கடிவன கடிந்தொழுகு மொழுக்கம்’ என்று மணக்குடவரும், ‘காப்பன காத்துக் கடிவன கடிந்தொழுகு மொழுக்கம்’ என்றும் ‘கற்பு’ என்றும் பரிப்பெருமாளும், ‘நெஞ்சைக்கற்புநெறியில் நிறுத்துதல்’ என்றும் ‘மனத்து அடக்கற்பாலனவற்றை அடக்குதல்’ என்றும் ‘மறை (ஈரதிபேதம்) * நிறைவில னிவனென † வந்தீண்டு வலிதொனைத் தீவாயோ. ‡ நீ சொல்லாதேய்தப்பட்ட || அறியாதபாகனை;

குணமுடைய எல்லனென்று கருதிப் பொய்வன்மையாலே இவ்விடத்தே வந்து உன் (க)ஊராண்மையாலே அலைக்கக்கடவையோ? அது நினைவருந்தாதோ? எ - று.

நெஞ்சத்தவென்ற பன்மை தன்வயத்த ளாக்கிக்கொள்ளக் கருதிய தொழில்களை.

கசு (உ)இணர்ததை தண்காவி னியன்றநின் குறிவந்தாள் புணர்வினிற் புகன்றாங்கே புனலாடப் பண்ணியாய் தருக்கிய பிறவாகத் தன்னில ளிவனெனச் செருக்கினால் வந்தீங்குச் (ஈ)சொல்லுகுத் தீவாயோ

எ-து: பூங்கொத்து நெருங்கின குளிர்ந்த பொழிவிலே நீ செய்த குறியிடத்தே வந்தவளைப் புணர்ச்சியிடத்தே கொண்டாடி அப்பொழுதே கூடப் புனலாடும்படி பண்ணின நீ நின்னெஞ்சின் மிக்கருடக்கின்றவை வேறென்ற யிருக்க இவள் (ஈ) தனக்கென ஒரு நெஞ்சுடையஎல்லனென்று கருதி மனச் செருக்காலே இவ்விடத்தேவந்து பரத்தையார்க்குக்கூடும் பயன்படுசொற்களைப் பாழே †போக்கக்கடவையோ? அது நினைவருந்தாதோ? எ - று.

“வாயிற் கிளவி வெளிப்படக் கிளத்த, ருவின் றுரிய தத்தங் கூற்றே” (ஊ)என்பதனால், துண்பிலன் நிறையிலனென ஆற்றமைவாயிலாகத் தலைவன் வந்துழி வெளிப்படக்கூறினான்.

எனவாங்கு, அசை.

உக (சி)தருக்கேம் பெருமநின் னல்கல் விருப்பற்றுத் தாழ்ந்தாய்ப்போல் வந்து தகநில செய்பாது

பிறரறியாமை' என்றும்பரிமேலழகரும், 'மனத்தைநிறுத்துதல்' என்றும் 'மறைபிறரறியாமை' என்றும் நச்சினுர்க்கினியரும் பொருள் கூறுவர்.

க. “ஊராண்மைக் கொத்த படிறுடைத்து” (கலி. அக: உ) என்பதும் அதன் உரையும் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. “இணர்ததையும் பூங்கானல்” சீலப். எ: ஈக.

ஈ. (அ) “கானலந் துறைவற்குச் சொல்லுகுப்போயே” ஐங். கஈக. (ஆ) “பருகுபா லன்னவென் சொல்லுகுத் தேனே”

ச. “அவநெஞ் சவர்க்காதல் கண்டு மெவனெஞ்சே, நீயெமக் காகாதது” குறள். கஉகக. என்பதும் கலி. சுஎ: தாழிசைகளின் ஈற்றடிகளும் இந்நூற்பக்கம் ௪௦௮: ஈ - ஆம் குறிப்பும் நோக்குக.

ஊ. நொல் பொருளி. கு. சஎ.

சு. “தருக்கேம் பெரும..... விருப்பற்றக்கால்” என்பது ஊடலுக்கு மேற்கோள். நொல். அகத்திணையியல். கு. கசு. கசு.

(பிரதிபேதம் * ஊர்நெஞ்சு; † போகக்கடவையோ வாயிற்றினவி.

சூழ்ந்தவை செய்துமற் றெம்மையு முள்ளுவாய்
வீழ்ந்தார் விருப்பற்றக் கால்

எ-து: பெருமா! நின்னருளால் யாங்கள் மனஞ்செருக்கேம்; எம்மிடத்தே விருப்பமுற்றுக் (க) குறைந்தாய்போலேவந்துநின்று நினக்குத் தகுதிப்பா டில்லாதவற்றைச் செய்யாதே நீவிரும்பினாடித்து நுகரக்கருதியவற்றைச் செய்துமுடித்து ஆண்டெள்ள விருப்பமற்றஇடத்துப் பின்புஎம்மையும் நினைப்பா யென ஊடல் தீர்கின்றான் கூறினான்; எ - து.

இதனால், இருவர்க்கும் புனர்ச்சிபுவகை பிறந்தது.

இது வெள்ளைச்சரிதகத்தாலிற்ற ஒத்தாழிசைக்கவி.

(ச)

(எ௦.) மணிநிற மலர்ப்பொய்கை மகிழ்ந்தாடு மன்னந்தன்
னணிமிகு சேவலை யகலடை மறைத்தெனக்
கதுமெனக் காணாது கலங்கியம் மடப்பெடை
மதிநிழ னீருட்கண் டதுவென வுவந்தோடித்
துன்னத்தன் னெதிர்வருஉந் துணைகண்டு மிகநாணிப்
பன்மல ரிடைப்புகூஉம் பழனஞ்சே ரூரகேள்;

எ நலீப்பத் துறந்தெம்மை நல்காய்நீ விடுதலிற்
பலநாளும் படாதகண் பாயல்கொண் டியைப்பவாற்
றுணைமலர்க் கோதையார் வைகலும் பாராட்ட
மணமனைத் ததும்புநின் மணமுழுவந் தெடுப்புமே;

கக அகலநீ துறத்தலி னழுதோவா வுண்கணெம்
புதல்வனை மெய்தீண்டப் பொருந்துத லியைப்பவா
னினக்கொத்த நல்லாரை நெடுநகர்த் தந்துநின்
றமர்பாடுந் துணங்கையு ளரவம்வந் தெடுப்புமே;

கரு வாராய்நீ துறத்தலின் வருந்திய வெமக்காங்கே
நீரிதழ் புலராக்கண் ணிமைகூம்ப வியைப்பவா
னேரிழை நல்லாரை நெடுநகர்த் தந்துநின்
றேர்பூண்ட நெடுநன்மான் றெண்மணிவந் தெடுப்புமே;

எனவாங்கு;

க. தாழ்தலென்பது குறைதலென்னும் பொருளில் வருமென்பதை,
“தாழ்ந்தான்” “தாழ்ந்து” (சீவக. ௧௪௭௩, ௨௬௫௭) என்பவற்றிற்கு
இவர் எழுதியிருக்கும் உரையாலும் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * மனஞ்செருக்கேம்.

உ௦ மெல்லியாந் செவிமுதன் மேல்வந்தான் காலீபோ
 லெல்லாந் துயிலோ வெடுப்புந் நின்பெண்டி
 ரில்லி னெழீஇய யாழ்தழீஇக் கல்லாவாய்ப்
 பாணன் புகுதராக் கால்.

இது பரத்தையிற் பிரிந்துவந்த தலைவன் தோழியை வாயில்வேண்ட
 அவள் வாயினேர்வாள் நெருங்கிக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)மணிநிற மலர்ப்பொய்கை மகிழ்ந்தாடு (உ)மன்னந்தன்
 னணிமிரு சேவலை யக(நு)லடை மறைத்தெனக்
 கதுமெனக் காணாது கலங்கியம் மடப்பெடை
 மதி(சீ)நிழ னீருட்கண் டதுவென வுவந்தோடித்
 துன்னத்தன் னெதிர்வருஉந் துணைகண்டு மிகநாணிப்
 (நு)பன்மல ரிடைப்புகூஉம் பழனஞ்சே (சு)ரூரகேள்

எ - து: பலமணிகள் போலும் நிறங்களை யுடையவாகிய மலர்களை யுடைய
 பொய்கையிலே சேவலோடு மகிழ்ந்து விளையாடும் அன்னப்பெடை தனது
 அழகுமிக்க சேவலன்னத்தை அகன்ற தாமரையிலே மறைத்ததாக அதனைக்
 காணாமற் (எ) கதுமெனக்கலங்கி அந்தஅறியாமையையுடையபெடை மதியி
 னுடைய நிழலை நீருக்குள்ளே கண்டு அச்சேவலென்றுஉவந்து ஓடிச்சென்று

- க. “மணிநிற மலர்ப்பொய்கைவளர்த்தருளு மயிலோனை” நோல். செய்.
 கு. கூஉ. நச். மேற். “மணிநிற நெய்தல்” ஐங். கூசு; ஐந் - ௭ழ. சு௦.
- உ. “அன்னச் சேவ லயர்ந்துவினா யாடிய, தன்னுறு பெடையைத்
 தாமரை யடக்கப், பூம்பொதி சிதையக் கிழித்துப் பெடைதொண்,
 டோங்கிருந் தெங்கி னுயர்மட லேற” மணி. ௫: கஉ௩-கஉ௬.
- ந. இந்துற்பக்கம் உசு: க-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.
- ச. “வண்ணிறைப் பவளச் செவ்வாய்ப் பெடையன்ன மடமை கூரத், தண்
 கய நீருட் கண்ட தன்னிழல் பிறிதென் நெண்ணிக், கண்டனங் கள்வ
 மற்றுன் காதலி தன்னை நீர்க்கீழ்ப், பண்டைய மல்லம் வேண்டா
 படுக்கவென் றாடிற் றன்றே” சீவக. கசஉ௩.
- டு. “பன்மலர்ப் பழனத்த” கலி. ௭௮: க.
- சு. ‘ஊரகேள்’ கலி. ௭௭: ௭; ௭க: சு. அண்மைசுட்டிய விளிநிலைக்கிளவியின்
 முன் வல்லெழுத்து இயல்பாய் வந்ததற்கு இப்பகுதி மேற்கோள்;
 நோல். உயிர்மயங். சூ. ௮. நச்.
- ஊ. கதுமென - விரைய. (அ) “கதுமெனச், சிறுகுடி துயிலெழுஉம்” (ஆ)
 “கதுமென வெளி” (இ) “கதுமெனக் கண்டவர்க், குண்ணின்ற நோய்

தன்னைச் சேருதற்கு எதிரேவருகின்ற சேவலைக்கண்டு மிகவும் நாணிப் பல் பூக்களின் *செறிவுக்குட் புக்கு ஒளித்திருக்கும்(க) பழனநிலஞ்சூழ்ந்த ஊரனே! யான் கூறுகின்றதனைக்கேள் ; எ - று.

பரத்தையர்சேரியிலே இருந்து நின்றோடே புணர்ந்து வீனயாடுகின்ற பரத்தை வேறொரு பரத்தை களவொழுக்கத்தாலே மறைத்துக் கொண்டு போராளாக நின்னைக் காணுது கதுமெனக் கலங்கி அந்தப் பரத்தையை வேறோர் தலைவன் வதுவையயர்கின்றதனை நீ வதுவையயர்கின்றாயென்று கருதி உவந்து சென்று தன்னைக் கூடுதற்கு எதிரேவருகின்ற நின்னைக் கண்டு இவன் தானே வருகின்றதனை அறியாது நான் தேடிவந்தோமேயென்று அதற்குரணாத் தன் சுற்றத்திடத்தேயிருந்து நின்னை வருத்துகின்றானென்று உள்ளுறை புலமங்கூறித் தலைவனைத் தோழிநெருங்கினால்.

எ நலநீப்பத் (உ) துறந்தெம்மை நல்காய்நீ விடுதலிற்

பலநாளும் படாதகண் பாயல்கொண் டியைபவாற்

றுணைமலர்க் கோதையார் வைகலும் பாராட்ட

மணமனைத் (௩) ததும்புநின் மணமுழுவந் தெடுப்புமே

எ - து: நீ எம்மை நலம்போம்படியாக நீங்கிப் பின்னர் ஒருகாலத்தும் அருளாயாய்க் கைவிடுகையினாலே பலநாளும் துயிலாத கண்கள் வருத்தமிகுதியால் யாங்கள் இருத்தலாற்றாது ஒருநாட் (சு) படுக்கையையும் இடமாகக்

மிக் வுயிரொஞ்சு துயர்செய்தல்” (ஈ) “கதுமென நோக்கி” (உ) “கதுமெனத்தாம்வந்தார்” (ஊ) “கதுமெனவந்து” (எ) “கதுமெனநோக்கன் மின்வந்து” என்று இந்நூலுள் வருவனவும், (ஏ) ‘கதுமென’ விரைவுணர்த்துமென்று (தோலி. இடை. சூ. சஅ. நச.) எழுதப்பெற்றிருத்தலும் நோக்குக. (ஐ) “கதுமென் விரைவில்” என்றார் சேக்கிழாரும்.

க. (அ) பழனம் பொதுநிலமென்பர் ஐங்குறு தூற்றுகாரார்; ஐங். ச. (ஆ) நீர்நிலைச்செறுவென்பர் அடியார்க்குநல்லார் சீலப். க: ககந.

உ. “நல்காது துறந்த காதலர்” அகம். ககந: க.

௩. ததும்புதல் - ஒலித்தல்; (அ) “அருவி, முதுவாய்க் கோடியர் முழவிற் ததும்பி” குறுந். எஅ. (ஆ) “வெண்ணெ லரிநர் பின்றைத் ததும்புந், தண்ணுமை” அகம். ச: கந - ச. (இ) “அருவி, தாழ்த்து வீழ்த்தவை முழவிற் ததும்பின” சீவக. கடுக. (ஈ) “இமிழ்முழாத் ததும்பு, மரங்கம்” (உ) “முழவொடு பல்லிய முன்றிற் ததும்பு” பேருங். (க) ௩ச: கச௦-கசக; (ஊ) க: ச. என்பவை இங்கே ஒப்பு நோக்கற்பாலன.

ச. பாயல், உறக்கமென்னும் பொருளிலும் வரும்; இதனை இந்நூற்பக்கம் கடுக: ௩-ஆம் குறிப்பால் உணர்க.

(பிரதிபேதம்) *செறிவுக்குள்ளே புக்கு † தேடிவந்தோமே ‡ ஒருகாலம்

கொள்கையினாலே *இமைபொருந்துதலுங் கூடும், அதனை இணைந்த மலராய் செய்த கோதையினையுடைய (க) கலைகளெல்லாம் முற்றக்கற்று † முதிர்ந்த பரத்தையர் நன்றென்று கொண்டாடும்படி நாடோறும் மணஞ் செய்யும் ‡ மனைகளிடத்தே நின்று முழங்கும் நின் மணத்தை எமக்கு உணர்த்தும் முழுவோசை வந்து போக்கும், அதுவே குறை; ௭ - று.

இயைபு, அகரவீற்றுத் தொழிற்பெயர். ஆல், ஐயப்பொருட்டு.

கக (உ) அகலநீ துறத்தலி னமுதோவா வுண்கணெம்

|| புதல்வனை மெய்தீண்டப் பொருந்துத ஁ லியைப்பவா

க. கலைகளென்றது. (அ) “வேத்தியல் பொதுவிய வென்றிரு திறத்துக், கூத்தும் பாட்டுந் தூக்குந் துணிவும், பண்ணியாழ்க் கரணமும் பாடைய் பாடலுந், தண்ணுமைக் கருவியுந் தாழ்திந் குழலுந், கந்துகக் கருத்து மடைநூற் செய்தியுந், சுந்தாச். சுண்ணமுந் தூநீ ராடலும், பாயம் பள்ளியும் பருவக் தொழுக்கமுந், காயக் கரணமுந் கண்ணிய துணர்த்தலும், கட்டுரை வகையுந் கரந்துறை கணக்கும், வட்டிகைச் செய்தியு மலராய்ந்து தொடுத்தலும், கோலங் கோடலுங்கோவையின் கோப்புங், காலக் கணிதமுந்கலைகளின்றுணிவு, நாடக மகளிர்க்கு நன் கனம் வகுத்த, வோவியச் செந்து லுரைநூற் கிடக்கையும்” (மணி. உ: ௧௮ - ௩௧.) எனக் கூறப் பட்டனவும் பிறவுமாகிய மிகளிர்க் குரிய அறுபத்துநான்கு கலைகளை; இவை பரத்தையர்க்கு இன்றி யமையாதவை யென்பது (ஆ) “எண்ணெண் கலையு மிசைந்துடன் ... .. பசந்த மேலியன்” (இ) “எண்ணெண் கலையோர்” (ஈ) “எண்ணான் கிரட்டி யிருங்கலை பயின்ற, பண்ணியன் மடந்தையர்” சீலப். அ: ௬௪-௬௮, ௧௪: ௧௬, உஉ: ௧௩௮ - ௧௩௯. (உ) “கலையுணர் மகளிர்” (ஊ) “கலைவலார்” சீவக. ௧௬௨௫, ௨௧௦௭. (஁) “கலையுணர் மகளிர்” பெருங். (க) ௪௦: ௧௮௪. (ஏ) “கலையுணர் நெஞ்சிற் கூத்தி யர்” கூர்ம. நவகண்டத். ௫௦. என்பவற்றாலும் அறியலாகும்; (ஐ) இக்கலைகளை, “யாழ்முதலாக அறுபத்தொருநான்கு” என்பர், கொங்கு வேளிர்; பெருங். (க) ௩௫: ௮௪.

உ. (அ) கிழவோன் வினையாட்டும் காமத்தின் மிகுதியைக் காட்டு மென்ப தற்கு “அகலநீ ..... வந்தெடுப்புமே” என்பதனை மேற்கோள்காட்டி, வினையாட்டாய் காமமிக்கு உறங்காமை கண்டு கொள்க வென்பர்; இளம்; தொல். சுற்பி. கு. ௨௦. “கிழவோன்வினை” (ஆ) இப்பகுதியை வாயிலாய் வந்தார்க்கு மறுத்துத் தலைவனது பழிகளைத் தலைவ்

(பிரதிபேதம்) * இமைப்பொருந்துதலுங்கூடும்நனை நின்மணத்தை.....முழுவோசை வந்து பொருதுமதுவேகுறை இணைந்த. † முதிர்ந்தபரத்தையர், ‡ மனைகளிடத்தே நின்றுமுழங்கு முழுவென்று முழவிற்கடையார்க்கு; இயைபு அகரவீற்றுத் தொழிற்பெயர் || புதல்வனை, ஁ இயைபுதால்.

னிணக்கொத்த நல்லாரை நெடுநகர்த் தந்துநின்
றமர்பாடுந் (௧) துணங்கையு ளரவம்வந் தெடுப்புமே

எ - து: நீ எம்மை நீங்கத் தாம் துயிலாத் துறக்கையினாலே அழுது
மாறாத மையுண்கண் * எம்மெய் புதல்வனைத்தீண்டுகையினாலே பொருந்து
தலுங் கூடும்; அதனை நின் இளமைமைப்பருவச்செவ்வீக்கொத்த பரத்தையரை
அவர்க்கென்று சமைத்த நெடிய மனையிலே கொண்டுவந்து(௨) நின்சுற்றமாகிய
பரத்தையர் நின்ற பாடுந் துணங்கைக்கூத்தில் எழுந்த ஆரவாரம் வந்து
போக்கும்; அதுவே குறை. எ - று.

௧௫ வாராய்நீ துறத்தலின் வருந்திய வெமக்காங்கே
*நீரிதழ் புலராக்கண் ணிமைகூம்ப லியைபவா

வெளிப்படையாகக் கூறியதற்கு, மேற்கோள் காட்டுவர் சச்சினியார்ச்
சினியர் ; தோல். பொருளி. சூ. ௪௭.

௧. “துணங்கை, இங்கே மகளி ராடுந் துணங்கைக் கூத்து; சிங்கித்
கூத்தென்றும் சொல்லப்படும்; இது மகிழ்ச்சிக்காலத்தில் தமருடன்
ஆடப்படுவது; இதற்கு முழவு முதலிய வாச்சியத்தானும் பாட்டானும்
ஒலியுண்மையின் ‘துணங்கையுளரவம்’ என்றார். (அ) “துணங்கையர்
தழுஉவின் மணங்கமழ் சேரி” மது. ந.௨௧. என்பதும் (ஆ) “இலங்கு
வீள மடமங்கையர், துணங்கை யஞ்சீர்” மது. கடுக-௧௪௦. (இ)
“மகளிர் தழீஇய துணங்கை யானும்” குறுந். ந.௧. (ஈ) “சலிகெழு
துணங்கை யாடிய மருங்கின்” (உ) “முழாஅவிமிழ் துணங்கைக்குத்
தழுஉப்புண யாகச், சிலைப்புவல்லேற்றிற் றலைக்கைதந்துநீ, நளிர்களை
வருத லுடன்றன ளாகி” பதிநீ. கந: ௫; ௫௨: ௧௪ - ௧௬. (ஊ)
“தளரிய லவரொடு, துணங்கையாய்” (எ) “நிரைதொடி நல்லவர்
துணங்கையுட் டலைக்கொள்ளக், கரையிடைக் கிழிந்தநின் காழகம்வந்
துரையாக்கால்” கலி. ௬௬: ௧௭ - ௧௮; ௭௩: ௧௬ - ௧௭. (ஏ) “முழ
விமிழ் துணங்கை தூங்கும் விழவின்” அகநி. ந.௩௬: ௧௬. என்பவையும்
ஈண்டு அறி தற்பாலனை; இதற்கு இலக்கணம் (ஐ) “பழுப்புடையிருகை
முடக்கியடிக்கத், துடக்கிய நடையது துணங்கையாகும்” என்பது;
வீரர் வென்றாடு துணங்கையும் பேய்கள் ஆடும் துணங்கையும்
இதனின் வேறு.

௨. ‘நின் றமர்பாடும்’ என்ற தொடரை ‘நின்று அமர்பு ஆடும்’ எனச்
சொற்பிரிவுசெய்து, நின்று விரும்பி யாடுகின்ற வெணப் பொருள்
கொண்டனர், இளம்பூரணர்; தோல்.

9ரதிபேதம்) * எம்மெய்ப் புதல்வனை. † சரிதழ்,

(க)னேரிழை நல்லாரை நெடுநகர்த் தந்துநின்

றேர்பூண்ட நெடுநன்மான் நெண்மணிவந் தெடுப்புமே

எ - து: நீ ஈண்டு வாராயாய் யாந் துயிலைத் துறக்கையினாலே வருந்திய எமக்கு நீர் வீழ்கின்ற இதழ்போல் நீர் மாறாத கண்கள் பாயலிலே இமை பொருந்துதலுந் கூடும்; அதனை ஒத்த இழையினையுடைய பரத்தையரைத் தமக்குச் * சமைத்த நெடிய இல்லிலே கொண்டுவருகையினாலே பிறந்த நின் தேரிலே பூண்ட உயர்ந்த நல்ல குதிரையிற் கட்டின தெளிந்த மணியோசை வந்து போக்கும்; அதுவே குறை. எ - று.

எனவாங்கு, † அசை.

உ஠ (உ)மெல்லியான் செவிமுதன் மேல்வந்தான் காலேபோ

லெல்லாந் துயிலோ வெடுப்புந் நின்பெண்டி

ரில்லி நெழீஇய யாழ்தழீஇக் கல்லாவாய்ப்

பாணன் புகுதராக் கால்

எ - து: நாற்படையாற் குறைந்த (நு)அகத்துழிஞையான் செவியிடத்தே மேலே வந்துவிட்ட புறத்துழிஞையானுடைய பள்ளியெழுச்சி முரசுபோல முற்கூறியவெல்லாம் அரிதிற்பெற்றதுயிலையோபோக்குக. பரத்தையரில்லிலே வாசித்த யாழைத் தழுவிக்கொண்டு வாயிலாய்த்திரிகின்றதொழியப்பாட்டைத் திருந்தக்கல்லாத வாயினையுடைய பாணன் நம் இல்லின்கண் வாராதவீட்டத்து; அவன்வரவேகாண் எமக்கு வருத்தமென நெருங்கிக்கூறினான். எ - று.

இதனால், இருவாக்கும் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

“வாயிற்கிளவி வெளிப்படக் கிளத்த, றுவின் றுரிய தத்தங் கூற்றே” (சு) என்பதனால், தோழி தாழிசைகளில் வெளிப்படக் கூறினான்.

இது வெள்ளைச்சரிதகத்தாலிற்ற ஒத்தாழிசைக்கவி. (஠)

க. “நேரிழை மகளிர்” பட்ட. உஉ.

உ. கலிப்பாவி னிறுகி வெண்பாவியலினுற் பண்புற வந்ததற்கு, “மெல்லியான் செவிமுதல்.....புகுதராக்கால்” என்பது மேற்கோள்; தோல். செய். சூ. எஎ. போர். நச்.

நு. அகத்துழிஞை புறத்துழிஞை யென்னும் வழக்கினை, தோல். புறத். சூ. க - கந. நச். உரைகளானுணர்க. அகத்துழிஞையை நொச்சி யென்பர் பிறநூலார்.

சு. தோல். பொருளி. சூ. சஎ.

(பிரதிபேதம்) * சமைத்தவில்லிலே, † ஆங்கசை மெல்லியான்.

(எக.) விரிகதிர் மண்டிலம் வியல்விசம் பூர்தரப்
புரிதலை தனையவிழ்ந்த பூவங்கட் புணர்ந்தாடி
வரிவண்டு வாய்கூழும் வளங்கெழு பொய்கையுட்
டுனிசிறந் திழிதருங் கண்ணினீ ரறல்வார

ரு வினிதமர் காதல னிறைஞ்சித்தன் னடிசேர்பு
நனிவிரைந் தனித்தலி னாகுபவண் முகம்போலப்
பனியொரு திறம்வாரப் பாசடைத் தாமரைத்
தனிமலர் தனையிடேந் தண்டுறை நல்லூர்;

கூ ஓருநீ பிறரில்லை யவன்பெண்டி: ரெனவுரைத்துத்
தேரொடுந் தேற்றிய பாகன்வந் தீயான்கொ
லோரிற்றான் கொணர்ந்துய்த்தார் புலவியுட் பொறித்தபுண்
பாரித்துப் புணர்ந்ததின் பரத்தைமை காணிய;

கக மடுத்தவன் புகுவழி மறையேனென் நியாமொடு
மெடுத்துச்சூள் பலவுற்ற பாணன்வந் தீயான்கொ
லடுத்துத்தன் பொய்யுண்டார்ப் புணர்ந்ததின் நெருத்தின்
கெடுத்துக்கொள் வதுபோலுந் தொடிவகிக் காணிய;

கஎ தணந்தனை யெனக்கேட்டுத் தவறேரா தெமக்குநின்
குணங்களைப் பாராட்டுந் தோழன்வந் தீயான்கொல்
கணங்குழை நல்லவர் கதுப்பற லணைத்துஞ்சி
யணங்குபோற் கமழுநின் னலர்மார்பு காணிய;

என்றுநின்;

உஉ தீரா முயக்கம் பெறுநர்ப் புலப்பவர்
யாரீ வருநாட்போ லமைகுவம்யாம் புக்கீமோ
மாரிக் கவாவுற்றுப் பிள்வாடி நெல்லிற்காங்
காராத் துவலை யளித்தது போலுநீ
யோர்யாட் டொருகால் வரவு.

இது பரத்தையீற் பிரிந்துவந்த தலைவனது வரவுகண்டு ஊடிய காமக்
கீழ்த்தீ ஊடியவாறுகண்டு சேன்று சாரீந்த தலைவனுடன் அவள் ஊடல் தீர்
கின்றள் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)விரிகதிர் மண்டிலம் வியல்விசம் *பூர்தரப்
புரிதலை தனையவிழ்ந்த பூவங்கட் புணர்ந்தாடி
வரிவண்டு வாய்குழும் †வளங்கெழு பொய்கையுட்
டுனிசிறந் திழிதருங் கண்ணினீ ரறல்வார

டு வினிதமர் (உ)காதல னிறைஞ்சித்தன் னடிசேர்பு
நனி(நு)விரைந் தளித்தலி னகுபவண் முகம்போலப்
பனியொரு திறம்வாரப் (சு)பாசடைத் தாமரைத்
தனிமலர் தனையிலேந் (ரு)தண்டுறை நல்லூர

எ - து: மேல் விரியுங் கதிரையுடைய இளஞாயிறு அகற்சியையுடைய விசம்பிலே பரவா நிற்க விடியற்காலத்தே இதழ்கள் முறுக்குண்ட தலைகள் ஆம்முறுக்கு நெகிழ்ந்த செவ்விப்பூவிடத்து அழகியதேனை(சு)விரியினையுடைய வண்டுகள் அனைத்துங் கூடி நுகர்ந்து அதனாலும் அமையாது (எ) பின்னும் நுகர்தற்கு அவ்விடத்தைச் சூழ்ந்து திரியுஞ் செல்வம் மிக்க†பொய்கையிடத்தே (அ)துனிமிகுதலாலே பெருக்கு மாறாது வீழ்கின்ற கண்ணினுடைய நீர் காமத்

க. “உள்ளறையுமம்” என்னும் தோல். அகத். சசு-ஆம் சூத்திரவுரையில் “விரிகதிர்.....நல்லூர” எனபதனை மேற்கோள்காட்டி, இதனிற் சிறிது வேறுபடப் பொழிப்புரையும் விசேடவுரையுமொழுதி இது சிறப் பென்னு முள்ளறையுமம் என்று கூறி, தோல். பொருளி. சசு-ஆம் சூத்திரவுரையினும் “விரிகதிர் மண்டிலமென்னும் மருதக். கலியுட் சிறப்புக்கொடுத்து நின்றது காட்டினும்” என வலியுறுத்தினார்; நச். காரிரத்தன கவிராயரும் “இச்சிறப்பென்ற உள்ளறையு, ‘விரிகதிர் மண்டிலம்’ என்னும் மருதக்கலியுள்ளும் வந்தமை காண்க” என்பர்; மாற னாலங். உஅக. மேற்கோளுரை.

உ. “மறங்கொள் வெங்கதிர் வேலவன் வாரகழல், கறங்க வேகித்தன் காதலி யூடலை, யுறைந்த வொண்மலர்ச் சென்னியி னீக்கினு, னிறைந்த தின்ப நெடுங்கணிக் கென்பவே” சீவக. க௦௩௪.

நு. “துனிகொ யெர்தீரக் காதலர் துணாதர” கலி. கஉ௦: உக.

சு. “பாசடைத் தாமரை” கலி. ௫௯: க; எந - உ; எஅ: க.

ரு. “தண்டுறை யூரன்” ஐங். கந, உக, அந, அஅ; கலி. எக: சு.

சு. ‘வரிவண்டு’ கலி. சசு: உ; எசு: க; கூஉ: உக. முன்பு இத்தொடர் மொழியில் வரியென்பதற்குப் பாட்டுண்டு பொருள்கூறியுள்ளார்; கோடுகளுமாம்.

எ. கலி. எசு: தரவும், அதன் முதலாவது குறிப்பும் பார்க்க.

அ. துனி - கையிகந்த யூடல்.

(பிரதிபேதம்) * ஊராதாமபுரிதலை, † வயங்குகழு, ‡ பொய்கையிடத்தே பசியவிலைக்குள்ளே.

தீயாற் சுவறி அறுதலையுடைத்தாய் ஒருக அவ்வருத்தத்தைக் கண்டு இனிதாக அமர்ந்த கணவன் தன் அடியைச் சேர்ந்து இறைஞ்சி மிகவிரைந்து அளித்தலாலே சிறிது மகிழ்பவன் முகம்போலப் பசிய இலைக்குள்ளே நின்ற தாமரையின்து தனித்த மலர் தனக்கு வருத்தத்தைச்செய்யும் பனி ஒருகூற்றிலே வடியாநிற்கக் தான் மிகச் செவ்வியின்றி அலருங் குளிர்ந்த துறையினை புடைய நல்ல ஊரனே ! எ - று.

இதனால் வைகறைக்காலத்து மனைவயிற் செல்லாது இளைய செவ்வியையுடைய பரத்தையரைப் புணர்ந்து விளையாடி அதனினும் அமையாது பின்னும் அவரைப் புணர்த்துச் சூழ்ந்துதிரிகின்ற இவ்வூரிடத்தே நினைப்பெறாது சுற்றத்திடத்தேயிருந்து *கண்ணீர் வாராநிற்க, நீ ஒருகாலத்து அளித்தலிற் சிறிது செவ்விய பெற்றாளாயிருக்கும்படி தலைவியை வைத்தாய்; என்னை னருத்துதல்கூறவேண்டுமோவெனக்காமக்கிழத்தி உள்ளுறையுமவங்கூறினாள்.

முகம்போலவென்ற ஏனையுமம் தாமரைமலர் பனிவாரத் தலைவிடுமென்ற உள்ளுறையுமத்தைத் தருகின்ற கருப்பொருட்டுச் சிறப்புக் கொடுத்து நின்றது. இஃது உவமப்போலி. “இனிதறு கிளவியுந் துனிபுறு கிளவியு, முவம மருங்கிற் றேன்று மென்ப” (க) என்பதனால் இரண்டுநீர் தோன்றிநின்றது.

கூ ஒருநீ பிறரில்லை யவன்பெண்டி ரெனவுரைத்துத்
||தேரொடுந் தேற்றிய பாகன்வந் தீயான்கொ
லோரிற்றான் கொணர்ந்துய்த்தார் புலவியுட் பொறித்தபுண்
பாரித்துப் புணர்ந்தநின் ட்பரத்தமை காணிய

க - து: அவன்பெண்டிர் நினையொழியப் பிறர் இல்லை; அதனை ஓர்ந்து பாரொணக் கூறித் தனக்குத் தெய்வமாகிய தேரைத் தொட்டுச் சூளுற்ற பாகன் ஈண்டு வாரானே? தான் கொண்டுவந்த பரத்தையரெல்லாரும் வருதற்குச் Xசுமைத்ததோர் இல்லிலேவிட்ட பரத்தையர்புலவியாலே அழுந்தின வடுக்கள் காணியின்மையின் இவைகிடக்க**வேண்டுமென்றபரப்பிட்டுவைக்கையினால் அவை மறையாமற் கூடிக்கிடந்த நின் ட்பரத்தமையைக் காண்டற்கு. எ-று.

உம்மை, சிறப்பு. வந்தீயான், ட்டீ வினைத்திரிசொல். ஓர் என்னுஞ்சொல், உகரம் பெற்று வந்தது.

க. தோல். உவம. சூ. உஅ.

(பிரதிபேதம்) * கண்ணீரால் வாராநிற்க, † கூறினாள் துனிமிகுதலாலே.....சிறிது மகிழ்பவன் முகம்போலவென்ற வேளையுமம். ‡ நின்றது ஓரென்னுஞ் சொல்லுகரம் பெற்றமறையு ஒருநீ. || தேரொடு தேற்றிய, ட் பரத்தமை. X சுமைத்தவோரில்லிலே, ** வேண்டுமென்றதுபரப்பி, †† பரத்தமையை, ††† வினைத்திரிசொல் ஓரென்னுஞ் சொல்லுகரம் பெற்று வந்தது மீத்தவன்.

கந (க)மடுத்தவன் புகுவழி மறையேனென் றியாமொழி
மெடுத்துச்சூள் பலவுற்ற பாணன்வந் தீயான்கொ
லெடுத்துத்தன் பொய்யுண்டார்ப் புணர்ந்தநின் னெருத்தின்க .
ணெடுத்துக்கொள் வதுபோலுந் (உ)தொடிவடுக் காணிய

எ - து: அப்பரத்தையர் உடன்பா டின்றித் தானே செல்லுமிடத்து
நின்னை மறையேனென்று கூறி யாழாகிய தெய்வத்தோடும் பல தெய்வங்
களையுங் கூட்டிப் பலசூளுஞ் சூளுற்ற பாணன் வாராளே? இவன்செய்தி
பொய்யென்று அறிந்துவைத்தும் மருண்டு அப்பொய்யைப் பலகாலும் அனு
பவித்தவர்களைக் கூடின நின் கழுத்தின்கண்ணே அள்ளிக்கொள்ளலாவ
தொன்றபோலும் மறையாமற் கிடக்கின்ற தொடித்தழும்பைக் காண்டற்கு.
எ - து.

கீஎ தணந்தனை யெனக்கேட்டுத் தவறேரா தெமக்குநின்
குணங்களைப் பாராட்டிந் தோழன்வந் தீயான்கொல்
(௩)கணங்குழை நல்லவர் (ச)கதுப்பற லீணத்துஞ்சி
(ஊ)யணங்குபோற் கமழுநின் னலர்மார்பு காணிய

எ - து: நின் தீயகுணங்களை! உணர்ந்திருக்கின்ற எமக்கு நீ எங்களை
நீங்கினென்று பிறர்கூறக் கேட்டிருந்து நின் தவறுகளை ஓராதே நினக்கு
நற்குணங்கள் உளவாகக் கொண்டாடுந் தோழன் வாராளே? திரட்சியுடைத்
தாகிய குழையினையுடைய மகளிருடைய புணர்ச்சியாற் சூலைந்து வீழ்ந்த
அறையுடைய கதுப்பாகிய அணையிலே துஞ்சுகையினாலே தெய்வம்போல
மணக்கும் நின் அலர்ந்த மார்பைக் காண்டற்கு. எ - து.

இது நாற்றச்செவ்வி சூலையாமல் வந்தமைகூறலின் (கூ)மருதத்து விடியற்
காலங் கூறிற்றம்.

- க. (அ) “நானுத்தாயர் மடுப்பவு முண்ணுள்” அகம். க௦௫: சு. (ஆ) “மடுத்த
தவா யெல்லாம்” துறள். சுஉச.
- உ. (அ) “தொடியுற்ற வடுக்காட்டி” (ஆ) “தொடியு முகிரும்படையாக
நுந்தை, கடியுடைமார்பிற் சிறுகண்ணமுட்காள், வடுவுக்குறித்தாங்கே
செய்யும்” (இ) “செறிதொடியுற்ற வடுவும்” கலி. எஅ: உஉ, அஉ:
உஅ - ௩௦; சுச: கச.
௩. “கணங்குழை” என்பதற்கு, ‘பலவாய்த் திரண்ட குழை’ என்று
பொருள் கூறுவர், பிறர்; துறள். க௦அக. பரி. உரைபார்க்க.
- ச. “கூந்தற் றுயில்பெறும்” கலி: க௦ச: உ௦; என்பதும் அதன் குறிப்
பும் பார்க்க.
- ஊ. “மணங்கமழ் தெய்வத் திளநலம்” ழநகு. உ௧௦.
- கூ. “மருதத்துக் காலையந்ததற்கு, “தணந்தனை.....மார்பு காணிய”
என்பது (தொல். அகத். கு. அ. நச. உரையிலும்)மேற்கோள்.

என்றுநின்

உஉ தீரா முயக்கம் பெறுநர்ப் புலப்பவர்
யார்நீ வருநாட்போ லமைகுவம்யாம் புக்கீமோ
(க)மாரிக் கவாவுற்றுப் (உ)பீள்வாடு நெல்லிற்காள்
காராத் *துவலை யளித்தது போலுநீ
யோர்பாட் டொருகால் வரவு

எ - து: இங்ஙனம் நினைன்புநீங்காதமுயக்கத்தை என்றும் பெறுகின்ற பரத்தையரை வெறுப்பார் யார்? நீ ஓர் யாண்டிடத்து ஒருகால் வருகின்ற வரவு எமக்கு மழைக்கு அவாவுற்றுத் தோன்றின டுகதிர் உலரும் நெல்லிற்கு அப்பருவத்தே நிறையப்பெய்யாதே ஆராத சிறுதுவலையைப் பெய்த தன்மை போல மிக்க வருத்தத்தைத் தரும்; ஆதலான் நீ வருநாட்போல யாம் ஆற்றி யிருப்பேம்; நீ அவர் வருந்தாமல் அவர்மனைக்கட் செல்வாயாக. எ - து.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவகை தோன்றிற்று.

இது வெள்ளைச்சரிதகத்தாலிற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி.

(சு)

(எஉ.) இணைபட நிவந்த நீலமென் சேக்கையுட்
டுணைபுண ரன்னத்தின் றாவிமெல் லணையசைஇச்
சேடியல் வள்ளத்துப் பெய்தபால் சிலகாட்டி
யூடுமென் சிறுகிளி யுணர்ப்பவண் முகம்போலப்
புதுநீர புதலொற்றப் புணர்திரைப் பிதிர்மல்க
மதிநோக்கி யலர்வீத்த வாய்பல்வான் மலர்நண்ணிக்
கடிகயத் தாமரைக் கமழ்முனை கரைமாவின்
வடிதீண்ட வாய்விடேம் வயலணி நல்லூர;

சு கண்ணிநீ கடிக்கொண்டார்க் கனைதொறும் யாமழப்
பண்ணினுற் களிப்பிக்கும் பாணன்காட் டென்றானே

சு. (அ) “சாலிகள் வளரு மெல்லைத் தடம்புனல் வறுமைத் தாக, வாலிது குரல் வாங் காது வருத்தொடு மாய்வதே போன், மேலவ னருளாற் போகம் வெறுத்தலிற் கருமல் கின்றி, ஞாலமன் னுயிர்கண் முற்று நாடொறுங் குறைந்த வன்றே” கந்த. மேருப். உஅ. என்பதும் (ஆ) “உலகங், கயங்க ணற்ற பைதறு காலிப், பீளொடு திரங்கிய நெல் லிற்கு, நள்ளென் யாமத்து மழைபொழிந் தாங்கே” நந். உஉ: அ-க்க. என்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. (அ) “பீள்விரிந் திறைஞ்சிய பிறங்குகதிர்க் கழனி” அகம். உசுஃ சு.
(ஆ) “பொன்றிறச் செந்நெற் பொதியொடு பீள்வாட” நாலடி. உசுஃ.

(பிரதிபேதம்) *துவலை, † ககிரலரும்.

பேணுனென் றுடன்றவ ருகிர்செய்த வடுவினான்
மேனாணின் றேள்சேர்ந்தார் நகைசேர்ந்த விதழினை;

கந நாடிநின் றாதாடித் துறைச்செல்லா னூரவ
ராடைகொண் டொலிக்குநின் புலைத்திகாட் டென்றானோ
கூடியார் புனலாடப் புணையாய மார்பினி
லூடியா ரெறிதர வொளிவிட்ட வரக்கினை;

கஎ வெறிதுநின் புகழ்களை வேண்டாரினெடுத்தேத்து
மறிவுடை யந்தண னவளைக்காட் டென்றானே
களிப்பட்டார் கமழ்கோதை கயம்பட்ட வருவின்மேற்
குறிபெற்றார் குரற்கூந்தற் கோடுளர்ந்த துகளினை;

எனவாங்கு;

செறிவுற்றே மெம்மைநீ செறிய வறிவுற்
றழிந்துகு நெஞ்சத்தே மல்ல லுழப்பக்
கழிந்தவை யுள்ளாது கண்ட விடத்தே
யழிந்துநிற் பேணிக் கொளவி னிழிந்ததோ
விற்றோ யுழத்த லெமக்கு.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்.

(க) இணைபட நிவந்த நீலமென் சேக்கையுட்
டுணைபுண ரன்னத்தின் றாவிமெல் லணையசைஇச்

க. (அ) “மெல்விதின் விரிந்த சேக்கை மேம்படத், துணைபுண ரன்னத் தூரிறத் தூவி, யிணையிணை மேம்படப் பாயணையிட்டு” (நெடுநல். கநக - கநக) என்பதும் (ஆ) “என்புருகி மிக்க அன்போடு புணர்ந்த விற் சூட்டிற்கு மென்மை பிறக்குமென்பது தோன்றத் துணைபுண ரன்னத் தூரிறத் தூவி யென்றார்” என்னும் அதன் விசேடவுரைப் பகுதியும், (இ) “துணைபுண ரன்னத் தூவியிற் செறித்த, விணையிணை” (சீலப். ச: சுசு-எ) என்பதும் (ஈ) “தன் சேவலேலாடு புணர்ந்த அன்னப்பேடை அப்புணர்ச்சியான் உருகியுதிர்ந்த வயிற்றின் மயிர் எஃகிப் பெய்தபலவகை அணை” என்னும் அதன் விசேடவுரைப் பகுதியும், (உ) “ஆதாம் பெருகு கின்ற அன்பினு லன்னமொத்தும்” (சீலக. கஅக) என்பழி, “ஆதாம் பெருகும்பாவது: புணர்வதன் முன்னும் பின்னும் ஒருதன்மைத்தாய்ச் செயற்கையால் மிகுமன்பு. அன்னம், புணர்ச்சியால் மெய்யுருகு மென்மைக்கு உவமம். பலரும், ‘துணைபுண ரன்னத்தின் றாவி’ என்று புணர்ச்சியால் தூவிக்கு மென்மை பிறக்கு

சேடியல் வள்ளத்துப் பெய்தபால் சிலகாட்டி.

யூடுமென் (க)சிறுகிளி யுணர்ப்பவண் முகம்போலப்

*புதுநீர புதலொற்றப் புணர்திரைப் பிதிர்மல்க

மதிநோக்கி †யலர்வீத்த வாம்பல்வான் மலர்நண்ணிக்

கடிகயத் தாமரைக் கமழ்முகை கரைமாவின்

வடிதீண்ட வாய்விடேம் வயலணி நல்லூர

எ - து: (௨)ஐந்துவகைப்படப் படுத்தலால் உயர்ந்த நீலப்பட்டாற்செய்த மெல்லிய படுக்கையிடத்துக்கிடந்த துணையோடேகூடிய அன்னத்தின் (௩) தாவி யாற் செய்த மெல்லிய அணையைச் சார்ந்திருந்து பெருமையின்ற வெள்ளி வட்டியிலே வார்த்த பாலைச் சிறிது காட்டி அப்பாலையுண்ணுது வெறுத்திருந்த கிளி அதனை உண்டற்கு வேண்டும் மொழிகளைக் கூறி உண்ணப்பண்ணுவித்து அவ்வுணவினான் மகிழ்ந்து முத்தங்கொள்பவர் || முகம்போல மிகுதியுடைய கயத்திடத்துநின்ற புதிய நீரிடத்தனவாகிய பசிய தூறுகளின்மேலே இடை விடாது வருகின்ற திரைகள் மோதுகையினாலே அதன் துவலை மிகாரிந்த இடை நின்ற தாமரையினது கமழாநின்ற முகை தனக்குரிய வண்டு துகர அலராமல் நின்று கரையில் நின்ற மாவினது வடு மதியைநோக்கி அலர்ந்த ஆம்பலினது வெள்ளிதாகிய மலரை முதற் நீண்டிப் பின்னர்த் தன்னைத் தீண்ட அலரும் வயலணிந்த நல்ல ஊரனே! எ - று.

மென்றார்” என்றுஇதனை மேற்கோள்காட்டி எழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலன.

க. (அ) “கோங்கலர் சேர்ந்த மாங்கனி தன்னைப், பாங்குற விருந்த பல் பொறி மஞ்ஞையைச், செம்பொற் றட்டிற் நீம்பா லேந்திப், பைங்கிளி யூட்டுமோர் பாவையா மென்றும்” மணி. கக: சுஎ - எ௦. (ஆ) “வண்டளிர் மாஅத்துக், கிளிபோல் காய கிளைத்துணர்” அகம். ௩௭: ௭-௮.

உ. (அ) “ஐந்துமூன் றடுத்த செல்வத் தமளி” சீவக. அ௩௮. (ஆ) “பதினைந் தமைத்த படையமை சேக்கையுள்” பெருங். (ச) ௫: ௫௧. (இ) “தாயமென் பஞ்சி யன்னத் தூவியு நிணிய செய்யு, மாய்மயிர் முதல மூவைந் தடுக்கிய வமளி” நைடதம். மணம். ௨௬.

௩. தூவியென்றது சிறகினை; இச்சொல் அன்னத்தின்பிறகிற்குப் பெரும் பான்மையாயும் கிளி வெள்ளாங்குருகு நாரை காக்கை மயில் முதலிய வற்றின் சிறகிற்குச் சிறுபான்மையாயும் வரும.

(பிரதிபேதம்) *புதுநீர்ப்புதல், † அலர்வீத்தவாம்பல், ஆவித்த வாம்பல், ‡ காட்டிப் பாலை, || முகம்போல வென்ற வேளையுமாம்.

முகம்போலவென்ற ஏனையுமம் மேல்வருகின்ற கருப்பொருட்டுச் சிறப்புக்கொடுத்துநின்றது. “சிறுபூளை செம்பஞ்சு வெண்பஞ்சு சேண, (க)முறு *தூவி தாமிவையோ ராந்து.” (உ)துணையைப் புணர்ந்த காலத்து மெய்ப்புருகி உதிர்ந்த தூவிதானும் மிக மெல்லிதாயிருக்குமென்பது உணர்தற்குத் துணை புணரன்னமென்றார். பாலைச் சிறிதென்றது (ங)சிலவென்றல்†மருஉ.

தாமரை வண்டுநுகர்வதற்குப்பயன்கொடாது வடுத்தீண்ட † அலருமென்பதனால் நின் தலைவி நீ நுகர்ந்த செவ்விபெறாமற் || சேக்கை யிடத்தே இருந்து பால் உண்ணாத புதல்வன் பால் உணப் பெற்றதற்கு அவனை முத்தங் கொண்டு மகிழ்ந்திருக்குமாறுபோல(சு)ஆற்றியிருக்குந் தன்மை எமக்கின்றெனக் + காமக்கிழத்தி உள்ளுறையுமங்கூறினள்.

கூ (ரு)கண்ணிநீ கடிக்கொண்டார்க் கனைதொறும் யாமழப் பண்ணினாற் களிப்பிக்கும் பாணன்காட் டென்றாலே

க. “உறுதூவி சேக்கையோ ராந்து” நெடுநல். கருக. ங - உரை. சீவக. அரு. அ. உரை.

உ. பறவைகள் போகத்தால் அவசமாகி மெய்ப்புருகுமென்பதை, “அருந்தளிர் நயந்து நல்கி யலகுட னலகு சேரப், பொருந்துமுன் னவசமாகிப் போகமென் குயிலும் பேடு, மிருந்துமெய் யுருகுங் காவில்” என்பதும் வலியுறுத்தும். வில்லி. சம்பவச்சருக்கம். கூசு; இந்நூற்பக்கம் சருஉ: க - ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

ங. இந்நூற் பக்கம் எரு: ச-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

ச. (அ) “அகலநீ துறத்தலி னாருதோவா வுண்கணெம், புதல்வனை மெய்தீண்டப் பொருந்துத வியைபவால்” (கலி. எ: கக - கஉ) என்பதும், (ஆ) “ஊடி யவரை புணராமை வாடிய, வள்ளி முதலரிந் தற்று” (குறள். கரு. ௦௪) என்பதன் வீசேட வரையில் பரிமேலழகர் “நீர் பரத்தையரிடத்திராயவாழி எம்புதல்வரைக்கண்டு ஆற்றியிருக்கற்பால் மாய யாம் நம்மோடு ஊடுதற் குரியமல்லம்; அன்மையின், எம்மையுணர்த்தல் வேண்டா; உரியராயுடிய பரத்தையரையே உணர்த்தல் வேண்டுவது; அதனால் ஆண்டுச்சென்மி னென்பதாம்.” என்று எழுதியிருப்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

ரு. பாணன் முதலியோர் வாயிலாயதற்கு, “கண்ணிநீ..... துகளினை” என்னும் பகுதிகள் மேற்கோள்; தோல். கற்பி. சூ. சு. நச.

(பிரதிபேதம்) * தூவி சையையோ ராந்து, †மரு மிகுதியையுடைய.....தாமரை வண்டு, ‡அலரும் என்பதிதன்கருத்து இதனால் நின் தலைவி, || செங்கையிடத்தே, + காமக்கிழத்தியு முள்ளுறை.

(க) பேணுனென் றுடன்றவ ருகிர்செய்த வடுவினான்
மேனானின் றேள்சேர்ந்தார் நகைசேர்ந்த விதழினை

எ - து: நம்மைப் பேணுகின்றிலனென்று கோபித்தவர் தம்மைப் பேணு
தற்காக உகிராற்செய்த வடுக்காரணமாக அவர்க்குப் பின்னுள்ள நாளிலே நின்
தோளைச் சேர்ந்த பரத்தையருடைய எயிறு அழுந்தின இதழைத் தங் கூட்டத்
திற்பிறந்த இன்பத்தைக் கருதி நீ காவல்கொண்ட பரத்தையரைச் செறியுந்
தோறும் யாம் அழும்படி நின்னைப் பண்ணுலேகளிப்பிக்கும் பாணன் எனக்குக்
காட்டுன்று சொன்னானே? எ - று.

மேனானென்றது, பின்னான். யாம் அழிப் பண்ணினாற் களிப்பிக்குமென்றது,
இல்லறம் நிகழ்த்துவதற்கு உரியனவற்றைப் பாடிக்காட்டி யாம் வருந்தாதபடி
பண்ணுது (உ) பரத்தையரிடத்தே ஒழுக்குதற்கு வேண்டுவனவற்றைப் பாடிக்க
காட்டிக் களிப்பிப்பனென்றவாறு.

க௩ (௩) நாடிநின் றா(சு)தாடித் துறைச்செல்லா னுரவ

ராடைகொண் டொலிக்குநின் புலத்திகாட்டுன்றானோ

க. (அ) “தொடியு முகிரும் படையாக நுந்தை, கடியுடை மாப்பிற் சிறு
கண்ணு முட்காள், வடுவுந் குறித்தாங்கே செய்யும்” (ஆ) “புள்ளிக்
களவன் புனல்சேர் பொதுக்கம்போல், வள்ளுகிர் போழ்ந்தனவும்
வானெயி றற்றனவும்” (இ) “கூருகிர் சாடிய மாப்பு” கலி. அஉ:
உஅ - னு. அஅ: ௧௦ - ௧௧. ௧௧: ௧௨. (ஈ) “கள்ளுயிர்க்குமென் குழ
லியர் முகிழ் விரற் கதிர்வான், வள்ளுகிர்ப் பெருங் குறிகளும் புயங்
களின் வயங்க” (உ) “மடந்தையர்..... தங் கூருகிர்ப் பெருங்
குறி தோண்மேற், கவச நீங்கினர்க் கண்டுகண் டாருயிர் கழித்தார்”
கம்ப. பினிவீட்டு. ௩௧; படைத்தலைவர். ௬௬. (ஊ) “அகனமர் கணி
கைய ரடிகள் சூடியே, முகனுறு முவகையான் முயங்கி யன்னவர்,
நகனுறு குறிகொளீஇ நானும் காமநூற், நகைமைசெய் காளையர்
தொகுதி சான்மதே” (எ) “ஆறறி முனிவர னநங்க நூன்முறை,
வீரொடு புணர்தலும் வெய்ய மாயவள், கீறின ணகத்தினால்” கந்த.
திருநாட்டுப். ௫௩. அசுரர்தோற்று. ௧௫.

உ. “நிறைநீ ரூர் நெஞ்சகம் பிரிக்கும், பினிமொழிப் பாணன்” கலி. ௫௧.

௩. ஆடை கழுவுவானே வாயிலென்றதற்கு “நாடிநின்.....அரக்கினை”
என்பது மேற்கோள்; தோல். கற்பியல். சூ. ௬. நச்.

௪. “கண்ணடி வென்று” (சீவக. ௨௨௨௭) என்பதற்கு, ‘கண் எல்லாரிடத்
திலும் உலாவி வென்று’ என்று பொருள் கூறி, “காலாடு போழ்
தின” (நாலடி: ௧௧௩.) ‘என்றும்போல்’ என இவ்வுரையாசிரியர்
பொருள் விளக்கியிருப்பதும், ‘வாளாடு கூத்தியர் கண்போல்’
(நாலடி: ௧௧௪) என்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

(க)கூடியார் புனலாடப் புணையாய் மார்பினி
வூடியா ரெறிதர வொளிவிட்ட வரக்கினை

எ - து: கூடினமகளிர் புனலாடுதற்குத் தெப்பமாகிய மார்பிலே அப் புனலாட்டிப்பெறாது ஊடியமகளிர் சாதிவிங்கம் இருந்த(உ)செப்போடே அதனை எறிதலைச் செய்கையினாலே விளக்கம் மிக்க சாதிவிங்கத்தை நினக்குக் கூடலாம் பரத்தையரைத் தேடித் தாதாய்த் திரிந்து துறையிற் செல்லாள் ஊரி ஊள்ளாருடைய ஆடைகளை இடுவித்துக்கொண்டு ஒலியாமற் திரியும் நின் னுடைய புலைத்தி எனக்குக் காட்டென்று சொன்னாளோ? எ - று.

ஒலிக்கும், * இசுழ்ச்சிக்குறிப்பு. ஒளிக்குமென்றும் பாடம். (ஈ) புலைத்தி, † செறற்சொல்.

கஎ வெறிதுநின் புகழ்களை வேண்டாரி லெடுத்தேத்து
(ச)மறிவுடையந்தண னவளைக்காட் டென்றானே

க. “தாழ்நீ ரிமிழ்சுனை நாப்பட் குளித்தவண், மீநீர் நிவந்த விறலிழை கேள்வனை, வேய்நீ ரழுந்துதன் கையின் விடுகெனப், பூநீர்பெய் வட்ட மெறியப் புனைபெற, தருநிலை நீரி னவடியர் கண்டு, கொழுநன் மகிழ் தூங்கிக் கொய்ப்பும் புனல் வீழ்ந்து, தழுவுந் தகைவகைத்துத் தண்பரங் குன்று” பரி. உக: ௩௬-௪௩.

உ. (அ) “வண்ணநீர் காந்த வட்டுவிட் டெறிவோரும்” (ஆ) “புல்லா தாடிப் புலந்து நின்றவள், பூவெழில் வண்ணநீர் பூரித்த வட்டெறிய” பரி. கக: ௩௩; கஉ: ௪௭ - ௮. (இ) “குலிகநீர் நிறைந்த பந்திற் கொம்பனா ரோச்ச மைந்தர், மெலிவுகண் டிவந்து மாதோ விருப்பொடு மறலி றாரே” சீவக. ௧௬௮. (ஈ) “காதன் மங்கைய ராகத் தெறியுஞ், சாதிந் குலிகமுஞ் சந்தனத் தேய்வையும்” (உ) “அஞ்செஞ் சாந்த மாகத் தெறிந்தும்” பெருங். (க) சக: கஉ௧ - ௩௦; சஉ: ௧௮௭.

௩. (அ) “அறனில்புலைத்தி யெல்லித் தேய்த்த, புகாப்புகா(க்) கொண்ட புன்பூந் கலிங்கமொடு” நற். கூ: ௩ - ௪. (ஆ) “நலத்தகைப் புலைத்தி பசைதோய்த் தெடுத்துத், தலைப்புடைப் போக்கித் தண்கயத் திட்ட, நீரிற் பிரியாப் பருஉத்திரி” குறுங். ௩௩௦. (இ) “பசைகொன் மெல் விரற் பெருந்தோட் புலைத்தி” (ஈ) “பசைவிரற் புலைத்தி நெடிது பிசைந் தூட்டிய, பூந்துகில்” அகம். ௩௪: ௧௧. ௩௮௭, ௪ - ௭. என்ப வையும் (உ) “களர்ப்படு கூவற் றேண்டி நாளும், புலைத்தி கழீஇய துவெள்ளறுவை” புறம். ௩௧௧: ௧-௨. என்பதும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

௪. (அ) “தவ்வையைக் காட்டி” என்புழி, தவ்வைக்குக்காட்டி யென்று பொருள்கூறி, “தவ்வையைக் காட்டியென்பது அறிவுடையந்தண (பிரதிபேதம்) *இசுழ்ச்சிக்குறிப்பு, † செறற்சொல், ‡ புகழினை வேண்டாரின்.

(க)*களிபட்டார் கமழ்கோதை கயம்பட்ட வருவின்மேற்
குறிபெற்றார் குரற்கூந்தற் கோளொர்ந்த துகளினை

எ - து: கூட்டத்தாற் களித்தல் பிறந்தவ ருடைய கமழ்கின்ற மானை முயக்கத்தான் மென்மைபதற்குக் காரணமான வடிவின்மேலே அதற்குப் பின்பு நின்றும் குறியிடம்பெற்றருடைய பற்றத்தினையுடைத்தாகிய மயிரினுடைய முடியை † நீ வகிர்ந்து கைசெய்து முடிக்கையினுலே வீழ்ந்துகிடந்த பூந்துகளைநின்புகழ்களைக்கேட்கவேண்டாதஎங்கள் இல்லிலே(உ)ஒருபயனின்றி மிகுத்துக்கொண்டாடும் அறிவில்லாத அந்தணன் அவனைக்காணப்பண்ணென்று சொன்னானே? எ - று.

(ங)கயம் - மென்மை; ஈண்டுத் துவட்சியை உணர்த்திற்று. அறிவுடையந்தணன், இகழ்ச்சி. அவட்கு என உருபு ‡மயக்கமாம்.

|| எனவாங்கு, அசை.

உஉ - செறிவுற்றே மெம்மைநீ செறிய வறிவுற்
றழிந்துகு நெஞ்சத்தே மல்ல லுழப்பக்
கழிந்தவை யுள்ளாது கண்ட விடத்தே

னவளைக் காட்டென்றானே' என்பதுபோல உருபுமயக்கம்" என்று இலக்கணமுங் கூறி, (ஆ) "களித்தானைக் காரணங்காட்டுதல்" என்புழி, "களித்தானையென்னும் இரண்டாவது, 'அறிவுடை..... என்றானே' என்புழிப்போல நின்றது" என்றும் எழுதினர். பரி, துறள். கசுள்; கூஉக. (இ) உருபுமயக்கத்திற்கு இவ்வடியை மேற்கோள் காட்டி, ஐயைக்குவ்வாகக்கொள்கவென்றனர் மயிலை; நன். பெயரி. சூ. சு. (ஈ)சம்பிரதானம் வடநூலார்கூறாத இரண்டினுடும் வந்ததென்று இவ்வடியை யெடுத்துக் காட்டுவர் சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதர்; பிரயோக. கரு. (உ) "யாரே யாயினு மிவன்மக ளொருத்தியைச், சீர்கெழு வீணை சிறப்பொடு காட்டி" என்பது, பெருங். (க) ஈச: ௮௦ - ௮௧.

க: "வெறிது" பெருங். (ங) உ: ௨௮. கம்ப. மாயாசீதை. எ.

உ. "களிபட்டார் கமழ்கோதை கயம்பட்ட வருவின்மேல்" என்பது; கூழைமோனைக்கு மேற்கோள்; நொல். செய். சூ. கூஉ. நச்.

ங. கயவென்பது உரிச்சொல்லாதலின், அது விகாரவகையாற் கயமென நின்றது; "வயவென்னுமுரிச்சொல் விகாரவகையால் வயமென நின்றது; சிறுபான்மை மெல்லெழுத்துப் பெற்றதெனினும் அமையும்" (கோவையார். ஈ.௦. கொளு. உரை) என்று பேராசிரியர் எழுதியிருத்தல் இங்கு அறிதற்பாலது.

(பிரதிபேதம்) * கழிபட்டார், † வகிர்ந்து வகைசெய்து, ‡ மயக்கமுமாம், || எனவாங்கு
கூங்கை, † செறிவுற்றேயெழும்மை,

யழிந்துநிற் பேணிக் கொளலி னிழிந்ததோ
விந்நோ யுழத்த லெமக்கு

எ - து: முன்பு எம்மை நீ செறிகையினுலே யாரும் நின்னோடு செறிதலை யுற்றேம்; இக்காலத்து நீ செய்யுங் குறைகளை அறியலுற்று அதனானே அழிந்துகெடுகின்ற நெஞ்சத்தினையுடையேம்; அதன்மேலே வருத்தத்திலே தங்கும்படியாக நீ செய்து கழிந்த இக்குறைகளைக் குறையென்று நினையாதே நின்னைக் கண்டஇடத்தே நெஞ்ச அழிந்து நின்னைப்பேணிக்கொள்ளாதவின், இக்காமநோயிலே தங்குதல் எமக்குத் தாழ்ந்ததொரு * தொழிலோ? இஃது இழிந்ததன்றுகாண். எ - று.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இது வெள்ளைத்சரிதகத்தாலிற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (எ)

(எஹ.) அகன்றுறை யணிபெறப் புதலொடு தாழ்ந்த
பகன்றைப்பூ வுறநீண்ட பாசடைத் தாமரை
கண்பொர வொளிவிட்ட வெள்ளிய வள்ளத்தாற்
றண்கமழ் நறுந்தேற லுண்பவண் முகம்போல
வண்பிணி தலைவிடேம் வயலணி நல்லூர;

௬ நோதக்கா யெனநின்னை நொந்தீவா ரில்வழித்
தீதிலென் யானெனத் தேற்றிய வருதிமன்
நெுகிழ்தொடி யினையவ ரிடைமுலைத் தாதுசோர்ந்
திதழ்வனப் பிழந்தநின் கண்ணிவந் துரையாக்கால்;

௧௦ கனற்றிநீ செய்வது கடிந்தீவா ரில்வழி
மனத்திறநீ திலென மயக்கிய வருதிம
னலமர லுண்கண்ணை ராய்கோதை குழைத்தநின்
மலர்மார்பின் மறுப்பட்ட சாந்தம்வந் துரையாக்கால்;

௧௧ என்னை நீ செய்யினு முரைத்தீவா ரில்வழி
முன்னடிப் பணிந்தெம்மை யுணர்த்திய வருதிமன்
னிரைதொடி நல்லவர் துணங்கையுட் டலைக்கொள்ளக்
கரையிடைக் கிழிந்தநின் காழகம்வந் துரையாக்கால்;

எனவாங்கு;

௧௨ மண்டிநீ ராரா மலிஉடல் போலுநின்
றண்டாப் பரத்தை தலைக்கொள்ள நாளும்

புலத்தகைப் பெண்டிரைத் தேற்றிமற் றியாமெனிற
ரோலாமோ நின்றபொய் மருண்டு.

எ-து “நங்கிய வொழக்கத்துக் கிழவனை வணங்கி, யெங்கையர்க்
யன விரத்திற்கண்” (க)தலைவி கூறியது.

இதன் பொருள்.

அகன்றுறை யணிபெறப் புதலொடு தாழ்ந்த

(உ) பகன்றைப்பூ வுறநீண்ட பாசடைத் தாமரை
கண்பொர வெரளிவிட்ட வெள்ளிய வள்ளத்தாற்

(ஈ) நண்கமழ் நறுந்தேற லுண்பவண் முகம்போல
வண்டிணி தளைவிடேம் வலலணி நல்லூர

எ-து: அகன்ற நீருண்ணுந்துறை அழகுபெறும்படி சிறுதூறோடே வந்து
தாழ்ந்து கிடந்த பகன்றையினது பூவைச்சேரும்படி வளர்ந்த பசிய இலை
யிணையுடைய தாமரைமுகை கண்வெறிகொள்ளும்படி ஒளிவிட்ட (சு) *வெள்ளி
வள்ளத்தாலே குளிர்ந்த நறிய கள்ளை உண்பவன் முகம்போல வளவிய
முறுக்குநெகிழும் வயலணிந்த நல்ல ஊரனே! எ - று.

க. தோல். கற்பி. சூ. சு. இச்சூத்திரவுரையில் “அகன்றுறை யென்னு
மருதக்கலியுள் “நோதக்காய்.....உரையாக்கால்” எனவும்
‘மண்டி ராரா.....மருண்டு’ எனவும் கூறுதலால், தலைவி
கான் தாழ்ந்தவாறும் பின்னர் எங்கையர்க்கு உரையெனக் கூறிய
வாறும் காண்க” என்றனர் இளம்பூரணர்; நச்சினூர்க்கினியரும்
இதனையே தழுவினர்.

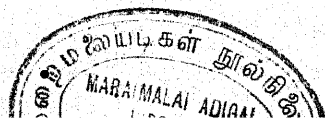
உ. (அ) “பகன்றைப்பூ வுறநீண்ட பாசடைத்தாமரை” என்பது, பகன்றை
கிலுகிலுப்பையன்று; சிவதையென்பதற்குமேற்; குறிஞ்சி. அ. அ. உரை.
(ஆ) “பாண்டிலொப்பிப்பகன்றைமலருங், கடும்பனியற்சிரம்” நற். அ. சு.
(இ) “வெள்ளிதழ்ப், பகன்மதி யுருவிற் பகன்றை மாமலர்” ஐங்குறு.
ச. டு. சு. (ஈ) “பாசிலை பொதுறிய புதலொறும் பகன்றை, நீலுண்.....
.....தோலெறி பாண்டிலின் வாலியமலர்” (உ) “பகன்றை வான்
மலர் பனிநிறைந்ததுபோற், பால்பெய்வள்ளஞ் சாலைகபற்றி” அகம்.
உ. க. சு - அ. உ. க. சு - டு.

ங. (அ) “தண்கமழ் தேறல்” புறம். உ. ச. ஈ. உ. (ஆ) “தண்ணை வுண்
களி நீ” கோவையார். க. உ. உ. (இ) “மணங்கமழ் தேறல்” மது. எ. அ. டு.
(ஈ) “தேங்கமழ் தேறல்” பெருங். (உ) க. சு. சு. க.

ச. “வள்ளத் துழநறவு வாக்குந், ரரவுசெறி யுவவுமதியென வங்கையிற்
றங்கி, யெறிமகர வலய மணிதிகழ் நுதலியர், மதியுணர மகனென
வாம்பல்வாய் மடுப்ப” பரி. க. டு: எ. டு - எ. அ. *

(பிரதிபேதம்) * வெள்ளிய வள்ளத்தாலே.

1365a

வெள்ளியவள்ளமென்பது அம்முச்சாரியையின் மகரங் கெட்டு அகரம் யகரவுடம்படு மெய்பெற்று நின்றது; “மென்மையு மிடைமையும் வருஉந் காலே, யின்மை வேண்டு மென்மொர் புலவர்” (க) என்பதனால்.

அகன்றதுறை பரத்தையர்சேரியாகவும், அழகுபெறும்படி புதலொடு வந்து தாழ்ந்த(உ)மணமில்லாத பகன்றைப்பூப்பாணர்முதலியவாயில்களோடே வந்து தங்கின அன்பில்லாத பரத்தையராகவும், அதனை உற நீண்ட தாமரை அப்பரத்தையரிடத்தே சேர்ந்த தலைவனாகவும், அத்தாமரை கள்ளைத் தீதென்று உணர்ந்துவைத்தும் அதனை உண்டு களிக்குின்றவள் முகம்போலத் தலைவிடுதல் அன்பில்லாத மகளரிடத்துப் பெறுகின்ற இன்பநுகர்ச்சி தீதென்று உணர்ந்துவைத்தும் அதனை நுகர்ந்து மகிழ்கின்ற தலைவனாகவும் உள்ளுறை யுவமம் கொள்க. முகம்போல வென்னும் ஏனை யுவமம் கருப் பொருட்குச் சிறப்புக்கொடுத்து நின்றது.

சு (ந)நோதக்கா யெனநின்னை நொந்தீவா ரில்வழித் தீ திலேன் யானெனத் தேற்றிய வருகிமன்
 நெகிழ்தொடி யினையவ (மு)ரிடைமுலைத் தாதுசோர்ந்
 திதழ்வனப் பிழந்தின் (ரு)கண்ணிவர் துரையாக்கால்

எ - து: நீ நீங்குதலான் நெகிழ்ந்த தொடியினையுடைய பரத்தைய ருடைய முலையிடையிலே தாதுகள் உதிர்ந்து இடழ்கள் அழகிழ்ந்த நின் கண்ணி நினக்கு உட்பகையாய்வந்து நின் பரத்தையையை எமக்கு உரையாத பொழுது நீ யாங்கள் வெறுக்கத்தக்க பரத்தையையை*யென்று ஒருகாலத்தும் நின்னை வெறுப்பார் இல்லாத இடத்தே யான் தீதிலெனென்று தேற்றுதற்கு வருவாய்; அதனாற் பெற்றதென்? எ - று.

க0 கனற்றிநீ செய்வது கடிந்தீவா ரில்வழி
 †மனத்திற்பீ திலெனென யயக்கிய வருகிம

க. தொல். புணரியல். கு. உஅ.

உ. “பேரிலைப் பகன்றைப் பொதியவழி வான்லு, வின்கடுங் கள்ளின் மணவில் கமழும், புன்கண் மாலையும்” என்று (குறுந். நூ.௩௦.) காணப்படுவது ஆராயத்தக்கது; பகன்றை, பெருங்கையா வென்னும் கொடியென்பர் அடியார்க்கு நல்லார். சீலப். கந: கருஎ. உரை.

ந. “நின்னணங் குற்றவர் நீ செய்யுந் கொடுமைக, ளென்னுழை வந்து நொந் துரையாமற் பெறுகற்பின்” கலி. எஎ: சுச - ரு.

ச. “இடைமுலை” கலி: கஉ: கந.

ரு. “கரிசூறும் கண்ணியை யீங்கெம்மில் வருவதை” கலி. எஅ: சுச.

(பிரதிபேதம்) * என்று மொருகாலத்த நின்னை, † மனத்திறிற் நீதிலெனெனயக்கி வருகிமன்.

(க)னலமர லுண்கண்ண ராய்கோதை குழைத்தநின் னுச்சுந்
மலர்மார்பின் மறுப்பட்ட சாந்தம்வர் துரையாக்கால்

எ-து: தம்வயத்தராதற்கு உரியாரைத் தேடிச்(உ)சமுல்கின்றமையுண்கண் ணினையுடைய பரத்தையருடைய அழகிய மாலைகள் முயக்கத்தாற் குழைவித்த நின் மலர்ந்த மார்பிற் பூசின பாடழிந்த சந்தனம் நினக்கு உட்பகையாய் வந்து நின் பரத்தைமையை எமக்கு உரையாதபொழுது நெஞ்சைக்கணலப்பண்ணி னீ மூகுகின்ற பரத்தைமையை வெறுப்பாரில் லாதஇடத்தே யான்தீ துடையே லேனென்று எங்கள் மனத்திடத்தே ஊடலுணர்த்துதற்கு வருவாய்; நன்றி பெற்றதென்? எ - று.

என்னை நீ செய்யினு *முரைத்தீவா ரில்லழி

(ரு)முன்னடிப் பணிந்தெம்மை யுணர்த்திய வருதிம

னிரைதொடி நல்லவர் (ச)துணங்கையுட் டலைக்கொள்ளக்

றையிடைக் கிழிந்தநின் காழகம்வர் துரையாக்கால்

எ - து: நிரைத்த தொடியினையுடைய பரத்தையர் ஆடுந் துணங்கைக் கூத்திடத்தே நீ சென்று (ரு) தலைக்கைகொடுத்தற் றொழிலை நின்னிடத்தே கொள்கையினாலே அவர் ஈசிலம்பு தொடக்கிக் கரையிடத்தே கிழிந்த நின் னுடைய நீல ஆடை நினக்கு உட்பகையாய் வந்து நின் பரத்தைமையை எமக்கு உரையாதபொழுது எப்படிப் பெரிய குறைகளை நீசெய்யினும் இக்குறைகளைச்

க. (அ) கலி. சுள: க௦-கக; (ஆ) கலி. கட: கங. (இ) பு-வே. பெருந். கட.

உ. (அ) “அலமர லமருண்க ணநல்லார்” கலி. ககங: உ. (ஆ) “மண் ணிற் பாய்வன மாதிரஞ் சூழ்வன, விண்ணிற் றுவுவ வீதியிற் செல் வன, வெண்ணிற் பல்பொரு ளிச்சைகொள் ளேசியர், கண்ணிற்கொப் பன் கந்துக ராசியே” கந்த. அக்கினி முகாசரன்வதை. உச. (இ) “கூற்ற மோகொடும் பகழியோ வெனக்குளிர் முகத்துத், தோற்று வாள்விழி கொட்புறு தொழிலினை நோக்கி, யாற்றல் சான்றதன்னெஞ் சமு மலமர முனிவன், மாற்றி னொனைமு விழைவினை மாற்றிடு முன் னர்” விநாயக. அங்காரக. ங.

ங. (அ) “முன்னடி யொல்கி யுணர்த்தினவும்” (ஆ) “தலையுற முன்னடிப் பணிவான் போலவும்” (இ) “மணங்கம சைம்பாலா ருடலை யாங்கே, வணங்கி யுணர்ப்பான் றுறை” கலி. கட: ருசு; கடஅ: கள; கங: ஙக - ச௦.

ச இந்நூற்பக்கம் சஉரு: க-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ரு. “மெல்லினர்க் கண்ணி மிலைந்த மைந்த, ரெல்வளை மகளிர் தலைக்கை தருஉந்து” புறம். உச: அ - க.

(பிரதிபேதம்) * உணர்ந்தீவார், † சிலம்புதடக்கி.

சூசியாரின்றாயென்று கூறுவாரில்லாத இடத்தே அடிமுன்னே பணிந்து எம்மை ஊடலுணர்ந்துதற்கு வருவாய்; அதனற்பெற்றதென்? எ - று.

“பயங்கெழு*சூணையணை புல்லிய புல்லா, துயங்குவனள் கிடந்த கிழத்தியைக் குறுகிப், புகென முன்னிய நிறையழி பொழுதின, மெல்லென் சீறடி புல்லிய விரவினும்” (க) என்பதனான முன்னடிப்பணிந்தென்றார்.

† எனவாங்கு, அசை.

கக மண்டுநீ ராரா மலிகடல் போலுநின்
றண்டாப் பரத்தை தலைக்கொள்ள நாளும்
புலத்தகைப் பெண்டிரைத் தேற்றி† மற் றியாமெனிற்
றோலாமோ நின்றொப் மருண்டு.

எ - து: யாற்றினின்றும் மிகுச்சென்றுவீழ்கின்ற நீரால் நிறையாத மிகு கடல்போலும் நின் அமையாத || பரத்தைமை மேலிகெகயினுலே நாடோறும் நின்றொடு புலக்குந் தகுதியையுடைய பெண்டிரைத் தெளிவிப்பாய்; பின்னையாமாயின் நின்றொய்யை மெய்யாக நினைந்து நினக்குத் தோலாதிருப்பேமோ? தோற்பேமன்றோ? என்று எங்கையர்க்கு உரையென்றான். எ - று.

இதனால், தலைவிக்கு முனிவு பிறந்தது.

இது வெள்ளைச்சரிதககத்தாலிற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி.

(அ)

(எசு.) பொய்கைப்பூப் புதிதுண்ட வரிவண்டு கழிப்பூத்த

நெய்தற்று தமர்ந்தாடிப் பாசடைச் சேப்பினுட்

செய்தியற்றி யதுபோல வயற்பூத்த தாமரை

• மைதபு கிளர்கொட்டை மாண்பதிப் படர்தருஉங்

கொய்குழை யகைகாஞ்சித் துறையணி நல்லூர ;

கூ அன்பில னறளில னெனப்படா னெனவேத்தி

நின்புகழ் பலபாடும் பாணனு மேமுற்றான் ;

அ நஞ்சயிர் செகுத்தலு மறிந்துண்டாக் களியின்மை

கண்டுநின் மொழிதேறும் பெண்டிரு மேமுற்றார் ;

கஃ முன்பகற் றலைக்கூடி நன்பக லவணீத்துப்

பின்பகற் பிறர்த்தேரு நெஞ்சமு மேமுற்றாய் ;

க. தோல், கம்பி. சூ. நு. இச்சூத்திரத்தின் இவருரையில் மெல்லென் சீறடி புல்லிய இரவினைத் தலைவிகுறியதற்கு ‘என்னை நீ செய்யினும் .....வந்துரையாக்கால்’ என்னும் இப்பகுதி மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * துணையணைப் புல்லிப் புல்லா, துயங்குவள்.....குறுகி, யலகை முன்னிய நிறை, † ஆங்ககை மண்டு, ‡ மற்றியாமேற், || பரத்தைமை,

எனவாங்கு;

கந. கிண்கிணி மணித்தாரோ டொலித்தார்ப்ப வொண்டொடிப்

பேரமர்க் கண்ணாக்கும் படுவலை யிதுவென

ஆரவ ருடனகத் திரிதருந்

தேரே முற்றன்று நின்னிலும் பெரிதே.

இது பாத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவனோடு ஊடிய காமக்கிழத்தியை அவன் இவ்வகையன கூற நீ ஏழற்றயோவேன்றற்கு அவள் கூறியது.

இதள் பொருள்.

(க) பொய்கைப்பூப் புதிதுண்ட (உ) வரிவண்டு கழிப்பூத்த

நெய்தற்று தமர்ந்தாடிப் பாசடைச் *சேப்பினுட்

செய்தியற்றி யதுபோல வயற்பூத்த தாமரை

‡மையு கிளர்கொட்டை மாண்பதிப் படர்தளுஉந்

(ஈ) கொய்குழை யகைகாஞ்சித் துறையணி நல்லூர

எ - து: பொய்கையிடத்துப் பூவினுடைய தேனையுண்ட வரியினையுடைய வண்டு கழியிடத்துப் பூத்த 'நெய்தற்பூவிற்கு' மனம்பொருந்தி துகர்ந்து

க. (அ) "வெறிகொ ளினச்சுரும்பு மேய்ந்தோர் காவிக், குறைபடுதேன் வேட்டுங் குறும்-ஈறைமதுச்சேர்ந், துண்டாடுந் தன்முகத்தே செவ்வியுடையதோர், வண்டா மரைபிரிந்த வண்டு" தொல். அகத். கு. 108 இள. மேற். (ஆ) "முழுகீர்ப் பொய்கையுட் பொழுதொடு விரிந்த, செழுமலர்த் தாமரைச் செவ்விப் பைந்தாது, வைக லூதா வந்தக் கடைத்து, மெவ்வந் தீராது நெய்தற் கவாவும், வண்டே யினையர் மாந்த மென்பது, பண்டே யுரைத்த பழமொழி மெய்யாக், கண்டே நொழிகினிக் காமக்கலப்பென" பெருங். (உ) கசு: 102 - 104 (இ) "செங்கதிர் விரித்தசெந் திருமலர்த் தாமரைப், பெருந்தே னருந்தி யெய் பேரிசை யினத்தினு, முதலிசைச் செவ்வழிவிதிபெறப் பாடியத், தாதுடறதைந்த மென் றழைச்சிறை வண்டினம், பசந்தாட்புல்லிதழ்க் கருந்தா ளாம்பற், சிறிதுவா மதுவமுல் குறைபெற வருந்தியப், பாசடைக் குலகவர் பயிலாத்தாரிபை, மருளொடு குறிக்கும் புனலணி யூர்" நல். கூஉ: கசு - 105. (ஈ) "கன்னி நறுத்தேறன் மாந்தித் கமலத்தின், மன்னித் துயின்ற வரிவண்டு, பின்னையும் போய், நெய்தற் கவாவு றெடுநாட" நள. கலிநீங்கு. சக.

உ. இந்நூற்பக்கம் சஉஅ: சு - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

ந. குழை யென்னு முறப்பு மரத்திற்கு வருதற்கு "கொய்குழை..... நல்லூர்" என்பது மேற்கோள்; தொல். மரபி. கு. அள. பேர். 103.

(பிரதிபேதம்) *செப்பினுள்; † போலும் வடிவ்; ‡ மையயழ்புகினர்.

வயலிடத்துப் பசிய இலையினையுடைய தான்றோன்றும் கிழங்கிடத்தைக்கை
செய்து பண்ணினதுபோலப் *பூத்த, கரிய இதழ்பொதிந்த, நீங்குகின்ற
தாமரைப்பூவினது விளங்குகின்ற கொட்டையாகிய மாட்சிமையைபுடைய
பதியிடத்தே மீண்டவரும் (க)மகளிர்கொய்யுத் தழை தளிர்க்கின்றகாஞ்சிமரத்
தினையுடைய துறையணிந்த நல்ல ஊரனே ! எ - று.

மைதபுதாமரையெனக் கூட்டுக. தேரேற்றிக்கொண்டுவந்த பரத்தையரை
முற்படநுகர்ந்து பின்னர்ச் சேரிப் பரத்தையரை நுகர்ந்து விடியற்காலத்துத்
தலைவிமனைவயிற் செல்கின்ற ஊ. எனன்று காமக்கிழத்தி புலந்துகூறினாள்.

கூ (உ) அன்பில னறநில னெனப்படா னெனவேத்தி

நின்புகழ் பலபாடும் பாணனு மேமுற்றாள்

எ-து: அவன் அன்புடையனல்லனென்றும் அறனுடையனல்லனென்றும்
நீ சொல்லப்படானென்று நின்னைப் புகழ்ந்து நின் புகழ் பலவற்றையும்
பாடிக்காட்டும் பாணனும் பித்தேறினான். எ - று.

அ (ரு) நஞ்சயிர் செகுத்தலு மறிந்துண்டாங் களியின்மை

கண்டுநின் மொழிதேறும் பெண்டிரு மேமுற்றாள்

எ - து: நஞ்சு தன்னை நுகர்ந்தாருயிரைப் போக்குதலையும் அறிந்து
வைத்து உண்டாற்போல நின் மனக்கருத்து அருளினிற் வருத்துதலைக்கண்டு
|| வைத்தும் பின்னும் நின்பொய்மொழியை மெய்யாகத்தெளியும்பரத்தையரும்
பித்தேறினாள். எ - று.

÷ செகுத்தலுமென்ற உம்மை, சிறப்பு.

க. தலைந்த காஞ்சி யென்பதற்கு “வினையாட்டிமகளிர் பலரும் தளிரும்
முறியும் தாதும் பூவும் கோடலாற் சிதைவுபட்டுக்கிடக்கின்ற காஞ்சி”
என்று எழுதியிருக்கும் விளக்கம் இங்கே அறியத்தக்கது; பதிற். உரு: ௨௬:
௧௬-௨ரை.

உ. (அ) “அருளு மன்பு நீக்கித் துணைதுறந்து, பொருள்வயிற் பிரிவோ
ருரவோராயி, ஊரவோ ருவோ ராக, மடவ மாக மடந்தை நாமே.”
குறுந். உரு. (ஆ) “அன்பு மறனு முடைத்தாயி னில்வாழ்க்கை, பண்பும்
பயனு மது” குறள். ௪௫.

ரு. (அ) “முந்தை யிருந்து நட்போர் கொடுப்பி, னஞ்சு முண்பர் நனி
நா கரிகர்” நற். ௩௫௫: ௬ - எ. (ஆ) “பெயக்கண்டு நஞ்சுண்ட டமைவர்
நயத்தக்க, நாகரிகம் வேண்டு பவர்” குறள். ௫௮௦.

(பிரதிபேதம்) * பூத்த தாமரைப்பூவினது, † கூட்டிக் கரியவிதழ் பொதிந்த நீங்குகின்ற
தாமரையெனக். தேறேற்றி. ‡ காலத்துத் தலைத்தலைவி, || வைத்துப்பிள்ளும்
÷ செகுத்தலுமென வும்மை சிறப்பு.

க0 (க)முன்பகற் றலைக்கூடி (உ)நன்பக லவணித்துப்
பின்பகற் பிறர்த்தேரு நெஞ்சமு மேமுற்றும்

எ - து: நாட்காலமெல்லாம் ஒருத்தியிடத்தே கூடியிருந்து உச்சிக்கால
மெல்லாம் அவனைக்கைவிட்டுப் பலரிடத்தே சென்று அந்திக்காலத்திற் கூடி
தற்கு வேறுசிலரை ஆராயும் நின்னெஞ்சமும் பித்தேறினாய். எ - று.

அவனையென்னும் இரண்டாவது *“ஒழியாதுவருதலும்” (உ) என்றதனால்
சிறுபான்மை ஒழிந்துநின்றது. நெஞ்சமுமேமுற்றாயெனச் சினைவினை மூத
வொடு முடிந்தது. உம்மைகள், எண்ணும்மை.

†எனவாங்கு, அசை.

க௩ கிண்கிணி மணித்தாரோ டொலித்தார்ப்ப வொண்டொடிப்
பேரமர்க் †கண்ணார்க்கும் படுவலை யிதுவென
வூரவ ருடனகத் திரிதருந்
(ஔ)தேரே முற்றன்று நிண்ணினும் பெரிதே

எ - து: ||சதங்கை தண்டை சிறுபணிகள் கோத்த தாருடனே ஒலி
யெழுந்து ஆரவாரிப்ப ஒள்ளிதாகிப் தொடியினையுடைய பெருத்து(ரு) அமர்ந்த

க. “முற்பகல் பிற்பக லென்பன, பின் முன்றைத் தொக்க ஆரம்
வேற்றுமைத்தொகை” என்பர், பரி; குறள். ௩௧௧.

உ. உச்சிப்பொழுது என்னும் பொருளில் நன்பகலென்பதே யன்றி நன்
பகலென்பதும் வருமென்பதை, “நன்பகலந்தி” (பொருந. ௪௪.)
“நன்பகலும் கூகை நகும்” (பு - வெ. வஞ்சி. ௪.) என்புழி நன்பக
லென்பதற்கு எழுதப்பெற்றிருக்கும் உரையும் “பைங்கருங் காலிச்
செங்களியனாஇ, நன்பகற் கமைந்த வந்துவர்க் காயு, மிருங்கண்
மாலைக்குப் பெரும்பழக் காயும், வைகறைக் கமையக் கைபுனைந்
தியன்றிய, வின்றே னனாஇப் விளம்பசங்காயும்” (பெருங். (௩) ௧௪:
௧௧ - ௧௩) என்று வரும் பகுதியும் வலியுறுத்தும்.

௩. தொல். தொகை. கு. ௧௩.

௪. (அ) ஏழுறுதல் என்பதற்கு மயக்கமுறுதலென்று பொருள்கூறி, “தேரே
முற்றன்று நிண்ணினும் பெரிதே” என்பதனை மேற்காள் காட்டினர்
நச்; தொல். களவி. கு. ௧௧. கீவந. ௨௧௪௧. (ஆ) பித்துறுதலென்று
பொருள்கூறுவர், பரி; குறள் ௧௧௩.

௫. அமர்க்க ணென்பதற்கு, (கலி. எடு: ௭) போரைச்செய்யுங் கண்
ணென்று எழுதியிருக்கும் உரை இங்கே அறிதற்பாலது.

(பிரதிபேதம்) * ஒழியா தென்றதனால் சிறுபான், † எனவாகு கீங்கை ‡ கண்ணார்க்குப்
படுவலை || சதங்கைத்தண்டை

கண்ணினையுடைய *பரத்தையார்க்கும், அவர்கள் அகப்படுத்தற்குக் கர்ரண
மான வலை இதுவென்று சொல்லி ஊரிலுள்ளார் சேரச் சிரிக்கும்படி திரிதருந்
தேர் நின்னினும் பெரிதாகப் பித்தேறிற்று; யான் + பித்தேறிலேனென்று
ஊடினான். எ - று.

தேரென்றது, † ஆகுபெயராய்ப் பாகனைபுணர்த்திற்று.

இதனால், இருவார்க்கும் புணர்ச்சியுவகை பிறத்தது.

இது சிறுமைக்கெல்லுகூறிய ஈரடித்தாழிசையான்வந்தஒத்தாழிசைக்கலி

(எந்.) (க) நீரார் செறுவி நெய்தலொடு நீடிய

நேரித ழாம்ப னிரையிதழ் கொண்மார்

ஶீரார் சேயிழை யொலிப்ப வோடு

மோரை மகனி ரோதை வெரீஇயெழுந்

நு தார லார்கை யஞ்சிறைத் தொழுதி

யுயர்ந்த பொங்க ருயர்மர மேறி

யமாக்கண் மகனி ரலப்பிய வந்நோய்

தமாக்குரைப் பனபோற் பல்குரல் பயிற்று

டுயர்ந்த போரி னெலிகல் லூரன்

க0 புதுவோர்ப் புணர்தல் வெய்ய னுயின்

வதுவை நாளால் வைகலு மல்தியா

னோவேன் ரேழி நோவாய் நீயென

வெற்பார்த் துறுவோய் கேளினித் தெற்றென;

கச எல்லினை வருதி யெவன்குறித் தீனெயனச்

சொல்லா திருப்பே னுயி னெல்லென

விரியுளைக் கலிமான் நேரொடு வந்த

விருந்தெதிர் கோடலின் மறப்ப லென்றும்

கஅ வாடிய பூவொடு வாரலெம் மனையென

லுடி யிருப்பே னுயி னீடா

தச்சா றுக வுணரிய வருபவன்

பொய்ச்சு ளஞ்சிப் புலவே னாகுவல்;

க. இச்செய்யுள் கற்பின்கண் தலைவிகூற்றுப் பெட்பின்கண் வந்ததற்கு
மேற்கோள்; தொல். கற்பி. சூ. சு. இளம். நச்.

(பிரதிபேதம்) * பரத்தையார்க்கவார்க்கும், † பித்தேறிற்றிலே னென்று, ‡ ஆகுபெயராத
பாகனை, இதனால்.

௨௨ பகலாண் டல்கினை பரத்த வென்றியா
 னிகலி யிருப்பே னாயிற் றுன்றன்
 முதல்வன் பெரும்பெயர் முறையுளிப் பெற்ற
 புதல்வற் புல்லிப் பொய்த்துயி றஞ்சும் ;

ஆங்க;

௨௩ விருந்தெதிர் கொள்ளவும் டொய்ச்சூ ளஞ்சவு
 மரும்பெறற் புதல்வனை முயங்கக் காணவு
 மாங்கவிந் தொழியுமென் புலவி தாங்கா
 தவ்வவ் விடத்தா னவையவை காணப்
 புங்கண் மகளிர் புனைநலஞ் சிதைக்கு

பு மகிழ்நன் பரத்தமை

௧. தேவன் ரோழி கடனமக் கெனவே.

தே லலைவள் நாடோறும் வதுவையயர்ந்து வந்தால் யான் அதற்குப்
 டெ நீ ஊடலின்று அவன் வந்தபொழுதே எதிர் கொள்ளுதியென்ற
 தே தேலமகள் அதற்குக் காரணங் கூறியது.

இ இதன் பொருள்.

(௧)*நீரார் செறுவி னெய்தலொடு நீடிப
 நேரித முாம்ப னிரையிதழ் †கொண்மார்
 சீரார் சேயிழை யொலிப்ப வோடு
 மோரை மகளி ரோதை ‡வெரீஇயெழுந்

௩ தார லாரிகை யஞ்சிறைத் தொழுதி
 யுயர்ந்த பொங்க ||ருயர்மா மேறி
 யமர்க்கண் மகளி ஃரலப்பிய வந்நோய்
 தமர்க்குரைப் பண்போற் பல்சூரல் பயிற்று
 முயர்ந்த =போரி னெலிநல் ஓரான்

௧. (அ)தரவு தனக்குப் பேரெல்லையாகிய பன்னிரண்டடியை யிகந்து
 பதின்மூன்றடியான் வந்ததற்கு, “நீரார்.....தெற்றன்” என்னும்
 இப்பகுதி மேற்கோள்; தோல். செய். சூ. ௧௩௩. நச். பன்னிரண்
 டடியின் இங்ந்தன துள்ளலோசையான் வாராமையின் இவேசிறைற்
 கொண்டானென்பர் பேர்.

(ஆ)“நீர்ச்செறுவி னீணெய்தல்” பட்டி. ௧௧. இந்நூற்பக்கம் சகக: ௩-ஆம்
 குறிப்பும் சஉ௩: ௧-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) *நீரார் செறுவின், †கொய்ம்மார், ‡வெரீஇயாள். || ஊர்மாம், ஃஅலைப்பிய,
 = போர்வினெவி,

க0 புதுவோர்ப் புணர்தல் வெய்ய னாயின்

வதுவை நாளால் வைகலு மல்திபா

னேவேன் றேழி நோவாய் நீபென

வெற்பார்த் துறுவோய் கேளினித் தெற்றென

எ - து: நீர் நிறைந்த செய்யில் வளர்ந்த ஒத்த இதழையுடைய நெய்தற் பூவோடே ஆம்பலின து*நிரைத்த இதழையுடைய பூக்களைப்பறித்துக்கோடற்குத் தலைமை நிறைந்த சிவந்த சிலம்புமுதலியன ஒலிப்ப ஓடுகின்ற வினையாட்டினை யுடைய மகளிருடைய ஆரவாரத்திற்கு வெருவியெழுந்து ஆரல்மீனையுண்டில யுடைய அழகிய சிறகினையுடைய பரவைத்திரள் உயர்ந்த மரத்தில் உயர்ந்த கொம்பிலே ஏறியிருந்து போரைச்செய்யும் கண்ணினையுடைய மகளிர் தம்மை † அலைத்த அந்தநோயை அம்மகளிருடைய சுற்றத்தார்க்குக் கூறுவன போலப் பலகுரலாலே பலகாலஞ் சொல்லும் உயர்ந்த டோர்தளர உண்டாகிய ஆரவாரத்தினையுடைய நல்ல ஊரினையுடையவன் புதிய யரை மணஞ்செய்தலை எக்காலமும்விரும்புவனாயின், அதற்கேற்ப(க) வதுவைக்கு உரிய நாளாயிருக்குமாயின், அவ்வொழுக்கத்திற்குத்தே வருந்துவேன்; நீ அதற்கு ஒருகாலமும் வருந்தாயெனச் சொல்லி பார்த்து வருத்தமுறுகின்றவனே! இனி அவன் செய்தியை நீ தெளியும்படியாகக் கேள். எ - து.

உயர்ந்தாரோடு இழிந்தாரையும் தத்தம் மனைகளினின்று ண்டி போந்து வருந்த விடுதற்கு விமலி முதலிய வாயிலோர் செல்கின்ற ஆரவாரத் தைக் கேட்டு வெருவி அவனை அரிதிற்பெற்றுழி நுகர்ந்து வருந்தியிருக்கின்ற சேரிப்பரத்தையர் பின்பு அவன் செலுத்துகின்ற வாயில்கட்கு எய்தாத இடங் களிலே புலந்திருந்து அவன் வாயில்கள் தம்மை வருத்தின நோவை அவர் சுற்றத்தார்க்குப் பலகாலும் முறைப்பட்டுக்கூறும் ஊரனென உள் ளுறையுவமங் கொள்க.

கச (உ) † எல்லினை வருதி பெவன்குறித் தனைபெனச் சொல்லா திருப்பே னாயி ||னெல்லென

க. நல்ல நாளில் வதுவை செய்தல் மரபென்பதை, கவி கூட: கஉ - ச - ஆம் அடிகளின் குறிப்பாலுணர்க.

உ. "இடை நிலைப்பாட்டே தரவகப்பட்ட மரபினது" என்புழி அகப்படு தல் என்பதற்கு அகம்புறமென்றிரு கூறு செய்தலி முற்கூற்றினுட் படுதல்; முன், காலமுன்னம்; எனவே ஆறடிமுதல் இரண்டடிகாறும் வரப்பெறுமென்று கொள்க.....பன்றிரடி யிகந்த "நீரார் செறுவின்" என்ற தாவிற்சும் "எல்லிவருதி.....மறைப்ப (பிரதிபேதம்) * நிரைந்தவிதழை. † அலைக்க, ‡ வெள்கினையருடி, ல்லிவருதி, || எல்லென.

(க) *விரியுனைக் கலிமான் நேரொடு வந்த

(உ) விருந்தெதிர் †கோடலின் மறப்ப லென்றும்

எ - து: வதுவை அயர்ந்த டிப்பின்பு விளக்கத்தினை யுடையையாய் வாராநின் றும், எம்மை எத்தன்மையாகக் கருதியெனப் புலந்துகூறிப் பின்னர் ஒரு மொழியைக் கூறுதிருப்பேனாயின் அது || நீங்கப் பரந்த கழுத்தின்மயிரினையும் மனச்செருக்கினை யுமுடைய குதிரை பூண்ட தேரிலே ஆரவாரிப்பக் கொண்டு வந்த விருந்தினரை எதிர்கொள்ளுகையினாலே எந்நாளும் புலவியை (ந.) † மறப் பென். எ - று.

கஅ வாடிய பூவொடு வாரலெம் மனையென
ஆடி யிருப்பெனாயி னீடா

லென்றும்” எனத் தரவகப்பட்ட தாழ்சை வருதல் கொள்கவென்பர், நச்; தொல். செய். சூ. ௧௩௪.

௧. தனக்கொத்த இல்லறம் இன்னதென்று தலைமகள் மனத்துட்படுத லாகிய “புரையறந் தெளிதல்” என்பதற்கு, “விரியுனை.....மறப்ப லென்றும்” என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டி, இது அவனொடு சொல்லாடாது ஊடியிருப்பேனாயின் விருந்து கொண்டு புகுதரும்; அதனால் ஊடலை மறப்பே னென்றமையிற் புரையறந்தெளிதலாயிற் றென்பர், பேர்; தொல். மெய்ப். சூ. ௨௪; இ - வி. தூலாரும் இத னீயே எழுதுவார்; இ - வி. சூ. ௫௮௦.

௨. “உருவிலாள் நெருபெருஞ் சேனை, யிகமல ராட்டி யெதிரின் று விலக்கியவ, ரெழுதுவரி கோல முழுமெயு முறீஇ, விருந்தொடு புக்க பெருந்தோட் கணவரொ, டெனுறைவு மரீஇ யொழுக்கொடுபுணர்ந்த, வடமீன் கற்பின் மனையுறை மகளிர், மாதர்வாண் முகத்து மணித் தோட்டுக்குவளைப், போது புறங்கொடுத்துப் போகிய செங்கடை, விருந்திற் றீர்ந்தில தாயின் யாவுது, மருந்துத் தருங்கொலிம் மாநில வரைப்பெனக், கையற்று நடுங்கு நல்வினை நடுநாள்” சீலப். சூ. ௨௨௪ - ௨௩௪.

௩. “மறைப்ப லென்றும்” என்று தொல். செய். சூ. ௧௩௪. நச். உரை மேற்கோளிற்காணப்படு மூலமும் மறைப்பேனென்று ஒரு பிரதியிற் காணப்படும் உரையு மாகிய பிரதிபேதம், ‘விருந்து கண்டொளித்த லுடல் பள்ளியிடத்து வெளிப்படல்’ என்னும் கோவைக்கிளவியை நோக்கப் பொருத்தமுடையதாய்த் தோற்றுகிறது; கலித்தொகை எடு எல்லாவற்றின் மூலமும் பலவற்றினுரையும் அவ்வாறு இல்லை.

(பிரதிபேதம்) *விரியுழைக்கலிமான் நேரொடும் வந்த, † கொண்டலின் மறைப்பல். ‡ பின் விளக்கத்தினை, || நீங்கத்தேரிலே கொண்டுவந்த, †† மறைப்பேன் பரந்தகழுத் தின் மயி.....கொண்டு வந்தவிருந்து. வாடிய பூவொடு.

(க)தச்சா ருக *வுணரிய வருபவன்
பொய்ச்சூ ளஞ்சிப் புலவே குவல்

எ - து: முயக்கத்தால் வாடிய பூவோடே எம்மனையிடத்து வாராதே கொள்ளென்று கூறி யான் ஊடியிருப்பேனாயின் † நீடியாமல், (உ)தன்பொய்ச்சூ குளுக்கு நாம் அஞ்சம் அச்சமே தான் ‡ ஊடலுணர்த்தும் வழியாக ஊடலுணர்த்துதற்கு வருபவனுடைய பொய்யாகிய சூளுக்கு அஞ்சிப் புலவேனாயிருப்பேன். எ - து.

“அஞ்சியச்சுறுத்தலும்” (உ)என்றற்போல (ஈ)அச்சம் அச்ச என விகாரமாய் நின்றது.

உஉ பகலாண் டல்கினை பரத்த வென்றியா
னிகலி யிருப்பே னாயிற் றுன்றன்

(ஊ)முதல்வன் பெரும்பெயர் || முறையுளிப் பெற்ற
புதல்வற் புல்லிப் பொய்த்துயி றுஞ்சம்

க. “தெய்வ மஞ்சல்” என்னும் மெய்ப்பாட்டிற்கு, “அச்சாருக..... ஆகுவல்” என்பது மேற்கோள்; தோல், மெய்ப். சூ. உச. பே. இ - வி. சூ. ௫௮௦.

உ. “என்னை யருளி யருண்முருகு சூஞ்சுளி, என்னை யருளி லணங்கான் மெய் வேறினனும், விறல்வெய்யோ னூர்மயில் வேனிழ் னேக்கி, யறவ ரடிதொடினு மாங்கவை சூளேல், குறவன் மகளாணை கூறேலா கூறே, லைய சூளி னடிதொடு சூன்றோடு, வையைக்குத் தக்க மணற்சீர் சூள் கூறல்.” பரி. ௮: சுரு - எக.

கூ. தோல். என. சூ. உஉ. இதுணரையில் இவர் ‘அஞ்சுதல் அச்சென்ற யிற்று’ என்று எழுதியிருக்கிறார்.

சு. (அ) “அச்சம் நேம மாகி” (பதிற். கூ: உ.) என்புழி, அச்சமென்பது கடைக்குறைந்த தென்று எழுதியிருத்தலும். (ஆ) “நகையச் சாக நல்லமிர்து கலந்த” பரி. ந: நந.” (இ) “அச்சிடை யிட்டித் திரியின்” பழ. உகக. என்பவையும் ஈண்டறி தற்பாலன.

ஊ. “புதல்வன் பொன்மகுடம் பொறுத்தலான், முதல்வன் பேருவகைக்கு முந்துவா, னுதவும் பூமகள் சேர வொண்மலர்க், கதவஞ்செய்ய கரத்தி னீக்கினன்” கம்ப. அரசியற். உக. என்பதனால் முதல்வனென்பது தகப்பனார் பெயராய் வருதலையும் “அறைதரு மாந்தா தாமுன முயிர்த்தோ ரம்பரீ டன்புரு குச்ச, னெறிபுறு புகழ்சார் தருமுசு குந்த னிகழ்த்துயிம் மூவாரின் முன்னேன், குறைவறு குணஞ்சாலொருமகவென்னக்குலவி.....பிதாமகனாகு, முறைமையின் யுவஞ்ச சுவனனு நாம மூதுல கிற்பெறிஞ்ச சிறந்தான்” பாக. பிரதிபேதம்) * புணரிய, † நீடியாமல், ‡ ஊடலுண ராததம் ஸழி. || முறையுளிபெற்ற.

எ - து: *பரத்தைமையையுடையவனே! பகற்பொழுதெல்லாம் பரத்தை யர் மனையிலே தங்கினாயென்று கூறி யான் அவனுடனே மாறுபட்டிருப்பே றாயின், தான் தன்னுடைய தந்தையுடைய பெரிய பெயரைப்பெறு(க) முறையாற் பெற்றபுதல்வனைத் தழுவிப்(உ) பொய்யாகிய துயிலைக்கொண்டவருந் தும். எ-று

துஞ்சுதல் - இறந்துபடுதல். 'பகலாண்டல்கினை' எனவே உண்டிக் காலத்தும் வந்திலையென்றான்.

† ஆங்க, அசை.

உஎ (நு) விருந்தெதிர் கொள்ளவும் பொய்ச்சூ ளாஞ்சவு
மரும்பெறற் புதல்வனை முயங்கக் காணவு
† மாங்கவிந் தொழியுமெள் புலவி தாங்கா
|| தவ்வல் விடத்தா னவைபவை காணப்
பூங்கண் மகளிர் புனைநலஞ் சிதைக்கு
(சு) மாய ஃமகிழ்நன் பரத்தைமை
நோவேன் ரோழி (ரு) கடனமக் கெனவே

(க) அரிச்சந்திரன்கதையுரைத்த. க. என்பதனாலும் "எந்தை பெயரனை யாங் கொள்வேம்" கலி. அக: நுநு. எனப் பின்பு இந்நூலுள்ளே வருதலாலும் ஒருவன் தனக்கப்பனாற்பெயரைத் தன்பிள்ளைக்கு இடி தல் மரபென் பதையும் அறிக.

க. உளியென்பது மூன்றும்வேற்றுமைப்பொருள்படுவதோ ரிடைச்சொல்.

உ. (அ) "சிந்தையெய்த் திரு வினைகப், பூவிய மமளி மேலாப் பொய்யுறக் குறங்குவானை" கம்ப. ஊர்தேடு. உகந. (ஆ) "பொலங்கொடி நாணி னேடும் பொய்த்துயில் கூர்ந்தா ளன்றே" நைட. த. மணம். சஉ.

ந. கற்பென்னுங் கைகோலில் உணர்தலுக்கு "விருந்தெதிர்.....புலவி" என்னும் இப்பகுதி மேற்கோள். தொல். செய். சூ. கஅ. பேர். நச.

ச. (அ) "அன்புடைக் கணவ ரழிதகச் செயினும், பெண்பிறந் தோர்க்குப் பொறையே பெருமை" பெருங். (சு) கச: கூஅ-க. (ஆ) "சிறமையும் பெருமையுந் தெரிந்தி லாபெணப், பொறுமையொன் றின்றியே பொங்குங் கங்கையை, யறமல குலமினார்க் கண்பர் பாற்செயுந் திறமல சினமென வருணன் தேற்றுவான்" திருக்கழக்தன்று தீர்த்தச்சுருக்கம். உந.

டு. புரையந் தெளிதலாவது: தனக்கேற்ற அடம் இன்னதெ தல்; "கடனமக்கெனவே யென்றவழி, 'பரத்தைமைகணம்' !

*அதனைப்பொறுத்தல்[*]இதனைப் பொத்துவது

(பிரதிபேதம்) * பரத்தைமையையுடையவனே, † எனவாங்கு ஆங்குவிடு கலக் தொழியும் || அவ்வவிடத்தான், ‡ மகிழ்நன்

எ - து: தோழி! பூப்போலும் கண்ணையுடைய மகளிருடைய கைசெய்த கலத்தைக் கெடுக்கும் பொய்யைவல்ல மகிழ்நன து*பரத்தைமையாலேவதுவையயர்ந்து வந்த மனைதோறும் அவர் புலவியாற் செய்த வடுக்களைக் கண்டிருக்க நமக்கு முறைமையாயிற்றென்று கருதியான் நொந்திருப்பேன்; ஆயின் யான் இங்ஙனமாகவும் விருத்தினரை எதிர்கொள்ளுதலைச் செய்கையினாலும் அவன் பொய்யாகிய சூளால் நமக்கு வருத்தம் வருமென்று அஞ்சுகையினாலும் பெறு தற்கரிய புதல்வனை முயக்கிக்கொண்டு வருத்தக்காண்கையினாலும் என் னெஞ்சு புலவியை முழுக்கத் தாக்காது; † தாங்காதபடியாலே அவ்விடத்துப் புலவி செய்திப்போகாநிற்கும்; இதுகாண் யான் உறுகின்ற துன்பமென்றான். எ - று.

இதனால், பிறர் இகழ்ந்தமைபற்றித் தலைவிக்கு எள்ளல் பிறந்தது.

இது “தரவே தானு நாலடி யிழிபா, யாறிரண்டுயர வேறவும் பெறுமே” (க) என்றதனில் ஏறவுமென்ற உம்மையாற் சிறுபான்மை பதின்மூன்றடியும் வருமென்றவிற் பதின்மூன்றடியான் வந்த தரவும் || தாழப்பட்ட ஓசையின்றித்தரவகப்பட்ட இடைநிலைப்பாட்டுமஆங்கவென்று X தனிச்சொல்லும் ஏழடிச்சரிக்கமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கவி. (க0)

(எசு.) புனையிழை நோக்கியும் புனலாடப் புறஞ்சூழ்ந்து மணிவரி தைஇயுரம் மில்வந்து வணங்கியு நினையுபு வருந்துமிந் நெடுந்தகை திறத்திவ்லு ரிணையனென் நெடுத்தோதற் கணையையோ நீயென வினவுதி யாயின் விளங்கிழாய் கேளினி;

சு செவ்விரல் சிவப்பூரச் சேட்சென்று யென்றவன் பெளவரீர்ச் சாய்க்கொழுதிப் பாவைதந் தனைத்தற்கோ கெளவைநேர யுற்றவர் காணாது கடுத்தசொல் லொவ்வாவென்றுணராய்நீ யொருநிலையே யுரைத்ததை;

க0 ஓடுங்கியாம் புகலொல்லேம் பெயர்தர வவன்கண்டு நெடுங்கய மலர்வாங்கி நெறித்துத்தந் தனைத்தற்கோ விடுந்தவர் விரகின்றி யெடுத்தசொற் பொய்யாகக் கடிந்தது மிலையாய்நீ கழறிய வந்ததை;

இல்லுறைமகளிர்க்கு இயல்பென்னும் அறத்தினுனே' எனக்கூறிய வாறு கண்டுகொள்க” என்பர், இளம்; தோல். மெய்ப். சூ. உச.

ஸு: செய். சூ. கருந. இந்நூற்பக்கம். சசஎ: க-ஆம் குறிப்புப்

பெறு வரப்பெறுமையாலே, † தாங்காத படியாலே, ‡ உயர்பேற்பவும் படுமே, உயர் செறுவின் னுமே, உயர்வென்றழைவும் படுமே, || தாழப்பட்ட, X தனி

(பிரதிபேதம்) * நிரைந்தகை

கச வரிதேற்றாய் நீயென வணங்கிறை யவன்பற்றித்
தெரிவேய்த்தோட் கரும்பெழுதித் தொய்யில்செய்தனைத்தற்கோ
புரிபுரம் மாயத்தார் பொய்யாக வெடுத்தசொல்
ஹரிதென வுணராய்நீ யுலமந்தாய் போன்றதை;
எனவாங்கு;

கக அரிதினி யாயிழா யதுதேற்றல் புரிபொருங்
கன்றுநம் வதுவையு ணமர்செய்வ தின்றிங்கே
தானயந் திருந்த திவ்வ ராயி னெவன்கொலோ
நாஞ்செயற் பால தினி.

இஃது “அச்ச நீடினும்” (க) என்றதனற் கூட்டமுண்மை உணர்ந்த
தோழிக்கு உண்மைகூறுதற்கு அஞ்சிய அச்சம் நீட்டித்துத் தலைவி கூறியது.
இது “திணை*மயக் குறுதலுங்கடிநிலையிலவே”என்னும்(உ)சூத்திராவித்யாள்
மருதத்துக் குறிஞ்சி வந்தது.

இதன் பொருள்.

புனையிழை நோக்கியும் புனலாடப் புறஞ்சூழ்ந்து
மணிவரி தைஇயுநம் மில்வந்து வணங்கிய
நினையுபு வருந்துமிந் நெடுந்தகை திறத்திவ்வ
நினையனென் நெடுத்தோதற் கனைபையோ நீயென
(ந.)வினவுதி யாயின் விளங்கிழாய் கேளினி

எ - து: கைசெய்த பூண்களைக் கிடக்கும் முறைமையிலே கிடக்கத்
திருத்தியும், நாம் நீரிலே 'வினையாட நமக்கு ஒரேதம் வாராமற் புறத்தே
சூழ்ந்து திரிந்தும் அழகிய தொய்யிலெழுதியும் நம்முடைய சிற்றிலிலே வந்து
ஏவற்றொழிலைச் செய்தும் கூட்டத்தை + நினைந்து வருந்துகின்ற, இந்தப்
பெரிய தகுதிப்பாட்டையுடையவனிடத்தே கூட்டத்தையுடையனென்று இவ்
வூரிலுள்ளார் பலகாலும் கூறுதற்கு நீ அவ்வனம் ஒருகூட்டத்தையுடைய
யோவென்று கேட்கின்றாயின், விளங்குகின்ற இழையினையுடையாய்!
இப்பொழுது யான் கூறுகின்றதனைக்கேள். எ - று.

க. தோல். கள. சூ. ௨௦. இச்சூத்திர வுரையிலும் இச்செய்திக்கே இக்
குறிப்போடு இச்செய்யுளை இவர் மேற்கோள் காட்டியிருக்கிறார்.

உ. தோல். அகத். சூ. ௧௨. இச்சூத்திரத்தின் இவருரையிலும் மருதத்துக்
குறிஞ்சி மயங்கியதற்கு இச்செய்யுள் மேற்கோள்.

ந. “வினவுதி யாயின் கேண்மதி” ஆசிரிய. ‘ஒளிவிடு’
(பிச்சிபேதம்) * மயங்குதலும், + நினைத்தும் நின்ற.

ஊதூர் துணையைப்புணர்ந்த கரிய தும்பி பலரும் நீர் உண்ணுந் துறையில் அலர்ந்த பூவைப் பெருகிவந்த நீர்சாயப்பண்ணுகையினாலே அப்பூவிவிருத்தலை வெறுத்து * அப்புனலுடனே ஊடி நற்குணங்கையுடைய நல்ல நாட்டிற்கு உரிய பகை தம்மிடத்தே வந்ததாக அந்நாட்டை † இருப்பல்லவென்று கை விட்டு நீங்கிப் போய்த் தன்னாட்டைக் காக்கின்றவனுடைய குடைநிழலி ளுர்களை இருப்பாக நினைத்துத் தங்குதல் கொள்ளுங் குடிமக்களைப்போல வேறுமொரு பொய்கையைத் தனக்கு இருப்பாக ஆராய்ந்திருந்து பழைய பொய்கையை நினைத்துச் சழல்கின்ற காலத்தே ‡ அவ்விழைவன் வந்தபகை யின் வலிகெடும்படியாக அப்பகையைப்போக்க அக்குடிமக்கள் பதியிடத்தே மீண்டு சென்றாற்போல அந்நிலத்துள்ளார் போக்க அப்பெரும்புணல் நீங்கு கையினாலே || மீண்டுவந்து அத்தும்பி அந்தத் தாமரைப்பூவிடில பறத்தலைத் தவிர்ந்து இளைப்பாறும் பரந்த புனையுடைய நல்ல ஃஊரனே ! ௭ - ழு.

பகைதலைவந்தென இறைகொள்ளுங் குடிபோலத் தும்பி ஊடித்தோர்ந்து அலமரும்பொழுதிலே அவ்விழை பகைதனிப்ப அக்குடி பதிப் X பெயர்ந் தாற்போலே புனனீங்க மீண்டுவந்து அத்தும்பி அம்மலரிலே அசைவிடும் ஊர னன்றதனாற் பல பரத்தையரையுடைய பரத்தையர் சேரியிலே சிலநாள் ஒரு பரத்தையை ஆரவாரத்துடனே நீ வதுவையயர அவளை நின் காதற்பரத்தை வந்து கோபித்துத் தீங்கு கூறுகையினாலே வதுவையயர்ந்தவளிடத்துக் கூட்டத்தையும் வெறுத்துக் காதற்பரத்தையொடும் ஊடி வேறோர் பரத்தையர் சேரியிலே சென்றிருந்து நீ வதுவையயர்ந்தவளை நினைத்து + வருந்துகின்ற காலத்தே அவள் சுற்றத்தார் காதற்பரத்தை கோபத்தை ஃகீக்க மீண்டு சென்று அவளிடத்தே தங்குகின்றயெனக் காமக்கிழத்தி புலந்து கூறினாள். இது வினையுமப்போலி. ஏனையுமமும் வினையுமம்.

கக (க) நீங்குங்கா னிறஞ்சாய்ந்து புணருங்காற் புகழ்ப்பூத்து
நாங்கொண்ட குறிப்பில ணைமென்னுந் தகையெய்தா
னெரியிதழ் சோர்ந்துக (உ)வேதிலார்ப் புணர்ந்தமை
கரிகூறுங் கண்ணியை யீங்கெம்மில் வருவதை

‘எனம்தலும்’ தெய். (ழு) வினையிலுள் ஓதாமையாற் பெயரெச்ச உம்மை இடைச்சொலென்று கொள்ளப்படும். பாயும் புனலென்பது பாய்புனலெனத் தொக்குழி வேற்றுமைப்பொருட்கண் உருபு பெயர் நிற்பத்தொக்க வாறுபோல வினை நிற்ப உருபு தொகுதலானும் செய்யு மென்பது வினையு முருபுமாகிய இரு நிலைமைத்தென்று கொள்க. என்பர் தெய்; தோல். இடை. கு. ௭. ‘எச்சஞ்’

- க. கலி. ௩௮. இன்தாழிசைகள் ஈண்டு அறிதற்பாலன.
- உ. கலி. ௭௯: க௭ - ௧௮. அடிகள் ஒப்புநோக்குக.

(யிரதிபேதம்) * அப்புனலுடனே நற்குணங்களை. † விருப்பல்ல, ‡ அவ்விழைவந்த || மீண்டு வந்தவத்தும்பி. ஃ ஊரவெங்க பகை X பெயர்ந்தாய்போலே + வரு கின்றகாலத்தே.

எ - து: எரிபோலும் நிறத்தையுடைய இதழ்கள் வாடி உதிரப் பரத்தை யரைப் புணர்ந்தபடியைச் சான்றாய் எமக்குக் கூறுங் கண்ணியையுடையை யாய் எம்முடைய இல்லில் யாமிருக்கின்ற இடத்தே வருகின்ற நிலைமை இவளுடைய *நலம் யாம் பிரியுங்காலத்து நிறங்கெட்டுப் புணருங்காலத்துப் பிறர் புகழ்தல் பொலியுபெற்று நாம் மனத்திற் கொண்ட கருத்தாயிருக்கு மென்று நீ குறித்திருக்குந் தகைமைப்பாடோதான். எ - று.

கரு (க)சுடர்நோக்கி மலர்ந்தாங்கே படிந்கூம்பு மலர்போலென் றொடர்நீப்பிற் றொகுமிவ ணலமென்னுந் தகையோதா னலர்நாணிக் கரந்தநோய் கைம்மிகப் பிறர்(உ)கூந்தன் மலர்நாறு மார்பினை யீங்கெம்மில் வருவதை

எ - து: பிறர் கூறும் அலருக்கு நாணி மறைத்த காமநோய் ஒழுக்கத் தெல்லையைக் கடவாநிற்கப் பிறர் கூந்தலின் மணம் நாறுகின்ற மார்பினை யுடையையாய் எம்முடைய இல்லிலே யாமிருக்கின்ற இடத்தே வருகின்ற நிலைமை இவள் நலம் ஆதித்தனைக் கண்டு அலர்ந்ததாமரைப்பூ அந்தஆதித்தன் அடங்குமளவிற் குவிர்த்தாற்போல ||எனது தொடர்ச்சி நீங்கின் வறிதுபட் டிருக்குமென்னுந் தகைமைப்பாடோதான். எ - று.

கக (ங)பெயினந்தி வறப்பிற்சாம் புலத்திற்குப் பெயல்போல்யான் செலினந்திச் செறிற்சாம்பு மிவளென்னுந் தகையோதான்

க. (அ)“கொழுநனைக் காணு,.....அவன் வடிவெலா நோக்கித், தெள்ளு தெண் டிரைகுழ் பொலங்கிரி முகட்டிற் சேட்டிளம்பரிதிகண்டாங்கே, முள்ளரை முளரி முறுக்கவிழ்ந் தென்ன முகமலர்ந் தகமலர்ந் தனளே” பிரமோத்தர. உமாமகேசவரபூசாபல. ௫௨. (ஆ) “தணந்த வென் கணவன் வல்லே சார்தர வருளு கென்னாப், பணந்தழை யரவ மாலைப் பகவனைக் கரங்கள் கூப்பு, மணந்தவழ் கமல மென்றுழ் வருதலுந் தழுவி மார்பம், புணர்ந்திடக் கூப்புந் தைகள் .பொருக் கென விடுத்தி நின்ற” பேரூர்ப். குழகன் குளப்புச் சுவற்றம். ௫௫.

உ. (அ)“சாந்த நாறு நறியோள், கூந்த னாறுநின்மார்பே தெய்யோ” ஐங். ௨௪௦. (ஆ) “வேந்த, நெரிமணி யார மார்பி னின்றயில் பொருந்தி னளே” நைடதம். மண. சசு.

ங. (அ) “வறனுழ்க்கும்பைக்கூழ்க்கு வான்சோர்வினிகே” இளியது. கசு. (ஆ) “துளியின்மை ஞாலத்திற் கெற்றற்றே வேந்த, னளியின்மை வாழுமுயிர்க்கு” நறன். ௫௫௭. என்பவையும். (இ) “கையெயிற் றெய்யா மகளிர் திறமினிப், பெய்ய வழக்கு மழைக்காமற் றைய” பரி. க: ௩௩-௩௪. என்பதும் அத்தனுள் ‘மழைக்கா’ என்பதனை விளக்குமிடத்து, (பிரதிபேதம்) * நலம்பிரியுந் † யானிருக்கின்றவிடத்தே, ‡ நிலைமை ஆதித்தனைக். ||எனது.

(க) முடியுற்ற கோதைபோல் யாம்வாட வேதிலார்

(உ) தொடியுற்ற வடுக்காட்டி யீங்கெம்மில் வருவதை

எ - து: முடியிலே பொருந்தும் மாலேபோல யாம் வாட நின் பரத்தைய ரது தொடியினுலுற்ற வடுவினைக் காட்டி இவ்விடத்து எம் இல்லிலே *யாமிருக்கின்ற இடத்தே வருகின்றநிலைமை இவள் மழைபெய்யிற் செருக்கி அது பெய்யாதொழியிற் புலர்கின்ற நிலத்திற்கு (ங) † அப்பெயல் பெய்து விளைவித்தும் பெய்யாது கெடுத்தும் போமாறுபோல யான் சென்றேறியிற் செருக்கிச் செல்லாமல் வருத்திற் கெடுமென்று நீ குறித்திருக்குந் தகைமைப் பாடோதான். எ - று.

‡ ஆங்க, அசை.

உச ஐய வமைந்தன் றனைத்தாகப் புக்கீமோ

(ஈ) வெய்யாரும் || வீழ்வாரும் வேறாகக் கையின்

முகை X மலர்ந் தன்ன = முயக்கிற் றகையின்றே

தண்பனி வைக லெமக்கு

“காவையொத்தலாவது: கா, தனக்கு இன்றி யமையாத மழையை வருவித்துக்கொள்ள மாட்டாது அது தானேவந்துழிப் பொலிந்து வாராதவழியும் ஆமளவும் ஆற்றி ஆகாதஎல்லக்கண் இறந்துபடுதல்” என்றெழுதி யிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலன.

க. (அ) “சேக்கை யாகி மலர்ந்தசெந் தாமரைப், பூக்கள் பட்டதப் பூவையும் பட்டனன்” (ஆ) “அரக்தர்,.....புறத்தினோடின ரோடிய குருதியேபோல” (இ) “கரைவித்தா னுயிரைக் கண்போல்” கம்ப. மிதிலைக். எக: சும்பகருணப். உஉசு. நாகபாச. உக௦. (ஈ) “நின் னிடை யெனத்தா, மெய்வண்ணம்வாடி” தஞ்சை. கஉ௦. (உ) “மாலே யென வேதுவளுறும்” விநாயக.

உ. “தொடிவடு” கலி. எக: கசு. இன் குறிப்புப் பார்க்க.

ங. “கெடுப்பதுஉந் கெட்டார்க்குச் சார்வாய்மற் றுங்கே, யெடுப்பதுஉ மெல்லா மழை” துறள். கடு. என்பதும் அதன் பரி உரையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

ச. உள்ள துவர்த்த லென்பதற்கு உள்ளதனை உவர்த்துக்கூறுதலென்று பொருள் கூறி ‘வெய்யாரும்.....வெமக்கு’ என்பதை மேற்கோள் காட்டி இது தலைவன் செய்கின்ற தலையளியை வெறுத்த லென்பர் இளம்; தொல். நெய்ப்பாட். சூ. உச.

(பிரதிபேதம்) *யாணிருக்கின்றவிடத்தே, † அப்பெயல்கள்பெய்து, ‡ ஆங்கசை. || வீள்வாரும். X அலர்ந்தன்ன, = முயக்கிற்.

எ - து: நும் பரத்தைமையாற் பலரும் வியக்கத்தக்கனஎல்லாம் நமக்குப் பொருந்திற்று; (க) நும்மைவிரும்புவாரும் நீர்தாம்விரும்புவாரும் மாகியபரத்தையரும் உமக்கு வேறுபடும்படியாக ஈண்டு நிலலாதே அவர் மனைக்கண்ணே செல்வீராக; தன் செவ்வியான் அவராது கையினாலே வலிய அவர்த்துதலின் முகையலர்தார்போல இனிதல்லாத முயக்கத்தில் எமக்குக் குளிர்ந்த பனிக் காலம் அப்படிக்கொடிதாயிருக்க நும்மையின்றித் தங்குதல் தகைமையில்லையோ அது தகைமையுண்டோவென ஊடல்தீர்கின்றாள் *கூறினாள். எ - து.

தண்பனி அனைத்தாகவென்க.

இது கைமயிகளும் †இழிவுமென்னும் மெய்ப்பாடுகள் உணர்த்திற்று.

இது தரவும் தாழ்சையும் ‡அசைநிலையாகிய அடைநிலைக்கிளவியும், வெள்ளைச்சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழ்சைக்கலி. (கக)

(எக.) (உ) புள்ளிமிழகல்வய லொலிசெந்நெ லிடைப்பூத்த

முள்ளரைத் தாமரை முழுமுதல் சாய்த்ததன்

வள்ளித முற்றீடி வயங்கிய வொருகதி

ரவைபுக ழரங்கின்மே லாடுவா ளணிநுதல்

வகைபெறச் செரீஇய வயந்தகம் போற்றோன்றுந்

தகைபெறு கழனியந் தண்டுறை யூரகேள்;

எ அணியொடு வந்தீங்கெம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி

மணிபுரை செவ்வாய்நின் மார்பகல நனைப்பதாற்

றோய்ந்தாரை யறிகுவேன் யானெனக் கமழநின்

சாந்தினுற் குறிகொண்டாள் சாய்குவ ளல்லளோ;

கக புல்லெலம் புதல்வனைப் புகலக னின்மார்பிற்

பல்காழ்முத் தணியாரம் பற்றினன் பரிவானான்

மாணிழை மடநல்லார் முயக்கத்தை நின்மார்பிற்

பூணினுற் குறிகொண்டாள் புலக்குவ ளல்லளோ;

கரு கண்டேயெம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி நின்சென்னி

வண்டிபிர் வகையினர் வாங்கினன் பரிவானு

க. "நின்வெய்ய னாயி நவன்வெய்யை நீயாயின்" கலி. க௦: ௨௧.

௨. ஏனையவாயில்களை மறுத்தவழி இன்னகைப் புதல்வனைத்தழிஇ இழை யணிந்து அவன் வாயிலாக வந்ததற்கு, இச்செய்யுள் மேற்கோள்; தோல். கற்பி. சூ. க௦. இளம்.

(பிரதிபேதம்) * கூறியது தண்பனி †இழிவுமென்னும், ‡இசைநிலையாகிய அடைநிலைக்.

னண்ணியார்க் காட்டுவ திதுவெனக் கமமுநின்
கண்ணியாற் குறிகொண்டாள் காய்குவ எல்லனோ;

எனவாங்கு;

௨௦ பூங்கட் புதல்வனைப் பொய்பல பாராட்டி
நீங்கா யிகவாய் நெடுங்கடை நில்லாதி
யாங்கே யவர்வயிற் சென்றீ யணிசிதைப்பா
னீங்கெம் புதல்வனைத் தந்து.

இது செல்லாக் காலைச்*செல்கெனக்கூறிவிடுத்தது. (க) அது தலைவன்
இனிச் செல்லானென்பது இடமுங் காலமும்பற்றி அறிந்த காலத்து ஊட
லுள்ளத்தாற் கூடப் பெறுதான் செல்கெனக் கூறி விடுத்தாற்றுதலாம்.

இதன் பொருள்.

புள்ளிமி முகல்(௨)வய லொலிசெந்நெ லிடைப்பூத்த
முள்ளரைத் தாமரை முழுமுதல் சாய்த்ததன்
வள்ளித முறநீடி வயங்கிய வெருகதி
ரவைபுக முரங்கின்மே லாடுவா ளணிநுதல்
வகைபெறச் செரீஇய †வயந்தகம் போற்றோன்றும்
தகைபெறு கமுனியந் தண்டுறை யூரகேள்

எ - து: பறவைகள் ஒலிக்கின்ற அகன்ற வயலிடத்து (௩) ஒலிக்கின்ற செந்
நெலிடையிலே பூத்த முள்ளை அரையிலேயுடைய தாமரையை ஒன்றாகிய
செந்நென் முதல் †சாய்க்கையினாலே அதனுடைய வள்ளிய இதழையுறும்படி
வளர்ந்து அப்பூவிலே கிடந்து விளங்கின ஒரு கதிர் அவையினுள்ளார் புகழப்
பட்ட அரங்கின்மேலே ஆடுகின்றவளுடைய தலைக்கோலத்தினின்று நுதலிலே

க. நோல். கம்பி. சூ. சு. இதனுரையில் இளம் பூரணரும் நச்சினூர்க்
கினியரும் செல்லாக்காலைசெல்கென விடுத்தற்கு, “பூங்கட் புதல்வனை
.....தந்து” என்பதனை மேற்கோள் காட்டி யுள்ளார்.

௨. (அ) “செந்தா மரைப்பூ வழநியிர்ந்த செந்நெலின், பைந்தார்ப் புனல்
வாய்ப்பாய்ந் தாடுவா-ளந்தார், வயந்தகம்போற்றோன்றும் வயலூரன்”
திணைமலை. ௧௨௮. (ஆ) “கரும்பணி வளவயற் கரமர் தாமரை, வரம்
பிணைந் ததனுதற் கிடந்த வார் செநெ, லரங்கணி நாடக மகனி ராய்
நுதம், சுரும்புகு ழிலம்பகத் தோற்ற மொத்ததே.” சீவக. ௧௪௪௨.

௩. ஒலித்தல் - தழைத்தல்.

பிரதிபேதம் *செல்கென விடுத்தது. † வயந்தகம்போற்றோன்றும் ‡ சாய்க்கையினாலே
யிதனுடைய.

தாமும்படி ஒரு வடமாகச் செருகி வைத்த வயந்தகமென்னும் அணிபோலத் தோன்றும் அழகு பெறுகின்ற கழனியையுடைத்தாகிய அழகினைபுடைய குளிர்ந்த துறையினையுடைய ஊரனே! கேள். எ - று.

சாய்த்துவயங்கியவென முடிக்க. அணி - தலைக்கோலம். பரத்தையர் சேரியிற் பரத்தையரிடத்தே பொலிவுபெற்ற நின்னை அவர்கள் தம்வசமாகக் கொள்கையினாலே அவர்களில் ஒருத்தி நின்னிடத்தே விடாமற் றங்கி நினக்கு அணியாய்த் தோன்றநின்றனென உள்ளுறையுமம் கொள்க.

எ அணியொடு வந்தீங்கெம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி
(க)மணிபுரை செவ்வாய்நின் (உ)மார்பகல நனைப்பதாற்
(ஈ)ரோய்ந்தாரை டயறிகுவேன் யானெனக் கமமுநின்
சாந்திறற் குறிகொண்டாள் சாய்குவ ளல்லளோ

எ - து: பரத்தையரிடத்து அணிந்த அணியுடனே இவ்விடத்தே வந்து எம்புதல்வனைஎடாதேகொள்; அவனுடையமணியை ஒக்கின்ற சிவந்த(சு)வாயினீர் நின் மார்பினுடைய பரப்பையெல்லாம் நனைக்கப்படுவதொன்றாய் இரா நின்றது; அஃது அங்நனம் நனைத்தால் யான் நின் மார்பின் முயங்கினுரை அறிவேனெனச் சொல்லிக் கமழ்கின்ற நின்னுடைய சந்தனத்தாலே பிறர் முயக்கத்தைத் தான் கருதுதலை மனத்தாற்கொண்டவள் வருந்துவ ளல்லளோ? எ - று.

கக புல்லெலம் புதல்வனைப் டபுகலக (ஊ)னின்மார்பிற்
பல்காழ்முத் தணியாரம் பற்றினன் பரிவானான்

க. (அ) மணிபுரை செவ்வாய்” அகம். சுசு: கசு. (ஆ) “மணிமருள்வாய்” (கலி. அக - க.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. (அ) “மலைமாதமரும் திருமார்பகலத், தீசன்” தேவாரம். (ஆ) “உற்வராயம்புதம் பரிசையுந் கருவியும், முருவிமார் பகலமு முருவீழ் செருநர்” கலிங்க. சஅஉ.

ஈ. நற். ௫௫: ஈ-கஉ.

சு. (அ) “மணித்தகைச் செவ்வாய் மழலையங் கிளவி, புலர்த்தகைச் சாந்தம் புலர்தொறு நனைப்பக், காண யாகலோ கொடிதே.” தோல். கற்பி. சூ. கூ. நச. மேற்கோள். (ஆ) “மைவார் குழன்மட மங்கையர் தங்கள் வதுவை யுன்னிக், கைவார ணங்கட வும்பெரு மானைக் கலுழ்ந்தழைத்துன், செவ்வா யமுத மனைந்து செஞ் சாந்தஞ் சிதையப்புல்லி, யிவ்வாறு செய்ததெல் லாமவர் மேனியி லேழுவதே” அம்பிகா. ௫௦ஈ.

ஊ. “நுந்தை வியன்மார்பிற்,.....கோதை பரிபாட” கலி. அஃ: உச-சு. (பிரதிபேதம்) *நனைப்பவால்.† அறிகுலல், ‡புகலலர் நின்.

மாணிழை மடநல்லார் முயக்கத்தை நின்மார்பிற்
(க)பூணிழை குறிகொண்டாள் புலக்குவ எல்லளோ

எ - து: எம் புதல்வனை நீ தழுவாதேகொள்; பரத்தையர் கொண்டாடு தலையுடைத்தாகிய நின்னுடைய அகன்ற மார்பிற் கிடக்கின்ற பல வடங்களை யுடைத்தாகிய முத்து அணிந்த ஆரத்தைப் பிடித்து அறுப்பானொருவனாய் இராரின்றான்; அவன் அறுத்தால் மாட்சிமைப்பட்ட இழையினையும் மடப்பத் தினையுமுடைய மகளிர் முயங்கின முயக்கத்தை நின் மார்பிற் கிடக்கின்ற பூணிலை கருதுதலை மனத்தாற்கொண்டவள் புலப்பளல்லளோ? எ - று.

கரு கண்டேயெய்ம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி நின்சென்னி
வண்டிமிர் வகையினர் வாங்கினன் பரிவானு
(உ)னண்ணியார்க் காட்டுவ திதுவெனக் கமமுநின்
கண்ணியாற் குறிகொண்டாள் காய்குவ எல்லளோ

எ - து: எம் புதல்வனைத் தேடி எடுத்துக்கொள்ளாமல் அவன்தானேவரக் கண்டு எடாதேகொள்; நின்னுடையதலையிலவண்டுகள் ஒலிக்கின்ற கூறுபாட்டையுடைய பூங்கொத்திற் பூக்களை வாங்கி அம்மாலையை அறுப்பானொருவனாய் இராரின்றான்; அவன் அறுத்தால் நின்னை முயங்கினவர்களை அறிவிப்பது இக்கண்ணியென்று கூறி மணக்கின்ற நின்கண்ணியாலே பிறர்முயக்கத்தைத் தான் கருதுதலை மனத்தாற்கொண்டவள் கோபிப்பளல்லளோ? எ - று.

*எனவாங்கு, அசை.

உ0 (ஈ)பூங்கட் புதல்வனைப் பொய்பல பாராட்டி
நீங்கா யிகவாய் நெடுங்கடை நில்லாதி
யாங்கே யவர்வயிற் சென்றீ யணிசிதைப்பா
னீங்கெம் புதல்வனைத் தந்து

எ - து: பூப்போலும் கண்ணினையுடைய புதல்வனைப் பல பொய்களைச் சொல்லிப்பாராட்டிப்புதல்வனைவிட்டுப்போகாயாய்ப்பரத்தையர் குறிக்கொண்ட நிலைமையைக் கடவாயாய் பெரிய வாயிலில் நில்லாதேகொள்; நின்றால்

கூ. “ஒளிபூத்த நுகலாரோ டோரணிப் பொலிந்தநின், களிதப்ப” (கலி. சுசு: ௧௧ - ௨0.) என்பதும் அதனுரையும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. கலி. எஅ: ௧௩ - ௧௪.

ஈ. (அ) வாயிலின் வறூஉம் வகைகளுட் புதல்வனைவாயிலாக்கொண்டு சென்றதற்கு, “பூங்கட்.....பாராட்டி” என்பது மேற்கோள்; தோல். கற்பி. சூ. சு. ௩௪. (ஆ) “பூங்கட் புதல்வனை நோக்கி” அகம். சுசு: ௧௨. (இ) “பூங்கட் புதல்வன்” ஐந் - யெழு. ௪௭.

(பிரதிபேதம்) * ஆக்கரச பூங்கட், † சென்றி.

அவன் அணியைச் சிதைப்பானொருவனாயிருப்பான்; ஆதலால் எம்புதல்வனை (க)இங்கேதந்து அப்பரத்தையர்சேரியிலே அங்கனங்குறிக்கொண்டபரத்தையரிடத்தே செல்வாயாக. எ - று.

‘சங்கெம் புதல்வனைத் தந்து’ என்றது (2) தலைவனிடத்தினின்றும் புதல்வனைச் சிறைத்தது.

(இதனால்)தலைவற்குக்கைம்மிகலுந் தலைவிக்கு இளிவரலும் பிறந்தது.

*இது தரவும் நாழிசையும் அசைநிலைத் தனிச்சொல்லும் கட்டளையாகிய வெள்ளைச்சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிகைக்கலி. (கசு)

(அ0.) (௩)நயந்தலை மாறுவார் மாறுக மாறாக்
கயந்தலை மின்னுங் கதிர்விடு முக்காழ்ப்
பயந்தவெங் கண்ணார யாங்காண நல்கித்
திகழொளி முத்தங் கரும்பாகத் தைஇப்

ரு பவழம் புனைந்த பருதி சுமப்பக்
கவழ மறியாநின் கைபுனை வேழம்
புரிபுனை பூங்கயிற்றிற் பைபய வாங்கி
யரிபுனை புட்டிலி னாங்கணீர்த் தீங்கே
வருகவெம் பாக மகன்;

க0 கிளர்மணி யார்ப்பார்ப்பச் சாஅய்ச்சாஅய்ச் செல்லுந்
தளர்நடை காண்ட லினிதுமற் றின்னாதே
புளமென்னா துந்தைமாட் டெவ்வ முழப்பார்
வளைநெகிழ் பியாங்காணுங் கால்;

கச ஐய, காமரு நோக்கினை யத்தத்தா வென்னுநின்
றேமொழி கேட்ட லினிதுமற் றின்னாதே

க. இவ்வரைகாரர் “ஒழிக்காம மீங்கென” சீவக. எஉ என்பதன் விசேட வுரையில் “சங்கு: தன்மையை உணர்த்துதல், ‘செல்வனும் வரவினும்’ என்னும் (நோல். கிளவி. உஅ) சூத்திரத்துக் கூறிலும்” என்று எழுதியிருத்தலும், அச்சூத்திரத்தின் உரையில், “சங்கு முதலியன தன்மைக்கண்ணும் ஆங்குமுதலியன படர்க்கைக்கண்ணும் அடக்கப் பட்டன” என்று எழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. தலைவனிடத்தினின்றும் புதல்வனைச் சிறைத்ததற்கு “அணியொடு வந்தீங்கெம்.....புதல்வனைத் தந்து” என்பது மேற்கோள்; நோல். கற்பியல். சூ. சு.

௩. பல்வேறு புதல்வர்க்கண்டு நனியுவந்து கூறினதற்கு இச்செய்யுள் மேற்கோள்; நோல். கற்பி. சூ. க0.

(பிரதிபேதம்) * இது அசைநிலைத்.

யுய்வின்றி நுந்தை நலனுணச் சா அய்ச்சா அய்மா
ரெவ்வனோ யாங்காணுங் கால்;

௧௮ ஐய, திங்கட் குழவி வருகென யானின்னை
யம்புலி காட்ட லினிதுமற் றின்னாதே
நல்காது நுந்தை புறமாறப் பட்டவ
ரல்குல்வரி யாங்காணுங் கால்;

௨௨ ஐயஎங்; காதிற் கனங்குழை வாங்கிப் பெயர்தொறும்
போதில் வறுங்கூந்தற் கொள்வதை நின்னையா
னேதிலார் கண்சாய நுந்தை வியன்மார்பிற்
றூதுதேர் வண்டின் கிளைபாடத் தைஇய
கோதை பரிபாடக் காண்கும்.

இது பாத்தையீர்பிரிந்து வந்த தலைவன் சீறைப்புறத்தானாகத் தலைவி
மகனுக்கு உரைத்தது.

இதன் பொருள்.

நயந்தலை மாறுவார்: மாறுக மாறாக்

(க)கயந்தலை மின்னுங் கதிர்விடு *முக்காழ்ப்

பயந்தவெங் கண்ணூர யாங்காண நல்கித்

†திகமொளி முத்தங் கரும்பாகத் தைஇப்

௩ (உ)பவழம் ‡புனைந்த பருதி சுமப்பக்

கவழ மறியாநின் (ஈ)கைபுனை வேழம்

புரிபுனை ||பூங்கயிற்றிற் பைபய வாங்கி

க. (அ) “கைபுனை முக்காழ் கயந்தலை தாழ” கலி. அசு: உ. (ஆ) “மயிர்ப்
புறஞ் சுற்றிய கயிர்கடை முக்காழ், பொலம்பிறைச் சென்னி நலம்
பெறத் தாழ” மணி. ஈ: கஈ௩ - கஈ௬.

உ. (அ) “கவழக் களரியன்மால் யானைசிற் றுளி, தவழத்தா னில்லாதது
போற் - பவழக், கழிகை யிடைமுத்தம் காண்டொறு நில்லா” தீணை
மாலே. சஉ. (ஆ) “பவழமே யினையன பன்மயிர்ப் பேரெலி, யகமுமிங்
குலிகமஞ் சனவரைச் சொரிவன, †கவழயா னையினுதற் றவழுங்கச்
சொத்தவே” சீவக. கஅகஅ. (இ) “பவழவரை யன்னதிர டோட்பரவை
மார்பன், றவழுமணி யாரமொடு தார்மணி தயங்கக், கவழமுனை மேவு
களி யானையென வந்தாங்கு” சூளா. துறவுச். கக்க. என்பவற்றால்,
பவழம் கவழமென்னும் வழக்குண்மை அறியலாகும்.

ஈ. “கை புனைவேழம்.....வந்தீக” கலி. அசு: எ - க௦.

(பிரதிபேதம்) *முக்காழ்பயந்த, †திகமொளி; ‡புனைந்து, ||பூங்கயிற்றிடைபுடையவாங்கி,

யரிபுனை புட்டிலி *னாங்கணீர்த் தீங்கே
வருகவெம் பாக மகன்

எ - து: நின்னிடத்து அன்பு ஒழிவார் ஒழிந்தேபோக; நின்னைப் பெற்ற
எம்முடைய கண்ணிறைய அன்பு மாறாத † யான் நின் வரவைக் காணும்படி
அருளி மென்மையைபுடைய தலையிடத்தே கிடந்து மின்னும் ஒளிவிடுகின்ற
மூன்று வடத்தையுடைய பாகனாகிய மகன்! விளிம்பிடத்தே விளங்குகின்ற
ஒளியையுடைய முத்தை அரும்பாக அழுத்திப் பவழத்தாற்செய்த வட்டப்
பலகை சுமந்துநிற்ப நின்ற கவழத்தைக் கொள்ளுதலறியாத கையாற் புனைந்த
வேழத்தை ‡ நின்னுடையகாலிற் கட்டின உள்ளிமெணியாற் புனைந்தகெச்சை
யாலே (யாவாரிப்ப) நீ வளைத்து முப்புரியாக முறுக்கினகயிற்றாலே ||பையப்
பைய ஈர்த்து இங்கே வருவாயாக. எ - று.

கயந்தலை, வல்லெழுத்து மிகுவழி மெலிப்பொடுதோன்றியது. (க)மக
னென்றது, இயல்புவிளி.

க0 கிளர்மணி யார்ப்பார்ப்பச் சாஅய்ச்சாஅய்ச்ச செல்லுந்
(உ)தளர்நடை ÷ காண்ட வினிதுமற் றின்றனாதே
யுளமென்றா துந்தைமாட் டெவ்வ முழப்பார்
வளை + நெகிழ் பியாங்காணுந் கால்

எ - து: விளங்கின மணிகள் ஆரவாரிப்ப ஆரவாரிப்ப அசைந்தசைந்து
நடக்குந் தளர்ந்த நடைபைக் கண்டு மகிழ்ந்திருத்தல் எமக்கு இனிது; அஃ
தொழிந்து துந்தையிடத்து எங்கள்உள்ளமென்றகூறி வளைநெகிழாரின்றவருந்
தத்திலே தங்கும் மகளிரை யாந் காணுமிடத்து அக்காட்சி இன்றது. எ - று.

மற்று, வினைமாற்று. இது(ந)நின் தந்தையாலுற்றவருத்தம் நீங்குதற்கு
நின்னைக்கொண்டு பொழுதுபோக்குவேமென்பது போதர நின்றது. மேல்
வருவனவும் அன்ன.

க. தொல். தொகை. கு. கரு. கயந்தலை, பண்புத்தொகையென்பது சிலர்
கருத்து.

உ. (அ) “தேரோடு, தளர்நடைப் புதல்வனை யுள்ளி” (ஆ) “சிறுதே ருருட்
டுந் தளர்நடை” ஐங். சுசு, ௪0௩. (இ) “குழவி தளர்நடையைக்
காண்ட வினிதே” இளியது. கரு. (ஈ) “தளர்நடை தாங்காந் கிளர்
பூட் புதல்வரை” மணி. ந: ௧௪௧.

உ. இந்நாற்பக்கம் சுநச: ௪-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * ஆங்கணீங்கே, † யானினி ‡ கின்காவீ, || பெயர்விழுத்து இங்கே
÷ கண்டவினித, + நெகிழ்ப்பியாம்.

௧௪ ஐய, காமரு நோக்கினை (க)யத்தத்தா வென்னுரின்
 தேமொழி கேட்ட வினிதுமற் நின்னாதே
 *யுய்வின்றி நுந்தை நலனுண்ச் சா அய்ச்சா அய்மா
 ரெவ்வநோ யாங்காணுங் கால்

எ - து: †ஐயனே! விருப்பமருவுகின்ற அழகினையுடையையாய் அத்தா அத்தாவென்று கூறும் (உ)சினது இனிய மொழியைக்கேட்டு மகிழ்ந்திருத்தல் இனிது; அஃதொழிந்து நுந்தை மகளிர் நலஞ் சாய்தற்கு அவர் நலத்தை உண்கையினாலே உய்வின்றிச் சாய்ந்துற்ற எவ்வத்தைத் தரும் நோயை யாங்காணுமிடத்தி அக்காட்சி இன்னாது. எ - து.

(ந.) †காமர் கடைக்குறைந்து நின்றது. மருவும் ஈற்றுமிசை உகரம் மெய் யொடுங்கெட்டு மவ்வீறு சந்தியாற் கெட்டது. அத்தா கடைக்குறைந்து நின்றது. சாய்மார், ||மாரீற்றுமுற்று எதிர்காலமுணர்த்திற்று. அது நலனுண வென்னும் வினையோடு முடிந்தது.

௧. “ஓவா தடுத்தெத்தத் தத்தாவென் பான்” கலி. ௮௧: ௧௧.

௨. (அ) “யாமொடுங்கொள்ளா பொழுதொடும்புணரா, பொருளறி வாரா வாயினுந் தந்தையாக், கருள்வந் தனவாற் புதல்வர்தம் மழலை” புறம். ௧௨: ௧ - ௩. (ஆ) “அவர்மழலை கேட்ட லமிழ்தி னினினிதே” இனியது. ௧௩. (இ) “குழலினி தியாழினி தென்பதம் மக்கண், மழலைச்சொற் கேளா தவர்” துறள். ௬௬. (ஈ) “எழுத்தி னுறழாது வழுத்து பொரு ளின்றிக், குறிப்பொடு படாது வெறித்த புன்சொல்லே, யாயினும் பயந்ததஞ் சேயவர் சொலுமொழி, குழலினும் யாழினு மழகிதாம்” திருக்கழமலழம். ௨௮: ௨ - ௩. (உ) “குழலும் யாழு மினியவெனக் கூற வண்ண மென்கனிவாய், மழலை மொழிந்து” பிரபு. மாயையின் ௩௨. (ஊ) “குழலினும் யாழினுங் குழைந்த செவ்வியாய், மழலையஞ் சிறுவர்சொன் மருந்தி வின்பமாம்” தீர்த்தகிரி. கந்ததீர்த்த. ௨௭.

௩. காம ரென்பதற்கு, விருப்பமென்ற பொருளே (புறம். ௧௧௮: ௮. மது. ௨௮௨.) உரைகளிற் காணப்படுகின்றது; (ஆ) “காமர் கண்டிகை” சீலப். ௬: ௮௧. என்புழி, ‘காமம், காமரென விகாரமாயிற்று’ என்று அடியார்க்கு நல்லாரும் எழுதியிருக்கிறார். இவ்வரையாசிரியரோ பல விடத்து (முருகு. ௭௩. சீறுபாண். ௭௭. மது. ௪௨௨.) அதற்கு விருப்ப மருவின என்றும் எழுதியிருக்கிறார். அடியார்க்கு நல்லார் (ஆ) “காமரு குவளை” (சீலப். ௪: ௪௦.) என்புழி, ‘காமம்வருமென்பது விகாரத்தாற் காமருவென நின்று கண்டார்க்கு விருப்பம் வருமென்ப தாயிற்று’ என்று எழுதியிருக்கிறார். இவை ஆராய்தற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * எய்வின்றி, † ஐயெனவிருப்பம், ‡ காம்கடைக்குறைந்து. || மாரீற்று எதிர் காலமுற்றணர்த்திற்று.

இஃது (க)ஒப்புவுழியுவத்தல்; காமருநோக்கு இனிதென்றலின்.

கஅ ஐய, திங்கட் குழவி வருகென யானின்னை

(உ)யம்புலி காட்ட லினிதுமற் நின்னாதே

(ஊ)நல்காது தந்தை புறமாறப் பட்டவ

*ரல்குல்வரி யாங்காணுங் கால்

எ - து: ஐயனே! திங்களாகிய குழவீ! நீ இவனுடனே விளையாடும்படி வருவாயாகவேன்று கூறி அவ்வம்புலிக்கு யான் நினைக்க காட்டி மகிழ்தல் எமக்கினிது. அஃதொழிந்து தந்தை அருளாதே தனக்குப் புறஞ்சொல் உண்டாக அருளைக்கைவிடப்பட்ட மகளிருடைய அல்குலிற் பசப்பொழுங்கை யாந் காணமிடத்து அக்காட்சி இன்னது. எ -று.

(ச)உயர்கிணைமருங்கின் ஒழிந்துஞ்சிறுபான்மைவருமென்றலின் † எவ்வ முழப்பார் நலனுணப்பட்டாரென இரண்டாவது விரியா துரின்றது.

உஉ. ஐயஎங்!; காதிற் கனங்குழை வாங்கிப் பெயர்தொறும்

(ரு)போதில் வறுங்கூந்தற் கொள்வதை நின்னையா

மேதிலார் கண்சாய(சு)நுந்தை வியன்மார்பிற்

க. (அ) “காமரு நோக்கினே யத்தத்தா வென்னுநின், நேமொழி கேட்ட லினிதுமற் நின்னாதே; என்பது ஒப்புவுழி யுவத்தது; என்னை? காமரு நோக்கினே யென்றமையின்” என்ற குறிப்பு நோல். மெய்ப். கு. உஉ. பேராசிரிய ருரையிற் காணப்படுகின்றது. (ஆ) இ - வி. நூலாரும் இதனையே பின்பற்றுவார். இ-வி. கு. ௫௮௦. (இ) “தந்தைய ரொப்பர் மக்கள்” (நோல். கற். கு. சு.) (ஈ) “நின்னே ரன்ன நின் புதல்வர்” புறம். ககஅ: கச. என்பவையும், (உ) “புதல்வனை..... செத்தனன்பேணி” (அகம். கச: ௫-அ) என்புழி, ‘செத்து, ஒப்பு மாம்; ஒப்பு - தலைவனை யொப்பு’ என்று எழுதியிருக்கும் உரையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. (அ)நாலாயிரதிவ்யப்பநீதம் பெரியாழ்வார் திருமொழி. முதற்பத்தில் ௫-ஆவது ‘தன்முகத்து’ என்னும் தொடக்கத்த பாசர முதலானவை இங்கே அறிதற்பாலன. (ஆ) “அக்கண் விசம்பினகனிவாக் காண் பினிதே” இளியது. க௦. (இ) “பிள்ளை களைமருட்டுந் தாயர்போ லம் புலிமே, லொள்ளிய காட்டு” பழ. ௩௨௩.

ஈ. “நல்காக்கண் மாறி விடின” கலி. சுச: உச.

ச. நோல். தொகை. மரபு. கு. கரு. இள. நச. உரைபார்க்க.

ரு. இந்நூற்பக்கம் சச௦: ச-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க. “பூவில் வறுந்தலை” குறுந். கக.

சு. “புல்லவெம் புதல்வனைப் புகலக னின்பார்பிற், பல்காழ்முத் தணி யாரம் புற்றினன் பரிவாறால்” கலி. எசு: கக - கஉ.

(பிரதிபேதம்) *அல்குலியாய், † எவ்வமுழப்பாரை நலனுணப்பட்டாரென,

ருதுதேர் வண்டின் *கிளைபாடத் தைஇய
கோதை பரிபாடக் †காண்கும்

எ - து: ஐயனே! எம்முடைய காதிற் பொன்றாற்செய்த மகரக்குழையை வாங்கிக்கொண்டுபோய் எம்மிடத்தே மீண்டவருந்தோறும் எம்முடைய பூ இல்லாத வறுவிய கூந்தலிலே நினை யாங்கள் வைத்துக்கொள்வது நூந்தை அகற்சியையுடைய மார்பிற் கோதையை அறுத்து நீ விளையாடுதற்கு; நீ அந் நனம் விளையாடினால் † யாமும் எமக்குப் பகையாயவரிடத்து அவன் வைத்த அன்பு தேயக் || காண்போம், எ - று.

இனி, ஏதிலார் இடஞ்சாயக் †காண்போமென்றுமாம்.

தாதைத் தேடும் வண்டின் சுற்றம் விழும்படி கட்டின †கோதை.

(இதனால்) தலைவிக்கு இழிவும் தலைவற்குக் கைமமிகலும் பிறந்தது.

இது தரவு வெண்பாவாய் ஏனைவெண்பாக்கள் ஐயவெண்பதனோடுங் கூடி ஐஞ்சீரடுக்கிவருதலிற் கலிவெண்பாட்டு. “தரவும்போக்கும்” எனப் போக்கினைத் தரவோடு கூறியவதனால், தரவிறுதி போல இது x காண்கும் எனத்(க)தேமாவாலிற்றது. (கரு)

(அக.) மையற விளங்கிய மணிமரு ளவ்வாய்தன்

மெய்பெரு மழலையின் விளங்குபூ ணனைத்தரப்

பொலம்பிறை யுட்டாழ்ந்த புனைவினை யுருள்கல

னலம்பெறு கமழ்சென்னி நகையொடு துயல்வர

டு வருவெஞ்சா திடைகாட்டு முடைகழ லந்துகி

லரிபொலி கிண்கிணி யார்ப்போவா வடிதட்பப்

பாலோ டலர்ந்த முலைமறந்து முற்றத்துக்

கால்வறேர் கையி னியக்கி நடைபயிற்று

வாலமர் செல்வ னணிசால் பெருவிழல்

போல வருமென் னுயிர் ;

க. வெள்ளைச்சரிதகம் ஒருவழிச் சீரானிறுமென்றுகூறி அதற்கு “ஐய, எம்.....காண்கும்” என்பதை நச்சினர்க்கினியரும் “தாதுதேர் வண்டின்.....காண்கும்” என்பதைப் போராசிரியரும் மேற்கோள் காட்டிச் சிறிதுவேறுபட இக்குறிப்பையுமெழுதியுள்ளார். நொல். செய். சூ. கருச.

(பிரதிபேதம்) * கிளைபட. † காண்கு. ‡ யானும், || காண்பேனெனக் கூறினான் இனி, † காண்பே னென்றுமாம். தாதைத்தேடும், † கோதை தலைவிக்கு இழிவும் x காண்குவெனத்தேமாவால்.

கக பெரும, வீருந்தொடு கைதுவா வெம்மையு முள்ளாய்
பெருந்தெருவிற் கொண்டாடி ஞாயர் பயிற்றத்
திருந்துபு நீகற்ற சொற்கள்யாங் கேட்ப
மருந்தோவா நெஞ்சிற் கயிழ்த மயின்றற்றூப்
பெருந்தகாய் கூறு சில ;

கசு எல்லிழாய், சேய்நின்று நாங்கொணர்ந்த பாணன்சிதைந்தாங்கே
வாயோடி யேனாதிப் பாடிய மென்றற்றா
நோய்நாந் தணிக்கு மருந்தெனப் பாராட்ட
வோவா தடுத்தடுத்தத் தத்தாவென் பான்மாண
வேய்மென்றோள் வேய்த்திறஞ் சேர்த்தலு மற்றிவன்
வாயுள்ளிற் போகா னரோ ;

உஉ உள்ளி யுழையே யொருங்கு படைவிடக்
கள்ளர் படர்தந் ததுபோலத் தாமெம்மை
யெள்ளுமார் வந்தாரே யீங்கு ;

உரு ஏதப்பா டெண்ணிப் புரிசை வியலுள்ளோர்
கள்வரைக் காணாது கண்டேமென் பார்போலச்
சேய்நின்று செய்யாத சொல்லிச் சினவனின்
னுணை கடக்கிற்பார் யார் ;

உக அதிர்வில் படிநெருக்கி வந்தென் மகன்மேன்
முதிர்பூண் முலைபொருத வேதிலாண் முச்சி
யுதிர்துக னுக்கநின் னுடை யொலிப்ப
வெதிர்வளி நின்றாய்நீ செல் ;

நந இனியெல்லாயாம், தீதிலே மென்று தெளிப்பவுங் கைநீவி
யாதொன்று மெங்கண் மறுத்தர வில்லாயின்
மேதக்க வெந்தை பெயரனை யாங்கொள்வேந்
தாவா விருப்பொடு கன்றியாத் துழிச்செல்லு
மாபோற் படர்தக நாம்.

இது தலைவன் பரத்தையிற்பிரிந்து வந்துழித் தலைவி தன் மகனைத்
தழீஇ வினாயாடுகின்ற வினாயாட்டின்கண், தன்வரீவு அறியாமையி் சென்று
நின்ற தலைவன் அவன் ஊடலுணர்வனவும் உறழ்ந்து சொல்லி மகன்வாயி
லாக ஊடநீர்ந்தது.

இதன் பொருள்.

(க)மையற விளங்கிய (உ)மணிமரு (ஈ)ளவ்வாய்தன்
 (ச)மெய்ப்பெறா(ரு)மழலையின் விளங்குபூ ணனைத்தரப்
 பொலம்பிறை யுட்டாழ்ந்த புணைவினை *யுருள்கல
 னலம்பெறு கமழ்த்(சி)சென்னி நகையொடு துயல்வா
 ரு வருவெஞ்சா திடைகாட்டு முடைகழ லந்துகி
 லரிபொலி (எ)கிண்கிணி யார்ப்போவா வடிதட்ப்ப

- க. மெய்ப்பாடென்னும் செய்யுளுறுப்பிற்கு, “மையற.....என் னுயிர்” என்பது (தொல். செய். சூ. ௨௦௪. நச். உரையிலும்) “மையற .....பூணைத்தர” என்பது (தொல். செய். சூ. ௨௦௪. பே. ௫ - வி. சூ. ௫௭௮. உரையிலும்) மேற்கோள்.
- உ. (அ) “மணிமருளவ்வாய்.....புதல்வனை” அகம். கசு: ஈ-௫.(ஆ) “மணி மருளவ்வாய்க் கிண்கிணிப்புதல்வர்” புறம். கசு: ச - ௫. (இ) “மணி புரை செவ்வாய்” கலி. எக: அ; அகம். சசு: கச.
- ஈ. (அ) “மயிர்ப்புறஞ் சுற்றிய கயிர்க்கடைமுக்காழ்,பொலம்பிறைச் சென்னி நலம்பெறத் தாழ்ச், செவ்வாய்க் குதலை மெய்ப்பெறா மழலை, சிந்துபு சின்னீ ரைம்படை நனைப்ப, வற்றற் காவாச் சுற்றுடைப் பூந்துகி, ரெடுத்தமணிக் கோவை யுடுப்பொடு துயல்வரத், தளர்நடை தாங்காக் கிளர்பூட் புதல்வரைப், பொலந்தேர்மீமிசைப் புகர்முக வேழத், திலங்கு தொடி நல்லார் சிலர்நின் தேற்றி, யாலமர் செல்வன் மகன்விழாக் கால்கோள், காண்மி னைவெனக் கண்டுநிற் குநரும்” மணி. ஈ: கஈ௫ - கசு௫. (ஆ) “அழகியவாயி லமுத ஆற மெளரிவாரா, மழலை முற் றுத விளஞ்சொல்லால்” நாலா: பெரியாழ்வார். (க) ௫: ௫.
- ச. “மெய்ப்பெற வெழுத்துயிர்க்கு மழலை” சீவக. கஅக.
- ரு. மழலை - இளஞ்சொல்; (அ) “வினையா மழலையின்” சீலப். அ: க௭. (ஆ) “வினையா மழலை விளைந்து” மணி. ச: கக.
- சு. “மத்தக நித்திலம்” பரி. கசு: ௫.
- எ. (அ) “செல்வச் சிறுஅர் சிறழ்ப் பொலிந்த, தவனாவாய பொலஞ்செய் கிண்கிணி” துறுந். கசஅ. (ஆ) “காலவை, சுடுபொன் வளைஇய வீரமை சுற்றெடு, பொடியழற் புறந்தந்த செய்வறு கிண்கிணி” (இ) “கிண்கிணி யார்ப்ப’ வியலுமென், போர்யானை” கலி: அரு: க-உ. அசு: க-க௦; (ஈ) “கிண்கிணி களைந்தகா லொண்கழ ரெட்டு” (உ) “கிண்கிணிப் புதல்வர்” புறம். எ: க. கசஅ: ௫ (ஊ) “தாளரிச் சதங்கை யார்ப்பத் தவழ்கின்ற பருவந் தன்னில்” கம்ப. இராவணன் (பிரதீபேதம்) * உருள்கலநலம், † கண்கிண்கையொடு.

- (க)பாலோ டலர்ந்த முலைமறந்து முற்றத்துக்
 (உ)கால்வறேர் கையி னியக்கி நடை பயிற்று
 (ஈ)வாலமர் செல்வ னணிசால்(ச)பெருவிறல்
 போல வருமென் னுயிர்

எ - து: மாசற விளங்கிய (ஈ)மணியை ஒக்கின்ற அழகினையுடைய வாய் தன்னுடைய எழுத்துவடிவு பெறாத (கூ)மழலைச்சொல்லைக் கூறுதலாற் பிறந்த நீராலே விளங்குகின்ற பூணை நனைத்தலைச்செய்யாநிற்க, நன்மை பெறுகின்ற கமழுந்தலையிற் கிடந்த பொண்ணாற்செய்த பிறையுட் சேர்த்த முத்துவடத் தோடே நெற்றியிலே ஞானம் *புணர்ந்த வினையினையுடைய உருண்ட சுட்டி விளக்கத்தோடே அசைய, நிமத்தை ஒழியாமல் தன் நடுவே தோற்றுவிக்கும்

- சோக. சக. (எ) “கிண்கிணிக்கான் மைந்தர்” கூடீம். தக்கனைச்சுபித்த.
 அ. (ஏ) கிண்கிணிக்காற் புதல்வன்” காசி. அமுதேசன். எ.
- க. “காலத்திற் றேன்றிய கொண்டம்போ வெம்முலை, பாலொடு வீங்க”
 கலி. அஉ: உ - ஈ.
- உ. “வைக, வெண்டேர் செய்யுந் தச்சன், நிற்கன் வலித்த காலன்
 னேனே” (புறம். அஎ: உ - ச) என்பதும் “தேர்க்காலோடு உவமை
 விரைவுந் திண்மைபுமாகக்கொள்க” என்னும் அதன்பகுதியின் விசேட
 வுரையும் இங்கே அறிதற்பாலன.
- ஈ. (அ) சிறப்புச்சொல், உயிர்போற் சிறந்தான உயிரென்றல் என்பர்.
 சேனாவரையர்; தோல். கிளவி. சூ. ஈசு. (ஆ) நச்சினூர்க்கினியர் இவ்
 வாறுகூறி, “ஆலமர்.....உயிர்” என்பதை மேற்கோளும் காட்டுவர்.
 (இ) உயர்கிணை அஃறிணையாய்ச் சிறப்பின்கண் திணைமயங்கி வந்த
 தற்கு இதனை மேற்கோள்காட்டுவர். இ-வி. தூலார்; இ-வி. சூ. உகக.
 (ஈ) “ஆலமர் செல்வன் மகன்” கலி. அஈ: கச என்பதும் அதன்
 குறிப்புப் பார்க்க.
- ச. ‘பெருவிறல்’ விற்றசொல்லென்பர் சேனாவரையரும். நச்சினூர்க்கினிய
 ரும். தோல். கிளவி. சூ. ஈசு. ஈஎ.
- ஊ. மணி - பவளம்; மாணிக்கமுமாம்.
- க. (அ) “பொன்னொடு குயின்ற பன்மணித் தாலித், தன்மார்பு நனைப்
 பதன் நலையு மிஃதோ, மணித்தகைச் செவ்வாய் மழலையங் கிளவி,
 புலர்த்தகைச் சார்தம் புலர்தொறு நனைப்ப” தோல். கற். சூ. க. நச்சு.
 மேற்கோள்; (ஆ) “செந்துகிர்வா, யூறு நீர்நனை மார்பினோ டிளமகா
 ருந்தி, யேறு மின்பமுள் எதனையே புடும்பென விசைப்பார்”
 சீகாளத்தி. கண்ணப்பர். கஃ.

பிரதிபேதம் * புணர்ந்த விழையினை.

உடுத்துதல் கழன்ற அழகினையுடைய(க)துகில்(உ)உள்ளிடுமணியாற்பொலிந்த
சதங்கையொலிக்கும் ஒலிமாறாத அடியைத் தடுக்க, பாலாலே விம்மின
முலையைமறந்து முற்றத்தே உருளையோடுதல்(ங)வல்ல(சு)தேரைக் கையாலே
செலுத்தி நடத்தலைக் கற்று ஆலின்கீழ் அமர்ந்த இறைவனுடைய அழகைமந்த
முருகனைப்போல வரும் என்னுயிரே! எ - று.

கால்வறேர் வினைத்தொகையாதலின் “மருவின்பாத்திய” வாய் நின்றது.
*நனைத்தரத் துயல்வரத் தட்ப மறந்து †இயக்கிப் பயிற்றாப் பெருவிறல்போல
வரும் என்னுயிரே! பெருமா! பெருந்தகாய்! யாந் தேட்பச் சில கூறென
மேலுறுப்போடுமுடிக்க.

கக (ரு)பெரும, விருந்தொடு கைதூவா வெம்மையு முள்ளாய்
பெருந்தெருவிற் கொண்டாடி (சு)ஞாயர் பயிற்றத்
திருந்துபு நீகற்ற சொற்கள்யாந் கேட்ப
மருந்தோவா நெஞ்சிற் கமிழ்த மயின்றற்றாப்
பெருந்தகாய் கூறு சில

||எ - து: பெருமா! பெருந்தகாய்! நினது (எ)மழலைச்சொல்லைக்கேட்டு
அவ்வினிமை மாறாத மனத்திற்கு, அமுதத்தை உண்டாற்போல இன்னும்
இனிதாக, விருந்தினர் வருதலாற் கையொழியாத எம்மையும் நிணயாயாய்த்

- க. துகில், சிறந்த உடைவகையுள்ளன்று; “பட்டிந் துகிலுமுடித்து” நாலடி.
உசுச. “அரையது துகிலே மார்பினதாரம்” ஆசிரிய. “வண்ணத்துகி
லுடுப்பின் வாய் விட்டழுவதுபோல் வருந்தும்ல்குல்” கீவக. உசுஉரு.
இது பலவகைப்படுமென்பர் அடியார்க்கு நல்லார்; சீலப் கச: க0அ.
விசேடவுரை. கலி. சுரு: ச. அரு: ரு.
- உ. அரியென்பதற்கு, தவளையென்று பொருள்கொள்ளலுமாம்; “தேரை
வாய்க் கிண்கிணி” கலி. அசு: கூ. என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.
- ங. ‘கால்வறேர், வினைத்தொகை’ என்பதை நோக்க வல்லினவென்றாவது
வல்லுமென்றாவது இருக்கவேண்டுமென்று தோற்றுகிறது.
- சு. ஆண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ்களில் சிறுதேர்ப்பருவமெனப்படும்.
- ரு. தலைவியும் காமக்கிழத்தியைப் போலத் தன்மகனைக்கொண்டு விளை
யாடியவழி, தலைவிமாட்டுக் கூற்றுநிகழ்த்ததற்கு, “பெரும, விருந்
தொடு கைதூவா.....எள்ளுமார் வந்தாரே யீங்கு” என்னும்
பகுதிகள் மேற்கோள். தொல். கற்பி. கு. சு. இளம்.
- சு. ஞாயர் - நின்றாயர்; என்றது, ஐவகைத்தாயருள் நொடி பயிற்றுவானை.
- எ. “அவர் மழலை கேட்ட லமிழ்தி னினிதே” இளியது. கரு.
(பிரதிபேதம்) * நனைக்கத், † இயக்கிம் இயற்றிப்பெருவிறல், ‡ யான் கேட்பவருந்தோவா
நெஞ்சிற் கமிழ்தயின்றற்றும், || எ - து: நினதுமழலை.

தாய்மார் பெரிய தெருவிலே நினைக்க *கொண்டாடிக் கற்பிக்கக் கற்பிக்க நீ அவர்பால் திருந்திக்கற்றசொற்களை யாங்கேட்கும்படி அநிலே சிலவற்றைக் கூறு. எ - று.

இது புதல்வனை நோக்கிக் கூறியது. மேல் தோழியை நோக்கிச் செய்தி கூறுகின்றாள்.

ககூ எல்லிழாய்

எ - து: ஒளியுடைத்தாகிய பூணினையுடையாய்! †எ - று.

சேய்நின்று || நாங்கொணர்ந்த பாணன் சிதைந்தாங்கே
வாயோடி யேனாதிப் ÷ பாடிய மென்றற்று
நோய்நாந் தணிக்கு மருந்தெனப் பாராட்ட
வோவா + தடுத்திடுத்(க)தத் தத்தாவென் பான்மாண
Xவேய்மென்றோள் வேய்த்திறஞ் சேர்த்தலு மற்றிவன்
வாயுள்ளிற் போகா னரோ

எ - து: நாம் பழக்கங்கொண்டு போந்த பாணன், நீ இப்பொழுது எவ்விடத்தாயென்று வினாவு, பரத்தையர் கூற்றிலே மணந் தங்கி நமக்குச் சேயுறையின்றி =வாயிற்கூறும் மொழிசிதைந்து ஏனாதிப்பாடியிடத்தேமென்ற தன்மைத்தாக, நாம் நம்முடையநோயைத்தணித்தற்குக்காரணமாகிய மருந்தென்று கருதிப், ∴ பாராட்டாநிற்க, மாறாமல் அடுத்தடுத்து அத்தா அத்தாவென்று கூறுகின்றவனை அவன் தவறு பாராது நம்முடைய!வேய்போலும் மெல்லிய தோள்களிலே மாட்சிமைப்பட ஏறட்டுக்கொள்ளுந் கூற்றிலே ஏறட்டுக்கொண்ட அளவிலும், பின்னையும் இவனுடைய வாயிடத்தினின்றும் போகாளுயிராநின்றான்; இத்தற்குக் காரணமென்னென்றாள். எ - று.

வாய்சிதைந்தென்க. ஏனாதிப்பாடி-(உ)ஏனாதிப்பட்டன் கட்டினொருவன் ஏற்றிய பரத்தையர்சேரி. தான் இல்லறமே பூண்டு புதல்வனைக்கொண்டு

க. “அத்தத்தாவென்னு நின், தேமொழி” கலி. அ0: கச - கரு.

உ. ராஜ பதத்திற்கு அடுத்தபதம் சேனாதிபதமென்றும் அது மந்திரி பதத்தினும் சிறந்ததென்றும் தெரிகிறது. ஏனாதி யென்னுஞ் சொல், ‘பாண்டியன் ஏனாதி நெடுங்கண்ணனா’ அகம். ஈஎஈ. ‘ஏனாதி திருக்கிள்ளி’, ‘மலையமான் சோழியவேனாதி திருக்கண்ணன்’, ‘சோழிய ஏனாதி திருக்குட்டுவன்’ புறம். கசஎ, கஎச, ஈகச. என உரை நடையிலும், “சோழிக வேனாதி தன் முக நோக்கி” மணி. உஉ: உ0௫. எனச் செய்யுண்டையிலும் பாயின்றிவருகிறது. இதனை ஈறுகுறைந்த சொல்

(பிரதிபேதம்) * கொண்டாடிக் கற்பிக்கநீ, + கூறெனப் புதல்வனை நோக்கிக்கூறினான் எல்லிழாய். † எனத்தோழியைநோக்கிப் பின்னைச்செய்திகூறினான் சேய். || நாங்கொணர்ந்த, ÷ பாடியோ மென்றாக, + எடுத்திடுத்தா, X வேய்மென்றோள்திறஞ் =வாயாற்கூறுங்கூற்று மொழிந்து, ∴ பாராட்டிநிற்க.

வினையாடுதலே * இனிதென்று இருந்தமை தோன்ற நோய்தணித்தற்குப் பின்னையை மருந்தென்றான். “சிறந்த செய்கை யவ்வழித் தோன்றி, யறம்புரியுள்ளமொடு தன்வர வறியாமைப், புறஞ்செய்து †பெயர்த்தல் வேண்டிடத்தானும்” (க) என்பதனால், தலைவன் இவள் புதல்வனோடு வினையாடுகின்ற மனை

லென்றும் நன். பத. சூ. கஉ. சிறப்புப் பெயரென்றும் நன். பொது. சூ. சஉ. கூறுவர் மயிலைநாதர். இவனைத் தளவீரருக்கு மேலதிகாரி என்பர் நீலகேசி யுரையாசிரியர். நீலகேசி. ஈ. குண்டல. ச ௮. இவனுக்கு அரசன் தன் பேரவையில் தன்கையினாலே “நெற்றிக்கு ஏறாதிப்பட்டமும், விரலுக்கு ஏறாதிமோதிரமும் அணிவது மரபு. இதனை, “போர்க்கட லாற்றும் புரவித்தேர்ப் பல்படைக்குக், காரக்கடல் பெற்ற கரையன்றே - போர்க்கெல்லாந், தானாதி யாகிய தார்வேந்தன் மோதிரஞ்சே, ரேறாதிப் பட்டத்திவன்” என்னும் (தொல். புறத். சூ. ௮. மேற்கோள்), செய்யுளும் ‘உவகையின் மகிழ்ந்தான் நிறையுந் காலை, யுயர்பெருந் தொல்சீ ருருமண் ணுவாவீந், கெழுநாடோறு முழுநகர் புகழ்ப், படிவ முத்திக் கடிக்கைக் கணனு, மைம்பெருந் குழுவு மத்தி கோசமு, மன்பெருஞ் சிறப்பின் மனைப்பெருஞ் சனமுந், தேனோர் தீஞ்சொந் தேவி மார்களுந், தானையுஞ் சூழத்தானே யணிந்துதன், மைமோதிர நன்னாட்கொண்டு, சேரூ பதியிவனாகெனச் செறித்துப், பன்னூரூயிரம் பழுதின்று வருவன, மன்னூர் வேண்டுவ மற்றவற் கீத்துக், குதிரையுந் தேருந் கொலைமருப்பியானையு, மெதிரிய சிறப்போ டெனைப்பலகல்” பெருங். (ச) க: க-கச. என்னுஞ் செய்யுட்பகுதியும், “ஆழ்தொட்டான்” என்பதற்கு ஏறாதிமோதிரஞ்செறித்த சேரூபதி என்றும் “ஆழ்கடல் வையத்தில்லா வருநிதி யரச நல்ல, சூழ்மணி யாழி செம்பொற் சூட்டொடு கண்ணிகாதற், ரேழற்கட்க ருளி” என்பதற்கு, ‘மன்னவன், காதற்றேழர்கட்கு உலகில் வேறுசிலர்க்கில்லாத பழைய அரசையும் ஏறாதிமோதிரத்தையும் செம்பொனாற் செய்த பட்டத்தையும் கண்ணியையும் நிதியையும் அருளி’ என்றும் எழுதியிருக்கும் உரைகளும். சீவக. உகசஎ. உடுகசு. “மன்பட்ட வர்த்தனரு மணிமகுட வர்த்தனரு முறையால்வணங்க வொளிகா, னன்பட்டமுந்தனது கையா லணிந்து படை நாலுக்கு நாயகமென, மின்பட்ட வோடைநுத லிபராசன் வன்பிடரின் மிசைவைத் துகந்தன நரோ, வென்பட்ட தப்பொழுது குருசேனை மெய்ப்புளக மெழுவொண்கண் முத்த மெழவே.” வில்லி. பதினெட்டாம்போர். சு. என்னுஞ் செய்யுளும் வலியுறுத்தும். கந்த. திருவினையாட்டுப். கஉ௦-கஉ௧ - ஆம் செய்யுட்களும் இங்கே அறிதற் பாலன்.

க. தொல். கற்பி. சூ. சீ. இப்பகுதியினுரையில் இச்செய்திக்கு இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டினர் நச்சினார்க்கினியர்.

(பிரதிபேதம்) * மருந்தென்று; பெரிதென்று, † பெயர்த்தல்.

யறத்தினைக் காணவேண்டி மறைந்து இவன்பின்னேறிப்ப, எதிராக நின்ற தலைவனைக் கண்டு பிள்ளை அத்தா அத்தாவெனவும், எதிரின்ற தோழி முதலியோர் தன்னைக் கண்டு (க) ஆசாரஞ்செய்தாற் றலைவி அறிவென்று அவர்களை ஆசாரஞ்செய்யாமற் கைகவித்தலிற் றோழி ஆசாரஞ்செய்யா திருத்த வின், தலைவன் அவள் பின்னின்றதை உணராமல் தோழியை வினாவினான்.

உஉ உள்ளி யுழையே யொருங்கு படைவிடக்

*கள்ளர் படர்தற் ததுபோலத் தாமெம்மை
(உ)யெள்ளுமார் வந்தாரே யீங்கு

எ-து: அந்நன்ம வினாவின தலைவி தோழிகுறிப்பானும் புதல்வன் அத்தா அத்தாவென்றதனானும் தலைவன் வந்தவாறு (௩) கண்டு பகைவரைநினைத்து அவரிடத்தே படைக்கலங்களைச் சேர விடுதற்குக் கள்வர் வருதலைச் செய்தல் போல இவ்விடத்தே தாம் எம்மை இகழ்த்தற்கே வந்தார்; நம்மேல் அன்பாக வந்தாரல்லவெனத் தலைவன் கேட்பத் தோழியேநோக்கிக் கூறினான். எ - று.

தலைவி துனி போக்குதற்கு, தலைவன் இந்நன்ம வந்தான்.

உரு ஏதப்பா டெண்ணிப் புரிசை வியலுள்ளோர்

கள்வரைக் காணாது கண்டேமென் பார்போலச்
சேய்நின்று செய்யாத சொல்லிச் சினவ(உ)னின்
னாணை கடக்கிற்பார் யார்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன் மதிலையுடைய ஊழிற் காவலாளர் கள் வரைக் கண்ணாற் காணாதிருக்கவும் அவரால் வருங் குற்றத்தைக்கருதி இங்கே கள்வரைக் கண்டேமென்று கூறுவாரைப்போலே முன் நில்லாது ஒருசிறைப்

க. எழுந்து வணங்குதல் முதலிய ஒழுக்க முறை.

உ. மாரீற்று வினைமுற்றுச்சொல் பல்லோர்படக்கையாய்ப் பெயர்கொள் ளாது வினைகொண்டு முடிதற்கு, “எள்ளுமார் வந்தார்” என்பது மேற்கோள்; தொல். வினை. சூ. க௦. சேனா. நச்சினுர்க்கினியரும்
இ - வி. உரையாசிரியரும் இதற்கு இவ்வடியை மேற்கோள் காட்டி, மார் உகரத்தை அடுத்துநின்றது என்பர். தொல். வினை. சூ. க௦. இ - வி. சூ. உருஉ. “சாய்மார்” (கலி. அ௦: க௬.) என்பதற்கு நச்சினுர்க்கினியர் எழுதியிருக்கும் இலக்கணக்குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலது.

௩. காணல் - வினங்க அறிதல்.

௪. தலைவன் தன்மவறு பெரிதாகிய இடத்துத் தலைவிமுன் பணிந்து கூறுங் கூற்றிற்கு, “நின், னாணை கடக்கிற்பார் யார்” என்பது மேற் கோள்; தொல். கற்பி. சூ. க௬. நச்.

(பிரதிபேதம்) * கள்வர் படைதந்தது.

போய் நின்று யான் செய்யாத குறைகளைக்கூறிச் சினவாதேகொள்; நின் ஆணைவழி ஒழுக்குதலன்றி ஈண்டு நின் ஆணையைத் தப்புவார் யாரென்றான். எ - று.

“சேய்நின்று செய்யாத சொல்லிச் சினவல்” என்மது(க)புலவிபொருளாக அச்சம்பிறந்தது. அது “நின்றுநனி பிரிவி னஞ்சிய பையுளும்” என்னும்(உ) விதியான் உணர்க.

உக அதிர்வில் படிநெருக்கி வந்தென் மகன்மேன்
முதிர்பூண் முலைபொருத (ந)வேதிலாண் முச்சி
யுதிர்துக ஞுக்கநின் னுடை யொலிப்ப
வெதிர்*வளி நின்றாய்நீ செல்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி நடுக்கமில்லாத வஞ்சனையாலே வருத்தி என் மகன்மேல் வேட்கைநிகழ்நினையாயாய் வந்து, பூணினையுடைய முதிரந்த முலைகளால் நின் மார்பொடு பொருத பரத்தைமுடியினின்றும் உதிர்ந்த துகள் சிந்திக்கிடந்த நின்னாடையது துகளை விளக்கக் காற்றின் எதிரே நின்றும்; இங்ஙனம் நில்லாதே போவென்றான். எ - று.

படிநெருக்கி - வஞ்சனையைப்போக்கியென்றுமாம். ஆடையெதிர்ப்பவும் பாடம்.

ந.ந. இனியெல்லாயாம், (ச)தீதிலே மென்று தெளிப்பவுங் கைநீவி யாதொன்று மெங்கண் மறுத்தர வில்லாயின்

க. புலவிபொருளாக அச்சம் பிறந்ததற்கு, “சேய் நின்று.....யார்” என்பதை மேற்கோள் காட்டினர், பேராசிரியரும்; தோல். மெய்ப். சூ. அ.

உ. தோல். கற்பி. சூ. டு. இச்சூத்திரப் பகுதியின் உரையில், “எதப்பா டெண்ணி.....கடக்கிற்பார்யார்” என்பதனை மேற்கோள்காட்டி, சேய் நின்று என்றதனால் துனித்து நின்றவாறும் சினவலென்றதனால் பிரிவுநீட்டித்தவாறும், நின்னாணை கடக்கிற்பார்யா ரென்(றதனால்) அஞ்சியவாறு கூறியவாறும் காண்க. என்றனர், இவ்வுரைகாரர்.

ந. “ஒருஉக், கொடியிய னல்லார் குரனற்றத் துற்ற, முடியுதிர் பூந்தாது மொய்ம்பின வாகத், தொடிய வெமக்குரீ யாரை” கலி. அஅ: க-ந.

ச. கற்பிடத்துத் தலைவி ஊடியவழித் தலைவன்தேற்றத் தேறுமெல்லை இகந்த பொழுது தலைவன் ஊடுதற்கு, “தீதிலே மென்று..... மறுத்தர வில்லாயின்” என்பது மேற்கோள்; தோல். கற்பி. சூ. கடு. நச.

(பிரதிபேதம்) * வளியென்றாய்; † நினையாய்வந்து,

மேதக்க (கி)வெந்தை பெயரனை யாங்கொள்வேந்
தாவா (உ)விருப்பொடு கன்றியாத் துழிச்செல்லு
*மாபோற் படர்தக நாம்

எ - து: அது கேட்ட தலைவன், ஏடி! யாம் தீங்குடையேமல்லேமென்று
குளுறவும், அச்சுளுறவைக் கைகடந்து எம்மிடத்துச் சிறிதும் துணித்தநிலைமை
மீட்சியில்லையாயின், தன்கன்றைக்கட்டின இடத்தே கெடாதவிருப்பத்தோடே
செல்லும் பசுப்போலத் தீதாம் இனி நம்பாற் படர்தல் தகுமபடி, மேம்பாடுதக்க
எந்தை பெயரனை யாம் எடுத்துக்கொள்ளுவோம். †எ - று.

(ஈ)நாமென்றது இடவழு||வமைதி. தாமென்றும் பாடம். “முறைப்பெயர்
மருங்கிற் கெழுதகைப் பொதுச்சொ, நிலைக்குரி மரபி னிருவீற்று முரித்தே”
(ச) என்பதனால் எல்லா - வென்றான். புதல்வனை வாங்கவே துணிதீர்ந்தா

க. “அகன்பெருஞ் சிறப்பிற் றந்தை பெயரன்” ஐங்குறு. ௪௦௩. என்
பதும், கலி. ௭௮: ௨௪-இன் குறிப்பிலுள்ள பாகவதச்செய்யுளும் ஈண்டு
அறிதற்பாலன.

உ. (அ) “கன்றமர் கறவை மான,.....வருமே.” (ஆ) “கற்றுவின்
மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவேனே” (இ) “கன்றுகாண் கறவை
யிற் சென்றவட் பொருந்தி” (ஈ) “தனிக்கண் ழுள்ளிய புனிற்றூப்
போல, விரைவிற் செல்லும் விருப்பின னாகி” (உ) “கன்றுபிரி
கற்றூப்போற் கதறுவித்தி” (ஊ) “கன்றுகாண் கறவை யன்னுள்”
(எ) “கன்று பிரிந்துழிக், கறவையொப்பக் கரைந்து கலங்கினுள்”
(ஏ) “தாயருக் கன்று சார்ந்த கன்றெனுந் தகைய னுனை” (ஐ)
“கனைத்ததன் கன்றை நோக்கிக் கரைந்துசெல் புனிற்றூப் போல,..
.....எதிரே போந்தான்” என்பவைகளும் (ஓ) “கறவைதம் பதி
வயிற், கன்றமர் விருப்பொடு மன்று நிறை புகுதர” (கலி. ௧௧௬;
க - ௧௦.) (ஔ) “கொடுந்தொழுவி னுட்பட்ட கன்றிற்குச் சூழுங்,
கடுஞ்சூலா” கலி. ௧௧௦: ௧௩-௧௪. (ஊ) “கன்றுசேர்ந் தார்கட் கதவிற்
றாய் சென்றாங்கு, வன்கண்ண ளாய்” (கலி. ௧௧௬.) என்பவைகளும்
அவற்றின் குறிப்புக்களும் இங்கே அறிதற்பாலன.

ஈ. தலைவன், நாமென்ற து தலைவியை ஆகலின் இடவழுமையென்றார்.
“நங்கையிவ ரெனநெருக னைந்தவரோ நாமென்ன” (கம்ப. சூர்ப்ப,
௧௧௮) என்பது இங்கே அறிதற்பாலது.

ச. தொல். பொருளி. சூ. ௨௬. இதனுரையில் .இவ்வரைகாரர், “அதிர்
வில்.....நீ செல்; இனியெல்லா” என்ற பகுதிகளை மேற்கோள்
காட்டி, தலைவன் தலைவியை எல்லாவென விளித்துக்கூடலின் வருவா
யமைந்ததென்பர்.

பிரதிபேதம்) * ஆபோல் படர், † நாம் இனி, தான் இனி. ‡ என்று புதல்வனை வாங்கவே,
|| அமைதி முறைப்பெயர். -௩ என்றான் சென்றுகை,

ளாயிற்று. மறுத்தர வில்லாயி னெனவே இறந்துபடுவென்று * துளி
தீர்ந்தாள். “கரணத்தி னமைந்து” என்னும் (க) சூத்திரத்தில், “சென்றுகை
யிகந்து பெயர்த் துள்ளிய ட வழியும்” என்பதனான் உணர்க.

இதனால், தலைவிக்கு எள்ளலும் தலைவற்கு அசைவும் பிறந்தது.

இது “வெளிப்பட” (௨) என்றதனால், இயற்சீர்நிரையொன்றிப் பாவேறு
பட்ட தரவும் போக்கும் ஐஞ்சீரடுக்கிவந்த யாட்டும் வந்த கலிவெண்பா. (கசு)

(௮௨.) ஞாலம் வறந்தீரப் பெய்யக் குணக்கேர்பு
காலத்திற் றேன்றிய கொண்டூப்போ லெம்முலை
பாலொடு வீங்கத் தவநெடி தாயினை
புத்தேளிர் கோட்டம் வலஞ்செய் திவனெடு
புக்க வழியெல்லாங் கூறு;

க கூறுவேன், மேயாயே போல வினவி வழிமுறைக்
காயாமை வேண்டுவல் யான் ;

காயேம்;

க மடக்குறு மாக்களோ டோரை யயரு
மடக்கமில் போழ்தின்கட் டந்தைகா முற்ற
தொடக்கத்துத் தாயுழைப் புக்காற் கவளு
மருப்புப்பூண் கையுறை யாக வணிந்து
பெருமா னகைமுகங் காட்டென்பாள் கண்ணீர்
சொரிமுத்தங் காழ்சோர்வ போன்றன மற்றும்

கரு வழிமுறைத் தாயுழைப் புக்காற் கவளு
மயங்குநோய் தாங்கி மகனெதிர் வந்து
முயங்கினண் முத்தின னோக்கி நினைந்தே

க. தோல். கற்பியல். சூ. ரு. இச்சூத்திரப் பகுதிக்கு, தலைவன் ஆற்றா
னாய் துளியைத்தீர்த்தற்கு அவளை அணுகச்சென்று, அவன் மெய்க்
கட்கிடந்த தவறுகண்டு தலைவி ஆற்றாளாய் நீக்கிநிறுத்தலானே அவன்
ஒருவாற்றான் அவளாற்றாமையைச் சிறிது மீட்கையினாலே அவள்
கூடக்கருதிய விடத்தும் தலைவன் கூற்று நிகழும் என்று பொருள்
கூறி, “அதிர்வில்.....நாம்” என்ற பகுதிகளை மேற்கோள்
காட்டினார்; இவ்வுரைகாரர்.

உ. தோல். செய்ய. சூ. கருரு.

(பிரதிபேதம்) * துளிதீர்ந்தாள் நாமென்றது. ட கையா ளுணர்க.

நினக்கியாம் யாரே மாகுது மென்று

வனப்புறக் கொள்வன நாடி யணிந்தன

௨௦ ளாங்கே, யரிமத ருண்கண் பசப்பநோய் செய்யும்

பெருமான் பரத்தைமை யொவ்வாதி யென்ற

ளவட்கினி தாகி விடுத்தனன் போகித்

தலைக்கொண்டு நம்மொடு காயும் நீதோர்

புலத்தகைப் புத்தேளில் புக்கா னலைக்கொரு

௨௫ கோளு நினக்கவள் யாராகு மெல்லா

வருந்தியா நோய்கூர நுந்தையை யென்றும்

பருந்தெறிந் தற்றுகக் கொள்ளுங்கொண் டாங்கே

தொடியு முகிரும் படையாக நுந்தை

கடியுடை மார்பிற் சிறுகண்ணு முட்காள்

௩௦ வடுவுந் குறித்தாங்கே செய்யும் விடுவினி

யன்ன பிறவும் பெருமா னவள்வயிற்

றுன்னுத லோம்பித் திறவதின் முன்னிரீ

யையயில் லாதவ ரில்லொழிய வெம்போலக்

கையா றுடையவ ரில்லல்லாற் செல்ல

௩௫ லமைந்த தினிநின் றொழில்.

இது புத்தேளிர் கோட்டம் வலத்சேய்வீத்துக்கொண்டு வருநதற்குச் சேடியருடன் மகந் போக்கிய தலைமகள் அவள் நீட்டித்து வந்தவழித் “தாயர் கண்ணிய நல்லணிப் புதல்வனை, மாயப் பரத்தை யுள்ளிய வழி” (க)யால், தலைமகள் சீறைப்புறந்தானாகச் சொல்லியது.

இதன் பொருள்.

(௨)ஞாலம் வறந்திரப் பெய்யக் (௩)குணக்கேர்பு

காலத்திற் றோன்றிய கொண்மூப்போ(௪)லெம்முலை

க. தோல். கற். கு. கூ.

௨. “நாடுவறங் கூரினுமில் வோடுவறங் கூராத” மணி. கச: க௩.

௩. (அ)“குணகடல் கொண்டு.....வான்றெமிர்ந்து, சிதரற் பெரும்பெயல் சிறத்தலின்” மது. ௨௩௮ - ௨௪௪. (ஆ)“குணகடன் முகந்த கொள்ளை வானம்.....பெருமலை மீமிசை முற்றின வாயின” அகம். ௨௭௮: க - கூ.

௪. “சென்ற, யுனைவில, யூட்டலென் நீம்பால் யெருகு மளவெல்லா, நீட்டித்த காரணமென்” கலி. அந்: ௪ - கூ.

- (க)பாலொடு வீங்கத் தவநெடி தாயினை
 (உ)புத்தேளிர் கோட்டம் வலஞ்செய் திவனொடு
 புக்க வழியெல்லாங் கூறு

எ - து: உலகம் வற்கடம் நீங்கும்படி பெய்தற்குக் கிழக்கே எழுந்து கூதிரக் காலத்தே தோன்றிய மேகம்போல எம்முடைய முலை பாலாலே விம்மும்படி நீபோனகாலம் மிகவும்நீட்டித்ததெனக் கூறும்நிலையிலே யாயினை; ஆதலால், தேவர்கோயில் வலம்வந்து பின்னர் இவனோடே நீ சென்ற இடங் களையெல்லாம் எமக்குச்சொல்லென்றாள். எ - று.

ஈ கூறுவேன், மேயாயே போல வினவி வழிமுறைக் காயாமை வேண்டுவல் யான்

எ - து: அது கேட்டதோழி, யான்கூறுவேன்; கூறுகின்றதனை மேவி றையேபோலக் கேட்டு அதன்பிள்ளைக் கோபியாதிருத்தலை யான் நின் னிடத்தே பெற வேண்டுவே னென்றாள். எ - று.

காயேம்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, யான் நினைக்க கோபியேன் நீ கூறுகின்ற வற்றையெல்லாங் கூறென்றாள். எ - று.

- கூ மடக்(நு)குறு மாக்களோ (சு)டோரை யயரு
 (஠)மடக்கமில் போழ்தின்கட் டந்தைகா முற்ற

க. "பாலோ டலர்ந்த முலை மறந்து" கலி. அக: எ.

உ. (அ) "சுரந்தியா னரக்கவுங், கைநில்லா வீங்கிச், சுரந்தவென் மென் முலைப் பால்பழு தாகநீ, நல்வாயிற் போத்தந்த பொழுதினா னெல்லா, கடவுட் சுடிநகர்தோறு மிவனை, வலங் கொளி இ வாவெனச் சென்றாய் விலங்கினை, யீர மிலாத விவன்றந்தை பெண்டிருள், யாரிற் தவிர்ந்தனை கூறு" கலி. அச: ஈ - கூ. (ஆ) "குன்றே யனைய கடவுட் குலம்வலங் கொண்டு வ[ந்த, தெ]ரு, கென்றே விடுதத்திருவினை யேயினி யெங் கையர்பாற், சென்றே வருக மறக்கவின் தேசெம்ம லூரன்செல்வக், கன்றே யுனக்குங் கசந்தன வோவிக் கனதனமே" அம்பிகா. ௫௦௫.

ஈ. (அ) "ஒண்குறுமாக்கள்" மது. சசுக.(ஆ) "சிறுகுறுமாக்கள்" நழி. உஉ௦: ச. (ஆ) "ஊர்க்குறு மாக்கள் வெண்கோடு சுழாலின்" (ஈ) "ஊர்க்குறு மாக்க ளாட" (உ) "பல்குறு மாக்கள்" புறம். கச: க, க௦ச: உ, க௫க: எ.(ஊ) "அடர்க்குறு மாக்களொடு" (எ) "ஊர்க்குறு மாக்களும்" மணி. கந: ச௦; க௫: ௫க.

ச. "கற்றறிந்தார் கண்ட தடக்கம்"

஠. "பல்வேறுபுதல்வர்க் கண்டு நனி யுவப்பினும்" என்னுஞ் சூத்திரப் பகுதியுரையில், "ஞாலம் வறந்தீர வென்னும் மருதக் கலியுள்,

தொடக்கத்துத் தாயுழைப் புக்காற் கவளு
 மருப்புப்பூண் கையுறை யாக வணிந்து
 பெருமா னகைமுகங் காட்டென்பாள் (க)கண்ணீர்
 சொரி(உ)முத்தங் காழ்சேர்வ போன்றன மற்றும்
 கரு வழிமுறைத் தாயுழைப் புக்காற் கவளு
 மயங்குநோய் தாங்கி மகனெதிர் வந்து

‘அடக்கமில்.....போன்றன’ என்பது முதிர்ந்தாள் உண்ணயந்து கூறியது. ‘மற்றும், வழிமுறை.....அணிந்தனன்’ இதனுள் நோய் தாங்கின னென இளமைப்பருவத்து மகிழ்ச்சியும் முதிர்ந்த பருவத்து மறவியுந்தோன்றக் கூறாமையினாலும் வழிமுறைத்தாய் என்றமையானும் இஃது இடை நிலைப்பருவத்தாள் கூற்று. ‘அவட்கினிதாசி .....புக்கான்’ என்றவழி, புத்தேனென்றதும் தலைநின்றொழு மிளையோனைக் கூறியது’ என்று (தோல். கற்பி. சூ. ௧௦) நச்சினூர்க் கினியரும், “முதலொடு புணர்ந்த” என்பதனுரையில், “ஞாலம் வறந்தீர வென்னு மருதக்கலியுள், ‘அடக்கமில்.....புக்கான்’ எனவும் ‘வழிமுறைத் தாயுழைப் புக்கான்’ எனவும் ‘புத்தவளில் புக்கான்’ எனவும் வருவனவற்றுள், தொடக்கத்துத்தாய், வழிமுறைத்தாய், புத்தவள் இவ்வாறு வகுத்துக் கூறக் கேட்கின்ற காமக்கிழத்தி யென் மனைவியர் நால்வருளான்றோ! அவரெல்லாரையும் கூறாது மனைக்கிழத்தியர் இருவரென்றதொற் பயனின்றேயெனின், அவ ரெல்லாரும் இறக்கிழத்தி காமக்கிழத்தியென்ற இரண்டொருப்பினுள் அடங்குப என்க” என்றும். (தோல். களவி. சூ. ௧௬.) “பல்லுதன் மயக்கும்” என்பதனுரையில், ‘பிறவும்’ என்றதனால், தலைமகட்குரிக் தாகச் சொல்லப்பட்டவற்றுள் ஒப்பன கொள்ளப்படும் என்று கூறி, “ஞாலம் வறந்தீரவென்னு மருதக்கலியுள், ‘அடக்கமில்..... புக்கான்’ எனவும், ‘வழிமுறைத் தாயுழைப் புக்கான்’ எனவும் ‘தலைக் கொண்டு.....புக்கான்’ எனவும் கூறுதலிற் புதல்வனை ஈண் ருள் மூன்றும் காமக்கிழத்தி யாயினவாறும் இவன் மாட்டுத் தாயர் கண்ணிய நல்லணிப் புதல்வனை, மாயப்பரத்தை யுள்ளிக் கூற்று நிகழ்ந்த வாறும் கண்டுகொள்க” என்றும் (தோல். கற்பி. சூ. ௧௦) இளம்பூரணரும் எழுதியிருப்பவை இங்கே ஆராய்தற்பாலன.

௧. “கலங்காவுள்ளங் கலங்கக் கடைசிவந்து, விலங்கி நிமிர் நெடுங்கண் புலம்புமுத் துறைப்ப” சீலப். ச: ௭௦ - ௭௧.

௨. “முத்து நேர்பு புணர்காழ்’ பரி. ௧௬: ௫.

முயங்கினண் *முததின னேணக்கி நினைந்தே

†நினக்கியாம் யாரே மாகுது மென்று

வனப்புறக் கொள்வன நாடி யணிந்தன

உ0 னாங்கே, யரிமத ருண்(க)கண் பசப்பநோய் செய்யும்

பெருமான் ‡பரத்தமை யொவ்வாதி யென்று

(உ)ளவட்கினி தாகி விடுத்தனன் போகித்

தலைக்கொண்டு நம்மொடு காயுமற் றீதோர

புலத்தகைப் || புத்தேளில் புக்கா (ஈ)னலைக்கொரு

உரு கோறா நினக்கவள் யாராகு மெல்லா

வருந்தியா நோய்கூர துந்தையை யென்றும்

(ச)பருந்தெறிந் தற்றுகக் கொள்ளுங்கொண் டாங்கே

(ரு)தொடியு முகிரும் படையாக துந்தை

÷ கடியுடை மார்பிற் சிறுகண்ணு முட்காள்

ஈ0 வடுவுங் குறித்தாங்கே செய்யும் கிடுகினி

யன்ன பிறவும் பெருமா னவள்வயிற்

றுன்னுத லோம்பித் X திறவதின் முன்னிரீ

யையமில் லாதவ ரில்லொழிய வெம்போலக்

கையா றுடையவ ரில்லல்லாற் செல்ல

ஈரு (ஈ)ல்மைந்த தினிநின் றெழில்.

க. இந்நூற் பக்கம் உஎசு: ச, ரு. ஆம் குறிப்புக்கள் பார்க்க.

உ. தலைவனிலும் தான் புதல்வற்குச் சிறந்தாளாகி அவன் காதுவித்த பரத்தையர் மாட்டுச்செல்லாமல் புதல்வனைத் தன்பாற் சிறைசெய்த தற்கு “அவட்கினிதாகி.....நின்றெழில்” என்பது மேற்கோள்; தோல்- கற்பியல். சூ. ஈ. நச்.

ஈ. “மகனொடு, தானே புகுதந் தோனே யானது, படுத்தனெ னுருத னுணி யிடித்திவற், கலக்கினன் போலுமித் கொடியோ னெணச்சென், நலைக்குங் கோலொடு குறுகத் தலைக்கொண்டு” அகம். சசு: கஎ-உச.

ச. “பாருங்கெனப் புகப்பாய்ந்தவ னெடுவில்லினப் பறித்தான்” கம்ப. அதிகாயன். கசுஅ.

ரு. இந்நூற்பக்கம் சஈ0: உ-ஆம் குறிப்பும் சஈரு: க-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

சு. “அமைதல்” என்பது தவிர்தலென்னும். பொருளில் வருதற்கு இவ் வடி மேற்கோள். சீவக. சூஅஉ.

(பிரதிபேதம்) * முகச்சினிளேக்கி. † நினக்கிவாரேம், ‡ பரத்தமை, || புத்தவளிற் புக்காள்.
÷ கடியுண்ட X திறவதன்முன்னினி.

எ - து: அதுகேட்டசேடி, மடப்பத்தையுடைய சிறிய(க) அறிவில்லாத மகளிரோடே (உ) ஓரைப்பாவையைக் கொண்டு விளையாடும், வேண்டியவாறு ஒழுக்கும் பொழுதிலே இவன் தந்தை விரும்பின * பரத்தமை தொடங்குகின்ற காலத்துள்ளாகிய தாயிடத்தே சென்றவனுக்கு அவளும் (ங) இடப இலைச் சிணையைக் (ச) கைக்காணியாக இட்டு, பெரியோனே! நினது சிரிப்பினையுடைய முகத்தை யான் முத்தங்கோடற்குக் காட்டுண்டு கூறுகின்றவளுடைய சொரிகின்ற கண்ணீர்கள் முத்துவடங்கள் முத்தங் கழன்று விழுவனபோலே இருந்தன; பின்னை அவட்குப் பின்னர்வந்த தாயிடத்தே சென்றவனுக்கு அவளும் மனம் மயங்குதற்குக் காரணமான காமரோயைப் பொறுத்துத் தன் மகனெதிர்த்து தழுவிக்கொண்டு பின்னர் முத்தங்கொண்டு இவ்வின்பார்த்து, தலைவன் தன்னைக் கைவிட்ட தன்மையை நினைந்து நினக்கு யாங்கள் தாயாகின்ற முறைமை எம்மிடத்தின் நீங்கினமையின் இனி எம்முறையே மாவேமென்று கூறி இவனுக்கு அழகு மிகும்படி இவன் வடிவு தாங்கும்படியான (ரு) பின்னைப்பணிகளை ஆராப்த்து அணிந்தபொழுதே, மகளிருடைய செவ்

க. (அ) “மாவு மாக்களு மையறி வினவே” “மக்க டாமே யாறறி வுயிரே” தோல். மரபு. கு. ௩௨, ௩௩. (ஆ) “அவமதிப்பு மான்ற மதிப்பு மிரண்டு, மிகைமக்களான்மதிக்கற் பால-நயமுணராக், கையறியா மாக்க ளிழிப்பு மெதித்தேத்தும், வையார் வடித்தது லார்” நாலடி. ௧௬௩. என் பவையும் (இ) “தவஞ்செய் மாக்க டம்முடம் பிடாஅ, ததன்பயமெய்திய வளவை மான” பொருந. ௧௧ - ௧௨ என்புழி, “மக்களென்னுது மாக்க ளென்றார்; வீடுபேறு குறியாது செல்வந்தைக் குறித்தலின்” என்றும் (ஈ) மூவறு பாடைமாக்களால்” சீவக. ௧௩, என்புழி, “மிலேச்ச ராத லின், ஐயறிவிற்குரிய மாக்களென்னும் பெயராத் கூறினர்” என்றும், (உ) “கோயின் மாக்கள் மடைதிறந்திட்ட தொத்தார்” சீவக. ௧௨௭அ. என்புழி, “மக்கட்குரிய மணனின்றி அறிவுகெட்டமையின், ஐயறிவுடை யாரென்று மாக்களென்றார்” என்றும் இவ்வுரையாளர் எழுதியிருக்கும் விசேடவுரைகளும் (ஊ) “கையறியா மாக்கட்கன்றி தூலியற்றும் அறி வினையுடைய மக்கட்கு” என்னும் நள். வி. கு. ௧௬௭. விசேடவுரையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. ஓரை - மகளிர் விளையாட்டு.

௩. “பூண்டவை, எறியா வாளு மெற்ற மழுவுஞ், செறியக் கட்டி லீரிடைத் தாழ்த்த, பெய்புல மூதாய்ப் புகர்நிறத் துகிரின், மையற விளங்கிய வானேற் றவிர்ப்புண்.” கலி. அரு. ௮ - ௧௧.

௪. தெய்வத்துக்கு நேர்ந்த பொருளென்ற பொருளிற் காணிக்கை யென இக்காலத்து வழங்குமொழி, கைக்காணியின் நிலை மாறுதல் போலும்.

௫. “என்பெறு மென்று பின்னாப் பணிகளுவ் கவர்த்தார்” நீருவினா. மாமஞ்ச. ௨௫.

(பிரதிபேதம்) * பரத்தமை தொடக்கு.

வரியினையும் செருக்கினையுமுடைய மையுண்கண்கள் பசுக்கும்படி அவர்க்கு நோவைக் கொடுக்கும் நின் தந்தையுடைய *பரத்தைமைக்குணமொன்றையும் ஒவ்வாதே கொள்ளென்றான்: அங்ஙனம் கூறினவனுக்கு இனிதாயிருக்கும்படி சில மறுமொழிகளைக் கூறிப் போய்ப் பின்னை நம்மோடு ஒப்பாளாகத் தலைமைப்பாடுகொண்டு நம்மைக் காய்ந்திருக்கும் இந்தப் புலக்குந் தகைமையினையுடைய புதியவள் இல்லிலேசென்றானென்றான்; அதுகேட்ட தலைவி, ஏடா! யான் வருந்தி நோய்மிக உன் தந்தையை எந்நாளும் தான் குறித்த தொன்றை நினைவறப் பருந்தெடுத்துக் கொண்ட தன்மைத்தாக நினைவறக் கைக்கொண்டுபோம்; கைக்கொண்ட அப்பொழுதே தொடியும் உகிரும் அவைபோல் வனபிறவும் தனக்குப் படைக்கலமாகக் கொண்டு உகிராலே நுந்தையுடைய புதுமையையுடைய †மார்பின் கண்ணும் அனையவற்றாலே ஒழிந்த சிறிய இடங்களிலும் தான் குறித்தபடியிலே வடுக்களையும் அஞ்சாளாய் நிகழ்த்தும்; ஆதலால் நினக்கு அவள் என்ன உறவுடையாள்? இவனை அடித்தற்கு ஒரு கோல் ‡தருவாயாகவென்றான்; அதற்கு அஞ்சி அவன் அழுதமைகண்டு இனி அழுகையை விடுவாயாகவென்று கூறி, நின் தந்தையுடைய காதம்பரத் தையிடத்து நீ சேர்தலைப் பாதுகாத்து நீ செல்லுதற்குத் || திறவதாகிய இல்லிலும் மனத்தாற் கருதி அவன் நீங்குவனே நீங்கானென்று ஐயப்படாமல் ஒருதலையாக நீங்கானென்று துணிந்த பரத்தையர் இல்லிலும் நின் செல்வொழிந்தது கிடக்க எம்மைப்போலே கையாற்றையுடையவர் இல்லிற் சேறலன்றி வேறோர் இல்லில் நீ செல்லாதேகொள்; இனி நின்னுடைய புறத்துப் போந் தொழில்தான் முடிந்ததெனக் கூறினான். எ - று.

(க) - தொடக்கத்துத்தாயென்மமையான் அவன் முதிர்ந்தமையும்வழிமுறைத்தாயென்மமையான் அவன் இடைநிலைப்பருவத்தாளானமையும் புத்தேளென்மமையான் அவன் இளமைப்பருவத்தாளானமையும் கூறினான். நகைமுகம் காட்டென்பாள் கண்ணீர்வீழ்ந்தது இப்புதல்வனொலுள்ள பயனை நுகர்ந்து இனிமையுறது பயனில்லாப் புறத்தொழுக்கம் நிகழ்த்துகின்மமைகருதி.

இது பரத்தையரில்லிற் புதல்வன் செல்லாமற் சிறைத்தது.

இதனால், தலைவிக்கு இளியும் தலைவற்கு அசைவும் பிறந்தது.

இஃது ஜஞ்சீரடுக்கித் தனிச்சொற்பெற்று வந்த கவிவெண்பா. (கஎ)

(அட.) பெருந்திரு நிலைஇய விங்குசோற் றகன்மனைப் பொருந்துநோன் கதவொற்றிப் புலம்பியா முலமா வினையவர் தழுஉவாடு மெக்கர்வாய் வியன்றெருவிள் வினையாட்டிக் கொண்டு வரற்கெனச் சென்ற

க. இந்நூற்பக்கம் சஅஅ: ௫-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * பரத்தமை மொன்றையும். † மார்பின் கண்ணே யினைய, ‡ கொண்டுவா வென்றால். || திறவாகிய + துடக்கத்துத்.

யுளேவிலை, யூட்டலென் றீம்பால் பெருகு மளவெல்லா
நீட்டித்த காரண மென்;

கேட்ட;

அ பெருமடற் பெண்ணைப் பிணர்த்தோட்டுப் பைங்குரும்பைக்
குடவாய்க் கொடிபின்னல் வாங்கித்; தளரும்
பெருமணித் திண்டேர்க் குறுமக்க ணுப்ப
ணகணகர் மீடருவா கைப் புரிஞெகிழ்பு
நீல நிரைப்போ துறுகாற் குலைவனபோற்
சாலகத் தொல்கிய கண்ண ருயர்ரீத்தி
யாலமர் செல்வ னணிசான் மகன்விழாக்

கரு கால்கோளென் றாக்கிக் கதுமென நோக்கித்
திருந்தடிநா புரமார்ப்ப வியலி விருப்பினற்
கண்ணு துதலுங் கவுளுங் கவவியார்க்
கொண்மை யெதிரிய வங்கையுந் தண்ணெனச்
செய்வன சிறப்பிற் சிறப்புச்செய் திவ்விரா
உ௦ வெம்மொடு சேர்ந்துசென் றீவாயாற் செம்மா
னலம்புதி துண்டுள்ளா நாணிவி செய்த
புலம்பெலாந் தீர்க்குவே மன்னென் றிரங்குபு
வேற்றானுத் தாய ரெதிர்கொள்ள மாற்றாத
கள்வனாற் றங்கிய தல்லாற் கதியாதி
யொள்ளிழா யான்றீ திலேன்;

உ௧ எள்ளலான், அம்மென் பணைத்தோ ணுமர்வேயந்தகண்ணியோ
டெம்மில் வருதியோ வெல்லாநீ தன்மெய்க்க
ணந்தீஞ்சொ னல்லா ரணிந்த கலங்காட்டி
முந்தை யிருந்து மகன்செய்த நோய்த்தலை
வெந்தபுண் வேலெறிந் தற்றால் வடுவொடு
தந்தையும் வந்து நிலை.

இது வினையாட்டிக்கொண்டு வரந்தச் சேடியரோடு மகற்போக்கிய
தலைவி அவன் நீட்டித்துவந்தவழி, “தாயர் கண்ணிய * நல்லணிப் புதல்
வனை, மாயப் பாதத்தை யுள்ளிய வகை”(க)சிறைப்புறமாகக் கேட்டு வந்த
தலைவனைக் கண்டு அவள் தன்னுள்ளே புலந்தது.

க. தொல். கற்பியல். சூ. சு. *

(பாதிபெதம்) * எல்லாசு. † உன்னியவழி, உன்னியவனை,

இதன் பொருள்.

பெருந்திரு நிலைஇய வீங்குசோற் றகண்மனைப்
பொருந்துநோன் கதவொற்றிப் புலம்பியா முலமர
வினையவர் தழுஉவாடு மெக்கர்வாய் வியன்றெருவிண்
வினையாட்டிக் கொண்டு வரற்கெனச் (க)சென்றா
யுளேவிலை, யூட்டலென் றீம்பால் பெருகு னளவெல்லா
நீட்டித்த காரண மென்

எ - து: பெரிய செல்வம் நிலைபெற்ற, மிகுகின்ற சோற்றையுடைய அகன்ற மனையிடத்து இரட்டையாய் வந்து சேரும் பலகைகள் தம்மிற் பொருந்தின கதவைத் தீண்டிநின்று பிள்ளையைக் கைவிட்டுத் தனித்து யாம்வருந்தப் பிள்ளைகள் தம்மிற்கூடி வினையாடும் * இடுமணலை இடத்தேயுடைய அகற் சியையுடைய தெருவிலே பிள்ளையை † வினையாடுவித்துக்கொண்டு வருதற் கென்று போன நீ, இனிய பாலை யான் பிள்ளைக்கு ஊட்டாமல் அப்பால் பெருகச்சூரக்கும் அளவெல்லாம் பிள்ளை பாலுண்ணாதிருத்தற்கு நின்மனத்தில் வருத்தமிலையாய்த் தாழ்த்த காணம்யாது? அதனைக்கூறு. †எ - று.

கேட்டீ,

அ பெருமடற் பெண்ணைப் பிணர்த்திதாட்டுப் பைங்குரும்பைக் குடவாய்க் கொடிப்பின்னல் வாங்கித் தளரும் பெருமணித் திண்டேர்க் குறுமக்க ணைப்பணகனகர் மீடருவா னாகப் புரிஞெகிழ்பு நீல ||நிரைப்போ துறுகாற் குலைவன போற் சாலகத் தொல்கிய கண்ண ருயர்சீர்த்தி (உ)யாலமர் செல்வ னணிசான் மகன்விழாக்

க. “எம்முலை, பாலொடு வீங்கக் தவநெடி தாயினே, புத்தேளிர் கோட்டம் வலஞ்செய் திவனெடு, புக்கவழியெல்லாங்கூறு” கவி. அஉ: உ - டு.

உ. (அ) “ஆலமர் செல்வ னணிசால் பெருவிதல், போல வருமென் னுயிர்” கவி. அக: கூ-க௦. (ஆ) “புதல்வரைப், பொலந்தேர் மீயிசைப் புகர்முக வேழத், திலங்குதொடி நல்லார் சிலர்நின் தேற்றி, யாலமர் செல்வன் மகன்விழாக் கால்கோள், காண்மி னேவெனக் கண்டிநிற் குநரும்” மணி. ந: ௧௪௧ - ௧௪௩. எனவும் (இ) “ஆல்கெழு கடவுட் புதல்வ” முருகு. உடுக. (ஈ) “ஆலமர் செல்வன் புதல்வன்” சீலப். உச. “வேலனார்” எனவும் (உ) “ஆலமர் செல்வற்கு” சீறுபாண். க௭. (ஊ) “ஆலமர்கடவுள்” புறம். ௧௧அ: கூ. எனவும் வருதல் காண்க.

(பிரதிபேதம்) * இடுமணலை. † வினையாட்டு வித்து. ‡ என்ருள், || நிரைப்போது.

கநி கால்கோளென் றாக்கிக் கதுமென நோக்கித்
 (கி) திருந்தடிநா புரமார்ப்ப வியலி விருப்பிறை
 கண்ணு துதலுங் கவுளுங் கவவியார்க்
 கொண்மை யெதிரிய வங்கையுந் தண்ணெனச்
 (உ)* செய்வன சிறப்பிற் சிறப்புச்செய் திவ்விரா
 ௨௦ வெம்மொடு சேர்ந்துசென் றீவாயாற் செம்மா
 (நு) னலம்புதி துண்டுள்ளா நாணிலி செய்த
 புலம்பெலாந் தீர்க்குவே மன்னென் றிரங்குபு
 வேற்றானைத் தாய ரெதீர்கொள்ள மாற்றாத
 கள்வனாற் றங்கிய தல்லாற் கதியாதி
 பொள்ளிழா யான்றீ திலேன்

எ - து: அதனைக்கேட்பாய்; பெரிய மடலையுடைத்தாகிய பனையினுடைய
 சூடம்போலத் திரண்ட இடத்தையுடைத்தாகிய சர்ச்சரையையுடைய
 முகிழையுடைய பசியுரும்பையைக் கொடியாற் கட்டிப் பின்னினை பின்னலை
 இழுத்து அதனால் இளைக்குஞ் சிறிய பிள்ளைகளுக்குருவெ பெரிய மணி
 யழுத்தின திண்ணைய தேரிலேயிருந்து அகன்ற மனையை கோக்கி மீளுதலைச்
 செய்வானாகாநிற்க, நீலத்தினுடைய முறுக்குருகிழ்ந்து நிரைத்த பூக்கள் மிக்க
 காற்றுக்கு அசைவனபோலே சாளரங்களிலே ஒதுங்கிப் பார்த்த கண்ணினை
 யுடையார் பரந்த மிக்க புகழையுடைய ஆலின்சீழ் இருந்த இறைவனுடைய
 மகனாகிய(சு) பிள்ளையார் திருநாளுக்கு அடிக்கொள்ளுகின்றநானென்று கருதி,
 ிவரவிலே முயன்று கடுகிவந்து பார்த்து, இவனாதலாற் றிருந்தின அடியிற்
 சிலம்பொலிப்ப அணுகி, நின் கண்ணாலும், நுதலாலும் கதுப்பாலும் நின்னைத்
 தழுவிய தாயர்க்கு விளக்கத்தைக்கொடுத்தலை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்ற
 அழகிய கையினாலும் நின் தந்தைக்குத் || தண்ணென நீ செய்யுஞ் சிறப்புக்கள்
 போலே எமக்குஞ் சிறப்புக்கள் செய்து இவ்விராக்காலத்து எம்மோடே தங்
 கிப்போதலைச் செய்யவேண்டும்; [சிறப்பாலே] தலைவா! எங்கள் நலத்தின்

- க. இதனை ஐஞ்சீரடியாக்கலுமாம் உரையின் பிரதிபேதத்தால் 'கவுளும்'
 என்பதை நீக்கி விருப்பினாலென்பதை அடுத்த அடி ஆக்கலுமாம்.
- உ. தலைவன்றமரைக் கண்டவழி உவத்தலாகிற "அவன்றம் ருவத்தல்"
 என்னும் மெய்ப்பாட்டிற்கு 'செய்வன சிறப்பிற்.....தீர்க்கு
 வேமன்' என்பது மேற்கோள்; தொல்; மெய்ப்பாடு. கு. 1௨௨. இளம்.
- நு. "மாண மறந்துள்ளா நாணிலிக்கு" கவி. அக: ௧௨.
- சு. பிள்ளையாரென்றது, முருகவேளை; 'பிள்ளையார் அயனைச்சுபித்தலின்'
 'சித்தனென்பது பிள்ளையாருக்குத் திருநாமம்' 'பிள்ளையார் வேலைத்
 பிரதிபேதம்) * செல்வன: ியாயிலே, † ததலாலும் நின்னை, || கண்ணெனநீ.

புதுமையை நுகர்ந்து பின்னர் எம்மை நினையாத நாணில்லாதவன் தந்த தனிமையெல்லாம் மிகவும் போக்குவேமென்று கூறி, இவனிடத்து விருப்புத் தாலே அமையாத வேற்றுத்தாயர் எதிர்கொள்ள, அதனை மாற்றாத இக்கவ் னாலே ஆண்டுத் தாழ்க்க நின்றதன்றி, யான் வேரேரூர்- தீதுடையெனல்லேன்; ஒள்ளியாய்! என்னைக் கோபியாதேகொள்ளென்றான் சேடி. எ - று.

உசு எள்ளலான், அம்மென் பணைத்தோ ணுமர்வேய்ந்த கண்ணியோ டெம்மில் வருதியோ வெல்லாரீ தன்மெய்க்க ணர்தீஞ்சொ(க) னல்லா ரணிந்த கலங்காட்டி முந்தை யிருந்து மகன்செய்த நோய்த்தலை (உ)வெந்தபுண் வேலெறிந் தற்றால் வடுவொடு தந்தையும் வந்து நிலை

எ - து: அதுகேட்டுப் புதல்வனை நோக்கி, ஏடா! அழகையுடைய மெத் தென்ற புழங்கில்போலுந் தோளினையுடைய நம்முடைய தாய்மார் சூடின கண்ணியோடே எம்முடைய இல்லிலே நீ வருவையோவாராயோவென வெறுத் துக்கூறி, தலைவன்வந்தமைகண்டு, முன்னேயிருந்து மகன் எமக்குச் செய்த நோய்க்குமேலே எம்மைமனத்தால் இகழ்ந்திருத்தலாலே தம் மெய்யிடத்துக் கிடந்த அழகிய இனியசொல்லையுடைய நல்ல மகளிர் அணிந்த கலங்களில் வடுவைக்காட்டி ஏனை வடுக்களோடே தந்தையும் வந்து நின்றல், வெந்ததொரு புண்ணிலே வேலால் எறிந்த தன்மைத்தாயிருந்ததென அவனோடு புலந்து கூறினான். எ - று.

தனக்கு அடையாளமாகக் கொண்டு திரிதலின் வேலென்றார் 'நகர் - பின்னையார் கோயிலென்றுமாம்' ழுருது. கசுஉ, கஎசு, உஉஉ, உஉஅ; 'பின்னையாரால் வந்ததென முற்கூறி' மது. சுசுக. என்ப வற்றாலும் இவ்வழக்கு அறியலாகும்.

க. "ஒளிபூத்த நுதலாரோ டோரணிப் பொலிந்த" கவி. சுசு: கசு - உ௦

உ. (அ) "வெந்தபுண் வேலெறிந்தற்றால்" (ஆ) "வெந்ததோர் புண்ணின் கண் வேல்கொண்டு நுழைப்பான் போல்" கவி. அச:உசு. கஉ௦: கஎ. (இ) "வெந்தயரக் கண்ணின் வேலிட்டதுபோல்" (ஈ) "தழுலுறு புண்மேற் கருவி பாய்ந்தென" பெருங். (க) நந: கரு; (ச) கந: கந௦. (உ) "புன்செய் நோவில் வேலெறிந்தாற் போலும்" பெரிய. சிறுத்தொண்ட. கு௦. (ஊ) "தீநுழை புண்ணில் வேல் செறித்த தென்ன" கந்த. குமார. சசு. (எ) "வெந்த புண்ணிடை வேல்பட்ட வெம்மையான்" கம்ப. இராவணன்சோக. க௦. (ஏ) "வெவ்வே லெறிந்த விழுப்புண்ணின் மீட்டும் வெதுப்பியதோர், செவ்வெனுழைப் பவர் சீலமுன்னே" தந்தை. கசுந. (ஐ) "புண்ணி னூடெரி, யயி னுழைந் தாலென வலமந் தேங்கினான்" நைடதம். நகர்நீங்கு. அ.

(பிரதிபேதம்) * மாறாக, † அப்புதல்வனை, ‡ அனைபோலும் தோளினையுடைய தாய்மார்.

இதனால், தலைவிக்கு இளியும் தலைவற்குக் கைமிகலும் பிறந்தது.

இது தலைவிரவி ஐஞ்சீரடியும் வந்த வெள்ளைத்தரவும் தனிச்சொல்லும் தலைவிரவின வெண்பாவும் ஐஞ்சீரடுக்கிய வெள்ளைச்சரிதகமும் பெற்ற கவி வெண்பா.

(கஅ)

(அச.) உறுவளி தூக்கு முயர்சினை மாவி

னறுவடி யாரிற் றவைபோ லழியக்

கரந்தியா னரக்கவுந் கைநில்லா வீங்கிச்

சுரந்தவென் மென்முலைப் பால்பழு தாகநீ

நு நல்வாயிற் போத்தந்த பொழுதினா னெல்லா

கடவுட் கடிநகர் தோறு மிவனை

வலங்கொளீஇ வாவெனச் சென்றாய் விலங்கினை

யீர மிலாத விவன்றந்தை பெண்டிருள்

யாரிற் றவிர்ந்தனை கூறு ;

க0 நீருள், அடைமறை யாயிதழ்ப் போதுபோற் கொண்ட

குடைநிழற் றேன்றுநின் செம்மலைக் காணாஉ

விவன்மன்ற யானோவ ளள்ளங்கொண் டெள்ளா

மகனல்லான் பெற்ற மகனென் றகனகர்

வாயில்வரையிறந்து போத்தந்து தாயர்

கரு தெருவிற் றவிர்ப்பத் தவிர்ந்தனன் மற்றவர்

தத்தங் கலங்களுட் கையுறை யென்றிவற்

கொத்தவை யாராய்ந் தணிந்தார் பிறன்பெண்டி

ரீத்தவை கொள்வானா மிஃதொத்தன் சீத்தை

செறுதக்கான் மன்ற பெரிது;

உ0 சிறுபட்டி, ஏதிலார் கையெம்மை யெள்ளுபு நீதொட்ட

மோதிரம் யாவோயாங் காண்கு ;

உஉ அவற்றுள், நறாவிதழ் கண்டன்ன செவ்விரற் கேற்பச்

சுறாவே நெழுதிய மோதிரந் தொட்டாள்

குறியறிந்தேன் காமன் கொடியெழுதி யென்றுஞ்

செறியாப் பரத்தை யிவன்றந்தை மாப்பிற்

பொறியொற்றிக் கொண்டாள்வ லென்பது தன்னை

யறீஇய செய்த வினை;

* அன்னையோ இஃதொன்று,

உக முந்தைய கண்டு மெழுகல்லா தென்முன்னர்
வெந்தபுண் வேலெறிந் தற்றூ விஃதொன்று
தந்தை யிறைத்தொடி மற்றிவன் றன்கைக்கட
டந்தாரியா ரெல்லாஅ விது;

நக இஃதொன்று, என்னைத்துக் காண்க பிறரு மிவற்கென்னுந்
தன்னலம் பாடுவி தந்தாளா நின்னை
யிதுதொடு கென்றவர் யார் ;

நக அஞ்சாதி, நீயுந் தவறிலை நின்கை யிதுதந்த
பூவெழி லுண்க ணாவளுந் தவறிலன்
வேனிற் புனலன்ன துந்தையை நோவார்யார்
மேனின்று மெள்ளி யிதுவிவன் கைத்தந்தா
டான்யாரோ வென்று வினவிய நோய்ப்பாலேன்
யானே தவறுடை யேன்.

இது கடவுட் கடிநகர்தோறும் வலங்கொளிஇ வரந்தச் சேடியரோடு
மகற்போக்கிய தலைவி அவன் நீட்டித்து வந்துழி, “தாயர் கண்ணிய
நல்லணிப் புதல்வனை-மாயப் பரத்தை யுள்ளியிவழி” (க)யின்கண், தந்தை
தொடி மகன்கைக்கண்டு புலந்தாள் தன்னுள்ளே அழிந்து கூறியது.

இதன் பொருள்.

க. தொல். கம். சூ. சு. இச்சூத்திரப் பகுதிக்கு, ‘தாயரைக்கிட்டிய நல்ல
அணியையுடைய புதல்வனை மாயப்பரத்தை குறித்த வழியும் கூற்று
நிகழும்; புதல்வனைப் பரத்தைமை குறித்தவாவது தலைவன் புறப்
பெண்டிர் மாட்டுப்போகிய வழி வெகுளுமாறுபோலப் புதல்வனையும்
அவரிடைச் சென்றவழி வெகுளல்; கண்ணிய நல்லணி யெனவே
அவர்கொடுத்த நல்லணியென்பது பெறுதும்; பரத்தைமை உள்ளாத
வழி இவண்மாட்டுக் குறிப்புநிகழாதாம்; மாய மென்பது பரத்தை
மைக்குப் பண்பாகி இனஞ் சட்டாது வந்தது’ என்று கூறி, அதற்கு
இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டினர் இளம்பூரணர்; நச்சினுர்க்கினிய
ரும் இச்சூத்திரப்பகுதியில், ‘அவருள் (தாயருள்) துனியாலே வருந்திய
பரத்தையர் தம் வருத்தத்தினை உணர்த்தியும், தலைநின்றொழுகும்
பரத்தையர் தம் சிறப்புணர்த்தியும் அணிவ ரென்றற்கு, ‘கண்ணிய’
என்றார்’ என விசேடவுரை எழுதி, இச்செய்யுளை இதற்கே மேற்
கோள் காட்டியுள்ளார்.

* ‘அன்னையோ முந்தையன்’ என, தொல். கம். சூ. சு. இள. உரையிலுள்ளது.
(பிரதிபேதம்) † நல்லிசைப், ‡ யசையின்கண்.

(க) உறுவளி தூக்கு முயர்சினை (உ) மாவி
 னறுவடி யாரிற் றவைபோ லழியக்
 .. கரந்தியா (ஈ) னரக்கவுங் கைநில்லா வீங்கிச்
 சுரந்த (ச) வென் மென் ட முலைப் பால்பழு தாகரீ
 னு நல்வாயிற் போத்தந்த ட்பொழுதினா னெல்லா
 கடவுட் கடிநகர் தோறு மிவனை
 வலங்கொளி இ வாவெனச் சென்றாய் விலங்கினை
 யீர மிலாத விவன் றந்தை பெண்டிருள்
 யாரிற் றவிரந்தனை கூறு

ஏ - து: ஏ! நீ நல்வாயிலினின்றும் போதலைச்செய்த காலத்தின்
 கண்ணே தெய்வங்களை யுடையதாகிய மிகுதிகளையுடைய கோயில்கடோறும்
 இவனை வலஞ்செய்வித்து வாவென்று யான் கூறச் சென்ற நீ யான் கூறிய
 கூற்றினேத் தப்பினாய்; இனி மாவினுடைய உயர்ந்த கொம்புகளினின்றும் மிக்க
 காற்றால் அசைக்கும் நறிய (ஈ) வடுக்கள் காம்பு முறிந்தனபோலே பால் மிகக்
 குதிக்கையினாலே அதனை மறைத்து யான் அங்கையால் அழுக்கித் தேய்க்கவும்
 அந்தக் கையினெல்லையில் நில்லாவாய் விம்மிச் சுரந்த என்னுடைய மெல்லிய
 முலையிற் பால் பிள்ளை உண்ணாமற் பாழேபோம்படி அருளில்லாத இவன்
 தந்தையுடைய பரத்தையர்களுள் யாருடைய இல்லிலே தங்கினாய்; சொல்
 வென்றாள். ஏ - து.

- க. உறு என்னு முரிச்சொல் மிகுதியென்னும் பண்புணர்த்தி வருதற்கு
 இவ்வடி மேற்கோள். நன். உரி. கு. கடு. மயிலை; விருத்தி. இரா.
- உ. "நறுவடிமாவின்" (கலி. ௪௧: ௧௪) என்பதும் அதன் குறிப்பும்பார்க்க.
- ஈ. "அரக்க நில்லா கண்ண நீர்கள்" நாலாயிர. நாச்சியார். ந: ௪.
- ச. (அ) "எம்முலை, பாலொடுவீங்கத்தவநெடிதாயினே, புத்தேளிர்கோட்டம்
 வலஞ்செய் திவனொடு, புக்க வழியெல்லாம் கூறு" (ஆ) "சென்றா,
 யுளைவிலை, யூட்டவென் தீம்பால் பெருகு மளவெல்லா, நீட்டித்த
 காரணமென்" கலி. அஉ: ௧ - ௫. அந: ௪ - ௬.
- டு. "முனித்தலைக் கண்ணி நெற்றிச் சிறார்முலை முழாலிற் பில்லிப்,
 புனிற்றுப்பால் பிலிற்றித் தேமா வடுவிறுத் தாங்குப் பாய, நுனித்துக்
 கண்ணரக்கி நோக்கா தொசிந்துநின் றார்க ளன்றே, கனிப் பெறறை
 மலிந்து நின்ற கற்பகப் பூங்கொம் பொத்தார்" சீவக. உஊசக.

(பிரதிபேதம்.) * யான்காக்கவும். † முலைபால் பழுதாக. ‡ பொழுதினாள், || வாகவிலை நின்றாய்.
 ÷ யாங்கையால்.

க0 நீருள், (க)அடைமறை *யாயிதழ்ப்(உ)போதுபோற் கொண்ட
 குடைநிழற் றேன்றுநின் செம்மலைக் காணூஉ
 விவன்மன்ற யானேவ வுள்ளங்கொண் டெள்ளா
 மகனல்லான் பெற்ற மகனென் றகனகர்
 வாயில் வரையிறந்து போத்தந்து தாயர்

கரு தெருவிற் றவிர்ப்பத் தவிர்ந்தனன் மற்றவர்
 தத்தங் கலங்களுட் கையுறை யென்றிவற்
 கொத்தவை †யாராயந் தணிந்தார் பிறன்பெண்டி
 ரீத்தவை †கொள்வானு (நு)மிஃதொத்தன் (சு)சீத்தை
 ||செறுதக்கான் மன்ற பெரிது

எ - து: நீரிடத்தே (ரு) இலையின்கீழே மறைந்துநின்ற அழகிய இதழை யுடைய தாமரைப்புப்போலே எடுத்த பச்சைக்குடையின் நிழலிலே !தோன்று கின்ற நின்பிள்ளையைக்கண்டு தாய்மார் யான் நேரம்படி மனத்தைக்கைக் கொண்டு பின்னர் என்னை நினைபாத நன்கு மதிக்கும் மகனல்லாதவன் பெற்ற மகன் அறுதியாக இவனென்று கருதி அகன்ற மனையினுடைய †வாயிலி னெல்லையைக் கைவிட்டுப்புறப்பட்டித் தெருவிலேவந்து தடுப்ப அவரிடத்தே

க. இந்நூற்பக்கம் உசு: க-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. (அ)“திண்கதிர் மதாணி யொண்குறு மாக்களை, யோம்பினர்த் தழீஇத் தாம்புணர்ந்து முயங்கித், தாதணிதாமரைப் போதுபிடித் தாங்குத், தாழு மவரு மோராங்கு விளங்க” மதுரை. சசுக - சசுச. (ஆ) “போதவிழ் தாமரை யன்னநின், காதலம்புதல்வன்” ஐங். சஉச. (இ) “வழுவில் பொய்கையுண்மலரென வளர்ந்துமையாடி” சீவக.உஎடுசு. (ஈ) “இவர்பெரி தளவி லாற்றலைப், பொருந்தின ராயினும் பூவின் மெல்லியர்” கம்ப. தாடகை. கஎ. எனவும்(உ) “பொய்கைப் பூவினும் நறுந்தண்ணியளே” ஐங். கஎ. (ஊ) “பதுமப் போதளுள்” கம்ப. மீட்சி. எசு. எனவும் (எ) “புள்ளிதழ்த் தாமரைப் போதுமழு மூரனை” ஐந்-எழ. இ0. எனவும் வருதல்காண்க.

ந. “இஃதொத்தன்” இந்நூற்பக்கம் ஈஅசு: ஈ-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

ச. சீத்தை. கலி, சுசு: உஉ குறிப்புப்பார்க்க.

(அ) “தாமரை, தேமரு குடையிலை கவிப்பத் தேவியர், பூமரு மடற் தையர் போன்று தோன்றினார்” துளா. சுயம்வர. கநக. (ஆ) “பாசடை கவிக்க யாக.....பொய்கை சேய்க்கு வளம்பட

* ‘அனுவாழுகிற் றன்றே’ கந்த. திருவாவதார. கக0.

(யரதிபேதம்) * ஆயித்போது. † ஆய்பாயந்து, ‡ கொள்வானிஃதொத்தன், || செறுத்தக் கான், †வாசலின்,

தங்கினான்; அதனாலே பின்னை அவர்கள் தம்முடைய தம்முடைய அணிகளில் இவன் வடிவிற்கு ஒத்தவையிற்றை * ஆராய்ந்து (௧) கைக்காண்டென்று அணிந்தாரென்றான் சேடி; அதுகேட்டதலைவி தனக்கு அயலாயிருக்கின்ற தந்தையுடைய பரத்தையர்கொடுத்தவையிற்றை இவனொருவன் †வாங்குவா (௨)னும், இனி இவன் கைவிடப்படமெவன் அறுதியாக மிகவும் நம்மாற்கோபித்தல் தக்கானென நெஞ்சொடுகிறான். ௭ - று.

‘அடைமறை.....செம்மல்’ என்றது: இலையும்பூவும், குடைக்கும் புதல்வற்கும் உவமையாய் (௩)விரவிநின்றது. இதுசீனைக்கு முதல்வந்தது. ௨௦ (௪)சிறுபட்டி

௭-து: காவலின்றி வேண்டியவா நொழுதுவாய். ௭ - று.

ஏதிலார் கையெம்மை யெள்ளுபு நீதொட்ட
மோதிரம் யாவோயாங் காண்கு

௭ - து: நீ எம்மை இகழ்ந்து இட்ட பரத்தையர் கையின் மோதிரங்கள் யாவை? யாம் அவற்றைக்காண்பேன். ௭ - று.

யாங் காண்கு, பன்மையொருமை மயக்கம். யானும் †பாடம்.

௨௨ அவற்றுள், (௫)நறாவிதழ் கண்டன்ன செவ்விரற் கேற்பச்
(௬)||சுறவே நெழுதிய (௭)மோதிரந் தொட்டாள்

௧. இந்நூற்பக்கம் சக்க: ச-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

௨. “ஒருவனா மானுட னேகை மாநகர், வருவனும் விநன்மணி மாநெடுஞ்சமர், பொருவனா மவனுயிர் பொன்ற வென்றிடர், தருவனும்” வில்லி. மணிமான். ௮௦: என்பது முதலியவற்றில் ஆமென்பது இவ்வாறே செற்றகுறிப்பில் வந்திருத்தல் காண்க.

௩. “அடைமறை.....காணுஉ” என்பது உவமை பலபொருள் விரவி வந்ததற்கும் தோல். உவம. சூ. ௨. இளம். முதற்குச் சீனையுமமாய் வந்ததற்கும் மேற்கோள்; தோல். உவம: சூ. ௬. இளம்: பேர்; இ - வி. சூ. ௬சக.

௪. “சிறுபட்டி” கலி. ௫௧: ச என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

௫. “நறா அவவிழ்ந் தன்னவென் மெல்விரற் போது” கலி. ௫௪: ௬.

௬. “அவ்வாய் மகரத் தண்கினர் மோதிரம்”

௭. (அ) “மணிநாம மோதிரந் தொட்டு” சீவக. ௧௦௪௦. (ஆ) மாதிரத்தம ரேனையோரையும் வல்லி வென்றுதன் முத்திரை, மோதிரச்சுவ டேற்றிறைஞ்ச முடித்து” விநாயக. சிந்தாமணிவிநாயகர். ௭௧.

(பிரதிபேதம்) * ஆய்ந்தாய்ந்து, † வாங்குவானாயினிவன், கைவிடப்படும்இவன் அறுதியாக, ‡ பாடம் நறவிதழ்; || சுறவேநெழுதிய.

குறியறிந்தேன் காமன் (க)கொடியெழுதி யென்றுள்
செறியாப் பரத்தை யிவன்றந்தை மார்பிற்
பொறியொற்றிக் கொண்டாள்வ லென்பது தன்னை
* யநீஇய செய்த வினை

எ - து: அம்மோதிரங்களுள் நரம்பூவைக் கண்டாற்போன்ற சிவந்த
விரலுக்குப் பொருந்தச் சுறவிலேற்றைக் குழித்த மோதிரத்தை இட்டவ
ளுடையகருத்தை அறிந்தேன் ; காமன்கொடியாகியமகரத்தை மோதிரத்தே
நுழித்தாற்போல வேறென்றிலே அழுத்தி அதனை எந்நாளும் அடங்காத
பரத்தைமைக்குணத்தையுடைய இவன் தந்தைமார்பிலே பொறியாக ஒற்றி
அடிமைக்கொண்டு ஆண்டுபோதுவேனென்று சொல்கின்ற வார்த்தை தன்னை
எனக்கு அறிவித்தற்குச் செய்ததொரு தொழிலெனப் புலந்து அவனொடு
கூறினான். எ - று.

“கடல்வாழ் சுறவு மேறெனப்படுமே” என்றதனம்(உ)||சுறவேறென்றார்.
பரத்தைமை பரத்தை யென - நின்றது; “தன்வயி னூரிமைபு மவன்வயிற்
பரத்தையும்” (ங) என்றார் ஆசிரியராகவின்.

அன்னையோ

எ - து: நீயும் அத்தன்மையையோ ! எ - று.

புதல்வாகிய நீயும் எம்மை இகழுந்தன்மையையோ x என்றதாம். இது
புதல்வனை சோக்கிக்கூறியது.

இஃதொன்று,

எ - து: இவ்விசுழ்ச்சியும் நாமே செய்துகொண்டதொன்றென நெஞ்
சொடு கூறினான். எ - று.

உக + முந்தைய கண்டு மெழுகல்லா தென்முன்னர்
(ஃ)வெந்தபுண் வேலெறிந் தற்றா விஃதொன்று

க. (அ) “வில்லா னிகொடிய கலம்” (ஆ) “ஆடுகொடி யணிந்தவய
ரலங்கல்வரை மார்பன்” கீவக. உசஎஎ, உசஅந.

உ. தோல். மரபி. சூ. ச௦. பேர். நஅ. நச். இதுணாயில் சுறவின் ஆண்
ஏறெனப்படுதல் மரபென்பதற்கு, “சுறவே நெழுதிய மோதிரந்தொட்
டாள்” என்பது மேற்கோள்.

ங. தோல். கள. சூ. உ௦.

ச. “வெந்தபுண் வேலெறிந் தற்றால்” (கலி. அந: ௩௦) என்பதும் அதன்
குறிப்பும் பார்த்து.

(பிரதிபேதம்) * அறியீய், + நாமப்பூவை. † குறித்தாற்போல.||சுறவேறென்றார், ‡ நிற்கும்,
x என்றதாம் புதல்வனைசோக்கி இஃதொன்று. † - முந்தைய யனகண் டெஃ.

(க) தந்தை யிறைத்தொடி மற்றிவன் றன்கைக்கட்
டந்தாரியா ரெல்லா அ விது

எ. - து: பின்னே என்முற்பட்டனவற்றைக் கண்டும் தலையெடுக்கமாட்டாத
என்முன்னே வெந்ததோர் புண்ணிலே வேலாலே எறிந்த தன்மைத்தாக
இஃதொன்று இவன் றந்தையுடைய முன்கையிற் ரொடியை இவன் கை
யிடத்தே || இட்டவர் யார்தான்? கூறென்றான். எ - று.

15. இஃதொன்று, என்னொத்துக் காண்க பிறரு யிவற்கென்னுந்
தன்னலம் பாடுவி X தந்தாளா நின்னை
யிதுதொடு + கென்றவர் யார்

எ - து: அவன் = கூறமையின், எடா! இத்தொடி என்னை ஒழிந்தவர்களும்
இத்தலைவற்கு என்னையொழித்த வனப்பை வழிபடும்படியைக் காண்பார்க
ளாக(?) வென்று கூறுந் தன் நலத்தை யிகுத்துப் புகழ்கின்மவளாயிருக்குந்
தந்தவன். இவ்விகழ்ச்சியும் நாமே செய்துகொண்டதொன்றென நெஞ்சொடு
கூறினான்; கூறி, புதல்வனை நோக்கி நின்னை இத்தொடியை இடுகவென்று
சொன்னவர் யார்தானென்று கூறினான். எ - று.

16. அஞ்சாதி, (உ) நீயுந் தவறிலை நின்கை யிது தந்த
பூவெழி லுண்க ணவருந் தவறிலள்
(17) வேனிற் புனலன்ன நுந்தையை நோவார்யார்
மேனின்று மெள்ளி யிதுவிவன் கைத்தந்தா

க. “தந்தை யிறைத்தொடி.....எல்லாவிது” என்பது, ‘பல்வேறு
புதல்வர்க்கண்டு நனியுவப்பினும்’ என்புழி, தாயர்கொடுப்ப்புதல்வன்
கொண்டமைக்கு மேற்கோள்; தோல். கற்பி. சூ. க0. 13.

உ. “நீயுந் தவறிலை நின்னைப் புறங்கடைப், போதர விட்ட நுமருந்
தவறிலர், நிறையழி கொல்யானை நீர்க்குவிட் டாங்குப், பறையறைந்
தல்லது செல்லற்குவென்னு, விறையே தவறுடையான்” (கலி. சூ. 15:
15-16.) என்பதும் அதன் குறிப்பில் இவ்விடத்துக்குப் பொருந்து
வனவும் நோக்குக.

கூ. வாளாதே யுவமஞ்செய்து உற்றது உணர்த்தாத வழியும்
மாறு உண்டென்பதற்கு, “வேனிற் புனலன்ன நுந்தையை நோவார
யார்” என்பது மேற்கோள்; தோல். உவம. சூ. 10.

(பிரதிபேதம்) * தொடஇமற்றிஃதெவன், † கண்டிதலை, ‡ தன்மைத்தாக விவன், || இட்டவன்
யார் தானெனக் கூறென்றான், X தந்தாளோநின்னை, + என்றவளையார். =
கூறமையின் இத்தொடி.

டான்யாரோ வென்று வினவிய நோய்ப்பாலேன்
யானே தவறுடையேன்.

எ - து: அவன் அதற்கு அஞ்சினமை கண்டு அஞ்சாதேகொள்; இதனைத் தொட்டுவந்த நீயுந் தவறுடையையல்லீ; நின் கையிலே இத்தொடியையிட்ட பூவினது அழகையுடைய மையுண்கண்ணையுடைய பரத்தையுந் தவறுடைய எல்லள்; (க)வேனிற்காலத்துப் புதுப்புனல்போல எல்லார்க்கும்பயன்படுகின்ற துந்தையை ஈண்டு நோவாரில்லை; நமக்கு மேலாய்நின்றதுந் தன்னலம்பாடிப் பின்னரும் நம்மை இகழ்ந்து இத்தொடியை இவன் கையிலிட்டவன் யாரோ வென்றுகேட்ட இந்நோயின் கூற்றேறாகிய யானேயன்றே தவறுடையே எனனத் தன்னுள்ளே அழிந்து கூறினான். எ - து.

இது, பரத்தை தன் (உ) சிறப்பு உணர்த்தி அணிந்தமைகூறிற்று. 'மேனீன்று மெள்ளி' என்றதற்கு, முற்காலந் *தொடங்கி இகழ்ந்தென்றுமாம்.

இதனால், தலைவிக்கு எள்ளல் தோன்றிற்று.

இது தலைவிரவி ஐஞ்சீரடுக்கிவந்த கலிவெண்பா.

(கக)

(அரு.) காலவை, சுடுபொன் வளைஇய வீரமை சுற்றொடு

பொடியமுற் புறந்தந்த செய்வுறு கிண்கிணி;

ந. உடுத்தவை கைவினைப் பொலிந்த காசமை பொலங்காழ்மேன்
மையில் செந்துகிர்க் கோவை யவற்றின் மேற்
றைஇய பூந்துகி லைதுகழ லொருதிறை;

சு. கையதை, அலவன் கண்பெற வடங்கச் சுற்றிய
பலவுறு கண்ணுட் சிலகோ லவிர்தொடி ;

அ பூண்டவை, எறியா வாளு மெற்றா மழுவுஞ்
செறியக் கட்டி யீரிடைத் தாழ்ந்த
பெய்புல மூதாய்ப் புகர்நிறத் துகிரின்
மையற விளங்கிய வானேற் றவிர்பூண்;

கஉ சூடன, இருங்கடன் முத்தமும் பன்மணி பிறவு மாங்
கொருங்குடன் கோத்த உருளமை முக்காழ்மேற்
சுரும்பார் கண்ணிக்குச் சூழ்நூ லாக

க. ஆன வேனிலின் மாந்தர்போ லலர்த்தடம் பொழிலுந், தானு மாடுதல் கருதியோ..... புனல்பரந் தொழுகியதால்" திருவாணைக். ஆரஞ் சாத்து. ௨௦.

இந்நூற்பக்கம் சகஅ: க-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

(ம்) * தடங்கி.

வரும்பவிழ் நீலத் தாயிதழ் நாணச்
சுரும்பாற்றுப் படுத்த மணிமருண் மாலை;

௧௭ ஆங்க, அவ்வும் பிறவு மணிக்கணி யாகநின்
செல்வறு திண்டேர்க் கொடுஞ்சினை கைப்பற்றிப்
பைப்பயத் தூங்குநின் மெல்விற் சீறடி
நோதலு முண்டெங் கென்கை வந்தீ
செம்மானின் பாலுண் ணிய;

௨௨ பொய்போர்த்துப், பாண்டலை யிட்ட பலவல் புலையனைத்
தூண்டிலா விட்டுத் துடக்கித்தான் வேண்டியார்
நெஞ்சம் பிணித்த ரொழிலாத் திரிதரு
துந்தைபா லுண்டி சில;

௨௬ துந்தைவாய், மாயச்சூ டேறி மயங்குநோய் கையிகப்
பூவெழி லுண்கண் பனிபரப்பக் கண்படா
ஞாமர்பா லுண்டி சில;

௨௯ அன்னையோ, யாமெம் மகனைப்பா ராட்டக் கதுமெனத்
தாம்வந்தார் தம்பா லவரொடு தம்மை
வருகென்றார் யார்கொலோ வீங்கு;

௩௨ என்பால், பாராட் டெவந்தோய் குடியுண் டத்தையென்
பாராட்டைப் பாலோ சில;

௩௪ செருக்குறித் தாரை யுவகைக்கூத் தாட்டும்
வரிசைப் பெரும்பாட்டொ டெல்லாம் பருகீத்தை
தண்டுவென் ஞாயர்மாட்டைப் பால்.

இது தலைவி தன் மகனைப் பாராட்டிப் பால் கூறிட்டு * ஊட்டுகின்ற
வழிச் சிறைப்புறமாகக் கேட்டுப் புக்க தலைவனைக்கண்டு தன்னுள்ளே
புலந்து புலவியோடு பின்னும் பாராட்டியது.

இதன் பொருள்.

(க)காலவை, சுடுபொன் வளைஇய வீரமை சுற்றொடு
பொடியழற் புறந்தந்த (உ)†செய்வுறு கிண்கிணி

யிரு
ர்மர் காலே”

க. இச்செய்யுளின் க, ன, ச, அ, கஉ. இவ்வடிகளின்முதலிலும். ௩. எனவும்
க, ன, அ, க0, கஉ. இவ்வடிகளின்முதலிலும் கூன்வந்திரு;
நோக்கற் பாலது.

வாடு வாளணி

உ. “செய்வு” இந்நூற்பக்கம் ௪௭: க-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க. அக: ௩ - ௪.

(பிரதிபேதம்) * ஊட்டுவழி, † செய்யுறு.

எ - து: செம்மால்! நின்(க)காலிற் கிடக்கின்றவை, *சுடும்பொன்னாலே வளைத்த இரண்டாய் அமைந்த †காற்சரியோடே பண்ணுதலைத் தான் உறுகின்ற, (உ)பொடி மூடுதழலாலே நிறம் உண்டாகப்பட்ட ‡சதங்கை. எ - று.

(ஔ)சுடும்பொன், எக்காலமும் பொன்னென (சு) முக்காலத்திற்கும் உரிய பொன்னின் இயல்பு கூறிற்று; சுடும்பொன்னென வினைத்தொகையாகாமையென உணர்க.

ஊ உடுத்தவை, (஠)கைவினைப் பொலிந்த காசமை பொலங்காழ்மேன்மையில் (சு)செந்துகிரீக் கோவை யவற்றின் மேற்றையைய பூந்துகி லைதுகழ ||லொருதிரை

எ - து: (எ)அல்குலிற்கு உடுத்தவை,கைத்தொழிலாலே பொலிவுபெற்ற மணிகள் இடையிடை அமைந்த பொன்மணிகளையுடைய வடம்; அதின் -மேலே அழுக்கில்லாத சிவந்த பவளவடம்; அவற்றின்மேலே xஉடுத்தின ஐதாய்க் கழல்கின்ற ஒன்றாகிய திரைத்த பூந்துகில். எ - று.

வடங்கள் தோன்றத் + திரைத்தாரென்றார்.

க. இந்நூற்பக்கம் சஎஅ: எ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. (அ)“நிறம்பெறப், பொடியழற்புறந்தந்த பூவாப்பும் பொலன்கோதை” கலி. 10ச: க-உ. (ஆ) “ஒள்ளழற்புரிந்த தாமரை” (இ) “அழல்புரிந்த வடர்தாமரை” புறம். கக: கசு, உக: க.

ஊ. “சுடும்பொன்” ஐங். சஊஉ; பரி. உக: கஅ.

ச. தோல்.

஠. பவழக் காசொடு பன்மணி விரைஇத், திகழக் கோத்த செம்பொற்பாண்டில், கைவினைக் கொளுவிற் செய்துநலங் குயின்ற, வெண்ணற் காழ்திரை” பெருங். (உ) கக: கசஉ - கச஠.

சு. (அ) “நுண்ணுகி னுழைந்த வல்குற் பவளமொத்து” சீவக. ககஅச. (ஆ) “செந்துகிரீக் கோவை சென்றேற் தல்கு, லந்துகின் மேகலை யசைந்தன வருந்த” (இ) “அந் துகிரீக் கோவை யணியொடு பூண்டு” சீலப். ச: உக - ஊ0, கச: கஊ. (ஈ) “அன்பவள மேகலையோ டப்பாலைக் தப்பாலர னென்கின் றுளால்” தேவாரம்.....(உ)“பவழஞ் சேர்ந்த பல்தாழல் குலர்” பெருங். (க) சஊ: கசசு.

க. ஆன்கொள்வீ ரல்குலோர் கோவணம்? தே.....(ஆ) “துளிக்கு கருந் கருங்குழற் றேகைமாருயிர், விளிக்குமென் றல்குலை மறைத்த சாத்து, பளிக்குவெள் றுடையின்மேற் பசும்பொனம்பரங், களிக்கும் உ. இந்நூன்னவன் கவினச் சற்றினான்” காஞ்சி. நகரேற்று. உ00.

(பிரதிபேதம்) * றிபொன் எக்காலமும்.....உணர்க சுடும்பொன்னாலே. † காற்கற்றை, ‡சதங்கையெடுத்தவை ||ஒருதிரை, - மேலேயழுக்கில்லாத, x உடுத்த ஐதாய், + திரைத்தார் கையதை.

சு கையதை, அலவன் கண்பெற வடங்கச் சற்றிய
பலவுறு கண்ணுட் சிலகோ லவிர்தொடி

ஏ - து: கையிடத்தது, நெண்டின்கண் தன்மைபெற நெருங்கப் பல
அருப்புத்தொழில் குழப்பட்ட சில கோற்றொழில் அவர்கின்ற இரண்டாய்ச்
சேருந் தொடி. எ - று.

(க)கண்ணுள் - தொழில்.

அ பூண்டவை, எறியா வாளு மெற்ற மழுவுஞ்
செறியக் கட்டி யீரிடைத் தாழ்ந்த
பெய்புல (உ)மூதாய்ப் புகர்நிறத் துகிரின்
மையறவிளங்கிய (ஈ)வானேற் றவிர்பூண்

எ - து: பூணப்பட்டவை, வெட்டாத வானும் வெட்டாத மழுவும்
நெருங்கக் கட்டி இரண்டு புறத்தினுத் தங்கின மழைபெய்த *புலத்து ஈயன்

க. (அ) “கண்ணுள் வினைஞர் கைவினை முற்றிய, நுண்வினைக் கொல்லர்”
சீலப். கசு: க௦௫ - க௦௬. (ஆ) “கண்ணு ளாளர் கைபனை கிடிகும்”
பேருங். (ஊ)க: ஈ௦. எனவருதல்காண்க. (இ)கண்ணுள்ளென்பது சித்திர
மெழுதுதலும் கூட்தாடுதலுமாகிய கண்ணுள் நிறுத்தும் தொழிற்றிறத்
திற்கும் பெயராம்.

௨. (அ) “தண்பெய லெழிலி, யணியிகு கானத் தகன்புறம் பரந்த, கடுஞ்
செம். மூதாய்” நற். ஈசுஉ: ஈ - ஊ. (ஆ) “தண்பெயல் பொழிந்த
பைதுறு காலேக், குருதியுருவி நெண்ண்செம் மூதாய், பெருவழி மருங்
கிற் சிறுபல வரிப்ப” அகம். எசு: ஈ - ஊ. எனவும் (இ) “அரக்கு நிற
வுருவி னீயன் மூதாய்” அகம். கஈக: கஈ. (ஈ) “ஈயலின் மூதாய் பரப்ப
வினமரீஇக், கோவல ருதுங் குழலிரங்கக்-கோவந், தவழக்கார் செய்
தன்று” நாற்கவி. சூ. கஎ௦. மேற்கோள். எனவும் (உ) “அரக்கத்
தன்ன செந்நிலப் பெருவழிக், காயாஞ் செம்ம று அய்ப் பலவுட,
னீயன் மூதாய் வரிப்பப் பவளமொடு, மணியிடைந் தன்ன குன்றம்”
(ஊ) “மணியிடை பவளம் போல வணியிகக், காயாஞ் செம்ம
று அய்ப் பலவுட, னீயன் மூதா யீர்ப்புறம் வரிப்பப், புலனணி
கொண்ட காரெதிர் காலே” (எ) “பெயல்பெய்து கழிந்த பூநாறு
வைகறைச், செறிமண னிவந்த களர்தோன் றியவிற், குறுமோட்டு
மூதாய் குறுகு றோடி, மணியிடை பவழம் போலக் காயா, வணியிடு
செம்ம லொளிப்பன மறையக், காரக்கவின் கொண்ட காமர் காலே”
அகம். கசு: க - ச, ஈ௦சு: கஈ - கசு, ஈஎசு: க௦ - கஊ. எனவும்
வருவன காண்க.

௩. (அ) “மருப்புப்பூண்” (ஆ) “பொலஞ்செய் மழுவொடு வாளணி
கொண்ட, நலங்கிள ரொண்பூண்” கலி. 112: 12; அசு: ஈ - ச.

(பிரதிபேதம்) * புலத்தின் மூதாயினது.

மூதாயினது புகரையுடைத்தாகிய நிறத்தையுடைய பவளத்தாற் செய்த அழக்
கறவிளங்கிய இடபத்தையுடைய விளங்குகின்ற பூண். எ - து.

கஉ சூடின, இருங்கடன் *முத்தமும் பன்மணி †பிறவு மாந்
கொருங்குடன் கோத்த வருளமை (க) முக்காழ்மேற்
சுரும்பார் கண்ணிக்குச் சூழ்நூ லாக
வரும்பவிழ் நீலத் தாயிதழ் நாணச்
(உ) சுரும்பாற்றுப் படுத்த மணிமருண் மாலே

எ - து: சூடப்பட்டன, கரிய கடலின் முத்தும் அதனுடனே பல
மணிகள் பிறவுஞ் சேரக்கோத்த உருட்சி அமைந்த மூன்றுவடம்; அதின்மேலே
கிடக்கும் நூலாற் சூழ்ந்த சுரும்புகள் ஆரும் கண்ணிக்குப் பொருந்தும்படியாக
நடுவே கிடக்க அரும்புகள் அலர்ந்த சில நீலத்தினது ஆய்ந்த இதழ் நாணம்
படியாக நீலமணியாற் பண்ணின சுரும்புகளைப் போக்கின கண்டார் மருளும்
மாலே. எ - து.

கஎ ஆங்க, உரையசை.

அவ்வும் பிறவு மணிக்கணி யாகநின்
||செல்வுறு திண்(ந)டேர்க் கொடுஞ்சினை கைப்பற்றிப்
பைபயத் தூங்குநின் மெல்விரற் சீறடி
நோதலு ÷ முண்டிங் கென்கை வந்தீ
செம்மானின் பாஅண் ணிய

எ - து: யான் கூறியவையும் பிறவும் நின்னழகிற்குமேலே ஓர் அழகாகச்
செறியும் நின்னுடைய மெல்லிய விரல்களையுடைய சிறிய அடிகள் இங்ஙனந்
திரிந்ததற்கு நோதலமுண்டு; அதனைத் தவிர்ந்து நின்னுடைய உருட்டுதலுறு
கின்ற திண்ணிய தேரில் வளைந்த(ச)தாமரைமுகையினைக் கையாலே பிடித்து
மெத்தென மெத்தென அசையாநின்று இவ்விடத்து என் கையிடத்தே வரு
வாய்; நினக்கென்று வைத்த பாலையுண்டற்கு. எ - து.

க. (அ) “முக்காழ் கயந்தலைத்தாழ்” கவி. அசு: உ. (ஆ) “மயிர்ப்பறஞ்
சுற்றிய கயிற்கடை முக்காழ்” மணி. ந: கநடு.

உ. (அ) “கன்றூற்றுப் படுத்த புன்றலைச் சிறுஅர்” குறுந். உசக. (ஆ)
“கதிராற்றுப் படுத்த முதிராத் துன்பமொடு” மணி. ஓ: கநக.

ந. (அ) “நெடுந்தேர்க் கொடிஞ்சிபற்றி, நின்றேன்” அகம். கக: உச-ந.
(ஆ) “மணித்தேர்க் கொடுஞ்சி கையாற் பற்றி” மணி. ச: சஅ.

ச. (அ) “பண்டரித னுந்தியயன் வந்தபுழ முந்தைப், புண்டரிக மொட்
டனைய மொட்டினது” கம்ப. தேரேறு. சஎ. (ஆ) “கோகனக முகை
யினைய கொழங்கனாகக் கொடுஞ்சியன்” இராமா. சந்திர. அ.

(பிரதிபேதம்) * முத்தம், †பிறவு, மொருங்கு, பொருத்தம்படி. || செல்வுறு, ÷ உண்டிற்கு.

அணியாகத் தூங்கும் நின்னென்க. தேர்க்குத் தாமரை (க)சினையாதலின் அதனைச் சினையென்றார்.

௨௨ பொய்போர்த்துப், பாண்டலை யிட்டபலவல் புலையனைத்
தூண்டிலா விட்டுத் துடக்கித்தான் வேண்டியார்
நெஞ்சம் பிணித்த ரெழிலாத் திரிதரு
(௨)நுந்தைபா *லுண்டி சில

எ - து: தலைமேல் ஏறட்டுக்கொண்ட பாண்மையாலே வஞ்சனையை மறைத்து வசிகரித்தற்றெழில் பலவும் வல்ல பாணனைத் தூண்டிலாகப் போகட்டுப் பரத்தையரை அகப்படுத்தித் தான் விரும்பின பரத்தையருடைய நெஞ்சம்தன்வசமாக்குதல் தனக்குத்தொழிலாகக்கொண்டு திரியும் நுந்தைக்குப் பட்ட சிலகூற்றை உண்பாய். எ - று.

௨௬ நுந்தைவாய், மாய்ச்சூ டேறி மயங்குரோய் கைமிகப்
பூவெழி லுண்கண் பனிபரப்பச் கண்படா
ஞாயர்பா †லுண்டி சில

எ - து: நுந்தை வாயிற் பொய்ச்சூளை மெய்யாகத் தெளிந்து பூவினது அழகையுடைய உண்கண் நீர் பரக்கும்படியாக மயங்குகின்ற நோய் கைகடத்த லாலே அக்கண்கள் துயிலாத நின் தாய்மார்க்குப்பட்ட சில கூற்றை உண்பாய். எ - று.

௨௭ அன்னையோ,

அன்னையோவென்றது, அம்மையோவென ஒரு வியப்பு.

க. 'கொடுஞ்சினைக் கைப்பற்றி' என்று ககரவொற்று மிக்கபாடம் காணப் படின, "கொடுஞ்சினத்தேரும்" பெருங்.(க)சக. ௫௭. என்புழிப்போல, 'கொடுஞ்சு' என்பதையே தாமரைமொட்டின் பெயராக்கலுமாம். இப்பொருளில் 'கொடுஞ்சி, என்றசொல்லே பெருவழக்கிற் ருயினும், அச்சொல் 'கொடுஞ்சி' என்று (புறம். எள: ௫, நகசுஅ: ச, சீலப். கச: கசுஅ; ௨சு:கநஉ, ௨கந; ௨எ: நஎ; மணி. ச: சஅ) இவற்றிற் காணப் படுதலால் இடையகரம் உகரமாய்த்திரிந்துவழங்குதலும், 'கொடுஞ்சு' என்று (சூளா. அரகியல். ௧௦, ௨எந; கம்ப. குக. ௫க, கரன்வதை. கசக, தேரோறு. சாந) இவற்றில் வந்திருத்தலால் ஈற்றிகரம் குற்றிய லுகரமாய்த் திரிந்துவழங்குதலும் உண்டென்பதுவிளங்கும். இத்திரிபுக ளோடு பரிதிமுதலியவற்றில் இடையகரம் உகரமாயும் பஞ்சிமுதலிய வற்றில் ஈற்றிகரம் குற்றியலுகரமாயும் திரிந்து வழங்குதலை ஒப்பு நோக்குக. இச்சொல் தேர்த்தட்டுக்கும் பெயராய் வரும்.

௨. இந்நூற் பக்கம். நகசக: ௨ - ஆம் குறிப்புப்பூர்த்தி.

(பிரதிபேதம்) * உண்டுசில, † தாம்விரும்பின. ‡ உண்டுசில.

(க)யாமெம் மகனைப்பா ராட்டக் கதுமெனத்
தாம்வந்தார் தம்பா லவரொடு தம்மை
வருகென்றார் யார்கொலோ வீங்கு

எ - து: வாராத தலைவன் வந்தமை கருதி, யாம் எம்முடைய மகனைப் பாராட்டாநிற்கத் தம் பகுதியிலுள்ள பாணன்முதலியோருடனே தாம் கடுக வந்தார்; தம்மை இவ்விடத்து வருகவென்று கூறினார் யார்தானெனத் தன் னெஞ்சொடு கூறினார்.

மேல், பிள்ளையைநோக்கிக் கூறுகின்றார்.

௩௨ என்பால், பாராட் டிவந்தோய் குடியுண் டத்தை(உ)மென்
பாராட்டைப் பாலோ சில

எ - து: என்னுடைய குடியின்பகுதியிடத்தன அல்லவாகிய பாராட்டுக் கேட்டு மகிழ்ந்தவனே! எனக்குப்பட்ட கூற்றை யுண்பாய்; அப்பால்தான் சிறிது காணென்றார். எ - று.

(௩)செருக்குறித் தாரை யுவகைக்கூத் தாட்டிம்
வரிசைப் பெரும்பாட்டொ டெல்லாம் பருகீத்தை
தண்டுவென் *(ச)ஞாயர்மாட்டைப் பால்

†எ-து: அவன் அதனை உண்மைப்போகலிற் கோபிக்கக்கருதின அன்னை, தன் பிள்ளையாட்டால் மனமகிழ்ச்சி செய்தவனை நோக்கிக் கோபிக்கக் கருதினவர்களை உவகையாகிய கூத்தாட்டுவிக்கும் உன்னுடைய தாகத்தாலே

க. ஆறும் வேற்றுமைக்கு உரித்தென்றோதிய முறைப் பொருட்கண், உயர்திணைப் பொருள் இரண்டு சேர்ந்த விடத்து நிலைமொழி யீற்றில் உருபு விரிப்புழி, சூகரம் வரும்; அதுவன்றி ஆறும் வேற்றுமையை விரிப்புழி, அதுவென் னுருபுகெட அதன் உடைமைப் பொருள் விரியும்; என்று கூறி, “யாமெம்மகனைப் பாராட்ட” என்பதை மேற் கோள் காட்டி, இது உருபு நிலைக்களத்துப் பொருண் மயங்கிற் றென்றும், இதற்கு நான்க னுருபு விரிப்பின் எமக்கு மகனாகியவனை யென ஆக்கக்கொடுத்துக் கூறல் வேண்டுமென்றும் கூறுவர், நச்சினூர்க்கினியர்; தோல். வேற்றுமைமயங்கு. சூ. கக.

உ. “அழுதகண் ணீர்கண் மைந்த னூவிபோழ்ந் திட்ட வன்றே” என்பதன் விசேடவுரையில் நீர்களைன்றதனை, “என் பாராட்டைப்பாலோ சில” என்றறப்போலக் கொள்க வென்பர், நச்சு; சீலக. ௨௦௮௭.

௩. முன்பதிப்பில் அடிப்பிரிப்பு வேறுகவுள்ளது.

௪. “ஞாயர்” கலி. ௮௧: ௧௨; “ஞாயையு மஞ்சதி” கலி. ௧௦௭ என்பதும் அதன் குறிப்பும் பரிக்க.

(பிரதிபேதம்) * ஞாயர்பாட்டைப், † எ - து: அஃது அனை உண்மையம்,

இனி யான் பாராட்டும் பெரிய பாட்டுக்களோடு நின் தாய்மாருக்குப்பட்ட
கூற்றையுடைய பாலைப்பருகு; இத்தையெல்லாம் நின்னை *ஊட்டல் அமைவே
னென்று (க) கூறிட்டு ஊட்டினான். ௭ - று.

தன்னுதல் அமைதலென்னும் பொருடருதல், (உ) தண்டாமையென்னும்
அதன் மறையால் உணர்க; “தண்டாக்காற் றளரியல்” (ஈ) “தண்டாவிருப்பி
னன்” (ச) எனவரும். †ரூயரென்றது தன்னைப் பிறர்போற் கூறிற்று.

(இதனால்) தலைவிக்குத்தலைவினைக்கண்டுபுதுமைபற்றிவியப்புத்தோன்றிற்று.
தலைவற்கு † நினைத்தல் பிறந்தது. புதல்வனால் தலைவிக்குச் செல்வமாகிய
உவகை பிறந்தது; (ஈ) புதல்வனுஞ் செல்வமாதலின்.

இது “தரவும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைந்தும்” என (கா) || இடை
நிலைப்பாட்டினை ஈற்றின் வைத்தமையால், (கா) தரவும் போக்குமின்றி இடை
நிலைப்பாட்டுக்களை ஐஞ்சீரடுக்கிவந்து கலிவெண்பாவிற் கூறிய உறுப்பொத்து
யாப்புவேறுபட்டு வந்த கொச்சகம். (உ௦)

(அக.) மைபடு சென்னி மழகளிற் றேடைபோற்
கைபுனை முக்காழ் கயந்தலைத் தாழ்ப்
பொலஞ்செய் மழுவொடு வாளணி கொண்ட
நலங்கிள ரொண்பூ ணனைத்தரு மவ்வாய்
நு கலந்துகண் ணைக்கயரக் காண்பின் றுகிர்மேற்
பொலழ்புனை செம்பாகம் போர்கொண் டிமைப்பக்
கடியரணம் பாயாநின் கைபுனை வேழந்
தொடியோர் மணலி னுழக்கி யடியார்ந்த

க. “பால்பெய் வள்ளஞ் சால்கை பற்றி, யென்பா டுண்டனை யாயி
றெருகா, னுந்தை பாடு முண்ணென் றாட்ட” அகம். உகக: ௩ - ௭.

உ. இவர் இவ்வாறாகப் பொருள், கொள்ளு முறைமையை, “எய்யாமையே
யறியாமையே” (தொல். உரி.சூ. சச) என்பதற்கு இவர்கூறியிருக்கும்
விசேடவுரையாலும் அறிக.

ஈ.

ச.

ஊ. (அ) “தம்பொரு ளென்பதம் மக்கள்” குறள். சுந. எனவும் (ஆ)
“பொன்போற் புதல்வனொடு” ஐங். உசு. (இ) “பொன்போற் புதல்
வர்ப் பெறாஅ தீரும்” புறம். க: ச. எனவும் வருதல் காண்க.

சு. தொல். செய். சூ. கசு.

எ. தரவும் போக்குமின்றிக் கொச்சகம் பலதொடர்ந்து இற்றதற்கு; இச்
செய்யுளை மேற்கோள்காட்டி உறழ் பொருட்டு அன்மையிற் கொச்சகக்
கலியாயிற் றென்பர். பேராசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர், இருவரும்;
தொல். செய். சூ. கசு.

(பிரதிபேதம்) *ஊட்டாமல்விடுவேனென்று, † தாயென்றது தன்னைப்பிறர்போற்கூறினான்;
இது தலைவிக்கு † நினைத்தல் பிறந்தது, || இடைநிலைப்பாடனவை யீற்றன்.

தேரைவாய்க் கிண்கிணி யார்ப்ப வியலுமென்
போர்யானை வந்தீக வீங்கு ;

கக செம்மால், வனப்பெலா துந்தையை யொப்பினு துந்தை
நிலைப்பாலு ளொத்த குறியென்வாய்க் கேட்டொத்தி
கன்றிய தெவ்வர்க் கடந்து களங்கொள்ளும்
வென்றிமாட்டொத்தி பெருமமற் றெவ்வாதி
யொன்றினேம் யாமென் றுணர்ந்தாரை துந்தைபோன்
மென்றே னெகிழ விடல் ;

கக பால்கொள வின்றிப் பகல்போன் முறைகோடாக்
கோல்செம்மை யொத்தி பெருமமற் றெவ்வாதி
கால்பொரு பூவிற் கவின்வாட துந்தைபோல்
சால்பாய்ந்தார் சாய விடல் ;

உக வீத லறியா விழுப்பொரு ணச்சியார்க்
கீதன்மாட் டொத்தி பெருமமற் றெவ்வாதி
மாதர்மென் னோக்கின் மகளிரை துந்தைபோ
னோய்கூர நோக்காய் விடல் ;

ஆங்கு ;

உசு திறனல்ல யாங்கழற யாரை நகுமும்
மகனல்லான் பெற்ற மகன் ;

உசு மறைநின்று, தாமன்ற வந்தீத் தனர் ;
ஆயிழாய், தாவாத வெற்குத் தவறுண்டோ காவாநீங்
கீத்தை யிவனையாங் கோடற்குச் சீத்தையாங்
கன்றி யதனைக் கடியவுங் கைநீவிக்
குன்ற விறுவரைக் கோண்மா விவர்ந்தாங்குத்
தந்தை வியன்மார்பிற் பாய்ந்தா னறனில்லா
வன்பிலி பெற்ற மகன்.

இது “தந்தைய ரொப்பர் மக்களென் பதனு, லந்தமில் சிறப்பின்
மகப்பழித்து நெருங்கலும்” (க) என்பதனுள் மகனைத் தலைவனை ஒக்க

க. நொல். கம்பி. கு. சு. இச்சூத்திர வரையில் “வனப்பெலா.....
நெகிழவிடல்” என மகனைக்கொண்டு வினாயாடியவழி, அவன் தலைவன்
மேல் வீழ்தலில், “தந்தை வியன்மார்பிற்.....மகன்” எனத்
தன்றிறத்து அன்பில்லென நெருங்கிக்கூறியவா றுகாண்கவென்பர், நச்.

லாங் துணனும் ஒக்கலாகாக் துணனும் தலைவி கூறுகின்றழி மறைந்துபுக்க தலைவன் அவன் ஊடலுணர்வன சொல்ல, மகன்வாயிலாக ஊடறியீவான் தன்னுள்ளே கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)ம்மபடு சென்னி மழகனிற் றேடைபோற்
கைபுனை (உ)முக்காழ் கயந்தலைத் தாழ்ப்
பொலஞ்செய் மழுவொடு வாளணி கொண்ட
நலங்கிள ரொண்(நு)பூ ணனைத்தரு மவ்வாய்
நு கலந்துகண் ணைக்காரக் *காண்பின் றுகிர்மேற்
பொலம்புனை (சு)செம்பாகம் போர்கொண் டிமைப்பக்
(நு)கடியரணம் பாயாநின் கைபுனை வேழந்
தொடியோர் மணலி னுழக்கி யடியார்ந்த

க. (அ) “அஞ்சன மெழுதின.....குஞ்சரம்” (ஆ) “மையணி மத யானை” கீவக. உஉந௦, உசநச. (இ) “மையணி யிரும்பிடி” (ஈ) “மையணி யானை” (உ) “மையணி வேழமும்” (ஊ) “மையணி யுயர் நுத, விருக்களிற்றியானை” பெருங். (க) சஅ: கஅச, ௫௫: கநச; ௫ச: கநந;(உ) கஉ: நந; (ந) உஉ: ககக - ௨௦௦.(எ) “இழையஞ் சனமால் களிற்” கம்ப. அதிகாயன். உக.

உ. “முக்காழ்” (கலி. அரு: கந) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ந. “அவ்வாய் தன்,மெய்பெற மழிலையின் விளங்குபூ ணனைத்தர” கலி, அக: க-உ. என்பதும் இந் தூற்பக்கம். சஎக: சு-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க

ச. “செம்பாகம்” துறள். க௦கஉ.

ரு. (அ) “நீண்மதி லரணம் பாய்ந்தெனத் தொடிபிளந்து, வைந்துதி மழுகிய தடங்கோட் டியானை” (ஐங். சசச) (ஆ) “எழுஉப்புறந் தரீஇப் பொன்பிணிப் பலகைக், குழுஉநிலைப் புதவீற் கதவுமெய் காணிற், நேம்பாய் கடாத்தொடு காழ்கை நீவி, வேங்கை வென்ற பொறிகிளர் புகர்நுத, லேந்துகை சுருட்டித் தோட்டி நீவி, மேம்படு வெல்கொடி நுடங்கத், தாங்க லாகா வாங்குநின் களிநே” பதிந். ௫ந: கரு - உக. என மெய்யாகிய யானையையும் (இ) “கவழ மறியாநின் கைபுனைவேழம்” (கலி. அ௦: சு) எனப் பொய்ம்மையானையையும். கூறியிருத்தலும் (ஈ) “கொய்யுஞ் சவற்பரி யுங்குலப் பாகுமுட் கோலு மில்லா, வையங் கடவு மதகளி நேவருந் தாமலெங்கை, செய்யும் பெருந்தவ மேகலந் தாருழைத் தீமையையும், பொய்யுங் கலாதொழி வாய்புன லூரணைப் போலவின்நே” அம்பிகாபதி. ௫௦ச. என்பதும் ஈண்டு அறிதற் பாலன.

(பிரதிபேதம்) * காண்பின் றுகிர்மேற். •

தேரைவாய்க் கிண்கிணி யார்ப்ப வியலுமென்
போர்(க)யானை (உ)வந்திக வீங்கு

க. (அ) “காதற் சொல் யானையென ஒப்புமை கருதாது காதல் பற்றி வருவது; காதல் பற்றிச் சிறுவனை யானையென்றலும் ஆகுபெயராமன் ரேவெனின்;—யாதானுமோ ரியையுபற்றி ஒன்றன்பெய சொன்றற் காயது ஆகுபெயராம்; இயையு கருதாது காதன் முதலாயினவற்றான் யானை யென்றவழி ஆகுபெயருளடங்கா வென்பது. ஒன்றன்பெயர் ஒன்றற்காத லொப்புமையான் ஆகுபெய ரென்பாரு முளர்” என்பர் சேனாவரையர்; (ஆ) நச்சினூர்க்கினியர், காதற் சொல் யானை வந்தது என ஒப்பின்கி காதல் பற்றி நிற்கும் என்று கூறி, “போர்யானை வந்திக வீங்கு” என்பதை மேற்கோளும் காட்டுவர்; தோல். கிளவி. சூ. 108. (இ) உயர்திணை அஃறிணையாகி ஒப்புமை கருதாது உவப்பின்கண் திணையங்கி வந்ததற்கு, “என்போர் யானை வந்திக வீங்கு” என்பதை மேற்கோள் காட்டுவர், இ - வி. தூலார்; இ - வி. சூ. 108. (ஈ) ஒருவனை என் யானை வந்தது என்பது உவப்பினால், திணை மயங்கிற்றென்பர், மயிலைநாதர்; நன். பொது. சூ. 108. இவைகளும் (உ) “உயர்ந்ததன் மேற்றே யுள்ளுந் காலே” தோல். உவம. சூ. 108. என்னுந் சூத்திர வுரையில் “உள்ளுந்காலே என்றதனான் முன்னத்தி னுணருந் கிளவியான் உவமங்கோடலும், இழிந்தபொருள் உவமிப்பினும் உயர்ந்த குறிப்புப்படச் செயல்வேண்டு மெனவுந்கொள்க. அவை ‘என்யானை’ ‘என்பாவை’ என்றவழி அவை போலும் என்னுந் குறிப்புடையான், பொருள் கூறிற்றிலனாயினும், அவன்குறிப்பினான் அவை வினையுவுமையெனவும் மெய்யுவுமையென வும்படும்; இவற்றுக்கு நிலைக்களம், காதலும் நலனும் வலியு மென்பது சொல்லுதம்; அவைபற்றாது சொல்லுதல் சூற்றமாகலின்” என்று காணப்படுங் குறிப்புப் புகை அறிதற் பாலன். (ஊ) “மாதர், வருக வென் களிநென்றேத்தி வாங்குபு தழுவிக் கொண்டான்” சீவக. 108. (எ) “இன்றுணை மகளிரோ டொன்றிவான் விடுதருந், சொல்லொடு படுத்துச் செல்கவென் களிநென” பெருங். (க) 108. 108 - 108. (ஏ) “அன்னை, பொருகளிறு வருகவளர் போரேறு வருகவெழிற் பூவை வண்ண, வருகவெனத் துகிரில்வினை மணிமுத்தம் கொண்டன னுண் மகிழ்வு பூத்தான்” பா. 108. 108. சகடமுதைத்த. 108. எனவருந்லும் காண்க.

(அ)வந்திக வென்பதனோடு “வினைகலந்து வென்றிக” துறள். 108. 108. (ஆ) “யார்மேற்றாக் கொள்ளினுந் கொண்டுக” (இ) “என்செய்தே யாயினு முயந்திக” பழ. 108. 108. என்பவை ஒப்புநோக்கற் பாலன்.

எ - து: பட்டத்தையுடைய இனையகளிற்றினது கருமை யுண்டாகின்ற தலையில் நாலுகின்ற மூன்று வடம்போலே கையாற் புனைந்த மூன்று வடம் மென்மையையுடைய தலையிடத்தே தாழ், (க) பொண்ணை செய்த மழுவோடே வாள்ம் அணிதலைக்கொண்ட நன்றே விளங்குகின்ற ஒள்ளிய பூனை நனைத் தலைச் செய்யும் அழகிய வாயைக் கண் கலந்த நினை வேட்கைநுகரக் டகாட்சி யினிய பவளப் பலகைமேலே(உ)செம்பாதி வடிவு வேறொர் யானையை இறக் குத்துகின்ற போர்த்தொழிலைத் தன்னிடத்தே கொண்டு விளங்கும்படியாகப் பொண்ணை செய்த, காவலையுடைய அரணங்களைக் குத்தாத கையாற் புனைந்த நின் வேழத்தோடே, நின்னடியில் நிறைந்த (ந) தேரையின் வாய்போலும் வாயையுடைய சதங்கை ஆரவாரிப்ப, (ச) தொடியினையுடைய மகளிர் இழைத்த வண்டலின் கண்ணை உழக்கி நடக்கும் என்னுடைய போர்த்தொழிலையுடைய யானை! இவ்விடத்தே வருக. எ - று.

‡ பொலம்புனைவேழமென்க. உழக்கியிலுமென்க.

கக செம்மால், வனப்பெலா நுந்தையை யொப்பினு நுந்தை நிலைப்பாலு ளொத்த குறியென்வாய்க் கேட்டொத்தி

க. இங்கே கூறிய பிள்ளைப்பணி, திருமாவின் ஐம்படைகளின் வடிவ மான தாலியேயன்றி இறைவன் படை வடிவமான தாலிபோலும். “பூண்டவை, எறியாவாளு மெற்ற மழுவுஞ், செறியக் கட்டி யீரிடைத் தாழ்ந்த, பெய்புல மூதாய்ப் புகர் நிறத் துகிரின், மையற விளங்கிய வானேற் தவிர்பூண்” கலி. அடு: அ - கக. என முன் வந்திருத்தலும் காண்க.

உ. “சம்பாதி யருச்சிப்பத் தம்பிசடா யுவும்பரவச், செம்பாதி யவள் வணங்கத் திருப்பாத மளித்தனையே” புள்ளிருக்குவேளுரிக்கலம். க.

ந. இது மெய்யுவமம்; வாயென்றது வாயினெலியைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளின் வினையுவமமாம். (அ) “தவளைக் கிண்கிணித் தாமரைச் சீறடி” (ஆ) “தவளைக் கிண்கிணித் தாமம்” சீவக. உசந, நகஉச. (இ) “அரிக்குரற் கிண்கிணி யரற்றுஞ் சீறடி”..... (ஈ) “அரிப்பொற் கிண்கிணி யார்ப்ப” (உ) “தவளைக் கிண்கிணி ததும்புச் சீறடியா” (ஊ) “தவளையற் கிண்கிணிச் சேவடி” பெருங். (க) ச: கஅ, சக: உசச. (ந) க: கசஎ - அ. (எ) “தவளையற் கிண்கிணித் தாளும்” கூர்ம. சல் யாண. உஅ. (ஏ) “தவளைவாய்ச் சதங்கை” காசி. பஞ்சநதத். ந. (ஐ) “தவளைவாய்ச் செம்பொற் கிண்கிணி” சீகாளத்தீ. நான்முக. உச. என்பவைகளும் இந்நூற்பக்கம் சஎஅ: எ - ஆம் குறிப்பும் இங்கே அறிதற் பாலன.

ச. இந்நூற்பக்கம் கடுஅ: உ - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) *உண்டாகின்ற ஒள்ளியபூனை, †காணும் இனியபவளப் ‡பொலம்புனை,

கன்றிய தெவ்வர்க் கடந்து (க) களங்கொள்ளும்
 வென்றிமாட் டொத்தி பெருமமற் றெவ்வாதி
 யொன்றினேம் யாமென் றுணர்ந்தாரை நுந்தைபோன்
 மென்றே னெகிழ விடல்

எ - து: தலைவா! பெருமா! *நுந்தையை அழகெல்லாம் ஒத்திருப்பினும் நுந்தை நிற்கின்ற நிலைகளின் கூற்றில் உனக்கொத்த குறிக்கப்படுங் குணங்களை யான் கூறக்கேட்டு ஒப்பாய்; அவற்றுள் மாறுபாட்டிழந்த பகைவரை வென்று களத்தைக்கொள்ளும் வெற்றிக்குணத்திடத்து அவனை ஒப்பாய்; மற்றுள்ள குணங்களிலே யாம் இவனே. ஒருமனமாயினென்று உணர்ந்திருந்த மகளிரை நுந்தை மென்றேன் மெலிய விடுமாறுபோல நீயும் அவர் மெல்லியதோள் மெலியும்படி விடுதலாகியுட்பரத்தைமையை ஒவ்வாதேகொள்.
 எ - று.

கள (உ) பால்கொள லின்றிப் பகல்போன் † முறைக்கொல்காக்
 கோல்செம்மை யொத்தி பெருமமற் றெவ்வாதி

க. (அ) “களங்கொள் யானைக் கடுமான் பொறைய” (ஆ) “அறத்தின் மண்டிய மறப்போர் வேந்தர், தாமாய்ந் தனரே குடைதுளங் கினவே, யுரைசால் சிறப்பின் முரைசொழிந் தனவே, பன்னூ மடுக்கிய வேறு படு பைஞ்சில, மிடங்கெட வீண்டிய வியன்கட் பாசறைக், களங்கொளந் குரியோ ரின்றித் தெறுவா, வுடன்வீழ்ந் தன்ற லமரே” புறம். ௫௩: ௫; கூஉ: ௭ - ௧௩. (இ) “அமர்க்கள மரசன தாகத் துறந்து, தவப் பெருங் கோலங் கொண்டோர்” சீலப். உஅ: ௧௦௪ - ௫. (ஈ) “வென்று களங் கொள்ளுமேல் வேந்து” பெரும்பொருள். (தொல். புறத். சூ. ௫. ௩௪. மேற். உ) “இருங்களி யானை யினமிரிந் தோடக், கருங்கழலான் கொண்டான் களம்” (ஊ) “வென்று களங் கொண்ட வேல்வேந்தே” பு - வே. வாகை. உகூ. பாடாண். ௩௭. (எ) “களங் கோடற் குரியசெருக் கண்ணி யக்கால்” கம்ப. சூர்ப்பணகை. ௧௩௬. (ஏ) “வென்று வெங்களங்கொண்டு” (ஐ) “இக னெடுங்களம் வென்று கொள்ளுவம்” (ஔ) “பொரு களங் கொண்டு வாகை புணந்து” வில்லி. காண்டவதகன. ௫௩. பதின்மூன்றாம். உகூ. பதினாற்தாம். ௧௨. என்பவைகளும் (ஐ) “தேன்மிடைந்த தாரினுள் செங்களஞ் சிறந்ததே” (கீவக. ௨௭௬) என்பழி, “இத்துணையும் இவன் வெற்றியாதலின், இவன் களமென்றார்” என்னும் விசேடவுரையும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

உ. “பால்கொள.....ஒவ்வாதி” என்னும் இரண்டடிகளை “ஒப்பு வழி யுவத்தற்கு உதாரணமாகச் சொல்லுப” என்பர் பேராசிரியர்; தொல். மெய்ப். சூ. ௨௨.

(பிரதிபேதம்) * நுந்தை அழகெல்லாம், † பகல்தலும், ‡ முறைகோடாக்,

கால்பொரு பூவிற் கவிள்வாட நுந்தைபோல்
சால்பாய்ந்தார் சாய விடல்

எ-து: பெருமா! (க) நுகத்துப் பகலாணிபோல் ஒருபக்கத்தைக் கொள்ளுத
லின்றி (உ) முறைமைசெய்தற்குச் சாயாத. கோல் செவ்விதாக நிகழ்த்துதலில்
அவனை ஒப்பாய்; மற்றும்ள்ள குணங்களில், தன்னுடைய அமைதிக்குணத்தாலே
இவன் நம்மைத் தப்பானென்று ஆராய்ந்த மகளிரைக் காற்றுப் பொருகின்ற
பூப்போலே அழகுசெய்து நுந்தை சாயவிமோறுபோலச் சாயவிடுதலாகிய
*பரத்தைமையை ஒவ்வாதேகொள். எ - று.

உக (நு) வித லறியா விழுப்பொரு (சு) ண்ச்சியார்க்
(ரு) கீதன்மாட் டொத்தி பெருமமற் ரெவ்வாதி
(சி) மாதர்மென் னோக்கின் மகளிரை நுந்தைபோ
லையேகூர நோக்காய் விடல்

எ-து: பெருமா! தன்னையுடையார் கெடுதலன்றித் (எ) தானே கெடுத
லறியாத சீரிய பொருளை நச்சினவர்களுக்குக் கொடுத்தவிடத்து அவனை

- க. (அ) “நெடுநுகத்துப் பகல்போல, நடுவுநின்ற நன்னெஞ்சினோர்”
படீ. ௨௦௬ - ௨௦௭; (ஆ) “நுகத்துப் பகலாணி போன்று” பழ. ௧௫.
(இ) “நுகத்திற் பகலினையாய்” தஞ்சை. சஅ.
- உ. “ஓர்வுற் ரெருகுதி மொல்காத நேர்கோ, லறம்புரி நெஞ்சத் தவன்”
கலி. ச2: ௧௪ - ௫.
- ங. “வீதலறியா..... விடல்” என்பது தந்தையரொப்பர் மக்களென்ப
தனால் மகப்பழித்து நெருங்கும் தலைவிகூற்றுக்குமேற்கோள்; தோல்.
கற்பி. சூ. சூ. இளம்.
- ச. “நச்சியார்க் கீதலும்” காரீ. எ.
- ரு. “நாதன்மாட் டொத்தி, பெரும” என்பது இகரவீய தகரத்தை யூர்ந்து
எதிர்காலம்பற்றி வருமென்பதற்கும் (தோல். வினியில். சூ. ௨௬.
நச்; இ - வி. சூ. ௨௩அ) தகரம் சிறுபான்மை எதிர்காலம் காட்டி
வருமென்பதற்கும். (இ - வி. சூ. ௪௧) மேற்கோள். ககர தகரங்களை
ஊர்ந்துவரும் இகரம் எவல்கண்ணையே நிற்குமென்பர்; நச்.
- சு. (அ) “மாதர்கொண் மாளோக்கின் மடநல்லாய்” (ஆ) “மாதர்கொண்
மாளோக்கின் மடநதை” கலி. ௫௬: ௧௭; சூ. ௬.
- எ. (அ) “வெள்ள மறவி விழல்வேந்தர் தீத்தர்யங், கள்ளரென் றிவ்வாழிற்
கைகரப்பத் தீர்ந்தகலும்” செல்வப்பொருளை, வீதலறியா விழுப்பொரு
ளென்றதற்கு நச்சினார்க்கினியர் ஏழுதியிருக்கும் உரை பாராட்டத்
தக்கது. (ஆ) “கேடில் விழுப்பொரு டுருமாள்” குறுந். ௨௧௬.

(பிரதிபேதம்) * பரத்தைமை.

ஒப்பாய்; மற்றைக் குணங்களில், காதலையுடைய மெல்லிய நோக்கினையுடைய மகளிரை நூத்தை நோய் கூடா நிற்க நோக்காது விமொறுபோல நீயும் அவர்களை நோய்மிகாரிற்கப் பாராது விதெலாகிய பரத்தைமையை ஒவ்வாதே கொள். எ - ௨௩.

(க)*ஆங்க, அசை.

என்பது ஒப்புநோக்கற்பாலது. (இ) இலக்கணக் கொத்து நூலாரால் அந்நூலின் அ-ஆம் சூத்திரத்து 'அரும்பொருள்' என்பதன் விசேட வுரையில், "பொருளென்னும் பெயர் பொதுவாயினும், கல்விப் பொருளினே மாத்திரம் அங்ஙனம் கூறாது, நம்பொருள், பெரும் பொருள், அரும்பொருள், குறையாப்பொருள், துணைப்பொருள், நீங்காப்பொருள், கேடில்பொருள், விளக்கும்பொருள், விழுமிய பொருண் முதலாக யாதானு மோரடை கொடுத்தே கூறுவர்; 'கேடில் விழுச் செல்வங் கல்வி' எனச் சிறுபான்மை பலவடையும் கொடுத்துக்கூறுவர். அக்கருத்துப் பண்டை நூல்களெல்லா வற்றினுள்ளுங்காண்க. அந்நியமம் மறந்துந்தப் பார்க்கென்பது தோன்ற அரும்பொருள் பெறுகவென்றும். கலித்தொகையின் ஓர் காரண நோக்கி நிதிப் பொருளைக் 'கேடில் விழுச் செல்வமென்றார். இவ்வடை கல்விக்குரித்தன்றிப் பிறவற்றிற்கு முரித்தோ வென்பாரை நோக்கி, வழுவமைத்தார் நச்சினுக்கினியர்" என்று எழுதப்பெற்றிருப்பது இங்கே ஆராய்தற்பாலது.

க. "ஆங்கத் திறனல்ல.....பெற்ற மகன்" என்பதை ஆங்கென்பது அசைநிலையாய் வருதற்கு (நன். இடை. சூ.௧௮) மேற்கோள்காட்டினர், மயிலைநாதர்; ஆங்கு என்னு மசைநிலை 'ஆங்க' என இறுதி விகாரமாய் நின்றதென்று பொருத்தினர் விருத்தியுரைக்கார். "அந்திலாஅங் கசைநிலைக் கிளவியென், ரூயிரண்டாகு மியற்கைத் 'தென்ப' என அந்தில் என்பது ஆங்கு என்னும் இடப்பொருளும் அசைநிலையுமா மென்றதை இவர் அந்திலும் ஆங்கும் இடப்பொருளும் அசைநிலையுமா மெனச் சூத்திரஞ்செய்தார். அது ஆசிரியர் கருத்தன்றென்பதை அவர் சூத்திரத்தாலும் ஆங்கு என்பது இடச்சுட்டுப் பெயர்ச் சொல்லாதலாலும் (அறிக) ஆங்கு அசைநிலையெனக் கூறி ஆங்க என உதாரணம் காட்டிய[தினலு](தும்) பொருந்தா தென்க. இனி ஆங்க என்னும் அகரவீற்றிடைச்சொல் அசைநிலையெனக்கொளின் அமையும். என்னெனின் 'ஆங்கவுரையசை' எனக் கூறியதினலும் 'ஆங்கக்குயிலு மயிலுங்காட்டி' எனவும். 'ஆங்கத் திறனல்ல யாங் கழற' எனவும், பயின்று வருதலாலு மென்க" என்று மறுத்துரைப்பர் இராமாநுசுவரையர்; இலக்கண விளக்க நூலாரும் இக்கருத்துடையரென்பது இ - வி. ௨௭௩ - ஆம் சூத்திரத்தால் விளங்கும்.

(பிரதிபேதம்) * ஆங்கசை.

௨௬ (க) திறனல்ல யாங்கழற யாரை நகுமீம்
(உ) மகனல்லான் பெற்ற மகன்

எ - து: பின்வந்துநின்ற தலைவனைக்கண்டு நக்க புதல்வனைநோக்கி, இந்த நன்குமதிக்கும் மகனல்லாதவன் பெற்ற மகன் நற்குணங்களல்லாதவற்றை *நீ ஒவ்வாதே கொள்ளென்று யாம் கோபிக்க யாரைநோக்கி நகும். எ - று.

† என்று கருதிப் பார்த்துப் பின்னின்ற தலைவனைக் கண்டாள்.

௨௮ மறைநின்று, தாமன்ற வந்தீத் தனர்

எ - து: கண்டு, வாராத தாம் பின்னே மறையநின்று பின்னர் நாம் தெளியும்படி முன்னே வந்தா டுரென்றாள். எ - று.

௨௯ || ஆயிழாய், தாவாத வெற்குத் தவறுண்டோ காவாதிங்
கீத்தை யிவனையாங் கோடற்குச் (நு) சீத்தையாங்
கன்றி யதனைக் கடியவுங் கைநீவிக்
குன்ற (சு) விறுவரைக் கோண்மா விவர்ந்தாங்குத்
தந்தை வியன்மார்பிற் பாய்ந்தா டுனறனில்லா
வன்பிலி பெற்ற மகன்.

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், இங்ஙனங் கொடுமைகூறுகின்றாயின் அழகிய இழையினையுடையாய்! நின்னிடத்துச் செய்வதோர் வருத்தம் இல்லாத எனக்கும் ஒரு தப்புண்டோ? இவனை யாம் எடுத்துக்கொள்ளுதற்கு நின்னிடத்தே காத்துக்கொள்ளாதே என்னிடத்தே தருவாயென்றான்; அதுகேட்ட புதல்வன் அவன்மேலே வீழ்ந்தவனைத் தலைவி நோக்கிக் கைவிடப்பட்டவனாகிய அன்பிலி பெற்ற பிள்ளை யாம் அவன்மேலே வீழ்தலை மனங்கன்றி விலக்கவும் X நம்மைக் கைகடந்து மலையிடத்து உறுகின்ற அடி

க. “திறனல்ல.....மகனல்லான் பெற்ற மகன்” என்பது தன் இளமை பொருளாகப்பிறந்த நகைக்கும், (தோல். மெய்ய்ப். சூ. ச. பேர்.) பிரிவின்பாற் படுவதாகிய ஊடலிற் பிறந்த துனிக்கும் (தோல். செய். சூ. கஅஎ. பேர்; நச்) மேற்கோள்.

உ. “மகனல்லான் பெற்ற மகன்” கலி. அச: கந.

ந. “சீத்தை” கலி. கூச: உஉ.

ச. “இறுவரை யிவர்வதோ ரிலங்கெயிற் றரிடுயன” சீவக. கஅநந. இறுவரை - பெரியமலை. சீவக. கசகந, கஅநந, உடுஉஉ; பக்கமலை. கலி. சந: கந.

(பிரதிபேதம் * நீ கொள்ளாதேகொள்ளென்று, † எனக்கருகிப் பின்னின்றதனை, ‡ என் றாள் ஆயிழாய். || ஆயிழாய், ÷ அறனிலா, X நம்மைக்கடந்து.

வரையிலே ஐங்கம் பாய்ந்தாற்போல அறனில்லாத தந்தையுடைய அகன்ற மார்பிலே * பாய்ந்தானென்றான். எ - று.

இது மகப்பழித்துநெருங்கியது. அன்பிலி பெற்ற மகனென (க)அவன் வயிற் றுபிரித்தவாறுங் காண்க. அறனில்லாவென்றது, ஆங்கு நெஞ்சுழிதல்.

இதனால், இருவாக்கும் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இஃது ஆங்கவெனத் தனிச்சொற்பெற்று ஐஞ்சீரடுக்கி வந்த கலி வெண்பா. (உச)

அள.) ஒருஉநீ யெங்குந்தல் கொள்ளல்யா நின்னை

வெருஉதுங் காணுங் கடை;

ந தெரியிழாய், செய்தவ நில்வழி யாங்குச் சினவுவாய்

மெய்பிரிந் தன்னவர் மாட்டு;

நு ஏடா, நினத்குத் தவறுண்டோ நீவிடு பெற்று

யிமைப்பி நிதழ்மறை பாங்கே கெடுதி

நிலைப்பா லறியினு நின்னெந்து நின்னைப்

புலப்பா ருடையர் தவறு;

க அணைத்தோளாய், தியாரைப்போலத் திறனின் றுடற்றுதி

காயுந் தவறிலேன் யான்;

கக மாணைக்கி நீயழ நீத்தவ னானது

நாணில னாயி னலிதந் தவன்வயி

னூடுத லென்னே வினி;

கச இனியானு மீக்கற்றம் யாமில மென்னுந்

தகையது காண்டைப்பாய் நெஞ்சே பனியானுப்

பாடிக்கண் பாயல் கொள.

இது பாத்தையர்சேரிச் சேன்றமை அறிந்திலளெனத் தலைவிமாட்டுச் சேன்றவனோடு அவள் ஊடி உறழ்ந்துகூறித் தோழி வாயிலாக ஊடறீர்வாள் தன் னெஞ்சோடு கூறியது.

இதன் பொருள்.

க. தலைவி தன்னொடு மைந்தனிடே உறவுநீக்கி, அவளைத் தலைவனொடு சார்த்திக் கூறுதலாகிற அவன்வயிற் பிரிப்பு என்பதற்கு “மறையின்றி .....மகன்” என்னும் பகுதியைமேற்கோள்காட்டி, “அறனில்லா வன்பிலி பெற்ற மகனெனப் பிரித்தவாறு காண்க” என்பர் நச்சி னொர்க்கினியர்; தோல். கற்பி. சூ. சு.

(பா) (தம்) * பாய்ந்தானெனமகப்பழித்துநெருங்கியவாறும் அன்பிலி, றுபிரித்தவாறுங்.

(க) ஒரு உரீ யெங்குந் தல் கொள்ளல்யா நினை
வெருஉதுங் காணுங் கடை

எ - து: † யாம் நினைக்க காணுமிடத்து வெருவுவேம்; ஆதலால் எங்
கூந்தலைத் தீண்டாதேகொள்; நீ நீங்கென்றாள் தலைவி. எ - று.

இது வெருவவேண்டாப் பொருட்கட் கடிதிற் பிறந்ததோர் வெறியாத
லின், (உ) வெருவுதலென்னும் மெய்ப்பாடு.

௩ தெரியிழாய், செய்தவ றில்வழி யாங்குச் சினவுவாய்
மெய்பிரிந் தன்னவர் மாட்டு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், தெரிந்த இழையினையுடையாய்! அத்
தன்மையாகிய பரத்தையர்மாட்டு உண்மையாகப் பிரிந்து யான் செய்த
தவறில்லாத இடத்து நீ எங்மனஞ் சிணப்பாயென்றான். எ - று.

அன்னவரென்றது, நீ புலக்குந் தன்மையுடையவரென்றது.

க. (அ) தலைவன் முன் தலைவி தன்னைப் புகழ்தல், தலைவன் பரத்தையிற்
பிரிந்து வந்தவழி இரத்தலும் தெளித்தலுமாகிய ஈரிடத்து மட்டுமுண்
டென்று கூறி, 'ஒரு உரீ.....காணுங் கடை' என்பதை முத
லாவதற்கு மேற்கோள் காட்டி, 'இதில் தன்னை உயர்த்துக் கூறுதலாற்
புகழ்ந்தாளாம்; நினை வெருவாதார் பிறருளென்னு முள்ளக்கருத்தி
லால்' என்றும், தோல். கற்பியல். கு. ௩௩. 'தற்புகழ் கிளவி' (ஆ)
'பரத்தையாயி லால்வர்க்கு முரித்தே' (தோல். பொருளி. கு. ௨௬.)
என்பதன் விசேடவுரையில், 'நால்வர்க்கு மென்றமையால், நான்கு
வருணத்துப் பெண் பாலாரும் அவரோடு ஊடப்பெறுபு' என்றுகூறி,
இப்பகுதியை (பார்ப்பணியும் அரசியுமொழிந்த) 'ஏனைய வருணத்தார்
கூற்று' என்றும் கூறுவர் இளம்பூரணர். (இ) 'யாரிவ னெங்குந் தல்
கொள்வா னிதுவுமோ, ரூராண்மைக் கொத்த படிறுடைத்து' கலி.

அக: க - ௨. (ஈ) "தோடேந்து பூங்கோதை வேண்டேந் கூந்த
றொடேல்" கீவக. ௧௨௨௬. என்பவையும் (உ) "கலிமயிற் கலாவா
தன்னவிவ, ளொலிமென் கூந்த லுரியவா நினக்கே" குறுந். ௨௨௪
என்பதும் (ஊ) "நாறிருங் கூந்தம் கிழவரைப் படர்ந்தே" (புறநா
ககந: ௬) என்னு மூலமும் 'மணங்கமழும் கரிய கூந்தலைத் தீன் இஃது
குரியவரை நினைந்து' என்னும் அதனுரையும் ஒப்புநோக்கி

௨. 'வெருஉதலென்பது அச்சம்போல நீடுநில்லாது கதுமென் உறழ்கலிக்கு
மாய்வதொரு குறிப்பு; அதனைத் துணுக்கென்றலுமாய்நரும்; தோல்.
அதற்கு, 'ஒரு உரீ.....கடை' என்னும் பகுதினை
காட்டி, 'இதில் அஞ்சத்தருவது கண்டஞ்சுதலின்மைக்கையது. || கூடியுட
உள்ள வேறுபாடு அதன் பின்னிகழாமையுங் காண் ப்பெற்றார்.

(பிரதிபேதம்) * யானினை, † யானினை.

இஃது (க) ஊடல்பற்றிய வெகுளியென்னும் மெய்ப்பாடு.

இனி (உ) ஒருயிராயிருக்க உடம்பிரண்டாயிருப்பாயென்றால், தன்னைப் பிறன்போற் கூறிற்றுகாது; பன்மையாய் நின்றவின்.

டு ஏடா, நினக்குத் தவறுண்டோ நீவீடு பெற்று

யிமைப்பி னிதழ்மறை பாங்கே கெடுதி

நிலைப்பா லறியினு நின்னொந்து நின்னைப்

புலப்பா ருடையர் தவறு

எ - து: ஏடா! நின் கண்ணை மறைத்த இமைக்குள்ளே மறைத்த பொழுதே தோன்றாமற் போதி; ஆதலால், நீ கைவிடுதலைப் பெற்றாய்; அந் நிலைமைப் பகுதியை அறிந்திருப்பினும் அறியாதாரைப்போலே நின்னை நொந்து நின்னைப் புலக்கின்றவர் தவறுடையர்; நினக்கு ஒரு தவறு உண்டோ வென்றான். எ - து.

கூ அணைத்தோளாய், தீயாரைப் போல * திறனின் றுடற்றுதி

காயுந் தவறிலென் யான்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், (கூ) அணைபோலுந் தோளினையுடையாய்! தீய மக்களை உடற்றுமாறுபோல ஒரு தீய திறனின்றாகவும் உடற்றுகின்றாய்; யான் நீ காய்கைக்குக் காரணமாவதோர் தவறுடையேனல்லே வென்றான். எ - து.

இளம்பூரணரும்; நோல். மெய்ப். சூ. கஉ. 'ஆங்கவை, ஒரு பால்' (ஆ) இதனை அச்சத்திற்கு மேற்கோள் காட்டி, தலைவனைக் கள்வன்பாற் சார்த்தி உரைத்தமையின் கள்வர் பொருளாக அச்சம் பிறந்த தென்பர் பேராசிரியரும், இ-வி. நூலாரும்; நோல். மெய்ப். சூ. க. இ-வி. சூ. இளஅ.

க. ஊடற்கண் தலைமகள்வெகுட்சி கூறியதற்கு, "செய்தவ றில்வழி யாங்குச் சினவுராய்" என்பது மேற்கோள்; நோல். மெய்ப். சூ. க0. பேர்.

உ. (அ) "காகத் திருகண்ணிற் கொன்றே மணிகலந் தாங்கிருவ, ராகத்து ளோருயிர் கண்டனம்யாம்" (ஆ) "ஆனந்த வெள்ளத் தழுந்துமொ ரா ருயி ரீருருக்கொண், டானந்த வெள்ளத் திடைத்திளைத்தாலொக்கும்" கோவையார். எக, ௩0௭. (இ) "பாவைநீ புலவியி னீடல் பாவியேற், காவியொன் றிரண்டுடம் பல்லது" சீவக. ௧0௧௭. (ஈ) "காவியோற் றண்ணிக்குங் கண்ணியந்தோட் காளைக்கு, மரவிபோ லாடையு த்ரொன் றானதே" நள. கலிதொடர். அச. (உ) "மருங்கிலா நங்கையும் சார்த்தியிலையனு, மொருங்கிய விரண்டுற் குயிரொன் றுயினார்" கம்ப. .... ச். ௩௮. என்பவை ஈண்டு அறிதற்பாலன.

வன்பிவி த்கம் ௩௨௨: ச; ௩௪௩: ச; ௪00: ச-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க. றாக்கினிய ன்றுடற்றுதி.

புதம்) * பாய்ந்த

கக மாணேக்கி நீயழ நீத்தவ னானது
நாணில னாயி னலிதந் தவன்வயி
* னூடுத லென்னே வினி

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, மான்போலும் நோக்கினையுடையாய் ! நீ அழும்படி நின்னைக் கைவிட்டவன் பரத்தைமையில் அமையாமல் நாணமற் றிருப்பனாயின், மேல் அவனிடத்தே நவிதலைக்கொடுத்து ஊடுகின்றதன்மை என்னபயன் தருமோவென்றாள். எ - று.

இஃது “உறுதகைய யில்லாப் புலவியுண் மூழ்கிய, கிழவோள் பானின்று கெடுத்தற்கண்” (க) தோழி கூறியது.

கச இனியாது மீக்கூற்றம் ியாமில் மென்னுந்
தகையது காண்டைப்பாய் நெஞ்சே பனியாளுப்
பாடிக்கண் பாயல் கொள

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, நெஞ்சே! நீர்விழுதல் அமையாத, துயிலாத வில்லாத கண் துயில்கொள்ளும்படியாக நாம் இனிச் சிறிதும் மேலாகக் கூறுங் கூற்றையுடையமல்லே மென்று இவள்கூறுந் தகைமையினையுடைய கூற்றினைக் காரியமென்று நினைத்துப் பார்ப்பாயென நெஞ்சொடு ||கூறி ஊடழீர்த்தாள். எ - று.

இதனால், - தலைவார்கும் தலைவிக்கும் உணர்வென்னும் உவகை பிறந்தது.

இது (உ)தரவும்போக்குமின்றி ஐஞ்சீரடுக்கி வந்த உறழ்கலி. (உஉ)

(அஅ.) ஒரூஉக், கொடியிய னல்லார் குரனாற்றத் துற்ற
முடியுதிர் பூந்தாது மொயம்பின வாகத்
தொடிய வெமக்குநீ யாரை பெரியார்க்
கடியரோ வாற்றா தவர்;

க. தோல். கற். கு. க. இச்சூத்திரப்பகுதிக்கு, இவர், ‘தலைவன் சென்று சேரும் தகைமை இல்லாமைக்குக் காரணமாகிய புலவியின்கண் அமுந்திய தலைவி பக்கத்தாளாய்நின்று அவன் புலவியைத் தீர்த்தற் கண் (தோழிகூற்றுநிகழும்)’ என்று பொருள்கூறி அங்கும், “மாணேக்கி .....இனி” என்பதை மேற்கோள் காட்டியிருக்கிறார். இஃது இளம்பூரணர் கருத்தைத் தழுவினதே.

உ. இச்செய்யுளை, தரவும் போக்குமின்றி ஐஞ்சீரடுக்கி வந்த உறழ்கலிக்கு மேற்கோள் காட்டினர் போசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும்; தோல். செய். கு. கடுசு.

(பிரதிபேதம்) * ஊடுவென்னே. † பரத்தைமையில், ‡ நாயிலமன்றகையது. || கூழ்கூட.

÷ தலைவனும் தலைவியும் உணர்வென்னும் உவகையைப்பெற்றார்.

10 கடியர்தமக், கியார்சொல்லத் தக்கார் மாற்று;

க வினைக்கெட்டு, வாயல்லா வெண்மை யுரையாது கூறுநின்
மாய மருள்வா ரகத்து;

அ ஆயிழாய், நின்கண் பெறினல்லா லின்னுயிர் வாழ்கல்லா.
வென்க ணைவனோ தவறு;

க0 இஃதொத்தன், புள்ளிக் களவன் புனல்சேர் பொதுக்கம்போல்
வள்ளுகிர் போழ்ந்தனவும் வானெயி றுற்றனவு
மொள்ளிதழ் சோர்ந்தநின் கண்ணியு நல்லார்
சிரறுபு சேறச் சிவந்தநின் மார்புந்
தவறாதல் சாலாவோ கூறு;

க1 அதுதக்கது, வேற்றுமை யென்கண்ணோ வோராதி தீதின்மை
தேற்றக்கண் டயாய் தெளிக்கு;

க2 இனித் தேற்றேம்யாம்;

க3 தேர்மயங்கி வந்த தெரிகோதை யந்நல்லார்
தார்மயங்கி வந்த தவறஞ்சிப் போர்மயங்கி
நீயுறும் பொய்ச்சூ ளணங்காகின் மற்றினி
யார்மேல் ளினியுமோ கூறு.

இஃது அவ்வாற்றற் புக்க தலைவனுடன் ஊடியும் உறழ்ந்துஞ்சொல்லி
பொய்ச்சூ ளஞ்சி ஊடநீர்ந்தது.

இதன் பொருள்.

(க)ஒருடக், (உ)கொடியிய னல்லார் குரணற்றத் துற்ற
முடியுதிர் பூந்தாது மொய்ம்பின வாகத்

க. கற்பக் காலத்துத் தலைமகள் புலவிக்கண் அவளுயர்வும் தலைமகன்
குழவு முரியவென்பதற்கு, 'ஒருடக் கொடியிய னல்லார்.....தவறு'
என்றபகுதிகளை மேற்கோள் காட்டி, 'இதனுள் தலைமகன் பணியும்
தலைவியுயர்வுக் காண்க; இஃதீண்டுக் கூறியதென்ன? காமக் கடப்
பினுட்பணிக் கிளவி யென மேற் கூறப்பட்ட தாலெனின், ஆண்டுக்
கூறியது ஊடல் புலவி துனிஎன்னு மூன்றிற்கும்'பொதுப்படநின்றவின்
இது புலவிக்கே புரித்தென்னுஞ் சிறப்பு நோக்கிக் கூறியவாறு' என்
பர். இளம்பூரணர்; தோல். பொருளி. கு. ௩௫. 'மனைவீ யுயர்வும்'

உ. "எதிலாண் முச்சி, யுதிர் துக் ளுக்கநின் னுடை யொலிப்ப, வெதிர்வளி
நின்றாய்நீ செல்" கலி. அக: ௩௦ - ௩௨.

*தொடிய வெமக்கு(க)நீ யாரை (உ)†பெரியார்க்
கடியரோ வாற்றா தவர்

‡எ - து: கொடியினதியல்பையுடைய பரத்தையருடைய புழுமுதலிய வற்றிலே அனைந்த மயிர்முடியினின்றும் உதிர்ந்த பூந்தாதுகள் நின் தோட்கட்டிலே கிடவாநிற்க, எம்மை நீ தீண்டுதற்கு எமக்கு நீ யாராந் தன்மையை யுடைய? எம்மைவிட்டு நீ நீங்குவாயாக; பிரிவாற்றாதவர் பிரியவல்ல பெரியோர்க்கு அடியரோ? அன்றே ||பென்றான். எ - று.

சூரல் - மயிர். நாற்றம், ஆகுபெயர்.

இது “சினனே பேதைமை நிம்பிரி நல்குர, வணநால் வகையுஞ் சிறப்பொடு வருமே” (ந) என்பதனால், “தொடிய வெமக்குநீயாரை” எனச்சினம் பற்றி வரினும் அது தன் காதலைச்சிறப்பித்தலின் அமைந்தது.

க. (அ) “நம்பிநீ யாரை யென்றான்” (ஆ) “ஐயநீ யாரை யென்றற்கு” கீவக. கருச, கசகஅ. (இ) “அய்யநீ யாரை” கம்ப. நாகபாச. உசுஎ. என்பவையும் “யாரைநீ யெம்மில்புருதர்வாய்” கலி. கஅ: க; என்பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. “பரத்தை வாயி னால்வார்க்குமுரித்தே” என்பதற்கு, பரத்தையர் மாட்டு வாயில் விடுதல் நான்கு வருணத்தார் (ஆடவர்) க்கும் உரித்தென்று முதலிற் பொருள் கூறிப் பின் நான்கு வருணத்துப் பெண்பாலாரும் அவரோடு ஊடப்பெறுபவென்றுமாம் என்றுகூறி, “பெரியார்க் கடியரோ வாற்றாதவர்” என்பதைப் * பார்ப்பனி கூற்றுக்கு (* அரகிகூற் றென்றும் பிரதிபேதம்) மேற்கோள் காட்டுவர், இளம்; தோல். பொருளி. சூ. உஅ.

ஊ. தோல். பொருளியல். சூ. 10க. (அ) இச்சூத்திரத்தின் இவருரையிலும் இப்பகுதி இக்குறிப்போடு இச்செய்திக்கு மேற்கோள். (ஆ) இளம்பூரணர் இச்சூத்திரத்திற்கு, “மெய்ப்பாட்டியலுள் (சிலகுணங்கள்) நடுவ ணைநிணைக்குரிய தலைமக்கட் காகாவென எடுத்தோதுகின்ற ராகலின் அவற்றுள் ஒரு சாரன ஓரோவிடத்து வருமென்பதுணர்த்திற்று; இச்சூத்திரம் எதிரதுநேக்கிற்று; சினமுதலியநான்கும்யாதானு மொருபொருளைச் சிறப்பித்தல் காரணமாக வரும்” என்று உரை வகுத்து, “கொடியிய னல்லார்.....ஆற்றா தவர்” என்ற பகுதியை முதலாவதற்கு மேற்கோள்காட்டி, இதனுள் தொடிய வெமக்குநீயாரை யென்பது சினம்பற்றிவரினும் காமக்குறிப்பினற் புணர்ந்த தலைமகள் கூறுதலின் அவள் காதலைச் சிறப்பிக்க வந்த தென்றனர்; தோல். பொருளி. சூ. சக.

(பிரதிபேதம்) * தொடிய. † பெரியோர்க்கு; ‡ எ - து: சூரல் - மயிர்.....பெயர் கொடியினியல்பை; ||என்றான் கடியதமக்கினியார் சொலத்தக்காமற்று.

10 (க) கடியர் தமக், கியார் சொல்லத் தக்கார் மாற்று

எ - து: அதுகேட்டுக் கடியராயிருப்பார்தமக்கு மாற்றஞ்சொல்லத் தக்கவர் யாவரென்றான். எ - று.

க. வினைக்கேட்டு, (உ)வாயல்லா வெண்மை யுரையாது † கூறுநின் மாய மருள்வா ரகத்து

எ - து: அதுகேட்டு நீ போகின்றதொழிலைத் † தவிர்த்துநின்று உண்மையல்லாத வெண்மைகளைச் சொல்லாதே நின் பொய்ம்மைகளை மெய்யென்று மயங்குவாரிடத்தே || சொல்லென்றான். எ - று.

‘வினைக்கேட்டு’ பாடமாயின் வினைக்கேடாகிய வாயல்லாவெண்க. உரையாதியும் பாடம். வெண்மை, பண்புப்பெயர்.

அ ஆயிழாய், நின் (ந)கண் பெறினல்லா லின்னுயிர் வாழ்கல்லா வெண்க நொவனே தவறு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், ஆராய்ந்த இழையினையுடையாய்! நின் னுடைய † கண்ணினில் (ச) அருணைக்கினைப் பெறினன்றி இனிய உயிர் வாழமாட்டாத என்னிடத்துத் தப்பு யாதுதானென்றான். எ - று.

“காமக் கடப்பினுட் பணிந்த கிளவி, காணும், காலக் † கிழவோற் குரித்தே” (ந) என்பதனால், தலைவன் பணிந்து கூறினான்.

க. “கடியர் தமக்கு.....மாற்று” என்பது உரையகைநடை நான்கு னுள், பாட்டிடை வைத்த குறிப்பிற்கு மேற்கோள்; தோல். செய். சூ. கசுரு. ‘பாட்டிடை’ இளம்.

உ. பெருந்திணைக்குரிய மெய்ப்பாடுகளுள் தலைவன்கூற்றைத் தலைவி பொய்யாக் கோடற்கு, “வாயல்லா வெண்மை.....ரகத்து” என்பது மேற்கோள்; தோல். மெய்ப். சூ. உஉ. ‘இன்பத்தை’ இளம்.

ங. கண்ணென்பது அருளென்னும் பொருளில் வருதலை, “கண்மாறி விடின” கலி. சுசு: உசு; என்பதனாலும் அதன்குறிப்பாலும் அறிக.

ச. “நின், அருணைக்க மழியினு மவலன்கொண் டழிபவள்” கலி. சுசு: கஅ - கக.

10. தோல். கற்பி. சூ. கசு. (அ) இச்சூத்திரத்தின் இவருரையிலும் தலைவன் தலைவி மாட்டுக் காமம் கையிகந்துழித் தாழ்ந்து கூறியதற்கு, “கடியர் தமக், கியார் சொல்லத் தக்கார் மாற்று” என்பதும் “ஆயிழாய், நின்கண் ..... தவறு” என்பதும் மேற்கோள். (ஆ) இளம்பூரணரும், “பெரியார், கடியரோ வாற்றுவதவரெனத் தலைவி கூறியவழி, ‘கடியர்

(பிரதிபேதம்) * வினைக்கேட்டு, † சென்றீநின், ‡ தவிர்த்துநின்று, || சொல்லென்றான், † கண்ணினில் வருகோக்கினைப், † கிழவோற்கு.

க0 (க) இஃல்தொத்தன், (உ) புள்ளிக்(ரு) களவன் புனல்சேர்பொதுக்கம்
 (ச) வள்ளுகிர் போழந்தனவும் வாளெயி றுற்றனவு [போல்
 மொள்ளிதழ் சோர்ந்தநின் கண்ணியு (ரு)நல்லார்
 சீரறுபு சீறச் சிவந்தநின் மார்புந்
 தவற்தல் *சாலாவோ கூறு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி இவ்வொருத்தனை நெஞ்சொடு வியந்து
 கூறி, பின்னர், புள்ளியையுடைய (சூ) நண்டுகளின் நடையாலுண்டான வடு
 நீரருகைச் சேர்ந்து கிடந்தாற்போலப் பெரிய உகிராற் பிளந்த வடுக்களும்
 ஒளியையுடைய எயிறு அழுந்தின வடுக்களும் ஒள்ளிய இதழ்கள் வாடின
 நின் கண்ணியும் பரத்தையர் நின்றோடு வேராகிக் கோபித்து அடிக்கச் சிவந்த
 நின்னுடைய மார்பும் தப்பாதலுக்கு அமையாவோ? அமையாவாயிற் கூறு
 என்றாள். எ - று.

சேர்பென்னும் எச்சத்திற்கு வினை வருவித்து முடிக்க. ஒதுக்கமென்னுந்
 தொழிற்பெயர் ஆகுபெயர். “சிரறுசே லாடிய நீர் வாய்ப்பத்த” (எ) என்றாற்

தமக், கியார்சொல்லத் தக்கார் மாற்று’ எனத் தலைவன்பணிந்து
 கூறியது காண்க” என்பர்; நோல். கற்பி. சூ. கள. ‘காமக்கடப்பின்’.

க. இந்நூற்பக்கம் ௩௮௬: ௩ - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

உ. (அ) பொறியலவன் (சீலபி.எ: ௩௬. முதற்பதிப்பு) என்பதற்கு, ‘புள்ளிக்
 கள்வன்’ என்பது மேற்கோள்; (ஆ) “புள்ளிக்கள்வன்” ஐங். உக,
 உஉ, உச.

௩. (அ) “களவன் மண்ணைச் செறிய வகல்வயம், கிளைவிரி கரும்பின்
 கணைக்கால் வான்பு” அகம். உரு. ௧௧ - ௧௨. (ஆ) “அலவ னள்ளி
 குளிர்ஞெண் டார்மதி, களவ னென்றிவை கற்கடகப் பெயரே”
 சேந்தன் றிவாகரம். (இ) “களவன் குளிர்ஞெண்டுகந்தம்” உரிச்
 சோனிகணடு. கூ0. என்பவற்றால் நண்டிற்குக் களவனென்னும்
 பெயரும் பயின்று வருதலறிக.

சு. கலி. சுஎ: ௧௪ - ௧௫; அடியும், எஉ: ௧௧ - ௧௨; அடியும், குறிப்பும்
 பார்க்க.

டு. “ஊடிக், கொதித்து மேற்றிசை யணங்கலத் தகப்பதங் கொடுமே,
 லுதைத்த தாமெனச் சிவந்தது வெய்யவ னுடலம்” நைடந. மாலை. உக.

சு. “செய்ச்சேத கத்திற் குளிர்நடந் தாங்குச் செறிந்த வடு, மெய்ச்சே
 யிழைக்கொடி யன்னார் கடைத்தலை மேயினதால்.” திருவேங்கைக்
 கோவை. ௩௮௧.

எ. “சிரறுசிவ ளூறிய நீர்வாய்ப் பத்தல்” என்பது பதீந். உஉ: ௧௩

(பிரதிபேதம்) * சாலாதோ.

போல, சிறுதல் சிதறுதன்மேல் நின்றது. “வேட்கை மறுத்துக் கிளந்தாங் *குரைத்தன், மரீஇய மருங்கி னுரித்தென மொழிப” (க) என்பதனுள், “ஒன் றெனமுடித்தலென்பதனான் மரீஇயவாறு ஏனையவற்றிற்குக் கொள்க” என்ற வின், இழிந்தோர் கூற்றை உயர்ந்தோர் கூறுவனவும் அமைத்தாம். அதனான் வள்ளுகிர் போழ்ந்தன முதலியன கொள்க.

கடு அதுதக்கது, வேற்றுமை பென்கண்ணோ வோராதி தீதின்மை தேற்றக்கண் டயாய் தெளிக்கு

எ - து: நீ கூறுகின்ற மெய்வேறுபாட்டையோ என்னிடத்துண்டாக ஓராதேகொள்; அங்ஙனம் ஓராதிருத்தல் நினக்குத்தக்கது; அதற்குக் காரண மென்னெனில் அத்தீது என்கண் இல்லாமைபையான் நினக்குத் தெளிவிக்க நீ காணாய்; யான் இனித்தெளிவிப்பேனென்றான். எ - து.

கஎ இனித் தேற்றேம்பாம்

எ - து: இக்கற்புக்காலத்து நீ குளுறுகின்றதனைக்கொண்டு யாம் எந்நெஞ்சத் தெளிவியேம்; அதற்குக்காரணங்களேன். எ - து.

கஅ தேர்மயங்கி வந்த தெரிகோதை (உ)யந்நல்லார்

தார்மயங்கி வந்த தவறஞ்சிப் போர்மயங்கி

(ஈ)†நீயுறும் (சு)‡பொய்ச்சு ளணங்காகின் மற்றினி

யார்மேல் விளியுமோ கூறு

க. தோல். பொருளி. சூ. கஎ. இச்சூத்திரத்தின் இவருரையிலும் இச்செய் திக்கு இக்குறிப்புக்களோடு “புள்ளிக் களவன்.....கூறு” என்பது மேற்கோளாகக் காணப்படுகின்றது.

உ. “தார்கொண்டா டலைக்கோதை தமோறிப் பூண்டநின், நீரணி” (கலீ. சுசு: கடு - கசு.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ஈ. (அ) தலைவி தலைவன் முன் தன்னைப் புகழ்தல் தலைவன் பரத்தையிற் பிரிந்துவந்தவழித் தெளித்தற்கண் வருமென்பதற்கு, “நீயுறும் பொய்ச் .....கூறு” என்பதை மேற்கோள் காட்டி, “இதில் பெண்டிர் பல ருளராயினும் அவரெல்லார்மாட்டும் செல்லரது தன்மேல் வரு மெனக் குறித்தாளாதலிற் தன்னைப்புகழ்ந்தாளாம்” என்பர். இளம்.

தோல். கற்பி. சூ. ஈக. ‘தற்புகழ்’ (ஆ) இப்பகுதியையே இவர் அழிவில் கூட்டத்திற்குரிய பொருள்களுள் தெய்வமஞ்சலென்பதற்கும் மேற்கோள்காட்டுவர்; தோல். மெய்ப். சூ. உச. ‘தெய்வ’ (இ) ஓசை வேற்றுமையால் நகரவுகரம்வியக்கோள்முற்றாயும் நிற்குமென்பதற்கும் இப்பகுதியே மேற்கோள்; தோல். வினை. சூ. சு. ஈச:

(அ) “என்னை யருளி யருண் முருகு சூஞ்சுளி, னின்னை யருளி லணங் (பிரதிபேதம்) ன்மெய் வேறினனும், விறல் வெய்யோ னூர்மயில் வேனிழ னேக்கி, னில் வரு...யுயி. † நீ கூறும், ‡ பொய்ச்சு முணங்காகும்.

எ-து: (க) தேரேறிவருகின்ற சிறப்பிலேமயங்கி நின்றீங்கைக் கருதாது வந்த தெரிந்த கோதையைபுடைய அழகிய பரத்தையருடைய (உ)காரை நின்றாராக நினைத்து அணிந்துவந்த தப்பிற்கு அஞ்சி யாம் ஊழிப் பொருத பேராளிலே கலங்கி இக்கற்புக்காலத்து நீ சூளுறும் மிகப்பொய்யாகிய *சூளுறவு வருத்தத்தைச் செய்யுமாயின், பின்னை அதுதான் எங்கண்மே லன்றி யார் மேல் வரும்? அங்கனம் வாராமற் களவுகாலத்துச் சூளுறவுபோற் கெடுமோ? நீதானே. கூறுவாயாகவென ஊடறீர்த்து கூறினான். எ - று.

யார்மேல் வருமென ஒருசொல் வருவிக்க. இனி நீயுறுமென்க.

இஃது “இன்னொத்தொல்குளெடுத்தற்கண்ணும்” (௩) என்பதனாழ்கூறிற்று. என்றது, இன்னொக்குப் பயக்குஞ் சூளுறவினைத் தலைவன் சூளுறவுவெனக் கூறுமிடத்துமென்றவாறு. தலைவன், “வந்த குற்றம் வழிகெட வொழுகி” (ச) களவீற் சூளுறவான் வந்த ஏதம் நீக்கி, இக்கற்புக்காலத்துக் கடவுளரையும் குரவரையும் புதல்வனைபுஞ் சூளுறதலின் இன்னொதுகுளென்றான்; இது

யறவ ரடிதொடினு மாங்கவை சூளேல்; குறவன் மகளாணை கூறேலா கூறே, லைய சூளி னடிதொடி குன்றொடு, வையைக்குத் தக்க மணற் சீர்சூள் கூறல்” பரி: அ: சுரு - எக. (ஆ) “பொய்ச் சூளா நென்ப தறியேய்யா நென்றிரந்து, மெய்ச்சூ ளுறுவாணை மெல்லியல் பொய்ச் சூளென், ரொல்லுவ சொல்லா துரைவழுவுச் சொல்ல” பரி: கஉ: சுரு - சுரு.

க. “நேரிழை நல்லாரை நெடுநகர்த் தந்துநின், தேர்ப்புண்ட நெடு நன் மான் நெண்மணிவந் தெடுப்புமே” கலி. எ: கஅ - கக.

உ. தாரென்பது ஆடவார்மார்பின் மாலைக்குவருதலே பெருவழக்கு; மகளிர் மாலைக்கும் அருகி வழங்கும்.

௩. தொல். கற்பி. சூ. சு. (அ) இச்சூத்திரப்பகுதியினுரையில் “வேற்றுறை .....கூறு” என்ற பகுதிகளை மேற்கோள்காட்டி, தலைவி எம்பே இப்பொய்ச்சூளால் வருங்கேடுவருமெனமறுத்தவாறுகாண்கவென ரச். (ஆ) இச்சூத்திரத்து, “தன்வயிற் சிறப்பினு மவன்வயிற் பினு, மின்னொத்தொல்கு ளெடுத்தற்கண்ணும்” எனப்பாடங்கெ தன் மாட்டு நின்ற மிகுதியானும் அவன் மாட்டு நின்ற றே டானும் இன்னொது பழைய சூளுறவைத் தலைவி யெடுத்தவழியு நிகழும்; தலைமகன் மாட்டு மிகுதியாதோ வெனின், ‘மனை .....உரிய’ என்ற ராகலின், அக்காலத்து மிகுதி என்று கூறி, “தேர்மயங்கி, ...கூறு” என்பதை காட்டுவர் இளம்பூரணர்.

ச. தொல். கற். சூ. ரு.

(பிரதிபேதம்) *சூளுறவாயின வருத்தத்தைச்செய்யும் பின்னை.

சனவுபோலச் சூளுறுதலின், தொல்கு ளாயிற்று; இதனுள் (க) இரத்தலும் தெளித்தலும் வந்தவாறுணர்க.

இதனால், தலைவிக்கு அணங்கால் அச்சம் பிறந்தது; தலைவற்குப் புணர் வாகிய உவகை பிறந்தது.

இஃது (உ) ஒரு உவனை ஒழியசையாகிய சொற்சீரடிவந்து ஐஞ்சீரடக்கியும் ஆறுமெய்பெற்றும் வந்த கலிவெண்பா. “தரவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்தும்” (உ) எனப் பாப் போக்கின்பின் *வைத்ததனம் ‘கடியர்தமக் கியார் சொல்லத் தக்கார் மாற்று’ எனப் போக்குட்போல் நாற்சீரான் இறும் பாட்டும் வந்தது. (உஉ)

(அக.) யாரிவ நெங்குந்தல் கொள்வா னினுவுமோ

ஒராண்மைக் கொத்த படிறுடைத் தெம்மனை
வாரனீ வந்தாங்கே மாறு;

ச என்னிவை, ஒருயிர்ப் புள்ளி னிருதலை யுள்ளொன்று
போரெதிர்த் தற்றுப் புலவனீ கூறினென்
ஒருயிர் நிற்குமா நியாது;

எ எள, தெளிந்தேம்யாங் காயாதி யெல்லாம்வல் லெல்லா
பெருங்காட்டுக் கொற்றிக்குப் பேய்நொடித் தாங்கு
வருந்தனின் வஞ்ச முரைத்து;

க0 மருந்தின்று, மன்னவன் சீறிற் றவறுண்டோ நீரயந்த
வின்னகை தீதோ விலேன்;

கஉ மாண மறந்துள்ளா நாணிலிக் கிப்போர்
புறஞ்சாபந்து காண்டைப்பாய் நெஞ்சே யுறழ்ந்திவனைப்
பொய்ப்ப விடேள மெனநெருங்கிற் றப்பினே
னென்றடி சேர்தலு முண்டு.

இரத்தலும் தெளித்தலும் வந்தமைக்கு, இச்செய்யுள் மேற்கோள்; தொல். அகத். கு. சச. ‘ஒன்றாத் தமரினு’ இளம். கு. சக. நச.

தொல். செய். கஉஉ-ஆம் சூத்திர வரையில் (அ) “ஒருஉ.....தவர்” என்பதை மேற்கோள்காட்டி, ‘ஒருஉ வென நின்ற இயலசைதானே மேலியசையாய் நின்றது’ என்று பேராசிரியரும் (ஆ) “ஒருஉக் கொடி வேற னல்லார் குரனற்றத் துற்ற” என்பதை மேற்கோள்காட்டி, ‘ஒருஉ இப்பா நிரையசைதானே ஒழியசையாயிற்று’, என்று நச்சினுர்க்கிளிய உறியுள்ளார்.

(அ) “எ. செய். கு. கஞச.

கலித்தொகை அகம். வந்ததனம் சொல்தக்கார்.

இது தலைவன் “காமத்தின்வலியும்” (க) *என்றதனால் ஆற்றமைவாய்
லாக வலிந்துபுகு நெருங்கிக் கூடுமிடத்து †அவனுடன் தலைவி ஊடிச் சீல
†சொல்லி, அவன் ஆற்றமை கூறுவது கேட்டு ஊடறியீந்தது.

இதன் பொருள்.

(உ)பாரிவ நெங்கூந்தல் கொள்வா (ஈ)னிதுவுமோ
(ஈ)நூராண்மைக் கொத்த படிறுடைத் (ஊ)தெம்மனை
வாரணீ (ஊ)||வந்தாங்கே ÷ மாறு

க. தோல். கற். சூ. ஊ.

உ. (அ)“பரத்தை வாயி னால்வர்க்கு முரித்தே” என்பதற்கு, பரத்தையர்
மாட்டு வாயில்லிதெல் நான்கு வருணத்தார்க்கு முரித்தென்று முன்
னுரைகூறி, பின்பு நான்குவருணத்துப்பெண்பாலாரும் அவரோடேப்
பெறுபவென்ற வாறுமா மென்று கூறி, “யாரிவனென்.....படி
றுடைத்து” என்பதை * அரசி கூற்றுக்கு (பார்ப்பனி கூற்றுக்கு என்
றும் பிரதிபேதம்) மேற்கோள் காட்டினார்; இளம்பூரணர்; தோல்.
பொருளி. சூ. உஅ. (ஆ) இப்பகுதி, கூறுகின்றாள் தலைவி யென்ப
தூஉம் கூறப்பட்டான் தலைவ நென்பதூஉம் முன்னத் தானுணரப்படு
தற்கு மேற்கோள்; தோல். செய்.சூ. உ௦௭. பேர். நச். இ-வி. சூ. ௫௭௭.
(இ)தலைவி, தலைவன் குறிப்பறிதல்வேண்டி வேற்றுமைக்கிளவி கூறிய
தற்கு, “யாரிவ நெங்கூந்தல்கொள்வான்” என்பதுமேற்கோள்; தோல்.
கற்பியல். சூ. கசு. ‘அவன்குறிப்பு’ இளம்.

(ஈ)“ஒருஉரீ யெங்கூந்தல் கொள்ளல்யா நின்னை, வெருஉதுங் காணுங்
கடை” (கலி. அஎ: க - உ) என்பதும் அதன் குறிப்பும்பார்க்க.

ஈ. தலைவி தலைவ னுண்மையிற் பழிபடக் கூறுதலாகிய மாறிலாண்மையிற்
சொல்லிய மொழிக்கு, “இதுவுமோர்.....றுடைத்து” என்பது மேற்
கோள்; தோல். பொருளி. சூ. ௫௦. நச். இதனை, உள்ளுறைப்பாற்படுவ
தாகிய அவையன் மொழிக்கு மேற்கோள்காட்டி, இது தீயொழுக்க
மொழுகினையென இடக்கரடக்கி அவையன்மொழியால் ஒழுக்கக்குறை
பாடு கூறியவா நென்பர், இளம்; தோல். பொருளி. சூ. சஅ. ‘மங்கல’

சு. (அ) “தண்டிறையூர தருவதோ-வொண்டொடியையப்,பாராய் மனைதுறந்
தச்சேரிச் செல்வதனை, யூராண்மை யாக்கிக் கொளல்” ஐந்-எழு. ௫௪.
எனவும் (ஆ) “ஊராண்மை யென்னுஞ் செருக்கு” தீரிகூகம். சு. (இ)
“ஊராண்மை மற்றதனெஃகு” குறள். எ௭௩.எனவும் வருவனகாண்க.
(ஈ) ஆண்மை, ஆளுந் தன்மையென்னும் பொருளில் வருதற்கு, “ஊரா
.....றுடைத்து” என்பது மேற்கோள்; தோல். கிளவி. சூ. ௫௭.நச்.

ஊ. “யாரை நீ யெம்மில் புகுதர்வாய்” கலி. கஅ: க.

சு. “ஆறு மயங்கினை போறி நீ வந்தாங்கே, மாறினி”. கலி. கஊ: ஈ - ச.
(பிரதிபேதம்) * என்றதனால் வாயிலாகப்புகு, † அவனுடைய தலைவி + சொல்லிய
ஆற்றமை. || வந்ததென்று. ÷ மாற்றென்னி

எ - து: இவன் யார்? *எங் கூந்தலைத் தொடுத்தற்கு இவன் என்ன தொடர்புடையனென நெஞ்சொடு கூறி, பின்னர் இங்நனங் கூந்தலைப் பிடிக்கின்றஇதுவும் நீபா துகாத்தலின் நிப்பா துகாப்பாரைப்போலே புண்ணிக் கொண்டு ஊராயாளுந் தன்மைக்குப் பொருத்தினதொரு கொடுமையை யுடைத்து; இதனை ஓர்ந்துபார்; இனி நீ எம் மனையிடத்தே வாராதேகொள்; வந்தாற்போலே மீண்டுபோவென்றான். எ - து.

இது (க)வலிந்துபுக்கது கூறிற்று. வான், வினையெச்சம்.

சு †என்னிவை, (உ)ஒருயிர்ப் புள்ளி னிருதலை யுள்ளொன்று போரெதிர்த் தற்றூப் ||புலவனீ கூறினென் ஒருயிர் நிற்குமா நியாது

க. தலைவன் வலிந்து சென்றதனைத் தலைவி துனியால் மறுத்துக் கூறிய தற்கு, “யாரிவன் .....மாது” என்பது மேற்கோள்; தோல். கற். கு. ௫. ௩௪.

உ. (அ) “யாமே, பிரிவின் றியைந்த துவரா நட்பி, னிருதலைப் புள்ளி னேருயி ரம்மே” (ஆ) “ஒரு குடற் படுதர வோரிரை துற்று, மிருதலைப் புள்ளி னேருயிர் போல” (இ) “உள்ளத் துவகை யொருதலைப் பட்ட விருதலைப்பைம், புள்ளொத் தினிய புதுமலர்ப் பாயற் புணர்ந்த வின்ப, வெள்ளத் கடலிடை வீழ்ந்துட னீந்துவர்” (ஈ) “ஒருயிர்த்தா, யிருதலைப் புள்ளி னியைந்ததுங் கேண்மையை யெண்ணி” (உ) “இருதலைப்புளி னுற்றவோருயி ரென்ன நம்முட னாகியே, மருவு துன்பமு மின்பமுமவழு வாதுதுய்த்திடு மாட்சியேன்” (ஊ) “இரு தலைசே ரொருபுள்ளி னேகவுயி ராய்நீவிர், மருவியிட ரறியாமே வாழு நாள்” என்பவைகளும், (எ) “அந்தா மரையன்ன மேநின்னை யானகன் றுற்றுவுளை” என்புழி, யானென்பதற்கு, ‘இருதலைப் புள்ளி னேருயி ரேனாகிய யான்’ என்று, (கோவையார். கஉ.) பேராசிரியரும், (ஏ) “யார் பிரிய யார்வர யார்வினவயார்செப்பு” என்புழி, ‘இருதலைப் புள்ளி னேருயிரே னாதலாற் பிரிவும் வரவும் வினாவும் செப்பும் நம்மிடை உளவாகா’ என்றும். பரி. அ: எஉ. (ஐ) “ஊட லுணர்தல் புணர்த் தலைகாமங், கூடியார் பெற்றயன்” என்னுங்குறளில், ‘(இம் மூன்று பயனும்) இருதலைப்புள்ளி னேருயிராய உழுவலன் புடைய எமக்குவேண்டா’ என்றும் (குறள். கக௦க) பரிமேலழகரும். (ஓ) “காதலாளுட லுள்ளுயிர் கைவிடி, நேதமென்னுயி ரெய்தி யிறக்கும்” என்புழி, ‘யாம் இருதலைப் புள்ளி னேருயிரேமாதலிற் காதலா ளுயிர் நீங்கின்’ என்னுயிரும் ஏதமெய்தி நீங்கும்’ என்று (கீவக. க௬௩க.)

புது... கூந்தலைத்தொடுத்தற்கு என்ன, † பணிக்கொண்டு, ‡ என்னவை, புலவன் கூறியென்.

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், உடலும் உயிரும் ஒன்றாய்த் தலை இரண்டாகிய புள்ளினுடைய அவ்விரண்டு தலையில் ஒருதலை மற்றத்தலையோடே *பேர்செய்தலை மேற்கொண்ட தன்மைத்தாக, நீ இக்கொடுமைகளைக் கூறிப் புலந்தகற் பயனென்? அதனைக் கைவிட்டு இனி என்னுடைய அரிய உயிர் நிற்கும்வழி யாது? அதனைக் கூறுவாயென்றான். எ - று.

இஃது(க)ஆற்றாமைகூறிற்று. புலவல், புலத்தலெனப் படுத்தலோசையாற் பெயராய்நின்றது. இவை கூறிப் புலவலென்னென்க. கூறு என வருவிக்க.

எ (உ)எஎ, இகழ்ச்சிக்குறிப்பு.

நீங்கின காலமெல்லாம் மறந்து ஈண்டு வந்தால் இதந்து †படுவேனெனக் கூறலின், அதனை எளையென இழித்து நெஞ்சொடுகிறினான்.

தெளிந்தேம்பாங் காயாதி || யெல்லாம்வல் ÷ லெல்லா

(ஈ)பெருங்காட்டுக் கொற்றிக்குப் பேய் × நொடித் தாங்கு

வருந்தனின் வஞ்ச முரைத்து

எ - து: ஏடா! எல்லாம் உணர்ந்திருக்கும் பெரிய காட்டிடத்திற் கொற்றவைக்கு அவன் அறியாதன சில உண்டாகப் பேய் நொடிசொன்னுற்போல, நன்பொய்களை எனக்குச் சொல்லி வருந்தாதேகொள்; யாம் முன்பே நின் வஞ்சனைகளைத் தெளிந்துவிட்டேமென்றான். எ - று.

நச்சினூர்க்கினியரும் எழுதியவுரைகளும் ஈண்டு அறிதற்பாலன. (ஔ) “எட்டுக் காலொடு மிரண்டுவன் தலையொடு மெரிதால், வட்டக் கண்ணெடும் வளைபிறை யெயிற்றெடுந் தழங்கிக், கிட்டிக் கொண்டவச்சிம்புளின் கிளர்ச்சியை யஞ்சி, விட்டிக் கண்ணுதற் குரைக்கிடவோடினள் விமலை” (ஔ) “பிரிவரும் புள்ளி நெருமையி னெட்டி” என்பவற்றிற்குறித்த புள்ளும் இஃதென்பாரு முளர்.

க. தலைவன் வலிந்து சென்றதனைத் தலைவி கூறிய வழி, “என்னிவை... யாது” என்பது தலைவன் ஆற்றாமை மிகுதியாற் சென்றமை கூறியதற்கு மேற்கோள்; தோல். கற்பியல், சூ. ௫. நசு.

உ. “என தெளிந்தேம்பாம்” என்பதை ஏ அசைநிலையாய் வருதற்கு மேற்கோள்காட்டினர், தெய்வச்; தோல். இடை. சூ. உக. ‘ஏயுங் குரையும்’

ங. (அ) “துணைகையஞ் செல்விக் கணங்குநொடித் தாங்கு” பெரும்பாண். சடுக. (ஆ) “அரற்றென்பது அழுகை யன்றிப் பலவுஞ்சொல்லித் தன் குறைகூறுதல்; அது காடுகெழுசெல்விக்குப் பேய்கூறும் அல்லல்போல வழக்கினுள்ளோர் கூறுவன”; தோல். மெய்ப். சூ. கஉ. பேர்.

(பிரதிபேதம்) * பேர்தலைமேற்கொண்ட, † புலவலெனெனக் கூறியென, புலவலெனக் கூறியென, ‡ படுவலெனக்கூறலின், || அல்லாய தெல்லா, எல்லாயெல்லா, ÷ ஏடா. × நொடித்தாங்கு.

க0 மருந்தின்று; (க)மன்னவன் சீறிற் றவறுண்டோ நீநயந்த
வின்னகை தீதோ விலேன்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், என்னைப் பேயென்று காயாதே *ஓகாள் எனக்குத் தவறுகளைற்றுதற்கு அலமராதேகொள்; எனக் கூறி, † பின்னும் இனிய நகையினையுடையாய்! நீ என்மேல் ஏற்றிச்சொல்ல விரும்பிய தீதோ யான் உடையேனல்லேன்; அரசன் கோபிக்கப்படுகின்றவன்மேல் ஒருதவறு உண்டோ? தவறில்லாயினால் கோபிப்பனன்றோ? அங்கனம்கோபிக்குமிடத்து அதற்கொரு (உ)பரிசாகாமில்லை பென்றான். எ - று.

கஉ (ந)‡மாண மறந்துள்ளா நாணிலிக் கிப்போர்
புறஞ்சாய்ந்து || காண்டைப்பாய் நெஞ்சே ஃபுறமுந்திவனைப்
பொய்ப்ப விடேள் மெனநெருங்கிற் (ஈ)றப்பினே
னென்றடி சேர்தலு முண்டு

க. “உற்றொரு தனியே தானே தன்களை யுலக மெல்லாம், பெற்றவன் முனியப் புக்கா னடுவினிப் பிழைப்ப தெங்கே, சூற்றமொன் றிலா தோர் மேலுங் கோள்வரக் குறுகு மென்ற, மந்தைய பூத மெல்லாம் வருணனை வைத மாதோ” கம்ப. வருணனை வழிவேண்டி. சுந.

உ. மருந்து - பரிசாரம். புறம். ந: கஉ, சஉ: உஉ.

ந. (அ)“கொடியோர் கொடுமை சடுமென வொடியாது, நல்லிசை நயந் தோர் சொல்லொடு தொகைஇப், பகுதியி னீங்கிய தகுதிக் கண்ணும்” என்பதற்கு, “கொடியோரதுகொடுமைசுடாநின்றதெனப் புணர்ச்சியை யொடியாது புகழை விரும்பினோர் சொல்லோடே யொருப்பட்டு வேறு படுதலி னீங்கிய தகுதிக் கண்ணும் என்றவாறு; அஃதாவது: அக்காலத்துத் தந்தறிதல்; புகழை விரும்பினோர் சொல்லுஞ் சொல்லாவுது காமம் விரும்பும் பரத்தையரைப் போலாது அறத்தை விரும்புதல்” என்று உரைவகுத்து, “மாண.....உண்டு” என்பதை மேற்கோள் காட்டுவர் இளம்; தோல். கற்பி. சூ. சு. (ஆ) இப்பகுதி, கற்பென்னுங் கைகோளுள் சிதைவு பிறர்க்கின்மை யென்னு மெய்ப்பாட்டிற்கும் மேற்கோள்; தோல். மெய்ப். சூ. கக. (இ) மாணமை யென்பது மிகாமை யென்னும் பொருளிலும் வருமென் பதற்கு, “மாண மறந்துள்ளா நாணிலி” என்பது மேற்கோள்; தோல். மெய்ப். சூ. உச. தெய்வம் இளம்.

புலவியுள் தலைவியுள்வந் திழுவோன் பணியும் உண்டென்பது தலைவி மனத்து நிகழ்தலுண் டென்பதற்கு, “தப்பினே, நென்றடி சேர்தலு முண்டு” என்பது மேற்கோள். தோல். பொருளி. சூ. நந. நச.

(பிரதிபேதம்) * கொள்ளென் றெனக்கு, † பின்னு மின்னகாய் நீ, ‡ மாணமறந்துள்ளா. || கண்டைப்பாய்நெஞ்சே, கண்டைப்பாய் நெஞ்சே ஃபுறந்தவனை.

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, *நெஞ்சே! இவனைப் (க) பொய்சொல்லவிடே மென்று மாறுபட்டுக் கோபிக்கின், தப்பினேனென்று வணக்கஞ்செய்தலும் இவனுக்குப் பரிசாரமுண்டு; ஆதலான் நம்மை மறந்து ஒருகாலமும் நாம் மாட்சிமைப்பட்டிருக்க நினையாத நாணமில்லாதவனுக்கு இவ்வூடற்போரைத் தோற்று அதனாலுள்ள பயனைக் காண்பாயென்று ஊடறீர்த்தான்.

இதனால், தலைவிக்குச் † சூழ்ச்சியும் தலைவற்குப் புணர்வாகிய உவகையும் ‡ பிறந்தன.

“ஒருசிறை நெஞ்சமொ சிசாவும் || காலே, யுரிய தாகலு முண்டென மொழிப” (உ) என்பதனால், இவன் - ஆற்றலென நெஞ்சுடன் உசாவினான்.

இஃது ஜஞ்சீரெக்கிவந்த (௩) கலிவெண்பா. (உச)

(கூ0.) கண்டேனின் மாயங் களவாதல் பொய்நகா மண்டாத சொல்லித் தொடாறு நெறஉ இயநின் பெண்டி ருளர்மன்றே வீங்கு;

ச ஒண்டொடிரீ, கண்ட தெவனா தவறு;

க. “இற்றதென் னாவி யென்றா வெரிமணி யிமைக்கும் பஞ்சிச், சிற்றடிப் போது புல்லித் திருமகன் கிடப்பச் சேந்து, பொற்றதா மரையிற் போந்து கருமுத்தம் பொழிப வேபோ, லுற்றுமை கலந்து கண்கள் வெம்பனி யுருத்தவன்றே” என்னும் (கீவக.உ௫௦அ) செய்யுளுரையில், ‘உற்று’ என்பதற்கு, ஊடறீர்த்துற வென்று திரித்துப் பொருள் கொண்டு, “பொய்ப்ப விடேள மென.....முண்டு” என்றாகலின், என இவ்வரைக்கு மூலமான பகுதியை மேற்கோள் காட்டி, அடியில் வணங்கியபின்னும் ஊடறீரா தழுதாளென்றல் கற்பிற்குப் பொருந்தாதென்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

உ. தோல். பொருளி. சூ. க0. இச்சூத்திரத்தின்- இவருரையிலும் நெஞ்சுடன் உசாவுதற்கு, “மாண.....முண்டு” என்னும் பகுதி மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

௩. இளம்பூரணர் இச்செய்யுளை உறழ்கலிக்கு மேற்கோள்காட்டி, “யாரிவனெங்கூந்தல்.....மாறு’ இது தலைமகள் கூற்று; ‘என்னிவை.....யாது’ இது தலைமகள் கூற்று; ‘ஏள, தெளிந்தேம்.....உரைத்து’ இது தலைவி கூற்று; ‘மருந்தின்று.....விலேன்’ இது தலைமகள் கூற்று; ‘மாண மறந்துள்ளா.....முண்டு’ இது தலைவி கூற்று; “இப்பாட்டிச் சரிதக மின்றி வந்தவாறு கண்டு கொள்க. எற்றுக்கு; இறுதியின் கண்வந்தது சரிதகமாகாதோவெனின், ஆகாது; சரிதகமாவது ஆதிப் பாட்டினும் இடை நிலைப்பாட்டினு முள்ள பொருளைத்தொடுத்தமுடிப்பது; இஃது அன்னதன்மென்க” என்பர்; தோல். செய். சூ. கசஅ. ‘கூற்று மாற்றமும்’ இதனாலும்

(பிரதிபேதம்) * விடேனென்று, † சூட்சி, ‡ பிறந்தது, || காணியுமுரியது, - ஆற்றலென.

டு கண்டது, நோயும் வடுவுங் கரந்து மகிழ்செருக்கிப்
பாடு பெயனின்ற பானு ளிரவிற்
றொடிபொலி தோளு முழையுங் கதுப்பும்
வடிவார் குழையு மிழையும் பொறையா
வொடிவது போலு துசுப்போ டடிதளரா

௧௦ வாராக் கவவி னொருத்திவந் தல்கற்றன்
சீரார் னொகிழஞ் சிலம்பச் சிவந்துநின்
போரார் கதவ மிதித்த தமையுமோ
வாயிழை யார்க்கு மொலிகேளா வவ்வெதிர்
தாழா தெழுந்துநீ சென்ற தமையுமோ

௧௫ மாறள் சினை இ யவளாங்கேநின் மாப்பி
னாறிணர்ப் பைந்தார் பரிந்த தமையுமோ
தேறிநீ தீயே னலெனென்று மற்றவள்
சிறடி தோயா விறுத்த தமையுமோ
கூறினிக் காயேமோ யாம்;

௨௦ தேறிற், பிறவுந் தவறிலேன் யான்
அல்கற், கனவுக்கொ னீகண் டது;

௨௨. கனைபெயற், றண்டுளி வீசம் பொழிதிற் குறிவந்தாட்
கண்ட கனவெனக் காணாது மாறுற்றுப்
பண்டைய வல்லநின் பொய்ச்சூ ணினக்கெல்லா
நின்றாய்நின் புக்கில் பல;

௨௬ மென்றோளாய், நல்குநின் னல்லெழி லுண்கு;

௨௭ ஏடா, குறையுற்று நீயெம் முரையனின் றீமை
பொறையாற்றே மென்றல் பெறுதுமோ யாழ
நிறையாற்றா ரெஞ்சடை யேம்.

* இது “புல்லுதன்மயக்தம் புலவிக்கண்ணும்” (க) என்பதனுல்தலைவன் புலப்படப்பாத் தையரிடத்து ஒழுகாது மறைந்தோழகிவந்து*நின்றவனுடன்

உறழ்தற்பொருளாலும் இச்செய்யுளைக் கலிவெண்பா என்று கொள் ளாது உறழ்கலியென்று கொள்ளுதலே பொருத்த முடையது.

௧. தோல். கற்பியல். ௨. ௧௦. இச்சூத்திரப்பகுதிக்கு இவ்வுரைகாரர் அங்கு, “இரட்டுமொழிதலென்பதனால், பாத் தையரிடத்துப் புலப்பட

(பிரதிபேதம்) * நின்றியனுடன்.

காமக்கிழத்தி ஊடிச்சோலித் தலைமகள் ஆற்றமைகண்டு தன் ஆற்றமை யுஞ்சோலி ஊடலீர்ந்தது.

இதன் பொருள்

கண்டேனின் மாயங் களவாதல் பொய்நகரா

(க)*மண்டாத சொல்லித் த்தொடாஅ ரொடஇயரின் பெண்டி ருளர்மன்னே வீங்கு

எ - து: நின் டீபர்த்தைமை இக்காலத்துக் களவொழுக்கத்தேயாதலைக் கண்டேன்; ஆதலாற் பொய்யாகவே நக்கு, யான் விரும்பாதனவற்றைக் கூறி என்னைத் தீண்டாதேகொள்; நீதீண்டதற்கு இவ்விடத்து நினக்குப் பெண்டிரா யிருப்பார் உளரோ? இல்லையே என்றான். எ - து.

மன்னும் (உ)ஓவும் அசை.

ச ஓண்டொடிநீ; கண்ட தெவனே தவறு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், ஒள்ளிய தொடியினையுடையாய்! நீ என்னுடைய தவறாகக் கண்டது எவனென்றான். எ - து.

௫ (௩)கண்டது, (சு)ரோயும் வடுவுங் கரந்து மகிழ்செருக்கிப்

ஓமுகாது அவர்புல்லுதலை மறைத்தொழுகுதலாற் காமக்கிழத்தியர்க்குப் பிறக்கும் புலவிக்கண்ணும் அவர்க்குக் கூற்றுநிகழுமெனவும் பொருள் கூறுக” என்று பின்னதாக ஒரு விசேட வுரை யெழுதி, “உதாரணம், ‘கண்டேனின் மாயங் களவாதல் பொய்நகரா’ என்னும் மருதக் கலியுட் காண்க” என்பர்.

க. “மண்டாத கூறி” கலி. ௧௦௮: ௨௧.

உ. ஓவும் அசையென்பதை நோக்க, உளரென்பதற்கே ஓசை வேற்றுமை செய்து உளரோவென்று பொருள்கொண்டாரென்று தோற்றுகிறது.

௩. “தான் முன் கண்ட தவற்றின ளாதலிற், சென்ற வாயிற் கொன்றல ளுடி” பெருங். (சு) ௩௭: ௧௧௭-௧௧௮.

ச. “முதலொடு.....ஐநிலம் பெறுமே” என்னும் சூத்திரத்திற்கு, ‘ஐநிலம்: களவும் உடன்போக்கும் இற்கிழத்தியும் காமக்கிழத்தியும் காதற்பர்த்தையு மெனப்பட்ட ஐவகைக் கூட்டமென்றும், ஐநில மென்பதனை முல்லை குறிஞ்சி முதலாயின வென்ற ருளராவெனின், முதலொடு புணர்ந்தவென்பதனான் ஐநிலம் பெறு மாதலான், நில மென்பதற்கு வேறுபொரு ளுரைத்தல்வேண்டுமென்றும், இற்கிழத்தி காமக்கிழத்தி யென்பார் உள்ளப்புணர்ச்சியானாதல் மெய்யுறு புணர்ச்சி யானாதல் வரையப் பட்டா ராக, பொருட்பெண்டி ராகிய காதற்

(பிரதிபேதம்) * மண்டாத. † தொடர்புற்றொடஇய, டீபர்த்தைமை.

பாடு பெயனீன்ற (க)பானு ளிரவிற்
 ரொடிபொலி தோளு முலையுங் கதுப்புங்
 வடிவார் குழையு மிழையும், பொறையா
 வொடிவது போலு துசுப்போ*டடிதளரா
 ௧௦ (உ)வாராக் †கவவி நொருத்திவர் தல்கற்றன்
 சீரார் (௩)நெகிழஞ் சிலம்பச் சிவந்துநின்
 (ஈ)‡போரார் கதவ மிதித்த தமையுமோ
 வாயிழை ||யார்க்கு மொலிகேளா (ஔ)வவ்வெநீர்
 தாமா தெழுந்துரீ சென்ற தமையுமோ

பரத்தையர்கூட்டம், ஒத்தகாம மாகியவாறு என்னையெனின், அவரும் பொருளானாதல் அச்சத்தானாத லன்றி, அன்பினாக்கூடுதலின் அதுவும் கந்திருவத் தின்பாற்படும்; அவ்வாறன்றி அவரைப் பிறிது நெறியாற் கூடுவனாயின், இவன்மாட்டுத்தலைமையின்றும்' என்று உரைவகுத்து, "நோயும் வடுவுங்.....இறுத்த தமையுமோ" என்பதனை மேற்கோள் காட்டி, 'பரத்தையர் அன்பினாற் * கூடியவாறும், (* கூறியவாறும் என்றும் பிரதிபேதம்) இவர் இற்கிழத்தியும் காமக்கிழத்தியும் அன்மையும் அறிந்துகொள்க' என்பர். இளம்பூரணர். தொல். களவி. சூ. ௧௩.

- க. "பானு, ளிரவினிற் றாது கொண்டோன்" திருவினா. பாயிரம். உ.௦.
- உ. "அரிமத நுண்கண்ணு ராராக் கவவின்" கலி. ௧௧: ௧௪.
௩. "அஞ்சிலம் பொடுக்கி யஞ்சினன் வந்து, துஞ்சூர் யாமத்து முயங்கினன் பெயர்வோள்" (அகம். ௧௦: ௧௧.) என நானு மகளிர்க்குக் கூறுதல் காண்க.
- ஈ. "போர்க்கதவின்" பட்டி. ௪௦. சீலப். 1௧௦: ௭. உரைபார்க்க; இஃது இரட்டைக்கதவு.
- ஔ. (அ) 'வடவேங்கடந் தென்குமரி யாயிடை' (தொல். சிறப்பு) என்புழி, ஆயிடையென்பதற்கு, அவற்றை எல்லையாகவுடைய நிலத்தென்று இளம்பூரணரும், அதற்கு, அவ்விரண்டெல்லைக்குளென்றும், (ஆ) "யார், மாகமே நோக்கி மடவாளே யவ்விருந்தா, ளாகும்" (சீவக. ௧௦௩௮) என்புழி, அவ்விருந்தாளென்பதற்கு, அவ்விடத்திருந்தாளென்றும் இவ்வரைகாரரும் பொருளெழுதியிருத்தலும், இவ்வாறே இகரச் சுட்டையும் (இ) "குகனென்பான் இந்நின்ற குரிசிலென்றான்" (ஈ) "இந்நன்ற, தூணனுமுளன்" (உ) "இம்முதலோர்" (ஊ) "மறக்கண் வெஞ்சின மலையென விரிந்த வயவர்" (கம்ப. சூ. ௧௪. இரணியன் வதை. ௧௨௪. நாகபாச. ௨௪௩. படைக்காட்சி. ௨௧.) எனவும், (பிரதிபேதம்) * அடித்தளராக் † கவவினொடொருத்தி. ‡ போராகதவம். || ஆக்குமொலி.

கநு மாறாள் சீனைஇ யவளாங்கே நின்மாற்பி
 னாறிணர்ப் பைந்தார் பரிந்த தமையுமோ
 தேறிநீ தீயே னலெனென்று மற்றவள்
 சீறடி தோயா விறுத்த தமையுமோ
 கூறினிக் காயேமோ யாம்

எ - து: யான்கண்டது, ஒருத்தி தானுற்ற காமநோயையும் அத்தொற்
 பிறந்த அலரையும் பிறர் அறியாமல் மறைத்து மகிழ்ச்சியின்றியிருக்கவும்
 மகிழ்ச்சியுண்டாக்கிச் செருக்கிச் சொரிகின்ற மழை மாறாமல் நின்ற ஒரு
 நாளிற் பாதியாகிய இரப்பொழுதிலே தொடி பொலிவுபெற்ற தோளும்
 முலையும்கூட்தலும்(க) * மகரத்தின்வடிவுநிறைந்த† குழையும் எனே அணிகலன்
 களும் தனக்குச்சுமையாக முறிவதொரு(உ)வஞ்சிக்கொம்புபோலும்இடையைத்
 தாங்கிக்கொண்டு அமைதி பிறவாத முயக்கத்தாலே அடிதளர்ந்து வந்து தங்கு
 தலையுடைய தன் தலைமைநிறைந்த சிலம்பொலிப்ப, கோபித்து நின்னுடைய
 பலகை பொருத நிறைந்த கதவத்தைப் பாய்ந்தது; அது தவறாதற்கு அமை
 யுமோ? அந்த ஆராய்ந்த இழையினைபுடையவள் ஆரவாரிக்கும் ஆரவாரத்தைக்
 கேட்டு அவ்வாரவாரத்திற்கெதிரே நீ நீட்டியாது எழுந்திருந்து போனது; அது
 தவறாதற்கு அமையுமோ? அவள் மாறாளாய்ச் சினந்து அவ்விடத்தே நின்
 மாற்பிற் கிடந்த நாறுகின்ற இகழையுடைய செவ்விமாலையை அறுத்தது;
 அது தவறாதற்கு அமையுமோ? பின்னை அவளுடைய சிறிய அடியைச்
 செறித்து யான் தீமையையுடையேனல்லேன்; அதனை நீ தெளியென்று கூறி
 அவளிடத்தே தங்கினது; அது தவறாதற்கு அமையுமோ? இனிச்சொல்லு;
 யாம் நின்னைக் கோபியேமோ? என்றான். எ - து.

(நு)பாடுபெயல், பாடுஎனவிகாரம். நாளிற்பால், பாடுஎன மருஉ. துசுப்
 போடுஎன உருபுமயக்கம். கண்டது, மிதித்தது; அது அமையுமோ? கண்
 டது, சென்றது; அது அமையுமோ? கண்டது, பரிந்தது; அது அமையுமோ?
 கண்டது, இறுத்தது; அது அமையுமோ? என முடிக்க.

(எ) “பரிதியிவ் விருந்த தேவே” (ஏ) “இவ்விருந்த வேந்தல்” (ஐ) “இவ்
 விருந்த மீளி” (நாடந. சுயம்வர. கஉச, க௩எ, க௩க.) எனவும் பெரு
 தூவாசிரியர்கள் அமைத்திருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலன; (ஐ)
 அகரச்சுட்டு, தனித்துநன்று பொருளுணர்த்தலாற்றுகென்று சிவ
 ஞானமுனிவர் தோல். பாயிரவிருத்தியில் கூறியிருக்கிறார்.

க. “காதிசையு, மான்மகர வார்குழையாய்” ஏலாதீ. சச.

உ. வஞ்சியென்பது, ஒரு கொடிக்கேயன்றி ஒருமரத்திற்கும்பெயர்; இதன்
 கொம்பும் வஞ்சிக்கொடியும் மகளிரிடைக்கு உவமை கூறப்படுமீ.

நு. பார்த்தபிரதிகளிலெல்லாம் இவ்வாறேகாணப்படுகின்றது; ‘படுபெயல்,
 பாடுபெயலென விகாரம்’ என்று இருக்கவேண்டியதுபோலும்.

(பிரதிபேதம்) * ஆகத்தின், † மகரக்குழையும்.

௨0 தேறிற், பிறவுந் தவறிலேன் யான்

அல்கற், (க)*கனவுக்கொ னீகண் டது

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன் யான் தேற்றத் தெளிவையாயின் இக் கேட்பதோர் தவறு யான் உடையே † னல்லேன்; (உ) இராக்காலத்து நீ கண்டதுதான் கனவுபோல இருந்ததென்றான். எ - து.

௨௨ (௩)கனைபெயற், றண்டுளி வீசும் பொழுதிற் குறிவந்தாட்

கண்ட கனவெனக் காணுது மாறுற்றுப்

பண்டைய வல்லநின் பொய்ச்சூ ‡ ணினக்கெல்லா

நின்றாய்நின்(௪)புக்கில் பல

க. முற்றியலுகரம் ஒற்றித்து உரியசையானதற்கு, “கனவுக்கொ னீகண் டது” என்பதை மேற்கோள் காட்டி, இங்ஙனம் வருமொழியொற்று மிகிலும் நிரைபாமெனவும் நிலமொழியொற்று நின்றவழிப் புளிமாவா மெனவும் விளக்குவர், போசிரியர்; தோல். செய்யுளி. சூ. ௧0.

உ. “இரவு கண்டே றொருகன வதனின், புதுமை கேட்கிற் புரைதீர்த்தது வெனச், செவ்வாய் வெண்ணகைத் திருந்திழை கண்ட, தெவ்வா றேவென வியம்பினன் கேட்பநின், மனத்துழைப் பெயரா வெனைக் கார் தெழுந்தனை, தனித்துப் போயோர் தடந்தோண் மடந்தையோ, டாடரங் கேறி யணந்திருந் தவளோ, டேயு முணர்ந்துங் கூடிவின யாடியுந், தேறினி ராகித் தெளிவுட னிருவீரு, மாறுமா நெழுதிய வாச கங் கூறி, மாநரு நீயு மயலுரைத் தெழுந்து, போதரும் போதையின் மோதிர மருளிப், பெயர்ந்தனை நயனமு மலர்ந்தன வாங்கே, புலர்ந் தது கங்குலும் புரவல வாழ்க்கென, வண்டலர் கோதாய் மனத்தினு மில்லது, கண்டனை யாதலிற் கலங்கினை மற்றுநின், னுள்ளத் துள்ளே யுழைகுவே ளுகவுந், கள்வ னென்று கருதினை யன்றியு, நெறியுடை மகளிர் நினைப்பவுங் காண்பவு, மிவையிவைபோலுங் கணவர்தந் திறத் தெனக், கனவிற் கண்டது பிறரொடு பேசக், குறைபோ மென்றலிற் கூறினே னன்றியும், யாவை காணினுங் காலவற் கன்றிப்; பேசுவ தெவரொடு பெரியோ யென்று, மாறார் நோக்கி மனத்தொடு நகையா, வாறா நினைவுட னகறா வேந்தன், தேவியை யையந்தெளித்தனமொரு வகை, யாரு மில்லென வினிதிருந் துவப்ப” பெருங். (௪) கந: கஅக - உகக.

௩. இந்நூற்பக்கம் உஎந: ௩ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௪. “புக்கில்” குறள். ௩௪0.

(பிரதிபேதம்) * கனவிக்கொல், கனவுக்கொல். † அல்லென் நீகண்டதுதான் இராக்காலத்துக் கனவுபோலே. ‡ நினக்கேடா.

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, செறிந்த மழையாகிய தண்ணிய தூளியைப் பெய்கின்ற இராக்காலத்தே ஒருவன் செய்த குறிபிடத்தே வந்தாரொருக் தியைநீ(க) கண்டதனால் உனக்குநிகழ்ந்த கனவு இதுவெனச்சொல்லி, நீ செப்த தனை நினையாதே அச்செய்தியை மாறுதலுற்று நின்றாய்; அங்கனம் நின்று பின்னர் நீ குளுற்ற நின்னுடைய பொய்யாகிய குளுறவு *யாம் நுண்மையாகக் கண்டமையின் நினக்குப் பண்டுபோற் பயன்றருந் தன்மையையுடைய வல்ல; ஆதலால், ஏடா! நினக்குப் புசும் இல்லுப்பலவால்; ஆண்டே செல் லென்றான். எ - று.

கண்ட கனவு, உண்ட எச்சில்போல † நின்றது.

உசு மென்றோளாய், நல்குநின் னல்லெழி லுண்கு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், மெல்லிய தோளினையுடையாய்! இனி யான் செய்த குறையைக் கைவிட்டு நின்னுடைய நன்றாகிய அழகை எனக்கு அருள்; அதனை யான் துகர்வேனென்றான். எ - று.

உஎ ஏடா, குறையுற்று நீயெம் முரையனின் றீமை

(உ)பொறையாற்றே மென்றல் பெறுதுமோ யாழ்

நிறையாற்றா நெஞ்சுடையேம்.

எ - து: எம் வயத்ததாக நிறுத்தமாட்டாத நெஞ்சையுடைய ய்யாம் நினது தீமையைப் பொறுத்தலை நடத்த மாட்டேமென்று கருதுதலைப் பெறுவேமோ? ||பெறேம்; ஆதலால், இக்காரியத்திலே உற்று எமக்குச் சில குறை கூறாதே கொள்ளென்று ஊடநீர்த்தான். எ - று.

“பிறவும்” (ந)என்றதனால், சேரிப்பரத்தையாற் புலந்துகூறியுள்.

இதனால், தலைவிக்கும் தலைவற்கும் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

இஃது ஒண்டொடி நீயெனவும் தேறினெனவும் + அல்கலெனவும் ஒழி யசையும் பிறவுந் தவறிலெனயானெனவும் கனவுக்கொள்கண்ட தெனவும்

க. “நனவிற்குள் செய்தது மனத்த தாகலிற், கனவிற் கண்டு” (கலி. சுக: ௩ - ௪.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. “எண்ணியவையெல்லார், துறைபோதலொல்லுமோ துவாகாதாக்கோ யறைபோகு நெஞ்சுடையார்க்கு” (கலி. சுஎ: ௧௧ - ௨௧) என்பதும் இந்நூற்பக்கம் ௪௦௮: ௩-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

௩. தோல். கற்பி. கு. ௧௦. இச்சூத்திரப் பகுதியின் இவருரையிலும் “ஆராக் கவலின்.....இறுத்த தமையுமோ” என்னும் இப்பாட்டின் பகுதி, காமக்கிழத்தியர் சேரிப்பரத்தையாற் புலந்து தலைவனொடு கூறியதற்கு மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * யாமுண்மையாக, நானுண்மையாக. † நின்றன: ‡ யானினத தலை
|| பெறேமேயாதலால், + அல்கலெனவும் வினாவும் தவறிலென்.

வழியசையும் புணர்த்து, கண்ட *தெவவேதவநென முற்றடியின்றிக் குறைவு
சீர்த்தாகிய சொற்சீரடியும்பெற்று, கலிவெண்பாவின் வேறுபட்டு, † “பாநிலை
வகையே கொச்சகக் கலியென, நூனவில் புலவர் நுவன்றறைந் தனரே”
(க)என்னும் விதியாற் கொச்சகக்கலியாயிற்று. (௨௩)

(சூக.) அரிநீ ரவிழ்நீல மல்லி யனிச்சம்
புரிநெகிழ் முல்லை நறவோ டமைந்த
தெரிமலர்க் கண்ணியுந் தாரு நயந்தார்
பொருமுரண் சீறச் சிதைந்து நெருரையி
னின் றுநன் றென்னை யணி;

க அணைமென்றோளாய், செய்யாத சொல்லிச் சினவுவ தீங்கெவ
னையத்தா லென்னைக் கதியாதி தீதின்மை
தெய்வத்தாற் கண்ட தெளிக்கு;

கூ மற்றது, அறிவல்லயா னின்சூ ளனைத்தாக நல்லார்
செறிதொடி யுற்ற வடுவுங் குறிபொய்த்தார்
கூருகிர் சாடிய மார்புங் குழைந்தநின்
றாருந் ததர்பட்ட சாந்தமுந் சேரி
யரிமத ருண்கண்ண ராராக் கவலிற்
பரிசழிந் தியாழின் மேணிகண் டியானுஞ்
செருவொழிந்தேன் சென்றீ யினி;

கக தெரியிழாய், தேற்றாய் சிவந்தனை காண்பாய்நீ தீதின்மை
யாற்றி னிறுப்பல் பணிந்து;

கஅ அன்னதே லாற்றல்காண்;
வேறுபட் டாங்கே கலுழ்தி யகப்படிண்
மாறுபட் டாங்கே மயங்குதி யாதொன்றுங்
கூறி யுணர்த்தலும் வேண்டாது மற்றுநீ
மாணு செயினு மறுத்தாங்கே நின்வயிற்
காணி நெகிழுமென் நெஞ்சாயி நென்னுற்றாய்
பேணய்நீ பெட்பச் செயல்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்.

தொல். செய். சூ. ௧௩௩.
(பிரதமம்) * எவனென்றவுநெனமுட்டடி. † பாநிலைவகையே.

அரிநீ பணிழ்நில மல்லி யணிச்சம்

*புரிநெகிழ் முல்லை நறவோ டமைந்த

தெரிமலர்க் கண்ணியுந் தாரு நயந்தார்

*பொருமுரண் சீறச் டிசிறைந்து நெருகையி

னின் றுநன் நென்னை யணி

எ - து: நெரும்புவோடே அழகிய நீரில் அவிழ்ந்த அல்லியையுடைய நீலப்பூ அணிச்சப்பூ முறுக்கு நெகிழ்ந்த முல்லைப்பூ || பொருந்தின (க) மார்பின்மாலையும் ஆராய்ந்த நறியமலராற்செய்த கண்ணியும் விரும்பின பரத்தையர் ஊடுகின்ற மாறுபாட்டாலே கோபித்துப் பற்ற நிறங்கெட்டு என்னையுடைய ஒப்பினை நேற்றையில் இன்று நன்றியிருந்ததென்றான். -எ-று.

கண்ணி, வகைமலை.

“அன்னை யென்னை யென்றலு முளவே, தொன்னெறி முறைமை சொல்லினுமெழுத்தினூர், தோன்றா X மரபின வென்மனார் புலவர்”(௨) என்பத லால், தலைவனை என்னை யென்றான்.

கூ (ந) அணைமென்றோளாய், செய்யாத சொல்லிச் சினவுவ தீங்கெவ

னையத்தா லென்னைக் கதியாதி தீதின்மை

தெய்வத்தாற் கண்ட தெளிக்கு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், அணைபோலு மெல்லிதாய தோளினையுடையாய்! இவன் + நீங்கிப் பரத்தையரிடத்தல்லது நீங்கானென்று உட்கொண்டு அவ்வையத்தாலே யான் செய்யாதகாரியங்களைச் சொல்லி இவ்விடத்தே சினக்கின்ற குறை யாதுதான்? என்னிடத்துத் தீதில்லாமையைத் தெய்வத்தாலே நினக்குத் தெளிவிப்பேன்; அதனைக் காண்பாய்; இனி என்னைக் கோபியாதே கொள்ளென்றான். எ - று.

கூ மற்றது, அறிவல்லா னின்கு ளனைத்தாக நல்லார்

செறி(ச)தொடி யுற்ற வடுவுந் குறிபொய்த்தார்

க. “தாருந் தானையும் பற்றி” அகம். ௨௭௬: கூ.

௨. தோல். பொருளி. சூ. ௫௨.

௩. இந்நூற்பக்கம், ஈசந: ச - ஆம் குறிப்பும் ச00: ச - ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

௪. தொடியால் வடு வுறுத்தலை, கலி. ௭௧. ௧௬-ம் அடியாலும் அதன்குறிப்பாலும் உகிரால் வடு வுறுத்தலை, கலி. ௭௨: ௧௬-ம் அடியாலும் அதன்குறிப்பாலும் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * புரிநெகிழ்த்தமுல்லை, டிசிறைந்து. நெரும்புவோடே அழகியையுடைய நீர் அலர்ந்த. || பொருந்தினதலைமாலையும் ஆராய்ந்த.....கண்ணி வகைமலை கண்ணியும் மார்பின் மாலையும் நினை விரும்பின பரத்தையர் -எ-று. அன்னை யென்னை. X மரபினென்மனார். + நீங்கிப் பரத்தை.

கூருகிர் சாடிய மார்புங் (க) குழைந்தநின்
 றுருந் (உ) ததர்ப்பட்ட சாந்தமுஞ் சேரி
 யரிமத ருண்கண்ணை (ங) ராராக் கவவிந்
 பரிசழிந் தியாமுநின் மேனிகண் டியானுஞ்
 செருவொழிந்தேன் சென்றீ யினி

எ-து: அதுகேட்ட தலைவி, *யான் நீ நீங்கியபின்னர் நீசெய்த காரியமும் அறிவேன்; நின்சூறழவு பொய்யாதலும் அறிவேன்; புதிய பரத்தையருடைய செறிந்த தொடியமுந்தின வடுவையும் அவர் †முயக்கத்தாற் குழைந்த நின் தாரையும் நீ குறியாற் பொய்க்கப்பட்ட பரத்தையர் கோபித்துக் கூரிய உகிரால் தாம் விரும்பியாங்கு வடிச்செய்த மார்பையும் சேரியிலிருந்த செவ்வரியினையுஞ் செருக்கையுமுடைய மையுண் கண்ணினையுடையாருடைய நிறையாதமுயக்கத்தாலே பூசின பாடழிந்த சிதறுதல்பட்ட சந்தனத்தையு முடைய நின்வடிவைக் கண்டு இதற்குரிய யானும் நின்னோடு ஊடுதலைத் தவிர்த்தேன்; இனி அப்பரத்தையரிடத்தே செல்வாயென்றான். எ - று.

கக தெரியிழாய், தேற்றாய் சிவந்தனை காண்பாய் நீ தீதின்மை யாற்றி னிறுப்பல் பணிந்து

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன் தெரிந்த இழையினையுடையாய்! யான் தெளிவித்ததனைக்கொண்டு நின்னெஞ்சைத் தெளிவியாயாய்க் கோபித்தாய்; யான் தீயேனல்லாமையை நின்னைத்தாழ்ந்து நெறியாலே நின்னெஞ்சிடத்தே நிறுத்துவேன்; அதனைக் காண்பாயாகவென்றான். எ - று.

கஅ † அன்னதே லாற்றல்காண்

வேறுபட்டாங்கே கலுழ்தி யகப்படிந்
 மாறுபட்டாங்கே || மயங்குதி யாதொன்றும்
 கூறியுணர்த்தலும் வேண்டாது மற்றுநீ
 மாணு செயினு மறுத்தாங்கே நின்வயிற்
 காணி நெகழுமென் னெஞ்சாயி டு நென்னுற்றாய்
 (சு, பேணாய் நீ பெட்பச் செயல்

க. கலி. சுஅ: கச; ககஉ: உங. புறம். எங: கச.

உ. (அ) “ஊன்றதார் திழிந்த வுதிர வெம்புனல்” (ஆ) “மிதிதோற் கொல் லன் பொதியிலைச் செந்தீத், ததர்வனபோலச் சிதர்வன சிந்தி” (இ) “ததரிதழ் ஞாமல்” பெருங். (க) ௫உ: ககஎ, ௫அ: க - ௧௦. (ங) க: உஎ.

ங. “ஆராக் கவவி நெருத்தி” கலி. ௧௦: ௧௦.

சு. (அ) “பேணுது பெட்டா ருளர்மன்னே மற்றவர்க், காணு தமைவில கண்” (ஆ) “பேணுது பெட்பவே செய்யினுந் கொண்கனைக், காணு தமையலகண்” நுறள். ககஎஅ; கஉஅங.

புறத்

புறம்) * யான்க்கியபின்னர் நீ செய்தகாரியமுமறிவேன்நின். † முயக்கத்தாற்றும்ந் தநின், ‡ அன்னதேயாற்றல், || மயங்குதியாதொறும். டு என்றுமற்றாய்பேணுநீ

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, இவன் கருத்து இன்னும் தீதின்லமயே யென்பது நெஞ்சிடத்தே நிறுத்துதலையாயின், இவன் வலியை நெஞ்சே காண்பாயாகவென நெஞ்சொடு கூறி, அவனைநோக்கி, யான் நின்னோடு வேறு பட்ட *அப்பொழுதே நெஞ்சு கலங்குவை; யான்வேறுபடாமல் நின்கையிலே அகப்படுவேனாயின், அக்கலக்கத்தை மாறுபட்டபொழுதே என்னை இகழ்ந்து பரத்தையர்பாற்சேற்றற்கு மனம் மயங்குவை; ஆதலால், யாதொரு வார்த்தையை யுஞ் சொல்லி என்னை ஊடலுணர்த்துதலும் உனக்கு வேண்டாததொரு காரியம்; † இக்குறையையொழிய நீ வேறு மாட்சிமைப்படாத குறைகளைச் செய்யினும் அவற்றைத்தள்ளி, நின்னைக்காணின், அப்பொழுதே என்னெஞ்சு நின்னிடத்தே நெகிழ்ந்துவருமாயின், என்னெஞ்சின் மனமையை உட்கொள் ளாயாய் நீ யான் விரும்பும்படி என்னெஞ்சைத் தெளிவிக்குஞ் செயல்களை என்ன காரியத்திற்குச் செய்தாயென ஊடலீர்த்தான். எ - று.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியாகிய உவகை பிறந்தது.

இஃது ஐஞ்சீரடுக்கியும் ஆறுமெய்பெற்றும் வந்து போக்கின்றி உற்ற உறழ்கலி. “கூற்று மாற்றமு மிடையிடை மிடைர்தும், ||போக்கின்றக லுறழ் கலிக் கியல்பே” (க) என்பது விதி. (உச)

(கூஉ.) புனவளர் பூங்கொடி யன் னாய் கழியக் கனவெனப் பட்டதோர் காரிகை நீர்த்தே முயங்கிய நல்லார் முலையிடை மூழ்கி மயங்கிமற் றுண்டாண்டுச் சேறலுஞ் செல்லா

க. தோல். செய். கு. கடுக. இச்சூத்திரத்தினுரையில் உறழ்கலிக்கு இச் செய்யுளைமேற்கோள்காட்டி, “காணினைகிழும்.....செயல்” என்பது வெள்ளைச்சரிதகமாகாதோ வெனின், ஆகாதன்றே? ‘போக்கியல் வகையே வைப்பெனப் படும்’ என்ற இலக்கணத்தான் முற்கூறியவற்றை யெல்லாந் தொகுத்து இதன்கண் வைத்தில்லாமையி னென்பது; அல் லதூஉம் அவ்வாறு முடிதலே யன்றி இன்னும் ஓர் கொச்சகம் பெய்து சொல்லி உறழ்ந்த வழியும் அஃதேற்பதாகலான், அஃது ஒருதலையாக அமைந்ததெனப்படாது;என்னை? ‘அன்னதேயாயினுமாகம்ற்றாயிழாய், நின்னகை யுண்க முயங்குவாய் நின்னெஞ்சு, மென்னெடு நின்ற தெனின்’ என்றற்போலப் பின்னுமொன்று தலைமகன் உரைத்தற்கு இடம் பட்டு நின்றமையின், இது போக்கியல் வகைத்தாகியவைப் பெனப்படா தென்க” என்பர் பேராசிரியர். நச்சினூர்க்கினியரும் இதனையே தழுவிச் சுருக்கி யெழுதுவர்.

(பிரதிபேதம்) * அப்பொழுதே நின்னெஞ்சு கலங்குவையாயின் வேறு, † இக்குறைகளை † நீசெய்யினும். || போக்கின் ருதலு முறழ்.

௫ நுயங்கி யிருந்தார்க் குயர்ந்த பொருளுந்
மரிதி னறஞ்செய்யா வானறே ருலகு
முரிதி னெருதலை யெய்தலும் வீழ்வார்ப்
பிரிதலு மாங்கே புணர்தலுந் தம்மிற்
றருத றகையாதான் மற்று;

௬௦ நனவினாற் போலு நறுநுதா லல்கற்
கனவினாற் சென்றேன் கலிகெழு கூடல்
வரையுறழ் நீண்மதில் வாய்குழ்ந்த வையைக்
கரையணி காவி எனகத்து;

௬௧ உரையினி, தண்டாத்திஞ் சாய நெடுந்தகா யவ்வழிக்
கண்ட தெவன்மற்று நீ;

௬௨ கண்டது, உடனம ராயமொ டவ்விசம் பாயு
மடநடை மாயின மந்தி யமையத்
திடன்விட் டியங்கா விமையத் தொருபா
லிறைகொண் டிருந்தன்ன நல்லாரைக் கண்டேன்
றுறைகொண் டியர்மணன் மேல்; ஒன்றி நிறைவதை

௬௩ ஓர்த்த திசைக்கும் பறைபோனின் நெஞ்சத்து
வேட்டதே கண்டாய் களு;

௬௪ கேட்டை, விரையனீ மற்று வெகுள்வா யுரையாண்
டிதுவாகு மின்னகை நல்லாய் பொதுவாகத்
தாங்கொடி யன்ன தகையா ரெழுந்ததோர்
பூங்கொடி வாங்கி யினர்கொய்ய வாங்கே
கிணையலர் வேம்பின் பொருப்பன் பொருத
முணையரண் போல வுடைந்தன்றக் காவிற்
றுணைவரி வண்டி னினம்;

௬௫ மற்றாங்கே, நேரிணர் மூசிய வண்டெல்லா மவ்வழிக்
காரிகை நல்லார் நலங்கவரந் துண்பபோ லோராங்கு மூச (க)
அவருள்,

ஒருத்தி, செயலமை கோதை நகை
ஒருத்தி, யியலார் செருவிற் றொடியொடு தட்ப

௬௬ ஒருத்தி, தெரிமுத்தஞ் சேர்ந்த திலகம்
ஒருத்தி, யரிமா ணவிற்குழை யாய்காது வாங்க

- ஒருத்தி, வரியா ரகல்குற் காழகம்
ஒருத்தி, யரியார் னெகிழத் தணிசுரூத் தட்ப
ஒருத்தி, புலவியாற் புல்லா திருந்தா ளலவுற்று
வண்டின மார்ப்ப விடைவிட்டுக் காதுவன்
றண்டா ரகலம் புகும்;
- ௪௨ ஒருத்தி, அடிதாழ் கவிங்கந் தழீஇ யொருகை
முடிதா ழிருங்கூந்தல் பற்றிப்பூ வேய்ந்த
கடிகயம் பாபு மலந்து;
- ௪௫ ஒருத்தி, கணங்கொண் டவைமூசக் கையாற்றாள் பூண்ட
மணங்கமழ் கோதை பரிபுகொண் டோச்சி
வணங்குகாழ் வங்கம் புகும்;
- ௪௮ ஒருத்தி, இறந்த கனியா னிதழ்மறைந்த கண்ணள்
பறந்தவை மூசக் கடிவாள் கடியு
மிடந்தேற்றாள் சோர்ந்தனள் கை;
- ௫௧ ஆங்க, கடிகாவிற் காலொற்ற வொல்கி யொகியாக்
கொடிகொடி தம்மிற் பிணங்கி யவைபோற்
றெரியிழை யார்ப்ப மயங்கி யிரிவுற்றாற் வண்டிற்கு
வண்டலவர் கண்டே னியான்;
- ௫௫ நின்னைநின் பெண்டிர் புலந்தனவு நீயவர்
முன்னடி யொல்கி யுணர்த்தினவும் பன்மாண்
கனவின் றலையிட் டிரையல் சினை இயான்
செய்வதி லென்பதோ கூறு;
- ௫௬ பொய்கூறேன், அன்ன வகையால்யான் கண்ட கனவுதா
னன்வாயாக் காண்டை நறுநுதால் பன்மாணுங்
கூடிப் புணர்ந்தீர் பிரியன்மி னீடிப்
பிரிந்தீர் புணர்தம்மி னென்பன போல
வரும்பவிழ் பூஞ்சினை தோறு மிருங்குயி
லான தகவும் பொழுதினை மேவர
- ௬௫ நான்மாடக் கூடன் மகளிரு மைந்தருந்
தேனியிற் கானிற் புணர்ந்திருந் தாமோ
ரான னிருப்போ டணியயர்ப் காமற்கு
வேனில் னிருந்தெதிர் கொண்டு.

இது பாத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவன் வாயில்பெறுது ஆற்றமை வாயிலாகப் புக்கு, தலைவியை நயப்பித்தல் காரணமாகத் தேய்வமகளிர் *பொய்தலயர்வதோர் கனக்கண்டேன்; அது †நன்வாயாப் பருவம் வந்து இறுத்தது பாராயேன ஊடறீர்வது பயனாகத் ‡தலைவிக்குக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

|| புனவளர் பூங்கொடியன் னாய் கழியக்
கனவெனப் பட்டதோர் காரிகை நீர்த்தே
முயங்கிய நல்லார் முலையிடை மூழ்கி
மயங்கிமற் றுண்டாண்டுச் சேறலுஞ் செல்லா

௫ துயங்கி டி ருந்தோர்க் குயர்ந்த பொருளு
மரிதி நறஞ்செய்யா வான்றோ ருலகு
(க)முரிதி னெருதலை யெய்தலும் வீழ்வார்ப்
பிரிதலு மாங்கே புணர்தலுந் தம்மிற்
+ நருத நகையாதான் மற்று

எ - து: புனத்திடத்துவளர்ந்த பூவையுடைய கொடியையொப்பாய்!
(உ) x பொருள்வயிற்சென்று முயலாதே வருந்தியிருந்தவர்களுக்கு அவர்கள் இருந்த இடங்களிலே இடங்களிலே மிக்க பொருளும் தானே செல்லுதலும் **அரிதாயிருத்தலாலே உலகம்தமக்குஉரித்தாக அறத்தைச்செய்யாது இப்படி இடக்கவும் அறஞ்செய்தற்கு அமைந்தோர் அறுதியாக அவ்வறத்தைச்செய்தலும் கனவிடத்தின்றும்போகத் தாம் முயங்கிய மகளிருடைய முலையினிடையிலே அழுந்திய இன்பத்தே மயங்கி விரும்புகின்ற கணவரை மகளிர் (ங) ஊடலாற் பிரிதலும் அப்பொழுதே ஊடறீர்ந்து புணர்தலுமாகிய தம்மின் †† மாறான இன்பத்தைக் ‡‡கனவிடத்தே தருதலை விலக்காதாம்; இனி மிகுத்த காதலாற் கனவென்று சொல்லப்பட்டது ஓர் அழகினையுடைத்தாகிய நீர்மையை யுடைத்தாயிருந்த தென்றன். எ - து.

க. 'உரிது' இந்நூற்பக்கம் சடுடு: க-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

உ. "சென்றோர் முகப்பப் பொருளுங் கிடவாது" (கலி. கஅ:௫) என்பதும் (ஆ) "மடியிலான் செல்வம்போன் மரணந்த" (கலி.௩௫: க.) என்பதும் அதன் குறிப்பில் இவ்விடத்துக்குப் பொருந்துவனவும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற்பாலன.

ங. "ஊடுதல் காமத்திற் கின்ப மதற்கின்பங், கூடி முயங்கப் பெறின்" குறள். க௩.௩௦.

(பிரதிபேதம்) *பொய்தலயர்வதோர், †நன்வாயப்பருவம், ‡தலைவன்றலைவிக்கு, ||புனவளர், டி இருக்கார்க்கு, + தருதறகையாதார் மற்று, x பொருள்வையிற் சென்று, **அரிதாயிருத்தலாலே, †† மாற்றான, ‡‡கனவிடத்தே யொருதலை.

என்றது “இன்பமும் பொருளும் அறனும்” (க) என்று ஆசிரியர்கூறிய இலக் கணம்பற்றிச் சிறந்த இன்பத்தையே* தந்து ஏனை அறனும் பொருளும் தாராமற் போயிற்று, † இக்கனவு; ஆதலால், அதனை ஓர் காரிகைநீர்த்தென்றான்.

‡ பொருளுமென்ற உம்மை, சிறப்பு. மற்றும், அசை.

க௦ நனவினாற் போலு நறுதுதா லல்கற்
கனவினாற் சென்றேன் (உ) கலிகெழு கூடல்
(ந்) வரையுறழ் நீணமதில் வாய்குழந்த (ஈ) வையைக்
கரையணி காவி னகத்து

எ - து: நீறிய துதலினையுடையாய்! ஆரவாரம்பொருந்தின || மதுரையி னுடைய வரையை மாறுபடுகின்ற நீண்ட மதிவிடத்தைச் சூழ்ந்த வையை யாற் றங்கரையை அழகுபெறுத்தின பொழிலினிடத்தே நனவிடத்தே சென்றும் போல இராப்பொழுதிலே கனவிடத்தே சென்றேனென்றான். எ - து.

க௧ உரையினி, (ரு) தண்டாத் தீஞ் சாய நெடுந்தகா யவ்வழிக்
கண்ட தெவன்மற்று நீ

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, அமையாத இனிய மென்மையினையுடைய (ஈ) நெடுந்தகாய்! பின்னை அவ்விடத்துக்கண்டது எத்தன்மைத்து? † அதனை இனிச்சொல்லென்றான். எ - து.

க௧ கண்டது, உடனம ராயமொ டவ்விசும் பாயு
மடநடை மாயின் மந்தி யமையத்
திடன்விட் டியங்கா விமையத் தொருபா
விறைகொண் × டிருந்தன்ன நல்லாரைக் கண்டேன்
றுறைகொண் டியர் + மணன் மேல், ஒன்றி நிறைவதை

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், யான்கண்டது கேள்; ஆன்னங்கள் தன்னிடத்தைவிட்டுப்போகாத இமயமலையில் ஒருபக்கத்தே அழகியவிசும்பிலே

க. தொல். கள. கு. க.

உ. “கலிகெழு கூடல்” சீலப். ந.௦: க௧௧.

ந. (அ) “கோடுமீழ்ந் தெடுத்த கொடுங்க ண்குசி” பதிற். க௧: க. (ஆ) “கிடங்கை நாமவேலை யாமெனா, மேக மொண்டு கொண்டெழுந்து விண்டொடர்ந்த குன்றமென், றுகநொந்து நின் றுதாரை யம்மதிற்கண் வீசுமே” குறிய. நகரப். கடு.

ச. இந்நூற்பக்கம் க௧௧: க-(ஊ) குறிப்புப் பார்க்க.

டு. “தண்டாத் தீஞ் சாயத் பாததை வியன்மார்பு” கலி. கூந: உ.

சு. இந்நூற்பக்கம் ச௧: க-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * தந்தனை யறனும்; † கணவதலால், ‡ பொருளும் உம்மை, || மதுரையி னுடைய, † அதனைச்சொல், × இருந்தன நல்லாரை, + மணன்மேல். எ - து.

இனாகவர்த்த இலாப்பால் ஓய்ந்து பறக்கும் மடப்பத்தையுடைத்தாகிய நடையினையுடைய அன்னத்திரன் அந்திக்காலத்தே தங்குதல்கொண்டிருந்த உன்மையவாக, துறை தன்னிடத்தேகொண்டு உயர்ந்த மணற்குன்றிலே நல்லார், தம்முடனே அமர்ந்த ஆயத்தாருடனே பொருந்தி நிறைந்திருக்கின்ற தனைக் கண்டேனென்றான். எ - று.

மா + இனம் மாயினமென மருஉவான் (க) யகரவுடம்படுமெய் பெற்றது. அன்னவாகவேனவிரிக்க.

உக (உ) ஓர்ந்த திசைக்கும் பறைபோனின் (ஈ) எனஞ்சத்து வேட்டதே கண்டாய் களு

எ - று: அதுகேட்ட தலைவி, கொட்டுகின்றவன் தன்மனத்தில் ஓர்ந்த திசையைத் தானும் ஒலிக்கும் பறைபோல நின்னுடைய ரெஞ்சத்து விரும்பின இன்பத்தையே களுவாகக் கண்டாயென்றான். எ - று.

உஈ கேட்டை, விரையனீ மற்று வெகுள்வா யுரையான்
டிதுவாகு மின்னகை நல்லாய் பொதுவாகத்
தாங்கொடி யன்ன தகையா ரெழுந்ததோர்
பூங்கொடி வாங்கி யினர்கொப்ப வாங்கே
(ஐ) சீனையலர் வேம்பின் பொருப்பன் பொருத
முனையரண் போல வுடைந்தன்றக் காவிற
றுவைவரி வண்டி னினம்

க. 'கோயில்' 'மாயிருஞாலம்' என வருதலையும் நோக்குக.

உ. "ஓர்ந்த திசைக்கும் பறை" என்னும் பழமொழியும் "இரட்டுறு முரசு மென்ன விசைத்ததே யிசைத்தின் றுயை" என்னும் கம்பர் வாக்கும் ஈண்டு ஒப்புநோக்கற்பாலன.

ஈ. "வானர மகளிரிற் றுணணி சுடர, முகைநலக் காந்தண் முகிழ்விர னேவத், தகைமலர்ப் பெய்கைத்தண்செங்கமுநீர், சில்லென்பிடித்து மெல்லென விழிந்து, நண்ண வருவேள் போலுமென்க; னூற்றே னவட னஞ்சார் திள்முலை, கோற்றே யாயினு நுகர்வல் யானெனத், தெய்வநல்யாழ் கையமைத் தியற்றிய, வைதேந் தல்கு லவந்திகை வீவு, முறுதுணைத் தோழ னிறுதியு நிணயான், மாண்ட குழ்ச்சி மந்திர வமைச்சர், வேண்டிந் கொள்கைய ளுகி நீண்ட, தடம்பெருந் கண்ணி தகைபா ராட்டி, யுறுவகை யண்ண தறுகண் பொருந்தலுங், கைவயிற் கொண்ட கமுநீர் நலம்போது, கொய்மலர்ச் கண்ணி கொடுப்போள் போலக், கவிவிற் றேன்ற" பெருங். (ஈ) எ: சக - சுரு.

ச. "சீனையலர் வேம்பன் தோரா னுகி" சீலபி. பதி. கம். உசி.

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், நீவினாயாதேதொள்; பின்னைக் கோபிப்பா யென்றான். அதுகேட்ட தலைவி மேல் உரையென்றான். அதுகேட்ட தலை வன் இனிய நகையினையுடைய நல்லாய்! ஆண்டிப் பிறந்தது இதுவாயிருக் கும்;- அதனைக்கேள்; கொடியையொத்த அழகினையுடையார் தாம் அக்கா விடத்து எழுந்து நின்றதோர் பூங்கொடியை எல்லார்க்கும் பொதுவாகக் கொண்டு விளைத்து அதிற் கொத்துக்களைப் பறிக்க விரைந்த வரியினையுடைய வண்டின்மீரன் கொம்புகள் அலர்ந்த வேப்பந்தாரினையுடைய (க) * பொதியிலையுடையவன் பொருத பகைப்புலத்து அரண்போல அவ்விடத்தே உடைந்தது. எ - று.

உடைந்தன்றென்பது, நகரம்ஊர்ந்த குன்றியலுக்கரவீற்று முற்றுச்சொல்; “வந்தன்று” (உ) என்பதுபோல.

௩௦ மற்றாங்கே, நேரிணர் மூசிய (௩) வண்டெல்லா மவ்வழிக் காரிகை நல்லார் நலங்கவர்ந் துண்பபோ டிலோராங்கு மூச அவருள்,

க. பொருப்பென்பது பொதியின்மலைக்குப் பெயராய் வருதலை இந்நூற் பக்கம் ககரு: க - ஆம் குறிப்பாலும் “பொருப்பு நறுஞ்சந் தனஞ்சேறு” (பிராபு. பிரபுதேவர். சு௦.) என்பதனாலும் அறிக.

உ. கலி: உசு: உடு; நஉ: கஅ; ந஁: அ; ந஁: க௦; கசந: சக.

௩. (அ) “வண்டு வழிபடரும் வாட்கண்ணாய்” (ஆ) “பூப்பிழைத்து வண்டு புடையாடுங் கண்ணினாய்” (இ) “எதிர்நீர் தாவு மினையோர் திருமுகத், தாழ மிகவா வரிபரந் தகன்ற, மாழை யுண்கண் மலரென மதித்துத், தன்செங் கழுநீர்த் தகைமலர்த் தாது, மொன்செந் தாமரைப் பைம்பொற் றுது, மாராய்த் துழிதரு மஞ்சிறை வண்டின, மோராங்கு நிலைபெற் றுண்ணெகிழ்த் தவிழ்ந்த, பேரா விவையெனப் பேர்தல் செல்லா, மொய்த்தலின் மற்றவை மொய்ப்பினீங்கக், தத்தரிநெடுங் கண்டகைவீரல் புதைஇப், புதுமணமகளிரிற் கதுமெனத் தோன்று, மதூர மழலை மடவோர்க் காண்மின்” (ஈ) “ஆட்டு குங்குமக் கொழுங்களி யளாயசெங் கமலஞ், சேட்டினங்கதிர் முலையென வொழிந்துவெண் டிங்கள், காட்டு வாணுதற் கன்னிய ரொழுதுசார் தழிந்த, மோட்டு வெம்முலை முளரியென் நளிகுல மொய்ப்ப” (உ) “விரும்பித் தேனுசர் வீகளை யுந்தொறுங், கரும்பிற் றேமொழிக் காரிகை யார்முலைச், சரும் புற் றுர்ப்பவித் தோடவிழ் செவ்விய, வரும்பிற் றேனுமுண் பாமெனு மாயசயால்” (ஊ) “கலையக் கைகளை பற்று தொறந்தொழி, லுளையப் புவென் றொளிமுகம் பாய்வன, விளைமட் டேட்டலர் வீத னிறுத்தமத், தெளிவைத் தேறிய போற்சிறை வண்டினம்” என்பவை இங்கே அறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * பொதியினையுடையவன். † ஓராங்காங்க மூசியவருள்.

ஒருத்தி, செயல்மை கோதை நகை
 ஒருத்தி, யரியலார் செருவிற் றொடியொடு தட்ப
 ௩.௫ ஒருத்தி, தெரிமுத்தன் சேர்ந்த (க)† திலகம்
 ஒருத்தி, யரிமா னாவிற்குழை யாய்காது வாங்க
 ஒருத்தி, வரியா || ரகல்குற் காழகம்
 ஒருத்தி, யரியார் ஞெகிழத் தணிசுரூத் தட்ப
 (௨)ஒருத்தி, புலவியாற் புல்லா திருந்தா ளலவுற்று
 வண்டின மார்ப்ப ஁ விடைவிட்டுக் காதலன்
 றண்டா ரகலம் புகும்

எ - து: பின்னை அப்படியே உடைந்த, நம்மிலொத்த இணர்களிலே மொய்த்த வண்டிகளெல்லாம் அவ்விடத்து நின்ற அழகினையுடைய மகளிர் நலத்தைக் கைக்கொண்டு நுகர்வனபோல, x ஒருபடிப்பட மொய்க்கையினாலே அவ்வண்டின் பேரிலே அவர்களில் ஒருத்தியுடைய பூமாலையும் பண்ணுக லமைந்த முத்தமாலையும் வேறொருத்தியுடைய அசைதலாரந்த தொடியோடே தடுத்துக்கொள்ளாநிற்க, ஒருத்தியுடைய நெற்றியிற் நிலகத்தைச் சேர்ந்த தலையிற் கிடந்த தெரிந்த முத்துவடத்தை வேறொருத்தியுடைய அழகினையுடைய காதிந்கிடந்த அழகுமாட்சிமைப்பட்ட வினங்குகின்ற மகரக்குழை துடக்கிக்கொள்ளாநிற்க, ஒருத்தியுடைய திதலைநிறைந்த அகன்ற அல்குவிற் றுகிலை வேறொருத்தியுடைய உள்ளிடுமணியமைந்த சிலம்பிடத்திற் கிடந்த சுரூ வடிவாகியபுட்டுவாயிரும்புகள் (?) தனாத்துக்கொள்ளாநிற்க, ஒருத்திபுலவியாலே கணவனைப் புல்லாதிருந்தவன் வண்டினம் மொய்த்த ஆரவாரிக்கையினாலே + வருத்தமுற்று அப்புலவியை நடுவேகைவிட்டுக் கணவன் வணங்குகையினாலே அவனுடைய குளிர்ந்த மாலையையுடைய மார்பிடத்தே முயங்கும். எ - து.

**செயவெனெச்சங்கள் புகுமென்னும் பிறவினை கொண்டன.

சஉ ஒருத்தி, யடிதாழ்(௨)கலிங்கன் தழீஇ யொருகை
 முடிதா ழிருங்கூந்தல் பற்றிப்பூ வேய்ந்த
 கடிசயம் ††பாயு மலந்து

க. திலகமென்பது சாந்துமுதலியவற்றைக் குழைத்தணியும்நெற்றிக்குறிக்கன்றியும் ஓரணிகலத்துக்கும் பெயரென்று தோன்றுகிறது; 'ஒண்ணுதல் யாத்த திலக வவிரோடை' கலி. கூஎ: கக. என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. (அ) "அகிலேந்துகந்தலொருகையிலேந்தியசைந்தொருகை, துகிலேந்தி" (தஞ்சை. உ.எ.) என்பதும் (ஆ) "புதல்வரை யொருகையாற் தழீஇப், (பிரதிபேதம்) * இகலார், † திலகம், ‡ வரிமாண், || அகல்குலிக்காழகம். x ஒருபடிப் படிபொய்க்கையினாலே, + வருத்தமுற்ற புலவியை. ** செய்தெனெச்சங்கள், †† பாயுமலந்து.

எ - று: ஒருத்தி, அடியிலே தாழ்ந்த *துகிலை ஒருகையாலே தழுவித்
கொண்டு மந்தைக்கையாலே முடிந்த முடி குலைந்த கரிநாகிய கூந்தலை
பிடித்துக்கொண்டு அலவுற்று மிகுதியையுடைய பூ வேய்ந்த குளத்திலே
பாயாநிற்கும். எ - று.

சுரு (க) ஒருத்தி, கணங்கொண் டவைமூசக் கையாற்றாள் பூண்ட
மணங்கமழ் (உ)கோதை பரிபுகொண் டோச்சி
வணங்குகாழ் வங்கம் புகும்

எ - து: ஒருத்தி, திரட்சிகொண்டு வண்டிகள் மொய்க்கையினாலே கை
யாற் கடியமாட்டாளாய் மணம் நாறுகின்ற மாலையை அறுத்துக்கொண்
டொட்டி, அதற்கு(௩) அவை போகாமை கண்டு வீரந்த தண்டிகள் தனக்கு உ
வலியாக உள்ளே பூண்ட ஓடத்தே பாயும். எ - று.

காழ்ப்பூண்டவென்க. பரிபு, † செய்பெனெச்சம்.

சஅ ஒருத்தி, இறந்த களியா னிதழ்மறைந்த கண்ணள்
பறந்தவை மூசக் கடிவாள் (ச)கடியு
மிடந்தேற்றாள் சோர்ந்தனள் கை

பவழஞ் சேர்ந்த பல்காழல்குல, ரவீழ்ந்த பூந்துகி லங்கையி னைசுஇ,
நகைப்பூம் கோதையொடு நான்ற கூந்தற்கு, மிகைக்கை காணாது.....
பொய்கை பக்கனர்” (பெருங். (க)ச௩:கசடு-கடு௨) என்பதும் காண்க.

க. “பொறிவரி வண்டினம் புல்லுவழி யன்றியு; நறுமலர் மாலையின் வறி
திடம் கடிந்தாங்கு” என்பழி, புல்லுதல் என்பதற்கு, இன மென்று
புல்லுத லென்று பொருள் கூறி, “ஒருத்தி கணம் கொண்டவை.....
..... கொண்டோச்சி”, “ஒருத்தி, இறந்த.....சோர்ந்தனள் கை”
என்பவற்றை மேற்கோள்காட்டினர் அடியார்க்குநல்லார்; சீலப். கச:
க௩ச - கசடு, உரை.

உ. (அ) “வண்தே வம்மருங்கு னேமென்று பூமலை, கொண்டோச்சம்
காதலார்” (ஆ) “கற்பெனு மாலை வீசி நானெனுங் களிவண் டோப்பிச்,
சொற்புக ரின்றித் தோழிக்கறத்தினே டரிவை நின்றாள்” சீவக. க௭௦௦,
உ௦௭௩.

௩. (அ) “நதியினுங் குளத்தும் பூவா நளிணங்கள் குவளை யோடு,
துதல் வல்லி பூப்ப நோக்கிய மாலைத் தும்பி, யதிகய மெய்
வீழ்ந்தன வலைக்கப் போகா, புதியன கண்ட போழ்து
புதுமை பார்ப்பார்” கம்ப. பூக்கொய். க. (ஆ) “கோல ந
கொய்பவ ளங்கையி, லோலி டிஞ்சரும் போச்சவும் போ
லுழந்து மறிந்து விழுவன” நைடத. போதுகொய். கச.

ச. (அ) “நட்பாட தேற்றுவார்” என்பழி, தேற்றுவை தன்
றற்கு, “கடியு, மிடந்தேற்றாள் சோர்ந்தனள் கை” என்பது: கி

(பிரதிபேதம்) * தகிலை, † செய்பெனெச்சம்.

எ - து: ஒருத்தி அறிவுபோதற்குக் காரணமான (க) *கள்ளின்களிப்பால்
 மமை கூடுகையினாலே † பார்வை மறைந்த கண்ணையுடையளாய்ப் பறந்த
 வண்டுகள் மொய்க்க ஓட்டுகின்றவள் தன் களிப்பாலே அவற்றை ஓட்டியிடம்
 ஜரியாளாய்க் கைசோர்த்தாள். எ - று.

கைசோர்த்தனள்; சினைவினை, முதலொடு முடிந்தது.

நீக ஆங்க, உரையசை; அங்கனே ‡யெனநின்றது.

(உ)கடிகாவிற் காலொற்ற வொல்கி யொசியாக்
 கொடிகொடி தம்மிற் பிணங்கி யவைபோற்
 நெரியிழை யார்ப்ப மயங்கி யிரிவுற்றார் வண்டிற்கு
 ||வண்டலவர் கண்டே னியான்

எ - து: வினையாட்டையுடைய மகளிர், மிகுதியையுடைய பொழிவிலே
 சாற்றடிக்க ஒதுங்கி வினைந்து கொடியும் கொடியும் தம்மிற் பிணங்கியவை
 போலத் தெரிந்த அணிகள் ஆரவாரிப்பத் தம்மிலேமயங்கி அவ்வண்டுகளுக்குக்
 கெடுத்தலுற்றார்; யான் கனவைக்கண்டேனென்றான். எ - று.

௩௩ நின்னைநின் பெண்டிர் புலந்தனவு (ங)நீயவர்
 முன்னடி யொல்கி யுணர்த்தினவும் பன்மாண்
 கனவின் றலையிட் டுரையல் சினை இயான்
 செய்வதி லென்பதோ கூறு

தறள். கஅஎ. பரி. (ஆ) “தேற்றப் புன்சொ ளேற்றிசிற் பெரும”
 புறம். ௨௦௨: கசு.

க. (அ) “அந்தீந் தேதன் மாந்தினர் மயங்கிப், பொறிவரி வண்டினம் புல்லு
 வழி யன்றியு, நறுமலர் மாலையின் வறிதிடந் கடிந்தாங்கு” சீலப். கசு:
 க௩௩ - க௩௫. (ஆ) “கூடிய நறைவாயிற் கொண்டன விழிகொள்ளா,
 மூடிய களிமன்ன முடுகின நெறிகாண, வாடிய சிறைமாவண் டந்தரி
 னிசைமுன்னாப், பாடிய பெடைகண்ணு வருவன பலகாணும்” கம்பி.
 வனம்புகு. க௩.

உ. (அ) கடியென்னும் உரிச்சொல் காப்பு என்னும் பொருளில் வருதற்கு,
 ‘கடிகா’ என்பது மேற்கோள்; தோல். உரிச். கு. அஎ. சேனா. (ஆ)
 “உறுகா லொற்ற வொல்கி” நந். -௩௦௦: ௩. (இ) “கடிகாவிற்
 ாற்றுற் நெறிய வெடிபட்டு, வீற்றுவிற் றோடு மயிலினம்போ-

உ. (ஊ) “நெறியெய்தும், கேளி ரிழந்தா ரலமருப்” களவழி. ௨௬.

(ஃ) சீயே னலெனென்று மற்றவள், சீறடி தோயா விறுத்தது” கலி.
 (பிரதிபேதம்) கஅ.

படிபெயர், † பார்வை மறைந்த. ‡ எனனென்றது, || வண்டலவாய

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, நினை நின்னுடைய பெண்டிர் புலந்தன வற்றையும் நீ அவருடைய அடிமுன்னே வணங்கிப் புலவிதீர்த்தனவற்றையும் (க)பலபடியாகக் கனவின்றமேலிட்டுக் கூறுதல், யான் *சினந்து செய்வதொரு படிநின்றென்பதனை உட்கொண்டோ? சொல்லென்றாள். எ - து.

உரையல், படுத்தலோசையாற் றொழிந்தபெயராயிற்று.

௫௬ பொய்கூறேன், †அன்ன வகையால்யான் கண்ட †கன புதா னன்வாயாக் காண்டை நறுதுதால் பன்மாணுங்

(உ)கூடிப் புணர்ந்தீர் பிரியன்மி ||னீடிப்

பிரிந்தீர் புணர்தம்மி நென்பன போல

வரும்பவிழ் பூஞ்சினை தோறு மிருங்குயி

லானு தகவும் பொழுதினான் மேவர

௬௫ நான்மாடக் கூடன் (௩)மகனிரு மைந்தருந்

தேனிமிர் காவிற்புணர்ந்திருந் தாமோ

ரானு விருப்போ டணியயர்ப் காமற்கு

வேனில் விருந்தெதிர் கொண்டு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், யான் பொய்சொல்லேன்; நறிய துதலினை யுடையாய்! பல மக்சிமையும் உண்டாய்ப் புணர்ந்தீர் பிரியாதேகொள்ளும்;

௧. இந்நூற்பக்கம் உஅஅ: ௩ - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

௨. (அ) “புணர்ந்தீர் புணர்மி னேவென விணர்மிசைச், செங்க ணிருங் குயி லெதிர்குரல்பயிற்று, மின்ப வேனிலும்வந்தன்று”(ஆ) “பொதும்பு தோ ிறல்கும் பூங்க ணிருங்குயில், கவறுபெயர்த் தன்ன நிலலாவாழ்க் கையிட், டகற லோம்புமி நறிவுடையீரெனக், கையறத் துறப்போர்க் கழறுவ போல, மெய்புற விருந்து மேவர துவல” நந். உஉச: ச - சு. உச௩: ச - அ. (ஆ) “ஊடினீ ரெல்லா முருவிலான் தன்னானை, கூடுமி நென்று குயில்சாற்ற - நீடிய, வேனற்பா ணிக்கலந்தான் மென்பூந் திருமுக்கத்தைக், கானற்பா ணிக்கலந்தாய் காண்” சீலப். அ. இறுதி.

௩. (அ) “தேவியருந் திருமாலுஞ் செழுமலர்த்தார்த் தனஞ் சயனுந் தேவி மாரு, மேவியனந்தரம்வேனில் விழுவயர்வான் முாசறைந்து வீதிதோறு, மோவியமு முயிர்ப்பெய்த வுபேந்திரனுமிந்திரனுமுவமைசாலப், பூவின முஞ் சுரும்புமெனப் புரமுழுதும் புறப்படவண் பொங்கர் சேர்ந்தார்” வில்லி. வசந்தகாலச்: ச. (ஆ) “விருந்து வேனிலாற் கெதிரிய விரை மலர்க் காவு, முருந்து வாணகை முகிழ்முலை மடைந்தையோ டாடிப், பொருந்த விண்ணிடைப் போகமுண் டிவந்தனர்போன்றான்” நைடக. அரசகட்சி, க௫. (ஆ) கலி. உஎ: உச, ௩௦: க௩ - கச, ௩௫: க௩-கச.

(பிரதிபேதம்) *சினந்து. †அனவகை, †கனயந்தா, எனவாகக்கண்டை || நீடிப்புணர்தம்மின்.

புணர்ச்சி நீட்டித்து இடையே பிரிந்தீர்! கூடுதலைத் தருமினென்று கூறுவன் போல, கரியவாகிய சூயில்கள் அரும்பு அவிழ்ந்த பூக்களையுடைய கொம்புகடோறும் இருந்து அமையாமற் பெடையை அழைக்கும் இளவேனிற்பொழுதின்கண்ணே காமற்கு விருந்திடுதலை மேவுதல்வர எதிர்கொண்டுகூடலின் மகளிரும் அவர் கணவரும் தேனினம் ஒலிக்குங் காவிலே கூடியிருந்து வீளையாட வேண்டி அமையாத விருப்பத்தோடே அணிகளை அணிவார்; ஆதலாற் பிரிதலும் புணர்தலுமாகிய கூற்றாலே யான்கண்ட கனவு நன்றாகிய உண்மையாம்படி நெஞ்சாலே(க)கருதுவாயென்றான். எ - று.

கனவு(உ)செய்யுள்முடிவு. (ங)நான்கு மாடங்கூடலின், நான்மாடக்கூடலென்றாயிற்று; அவை: திருவாலவாய், திருநள்ளாறு, திருமுடங்கை, திருநடுவூர்.

க. காணுதல், கருதுதலென்னும் பொருளிலும் வருதல்: கலி. கூ0: உங.

உ. தொல். உயர்யயங்கியல். சூ. ௩உ.

ங. (அ) “நான்மாடக் கூட லெதிர்கொள்ள” பரி. ‘வானூரெழிலி’ ௩. (ஆ) “தென்னவ, ஞன்மாடக் கூட னகர்” பரி: உலகம்: ௩ - ௪. (இ) “உம்பரு நாக ருலகந் தானு மொலிகடல் சூழ்ந்த வுலகத் தோரு, மம்புத நால்களா னீடுங் கூட லாலவா யின்க ணமர்ந்த வாறே” தே. (ஈ) “நன்றறிவார் வீற்றிருக்கு நான்மாடக் கூடல்வள நகரி யானும், வென்றிபுனைவடிசுடர்வேன்மீனவனை” வில்லி. அருச்சுனன் தீர்த்த. உக. (உ) “வியந்தநான் மேகக் கூடல் விளங்கு நான் மாடக் கூடல்” (ஊ) “வாடுவோர் தம்மைப் போற்ற வயங்கொளி நாகசர்க்கட், கூடருமேக நான்கு மாடமாக் கூடலாலே, நாடவ ரதிசயிப்ப நான் மாடக் கூட லென்று, பீடுடை நகர்க்கு நாம மெங்கணும் பிறங்கிற் மன்றே” திருவால. திருநகர. க. நான்மாடக் கூடலான: கஉ. (ஊ) “முன்னவன் முன்போ ஞன்கு முகிலையு நோக்கி யின்ன, தொன்னக ரெல்லை நான்குஞ் சூழ்ந்துநான் மாட மாகி, வின்னெடு மாரியேழும் விலக்குமி னெனவி டுத்தான்”, “வந்துநான் டாட மாகி வளைந்துநாற் றிசையுஞ் சூழ்ந்து, சந்துவாய் தெரியா தொன்றித் தானொரு சூழலாய் மாடப், பந்திகோ புராஞ்செய் குன்றங் கால்கள் போற் பரிப்பப் போர்த்த, விந்துவார் சடையோ னேய வெழிலிமா நகரமெங்கும்”, “அன்னநான் மாடத் துள்ளு நகருளா ரமைச்சர் வேந்தன், மன்ன நாற் கருவித் தானை சராசரம் பிறவுந் தாழ்ந்து, முன்னை நாடனினு யின்ப மூழ்கின்கிருந்தார்” திருவினா. நான்மாடக் கூடலான. கச - கசு. என்பவைகளும் (ஏ) “மாடம் பிறங்கிய மலிபுகழ்க் கூடல்.....மதுரை” (மது. ௪௨௧ - ௪௧௧) என்பதற்கு, “நான் மாடத்தாலே மலிந்த புகழைக் கூடுதலையுடைய மதுரை” என்று இவர எழுதியிருக்கும் உரையும் (ஐ) இந்துநாற்பக்கம் ககச: உ-ஆம் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

இனி, (க) கன்னி, கரியமால், காளி, ஆலவாய் என்றுமாம். புணர்தம்மின்: “நல்
லெயி லுழந்த *செல்வார் தம்மின்” (௨) என்றும்போலத் திரிசொல்.

இஃது, † “உறலருங் குண்மையி னூடன் † மிகுந்தோனைப், பிறபிற
பெண்டிரிற் பெயர்த்தற் கண்ணும்” (௩) என்பதனும் பிறபிற பெண்பால்
காட்டி || ஊடறீர்த்தது. புல்லாதிருந்தாளென்றதனான் ஊடன்மிகுதி கூறி,
மகளிருமமைந்தரும் விருந்தெதிர்கொண்டு அணியயர்வர்; நாமும் - அதுசெய்ய
வேண்டுமென்றவாறு காண்க.

இதனால், தலைவற்குக் கனவு முதற் றேன்றிப் பின்னர் விரைவுதோள்
பிற்று. இது “யாறுங் குளனுங் காவ மாடி” என்னுஞ் (ச) சூத்திரத்தார் காவிற்பு
புணர்ந்திருந்தாட நீயுங் கருதெனத் தலைவிக்குக் + கூறியது.

இஃது ஐஞ்சீரடுக்கியும் ஆறுமெய்பெற்றும் வந்த கலிவெண்பா; ஆசிரியத்
தளையும் வந்தது. (௨௭)

(௩௩) வண்டுது சார்தம் வடுக்கொள நீவிய

தண்டாத்தீஞ் சாயப் பரத்தை வியன்மாற்ப

க. (அ) “வடதிரு வால வாய்திரு நடுவூர்.....கன்னிசெங் கோட்டங்
கரியோன் திருவுறை” கல். சக. (ஆ) “காய்சின மயிடற் காய்ந்த
கன்னிமுன் காக்கு மூதூர்” (இ) “கனகவெண் சங்கச் செங்கைக்
கரியமால் காக்கு மூதூர்” (ஈ) “சீருடைக் காளி நாமச் செல்விமுன்
காக்கு மூதூர்” (உ) “ஆலவாய்த் தரும மூர்த்தி, யெந்நிலத் தினுமு
யர்ந்த திந்நில மென்று தோன்ற, மன்னுமைக் குரைத்து மன்றை
மாதிரங் காக்கு மூதூர்” தீருவால். திருநகராச்சிறப்பு. ௧௨ - ௧௫.

௨. மது. ௭௩௧.

௩. (அ) தோல். கற்பி. சூ. ௫. இதனுரையில், தலைவன் பிறபெண்டிரேது
வாக ஊடன்மிக்கவளை ஊடலுணர்த்தியதற்கு; “ஒருத்தி புலவியாற்...
.....அகலம்புகும்” என்பதை மேற்கோள் காட்டினர் இளம்; (ஆ)
நச்சிலூர்க்கினியர் இதனோடு “அன்னவகையால்.....கொண்டு”
என்பதையுஞ்சேர்த்துக்காட்டி, ‘புல்லாதிருந்தாளென்றதனான் ஊடன்
மிகுதிதோன்றுவித்து, மகளிருமைந்தரும் வேனில் விழாச்செய்கின்
றார்; நாமும் அதுசெய்யவேண்டுமென்று கூறியவாறு காண்க’ என்றனர்.

ச. தோல். கற்பி. சூ. ௫. (அ) இச்சூத்திரத்தின் இவருரையில் இச்சரிதகம்
காவிற்பு புணர்ந்திருந்தாட நீயுங் கருதெனத் தலைவன் தலைவிக்குக்
கூறியதற்கு மேற்கோள். (ஆ) தோல். புறத். சூ. ௩௨. இவருரையில்,
“இதனுள் ஆறுகூறியார்; புனவளர் பூங்கொடி” என்னு மருதக் கலியு
மது” என்று காணப்படும் பகுதி இங்கே ஆராய்தற்பாலது.

(பிரதிபேதம்). * செல்வந்தம்மின். † உறலருங்குடைமையின், உறலருங்குடைமையின், † மிகுத்
தோள், || ஊடறீர்த்தான், † அதுவேண்டுமென்ற வார்த்துக்காண்க, + கூறி
அன் இது முச்சீரடுக்கியும்.

பண்டின்னை யல்லீமன் னீங்கெல்லி வந்தீயக்
கண்ட தெவன்மற் றுரை;

௩ நன்றும், தடைஇய மென்றோளாய் கேட்டவா யாயி
னுடனுறை வாழ்க்கைக் குதவி யுறையுங்
கடவுளர் கட்டங்கி னேன் ;

௮ சோலை, மலர்வேய்ந்த மான்பிணை யன்னார் பலர்நீ
கடவுண்மை கொண்டொழுகு வார்;

௧௦ அவருள், எக்கடவுண் மற்றக் கடவுளைச் செப்பீமன்

முத்தேர் முறுவலாய் நாமணம் புக்கக்கா
லிப்போழ்து போழ்தென் றதுவாய்ப்பக் கூறிய
வக்கடவுண் மற்றக் கடவு ளதுவொக்கும்
நாவு ளமுந்து தலைசாய்த்து நீகூறு
மாயமோ கைப்படுக்கப் பட்டாய்நீ கண்டாரை
வாயாக யாங்கூற வேட்டவாய் கேளினி ;

௧௧ பெறனசை வேட்கையி னின்குறி வாய்ப்பப்
பறிமுறை நேர்ந்த நகாராகக் கண்டார்க்
கிறமுறை செய்யு முருவொடு தும்மிற்
செறிமுறை வந்த கடவுளைக் கண்டாயோ ;

௨௧ நறுந்தண் டகரமு நான்மு நாறு
நெறிந்த குற்கூந்த னுளணிக் கொப்ப
நோக்கிற் பிணிகொள்ளுங் கண்ணொடு மேனாண்
பூப்பலி விட்ட கடவுளைக் கண்டாயோ ;

௨௩ சுரணிக் கேற்ற வொடியாப் படிவத்துச்
சூர்கொன்ற செவ்வேலாற் பாடிப் பலநாளு
மாராக் கணிகாமங் குன்றத்து நின்னொடு
மாரி யிறுத்த கடவுளைக் கண்டாயோ ;

௨௪ கண்ட கடவுளர் தம்முளு நின்னை
வெறிகொள் வியன்மாற்பு வேறாகச் செய்து
குறிகொளச் செய்தார்யார் செப்புமற் றியாருஞ்
சிறுவரைத் தங்கின் வெகுள்வர் செறுதக்காய்
தேறினேன் சென்றீநீ செல்லா விடுவாயே
எற்றா ரகல்த்துக் கோர்சார மேனிய

நெட்டிருந் கூந்தற் கடவுள் ரெல்லார்க்கு
முட்டுப்பா டாகலு முண்டு.

இது “காவற் பாங்கி னுங்கோர் பக்கழம்” (க) என்புழி, ஆங்கோர் பக்கமான (உ) கடவுளரைக்கண்டு தங்கினேனென்ற தலைவர்து நீ கண்ட கடவுள் இவரெனக் கூறிப் புலந்தது.

இதன் பொருள்.

(ந) வண்டேது சார்தம் வடுக்கொள நீவிப
(ச) தண்டாத்தீஞ் சாயற் பரத்தை வியன்மாற்ப
பண்டின்னை யல்லைமன் னீங்கெல்லி வந்தீயக்
கண்ட தெவன்மற் றுரை

எ-து: அமையாத இனிய மென்மையினையும் *பரத்தைமைக் குணத்தையு முடைய, வண்டுகள் ஊதுஞ்சந்தனத்தைக் கை வடுக்கொளப் பூசின அகற்சியை யுடைய மார்பனே! முன்பு இத்தன்மையையுடையயல்லை; (ந) அத்தன்மை போயிற்று; இவ்விடத்து இராக்காலத்தேவர நீ புறத்துப்போய்க் கண்ட வீலோதம் எத்தன்மைத்து? பின்னை அதனைக் கூறென்றாள். ஏ - று.

நி நன்றும், (க) தடைஇய மென்றோளாய் கேட்டவா யாயி
(எ) னுடனுறை வாழ்க்கைக் குதவி யுறையுந்
கடவுளர் கட்டங்கி னேன்

க. தோல். அகத். சூ. சக.

உ. கடவுளர்மாட்டுப் பிரிந்து வந்த தலைகளைத் தலைவி புணர்ச்சி மறுத் தற்கு இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டி, இது புணர்ச்சிக்கு உடன் பாடாது கூறியதென்றும், கலித்தொகையில், கடவுட் பாட்டினுள் உரிப்பொருண்மைபற்றிவரும்பாட்டு மருதநிலத்துத் தலைமகன்பெயர் கூறாது பிறபெயர்படக் கோத்தமையானும் ஊடற்பொருண்மையின் வேறுபாடுண்மை அறிகவென்றும் கூறவர் இளம்பூரணரும்; தோல். அகத். சூ. சச. ‘ஒன்றாத்தமரினும்’

ந. ‘வண்டேதுதல்’ சீவக. கள௦௦; நள. சுயம்: கூக; காஞ்சி. சித்தீசப். க.

ச. “தண்டாத்தீஞ் சாய னெடுத்த காய்” கலி. கஉ: கச.

டு. “கழிவே,.....என்ப மன்னைச் சொல்லே” தோல். இடை. சூ. ச.

சு. (அ) “அம்பனைத் தடைஇய மென்றோள்” நெடுநல். கசக. (ஆ) “தடைஇத் திரண்டரின் றோள்” அகம். உகஅ: அ: என்பவையும் (இ) “தடையின திரண்டதோள்” (கலி. சடு: கடு.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

எ. “உடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்றுடம் படுவர்” மணி. உ: சஎ.

(பிரதிபேதம்) * பரத்தமை, † வாடகை.

எ-து: அதுகேட்ட தலைவன், (க)பெரிதும் பெருத்த மெல்லிய தோளினை யுடையாய்! யான் கூறுகின்றதனைக் (உ)*கேட்பாயாயிற்கேள்; யாம் இருவரும் போய் உடனே துறவகத்திருக்கும்வாழ்க்கைக்கு உதவியாயிருக்குங்கடவுளரைக் கண்டு அவரிடத்தே தங்கினென்றான். எ - று.

இல்லறம் நிகழ்த்தி வாணப்பிரத்தம் நிகழ்த்துங்கால் உடனுறைதலின் உடனுறைவாழ்க்கையென்றான். தூல்களான் உணர்த்துதலை உதவியென்றான். அது, "காமஞ்சான்ற" என்னும்(ங)குத்திரத்தில், "சிறந்ததுயிற்றிலிற் ததன் பயனே" என்பதனுணர்க.

அ சோலை, மலர்வேய்ந்த மான்பிணை யன்றார் பலர்

(ஈ)கடவுண்மை கொண்டொழுது வார்

க0 அவருள், எக்கடவுண் மற்றக் கடவுளைச் செப்பி மன்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, கடவுட்டன்மை உண்மையாகக் கொண்டு நடந்துவார், சோலையில் மலரைச் சூடின மான்பிணைபோலும் நோக்கினை யுடைய ||பரத்தையர் பலருளர்; அப்பரத்தையருள் நீ கூறிவந்தகடவுள் எந்தக் கடவுள்? அக்கடவுளைச் சொல்லுவாயென்றான். எ - று.

மற்று, வினைமாற்று.

(ஐ)முத்தேர் முறுவலாய் நா(கூ)மணம் டுபுக்கக்கா

+ லிப்போழ்து போழ்தென் றதுவாய்ப்பக் கூறிய

X வக்கடவுண் மற்றக் =கடவுள்

க. "நன்று பெரிதாகும்" "தடவும்.....பெருமை" தோல். உரி. சரு, உஉ.

உ. இப்பொருளுக்கு மூலமாகிய "கேட்டவாயாயின்" என்பது வினையெச்ச வினைத்திரிசொல்லுக்கு மேற்கோள்; தோல். எச்ச. சூ. கூக.நச்ச.

ங. தோல். கற்பி. சூ. டுக.

ச. கலி. கூஅ: கஉ-ஆம் அடிக்குறிப்பிலுளதாகும். அம்பிகாபதி கோவை. டுக0-ஆம் செய்யுள் இங்கும் அறிதற்பாலது.

ஊ. (அ)"தொன்முதுகடவுள்" என்பழி, இருடிகையக் கடவுளென்று கூறிய தற்கு, "முத்தேர்.....மற்றக் கடவுள்" என்னும் பகுதியை மேற்கோள்காட்டினர் நச்ச; மது. ச0 - சஉ. உரை. (ஆ) "முத்தேர் முறுவலாய்" கலி. கூச: உக; கூஎ: கூ. இந்நூற்பக்கம் டுக0: உ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

கூ. (அ)"நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா வறிவனை முந்துறீஇ.....வந்தனன்" (கலி. டுக: சக-டு0) என்பதும் அதன்உரையும், (ஆ)"பல்லா

(பிரதிபேதம்) *கேட்பையாயின்யாம். † சுறக்கத்து, ‡ இறந்தது, || பரத்தையர் அவருளர், டுபுக்ககால். + இப்பொழுது பொழுதென், X எக்கடவுள், = கடவுளது பொருளும், நாவு.....கேளினி. எ - து. பின்னை.....உளவாகலின், அதுகேட்ட.....கூறினான், உள்ளேயழுந்து.

எ - து: பின்னை அந்தக் கடவுள், முத்தையொக்கும் முறுவிலையுடையாய் நாம் மணத்தைச் செய்ய இப் பொழுது *முருத்த மென்று(க)அம் முருத்தம் வாய்ப்பச்சொன்ன அந்தக் கடவுள் காணென்றான். எ - று.

புக்கக்கால், காலீற்று வினையெச்சம். முற்கூறிய கடவுடன்னையே இவள் அறியுமாற்றான் மீட்டுக்கறினான்; அவற்கு எல்லாக் கண்களும் உளவாகலின்.

அதுவொக்கும்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, நீ கூறியது எனக்கும் ஒக்குமெனத் தன தொவ்வாமை கூறினான். எ - று.

நாவு ளமுந்து தலைசாய்த்து நீகூறு

மாயமோ கைப்படுக்கப் பட்டாய்நீ கண்டாரை

வாயாக யாங்கூறவேட்டவாப் கேளினி

எ - து: †உள்ளே அமுந்துநாவுடனே தலையைச்சாய்த்து நீகூறுங்கூற்றே பொய்; ஆகையினாலே நீ எம்மால் அகப்படுக்கப்பட்டாய்; நீ கண்ட கடவுளரை உண்மையாக யாங்கள் சொல்லக் கேட்க விரும்பியவனே! இனி யாங்கள் கூறக்கேளென்றான். எ - று.

கள பெற(உ)னசை வேட்கையி னின்குறி வாய்ப்பப்

(நு)பறிமுறை நேர்ந்த (சு)||நகாராகக் கண்டார்

ரறியப் பறையறைந்து நாட்கேட்டுக், கல்யாணஞ் செய்து கடிபுக்க - மெல்லியற், காதன் மனையாரும்” நாலடி. அசு. (இ) “நாள் கூட்ட மூர்த்த மவற்றொடு நன்றாய, கோள் கூட்டம் யோகந் குண னுணர்ந்து - தோள் கூட்ட, லுற்றானு மல்லானு மைந்து முணர் வானும், பெற்றானுட் கொள்க பெரிது” சீறுபஞ்ச. சச. (ஈ) “கணி மொழிந்த நாளிற் கடிமணமுஞ் செய்தார்” நள. சுயம்வர. கசுடு. என்பவைகளும் இங்கே அறிதற்பாலன.

க. (அ) “புள்வாய்ப்புச் சொன்ன கணி” சீலப். கஉ: ‘முருந்தேர்’ (ஆ) “புள்வாய்ப்புச் சொன்ன புலவர்க்கும்” பு - வே. வெட்சி. கசு.

உ. (அ) “நின்னசை வேட்கையின்” புறம். நஉ: உசு; (ஆ) “நீர்நசை வேட்கையின்” மணி. உந: ககஉ.

நு. (அ) “செறிநிரை வெண்பலும் பறிமுறை நிரம்பின” குறுந். நநு. (ஆ) “பல்லின், பறிமுறை பாராட்டினையோ” கலி. உஉ: க0 - கக.

சு. நகாரொன்பது எயிற்றின் பெயராதலை, “மடவோர், நகாஅ ரன்ன நளிநீர் முத்தம்” (சீறுபாண். ௫சு - ௫எ) என்பதனாலும் அதன் உரை யாலும் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * முகூர்த்தமென்று வாய்ப்பு, † கேட்டவாப் கேளினி, ‡ உள்ளேயமுந்து, உரையமுந்து. || நகாராகக்கண்டார்க்கு, நகையராகக்கண்டார்க்கு.

கிறுமுறை செய்யு முருவொடு தும்பிற்
செறிமுறை வந்த கடவுளைக் கண்டாயோ

எ - து: நின்னைப் பெறுதலை நச்சின ஆசையாலே நீசெய்த குறியிடத்தே தப்பாமல் வந்த கடவுள்; கண்டவர்களுக்குஇறந்துபடும்நிலைமையைச் செய்யும் வடிவோடே (க)விழுந்தெழுந்த முறைமை சேர்ந்த எயிற்றிணையுடையாய் தும்மணியிடத்தே சேரும் முறைமையோடே வந்த கடவுளரை நீ கண்டாயோ வென்றான். எ - து.

* நகார், ஆகுபெயர்.

(௨)பொருளதனைப் பெறுதல்நச்சின ஆசையாலே நின்மனத்திற் கருதிய கருத்துக்களெல்லாம் வாய்ப்பப் பறிந்துபோம் முறைமையைச் சேர்ந்த † கடவுள்; மனவேட்கையை அடக்கும் ‡ முறைமையை இகழாராய்த் தம்மைக் கண்டவர்களுக்குத் தீவினை இழும் முறைமையைக் கொடுக்கும் வடிவுடனே நும் இல்லிடத்தே வந்த கடவுளரைக் கண்டாயோ || வென வேறுமொரு பொருள் தோன்றியவாறு ÷ காண்க.

வாய்ப்பப் பறிமுறையென்றார், வேரோடே பறிதலின். செறிதல்- அடக்கம்; † நகை, எள்ளல்.

உக நறுந்தண்டகரமு நானமு நாறு

நெறிந்த குரற்கூந்த னாணிக் கொப்ப

நோக்கிற் பிணிகொள்ளுங் கண்டுண்டு மேறணி

(௩) X பூப்பலி விட்ட கடவுளைக் கண்டாயோ

க. “கூரெயிற்று முகை வெண்பல்” (கலி. ௫௮: ௪) என்பதும் அதன் உரையும் அவ்வரையின் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. பேரருளதனை யென்றும் படிக்கலாம்.

௩. (அ) “பூப்பலி செய்யம்மின்” (ஆ) “ஒண்டொடித் தடக்கையி னெண் மலர்ப் பலிதாஉய்” (இ) “பூப்பலி செய்து” (ஈ) “வெண் மருப் பிரட்டைய வேழ மீமிசைக், கண்மருட் டிறுப்பன கமலப் பூப்பலி, விண்மருட் டிறுப்பன வேந்தி வேதியர், மண்மருட் டிரப்பதோர் வகையின் மன்னினார்” (உ) “பேரொளிப் பீதக வுடையர் பைம்பொரு, லாரொளிதழுவியவலர்செய்ப்பலி, போரொளியானமே னிரைத்துப் போந்தனர்” (ஊ) “நிரந்தன ! பூப்பலி” (எ) “நிரந்து தேனிமிர் பூப்பலி” (ஏ) “சங்கொடு சிலம்பு தூலும் பாதசா லகமுந் தாழ்ப், பொங்கு

பீரதிபேதம்) * நகராகுபெயர் பொருளதனை, (நகை ஆகுபெயர்நகரென்றும் பாடம் என்பது முன் பதிப்பு) † கடவுள், வாய்ப்பப்பறியுமென்றார் வேரோடே பறிதலின் மனவேட்கை ‡ முறையை, || என்று, ÷. காண்க செறிதல். † நகை எள்ளல். X பூப்பலிவிட்ட,

எ - து: பார்வையாலே பிணித்தலைக் கொள்ளும் கண் வருத்துதலாலே நறிய [தென]குளிர்ந்த * மயிர்ச் சாந்தமும் புழுமும் நாரும் அறல்பட்ட (க) பற்றத்தையுடைத்தாகிய மயிர்க்கு நாட்காலத்து அணியும் அணிக்குப் பெருந்த நீ முதலுட் பூவைப் பவியாகப்போகவிட்ட கடவுளரைக் கண்டாயோ வென்றான். எ - று.

ஒடு, ஆலாக்குக. மேல், கடவுளென்றதற்கேற்பப் பலியென்றார். அருணைக்கிணற் பிணியை வாங்கிக்கொள்ளும் † கண்ணினராகையாலே கூந்தலையுடையாள் நாட்காலத்து அணிதற்கேற்பப் பூப்பலியைக் கைவிட்டு அர்ச்சித்த கடவுளரென்பதும் ஒன்று. கூந்தல், ஆகுபெயர். || பராசத்தியைப் பூவால் அர்ச்சித்த கடவுளரென்றுணர்க. நீ கண்டாயோவென்க.

௨௫ (௨) ஈரணிக் கேற்ற வொடியாப் படிவத்துச் சூர்கொன்ற செவ்வெலாற் பாடிப் பலநாளா மாறாக் கணிகாமங் குன்றத்து நின்னெடு மாரி யிறுத்த கடவுளைக் கண்டாயோ

எ - து: கெடாத வீரத்தாலே முகம் குதிரைமுகமும் உடல் மக்களுடலுமாகிய இரண்டு அழகுக்குப் பொருந்திய சூரபன்மாலைக் கொன்ற சிவந்த வேலையுடைய முருகனைப் புகழ்ந்து நிறையாத செறிந்த காம வேட்கையாலே திருப்பரங்குன்றினிடத்தே நின்னெடே மாரிக்காலத்தே பலநாளாந் தங்கின கடவுளரைக் கண்டாயோ வென்றான். எ - று.

இனி, 'பெண்ணும் ஆணும் ஆகிய இரண்டு X அழகினுக்கும் பொருந்திய செவ்வீதாகிய (௩) + எழுச்சியையுடைய இறைவனை அமையாத செறிந்த வீடு பேற்றில் ஆசையாலே பலநாளும் புகழ்ந்து கொடுத்தொழில்களைக் கொன்ற

பன் முரசு மார்ப்ப வில்லுறை தெய்வம் பேணிக், கொங்கலர் கூந்தற் செவ்வா யரம்பையர் பாணி. கொட்டி, மங்கள கீதம் பாட மலர்ப்பலி வருக்கின்றாரை" என்று பூப்பலி பலநூல்களிலும் கூறப்படுதல்காண்க.

க. பற்றம் - கொத்து; கற்றையென்றும் கூறப்படும்.

௨. (அ) "இருபே ருருவி னெருபே ரியாக்கை..... மாமுத றடிந்த மறு வில்கொற்றத், தெய்யாநல்லிசைச்செவ்வேற் சேஎய்" ழுருது. ௫௭-௬௧. (ஆ) "ஈருருவத் தொருபெருஞ்சூர் மருங்கறுத்த விகல்வெய்யோய்" நோல். செய். சூ. ௧௫௨. பேர். நச். மேற்கோள்; 'செஞ்சுடர்'

௩. ஏல் என்பது ஏர் என்பதுபோலவே எழுச்சி யென்னும் பொருளில் வருதலை (அ) 'ஏல்பெற்று' (கீவக. ௩௦௨.) என்றதற்கு, இவர் 'ஏல்-மன வெழுச்சி' என்று சொற்பொருள் குறித்து உணர்ச்சிபெற்று, என்று கருத்துரைஎழுதியிருப்பதும், (ஆ) 'எதிர்மலர்க்குவினையிடுநீர்சொரிந்து, (பிரதிபேதம்) * மயிர்ச்சந்தனமும், † பவியாகவிட்ட, ‡ கண்ணுடையா நாகையாலே, || பாசத்தியைப், X அழகுக்குப்பொருந்தின. + எழுச்சியுடைய.

கெடாத விரதத்தோடே மலைகளிலே மாரிக்காலத்திலேநின்றோடு உறவுகொண்டிருந்த தவஞ்செய்த கடவுளரைக்கண்டாயோவென்பதும் ஒன்றுதோன்றிற்று. சத்தியஞ் சிவனும் ஒன்றாகிய வடிவைப் பாடி என்க. நின்றொடன்ற ஒரு விற்று உறவு கொண்டிருந்தவென ஒரு வினை வருவிக்க.

உக கண்ட கடவுளர் தம்முளு நின்னை

வெறிகொள் வியன்மார்பு வேறாகச் செய்து

குறிகொளச் செய்தார்பார் செப்புமற் நியாருஞ்

(க்)சிறுவரைத் தங்கின் வெகுள்வர் *செறுதக்காய்

தேறினேன் சென்றீநீ†செல்லா விடுவாயே

(உ)னற்ற ரகலத்துக்‡கோர்சார மேவிய

நெட்டிருந் கூந்தற் கடவுள ரெல்லார்க்கு

முட்டுப்பா டாகலு முண்டு.

எ - து: நீ கண்ட கடவுளர் தங்களுள்ளும் நின் மணத்தைத் தன்னிடத்தே கொண்ட அகலத்தையுடைய மார்பைப் பழையதன்மை குலைந்து போம்படி பண்ணிப் பிறர்முயங்காதபடி அடையாளமாக வடிப்பிடுத்துதலைச் செய்தார் யார் சொல்லு; ||பின்னை அப்பரத்தையர் யாவரும் சிறிதாகியகாலத்தளவு இங்கேதங்குவையாயின் -கோப்பிப்பார்; ஆகையினாலேஎம்மாற்செறுக்கத் தக்கவனே! நின் +பொய்மெய்யெல்லாம் உள்ளபடி யான் அறிந்துதெளிந்தேன்; இனி அவர்பாற் செல்லாதொழிவையாயின், நினது நல்ல தாரையுடைய மார்பத்துக்கு ஒரு முட்டுப்பாடு உண்டாமது; நீ சாரும்படி நின்னை முயங்கிய நெடிய x கரியகூந்தலையுடைய பரத்தையரெல்லார்க்கும் முட்டுப்பாடு உண்டாதலும் உண்டு; ஆதலால் ஆண்டே செல்லெனப் புலந்து கூறினான். எ - து.

தம்முளுமென்ற உம்மை, சிறப்பும்மை.

இனி, கடவுளர்தம்முளும் வியன்மார்பையுடைய நின்னை மனம் வேறாகப் பண்ணி வானப்பிரத்தத்தைக் குறித்தல் கொள்ளும்படி பண்ணின இருடிகள்

சீதச் சந்தனந் தாதோ டப்ப, வேளல் பெற்றெழுந் திருந்தன லுரைந் கென” (பெருங். (உ)க: கடுசு-கடுசு) எனவருவதும் வலியுறுத்தும்.

க. சிறுவரை - சிறி துநாழிகை. அகம். கந: அ. பு-வே. பெருந். கஎ. இது, சிறி துநாழிகைத்தூரமான இடமென்னும்பொருளிலும்வரும்ஐங்.ந.அஅ.

உ. “இல்லது காய்தலென்பது, களவின் கட்ட போலாது தலைமகற்கு இவ் வாததனை உண்டாக்கிக் கொண்டு காய்தல்; அது: ‘நற்றரகலத்து... ..முண்டு’ எனவரும்; இது கடவுளரையே கண்டு தங்கினாலையி (பிரதிபேதம்) * செறுதக்காய். †செல்லாய் விடு, ‡ கொஞ்சாரமேவிய. ||பின்னையாவரும், ÷ அப்பரத்தையர் கோப்பிப்பார். + பொய்மெய்யெல்லாம், x கருங்கூந்தலையுடையரெல்லார்க்கும்,

யார்தான் சொல்லு; யாவரும் வெகுள்வர்; அவர்பாற் செல்லாதொழிவாயேல், நல்ல ஒழுங்கிணையுடைத்தாகிய கடாவன்புறத்தே தோன்றும் விடைகளை யுடைய, (க)நீரைப் பலகாலுஞ் சாருதலாலே ஈரம்பொருந்திய நெடிய கரிய சடையிணையுடைய இருடிகளெல்லார்க்கும் முட்டுப்பாடு பிறத்தலும் உண்டென்பதும் ஒன்று தோன்றலின்மது. அவர்க்கு முட்டுப்பாடு நினக்குக் கூடும் பொருள்கள்*கடாமையாலுள்ளமுட்டுப்பாடு, தார்-ஒழுங்கு(உ) அகலமென்றது; பாசமயத்தார் கூறுங் கடாவிற்கு விடையாகக் கூறும் †விகற்பங்களை. “தன்னான் மருங்கினும் பிறநான் மருங்கினுந், தன்னிய கடாவின் புறத்தோன்றும் விகற்பம், பன்னிய வகல மென்மனார் புலவர்” “தெள்ளிது” (க) என்றதனால், நின்னை மார்பை வேருகச் செய்தென்[ரூர்](மலுமாம்).

இதனால், தலைவிக்கு இழிவும் தலைவற்கு அசைவும் பிறத்தது.

“மரபுநிலைதிரியாஃமாட்சிய”என்னும்(ச)சூத்திரத்தில், தலைவிக்கவுள்ளாப் பரத்தையராகக் கூறுமென்பது கூறிலும்.

இஃது ஐஞ்சீரடுக்கி வெண்பாவாய்வந்து இடைநிலைப்பாட்டிப் பெற்று வருதலிற்கலிவெண்பாவுறுப்பொத்துப் பாவேறுபட்டு வந்த கொச்சகம். (உஅ)

(கூசு.) என்னோற் றணைகொல்லோ

நீரு ணிழற்போ னுடங்கிய மென்சாய

லீங்குருச் சுருங்கி

யியலுவாய் நின்னோ சொவுவே னின்றீ த்தை ;

னும், நெட்டிருந் கூந்தற் கடவுளரையே கண்டா யென்று இல்லது சொல்லிக்காயுமாகலின் அப்பெயர்த்தாயிற்று” என்பர். பேர்; தோல். மெய்ப். சூ. உச இ - வி. தூலாரும் இதன் முன் வாக்கியத்தை எழுதி இம்மெய்ப்பாட்டிற்கு இதனை மேற்கோள்காட்டினர்; இ-வி.சூ. ௫௮௦.

க. “நீர் பலகான் மூழ்கி” (பு - வே. வாகை. கச) “நெடுவரை யருவி யாடி.....புறந்தாழ் புரிசடை புலர்த்து வோனே” (புறம். ௨௫௧) என்னும் தாபதவாகைத்துறைச் செய்யுட்கள் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. அகலமென்பது சூத்திரத்துப் பொருளைத் தாய்மைசெய்தற்குக் கடா விடையுள்ளுறுத்து உரைக்கும் உரையென்பர் இறையனாகப்பொரு ளுரைகாரரும்.

ங. தோல். வேற்றுமைமயங்கியல். சூ. ௫.

ச. தோல். அகத். சூ. ச௫; இச்சூத்திரத்தினுரையில் இவர் இச்செய்யுளை, காவற் பாங்கினுங்கோர் பக்கத்தில் தலைவன் கூறியவற்றைக் கற் பியலுள் தலைவன்பகுதியின்கிய தகுதிக்கண் தலைவி பரத்தையராகக் கூறியதற்கு மேற்கோளாகக் காட்டியிருக்கிறார். *

(பிரதிபேதம்) * கூறுமலானுள். † விகற்பங்கள், ஃமாட்சிமையென்னும்.

- நி அன்னையோ, காண்டகையில்லாக் குறணுழிப்போழ்திணை
 னுண்டலைக் கீன்ற பறழ்மகனே நீயெம்மை
 வேண்டிவ லென்று விலக்கினை நின்போல்வார்
 தீண்டப் பெறுபவோ மற்று ;
- கூ மாண்ட, எறித்த படைபோன் முடங்கி மடங்கி
 நெறித்துவிட் டன்ன நிறையேரா லென்னைப்
 பொறுக்கல்லா நோய்செய்தாய் பொறீஇ நிறுக்கல்லே
 னீநல்கி னுண்டென் னுயிர் ;
- கூ குறிப்புக்காண், வல்லுப் பலகை யெடுத்து நிறுத்தன்ன
 கல்லாக் குறள கடும்பகல் வந்தெம்மை
 யில்லத்து வாவென மெய்கொளீஇ யெல்லாநின்
 பெண்டி ருளர்மன்றோ கூறு ;
- கூ நல்லாய்கேள், உக்கத்து மேலு நடுவுயர்ந்து வாள்வாய
 கொக்குரித் தன்ன கொடுமடாய் நிண்ணையான்
 புக்ககலம் புல்லினெஞ் சூன்றும் புறம்புல்லி
 னக்குளுத்துப் புல்லலு மாற்றே னருளீமோ
 பக்கத்துப் புல்லச் சிறிது ;
- உஉ போசீத்தை, மக்கண் முரியேநீ மாறினித் தொக்க
 மரக்கோட்டஞ்சேர்ந்தெழுந்த பூங்கொடிபோல
 நிரப்பயில் யாக்கை தழீஇயின ரெம்மைப்
 புரப்பேமென் பாடும் பலராற் பரத்தையென்
 பக்கத்துப் புல்லீயா யென்னுமாற் ரெக்க
 வுமுந்தினுந் துவ்வாக் குறுவட்டா நின்னி
 னிழிந்ததோ கூனின் பிறப்புக் கழிந்தாங்கே
 யாம்வீழ்து மென்றுதன் பின்செலவு முற்றீயாக்
 கூனிகுழை யுங்குழைவு காண் ;
- கூ யாமை யெடுத்து நிறுத்தற்றூற் றோளிரண்டும் வீசி
 யாம்வேண்டே மென்று விலக்கவு மெம்வீமுங்
 காமர் நடக்கு நடைகாண் கவர்களைச்
 சாமனார் தம்முன் செலவு காண்க ;

௩௫ ஓலகாண், நம்மு ணகுதற் றெடஇயர் நம்முணு
முசாவுவங் கோனடிதொட்டேன் ;

௩௭ ஆங்காக, சாயலின் மார்ப வடங்கினேன் ஏள்

பேயும் பேயுந் துள்ள லுறுமெனக்
கோயிலுட் கண்டார் நகாமை வேண்டுவ
றண்டாத் தகடுருவ வேறாகக் காவின்சீழ்ப்
போத ரகடாரப் புல்லி முயங்குவேந்
துகடபு காட்சி யவையத்தா ரோலை
முககொப் பியாத்துவிட் டாங்கு.

இஃது “அடியோர் பாங்கினும் * வினைவலர் பாங்கினும், கடிவரை
யிலுபுறத்தென்மனார் புலவர்”(க) என்பதனால் அடியோராகிய கூலுங்குதறும்
உறழ்ந்து டுகூறிக்கூடியது.

இதன் பொருள்.

என்னோற் றனைகொல்லோ

நீரு ணிழற்போ னுடங்கிய மென்சாய

|| ஶீங்குருச் சுருங்கி

யியலுவாய் நின்னோ டிசாவுவே னின்றித்தை

க. தொல். அகத். சூ. ௨௫. (அ) இச்சூத்திரத்தின் உரையில் ‘அடித்
தொழில் செய்வாரும் வினைசெய்வாரும் அகத்திணைக்குரியரல்லர்;
அகத்திணையாவது: அறத்தின். வழாமலும் பொருளின் வழாமலும்
இன்பத்தின்வழாமலும் இயலல்வேண்டும். அவையெல்லாம் பிறர்க்குக்
குற்றேவல் செய்வார்க்குச் செய்த ளரிதாகலானும் அவர் நாணுக்
குறைபாடுடையராதலானும் குறிப்பறியாது வேட்கை வழியே சாரக்
கருதுவ’ராதலானும் இன்பம் இனிது நடத்துவார் பிறரேவல் செய்
யாதாரென்பதனானும் இவர் புறப்பொருட்டுரியர்’ என்று கூறி, இச்
செய்யுளை மேற்கோள்காட்டி, ‘இதனுள் ஒருவரையொருவர் இழித்துக்
கூறினமையான் அடியாரென்பதானும் மிக்க காமத்தின் * வேறுபட்டு
(* வேட்டு என்றும் பிரதிபேதம்) வருதலாற் பெருந்திணைப்பாற்*படு
மென்பதானும் கண்டுகொள்க. இதுதானே கைக்கிளைக்கும் உதாரண
மாம்’ என்றார் இளம்பூரணர்; (ஆ) இழிகுலத்தார்க்கு அகப்புறக் கைக்
கிளை உரித்தென்பதற்கு இதனை மேற்கோள் காட்டினர் நான்கவிரரசர்
நம்பியென்பவர்; நாற்கவி. சூ. ௨௪௨.

(பிரதிபேதம்) *வினைவல பாங்கினும், வினைவர் பாங்கினும்; †கூடிக்கூறியது, ‡சாயலினுள்
சுருங்கி, ||சங்குச் சுருங்கி.

எ - து: கரையில் நின்றதொன்றின் நிழல் நீருக்குள்ளே *நுடங்கிஒற் போல நுடங்கிய மெல்லிய மென்மையோடே இவ்விடத்து உடலிலே கூன் † புறப்பட்டு நடக்கின்றவளே ! நின்றோடு ஒருகாரியத்தை உசாவுவேன்; அந் நணம் உசாவுதற்கு நீ என்ன நல்வினையைச் செய்தாய், ‡ காண்? இங்ஙனே நிற்பாயாகவென்றான் குறவன். எ - று.

இயலுவாய், ...நின்றீத்தை, வினைத்திரிசொல்.

௫ அன்னைபோ, காண்டகை யில்லாக் || குறணுழிப் போழ்தினு

(௧) னாண்டலைக் சீன்ற பறழ்மகனே நீயெம்மை

வேண்டிவ லென்று ஷிலக்கினை நின்போல்வார்

தீண்டப் பெறுபவோ மற்று

எ - து: அதுகேட்ட கூனி, அம்மையோவென இகழ்ந்து தன் நெஞ்சிற் கூறி, கண்ணாற் பார்த்துத் தன்மையில்லாத குறளாய்ப்பிறத்தற்கு ஏதுவாகிய நாழிகையின் டுமுகூர் த்தத்தே (உ) ஆண்டலைப்புள்ளுக்குத் தன்பெடையின்ற பறழாய மகனே! நீ எம்மை விரும்புவேனென்று போகாமற் றடுத்தாய்; நினைப்போற் குறளாயிருப்பார் பின்னை என்னைத் தீண்டப்பெறுவார்களோவென்றான். எ - று.

௧. தலைமகன் தலைமகளாகிய இருவரும் இளமைப் பருவம் நீங்கியவழி அறத்தின்மேல் மனம்நிகழ்த்தலன்றிக் காமத்தின்மேல் மனம்நிகழ்த்தலாகிய இளமைதீர்திறப் பகுதியில், தலைமகன் இளமைதீர்திறத்திற்கு “ஆண்டலைக்கீன்ற.....மற்று” என்பதும், தலைமகள் இளமை தீர்திறத்திற்கு “உக்கத்து மேலு.....சிறிது” என்பதும் மேற்கோள்; தொல். அகத். கு. ௫௪. இளம்.

௨. (அ) ஆண்டலையென்பது பாழ்பட்டவிடத்தே வதியும் ஒரு பறவை; இடிகாட்டில்வதிவதாகப் பெரும்பாலுங்கூறப்படுகின்றது. (ஆ) இஃது “ஊண்டலை துற்றிய வாண்டலைக் குரலும்” (மணி. ௬: ௭௭) என்பதனும் (இ) “ஆண்டலை யடுப்பும்” (சீலப். கரு: ௨௧௧) என்பதற்கு, ‘ஆண்டலைப்புள் வடிவாகப்பண்ணிப் பறக்கவிட உச்சியைக் கொத்தி மூளையைக் கழக்கும் பொறி நிரைகளும்’ என்று அடியார்க்குநல்லார் எழுதியிருக்கும் உரையாலும் தலைமூளையை உணவாகவுடையதென்றும் (ஈ) “யாமத் தீண்டிவந் தாண்டலை மாண்பிலவழைக்கும்” (நீல. தரும. ௩) என்பதனால் நள்ளிரவில் கூட்டமாகவந்து கத்தியிறக்கையுடையதென்றும் தெரிகின்றது. (உ) இஃது ஆண்மகன் தலைபோன்ற தலையையும் புள்ளின் உடல்போன்ற உடலையுமுடையது; (ஊ) இஃது, இவ்விடத்தும் திருநடுகாற்றுப்படையுரையிலும் இவரெழுதியகுறிப்பாலும் (எ) “தாண்டருங் கண்படத் துமிந்து துள்ளிய, தீண்டரு நெடுந்தலை (பிரதிபேதம்) * ஊடக்கொம், † பிறப்பட்டு, ‡ தான், || குறணுழிப்போதி னாண்டலைக் கீண்ட, டு முகுத்தத்தே.

“பறழெனப் படினு முறழாண் டில்லை” (க) என்பதனால், பறழ் பறவைக் காகாதாயினும் இவனை, ‘யாமையெடுத்து நிறுத்தற்றால்’ என ஊர்வனவாகக் கூறலிற் பறழென்றார். தலை, ஆண்டலையா யிருத்தல் பற்றி ஆண்டலைக்கு ஈன்ற மகனென்றான்.

க * மாண்ட, எறித்த படைபோன் முடங்கி மடங்கி
நெறித்துவிட் டன்ன † நிறையேரா லென்னைப்
பொறுக்கல்லா நோய்செய்தாய் ‡ பொறி இ நிறுக்கல்லே
ஈநல்கி னுண்டென் னுயிர்

எ - து: அதுகேட்ட குறளன், மாட்சிமைப்பட்ட கலப்பையிற் றைக்கும் (உ)படைவாள்போலே ஓரிடங் கூறும்பு புறப்பட்டு ஓரிடம்முன்னே வளைந்து வலிய முறித்து விட்டாற்போன்ற நிறைந்த அழகாலே என்னைப் பொறுக்கல்லாத காம நோயைச் செய்தாய் ; யான் ஆற்றி நிறுக்கமாட்டேன்; நீ அருளு வாயாயின் என்னுயிரண்டு; இனி நினைவினைவைக் || கூறுவாயென்றான். எ - து.

பொறியும் பாடம்.

காட குறிப்புக்காண், (ந)வல்லுப் பலகை யெடுத்து நிறுத்தன்ன
கல்லாக் ÷ குறள கடும்கல் வந்தெம்மை

தழுவிச் சேர்ந்தன, பூண்டெழு! கரதலம் பொறுக்க லாதன, வாண் டலை நிகர்த்தன வெருவையாடுவ” என்னும் கம்பர்வாக்காலும் அறிய லாகும். (ஏ) இச்சொல்லுக்குப் பொருள் ‘யானைமுகன்’ ‘துடியிடை’ என்பவற்றிற்குப் பொருள் கொள்ளுதல்போலக் கொள்க. (ஐ) “நீண்ட பல்பீடத்தி லரிந்துவைத்த நெடுக்குஞ்சிச் சிரத்தைத்தன் னினமென் றெண்ணி, யாண்டலைப்புள் ளருகிருந்து பார்க்கு மாலோ வீணதலு மச் சிரமச்ச முறுத்து மாலோ” என்று சயங்கொண்டார் கூறுதலால், இப்புள்ளே ஆண்மகன் தலைபோன்ற தென்று கூறுவாரும் உளர்.

க. தோல். மரபியல். சூ. எ.

உ. இதுகொடுவென்றும்காறென்றும்கூறப்படும்; குற்றியென்பாருமுளர்.

ந. (அ) “வல்லென்கிளவி தொழிற்பெய ரியற்றே” “நாயும் பலகையும் வருஉங் காலை, யாவயி னுகரங் கெடுத்தலு முரித்தே; யுகரங் கெடுவழி யகர நிலையும்”, (தோல். புள்ளி. சூ. எ. ௭ - ௭௬) என்புழி, கெடுத்தலு மென்பதில், “உம்மை எதிர்மறை யாகலான் உகரங் கெடாதே நின்ற ..... ‘வல்லுப் பலகை’ என வருதலுங் கொள்க” என்பர். ஈச் ; (ஆ) “வல்லே தொழிற்பெய ரற்றிரு ‘வழியும், பலகைநாய் வரினும் வேற்றுமைக் கல்லுமாம்” (நன். மெய்யீற். சூ. உ. ௮) என்பதனுரையில்

(பிரதிசேதம்) * மாண்ட, † நிறையேரா, ‡ பொறிநிறுக்கல்லேன், || கூறென்றான், ÷ குறளே.

யில்லத்து *வாவென மெய்கொளீஇ யெல்லாநின்
பெண்டி †ருளர்மன்னே கூறு

எ - து: அதுகேட்ட கூனி, இவன் மனக்குறிப்பைப் பாராயென நெஞ்
சொடுகூறி, (க)நெத்தப்பல கையை எடுத்து நிறுத்தினும்போன்ற, மகளிரைக்
கடும் முறையைக் கல்லாத குறளனே! (உ)மக்கள் இயங்காத உச்சியம்பொழு
திலே வந்து எம்மைக் கையைப்பிடித்து நின்னில்லத்தே வாவென்று சொல்லு
தற்கு ஏடா! மிகவும் நின்னுடைய பெண்டிராயிருப்பார் சிலருளரோ?
சொல்லாயென்றான். எ - று:

கன நல்லாய்கேள், உக்கத்து மேலு நடுவுயர்ந்து வாள்வாய
‡கொக்குரித் தன்ன கொடுமடாய் நின்னையான்
புக்ககலம் || புல்லினெஞ் சூன்றும் புறம்புல்லி
னக்குளுத்துப் புல்லலு மாற்றே னருளீமோ
பக்கத்துப் ÷ புல்லச் சிறிது

எ - து: அதுகேட்ட குறளன், × நல்லாளே! தலைக்குமேலும் நடுவில்லையாய்
வாள்போன்ற வாயையுடைய கொக்கை உரித்தாற்போன்ற வளைந்த
+ மடிப்பையுடையாய்! யான் கூறுகின்றதனைக் கேள்; நின்னையான் மார்

‘அவ்வுமென்ற உம்மையான், உகரப்பேறே வலியுடைத்தென்க’
என்று மயிலைநாதரும் அவ்வுமென்பது இறந்தது தழுவிய வெச்ச
வும்மைன்றுவிருத்தியுரையாசிரியரும் இராமாநுசகவிராயரும் கூறி,
வல்லென்பது பலகை யென்பதனொடு புணர்வுழி வேற்றுமையில்
உகரச்சாரியை பெற்று வந்ததற்கு, ‘வல்லுப் பலகை’ என்பதை மேற்
கோள் காட்டினார். இதற்கு வல்லினது அறைவரைந்த பலகை என்று
பொருள் கூறுவர்.

க. நெத்தப்பலகையென்பது வல்லினது அறைகீறிய பலகையென்னும்
பொருளிலே கன்னடத்தில் இருவகை வழக்கிலும் பண்டும் இன்றும்
சிறிது திரிந்துவழங்குகின்றதென்பர்.

உ. கடியென்பது விளக்கமென்னும் பொருளில் வருதற்கு கடிம்பகலென்
பது, நொல். உரி. 1 கு. அள: சே; அரு. நச். மேற்கோளாகக் காட்டப்
பட்டிருக்கிறது; ஆயினும் இவ்விடத்துக்கு அதனினும் வரைவென்னும்
பொருள் சிறந்ததென்றகொண்டு இவ்வாறு கூறினர்போலும். ‘இவ்
வுரிச்சொல் பெரும்பாலும் திரிந்து நிற்கும்’ என நச்சினூர்க்கினியர்
எழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலது.

(பிரதிபேதம்) * வாவென்றெமக்கொழியவெல்லா, † உளமன்னே, ‡ கொக்கரித்தன்ன,
|| புல்லினென்னெஞ்சு, ÷ புல்லச் சிறிது, × நல்லோளே, + மடிப்பையு
டையாய்.

பிடத்தே சென்று புல்லுவேனாயின் என்னுடைய நெஞ்சிலே அக்கூன் ஊன்றும்; முதுகிலேபுல்லுவேனாயின் முதுகிற் *கூன்(க) அக்குருக்காட்டுதலை உடைத்து; ஐதலால், கூடுதலேயன்றி முயங்குதலையுஞ் செய்யமாட்டேன்; இனிப் பக்கத்தே சிறிது முயங்கும்படியாக வருவாயாகவென்றான். எ - று,

நடுவயர்ந்தென்றது “கோன் †புயர்ந்தது” என்றறற்போல நின்றது.

உஉ (உ) ‡போ(நு)சீத்தை

எ - து: அதுகேட்ட கூனி, சீ! கெட்டதன்மையையுடையவனே! நீ எம்மிடத்தினின்றும் போவென்றான். எ - று.

மக்கண் (ஈ)முரியேநீ மாறினிந் தொக்க
மரக்கோட்டஞ் சேர்ந்தெழுந்த பூங்கொடி போல
நிரப்பயில் யாக்கை || தழீஇயின ரெம்மைப்
புரப்பேமென் பாரும் பலராற் பரத்தையென்
பக்கத்துப் புல்லீயா யென்னுமாற் ரெக்க

க. அக்குருக்காட்டுதல் - கக்கமுதலிய உறுப்பில் தீண்டிக் கூச்சமுண்டாக் குதல்; இஃது, அக்குருப்பாய்ச்சதலெனவும் வழங்கும்; இப்பொருளில் இக்காலத்து, கிச்சக்கிச்சமூட்டுத லென்னும்சொல், பெருவழக்காக உள்ளது.

உ. உயர்திணை அஃறிணையாய்ச் செறலின்கட் டிணையங்கிவந்ததற்கு, ‘பொய்ச் சீத்தை வந்தது; போயிற்று’ என இ - வி. கு. உகக - இல், ஒருமேற்கோள் காணப்படுகின்றது; செய்யுளின்பத்துக்கும் அதுவே சிறந்ததாக வுள்ளது; அவ்வாறு பிரதிபேதமுமுள்ளது; அந்தப் பிரதியி ளுள்ளஉரையும் போசீத்தை யென்னுமூலத்திற்கேபொருந்துகின்றது.

ங. (அ) சீத்தையென்பதற்கு, இங்குப்போலவே கலி. அசு: கஅ-இல் கைவிடப்படுமவென்றும் கலி. அசு: ஈ௦ - இல் கைவிடப்பட்டவ னென்றும் ஆண்பாலாகப் பொருள் கூறப்பட்டிருக்கிறது; (ஆ) “குர வன் மேலவ னாயினுக் குணமிழி சீத்தை, விரவு சீடனாய் விடினவன் கெடுவது மெய்யே” எனப் பிற்காலத்துதூலிலும் ஆண்பாற் பெயராக வந்துள்ளது; கலி. கசு: உக-இல் இச்சொல்லுக்கு, ‘சீ கெட்டது’ என்று பொருள் கூறப்படுகிறது; இது செறற்சொலென்பது இதற்கு முந்தின குறிப்பால் விளங்கும்.

ச. பிரிதலென்பது பிரிதலென்று வருவதுபோல, முறிதலென்பது முறித லென்றும் வரும்; இதற்கு முதனிலையாகிய முறியென்பது பாறியென் னும் பொருளில் வருதலை, “இந்து முறி” என்னும் நளவெண்பா வாலும் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * கூன அக்குருக்காட்டுதலை. † உயர்ந்தென்றறற்போலே, ‡ பொய்ச்சீத்தை, || தழீஇயெம்மைப்புரப்பென்மாரும்.

(க)வுழுந்தினுந் துவ்வாக் குறுவட்டா நின்னி
னிழிந்ததோ கூனின் பிறப்பு

எ - து: அது*கேட்டு அவன் அணுகுதவின், மக்களிற் பாதியானவனே! இனி நீ இந்நிலையைக் கைவிடென்று கூறி, பின்னர்த் திரண்ட மரத்தின் வளைவான இடத்தை விட்டு நீங்காமற் பற்றிவளர்ந்த பூங்கொடிபோலே எம் முடைய கூனல் வடிவொத்தலில்லாத யாக்கையை முயங்கி எம்மைப் பாது காப்பேமென்று கூறுவாரும் பலராயிருக்கும்; (உ) இப்பரத்தைமையையுடைய வன் † பக்கத்துப் புல்லுதலைத் தாராயென்று கூறாநிற்குமால்; இங்ஙனங் கூற நமக்கு உண்டாகிய குறை யாதுதா எனென அவன் கேட்பத் தன்னெஞ் சொடுகூறி, குறிய வட்டின்மன்மையையுடையாய்! பலவுக்கூடின உழுத்தம் பணியாரத்தினுங் காட்டில் (ங) துயக்கப்பட்டிருக்கின்ற கூன்சாதியினுடைய பிறப்பு ‡ நின்னிற் றுழிந்ததோவென்றான். எ - று.

கழிந்தாங்கே

யாம்வீழ்து மென்று||தன் பின்செலவு முற்றீயாக்
கூனிகுழை யுங்குழைவு காண்

எ - து: அதுகேட்ட குறளன், யாம் நினை விரும்புவேமென்று கூறித் தன்பின்னே செல்லுதல் செய்தேயும் அதற்கு மனம்பொருந்தாத கூனி நம் அருகுநின்றும் அவ்விடத்தே போய் நுடங்கும் நுடக்கத்தை நெஞ்சே பாரா யென அவள் கேட்பக் கூறினான். எ - று.

உற்றீயா, பெயரொச்சமறைத்திரிசொல்.

ஙக யாமை யெடுத்த நிறுத்தற்றாற் றோளிரண்டும் வீசி
யாம்வேண்டே மென்று விலக்கவு மெம்வீழுங்
+காமர் நடக்கு நடைகாண்(ச) கவர்களைச்
சாமனார் தம்முன் செலவு X காண்க

க. “உழுந்தினும்.....பிறப்பு” என்பது ஒப்பின் வகை பத்தனாள், பிறப்புவகையின் பாற்படுமென்பர் பேர்; தோல். மெய்ப். கு. உடு.

உ. பரத்தை யென்பது பேதை யென்பதுபோல உயர்திணை யொருமை யிரண்டிலும் வரும்போலும். கிடைத்த பிரதிகளிலெல்லாம் ‘பரத்தை யென்’ என்றே உள்ளது.

ங. ‘துயக்கப்பட்டிருக்கின்ற’ என்றும் படிக்கலாம்; ‘இருக்கின்ற’ என்பது வருவித்தது போலும்.

ச. (அ) “கடுந்தொடைக் கவர்களைக்காமன்” கீவக. கஉகஅ. (ஆ) “கவர்களை நோன்சிலைக் காமனிவனெனு, மையலுள்ளமொடு” பெருங். (உ) கடு: (பிரதிபேதம்) *கேட்டலைவனு குதவின், † பக்கத்தைப் புல்லுதலை, ‡ நின்றும். || தம்வின் செலவு; + காயிரடக்கு நடைகாண்க வர்களை, X காண் என்பது.

ள்-து: அதுகேட்ட கூனி, ஊருகின்ற(க)யாமையை எடுத்து* நேரோரிறுத் திறைப்போல நெடியனாய்த் (உ)தோளிரண்டையும் விலாவுக்குள்ளே வீசி, யாம் நினை விரும்பேமென்று விலக்காநிற்கவும் எம்மை விரும்பி வருகின்ற காம னார் நடக்கும் நடையை நெஞ்சே காணையென்றான்; அதுகேட்ட குறளன் ஒருவரை ஒருவர் முயங்குதற்குக் காரணமான கணையினையுடைய(ந)சாமனார் தமையனாகிய காமனார் நடையை நீ காணையென நடந்துகாட்டினான். எ - று.

நு ஓலகாண், †நம்மு னாகுதற் றெய்யியர் நம்முண

||முசாவுவங் கோனடிதொட் டேன்

எ - து: அதுகேட்ட கூனி, ஓஓ! †இவன் நடையைப்பாராயென நெஞ் சொடு கூறினான்; அதுகேட்ட குறளன் நம்முள்ளே நாங் கூடி மகிழ்தற்கு யான் நின் மெய்யைத் தீண்டிதற்குக் குறி யிடம் † இன்ன இன்ன இடமா மென்று நம்முள்ளே நாம் உசாவக்கடவேம்; இனி நினை இகழ்த்து கூற மைக்கு அரசன் (ச)அடியைத் தொட்டுச் சூளுற்றே Xனென்றான். எ - று.

ஓஓ, இகழ்ச்சிக்குறிப்பு.

கௌ-கஅ. (இ) “காமவேள் கவர்களை” (ஈ) “காமனா, ரைதுலாங் கவர் களை” (உ) “அனக்க னாய்மலர்க், கவர்களை” சூளா. நகர. கஅ. குமார. ௫; கக. எனப் பலவிடத்தும் வருவன ஒப்புநோக்கற் பாலன. (ஊ) “கவர்வு விருப்பாகும்” என்பது தோல். உரி. சூ. சசு.

க. (அ) “நீலத் தெண்ணீர் நீந்து மாமையிற், கோலக் குறுக் கை வாட் கூட்டுட் கழிஇப், பாலிகை பற்றிய குறள்வழிப் படரவும்” பெருங். (க) சசு: உசக - உசந. (ஆ) “கொட்டுப் பிடிபோலும் கூலும் குறளாமை, விட்டி நடப்பனபோற் சிந்தும்” சீவக. உஎகஅ.

உ. “வீரம் படக்கையை மெய்வழி வீசித், தேரை நடப்பன போற்குறள் சிந்திலே, டோரு நடந்தன” (சீவக. சுநக.) என்பதும் அதில், “கையை மெய்வழி வீசி” என்பதற்கு, ‘விலாப்புடைக்குள்ளே கையை வீசி’ என்று எழுதியிருக்கு முரையும் இங்கே அறிதற் பாலன.

ந. காமனுக்குச் சாமனென்ற தம்பி யொருவனுண்டென்பதை, இந்நூற் பக்கம், கசச: ந-ஆம் குறிப்பால் அறிக.

ச. (அ) “ஐய குளி னடிதொடு குன்றொடு, வையைக்குத் தக்க மணற்சீர் குள் கூறல்” பரி. அ: எ0 - எக. (ஆ) “நி னடிதொடு கடனிது” (இ) “குமரிநி னடிதொடு பகிகட னிது” சீலப். கஉ: ‘சுடரொடு’ துடி யொடு” (ஈ) “மதிவாண் முகத்து மணிமே கலைனை, யொழியப் போகே னுன்னடி தொட்டேன்” மணி. கஅ: கஎ0 - கஎக.

(பிரதிபேதம்) * நேரோரிறுத்திறை, † காட்டினான் ஓஓஇகழ்ச்சிக்குறிப்புஅதுகேட்ட, † நம்முண மாதற்றெய்யியர், || உசாஅங் கோன், உசாஅக் கோன். † இன்னடையைப் † இன்னதென்னவிடமாம், X எள்ளுள் ஆங்காஅசை சாயலின்,

நள ஆங்காக, (க)சாயலின் மார்ப *வடங்கினேன் ஏள
 பேயும் †பேயுந் துள்ள லுறுமெனக்
 கோயிலுட் ‡கண்டார் நகாமை வேண்டுவ
 ||றண்டாத் தகடுருவ வேறாகக் X காவின்சீழ்ப்
 +போத ரகடாரப் புல்லி (உ)=முயங்குவேந்
 துகடபு காட்சி யவையத்தா ரோலை
 முகநி**காப் பியாத்துவிட் டாங்கு

எ - து: அதுகேட்ட கூனி, அப்படியேயாகுக; யானும் மென்மையால் இனிய மார்பினே ! இகழ்த்து கூறுதலைத் தவிர்ந்தேன்; இனி இக்கோயிலுட் கண்டவர்கள் நம்மை ஏளென †† இகழ்த்து பேயும் பேயுந் தம்மிலே துள்ளு தலை இக்கூலுந் குறளும் உறூநிற்குமெனக் கூறி நகாதிருத்தலை விரும்புவேன்; ஆதலால், அமையாத பொற்றகடுபோலும் உருவத்தினையுடையாய் ! கோயிலுக்கு நீங்கலாகக் காவின்சீழே போதருவாயாக; ‡‡ துகளறுகின்ற அறிவினையுடைய அவையிலுள்ளார் திரட்சிபொருந்தின ஒலையின்மலையைக்கட்டி அதன் தலையிலே (௩) ||| அரக்கிலச்சினை விட்டுவிட்டாற்போல நிரம்பாத உடலின் உள்வாய் முயக்கம் பெற்று நிறையும்படி இறுகப் புல்லிக் கூடக்கடவே X X மென்றாள். எ - று.

க. “இன்சாயன் மார்பன்” கலி. சுரு. ௫. என்பதும் அதன் குறிப்பும் “சாயலின் மார்பின்” கலி. ககஉ: உருஎன்பதும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உ. இங்குள்ள பிரதிபேதத்தை நோக்கின், “கண்டார் நகாமை வேண்டுவ மண்டா” என்பதை ஓரடியாக்கி, பிற்பகுதியைக் ககரவெதுகை நயம் பொருந்தின நான்கடியாகப்பிரிக்கலாம். உரை இடங்கொடுக்கவில்லை.

ந. (அ) “ஒலை, யரக்குப்பொறி யொற்றி யாணையிற் போக்கி” பெருங். (க) நள. ௨௦அ - ௨௦க. (ஆ) “அரக்கிலச் சினையின் வைத்த, வெஞ்சலி லோலை காட்ட” சூளா. தூது. அஉ. எனவும் (இ) “பொறியுடையோலை” (ஈ) “ஒலைத்தூதிற், பெரும்பொறி யண்ண லரும்பொறியொற்றி” (உ) “பொறியொற் றோலையோ டறியப் போக்கி” பெருங். (க) சுரு. ௩௦, ௫அ: அக - அஉ, (ஊ) எ: எக. எனவும் (ஊ) “புன்புல வழியடைத் தரக்கிலச் சினைசெய்து” நாலாயிர. திருச்சந்த. எசு, எனவும் வருவன காண்க.

(பிரதிபேதம்) * வணங்கினேன் ஏள, பேயும் பேயந்தள்ள, † பேயுமிந்தள்ளல், ‡ கண்டார் நகாமல், || கண்டாய்தகடு, X ஞாயிற்சீழ்ப், + போதியகடார, = முயங்குவேன்றோடா துகடர்பு. **யாப்பியாத்த. †† இகழ்த்தகூறிப்பேயுந், ‡‡ துகளாநின்றவறிவினை, ||| அரக்கிலச்சினை விட்டுவிட்டாற்போல, X X என்ருள் போதருபோதாரென.

ஆங்கு, அசை. போதரு, போதரென விகர்மாயிற்று. “தோடே மடலே” என்னும்(க)குத்திரத்தால் ஓலையென்றார்.

இதனால், இருவர்க்கும் முன்னர் நகைபிறந்தது; பின்னர்ப் புணர்ச்சி புவகைப்பிறந்தது.

இதனுள்,(உ)‘கோனடிதொட்டேன்’ எனவும் ‘கோயிலுட்கண்டார் நகாமை வேண்டுவல்’ எனவும் கூறலின், அடியோரென்பதுபெறுதும்.(ங)‘கொக்குரித்தன்ன’ எனத் தோல்திரைந்தமைகூறலின்,இளமைதீர்திறமாகியபெருந்திணையாயிற்று. இது “வேட்கைமறுத்து” என்னும் (ச) ‘பொருளியற்குத்திரத்தால் வேட்கைமறுத்துக் கூறியபெருந்திணை. இஃது (ரு) ஊடற் பகுதியாகலின் மருதத்துக்கோத்தார்.

இஃது ‘என்றோற்றனைகொல்லோ’ எனவும் ‘நங்குருச்சுருங்கி’ எனவும் முட்டடியின்றிக் குறைவுசீர்த்தாகிய சொற்சீரடியும் வந்து, இரண்டடியான் இற்றதோர் கொச்சகமும் ஐஞ்சீரடுக்கிவந்த வெண்பா ஐந்தும் ஐஞ்சீரடியான் வந்த, கொச்சகம் ஒன்றும் இரண்டடிக்கொச்சகம் ஒன்றும் ஆசிரியத்தனை விரவின கொச்சகவெண்பாவும் பெற்று வெண்கலிப்பாவின் வேறுபட்டு வந்த கொச்சகக்கலிப்பா.

(உக)

- க. தோல். மரபி. கு. அக. இச்சூத்திரத்தின் பேராசிரிய ருரையிலும் ஓலையென்பது அகக்காழல்லாத ஓரறிவுயிராகிய புல்லின் உறுப்பாய் வருதற்கு, “துகடபுகாட்சி யவையத்தா ரோலை” என்பது மேற்கோள்.
- உ. அடியோர் பாங்கினும் தலைமக்களுண்டென்பதற்கு, “நம்முணுகுதல் .....தொட்டேன்” “பேயும் பேயுந்.....வேண்டுவல்” என்னும் பகுதிகளை மேற்கோள்காட்டி, இது பெருந்திணைக்கண் அடியோர் தலைவராக வந்தது; என்ன? கோனடி தொட்டேனென்றமையானும் கோயிலென்றமையானும் இவர்கள் குற்றேவன்மாக்களாயிற்று என்றனர் இவ்வுரைகாரர்; தோல். அகத். கு. உக.
- ங. “உக்கத்து.....சிறிது” என்பது கொக்குரித்தன்னவென்பதனால் தோல் திரைந்தமை கூறலின் இளமை தீர்திறமாகிய பெருந்திணையென்பர், நச்சு; தோல். அகத். கு. ரு. இந்நூற்பக்கம் ருசுஅ: க-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.
- ச. தோல். பொருளி. கு. கள. இச்சூத்திரத்தின் இவருரையிலும் “எறித்த படைபோல்.....னுயிர்” “உழுந்தினுந்.....பிறப்பு” என்பவை அடியோர் தலைவராக வேட்கைமறுத்துணர்ந்தியதற்கு மேற்கோள்.
- ரு. “உரிப்பொருளல்லன மயங்கவும் பெறுமே” என்னும் தோல். அகத். கக - ஆம் சூத்திரத்தின் இவருரையிலும், கூனுவ் குறளும்..... உறழ்ந்து கூறும் பெருந்திணை ஊடற்பகுதியதாசலின் மருதத்துக் கோத்தாரென்னும் குறிப்பு உள்ளது.

(கூரு.) நில்லாங்கு நில்லாங் கிவர்தர லெல்லாநீ
நாறிருங் கூந்தலா ரிற்செல்வா யிவ்வழி
யாறு மயங்கினை போறிநீ வந்தாங்கே
மாறினி நின்னாங்கே நின்சே வடிசிவப்பச்
செறிந்தொளிர் வெண்பல்லா யாம்வே றியைந்த
குறும்பூழ்ப்போர் கண்டே மனைத்தல்ல தியாது
மறிந்ததோ வில்லைநீ வேறேர்ப் பது ;

அ குறும்பூழ்ப்போர் கண்டமை கேட்டே னீயென்றும்
புதுவன வீகை வளம்பாடிக் காவிற்
பிரியாக் கவிகைப் புலையன்றன் யாழி
னிசுத்த செவிசாய்த் தினியினிப் பட்டன
வீகைப்போர் கண்டாயும் போறிமெய் யெண்ணிற்
றபுத்த புலர்வில புண் ;

கச ஊரவர் கவ்வை யுளைந்தியா யல்கனின்
றரின்வாய்க் கொண்டு முயங்கிப் பிடிமாண்டு
போர்வாய்ப்பக் காணினும் போகாது கொண்டோடும்
பார்வைப்போர் கண்டாயும் போறிநின் றேண்மேலா
மீரமாய் விட்டன புண் ;

கக கொடிற்றுப்புண் செய்பாது மெய்ம்முழுதுங் கையிற்
றுடைத்துநீ வேண்டினும் வெல்லாது கொண்டோடு
மொட்டியபோர் கண்டாயும் போறி முகந்தானே
கொட்டிக் கொடுக்குங் குறிப்பு ;

உ௩ ஆயி னாயிழா யன்னவை யானாங் கறியாமை
போற்றிய நின்மெய் தொடுகு ;

உ௫ அன்னையோ, மெய்யைப்பொய் யென்று மயங்கிய கையொன்
றறிகல்லாய் போறிகா ணீ ;

உ௭ நல்லாய், பொய்யெல்லா மேற்றித் தவறு தலைப்பெய்து
கையொடு கண்டாய் பிழைத்தே னருளினி ;

உ௯ அருளுகம் யாய்மாரே மெல்லா தெருள
வளித்துநீ பண்ணிய பூழெல்லா மின்னும்
விளித்துநின் பாணனோ டாடி யளித்தி

விடலை நீத்தலி னேய்ப்பெரி தேய்க்கு
நடலைப்பட்ட டெல்லாநின் பூழ்.

இது “கோடியோர் கோடுமை சுடுமென வொடியாது, நல்லிசை நயந்தோர் *சொல்லொடு தொகைஇப், பததயீ ளீங்கிய தததிக்கண்” (க) கலைவி (௨)பரத்தையரைப் (௩)பூழாக்கிக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

நில்லாங்கு நில்லாங் கிவர்தர லெல்லாநீ
நாறிருங் கூந்தலா ரிற்செல்வா (௫)†யிவ்வழி
யாறு மயங்கினை போறிநீ வந்தாங்கே
மாறினி நின்னாங்கே நின்(௫)‡சே வடிசிவப்ப

எ - து: ஏடா! நீ நாறுகின்ற கரிய கூந்தலையுடைய பரத்தையரில் லின்கட் ||செல்கின்றயாய் இவ்விடத்துப்போகின்றவழி தப்பிவந்தாப்போலே இருந்தாய்; நீ இவ்விடத்துப் பார்த்துபாராதேகொள்; † அவ்விடத்தே நில், அவ்விடத்தே நில்; இனி நின்னுடைய பரத்தையர் மனைக்கண்ணே நின் (௬)சிவந்த அடியிகச் சிவக்கும்படி X வந்தாப்போலப் போவென்றான். எ - து.

செறிந்தொளிர் வெண்பல்லா யாம்வே றியைந்த

(௭)† குறும்பூழ்ப்போர் கண்டே மனைத்தல்ல தியாது

மறிந்ததோ வில்லை வீரோர்ப்பது

க. தோல். கற்பியல். கு. சு.

உ. “காவற் பாங்கின் ஆங்கோர் பக்கத்திற் றலைவன் கூறியவற்றைக் கற் பியலுள் தலைவன் பகுதியினீங்கிய தகுதிக்கண், தலைவி பரத்தைய ராகக் கூறுவனவும் இச்சூத்திரத்தானமைக்க. அவை மருதக்கலியுட் கூடவுட்பாட்டு முதலியன. அவற்றை ஆண்டுகாட்டுதும் கண்ணெர்க” என்பது ஈண்டும் அறியத்தக்கது; தோல். அகத். கு. சடு. நச்.

௩. “கானமர் புள்ளும்.....எங்கையரே” அம்பிகாபதி. ௫௧௦.

௪. “எம்மனை, வாரனீ வந்தாங்கே மாறு” கலி. அக: உ - ௩.

௫. “கண் சிவந்தில கால்கள் சிவந்தவே” “ஐவர் தூதுசென்று, பாதாம் புயஞ் சிவந்தான்”

௬. “செவ்விரல் சிவப்பூர்” (கலி. எசு: சு.) என்பதும் அதன் உரையும் குறிப்பும் பார்க்க.

௭. (அ) குறும்பூழ் மருதத்திற்குமுரித்தென்பது, “நாடொறுங், கையுள தாகி விடினுங் குறும்பூழ்க்குச், செய்யுள தாகு மணம்” என்பதனாலும்

(பிரதிபேதம்) * சொல்லொடுந்தொகைஇ, † அவ்வழி, ‡ சேமடி, || செல்கின்ற நீ இவ்விடத்து.

† அவ்விடத்தேநில் இனி, X வந்தாப்போலேபோ, † குறும்பூழ்ப்போர்.

எ - து: *அதுகேட்ட தலைவன், செறிந்து விளங்குகின்ற வெள்ளிய பல் லிணையுடையாய்! யாம் புதிதாக வந்து பொருந்தின † குறும்பூழ்ப்போர் கண்டேம்; அவ்வளவல்லது நீ எனக்குத் தீங்காகக் கருதும் ஒழுக்கஞ் சிறிதும் யான் அறிந்ததோ இல்லையென்றான். எ - று.

ஓகாரம், ஐயம்.

அ குறும்பூழ்ப்போர் கண்டமை ‡கேட்டேனீ யென்றும்
புதுவன வீகை வளம்பாடிக்க காலிற்
பிரியாக் கவிதைப் ||புலைபன்றன் யாழி
னிசூத்த செவிசாய்த் தினியினிப் பட்டன
வீகைப்போர் கண்டாயும் போறிமெய் யெண்ணிற்
றபுத்த புலர்வில புண்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, நீ எந்நாளும் குறும்பூழினது போரைக் கண்டபடியை யான் கேட்டேன்; அது கூறக் கேள்; ஒருநாட் +கொடுத்தார் போலன்றிப் புதிய வாயிருக்கின்ற கொடையினது பெருமையைப் பாடி நீன் னிடத்தினின்று நீங்காத, யாழ்வாசித்தலாற் கவிழ்ந்த கையிணையுடைய பாணன் தன்னுடைய யாழோசையாலே முன்பு தாழ்க்கப்பட்ட செவிகளை அவன் ÷ கூறுகின்றவற்றைக்கேட்டற்கு அவர்சாய்க்கையினாலே இப்பொழுது அக்கூற்றிலே புதிதாக அகப்பட்டனவாகிய பூழினுடைய புதிய போர்களைக் கண்டாயும்போலே இருந்தாய்; அதனை உண்மையாக எண்ணிற் புலர்ச்சி யிலவாகிய புண்கள் உன்னைக்கொன்றன; இதுனை ஆற்றியவா ரென்னென் றான். எ - று.

(ஆ) அது கோழியும் சிவற் (செவ்வல்) காடையும் கவுதாரியும் போலப் போர்த்தொழிலிற் சிறந்த பறவை யென்பது, “கறுவொடு மொன்றோ டொன்று காரணமின்றிச் சீறிப், பொறியுடைக் குறும்பூழ் தம்மிற் போர்செயப் பொருத்து மோதை, செறிமயிர்த் தகர்க் டம்மிற் றீயெழுத் தாக்க னேக்கி, யறைகழல் வீரரார்க்கு மமலையை யவிக்கு மன்றே” என்பதனாலும் (இ) அதன் போர் காணல் ஆடவர்க்குரியமர பென்பது இச்செய்யுளாலும்: “கலையின் வென்றியுங் கரிபரி யிழ்தமே காலான், மலையும் வென்றியுஞ் சூட்டுடை வாரணங் குறும்பூ, முலைய மோதுவன் கடாப்பிற போரிடை யுறுத்திக், குலவும் வென்றியுங் கொண்டன வாடவர் குழுக்கள்” என்பதனாலும் அறியலாகும். (ஈ) குறும்பூழ் என்பது ஒரு பறவைச்சாதிப் பெயரென்றும் இனஞ் சுட்டியதன்மென்றும்கூறுவர் ஒருரைகாரர்; தோல். கிளவி. கு. கஅ. குறும்பூழ், காடையென்று வழங்கப்படும்.

(பிரதிபேதம்) * இதகேட்ட, † குறும்பூழினதுபோரை, ‡ கேட்டனன். || புலைவன், + கொடுத்தாப்போலன்றி, ÷ கூறுகின்றவற்றைக்,

இனி நின் மெய்யிற் *புலர்வில்லாப் புண்கள், எண்ணிப்பார்க்கில் அவ் வெண்ணைக் கெடுத்தனவென்றுமாம். இனி என்றும் புதியனவாகிய பூழினது வளப்பத்தை யாமோசைபோலே பாடி அப்பூழ் பொருத்துமிடத்து விட்டு நீங்காத புலையெனென்று புலையனுக்கு அடைகூறினள். யாமோசைகேட்டாரை அகப்படுக்குமாறுபோல இவன் பாட்டும் அகப்படுத்தலின் யாழிந்பாடியென்றான். †பூழைத் தடவித் கவிழ்ந்த கையினையுடைய புலையன்-‡ பூழ் பொருத்து மவன்; 'புலையன்'றன்னுடைய இப்பொழுதிப்பொழுது அகப்பட்டனவாகிய பூழ், தத்தஞ் செவிகளைச் சாய்த்து இவன் கூறும் (க)மந்திர முதலியன கேட்கையினாலே அவன் தன்வசமாகத் தாழ்க்கப்பட்ட பூழ்; அப்பூழின்போரைக் கண்டாயும்போறியெனப் பூழிற்கும் ஏற்பதோர் பொருளுந்தோன்றநின்றது. இனி, யாழின் இருத்த செவிக்கு, யாழைப்போலும் (உ)மந்திரத்தாற் ருழ்ந்த செவியென்பாருமுளர்.

கச (ந)ஊரவர் கவ்வையுளைந்தியா யல்கனின் ருரின்வாய்க் கொண்டு முயங்கிப் பிடிமாண்டு போர்வாய்ப்பக் காணினும் போகாது ||கொண்டாடும் பார்வைப்போர் கண்டாயும் போறியின் ருேன்மேலா மீரமாய் விட்டன புண்

எ - து: ஊரிலுள்ளார் கூறும் அலருக்கு வருந்தாயாய்த் தங்குதலை யுடைய நின் மார்பிற் ருரிடத்தே கையாலே அணைத்துக்கொண்டு தழுவி அகப்படுத்துதலாலே மாட்சிமைப்பட்டு வேறுஞ் சிலரை அகப்படுத்திக் கொண்டு ஃவருத்தற்குப் பார்வையாகப் போகவிட்ட மகளிராலே உண்டான ஊடற்போரை வாய்ப்பக் X கண்டாராகிலும் அதற்குஊடிப்போகாதேஉன்னைக் கைக்கொண்டு நுகருந் கலவிப்போரைக் கண்டாயும்போலே இருந்தாய்; நின் தோளிற் புண்களெல்லாம் புலராமல் ஈரமாயே கிடந்தனவென்றான். எ - று.

இனி, ஊரிலுள்ளார்களாலும்பூழ்பொருத்தித் திரிவையென்று கூறும் ஆரவாரத்திற்கு வருந்தாயாய் மார்பிலே அணைத்துக்கொண்டு முயங்கித்

க. "சொல்லுஞ் சுவட்டவர் சொல்லுக சொல்லுக்காற், சொல்லும் பலவுள சொன்னபின் - வெல்லும்.....பூழ்" என்பதும் 'சொல்லக்கடவ மந்திரம் பலவாவன: தீற்றும் அரிசி ஒது மந்திரமும், பச்சிலை பிசைந்து தடவும்போது சொல்லு மந்திரமும், செவியுள் றுறுத்து மந்திரமும்' என்று எழுதியிருக்கும் அதன் விசேடவுகையும் ஈண்டு அறிதற்பாலன; பு - வே. பெருந்திணை. வென்றிப். க.

உ. "மந்திரங் கேட்குஞ் செவிய போல" பெருங். (ச) ந: அள.

ந. "ஊரவர் கெணவை" துறள். கசசஎ.

(பிரதிபேதம்) * புலர்வில்லாப்புண்கள், † அப்பூழைத்தடவி. ‡ பூழ்ப்பொருத்த. || கொண் டோடும். ஃவருத்தற்குப்பார்வை, X கண்டார்களாகிலும். † திரிவென்று

தசை கரையும்படி கையாற் பிடித்தலாலே மாட்சிமைப்பட்டுத் தனக்கு மாறாகிய பூழின் போரை வாய்ப்பக் காணினும் அதற்கு அஞ்சிப் போகாதே போர்செய்தலைத் தன்விடத்தேகொண்டு * பின்னும் போர்செய்யும் பார்வையாகிய பூழின் போரைக் † கண்டாயும்போறியென வேறுமோர் பொருள் தோன்றி நின்றவாறு காண்க.

ககூ கொடிற்றுப்புண் செய்யாது மெய்ம்முழுதுங் கையிற்
றுடைத்துநீ வேண்டினும் வெல்லாது ‡ கொண்டாடு
மொட்டியபோர் கண்டாயும் போறி (க) முகந்தானே
கொட்டிக் கொடுக்குங் குறிப்பு

எ-து: இவட்கு வருத்தமாகவுங்கூடுமென்றுகருதிப் புணர்ச்சிக்காலத்துக் கவுளிடத்துச் செய்யும் வடுக்கையுஞ் செய்யாமல் மெய்ம்முழுதையும் கையாலே எப்பொழுதும் தடவி நீ விரும்பினும் நீ தன்னை வெல்லாமற் கொண்டு புணரும் ஒட்டுதலையுடையானது கலவிப்போரைக் கண்டாயும் போலே இருந்தாய்; நின் மனக்குறிப்பை நின் முகந்தானே || காட்டிக் கொடாநிற்குமென்றான். எ - று.

- க. (அ) “முன்னங்காட்டி முகத்தினுரையா” (ஆ) “முன்ன முகத்தினுணர்ந்து” (இ) “ஒருவன், முகனுரைக்கு முண்ணின்ற வேட்கை” (ஈ) “முன்ன, முகம்போல முன்னுரைப்ப தில்” (உ) “அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோ னெஞ்சம், கடுத்தது காட்டுமுகம்” (ஊ) “முகத்தின் முதுக்குறைத்த துண்டோ வுவப்பினும், காயினும் தான்முந்தறும்” (எ) “முகநோக்கி நிற்க வமையு மகநோக்கி, யுற்ற துணர்வார்ப் பெறின்” (ஏ) “ஒளிப்பினு முள்ளம், படர்ந்ததே கூறுமுகம்” (ஐ) “நோக்கி யறிகல்லாத் தம்முறுப்புக் கண்ணாடி, நோக்கி யறிபவதுவேபோ-ளேக்கி, முகனறிவார் முன்ன மறிப” (ஓ) “முகத்தினும் பொருண்முடிவு கண்ணினுன்” (ஔ) “தூத னின்முகப் பொலிவி னறச் சுடர்ச், காது வேலினுன் கருமமுற்றுற, வோதி ஞானியோ லுணர்ந்த பின்” (ஐஊ) “நோக்கின னவர்முக நோக்க நோக்குடைக், கோக்கும ரருமடி குறுக” (ஓ) “அற்றந்தான், மனங்கள் போல முகமு மறைக்குமே” (அஊ) “சிந்தை யுண்ணெடுஞ் சீற்றச் திருமுகந், தந்தளிப்பு” (ஆஆ) “அகத்தியன் முகத்திற் காட்ட” (இஇ) “முழையுறு சீய மன்னுன் முகத்தினு லகத்தை நோக்கிக், குழையுறுமெய்யன் பைய வரன் முறை கூற லுற்றான்” (ஈஈ) “உளத்தனவாண் முகத்தனவா யுதிக்கு மவை குறிப்பினும், நெளித்துரைத்தல் சீர்மைத்தே” (உஉ) “உள்ள முகத்திற் சுடர்கிற்ப” (ஊஊ) “அகத்தி னடிசு முகத்திற்றெரியும்.”

(பிரதிபேதம்) * பின்னும்பின்னும்போர். † கண்டாய்போறி. ‡ கொண்டோடும், || கொட்டிக்.

தான் விரும்பிய நீர்வினையாட்டுமுதலியவற்றிலே உன்னை ஒட்டுதலை யுடையாள்.

இனி மருந்திடுதற்குச் செவியின் மயிரைப் பறிக்குங்காற் புண் ணாகப் பறியாதே மெத்தெனப் பறித்து மெய்யைமுழுக்கப் பலகாற்றுடைத்து நீ இவ்வாறு *கொண்டாடினார் தான் எதிர்த்த பூழினை வெல்லாமல் அப்பூழி னைக்கொண்டு போர்செய்யும் (க) இயக்கனாகிய பூழின் போரைக் கண்டாயும் போறியென் வேறுமொரு பொருள்தோன்றி நின்றவாறு காண்க.

உ௩ ஆயி னாயிழா யன்னவை யானும் கறியாமை

†போற்றிய நின்மெய் தொடுகு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், அப்படியாயின், ஆயிழாய்! நீ கூறுகின்ற அத்தன்மையவான சூறிகளை யான் அவ்விடங்களிற் செய்தறியாமையை நின் னெஞ்சிடத்தே போற்றுதற்கு நின் மெய்யைத் தொட்டிச் சூளுறவே னென்றான். எ - று.

தொடுமென்றும் பாடம்.

உ௪ அன்னையோ

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, † அம்மையோவென இகழ்ந்து கூறினாள். எ - று.

மெய்யைப்பொய் யென்று மயங்கிய கையொன் றறிகல்லாய் போறிகா ணீ

எ - து: அதுகேட்ட || தலைமகன், யான் கூறுகின்ற மெய்யைப் பொய் யென்று மயங்கிய நீ உலகவொழுக்க மொன்றும் அறியாய்போலே இருந்தாய் காணென்றான். எ - று.

உ௫ நல்லாய், (உ)பொய்யெல்லா மேற்றித் தவறு(௩)தலைப்பெய்து கையொடு † கண்டாய் பிழைத்தே னருளினி

க. இயக்கன்-இயக்குபவன்; "இயக்கலி னியக்கி யாகுமே" கீவக. ௧௦௧௩.

உ. (அ) "பொய்யெல்லா மேற்றி.....அருளினி" என்பதை இவ்வரைகாரர் (தொல். கற்பி. சூ. ௫.) மேற்கோள் காட்டி, இது தலைவன் நின்றானளி பிரிவி னஞ்சிய பையுளில் அடங்குமென்றார். (ஆ) "பரத்தையி னகற் சியிற் பிரிந்தோட்குறுகி, விரத்தலுந் தெளித்தலும்" என்பதன் உரையிற், இப்பகுதியை இரத்தற்கு மேற்கோள்காட்டினர் இளம்பூரணர்; தொல். அகத். சூ. ௪௪. 'ஒன்றாத் தமரினும்'

௩. (அ) "பண்டு மொருகாற் கண்டகத் தடக்கிய, வையப் பரத்தையைக் கையொடு கண்டே, மினிப்பொய் யுண்ணு மேழைய மல்லம்" பெருங்.

(பிரதிபேதம்) * கொண்டாடிற்றுத் தானெதிர் பூழினை வெல்லாமல்பூழினைக். † போற் றியர் நின்மெய். ‡ அம்மையோவென, || தலைவன் † கண்டே.

எ-து: பின்னும் நல்லாளே ! யான் * செய்த தவறுகளை என் தலையிலே டியீட்டு என் பொய்களையெல்லாம் எனக்கு ஏறத் தெளிவித்து என் கணவைக் கையோடே பிடித்துக்கொண்டாய்; யானும் நினைநீத் தப்பினேன்; இனி எனக்கு அருளென்றான். எ - று.

உக. † அருளுகம் யாம்யாரே மெல்லா தெருள
வளித்துநீ பண்ணிய பூழெல்லா மின்னும்
விளித்துநின் பாணனே டாடி || யளித்தி
(க) விடலை நீ நீத்தலி னேய்ப்பெரி தேய்க்கு
நடலைப்பட்டெல்லாநின் பூழ்

எ - து: அதுகேட்டு அவள், ஏடா ! யாம் நீ கூறியவாரே X அருளுவேம்; அங்ஙனம் அருளுதற்கு யாம் யாராந்தன்மையையுடையே? விடலாய் ! நின் பூழெல்லாம் நீமுன்னர் அளித்துப் பின்னர்க்கைவிடுதலின் + நின்னடிப்பிலே அகப்பட்டு நோயைப் பெரிதாகப் பொருந்தும்; அவை வருந்தாதபடி நீ உனக்கு ஆம்படி பண்ணின பூழெல்லாவற்றையும் இன்னும் நின் பாணனாலே அழைத்துவிட்டு அவற்றின்மனந்தெளியும்படி அளித்து ** ஆடுவாயாக வென்றான். எ - று.

எனவே, பரத்தையர்க்கும் பூழிற்கும் ஏற்ப நின்றது.
இதனால், இருவர்க்கும் புணர்வாகிய உவகைபிறந்தது.

“கொடுமை யொழுக்கங் கோடல் வேண்டி, யடிமேல் வீழ்ந்த கிழவனை நெருங்கிக், காத லெங்கையர் காணி னன்றென, மாதர் சான்ற வகையின் கண்ணும்”(உ)என்றதனால் அருளினியென அடிமேல் வீழ்ந்தவாறும், †† அருளுகம் யாம்யாரேமெனக் காதலமைந்தவாறும், அளித்தியெனப் பணிவை நின் பெண்டிர் கொள்வரென்றவாறும் காண்க.

(க) ஈ: சகூ - சகூ. (ஆ) “தான்முன் கண்ட தவற்றின ளாதலிற், சென்ற வாயிற் கொன்றல னுடி” பெருங். (க) ஈ: சகூ - சகூ.

க. “பரத்தையி னாகற்சியிற் பிரிந்தோட் குறுகி, யிரத்தலுந் தெளித்தலும்” என்பதனுரையில் ‘விடலை நீ நீத்தலின்.....நின்பூழ்’ என்பதை மேற்கோள்காட்டி, இதில் மருதநிலத்திற்றலைமகன் விடலை யெனப்பட்டா னென்பர் இளம்பூரணர்; தோல். அகத். சூ. சச. ‘ஒன்றத்தமரினும்’

உ. தோல். கற்பி. சூ. சு. இச்சூத்திரப்பகுதியி னுரையில் (அ) ‘நல்லாய் .....பூழ்’ என்பதை மேற்கோள்காட்டி, “இதனுட் ‘கையொடு கண்டாய் பிழைத்தேனருள்’ என அடிமேல்வீழ்ந்தவாறும் ‘அருளுகம் (பிரதிபேதம்) * செய்யாத, + இட்டெனப்பொய்களை. † அருளுக யாம்யாரே யெல்லா, || அளித்தவிடலை, ÷ நீக்கலின், X அருளுகம் அங்ஙனம் + அந்நடிப்பிலே, ** ஆடுவாயாக, †† அருளுகம் யாரெனக்காதலமைந்தவாறும் காண்க.இது.

இது பல கொச்சகங்களும் வருதலிற் கலிவெண்பா வுறுப்பின் வேறு பட்டு வந்த கொச்சகக்கலி. (௩௦)

(௧௯௩.) ஏந்தெழின் மார்ப வெதிரல்ல நின்வாய்ச்சொற்

பாய்ந்தாய்ந்த தாணைப் பரிந்தானு மைந்தினை
சாந்தழி வேரை சுவற்றூழ்ந்த கண்ணியை
யாங்குச்சென் றீங்குவந் தீத்தந்தாய் கேளினி

௩ ஏந்தி, எதிரிதழ் நீலம் பிணைந்தன்ன கண்ணாய்
குதிரை வழங்கிவரு வல்;

௪ அறிந்தேன் குதிரைதான்

பால்பிரியா வைங்கூந்தற் பன்மயிர்க் கொய்சுவன்
மேல்விரித் தியாத்த சிகழிகைச் செவ்வுளை

௧௦ நீல மணிக்கடிகை வல்லிகை யாப்பின்கீழ்
ஞாலியன் மென்காதிற் புல்லிகைச் சாமரை
மத்திகைக் கண்ணுறை யாகக் கவின்பெற்ற
வுத்தி யொருகாழ்தூ லுத்தரியத் திண்டிடி
நேர்மணி நேர்முக்காழ்ப் பல்பல கண்டிகைத்

௧௩ தார்மணி பூண்ட தமலிய மேகலை

நூபுரப் புட்டி லடியொ டமைத்தியாத்த
வார்பொலங் கிண்கிணி மார்ப்ப வியற்றிநீ
காதலித் தூர்ந்தநின் காமக் குதிரையை
யாய்சதை மாடத் தணிநிலா முற்றத்து

௨௦ ளாதிக்கொளீஇய வசையினை யாகுவை
வாதுவன் வாழிய நீ;

யாம் யாரேம்' எனக் காதலமைந்த வாறும் நீ நீத்தலின் பூழெல்லாம்
நடலைப்பட்டு நோய்பெரிதேய்க்கும், அவற்றைஇன்னும்விளித்து நின்
பாணனோடி ஆடியளித்துவிடு என இப்பணிதல் நின் பெண்டிர்க்கு
நன்றாமென்றவாறும் கூறியவாறு காண்க. ஈண்டுப் பூழென்றது,
குறிப்பினை பரத்தையரை" என்பர். இளம்பூரணர்; 'அவனறிவு'
(ஆ) நச்சினுக்கினியர் "மெய்யைப் பொய்யென்று.....பூழ்"
என்றபகுதியை மேற்கோளாகக்காட்டி, இங்கே தாமெழுதியிருக்கும்
விசேடக் குறிப்பையும் எழுதியிருக்கிறார்.

௨௨ சேகா, கதிர்விரி வைகலிற் கைவாளுடக் கொண்ட
மதுரைப் பெருமுற்றம் போலநின் மெய்க்கட
குதிரையோ வீழி யது;

௨௩ கூருகிர் மாண்ட குளம்பி னதுநன்றே
கோரமே வாழிகுதி ரை;

௨௪ வெதிருமக்கு நாழியாற் சேதிகைக் குத்திக்
குதிரை யுடலணி போலநின் மெய்க்கட
குதிரையோ கவ்வி யது;

௩௦ சீத்தை, பயமின்றி யீங்குக் கடித்தது நன்றே
வியமமே வாழிகுதி ரை;

௩௨ மிகநன், நினியறிந்தே னின்றூரீ யூர்ந்த குதிரை
பெருமணம் பண்ணி யறத்தினிற் கொண்ட
பருமக் குதிரையோ வன்று பெருமநின்
னேதில் பெரும்பாணன் றாதாட வாங்கேயோர்
வாதத்தான் வந்த வளிக்குதிரை யாதி
யுருவழிக்கு மக்குதிரை யூரனீ யூரிற் பரத்தை
பரியாக வாதுவன யென்றமற் றச்சார்த்
திரிகுதிரை யேறிய செல்.

*இது “கோடியோர் கோடுமை சுடுமேன வொடியாது, நல்லிசை
நயந்தோர் சொல்லோடு †தொகைஇப் பதநீயீ னீங்கிய தநுதீக்கண்”
(க) †தலைவி பரத்தையரைக் குதிரையாக்கிக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

௧. (அ)தொல். சம்பி. கு. சு. இச்சூத்திரப் பகுதியினுரையிலும் நச்சினூர்க்
கினியர் இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டி, “இதனுள் பாணன்
துதாட வாதத்தால் வந்த குதிரை யென்பதனால், அவன் கூட்டிய
புதிய பரத்தையர் என்பதாஊம் அவன் பகுதியினின்று நீங்கியவாஊம்
குதிரையோ வீறியதென்பது முதலியவற்றற் கொடுமை நெஞ்சைச்
சுடுகின்றவாஊம் அதனை நீக்கிய பரத்தையரைக் குதிரையாகக்கூறித்
தானதற்குத் தக்குநின்றவாஊம் காண்க” என இதனிதுதியிலுள்ள
குறிப்புக்குச் சிறிதுவேறுபட ஒரு குறிப்பும் - எழுதியுள்ளார். (ஆ)
இந்நூற்பக்கம் ௫௪௭: ௨ - ஆம் குறிப்பு இங்கும் அறியத்தக்கது.

(பிரதிபேதம்) * இது பகுதியீங்கிய, † தொகையுபகுதி, ‡ தலைவி கூறியது.

(க்) ஏந்தெழின் மார்ப வெதிரல்ல நின்வாய்ச்சொற்

(உ) பாய்ந்தாய்ந்த தாணைப் பரிந்தானு *மைந்தினை

சாந்தழி வேரை சுவற்றூழ்ந்த கண்ணியை

யாங்குச்சென் (௩) தீங்குடிவந் தீத்தந்தாய்

எ - து: உயர்ந்த அழகினையுடைய மார்பனை! நின் வாயிற்சொல்
நினக்கு மாறல்ல; நின் தன்மைகண்டு வினாவுகின்றேன்; நீ மடிவிரிந்து கரைய
யற்று முசிர்த (ச) புடைவையையுடைய அமையாத வலியினையுடைய;
சந்தனம் அழிதற்குக் காரணமான || வேர்வையையுடைய; தோட்கட்டிலே
கிடந்து நிறங்குறைந்த கண்ணியையுடைய; ஆகையினாலே எவ்விடத்தே
சென்று இவ்விடத்தே வந்தாயென்றான். எ - று.

ச கேளினி

ஏந்தி, (௫) எதிரிதழ் நீலம் பிணைந்தன்ன கண்ணாய்

குதிரை வழங்கிவரு வல்

× எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், யான் கூறுகின்றதனை இப்பொழுது
கேள்; உயர்ந்து தன்னில் இணையொத்த நீலப்பூவைத் தொடுத்தாலொத்த
கண்ணியையுடையாய்! குதிரையேறி வருவேனென்றான். எ - று.

க. “ஏந்தெழின் மிக்கான்”

உ. (அ) ஆய்தலென்பது உள்ளத னுணுக்கமாகிய குறிப்புணர்த்து மென்ப
தற்கு, இவ்வடி மேற்கோள்; தோல். உரி. சூ. ௩௪. சேனா; சூ. ௨௪.
‘ஓய்தல்’ தெய்வச். சூ. ௩௨. ௩௪; நள். உரி. சூ. ௧௮. இரா; இ-வி. சூ.
௨௮௧. (ஆ) “பாய்ந்தாய்ந்த மா” பதீழ். சூ. ௭.

௩. “சங்குவந் தீத்தந்தாய்” என்பது முன்னிலை முற்று வினைத்திரிசொல்
லுக்கு மேற்கோள்; தோல். எச்ச. சூ. ௪௧. ௩௪.

௪. புடைவையென்பது ஆண்பாலாருடைக்கும்பெயராய்ப் பண்டிவழங்கிற்
றென்பது; முல்லைப். சூ. ௩௩. ௩௪. ௩௫. ௩௬. ௩௭. ௩௮. ௩௯. ௪௦.
பெருந். பெண்பாற். ௧௮ உரையாலும், “மெய்தருவா நெறியடை
வார் வெண்புடைவைமெய்கூழ்ந்து” என்னும்சேக்கிழார்செய்யுளாலும்
அறியலாகும்.

௫. (அ) “நீலத், தெதிர்மலர்ப் பிணைய லன்னவிவ, ளரிமதர் மழைக்கண்”
(ஆ) “நெடு நீர் பயந்த நிரையிதழ்க் குவளை, யெதிர்மல ரிணைப்போ தன்
னதன், ளரிமதர் மழைக்கண்” எனவும், (இ) “மலர்பிணைத் தன்ன
மாயிதழ் மழைக்கண்” (ஈ) “மாத்தாட் குவளை மலர்பிணைத் தன்ன,
(பிரதிபேதம்) * மைந்தினைச் சாந்தழி. † வந்தீத்தாய் கேளினி: எ - து. ‡ புடைய யோடே
அமையாத, || வேர்ப்பையுடைய, + என்றான் பின்னர்த்தலைவன்யான் கூறு
கின்றதனை இப்பொழுதுகேள் ஏந்தி, × எ - து: உயர்ந்து தன்னில்,

அசேகத்தன் குதிரை * தான்

பாழ்ப்பிரியா (க)வைங்கூந்தற் பன்மயிர்க் கொய்சுவன்

மேல்விரித் தியாத்த சிகழிகைச் செவ்வுளை

க௦ நீல மணிக்(உ)கடிகை வல்லிகை யாப்பின்கீழ்

நூலியன் மென்காதிற் புல்லிகைச் சாமரை

†மத்திகைக் கண்ணுறை யாகக் கவின்பெற்ற

வுத்தி யொருகாழ்நூ ‡லுத்தரியத் திண்பிடி

நேர்மணி நேர்முக்காழ்ப் பல்பல கண்டிகைத்

க௫ தார்மணி பூண்ட தமனிய மேகலை

நூபுரப் புட்டி லடியொ டமைத்தியாத்த

வார்||பொலங் கிண்கிணி யார்ப்ப ஃவியற்றிரீ

காதலித் தூர்ந்தரின் காமக் குதிரையை

யாய்சுதை மாடத் தணிநிலா முற்றத்து

௨௦ ளாதிக் †கொளீஇ யசையினை யாகுவை

வாதுவன் வாழிய நீ

மாயிதழ் மழைக்கண் மாஅ யோனொடு”(உ)“தாமலர்த் தாமரைப் பூவினங்கண், மாயிதழ்க் குவளை மலர்பிணைத் தன்ன, திருமுகத் தலமரும் பெருமதர் மழைக்கண்”(ஊ)“குவளையின் பிணையல் செற்று.....செவ்வாரிபொதிந்த வாட்கண்” (எ) “கொங்கிவரும் கருங்குழலி பெருந்தடங்க ணிருங்குவளைப் பிணையல் போல.....திளைத்த வன்றே” எனவும் (ஏ) “முதுநீர்ப் பழனத்துத் தாமரைத் தாளி, நெதீர்மலர் மற்றவன் கண்ணெக்கும்” (ஐ)“கண்ணை, புகழ்சா ஞாமரை யலரிணைப் பிணையல்” எனவும் வருவனகாண்க.

க. (அ) “ஐங்கூந்த லுளர” கலி. க௦௫: ௫௩. (ஆ) “நாறைங் கூந்தற்... மகளிரக்கு” (இ) “இருளைங் கூந்த லின்றயில்” (ஈ) “சில்லைங் கூந்தல்” அகம். சுரு: கஅ - ௨௦; உ௩௩: க௫; உ௪௧: ௩. (உ) “நாறைங் கூந்த னணித்தென” (ஊ) “புயலைங் கூந்தல்” (எ) “நாறைங் கூந்த னெங்குதுய ரெய்த” சீலப். க௦: ௪௩; கக: க௦௬, க௫: ௬௭.

களிகையென்பது, கடிகையெனத் திரிந்துநின்றது; களிற் கெளி மென்பன கடிற் கெடிமெனத் திரிந்து வருதலுங் காண்க; வட மொழியில் திரிந்துவந்ததென்றலுமாம். “கண்ணூர் களிகை” “திருக் (பிரதிபேதம்) * தான் எ - த: அதுகேட்டலைவி நீ ஏறின குதிரைதான் யானறிந்தேன் அத்தனைக்கேள் பால்பிரியா, † மத்திகைகண்ணுறை. ‡ உத்திரியத். || பொலங் கிண்கிணி, ஃ பயிற்றிரீ. † கொளீஇய வசையினை யாகுவா யாதுவன்.

*எ - து: இதுபோலே நின்ற றுநீ யுமின குதிரைதான் யானறிந்தேன்; அதனைக்கேள்; ஐம்பாற் பு யறத்தினிற் குதுவகையினையுடைய கூந்தலாகிய பலமயிர்களைப் பலகாலும் கருக்கேசாரியின்மயிரினையும், மயிர் முடியின்மேலே விரித்து நிலைபெறுத்தலை, துஞ்சாகிய சிவந்த தலையாட்டத் தினையும், || நீலமணியைத் தோலிலேவைத்துத் தைத்துச்செய்த, கட்டுவடமாகிய கழுத்திற் கட்டுதலையுடைய - வல்லிகையினையும், மெல்லிய காதிற் கிடக்கும் (உ) புல்லிகையென்னும்பூணுகிய கீழேநாலும் இயைபையுடைய (ங) கன்ன சாமரையினையும், (ச) தெய்வவுத்தியென்னும்பூண் னுட்கேதுவக்கி ஒருவடமாய் நாலுஞ் சட்டியாகிய, குதிரை கண்ணாக்கண்டு அஞ்சுமட்டியாக விட்டுவைத்த அழகுபெற்ற (ரு) சம்மட்டியினையும், நூலாற் செய்யப்பட்ட உத்தரியமாகிய

கேழ்க் களிகை” என்பவை பெருங்கதை. இதனைக் கண்டிகையின் சிதைவென்பாருமுளர்.

- க. கேசாரியென்பது, இங்கே குதிரையின் பிடரிக்குப் பெயராய் வந்துள்ளது; கேசரம் - பிடரிமயிர்; அம்மயிரையுடைமையால் இத்தற்குக் கேசாரியென்று பெயராகி அது இடையே நீண்டிவந்ததுபோலும்; வடமொழியில் குதிரைக்குக் கேசாரியென்ற பெயர் சிறுபான்மை வழங்குமென்ப. கேசாரியென்னுஞ் சொல் “சுவல்” (மது. ௩௧௧) என்பதற்கும் ‘உனீ’ (நெடுநல். ௧௩.) என்பதற்கும் பொருளாக இவ்வுரை காரரால் ஆளப்பட்டிருக்கிறது.
- உ. புல்லிகை - கன்னப்பூவென்னும் அணிகலம்; குடைக்கடுக்கெனினிலும் வாறியெனினும் பொருந்தும்.
- ங. கன்ன சாமரை - குதிரையின் காதிவலையும் சாமரை.
- ச. (அ) “தெய்வ வுத்தியொடு வலம்புரி வயின்வைத்து” முருகு. உ௩; (ஆ) “தெய்வ வுத்தியொடு செழுநீர் வலம்புரி.....மையீ ரோதிக்கு மாண்புற வணிந்து” சீலப். ச: ௧௦௪ - ௧௦௮.
- ரு. சம்மட்டி - சவட்டை; இது சாட்டையென வழங்கும்; சவுக்கென்பதும் இது. நன்றாக அடிப்பது (அடித்து ஒட்டுவது) என்னும் பொருட்டாகிய ஸம்மர்த்தியென்னும் வழக்காற்றற்ற வடசொற்சிதைவுபோலும்; மத்திகையென வருதலும் நோக்குக. இச்சொல் மலையாளத்திலும் சம்மட்டியென்றே வழங்கும்; கன்னடத்தில் ‘சம்மட்டிகெ’ என ஒரு சொல் உண்டென்றும் அதுசர்மட்டிகையென்பதன் திரிபென்றும் கூறுவர்.
- (பிரதிபேதம்) * எ - து: பால்பரிசுவல் - ஐம்பாற்பகுதி, † கேதாரியின்மயிரினையும் சுவலாகுபெயர்; சிகழிகை மேல்விரித்தியாத் த செவ்வனை - மயிர்முடியின், ‡ (“குஞ்சியாகிய” என்பது முன்பதிப்பு) || நீலமணிக் கடிகை யாப்பின் வல்லிகை - நீலமணியாற் செய்த - வல்லிகையினையும்; அது நீலமணியைத் தோலிலே வைத்துத் தைத்து. மென்காதிற் புல்லிகைக்கீழ் ஞாலியல் சாமரை - தண்டுமெல்லிய காதிற் ..... கன்னசாமரையும், உத்தியொருகாழ் கண்ணுறை யாகக்கவின்பெற்ற மத்திகை - தெய்வவுத்தியென்னும்..... சம்மட்டியினையும், நூலுத்திரியத்திண்பிடி - நூலாற் செய்யப்பட்ட.

சூகர்த்தன் குதிரை * தான் செய்த தன்னிலொத்த பற பிறியா (க)வைவகூந்தற் பன்மயிர்க் டைய † கண்டிகையினையும், மேல்விதித் தியாத்த சிகழிகைச் செ சதங்கைத் ‡ தண்டையினை ௧0 நீல மணிக்(உ)கடிக்கை வக்கட்டின (௩) சிலம்பாகிய (ஈ) கெச்சையும் ஞாலியன் மென்காணியித் துறநினவிருப்பத்தையுமுடையகுதிரையைச் †மத்திகைக் கண்ணு அழகினையுடைய சாந்து வாரின மாடத்தில் அழ வுத்தி யொருகா முற்றத்தே (எ) ஆதியென்னும் நெடுஞ்செவ்வை இளைத்தாய்; ஆகையினாலே நீமேல்(அ)நல்ல அரசவாரிய நேர்மணி நேயாகவென்றான். எ - று.

௧1 தார்மணி

நூபுரப் கடிவாளம்.; குதிரைக்கயி நென்றலுமாம்.

நூபுரம் புட்டிலு மரற்றுவு” சீவக. ௧௭௭௨.

வார்புரமும் சிலம்பும் வெவ்வேறணிகலமாகவும் கூறப்படும்; “நூபுரம் காலம்பிடச் சிலம்பு நொந்தழ” என வருதலும் காண்க.

௧. கெச்சை, வாயில்லாச் சதங்கை யென்பர்.

2. செண்டு வெளி-வையாளிவீதி; இது யானை குதிரைகளைப்பயிற்றுதற்கும் கடுக்கெலுத்துதற்கும் உரிய இடம்.

3. நிலா முற்றம் - நிலவின்பயன்கொள்ளுதற் குறித்தாய் மேலே வேயாத மேற்றளம்; இது வடமொழியில் சந்திர சாலை யென வழங்கும்; வழக்கில் மொட்டை மாடியெனப்படும்.

4. “அடிபடு மண்டிலத் தாதி போகிய, கொடிபடு சுவல விமெயிர்ப் புரவியும்” மது. ௩௯0 - ௩௯௧.

5. ‘நல்ல வாசவாரியன்’ என்றே ஏடுகளிலிருப்பதை நோக்க, நல்ல வாகி வாரியனென்றிருக்க வேண்டுமோ வென்று உண்டான ஐயத்தை இச்செய்யுளின் ஈந்தயல் வரி உரையாகிய ‘நீ யாசவாரியனாய்’ என்ற தொடர் நீக்கி அரசவாரியனென்று துணியச்செய்தது.

(பிரதிபேதம்) * குசையினையும், நேர்மணி.....கண்டிகை - இனமொத்த. † கண்டிகையினையும்; அது தோலிலே மூன்றநிரையாகப் பலநிறத்து மணியைவைத்துத்தைத்துக் கழுத்திற்கட்டுவது; தமனியுமேகலை பூண்டமணித்தார்-பொனலும், ‡ தண்டையினையும், அடியொடமைத்தியாத்த நூபுரப்புட்டில் - அடியிடத்தே சமைத்துக்கட்டின சிலம்பாகிய கெச்சையும்; ஓடு, உருபுமயக்கம். அடியொடமைத்தியாத்த வார்பொலக்கின்கிணி-அடியிடத்தே.....சதங்கையும்க; சதங்கை பரத்தைக்குங் குதிரைக்குமொக்கும். ஆர்ப்பவியற்றி - புட்டிலுஞ் சதங்கையும் ஆரவாரிப்பச் செலுத்தி யென்க. நீ காதலித்தார்ந்த காமக்குதிரை - நீகாதலித்துப் புணர்ந்த நின்னுடைய காமத்தையுடைய பரத்தையை யெனவும் நீகாதலித்தேறின.....குதிரையெனவும் நின்றது. செண்டு வெளியிலன்றி.....கொளுத்தவிளைத்தாயாகையினாலே.

ஆதி(க)மாதியென்புத்தே னின்றூரீ யூர்ந்த குதிரை
முதலியவற்றையுடைய, கரு யறத்தினிற் கொண்ட
அசையினை யென்க.

சுவல், ஆகுபெயர். ஒடு, உருவன்று. பெருமநின்
சிதழிகைமேல் விரித்தியாத்த செவ்வூளையெ
யாப்பின்வல்லிகையென்க. மென்காதிற் புல்லிகை
யெனவும், உத். யொருகாழ் 'கண்ணுறையாகக் கல்' ^{க்}கேயோர்
யெனவுங் கூட்டுக. தமனிய மேகலைபுண்ட மணித்தாரென

கண்டிகை, தோலிலே மூன்று நிரையாகப் பலநிறத்து
தைத்துக் கழுத்திற் கட்டுவது.

அடியொடமைத்தியாத்த என்பதனை வார்பொலங்கிண்கீ
புட்டில் இரண்டற்குங்கொள்க.

சதங்கை, பரத்தைக்குங் குதிரைக்கும் ஒக்கும்.

ரீ காதலித்தூர்ந்த நின்காமக்குதிரை என்பதற்கு, ரீகாதலித்துப் புணர்ந்த
நின்னுடைய காமத்தையுடைய பரத்தை[யெனினுமாம்.] (எனவுங்கொள்க.)

உஉ சேகா, கதிர்விரி வைகலிற் கைவாருஉக் கொண்ட

மதுரைப் பெருமுற்றம் போலநின் மெய்க்கட்

குதிரையோ வீறி யது

எ - து: ஞாயிற்றின் கதிர் விரிகின்ற விடியற்காலத்தே கையிற் பிடித்த
அலகாலே (உ) தூரலை வாருதல்கொண்ட மதுரையிற் பெரிய முற்றம்போல
நின்மெய்க்கட் கீறியது குதிரையோ? எ - று.

சேவகா, சேகா எனத் திரிந்து நின்றது; விகாரமெனினுமாம்.

‡வாருதலென அலகும் பெற்றது; வீறுதல் - கீறுதல்.

உரு கூருகிர் மாண்ட || குளம்பி னதுநன்றே

கோரமே வாழிசுதி ரை

எ - து: அக்குதிரை கூரிய உகிராலே மாட்சிமைப்பட்ட குரத்தினை
யுடையது; ஆதலின், மிகவுங் கொடிதே; †அதனை ஏறுகின்ற ரீ தப்பின்று
வாழ்வாயாக. எ - று.

க. மாதி - வட்டமாயோடல்.

உ. தூரால் - செற்றை குப்பை.

(பிரதிபேதம்) * கொளீஇயவசைவினையென்க. சேகா, சேவகாலென்பது.....விகாரமுமாம்.
கதிர்விரியாவைகலிற், †குதிரையோ வாருதலென அலகும்பெற்றது வீறுதல்.
‡ (வாரு வாருஉலென அலகுபெற்றது என்பது முன்பதிப்பு) || குளம்பினது
வன்றே. † உடையதுவாதலின், †இதனை.

அச்சுக் தன் குதிரை * தான் , திக்
பற பரிரியா (க)வைங்கூந்தற் பன்மயிர்க் குககட்
மேல்விரித் தியாத்த சிகழிகைச் சென்

50 நீல மணிக்(உ)கடிகை வ காலும் நாழியாலும்(சு)சேதிகையென்னும்பெயரை
ஞாலியன் மென்காடி வண்ணங்களைத் தேய்த்துக்குத்தின குதிரையுடலிற்
†மத்திகைக் கண்ணமெய்க்கட்கவ்வியதுகுதிரையோகூரயென்றான். எ - று.
வுத்தி யொருசுமின்றி டீர்ந்குக் கடித்தது நன்றே
நேர்மணி ரோவாழிகுதிரை

51 தார்மணி— கெட்டது; தனக்கொரு பயனின்றியிருக்க வடுப்படுத்தற்கு
நூபுரம் இடத்தே வடுப்படுத்திற்று; ஆதலால், இக்குதிரை பெரிதும்
வார்க்கு; அக்குதிரையை ஏறின நீ தீங்கின்றி வாழ்வாயாக. எ - று.

காடியவென்னும் உரிச்சொல் முதனிலையாகப்பிறந்து வியமமெனப் பெயர்
படநின்றது; அம் அசை. உரிச்சொன் முதனிலையாக எல்லா நிலைகளும்
பிறக்குமாறுணர்க. இனி விஷமமென்னும் வடமொழியென்பாரும் உள்.
அது ஷடகரம் பெற்றே வருமென உணர்க.

“வேட்கை மறுத்துக் || கிளந்தாங் குரைத்தன், மரீஇய மருங்கி னுரித்
தென மொழிப்” (சு) என்பதனுள், ஒன்றென முடித்தலால், மரீஇயவாறு ஏனைய
வற்றிற்குங்கொள்கவென்று அதனை இழிந்தோர்கூற்றை உயர்ந்தோர்கூறுவன
அமைத்தாம். அவை: வீறுதலுங் கவ்வதலும்.

க. ‘குத்திக்குதிரை’ என்றே பிரதிகளிலுள்ளது; ‘குத்தின குதிரை’
என்று முரையைநோக்க, ‘குத்தி குதிரை’ என்றிருக்கலா மென்று
தோற்றுகிறது.

உ. “புடைப் போர்ப் புளகத் துடப்புமறை பருமத்து” பெருங். (க)சஅ: எ

ந. உழக்கு நாழி யென்பவை முகத்தலளவைக் கருவிகள்.

ச. சேதிகையென்பது, யானைக்கு உரித்தாகக் காளிதாஸ மஹாகவியாற்
கூறப்பட்ட பத்திச்சேதம்போலக் குதிரைக்கு உரித்தானதொரு
சித்திர விசேடமாயிருக்குமென்று அறிஞர் கூறுகின்றனர்.

டு. பக்கரையென்பது குதிரைச்சேணமென்னும் பொருளினதாய், (கீவக.
களஎ. சூளா. கல்யாண. கச. அரசியற் உந். 0.) செய்யுணடையிலும்
(பெரும்பாண். சகஉ; முல்லை. எஉ; நெடுநல். கஎக, கீவக. டுகள)
உரை நடையிலும் பயின்று வருதல்காண்க.

சு. தோல். பொருளி. கு. கள. இச்சுத்திரத்தின் இவருரையிலும் இக்
குறிப்போடு “குதிரையோ வீறியது” என்பது மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * வண்ணங்களை. † வியமமே இக்குதிரையை, ‡ முதனிலையாக எல்லா நிலை
களும் பிறக்குமாறுணர்க. அதுவியமமெனப் பெயர்படநின்றது அம்மசை
வியமென்னும் வடமொழி, || கிளந்தாங்கு.

௩.௨ மிகநன், றினியறிந்தே னின்றூரீ யூர்ந்த குதிரை
 பெருமணம் பண்ணி யறத்தினிற் கொண்ட
 (க)பருமக் குதிரையோ வன்று * பெருமநின்
 னேதில் பெரும்பாணன் றாதாட வாங்கேயோர்
 † வாதத்தான் வந்த வளிக்குதிரை யாதி
 யுருவழிக்கு மக்குதிரை யூரனீ யூரிற் பரத்தை
 பரியாக ‡வாதுவனெ யென்றுமற் றச்சார்த்
 திரிகுதிரை பேறிய செல்

எ - து: இன்று நீ ஏறிய குதிரை மிகவும் || நன்றாயிருந்தது; அதனை இப்பொழுதறிந்தேன்; அது x தான் அறதால் கூறிய, வழியாற்பெரியமணஞ் செய்துகொண்ட (உ) மேகலையையுடைய காமக்கிழத்தியாகிய குதிரையோ அன்று; பெருமா! பாண்டொழிற்கு ஏதிலனாகிய பெரிய பாணன் தூதாய்ச் (௩)செல்ல, அவ்விடத்துப்பரத்தையருடனே உண்டான மாறுபாட்டாலேவந்த (௪)காற்றுப்போற்கடிய குதிரை; அதுதான் நினது பழைய உருவை மும்கூறிய வாறே கெடுக்கும்; ஆதலால், அக்குதிரையை இனி ஏறாதேகொள்; அன்றி அப் பரத்தை குதிரையாக நீ அரசவாரியனாய் எந்நாளும் + ஏறில்மேல் ஈண்டுவாராக் கூற்றிலே திரி; இனி ஈண்டுத் - தாழ்க்ககில்லாதே அக்குதிரையை ஏறுதற்குப் போவெனத் தலைவி புலந்துகறினான். எ - று.

க. பருமமென்பது, குதிரைச்சேணத்துக்குப்பெயராய்வருதல்: (நெடுநல். களக, நாலடி. கசக, கள. கசு. பெருங். (க) சஅ: எ, (உ) சஅ: கடு) இவற்றாலும் அறியலாகும்.

உ. மேகலையுள், பருமமென்பது ஒன்று; அது பதினெட்டுக் கோவையுடையது; “பருமம் தாங்கிய பணிந்தேந் தல்குல்” (முருகு. கசக.) என்பதும் அதனுரையும்பார்க்க. பதினான்கு கோவையுடைய தென்று கூறுவாரும் உளர்.

௩. ஆடுதலென்பது செல்லுத லென்னும் பொருட்டாய் வருமென்பதை, “நின்றூதாடித் துறைச்செல்லான்” கலி. எஉ: க௩. என்பதனாலும் இந்நூற்பக்கம் ௪௩௩: ச-ஆம் குறிப்பாலும் அறிக.

ச. (அ) “கால்கினர் தன்ன கதழ்பரிப் புரவி” (ஆ) “கால்கினர் தன்ன கடுஞ்செல விவுளி” (இ) “காற்கடுப் பன்ன கடுஞ்செல விவுளி” (ஈ) “காலியக்கன்ன கதழ்பரி” (உ) “காலியற்புரவி” (ஊ) “வளிகடந் தன்ன வாச்செல விவுளியொடு” (எ) “காலியற் கவிமா” (ஏ) “வளிகொழி லொழிக்கும் வண்பரிப்புரவி” (ஐ) “காலிய விவுளி”

(பிரதிபேதம்) * பெருமானின், † வாதத்தால், ‡வாதுவனாய்மற்றச்சாரீ || நன்றாயிருந்ததனை x தானதால், + ஏறிசண்டு, மேல்சண்டு, - தாழ்க்ககில்லாதே.

இதனுட் (க) 'பாணன் றுதாடவந்த' என்றதனால் அவன் கூட்டிய புதிய பரத்தையரென்பதூஉம் 'அறத்தினிற்கொண்டகுதிரையோவன்று' என்பதனால், காமக்கிழத்தியன்றென்பதூஉம் அவன் பகுதியி னீங்கியதூஉம் மேனியில் விடுக்கள் நெஞ்சினைச் சடுகின்றதூஉம் பரத்தையரைக் குதிரையாகக் கூறித் தான் அதற்குத் தக்குநின்றதூஉங் கூறியவாறுணர்க. "மரபுநிலை திரியா *மாட்சிய" (உ) என்பதனால், தலைவி அங்ஙனங்கூறும்வழு அமைத்தாம். இதனுள் மடன் அழிந்த †வழுவமைதி, "தன்வயிற் கரத்தலு மவன்வயின் வேட்டலு, மன்ன விடங்க ளவ்வழி யெல்லா, மடனொடு நிற்றல் கடனென மொழிப்" (ங) என்பதனுள் அமைத்தாம்.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இது †சொற்சீரடி பெற்று ஐஞ்சீரடுக்கிவந்தகவிவெண்பா. (ஙக)

(புள.) அன்னை கடுஞ்சொ லறியாதாய் போலநீ

யென்னைப் புலப்ப தொறுக்குவேன் மன்யான்

சிறுகாலை யிற்கடை வந்து குறிசெய்த

வவ்வழி யென்றும்யான் காணேன் றிரிதர

வெவ்வழிப் பட்டாய் சமனாக விவ்வெள்ளல்;

சு முத்தேர் முறுவலாய் நம்வலைப் பட்டதோர்

புத்தியானை வந்தது காண்பான்யான் றங்கினேன்;

அ ஒக்கும்;

அவ்வியானை வனப்புடைத் தாகலுங்கேட்டேடன்

அவ்வியானைதான்; சண்ணை நுடி நறுநரு நீருண்

டொண்ணுதல் யாத்த திலக வனிரோடைத்

தொய்யில் பொறித்த வனமுலை வான்கோட்டுத்

தொய்யகத் தோட்டிக் குழைதாழ் வடிமணி

க. இந்நூற்பக்கம் ௫௮௪: க - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. தோல். அகத். கு.சுடு; இந்நூற்பக்கம் ௫௭௭: உ-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

ங. தோல். பொருளி. கு. கக. இச்சூத்திரத்தின் இவருரையில், "இவ்வீரிடத் தும் மடனழிதலுடையனென வழுவமைத்தார்; அது 'குதிரைவழங்கி வருவல்' என்று அவன் கரத்தவழி அதனை மெய்யெனக் கோடலன்றே மடமை; அங்ஙனம் கொள்ளாது 'அறிந்தேன் குதிரைதான்' எனப் பரத்தையர்கட் டங்கினையெனக் கூறுதலின், இது மடனழிந்த வழுவமைதியாடிற்று" என்னுந் குறிப்புக் காணப்படுகின்றது.

(பிரதிபேதம்) * மாட்சிமைய, † வழுவமைத்துத்தன். † சொற்சீரடியும்பெற்று.

- யுத்தி பொறித்த புண்பூண் பருமத்து
 கரு முத்தேய்க்கும் வெண்ப நகைதிறந்து
 நன்னகர் வாயிற் கதவ வெளில்சார்ந்து
 தன்னலம் காட்டித் தகையினுற் காறட்டி வீழ்ச்சுக்
 தெர்ட்டொட ராக வலந்து படர்செய்யு
 மென்றோட் டடக்கையின் வாங்கித்தற் கண்டார்
- ௨௦ நலங்கவளங் கொள்ளு நகைமுக வேழத்தை
 யின்றுகண் டாய்போ லெவனெம்மைப் பொய்ப்பதுநீ;
- ௨௨ எல்லா, கெழீஇத் தொடிசெறித்த தோவிணை தக்தித்
 தழீஇக்கொண் டீர்தாயு நீ;
- ௨௪ குழீஇ, அவாவினாற் றேம்புவா ரிற்கடை யாறு
 வுவாவணி யூர்தாயு நீ;
- ௨௬ மிகாஅது, சீர்ப்பட வுண்ட சிறுகனி யேருண்க
 ணீர்க்குவிட் டீர்தாயு நீ;
- ௨௮ சார்ச்சார், நெறிதா ழிருங்கூந்த னின்பெண்டி ரெல்லாங்
 சிறுபாக ராகச் சிரற்றது மெல்ல
 விடாஅது நீயெம்மில் வந்தாயவ் விபாணை
 கடாஅம் படுமிடத் தோம்பு.

இது “கொடியோர் கொடுமை கடுமென.....புதீயீ னீங்கிய
 நகுதிக்கண்” (க) தலைவி (௨)பாத்தையரை யானையாகக் கூறிப்*புலந்தது.

இதன் பொருள்.

(௩)அன்னை கடுஞ்சொ லறிபாதாய் போலநீ
 †யென்னைப் புலப்ப தொறுக்குவேன் மன்யான்
 (௪)சிறுகாலை யிற்கடை வந்து குறி ‡செய்த

க. தோல். கற்பியல். சூ. கூ.

௨. இந்நூற்பக்கம் ௩௭௭: ௨-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

௩. “அன்னை கடுஞ்சொல்.....எள்ளல்” என்பது பரத்தையர் அன்பி
 னாற் * கூடியதற்கு (* கூறியதற்குஎன்றும் பிரதிபேதம்) மேற்கோள்;
 தோல். களவி. சூ. கருசு. இளம்.

௪. (அ) “ஒருபாற் கிளவி யேனைப்பாற் கணும்” என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கு,
 ‘ஒருபக்கத்துக் கூறிய பொருண்மை ஒழிந்த *பக்கத்துக் கண்ணும்
 (பிரதிபேதம்) * புலாந்தது, † என்னைபுலப்பது, ‡ செய்தவழி யென்றுயான் காண.

வவ்வழி யென்றும்யான் காணேன் றிரிதர
வெவ்வழிப் பட்டாய் சமனாக விவ்வெள்ளல்

எ - து: நீ தலைநின்று ஒழுக்குகின்ற பாத்கை, யான் புணர்தற்கு நீ குறித்தல்செய்த *அவ்விடத்து* எந்நாளும் உன்னைக் காணேனாய்ப் பலகாலும் திரிதலைச் செய்ய, நீ எவ்விடத்தே போனாயென்று நாட்காலத்தே எம்முடைய மனையின் வாசலிலே வந்து கடுஞ்சொற் சொல்லி உன்னைப் புலக்கின்ற தொழிலை நீ அறியாதாய்போல இப்பொழுது நடுவாக நின்று இங்ஙனம் எம்மை இகழ்கின்ற இகழ்ச்சிவிடத்து யான் என்னை மிகவும் ஒழுத்துக்கொள் வேன்; நீ எந்நாளும் அத்தன்மையையென்றான் தலைவி. எ - று.

ஈ (க)முத்தேர் முறுவலாய் நம்(உ)வலைப் பட்டதோர்
(ஈ)புத்தியானை வந்தது † காண்பான்யான் றங்கினேன்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், முத்தையொக்கும் முறுவலையுடையாய் ! நம்வலையிலே அகப்பட்டுவந்த கொரு புத்தியானை ஈண்டு வந்தது; அக்களை ஏறித் † காண்பதாக யான் தங்கினே னென்றான். எ - று.

வருவகைதாம் வழக்கு நெறி யென்று கூறுபு' என்று பொருளும் 'மனையோண்மாட்டும் காடக்கிழத்திமாட்டும்நிகழும்புணர்ச்சியும் பிரிவும் ஊடலும் பரத்தையர் மாட்டும் நிகழும்' என்று விளக்கமும் எழுதி, "சிறுகாலை.....காணேன்" என்ற பகுதியைப் புணர்வுகுறித்து வந்ததற்கு மேற்கோள் காட்டினர் இளம்; தோல். பொருளி. கு. உசு. (ஆ) "சிறுகாலைப் பட்ட பொறியும்" (இ) "சிறுகாலை, யட்டில் புகா தாள்" நாலடி. ௧௧௦, ௩௬௩.

க. (அ)தலைமகன்,கனதொழுக்கத்தைத்தலைமகண்மாட்டுக்கார்துணர்த்தும் வழி அவன் மடனழிய நின்றதற்கு, "முத்தேர் முறுவலாய் நம்வலை .. .. .கேட்டேன்" என்னும் பகுதிகளை மேற்கோள் காட்டி, "முத்தேர்.....தங்கினேன்" என்றவழி, அதற் குடம்படாது "அவ்வியானை வணப்பு.....கேட்டேன்" எனப் பொய்கூறினா னென்னும் கருத்தினளாகிக் கூறுதலின் மடனழித லாயிற் றென் பர் இளம்; தோல். பொருளி. 'கு. ௧௦. 'தன்வயிற்' (ஆ) "முத்தேர் முறுவலாய்" இந்நூற்பக்கம் ௩௬௦: உ - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

உ. "மும்மத்ததுவாவை, வலையை வீசியே பிடித்திட மதித்துளாரென்ன"

ஈ. "காவற் பாங்கி னாக்கோர் பக்கமும்" என்பழி, "புத்தியானை வந்தது காண்பான் யான் றங்கினேன்" என்பதனால், யானையைக் காத்தற்குப் பிரித்தேனெனத் தலைவன் கூறினானென்பர் ௧௪; தோல். அகத். கு.

ஈக.

(பிரதிபேதம்) * இடத்து † காண்பான் றங்கினேன், ‡ காண்பதாயான்,

அ ஒக்கும்

(க)அவ்வியானை வனப்புடைத் தாகலுங் கேட்டேன்
அவ்வியானை தான், சுண்ண(உ)ரீ ருடி (௩)நறநரு ரீருண்
• டொண்ணுதல் யாந்த திலக வவிரோடைத்
(ஈ)தொய்யில் பொறித்த வனமுலை வான்கோட்டுத்
தொய்யகத் தோட்டிக் குழைதாழ் வடிமணி
யுத்தி பொறித்த புண்பூண் பருமத்து

கரு முத்தேய்க்கும் †வெண்பனகை திறந்து

(ஊ)நன்னகர் வாயிற் கதவ வெளில் ‡சாய்ந்து
தன்னலங் காட்டித் தகையிறை காறட்டி வீழ்க்குந்
தொடர் தொட ராக || வலந்து படர்செய்யு
மென்றோட் டடக்கையின் வாங்கித்தற கண்டார்

உ௦ நலங் × கவளங் கொள்ளு நகைமுக வேழத்தை

யின்றுகண் டாய்போ லெவனெம்மைப் பொய்ப்பதுரீ

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, ரீ கூறியது ஒக்குமென நெஞ்சொடு கூறி, பின்னர் அவன் சேட்ப † அந்தப் புத்தியானை, ஒளரிய நெற்றியிலே நிலை பெறுத்தின (ஈ) திலகமாகிய விளங்கிய = பட்டத்தினையும், தொய்யில் எழுதின

க. கலி. கூஅ: க௩-ஆம் அடிக்குறிப்பின்க ணுள்ள அம்பிகாபதி கோவை. (௫௧௦.) செய்யுள், ஈண்டும் அறியத்தக்கது.

உ. “நீ ருடிய களி ற்போல” பட்டி. சஅ.

௩. “தெண்கட் டேறன் மாந்தி” அகம். ௩௩௬: சு.

ஈ. “தொய்யில் பொறித்த சுணங்கெதிரிளமுலை” மது. சகசு.

ஊ. நன்னகரென்பதனை இவ்வடியின் முன்னடிக்கும் தன்னலமென்பதனை இவ்வடிக்கும் ஈற்றுச்சீராக்கி இம்மூன்றடியையும் அளவடியாக்கலுமாம்.

கூ. திலகமென்பது நெற்றியிலணியும் ஓரணிகலமுமாம்; இதனை (அ) “ஒருத்தி தெரிமுத்தஞ் சேர்ந்த திலகம், ஒருத்தி யரிமா ணவிரகுழையாய்கா துவாங்க” (கலி. கூஉ; ௩௩-௩௬) என்பதனாலும் (ஆ) உதயனன் வாசவதத்தையின் அணிகளைக் கண்டு புலம்புமிடத்து, “அந்தியுண் முளைத்த வெண்பிறை போலச், செந்தீச் சிறுநுகன் மூழ்கத் தீந்து, நிலமிசை மருங்கின் வீழ்ந்தனை யோவெனத், திலக நோக்கிப் பலபாராட்டியும்”, (பெருங். (உ) கக: அஅ-கக.) என்று கூறுதலாலும் அறிய

(பிரதிபேதம்) * ஒடை தொய்யில். † வெண்பன்னகை. ‡ சாய்ந்து சாய்த்து. || வலந்துபடர், × கவழங்கொன்றும், † வந்தபுத்தியானை, = வட்டத்தினையும்.

அழகினையுடையமூலையாகிய வெண்மையையுடைய கோட்டியினையும், (க)தொய்
புகமென்னுந் தலைக்கோலமாகிய தோட்டியினையும், தாழ்ந்த மகாக்குழை
யாகிய வடித்த மணிகளையும், திருவைப் பொறித்துவைத்த புணர்த தலைப்
பணியாகிய கழுத்துமெத்தையினையும் உடைத்து; ஆகையினாலே அழகுடைத்
தாகலும் பிறர் கூறக் கேட்டேன்; அந்த யானைதான் சுண்ணமாகிய நீற்றை
அணிந்து *நறிய கள்ளாகிய நீரை உண்டு நல்ல மனைவாசலிற் கதவமாகிய
கம்பத்தைச் சேர்ந்து அதனோடே துவக்குண்டதே தனக்குச் சங்கிலியாகக்
கட்டுண்டு தன்னழகைக் காட்டி அவ்வழகாலே ஒருவரும் போகாதபடி காலைத்
தடுத்து வீழ்க்கும்; அதுவேயுமன்றிப் பிறர்க்கு வருத்தத்தைச் செய்யும் மெல்
லிய தோளாகிய தடக்கையாலே வாங்கிக்கொண்டு தன்னைக் கண்டாருடைய
நலமாகிய சுவளத்தை மூத்தையொக்கும் நகையினையுடைய வெண்பல்லைத்
திறந்து கொள்ளும்; அந்தச் சிரிப்பை † முகத்தேயுடையவேழத்தை இன்று
கண்டாய்போலே நீ எம்மைப் பொய்யாக்குவது என்ன ‡ பயனையுடைத்தென்
றாள். எ - று.

“பருமப் பணையெருத்திற் பல்யானை புண்கூர்ந்து” (உ)என்றார் பிறரும்.
ஆடியென்பது முதலிய செய்தெனச்சங்கங்கள் வீழ்க்குமென்னும் முற்றுச்
சொல்லோடு || முடிந்தன. அதுவேயுமன்றிக் கவளமுங் கொள்ளுமெனப்
பின்னும் முற்றாக முடிக்க. † நகைமுடிவேழமென்றது சுட்டாய் நின்றது.

உஉ எல்லா, தெழீஇத் தொடிசெறித்த † தோளினை தத்தித்
தழீஇக்கொண் டீர்த்தாயு நீ

எ - று: ஏடா! × தொடியைச்செறித்த தோளாகிய மருமத்தே கெழுமித்
தழுவிக்கொண்டு பின்னர்த் தத்தி ஏறியையும் நீ எ - று.

இது முயக்கமும் புணர்ச்சியும் கூறிற்று. யானையாதலின், தத்தியூர்ந்தா
யென்றாள்.

உச குழீஇ, அவாவிற்ற நேம்புவா நிற்கடையாறு
வுவாவணி யூர்ந்தாயு நீ

வாகும். (ஆ) “சிந்தூரத் திலகநுதற் சிந்தூரத்தின்” (ஈ) “தாரா ரோடைத்
திலகநுதற் சயிலம்” வில்லி. கிருட்டினன். கக, நான்காம்போர். ௩௨.
என்புழி யானைநெற்றியிலும் திலகம் கூறப்படுகின்றது.

க: “தொய்யகம்” கலி. உஅ: சு. இதற்கு, பூரப்பானை யென்று பொருள்
கூறுவர் அடியார்க்கு நல்லார்; சீலப். சு: ௧௦௭.

உ. களவழி. ௩.அ.

பேதம் * நறியாகிய, † முகத்தையுடைய, ‡ பயனுடைத்து, || முடியும் அதுவேயு
மன்றிக் கவழமும், † நகைவேழமென்றது. † தோளினைத் தத்தித்தழிஇக்,
× தொடிசெறித்தோள்.

எ - து: நின்மேல் வேட்கையால் எதிர் கொண்டுவந்து கூடிப் பின்னர் வருந்துகின்ற பரத்தையருடைய மனையின் வாயிலே வழியாகக் கொண்டு போய் அவ்வியானையை அழகுண்டாக ஏறியும் நீ. எ - து.

உவாவென்றதனை இனையமகளிராகவும் யானையாகவும் கூறுக. அது யுகம் உகமாயினற்போல் நின்றது.

உசு மிகாஅது; சீர்ப்பட வுண்ட சிறுகளி யேருண்க ணீர்க்குவிட் றீர்தாயு நீ

எ - து: நின்னை மிகாமற் சீர்மைப்பட நுகர்ந்த சிறிய களிப்பினையுடைய அழகினையுடையவாகிய மையுண் டகண் அழும்படி சிலநாளி விட்டுப் பின்னர்க் கூடினாயும் நீ. எ - து.

நின்னைக் கைகடவாமல் ஓர் அளவிற்பட மதம் பிறத்தற்கு வேண்டுவன வற்றை உண்ட, சிறிய களிப்பையுடைய, மக்க எழுகை உண்டற்குக் காரண மான கண்ணையுடைய (க)யானையை நீர்க்கு விட்டு ஏறியும் நீ என்றும் ஒரு பொருள் தோன்றநின்றது. அழகையுண்டல்-அவரைக் கொல்லுதல், கண், ஆகுபெயர்.

உஅ டீசார்ச்சார், (உ) நெறிதா ழிருங்கூந்த னின்பெண்டி ரெல்லாஞ் சிறுபாக ராகச் (ஈ)சிரற்றுது ||மெல்ல

க. “நிறையழி கொல்யானை நீர்க்குவிட் டாங்குப், பறையறைந் தல்லது செல்லற்க” கலி. 10: 15 - 16, என்பதும் இந்நூற்பக்கம் 150: 8-ஆம் குறிப்பும் இங்கே கருத்தத்தகன.

உ. (அ)எல்லாமென்னுஞ்சொல் உயர்திணைக்கண்உளப்பாட்டுத்தன்மைக்கே வருமென்றும் அது “நெறிதா ழிருங்கூந்த னின்பெண்டி ரெல்லாம்” எனப் படர்க்கையின் வருதல் இலக்கணவழக்கன்று; நின் பெண்டி ரெல்லாரு மென்னுஞ்சொல் எல்லாமென மருஉவழக்காகி வந்த தென்றும் அதனைச் செய்யுண்மருங்கினுமென்னும் அதிகாரப்புறநடை யாற் பிறநூன் முடிபெனத் தழீஇக் கோடலுமா மென்றும் கூறுவர் தெய்வச்சிலையார்; தோல். பெயரி. சூ. 15. ‘எல்லாமென்னும்’ (ஆ) எல்லா மென்பது “தன்னுளுறுத்த பன்மைக்கல்லது உயர்திணை மருங்கிடுக்கமில்லை” என்பதனால், சிறுபான்மை முன்னிலைக்கண்ணும் படர்க்கைக்கண்ணும் வருமென்றுகொண்டு, “நெறிதா ழிருங்கூந்த னின்பெண்டி ரெல்லாஞ், சிறுபாகராக” என்பதனைப்படர்க்கைக்கண் வந்ததற்கு (தோல். பெயரி. சூ. 16) நச்சினர்க்கினியரும், (இ) இ-வி. சூ. 17. இ-வி. நூலாரும் மேற்கோள் காட்டுவர்; (ஈ)இதனை, சேவைரையர் இடவழு வமைதியென்பர்; தோல். பெயரி. சூ. 16.

ஈ. சிரற்றுதலென்பது சிறுதலென்றும்வரும்; உடற்றுதல் உடறுதலென அருகிவருதலும் காண்க.

(பிரதிபேதம்) * சீர்மைப்பட; † கண்ணையுழும்படி; ‡ சாஅர்க் சாஅர்; || மெல்லாவிடா.

விடாஅது நீயெம்மில் வந்தாயவ் வியானை
கடாஅம் படுமிடத் தோம்பு.

எ - து: சார்ந்த சார்ந்த இ-ங்களிலுள்ள அறல்தங்கின கரிய கூந்தலை
புடைய நின் பெண்டிரெல்லாரும் நினைக்க கோபியாதபடி எம்முடைய
இல்லிலே வந்தாய்; *அதற்கு அப்புத்தியானை நீ ஏறமாட்டாத(க)பாகனும்படி
யாக நினைக்கைகடந்து மதம்படும்; அவ்விடத்து விடாதே அத்தை மெல்
லெனப் பரிதரித்துக்கொள்ளொணப் புலத்துகறினார். எ - று.

புதிய பரத்தையரைப் புணர்த்தற்கு ஏனைப் பரத்தையர் கோபியாதபடி
அதற்குப் பரிசாரமாக புணர்வேந்து என்பால் அடைந்தாய்; தலைவி மனைக்கண்
தங்கினுனென்று அவர் கருதுவாராக நினைத்தாயென்றார்.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவுகை பிறந்தது.

இது தரவுகொச்சகங்களும் சொற்சீரழகனும் வெண்பாக்களும் விரவி
வந்த கொச்சகக்கவி. (௩௨)

(௯௮) யாரை நீ பெம்மில் புருதர்வா யோரும்

புதுவ மலந்தேரும் வண்டேபோல் யாழ
வதுவை விழுவணி வைகலுங் காட்டினையாய்
மாட்டுமாட் டோடி மகளிர் த் தரத்தரப்

ரு பூட்டுமான் றிண்டேர் புடைத்த மறுகெல்லாம்
பாட்டாதல் சான்றநின் மாயப் பரத்தைமை
காட்டிய வந்தமை கைப்படுத்திதன் பண்டெலாங்
கேட்டு மறிவேன்மன் யான்;

க தெரிகோதை யந்நல்லாய் தேறியல் வேண்டும்
பொருகரை வாய்கூழ்ந்த பூமலி வையை
வருபுண லாடத் தவிர்ந்தேன் பெரிதென்னைச்
செய்யா மொழிவ தெவன்;

க௩ ஓலு, புனலாடி னையெனவுங் கேட்டேன் புனலாங்கே
நீணீர் நெறிகதுப்பு வாரு மறலாக
மாணெழி லுண்கண்; பிறமுங் கயலாகக்

க. பாகனென்னும், உரையைநோக்க, பாகரென்பதை நற்றில் அர்பெற்று
வந்த பாகென்னுஞ் சொல்லாகக் கொண்டனரென்று தோற்றுவித்தது.

(பிரதிபேதம்) * அதற்குப்புத்தியானை, † புணர்த்தற்கு ‡ னணவேந் தாயென்பால்வந்தாயன்
தென்றான் தலைவி.

கார்மலர் வேய்ந்த கமழ்பூம் பரப்பாக
நாணுச் சிறையழித்து நன்பகல் வந்தவில்
வியாணர்ப் புதுப்புன லாடினாய் முன்மலைப்
பாணன் புணையாகப் புக்கு;

௨௦ ஆனது; அளித்தமர் காதுலோ டப்புன லாடி
வெளிப்படு கவ்வையை யானறித லஞ்சிக்
குளித்தொழுகி னாயெனவுங் கேட்டேன் குளித்தாங்கே
போர்த்த சினத்தாற் புருவத் திரையிடா
வார்க்கு னெகிழத்தா னன்னீர் நடைதட்பச்
சீர்த்தக வந்த புதுப்புன னின்னைக்கொண்
டர்த்துய்ப்பக் கண்டா ருளர்;

௨௧ ஈர்த்தது; உரைசால் சிறப்பினின் னீருள்ளம் வாங்கப்
புரைதீர் புதுப்புனல் வெள்ளத்தி னின்னுங்
கரைகண் டதுஉ மிலை;

௩௦ நிரைதொடஇ, பொய்யாவாட்டானைப்புனைகழற்காற்றென்னவன்
வையைப் புதுப்புன லாடத் தவிர்ந்ததைத்
தெய்வத்திற் றேற்றிக் தெளிப்பேன் பெரிதென்னைச்
செய்யர் மொழிவ தெவன்;

௩௪ மெய்யதை, மல்கு மலர்வேய்ந்த மாயப் புதுப்புனல்
பல்காலு மாடிய செல்வுழி யொல்கிக்
களைஞரு மில்வழிக் காலாழ்ந்து தேரோ
டிளமண லுட்பட லோம்பு முனைநேர்
முறுவலார்க் கோர்நகை செய்து.

இது பாத்தையிற்பிரிந்துவந்த தலைவன் ஆற்றமையே வாயிலாகச்
சென்றுழி அவனைக் கண்டு நீ தாழ்த்த காரணமென்னென, புதுப்புன
லாடித் * தாழ்த்ததென்ன, தலைவி இன்ன புதுப்புனலே ஆடியதென
நெருங்கிக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)†யாரை நீ யெம்மில் புகுதர்வாய் போரும்
புதுவ மலர்தேரும் வண்டேபோல் யாழ்

க. (அ) “யாரை நீ யெம்மில் புகுதர்வாய்” என்பது தலைவி அகமலியூட
லகற்சிக்கண் ஹெற்றுக்கிளவி கூறியதற்கு மேற்கோள்; தோல். கறப்.
(பிரதிபேதம்) * தாழ்த்ததென்னத்தலைவி ியின்னபுதுப்புனலோவர்டியது, † யாரையோ
வெம்மில்.

(க)வதுவை விழுவணி வைகலுங் காட்டினையாய்
மாட்டுமாட் டோடி(உ)மகளிர் த் தரத்தரப்

ரு பூட்டுமான் நிண்டேர் புடைத்த மறுகெல்லாம்
பாட்டாதல் சான்றநின் மாயப் *பரத்தைமை

(ஈ)காட்டிய வந்தமை கைப்படுத்தேன் பண்டெலாங்
கேட்டு மறிவேன்மன் யான்

†எ - து: (ச)புதியனவாகியமலர்களை ஆராய்ந்து நுகரும்வண்டுபோலே நீ புதிய பரத்தையரை நுகர்த்தற்கு விரும்புகலின் அவரைக் கொண்டுவருதற்கு அவரிருக்கின்ற இடந்தோறும் இடந்தோறும் ஓடிச் சென்று அப்பரத்தை யரைக் கொண்டுவருகையினாலே எப்பொழுதும் பூட்டப்படுங் குதிரையை

சூ. ௧௬. 'அவன் குறிப்பு' இளம். (ஆ) "யாரை நீ சொல்லுகென்ற லும்" (இ) "யாரை நீ தேற்றேன்" கந்த. 'மார்க்கண்ட. உகடி. அசுரர் யாக. உஎ. (ஈ) "நீயாரை நிண்ணிலை, சொல்லுதி" (உ) "யாரை நீ, யென்னை நீ யியம்பியது" கம்ப. விட்டண. ௫௩. மீட்சி. ௧௦. (ஊ) "யாரை நீ செப்புகென" (எ) "ஆரைநீயென" கூர்ம. இராமன்வனம். ௩௬. ௧௦௭. (ஏ) "யாரை நீ.....போந்ததென்னை" நைடதம். பிரிவுறு உசு. என்பவற்றிலும் (ஐ) "நீயாரை" கலி. அடி: ௩: என்ப திலும் அதன் குறிப்பிலுள்ளவற்றிலும் யாரை என்பதில் ஐகாரம் முன் னிலை விளக்கிவருதல் காண்க; ஐ, அசையென்பாரு முளர்.

க. "அறிவுடை யந்தண னவளைக்காட் டென்றோறே" கலி. ௪௨: ௧அ.

உ. (அ) "இவ்வூர் மங்கையர்த் தொகுத்தினி, யெவ்வூர் நின்றன்று மகிழ்ந றின்றேரே" ஐங். ௬௨. (ஆ) "நல்லாரை நெடுநகர்த் தந்துநின், தேர்பூண்ட நெடுநன்மான் நெண்மணிவந் தெடுப்புமே" (இ) "தேர் மயங்கி வந்த தெரிகோதை யந்நல்லார்" கலி. ௭௦: ௧எ-௧அ, அடி: ௧அ. (ஈ) "தேர்தர வந்த நேரிழை மகளிர்" அகம். ௩௩௬: ௧௧.

௩. "செவியிற் கேட்பினுஞ் சொல்லிற்றது வெகுள்வோள், கண்ணிற் காணி னென்னு குவன்கொல்.....பலர்படிந் துண்ணுநின் பரத்தை மார்பே" ஐங்குறு. அச.

௪. (அ) "வண்டு புதிதுண்ண" கலி. ௧௭: ௧௫. என்பதும் (ஆ) அதன் குறிப்பும் இந்துநம்பக்கம் உ௩௪: ௪-ஆம் குறிப்பில் (இ) இச்செய்திக்குப் பொருந்துவனவும், (ஈ) "தேனீப் புதுநறு வருந்தி யார்த்து" கந்த. சரம்புரு. ௨அ. (உ) "பூந் துகள் விரவித் தோற்றப் புதுமதுக் கவர்த்து தேனீ, மாந்துதன் மாந்தி" திருவாணகி. ஆரஞ். ௧௬. என்பனவும் இங்கே ஒப்புநோக்கற் பாலன.

(பிரதிபேதம்) * பரத்தமை, † எ - து: ஒருமசை, புதியன.

யுடைய திண்ணியதேர் ஆரவாரித்த தெருவுகளெல்லாம் நின் (க)பரத்தைமை கூறிய பாட்டு உண்டாதற்குப் பொருந்தின நின் பொய்யாகிய பரத்தைமைக் குணத்தை யான் முற்காலமெல்லாம் மிகவுங் கேட்டும் அறிந்திருப்பேன்; அதுவேயன்றி நாடோறும் வரைந்து கொள்ளும் *கல்யாணமாகிய விழாவா லுண்டாகிய ஒப்பினையை என்னை ஒழிந்தவர்களுக்குக் 'காட்டுதற்கு நீ வந்து இப்படி வருவாயென நெஞ்சிலே தெளிந்துவிட்டேன்; (உ) எம்முடைய இல்லிலே புருதலைச் செய்வாயாகிய நீ எமக்கு ஆராதன்மையையுடையது யென்றான். எ - று.

ஒரும, அசை. கேட்டுமென்னும் உம்மை, எச்சம். யாழ, அசை. (௩)கைப் படுத்துதல், ஈண்டுத் தெளிதலை உணர்த்திநின்றது. புருதருவாயென்பது, (ஈ) புருதர்வாயெனத் திரிந்ததென்றது; உகரம் விகாரத்தாற்||ரெக்கதெனினுமாம்.

க (௫)தெரிகோதை யந்நல்லாய் x தேறியல் வேண்டும்
பொருகரை வாய்சூழ்ந்த (ஈ)பூமலி (எ)வையை
வருபுன லாடத் தவிர்ந்தேன் (அ)பெரிதென்னைச்
செய்யா மொழிவ தெவன்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், தெரிந்த மாலையினையும் அழகினையு முடைய நல்லாய்! யான் செய்யாதனவற்றைப் பெரிதாக என்னைச் சொல்வது என்னபயனைபுடைத்து? தன்னிடத்தேசூழ்ந்த பூக்கள் மிக்க நீர்பொருகின்ற கரையையுடைய வையையாற்றில் வருகின்ற நீரையாடுதற்குத் தங்கினேன்; அதனை நின் நெஞ்சால் + (க)தெளிதல்வேண்டுமென்றான். எ - று.

- க. "மகிழ்நன் பரத்தைமை பாடி யவழிணர்க், காஞ்சி நீழற் குரவை யயரும்" அகம். ௩௩௬: ௮ - ௯.
உ. "எம்மனை, வாரனீ வந்தாங்கே மாறு" கலி. ௮௯: ௨ - ௩.
௩. "கைப்படுதி" (சீவக:௧௬௦.) என்பதற்கு, 'காண்பை' என்று பொருள் செய்திருத்தலும் இங்கே கருதற்பாலது.
௪. "திரிதர் வாய்" பரி. ௧௦: ௧௨௧.
௫. "தெரிகோதை யந்நல்லாய்" கலி. ௮௮: ௧௮.
௬. "வையை யென்ற பொய்யாக் குலக்கொடி,.....புண்ணிய நறு மல ராடை போர்த்து,.....புனல்யா மன்றிது பூம்புனல் யாறென" சீவக. ௧௩: ௧௭௦ - ௧௭௪.
௭. "வையை வருபுன லாட லினிது கொல்" தோல். மெய்ப்பாட்டு; கு. ௧௧. இளம். மேற்கோள்.
௮. கலி. ௯௮: ௩௨ - ௩௩.

௯. 'ஒஓதல் வேண்டும்' (குறள். ௬௫௩) என்பதற்கு, தவிர்க வென்று பொருளுழுதி யிருப்பதும் 'காத்தல் வேண்டும்' (சீவக. ௨௦௧.) (பிரதிபேதம்) *கல்யாணமாகிய, +காட்டுதற்குச்சிவந்திப்படியையென, †என்றன்கேட்டும், || தொக்கது. தெரி, x தெரீஇயல்வேண்டும். ‡ தெளிதலைவேண்டும்.

கந ஓஓ ! என, கூறிய பெய்யை வியந்து நெஞ்சோடு கூறினார்.

புனலாடி னாயெனவுங் கேட்டேன் (க)புனலாங்கே
 நீணீர் நெறி(உ)கதுப்பு வாரு மறலாக
 மாணெழி லுண்கண் பிறமுங் கயலாகக்
 கார்மலர் வேய்ந்த கமழ்ப்பும் பரப்பாக
 நாணுச் சிறையழித்து (ங)நன்பகல் †வந்தவவ்
 வியாணர்ப் புதுப்புன லாடினாய்(ச)முன்மலைப்
 பாணன் புணையாகப் புக்கு

எ - து: அவ்விடத்தே புனலாடினா டியென்றுங் கேட்டேன்; நீ ஆடிய புனல்தான் ஓழுகும் அறல் நீண்ட தன்மையையுடைய நெறித்த மயிராக, ஆண்டுப் பிறமுங் கயல்கள் மாட்சிமைப்பட்ட அழகினையுடைய உண்கண் ணை, || கருமை மலர் தல் பொருந்தின கமழ்கின்ற பூக்களையுடைய சோலை யிடத்தே நாணுகிய அணையை முறித்துப் பலருங் காணும்படி பகற்பொழு திலே X வந்த அந்தப் புதுவருவாயையுடைய புதுப்புனைல் பாணன்வாயிலாக ண்ட = நீர்த்து மால்க்காலத்திற்கு முன்னே சென்று ஆடினாயென்றார். எ-று.

மலர் தல், பரத்தற்பொருட்டு. †

என்பதற்கு, காப்பாயாகவென்று பொருள் கூறி வேண்டிமென்பது உம்மீற்றுவந்ததேவர் எவல்கண்ணிய வியங்கோள்; “வாழ்தல்வேண்டு மிவண் வரைந்த வைகல்” (புறமீ. ௩௬௭) என்றார் பிறரும் என்று மேற்கோள்காட்டியிருப்பதும் “நடக்கல் வேண்டி” (சீலக. ௨௬௭.) என்பதற்கு, போவாயாகவென்று பொருள் கூறி வேண்டிமென்பது ஒருவியங்கோளென்று எழுதியிருப்பதும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

- க. “தேனுகர் வண்டு ளிமிறுஞ் சுரும்புஞ் செறிசுவளைப், பூநகு தண்புனற் பெய்கைநல் லூர புதுப் புனலுங், கானமர் புள்ளங் கடவுளும் வாசியும் காய்சினமால், யானையு மாவர்கொல் லோநாளு நாளும்வந் தெங்கையரே” அம்பிகாபதி. ௫௧௦.
- உ. “விலங்குநிமிர் தொழுகிய கருங்கய னெடுங்கண், விரைமலர் நீங்கா வவிரறற் கூந்த, லுலகுபுரந் தூட்டு முயர்பே ரொழுக்கத்துப், புலவர் நாவிற் பொருந்திய பூங்கொடி, வையை யென்ற பெய்யயாக் குலக் கொடி” சீலப். கந: ௧௬௬ - ௧௭௦.
- ங. இந் தூற்பக்கம் ௪௪௫: ௨-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.
- ச. முன்மலையென்பது இரவின் முன்னதாகிய அந்திக்கும் பின்மலை யென்பது இரவின் பின்னதாகிய அந்திக்கும் பெயராகுமென்றும் கூறுவர்.

(பிரதிபேதம்) * அழிந்த. † வந்தவிவ்வியாணர்ப். ‡ என்று கேட்டேன், || கருமையலர் தல் X வந்த புதுவருவாயை. = தீர்த்து. † (“புதுவருவாயையுடையது புதுப் புனல்” என்பது முன் பதிப்பு.)

உ௦ ஆனது, அளித்தமர் காதலோ டப்புன லாடி
 வெளிப்படு கவ்வையை யானறித லஞ்சிக்
 (க)குளித்தொழுகி னாயெனவுங் கேட்டேன் குளித்தாங்கே
 போர்த்த சினத்தாற் புருவத் திரையிடா
 வரர்க்கு னெகிழத்தா னன்னீர் நடைதட்பச்
 சீர்த்தக வந்த புதுப்புன னின்னைக்கொண்
 டீர்த்துய்ப்பக் கண்டா ருளர்

எ - து: மேன்மேலே தலையளிசெய்து அமர்ந்த காதலோடே அப்புனலை ஆடுதலால் வெளிப்படுகின்ற அலரையான் அறிதலை அஞ்சிமறைந்து நடந்தாயென்று பிறர் சொல்லவுங் கேட்டேன்; அதுபொருமல் மெய்யை மறைத்த சினத்தோடே புருவமாகிய *திரையையிட்டி நல்லநீர்மையையுடைய நின் ஒழுக்கத்தைத் தடுக்கும்படி கணம்பட வந்த சிலம்பொலியாலே ஆரவாரிக்கும் புதியபுனல் நீ குளித்த அவ்விடத்தே நின்னைக் கைக்கொண்டு இழுத்துச் செலுத்தக் கண்டாரும் உளரென்றார். எ - று.

குளித்த கடைக்குறைந்தது. குளித்தொழுகுவென்று நீரிற் பிறக்குந் தொழிலுந் தோன்றின்றது. கோபத்தாற் பல்காலும் புருவம் ஏறி முரிவதனைத் திரையிடாவென்றார். ஒழுகியெனவுமென்ற உம்மை, எச்சவும்மை. பாணன் புணையாக ஆடியதே யுயன்றி யென நின்ற வின்.

உஎ ஈர்த்தது, (உ)உரைசால் சிறப்பினின் னீருள்ளம் வாங்கப் புரைதீர் புதுப்புனல் வெள்ளத்தி னின்னுங் கரைகண் டதூஉ மிலை

எ - து: அங்ஙனம் இழுத்த நீர் புகழமைந்த தலைமையினையுடைய நினது நீர்மையையுடைய நெஞ்சை வாங்கிக்கொள்கையினாலே சூற்றமற்ற அப்புதுப்புனலினுடைய பெருக்கினின்றும் கரையேறுதற்கு இன்னும், கரை கண்டதுதானும் || இல்லையென்றார். எ - று.

இன்னுமென்ற உம்மை, சிறப்பு. கண்டதுமென்ற உம்மை, காணாமையே யன்றிக் கண்டதுமில்லையென எதிர்மறை.

௩௦ நிரைதொடீஇ, (௩)பொய்யாவாட்டானைப் புனைகழற்காற்றென்ன வையைப் புதுப்புன லாடத் தவிர்ந்ததைத் [வன்

க. குளித்தல் - மறைதல். "மயின்மயிற் குளிக்குஞ்சாயல்" சிறுபாண். ௧௬.

உ. "உரைசால் சிறப்பின், மன்னன் மாரன்" சீலப். அ: ௫-௬.

௩. இப்பொருளில், "வாய்வான்" என்ற சொல்லாட்சியே பெரும்பாலன. (பிரதிபேதம்) *திரையையிட்டி. † திரையிடவென்றார். ஒழுகியென்றவும்மை ‡ அன்றி நின்றவின், || இலையென்றார்.

(க)தெய்வத்திற் றேற்றித் தெளிப்பேன் பெரிதென்னைச்
செய்யா மொழிவ தெவன்

எ-து: அதுகேட்ட தலைவன், *நிரைதொடியினை யுடையாய்! (உ) தப்பாத வாட்டாயினையினையும் புனைந்த கழற்காலினையுமுடைய பாண்டியனது வையை யாற்றின் வந்த புதிய புனை ஆடுதற்குத் தங்கினபடியை வார்த்தையாற் றெளிவித்து, பின்னர்த் தெய்வத்தாற் றெளிவிப்பேன்; நினக்கு யான் செய்யாதனவற்றை என்னைப் பெரிதாகச் சொல்லுகின்றது என்னபயன்தரு மென்றான். எ - று.

இந்நிலத்திற்கு உரியதெய்வம் (ங)இந்திரன்.

ஙச (ச)மெய்யதை, †மல்கு மலர்வேய்ந்த மாயப் புதுப்புனல்
பல்காலு மாடிய செல்வுழி யொல்கிக்
களைஞரு மில்வழிக் காலாழ்ந்து தேரோ
டிளமண லுட்பட லோம்பு முனையேநர்
முறுவலார்க் கோர்நகை செய்து

எ - து: †பெருகிய மலரைச் சூடின பொய்யையுடைய புதிய புனைப் பலகாலும் ஆடல்வேண்டித் தேரோடேசெல்லுமிடத்து(ரு)முனையொத்த முறு வையுடையார்க்கு ஒரு சிரிப்பை உண்டாக்கி நின்னைப் பிடித்துக் கரையேற விடுவாரில்லாதகாலத்தே இளமணலிலுள்ளே || கால்நிலை தளர்ந்து கழுமி அகப்படுதலைப் பாதுகாப்பாயாகெனத் தலைவி நெருங்கிக்கூறினாள். எ - று.

க. “செய்யாத சொல்லிச் சினவுவ தீங்கெவ, னையத்தா லென்னைக் கதி யாதி தீதினமை, தெய்வத்தாற் கண்ட தெளிக்கு” கலி. கூக: சு-அ.

உ. தப்பாத வாள் தானை - தவறாமல் வெட்டுகின்ற வாட்படை.

ங. “ஊடலுங் கூடலுமாகிய காமச்சிறப்பு நிகழ்தற்கு, மருத நிலத்திற்குத் தெய்வமாக ‘ஆடலும் பாடலு மூடலு முணர்தலும்’ உள்ளிட்ட இன்ப வீனயாட்டு இனிதினுக்கும் இமையோர்க்கும் இன்குர லெழிலிக்கும் இறைவனாகிய இந்திரனை ஆண்டையோர் விழவுசெய்து அழைத்தலின் அவன் வெளிப்படு மென்றார். அது ‘வையைப் புதுப்புன..... தேற்றித் தெளிக்கு’ என இந்திரனைத் தெய்வ மென்றதனாலும்..... உணர்சு” தோல். அகத். கு. டு. நச்.

ச. மெய்யதையென்பதற்கு, உரை காணப்படவில்லை.

டு. நாணன் முனையை மகளிர்பல்லுக்கு உவமைகூறுதல் தமிழ்நூன் மரபு; “இளையரி நாணற் கிழங்கு மணற் கீன்ற, முனையோ ரன்ன முள் னெயிற்றுத் துவர்வாய்” (அகம். உகஉ: ச-டு.) என வருதல்காண்க.

(பிரதிபேதம்) * நிரைத்தொடியின. † மல்குமலர்வேய்ந்த. ‡ பெருகுமலரை. || தாள்நிலை தளர்ந்து கழுமி அகப்படுத்தலைப் பாதுகாப்பாயாரென.

இதனால், இருவருக்கும் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இது தரவும் போக்கும் ஐஞ்சீரடுக்கிய பாட்டும் இடையிடையீடாக கவி வெண்பா. (க) (௩௩)

(கூசூ.) நறவினை வரைந்தார்க்கும் வரையார்க்கு மவையெடுத்த
தறவினை யின்புறா உமந்தனை நிருவருந்
திறம்பேறு செய்தியி னூனெறி பிழையாது
குழவியைப் பார்த்துறா உந் தாய்போ லுலகத்து
மழைசுரந் தனித்தோம்பு நல்லூழி யாவார்க்கும்
பிழையாது வருதனின் செம்மையிற் றரவாய்ந்த
விழையணி கொடித்திண்டே ரினமணி யானையாய்;

அ அறணிழ லெனக்கொண்டா யாய்குடை யக்குடைப்
புறநிழற்கீழ்ப் பட்டாளோ விவளிவட் காண்டிகா
பிறைதுதல் பசப்பூரப் பெருவிதுப் புற்றூளை;

கக பொய்யாமை துவலுநின் செங்கோலச் செங்கோலின்
செய்தொழிற்கீழ்ப் பட்டாளோ விவளிவட் காண்டிகா
காமநோய் கடைக்கூட்ட வாழுநாண் முனிந்தானை;

கசு ஏமமென் றிரங்குநின் நெறிமுரசு மம்முரசி
னேமத் திகந்தாளோ விவளிவட் காண்டிகா
வேய்நல மிழந்ததோள் கவின்வாட விழப்பானை;

ஆங்கு;

கஅ நெடிதுசே ணிகந்தவை காணினூந் தானுற்ற
வநிக்காட்டக் கண்காணு தற்றாக வென்றேழி
தொடிகொட்ப நீத்த கொடுமையைக்
கடிதென வுணராமை கடிந்ததோ நினக்கே.

*இஃது அரசன் தலைவனுயவந்தலைவியைநீங்கி இருந்ததற்குத் தலைவி புலவிநீட்டித்து ஆற்றளாயவழி அவட்து நிகழ்ந்த (உ) காமத்துமீதுநிறக்கை அவ்வரசனை நோக்கிச் சான்றோர் கூறியது. இது பெருந்தினை.

- க. காவற் பாங்கி னாக்கோர் பக்கத்திற் றலைவன் கூறியவற்றைத் தலைவி பரத்தையராக்கிக் கூறுவதற்கு இதுவும் மேற். தொல். அகத். சூ. ௪௫.
உ. இச்செய்யுள் காமத்து மிகுதித்தான் அரசனை நோக்கிச் சான்றோர் கூறியதாதலின் மருத்தத்துக் கோத்தாரென்பது. (தொல். அகத். சூ. ௩௩. ௩௪.) காணப்படுகின்றது.

(பிரதிபேதம்) * இது அரசன்.

இதன் பொருள்.

நறவினை வரைந்தார்க்கும் வரையார்க்கு மவையெடுத்த
 தறவினை யின்புறாஉ மந்தண ரிருவருந்
 திறம்வேறு செய்தியி னூனெறி பிழையாது
 குழங்கியப் பார்த்துறாஉந் தாய்போ லுலகத்து
 மழைசுரந் தளித்தோம்பு (க)நல்லாழி யாவர்க்கும்
 பிழையாது வருதனின் செம்மையிற் றரவாய்ந்த
 (உ)விழையணி கொடித்திண்டே ரினமணி யானையாய்

எ - து: கள்ளை உண்ணல் ஆகாதென்று நீக்கின †தேவர்க்கும் அதனை உண்டலை நீக்காத அசுரர்க்கும் (ங) வரைதலும் வரையாமையுமாகிய அவ் விரண்டினையுந் கைக்கொண்டு அறத்தொழிலாக இன்பமுறுத்தும் வியாழமும் வெள்ளியுமாகிய ‡குரு இருவருஞ் செய்த வழி வேறுகிய தொழில்களையுடைய

- க. (அ) மழைதொழி லுதவ மாதிரங் கொழுக்க.....நல்லாழி யடிப் படரப், பல்வெள்ள மீக்கூற, வுலக மாண்ட வுயர்ந்தோர் மருக” மது. க-உ-உ. (ஆ) “உரவிப் பெருங்கலித் துன்பங்கள் போய்முத லாழி யின்பம், வரவிப்படிதன்னை வாழ்வித்தவாணன்” துஞ்சை.உஅசு. என் பவை “நல்லாழி.....யானையாய்” என்பதனோடு ஒப்புநோக்கற்பாலன.
- உ. (அ) “இழையணிந் தியல்வருந் கொடிஞ்சி ரெடுந்தேர்” குறுந். ௩௪௩. (ஆ) “இழையணி ரெடுந்தேர்” (இ) “இழைகிளர் ரெடுந்தேர்” புறம். கஉ௩: ௪; ௩௩௯: ௧௩.

ங. வியாழமும் வெள்ளியுஞ் செய்த அரசியனூல்கள் முறையே பாருகந் பத்திய சூத்திரமென்றும் சக்கிரநீதியென்றும் பெயர்பெறும்; கள்ளுண்டல் பல தூல்களிலும் விலக்கப்பட்டுள்ள (தென்பது உலகமறிந்த தொன்று; பிறவற்றற் றீராப் பிணிதீர வேண்டி, நறவைத்தா னுண்டாற்கு நறநீர்-வுறவைத்தான், பண்டுபொன்றோன் றத்த பராகசாந் தாயணப் பேர், கொண்ட கிருச்சிரங்கள் கொண்டு இதனால் வியாழத் துக்கும் கொள்கை அதுவாதல் புலனாகும். சூக்கிரநீதியில் அளவு கடவாத மத்தியபானம் பிரதிபையையும் புத்தித்தெளிவையும் தைரியத்தையும் சித்தரிச்சயத்தையும் உண்டாக்குமென்று கூறப்பெற்றிருக்கிறது; வேறு விளக்கமாக அந்நூலிற் கண்டாலும் உசனஸ்மிருதியிற் கண்டாலும் பின்பு அச்செய்தி குறிக்கப்பெறும்; யாக்கிய வற்கியர் மத்தியபான சுராபான நீஷேதம் அந்தணர்க்கே யென்றும் அரசர் முதலியோர்க்கன்றென்றும் மக்கட்பிரிவுக்கு வகுத்துக் கூறியுள்ளார்; அஷ்டாங்க ஹ்ருதயம் சிகிதஸாஸ்தானம் ஏழாவது அத்தியாயத்தில் நறவின் சிறப்பும் அதன் வகையின் பெயர்களும் பயனும் மற்றும் பலவும் விரித்துரைக்கப்பட்டிருத்தல் இங்கே அறியத்தக்கது. (பிரதிபேதம்) * வருந்தின, † தேவர்களுக்கும். ‡ அந்தணரிருவரும்.

அரசியலைக் கூறும் நூல்வழியைத் தப்பாமல், குழுவியைப் பார்த்துஇன்புறாஉந் தாய் (க) அதற்கு முலைசுரந்து கொடுக்குமாறுபோல, (உ) மழையானது தண்ணை(ஈ)வேண்டின காலத்தே பெய்து(ச)உலகை அளித்துப் பாதுகாக்கும் நல்ல முறைமையை எல்லார்க்குந் தப்பாது வருதலை நினது நடுவுநிலைமை

“வெள்ளியும் பொன்னு மென்போர் விதிமுறை மெய்யிற் கொண்ட, வொள்ளிய நாளி னல்ல வோரையி னுலகமூன் றுந், துள்ளினர் குனிப்ப மெள்விசூடினாண் கடலில் வந்த, தெள்ளிய திருவுந் தெய்வப் பூமியுந் சேருந் தோளான்” கம்ப. திருவாய்மொக. ௩௮. என்பதும் இவ்வருவ ரும் அரசியனூல் செய்தன ரென்பதனை வலியுறுத்தும்.

- க. (அ) “புனிதுதிர் குழவிக் கிவிற்றுமுலைபோலச், சுரந்த காவிரி மரங் கொண் மலிநீர், மன்பதை புரக்கு நன்னாட்டுப் பொருநன்” புறம். ௬௮: ௮ - ௧௦. (ஆ) “சரயு வென்பது தாய் முலை யன்னதிவ், வுரவு நீர்நிலத் தோங்கு முயிர்க்கெலாம்” கம்ப. ஆற்று. ௧௨. (இ) “நன்ற குழவி முகங்கண் டாங்கித், தீம்பால் சுரப்போ டன்முலை போன்றே, ...அவார், முகங்கண்டுசுரத்தல் காண்டல் வேட்கையேன்” மணி. ௧௧: ௧௧௪ - ௧௧௮. என, பிறவற்றுக்கும் உவமையாய் கூறப்பட்ட டுள்ளது.
- உ. (அ) “வேந்தன் முறைநெறியிற் சேர்தலும்.....திங்கண் மும் மாரிக்கு வித்து” தீரிகடுகம். ௧௮. (ஆ) “இயல்புளிக் கோலோச்ச மன்னவு னாட்ட, பெயலும் வினாயுநுந் தொக்கு” துறள். ௧௪௦. (இ) “மழைவளஞ் சுரக்கு மாறும் வயனிலம் வினாயு மாறும்,..... ....பிறழ்தராக் கோலி னாகும்” விநாயக. அரசியற்கைப். ௮௧. என்பனவும் (ஈ) “முறைகோடி மன்னவன் செய்யி னுறைகோடி, யொல்லாது வானம் பெயல்” துறள். ௧௦௧. (உ) “கோணிலை திரிந் திடிந் கோணிலை திரியுந், கோணிலை திரிந்திடிந் மாரிவறந் கூரும்” மணி. ௭: ௮-௧. (ஊ) “சென்கோல் கோடியோ.....நலத்தகை நல்லாய் நன்னா டெல்லா, மலத்தற்காலையாகியதறியேன்” மணி. ௨௮: ௧௮௮ - ௧௯௧. (எ) “நீணில மாரி யின்றி வினாவஃகிப் பசியு நீடிப், .. .வலகு கேடா மரசுகோல் கோடி னென்றான்” சீவக. ௨௦௦. (ஏ) “வேந்தன் முறைதிறம்பின்.....மார்தர் பசியா லுணங்க மழைவறந்து, பார்தன் முடிகிடந்த பாரின்வினா வஃகு மால்” பிரமோதீதர. பத்திராயுவுக்கு. ௧௮. என்பனவும் இங்கே ஒப்பு நோக்கற்பாலன.
- ஈ. “முறைவேண்டு பொழுதிந் பதனெளி யோரீண், டிறைவேண்டு பொழுதிந் பெயல்பெற் றேரே” புறம். ௩௦: ௧௦ - ௧௬.
- ச. “மண்ணுடை ஞாலம் புரவெதிர் கொண்ட, தண்ணிய லெழிலி” பதிந்: ௧௮: ௧ - ௧௦.

யாலே உலகத்திற்குத் தரும்படியாக வாய்த்த இழையணிந்த கொடியினை யுடைத்தாகிய திண்ணியதேரினையும்(௧)மணிகட்டின இனமாகியயானையினை யு முடையாய்! எ - று.

ஊழ் ஊழியெனத் திரிந்தது.

அ (உ)அறணிழ லெனக்கொண்டா *பாய்குடையக்குடைப் புறநிழற்கீழ்ப் பட்டாளோ விவனிவட் டிகாண்டிகா பிறை துதல் பசப்பூரப் பெருவிதுப் புற்றூளை

எ - து : || நின் அழகிய குடையினது நிழல் அறத்தைச் செய்யுமென்று எடுத்தாய் ; அந்தக்குடையினது நிழலின்புறத்தே இவளகப்பட்டாளோ ? அதிற் பட்டவளல்லள் ; இங்ஙனம் பிறைபோலும் துதல் பசப்புப் பரப்பப் பெரிய (௩)நடுக்கமுற்ற இவளை இவ்விடத்தே அருளிப்பாராய். எ - று.

× காண்டியென்னும் முன்னிலவினையோடு (௪)காவென்னும் அசைநிலையிடைச்சொல் நின்றது.

௧. “மணியிலாக் குஞ்சரம் வேந்தார்த லின்ன” இன்னு. ௧௪.

உ. (அ) “வெண்குடை, நிலவுக்கடல் வரைப்பின் மண்ணக நிழற்ற, வேம முரச மிழுமென முழங்க, நேமி யுய்த்த.....கவுரியர் மருக” புறம். ௩: ௧ - ௫. என்பதும் (ஆ) “மன்னுயிர் காக்குமீம் மன்னனுமென் கொலோர், வின்னுயி ரன்னுனைக் காட்டி யெனைத்தொன்று, மென்னுயிர் காவா தது” கலி. ௧௪௩: ௫௩ - ௫. (இ) “மண் காவல் கொண்ட வடிநெடு வேன்முடி மன்னவர்க்குப், பெண்காவல் கொள்கை பெரும்பழி போலும் பெருந்தகையே ” அம்பிகாபதி. ௫௨௦. என்பவையும் (ஈ) “முன்னமே மொழிந்தா யன்றே யிவன்குறை முடிப்ப தைய, பின்னிவன் வினையின் செய்கை யதனையும் பிழைக்க லாமோ” கம்ப. வாலிவதை. ௧௨௭. (உ) “வானும் வையமுங் காத்து வரம்பிலா, ஆனு மாவியு மோம்பிய மாயற்கு, மீனும் வேலும் வெருவருங் கண்ணியும், யானுமோபிற ரென்றுளங்கன் துமால்” திருக் கழக்துன்ற. நாராயணச். ௧௪. என இதனிழலாய் வருவனவும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௩. விதுப்பென்பதற்கு, புறநானூற் றுரையாகிரியரும் நடுக்க மென்றே பொருள் கூறினர். இவர்கள்கொள்கை, இச்சொல் விதிர்ப்பின் மருஉ வெண்டதுபோலும்; விதம்பலென்பதற்கு விரை லென்று பொருள் கூறுவர் பரிமேலழகர்.

காவென்னுயிடைச்சொல் அசைநிலையாய்வருதற்கு “அடனிழ.....
.....காண்டிகா” என்பது நன். இடை. சூ; ௨௨. மயிலை. விருத்தி.

(பிரதிபேதம்) * நின்குடையகிழற்பட்டாளோ. † காண்டிகா. || நின்குடையினது. × காண்டி.

கக பொய்யாமை துவலுநின் *செங்கோலச் செங்கோலின்
செய்தொழிற்கீழ்ப் பட்டாளோ விவளிவட் †காண்டிகா
காம‡ நோய் கடைக்கூட்ட வாழுநாண் முனிந்தாளை

எ - து: (க) நீனது || செங்கோலினுடைய உயர்ந்த நடுவுநிலைமை தப்பா
மையை உலகம் புகழ்ந்து கூறாநிற்கும்; அந்தச் செங்கோலினுடைய இனிய
செய்தொழிலுக்குக் கீழாகிய கொடுத்தொழிலின்கண்ணே இவள் அகப்பட்
டாளோ? அதிப்பட்டவளல்லள்; இங்ஙனம் காமநோய் இறந்துபாட்டைச்
சேர்த்துகையினாலே தான் உயிர்வாழும் † நாளே வெறுத்த இவளை இவ்விடத்தே
அருளிப்பாராய். எ - று.

கச ஏமமென் நிரங்குநின் நெறிமுரசு மம்முரசி
+ நேமத் திகந்தாளோ விவளிவட் X காண்டிகா
வேய்நல மிழந்ததோள் கவினவாட விழப்பாளை

எ - து: நீன்னுடைய எறிகின்ற முரசம் இவ்வுலகத்திற்குக் காவ
லென்று கூறும்படியாக ஒலியாரிற்கும்; அந்த முரசினது காவலினின்றும்
இவள் நீங்கினாளோ? நீங்கினவளல்லள்; இங்ஙனம் மூங்கில் தன்னலனிழத்
தற்குக் காரணமான தோள் பழைய அழகுமெம்படி வரந்துகின்ற **இவளை
இவ்விடத்தே அருளிப்பாராய். எ - று.

ஓகாரங்கள், எதிர்மறை.

ஆங்கு, அசை.

கஅ நெடிதுசே ணிகந்தவை காணினூர் தாறுற்ற
(உ)††வடுக்காட்டக் கண்காண தற்றுக வென்றேழி

இ - வி. சூ. உஎஎ. இவற்றிலும் “புறநிலை.....காண்டிகா”
என்பது தோல். இடை. சூ. ஈக. சேனா; நச். சூ. ஈஓ. ‘யாகா’
தெய்வச். நள். இடை. சூ. உஉ. இரா; இவற்றிலும் மேற்கோள்.

க. “நடைதனக்குக், கோடாமொழிவனப்புக்கோற்குவே” சீறுபஞ்சு. எ.
என்பதும் “தொழுகொள்செங்கோல் அரசரென்பதனாள் அரசரெல்லாம்
தந்நாட்டு நன்றந்தீதும் ஆராய்ந்து அதற்குத்தக்க தண்டஞ்செய்தற்கு
உரிமையும் அதுவெனக்கொள்க” (தோல். மரபு. சூ. எக. பேர்) என்
பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. (அ) “தன்வழிக் குற்றங் காணாக் கண்ணெனத் தான்செய் குற்ற,
முன்னிடா தவனைக் கோபித்து” மேருமந்திர. உசுந. என்பதும்,

(பிரதிபேதம்) *செங்கோலச் செங்கோலின், †கண்டிகா. ‡ நோய்க்கடைக் கூட்ட, ||செங்
கோலினையுடைய, † நான்வெறுத்த, † ஏமத்தினிகந்தாளோ. X காண்டிகா,
** இவளை அருளிப்பாராய். †† வடுக்காட்டிற்கண்.

தொடிகொட்ப நீத்த கொடுமையைக்
கடிதென வுணராமை கடிந்ததோ நினக்கே

எ - து: கண் * சேணெடிதாக நீங்கின பொருள்களைக் காணினும் தான் தன்னிடத்தே உற்ற வடுவைப் பிற்காட்டவும் காணாத தன்மைத்தாக † என்னுடையதொழியினது தொடிகள்சமுன்று கழலும்படியாக நீ கைவிட்ட கொடுமையை நீகடிதென்று உணராதிருத்தல் நினக்குச் (க) சான்றோராத் கடியப்பட்டவற்றில் ‡ ஒன்றோ! அஃதின்மேயென்றான். எ - து..

இதனைக் (உ)கைக்கிளையென்பார்க்குச் சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொள்ளாது நிற்கலிற் கைக்கிளை || யாகாதெனவும், இதனைக் (ந) குறுங்கலியென்பார்க்கு அகத்தியனொருந் தொல்காப்பியனொருங் கூறாமையின் அப்பெயர் †-பொருந்தாதெனவும் கூறி மறுக்க.

(ஆ)“காதன் மிக்முழிக் கற்றவுங் கைகொடா, வாதல் கண்ணகத் தஞ்சனம் போலுமால்” (இ) “கற்ற கல்வியுங் கண்ணகத் தஞ்சனம் புறத்தே, புற்ற வொண்பொருள் விளக்கியுண் கண்ணினுக் குதவாப், பெற்றி யொப்புற” என விவினிளையில் அஞ்சனத்தையும் சேனிகந்த வற்றினிலையில் பிறபொருளையும்நிறுவி ஒருவாராக அமைத்திருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலன.

- க. “கடிந்த கடிந்தொரார் செய்தார்த் கவைதா, முடிந்தாலும் பீழைதரும்” என்பது இங்கே அறிதற்பாலது; நறள். ௬௬அ.
- உ. ‘கலிவெண் பாட்டே’ என்னுஞ் சூத்திர வுரையில், (“அறனிழல்... ..விதுப்புற்றான” என்பதை மேற்கோள் காட்டி, இது சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொள்ளாக்கைக்கிளை வந்ததாலெனின், அற்றன்று; தலைமகன் அன்பின்மை மெய்யாகினன்றே அன்னதாவது; இஃது அன்னதின்றி ஊடல் காரணமாக அன்பிலனென்று இல்லது சொல்லினமையின் இஃதொருதலை யன்பாகாதென்பர் பேராசிரியர்; தோல். செய். சூ. ௧௬௦; நச்சினார்க்கினியரும் இதனையே தழுவி யெழுதுவர்.
- ந. குறுங்கலியென்பது அகப்புறத்திணையுளொன்றாகிய பெருந்திணையின் துறை பத்தனாள் ஒருதுறையென்று வீரசோழிய உரையாலும் அக் திணையில் அத்துறையில் “நாறிருங் கூந்தன் மகளிரை நயப்ப, வேறு படுவேட்கை வீயக் கூறின்று” என்று புறப்பொருள்வேண்பாமாலை யாலும் தலைவனால் துறக்கப்பட்ட தலைவியை அவனொடு கூட்டல் வேண்டிச் சான்றோர் அவன்பாற் கூறுவதென்று புறநானூற்றுரையாலும் அறியப்படுகிறது.

(பிரதிபேதம்) *கண்கள், †என்னுடைய தொடிகள், ‡ஒன்றே வன்றே என்றான், || ஆகாது இதனைக்குறுங்கலி யென்றல் அகத்தியனொருந். †-பொருந்தாது. இது ஏழடி.

இஃது ஏழடித்தரவும் மூன்றடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் நான்
கடிச்சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. (௩௪)

(௧00.) ஈண்டுநீர் மிசைத்தோன்றி யிருள்சீக்குஞ் சுடரேபோல்

வேண்டாதார் நெஞ்சுட்க வெருவந்த கொடுமையு
நீண்டுதோன் றுயர்குடை நிழலெனச் சேர்ந்தார்க்குக்
காண்டகு மதியென்னக் கதிர்விடு தண்மையு
மாண்டரின் நெழுக்கத்தான் மறுவின்றி வியன்ரூலத்
தியாண்டோருந் தொழுதேத்து மிரங்கிசை முரசினைய்;

எ ஐயந்தீர் தியார்கண்ணு மருந்தவ முதல்வன்போற்
பொய்கூறு யெனநின்னைப் புகழ்வது கெடாதோதா
னல்கீர் தெளித்தசொ னசையெனத் தேறியார்
பல்லிதழ் மலருண்கண் பனிமல்கக் காணுங்கால்;

கக சுரந்தவான் பொழிந்தற்றுச் சூழநின் றியாவர்க்கு
மிரந்தது நசைவாட்டா யென்பது கெடாதோதான்
கலங்களு ருற்றுநின் கமழ்மாப்பு நசைஇயா
ளிலங்குகோ லளிர் தொடி யிறையூரக் காணுங்கால்;

கரு உறைவரை நிறுத்தகோ லுயிர் திறம் பெயர்ப்பான் போன்
முறைசெய்தி யெனநின்னை மொழிவது கெடாதோதா
னழிபடர் வருத்தநின் னளவேண்டிக் கலங்கியார்
பழிதபு வாண்முகம் பசப்பூரக் காணுங்கால்;

ஆங்கு;

உ0 தொன்னல மிழந்தோனி துணையெனப் புணர்ந்தவ
ளின்னுறல் வியன்மாற்ப வினையையாற் கொடிதென
நின்னையான் கழறுதல் வேண்டுமோ
வென்னோர்க ளிடும்பையுங் களைந்தீவாய் நினக்கே.

இதுவுமது.(க)

இதன் பொருள்.

ஈண்டுநீர் மிசைத்தோன்றி யிருள்சீக்குஞ் சுடரேபோல்
†வேண்டாதார் நெஞ்சுட்க வெருவந்தகொடுமையு

க. காமத்து மிகுதிமத்தான் அரசனை கோக்கிச் [சொ]ன்றோர். கூறிய
நாகலின் மருதத்துக் கோத்தாவென்பர். நசு. தொல். அகந். சூ. கந.
(பிரதிபேதம்) * சேக்கும். † ஒண்டாதார்.

நீண்டுதோன் றுயர்குடை நிழலெனச் சேர்ந்தார்க்குக்
காண்டகு மதியென்னக் கதிர்விடு தண்மையு
மாண்டரின் னொழுக்கத்தான் மறுவின்றி வியன்ஞாலத்
தியாண்டோருந் தொழுதேத்து மிரங்கிசை முரசினும்

எ - து: குற்றமற்று மாட்சிமைப்பட்ட நின் ஒழுக்கத்தாலே கடலின்மீதே தோன்றி இருளைக்கெடுக்கும் (க) ஞாயிறுபோல இவ்வலகத்திலுள்ள பகைவர் * நெஞ்சம் அஞ்சும்படி வெருவுதல்வந்த கொடுந்தொழிலையும் நெடிதாய்த் தோன்றுகின்ற (உ) ஏனையவற்றின் உயர்ந்தகுடையைத் தமக்கு நிழலென்று கருதிச் சேர்ந்தவர்கட்குக் காட்சிதரும் கதிரைச் சொரியும் (ங) மதியையொத்த குளிர்ச்சியினையும், அகற்சியையுடைய உலகில் எவ்விடத்துள்ளோரும் வணங்கிப் புகழும் இரங்குகின்ற ஓசையினையுடைய முரசினையுமுடையாய்! எ - று.

ஈண்டு - இவ்வலகம். ஏத்துமென்னும் பெயரெச்சம், முரசின்மேலன்றி † அதனையுடைய மன்னவென்னும் பெயரோடு முடிந்தது.

எ ஐயந்தீர்ந் தியார்கண்ணு (ஈ) மருந்தவ முதல்வன்போற்
பொய்கூறு யெனநின்னைப் புகழ்வதுகெடாதோதா

க. (அ) “ஞாயிற் மன்ன வெந்திற லாண்மையுந், திங்க ளன்ன தண் பெருஞ் சாயலும்.....உடையை யாகி” (ஆ) “ஞாயிற் றீனையை நின் பகைவர்க்குத், திங்க ளீனையை யெம்ம றோர்க்கே” புறம். ௫௫: கங - சு; ௫க: சு - எ. (இ) “நின், வெம்மையும் விளக்கமு ஞாயிற்றுள, நின், தண்மையுஞ் சாயலுந் திங்களுள்” பரி.ச: உரு - உசு. (ஈ) “நண்ணுநர் பகைவரென் றிவர்க்கு நாளினுந், தண்ணியன் வெய்யனந் தானை மன்னனே” சூளா. நகர. கஎ. என்பன இங்கே ஒப்புநோக்கற் பாலன.

உ. இருகுடை பின்பட வோங்கிய வொருகுடை, யுருகெழுமதியி னிவந்து சேண் விளங்க” புறம். ௩௧: ௩ - ச.

ங. “திங்களைப் போற்றுதுந் திங்களைப் போற்றுதுந், கொங்கலர்தார்ச் சென்னி குளிர்வெண் குடை போன்றிவ், வங்க ணுவகளித்த லான்” என்பதும் அதன் உரையில் இது பண்பும் பயனுங் கூடின உவமமென் றெழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலன. சீலப். க: க - ௩.

ச. இங்கே அருந்தவ முதல்வென்றது சிவபெருமானைப் போலும்; (அ) “தாழ்சடைப் பொலிந்த வருந்தவத் தோற்கே” புறம். க: கங. (ஆ) “நற்றவனைப் புற்றவ நானிஹை” (இ) “நற்றவனை நான்மறை ளாயி ஹை” (ஈ) “நற்ற வாவுனை நான்மறக்கினுஞ் சொல்லுநா நமச்சி வாயவே” (உ) “நற்ற வன்காண்” (ஊ) “மாதொர்க்கு றுடை நற்றவனை”

(பிரதிபேதம்) * நெஞ்சஞ்சும்படி; நெஞ்சஞ்சும்படி. † தாழ்க்குநிழலென்று. ‡ அது னுடையமன்னவன்,

எல்குநீ தெளித்தசொ னசையெனத் தேறியாள்
பல்லிதழ் மலருண்கண் பனிமல்கக் காணுங்கால்

எ - து: அன்புற்று நீ நின்னிற் பிரியேனென்று தெளிவித்த சொல்லே இது தான் நச்சுப்படும் வார்த்தையென்று கருதித் தெளிந்தவளுடைய பல இதழையுடைய *மலர்போலும் உண்கண் நீர்நிறைய நீ காணுமிடத்து அரிய தவத்தையுடைய(க) அறம்வளர்த்த நாயனரைப்போலயாவரிடத்தும்(உ)பொய் கூறியென ஐயமற்று உலகம் நின்னைப் புகழ்கின்றதன்மைநினக்குக்கெடாதோ தான்? எ- று.

கக சுரந்தவான் †பொழிந்தற்றாச் சூழநின் றியாவர்க்கு

(௩)மிரந்தது நசைவாட்டா யென்பது கெடாதோ தான்

தே. (எ) “அருந்தவ னதிசயித்து” திருவால. சு: சு. எனவும் (ஏ) “பனிவெண் பிறைநறுங்கொன்றைச்சடைபலிதேரியற்கை, முனிவன்” பதினொராடி. மூத்தநாயனார். சு. (ஐ) “முனிவன்” திருவால. காப்பு. உ. எனவும் வருவன பார்க்க.

க. சிவபெருமான் தகழிணைமூர்த்தியாயிருந்து அறமுரைத்தா ரென்று தேவார முதலியவற்றிற் கூறப்படுதலும் அறமெல்லாம் வளர்க்கும்படி உமாதேவியாருக்கு அருளிவரென்று காஞ்சிப்புராண முதலியவற்றிற் கூறப்படுதலும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. “நெற்றி, யிமையா நாட்டத் தொருவரங் கொண்டு, விவங்கென விண்ணோர் வேள்வி முதல்வன், விரிகதிர்மணிப்பூ ணவற்குத்தா னீத்த, தரிதென மாற்றான் வாய்மைய னாதவி, நெரிசெனன் றானுக் குடாரி கொண் டவனுருவு, திரித்திட்டோன்” பரி. ௫: ௨௬ - ௩௫. என்பதும் “நெற்றிக்கண் இமையா நாட்டத்தையுடைய அவன் பக்கவிலே இந்திரன் ஒரு வரத்தைக் கொண்டு ‘இந்தப் புணர்ச்சியாற் றேன்றிய கருவையழிப்பாயாக’ என, மழுப்படையைத் தரித்தவன் வாய்மைய னாதவின் அவ்விந்திரனுக்குத் தான் கொடுத்த வரத்தைச் செய்தற் கரிதென மாற்றாதே இவ்வுல கேழும் தன் மெய்மையை வியக்க அதனுருவைப் பலகண்டமாகச் சேதித்தான்” என்னுமதனுரையும். “மண்ணினார் தம்மைப் போல்வார் மாட்டதே யன்று வாய்மை, நண்ணினார் திறத்துங் குற்றங் குற்றமே நல்ல வாகா, விண்ணினார் புகழ்தற் கொத்த விழுமியோ நெற்றி போழ்ந்த, கண்ணினான் கண் டந்தன்மேற் கறையையார் கறையன் மென்பார்” துண்டல. “சாதத்தி னரனை யொப்பார்” திருக்கழக்துன்ற. நகரச். ௨௦. என்பவைகளும் இங்கே நேரக்கற்பாலன.

௩. (அ) “மாரி பொய்க்குவ தாயினுஞ், சேர லாதன் பொய்யல னசையே” பதிற். கஅ: கக-௨௨. (ஆ) “இரவலர்க் குள்ளிய, நசைபிழைப் பறியாக் (பிரதிபேதம்) * மலர்போலுண்கண். † பொழிந்தற்றாச்சூழ

கலங்களு ருற்றுநின் கமழ்மாப்பு நசைஇயா
 னிலங்குகோ லவிர்தொடி யிறையூரக் காணுங்கால்

எ - து: மனங்கலங்குகின்ற வருத்தத்தையுற்று நின்னுடைய கமழ்கின்ற
 மார்பை நச்சினவளுடைய விளங்குகின்ற கோற்றொழில் விளங்குந் தொடி
 இறையினின்றும் கழல நீ காணுமிடத்து நீரைச் சுரந்த (க)மேகம் அந்நீரைப்
 பொழிந்ததன்மைத்தாக நின்னைச் சூழநின்று இரந்த பொருளை நச்சுதலை
 யாவர் சிலர்க்குந் கடையென்று உலகம் கூறும் வார்த்தை நினக்குக்
 கடடாதோதான்? எ - று.

கரு உறைவரை நிறுத்தகோ (உ)லுயிர்*திறம் பெயர்ப்பான்போன்
 முறைசெய்தி யெனநின்னை மொழிவது கடடாதோதா
 னழிபடர் வருத்தநின் னளிவேண்டிக் கலங்கியான்
 பழிதபு (ஈ)வாண்முகம் பசப்பூரக் காணுங்கால்

கழறொடி யதிகன்” (இ) “ஆர்வுந், நிரந்தோர்க கீயா தீட்டியோன்
 பொருள்போந், பார்து வெளிப்படா தாகி, வருந்துக” அகம். ௧௬௨:
 ௧௭ - அ, உஎச: ௧௨-ஓ. (ஈ) “நின்னசை வேட்கையி னிரவலர் வருவ
 ரது, முன்னமுசுத்தி னுணர்ந்தவ, நின்மை தீர்த்தல் வன்மையானே”
 (உ) “ஒல்லவ தில்லென மறுத்தலும்.....இரப்போர் வாட்டல்”
 புறம். ௩: ௨௪-௬; ௧௬௬: ௪ - ௬. (ஊ) “நசையமுங்க, நின்றொடிப்
 பொய்த்தனிரைதொடஇ செய்ந்நன்றி, கொன்றரிந்குற்றமுடைத்து”
 நாலடி. ௧௧௧. (எ) “பசைகொண் டவனிற்பப் பாத்துண்ணு னாயி,
 னசை கொன்றான் செல்லலக மில்” பழ. ௨௪. (ஏ) “தருவமென்று
 முன் சாற்றி மறுத்தவர், நகஞ்சேர்ந்து நலிகுவ ரென்றுமுந், துரை
 செய்தாய்” பாகவத. (அ) வாமலாவதார. ௩௬. என்பவைகளும் (ஐ)
 இந்நூற்பக்கம் ௧௪௭. ௧-ஆம் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௧. (அ) “நின், சுரத்தலும் வண்மையு மாரியுள்” பரி. ௪: ௨௭; (ஆ)
 “வானத் தன்ன வண்மையும்” (இ) “மாரி யன்ன வண்மைத், தேர்வே
 ளாயை” (ஈ) “உள்ளி வந்த பரிசில னிவனென, நெய்யுறப் பொரித்த
 குய்யுடை நெடுஞ்சூடு, மணிக்கல னிறைந்த மணனாறு தேறல், பாம்
 புரித் தன்ன வான்பூந் கலிங்கமொடு, மாரி யன்ன வண்மையிற்
 சொரிந்து” புறம். ௩௩: ௧௩; ௧௩௩. ௬ - ௭; ௩௬௭: ௧௨-௬.

௨. (அ) தெரிகோன் “ஞமன்ன போல வொருதிறம், பற்ற லிலியரோ”
 புறம். ௬: ௧ - ௧0. (ஆ) “கூற்றமும் விழையக் கோலினி தோச்சிக்,
 கோட்ட மின்றிக் குடிபுறந் காத்து” பெருங். (ஓ) அ: ௧௬ - ௨0.

௩. “மையில் வாண்முகம் பசப்பூ ரும்மே” கலி. எ: ௮.

(பிரதிபேதம்) * திறம்பொய்ப்பான்போல்.

எ - து: நெஞ்சுழிகின்ற நினைவு வருத்துகையினாலே நினதருளை விரும்பிக் கலங்கினவளுடைய பழித்தலறும் ஒளியினையுடைய மூகம் பசப்புப் பாப்ப நீ காணுமிடத்து உயிரை உடம்பிடத்தே நின்றும் பேர்க்குங் (க) கூற்று வினைப்போல, யாவரையும் உலகத்துறையும் எல்லாதனிலே நிறுத்தின கோலாலே முறைமையெய்வையென்று உலகம் நின்னைக் கூறும் வார்த்தை நினக்குக் கொடாதோதான் ? எ - று.

ஆங்கு, அசை.

உ௦ தொன்னல மிழந்தோணி துணையெனப் புணர்ந்தவ

(உ)ளின்னுறல் வியன்மார்ப வினையையாற் கொடிதென

நின்னையான் கழறுதல் வேண்டுமோ

(௩)*வென்றோர்க ளிநிம்பையுங் களைந்தீவாய் நினக்கே

எ - து: † எத்தன்மையுடையோர்களுடைய ‡ வருத்தமுங் களைகின்ற அதனால் இனிய முயக்கத்தையுடைய வியன்மார்பனே ! நீ புணருந் துணையென்று கருதிப் புணர்ந்தவன் தனது இயற்கைநலத்தையும் இழந்தான் ; நீ இத்தன்மையையாய் இராகின்றாய் ; இது நினக்குக் கொடிதென்று நின்னையான் கோபித்தல்வேண்டுமோ ? நீயே அளிப்பாயாகவென்றான். எ - று.

||இழந்தோள்: ஆ, ஓவாய்நின்றது.

இதனால், தலைவற்கு அசைவுபிறந்தது.

இஃது ஆறடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் நான்கடி யாசிரியச்சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (௩௫)

× மருதக்கலி முற்றும்.

க. நிறத்துதலைக் கூற்றின் ரொழிலாகப் பொருத்திக் கொள்வின், "செயிரிற் குறைநாளாற் பின் சென்று சாடி, யுயிருண்ணுங் கூற்ற மும் போனம்" கலி. ௧௦௫: ௩௭ - ௩௮. என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஒப்பு நோக்கற்பாலன.

உ. "இன்னுறல் வியன் மார்ப" கலி. ௮: ௨௪.

௩. "என்றோர் மருங்கினு மேத்தி" என்புழி என்னோருமென்பதற்கு எல்லோரு மெனப் பொருளுெழுதி யிருத்தல் ஈண்டறிதற் பாலன. சீவக. ௨௧௨௮. உரை.

பிரதிபேதம்) * ஒன்றோர்கள், † எத்தன்மையையுடையோர்களுடைய. ‡ வருத்தங்களை கின்ற, || இழந்த தோள், × மருதப்பாட்டு முற்றும், மருதத்துக்கு நச்சினூர் கினியார் செய்தவுரைமுடிந்தது இது ஆசிரியன்பார்த்துவாகிக்க. தனிபெறு.

உ
திருமால் துணை.

கலித்தொகை

மூலமும்

நச்சினூர்க்கினியருரையும்.
நான்காவது முல்லைக்கலி.

- (30க.) தளிபெறு தண்புலத்துத் தலைப்பெயற் கரும்பீன்று
முளிமுதற் பொதுளிய முட்புறப் பிடவமுங்
களிபட்டா னிலையேபோற் றடவுபு துடுப்பீன்று
ஞெலிபுட னிரைத்த னெகிழிதழ்க் கோடலு
ரு மணிபுரை யுருவின காயாவும் பிறவு
மணிகொள மலைந்த கண்ணியர் தொகுபுடன்
மாறெதிர் கொண்டதம் மைந்துட னிறுமார்
சீறரு முன்பினோன் கணிச்சிபோற் கோடுசீஇ
யேறுதொழுஉப் புகுத்தன ரியைபுட னெருங்கு;
- க0 அவ்வழி, முழக்கென விடியென முன்சமத் தார்ப்ப
வழக்குமாறு கொண்டு வருபுவரு பீண்டி
நறையொடு துகளெழ நல்லவ ரணிநிற்பத்
துறையு மாலமுந் தொல்வலி மராஅமு
முறையுளி பராஅய்ப் பாய்ந்தனர் தொழுஉ;
- கரு மேற்பாட் டிலண்டி னிறனெக்கும் புன்குருக்க
னோக்கஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாக்குத்திக்
கோட்டிடைக் கொண்டு சூலைப்பதன் றோற்றங்கா

ணஞ்சீ ரசையியல் கூந்தற்கை நீட்டியா
 னெஞ்சும் பிளந்திட்டு நேரார் நடுவட்டன்
 வஞ்சினம் வாய்த்தானும் போன்ம்;

௨௧ சுடர்விரிந் தன்ன சரிநெற்றிக் காரி
 விடரியங் கண்ணிப் பொதுவனைச் சாடிக்
 குடர்சொரியக் குத்திக் குலைப்பதன் றோற்றங்காண்
 படரணி யந்திப் பசங்கட் கடவு
 ளிடரிய வேற்றெருமை நெஞ்சிடந் திட்டுக்
 குடர்கூளிக் கார்த்துவான் போன்ம்;

௨௪ செவிமறை நேர்மின்னு துண்பொறி வெள்ளைக்
 கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாடி
 துதிதுனைக் கோட்டாற் குலைப்பதன் றோற்றங்காண்
 னாரிநு ளென்னு னருங்கங்குல் வந்துதன்
 றுளிற் கடந்தட்டுத் தந்தையைக் கொன்றானைத்
 தோளிற் றிருகுவான் போன்ம்;

எனவாங்கு;

௩௪ அணிமாலைக் கேள்வற் றளூஉமா ராயர்
 மணிமாலை யூதுங் குழல்;

௩௬ கடாஅக் களிற்றினுங் கண்ணஞ்சார் வேற்றை
 விடாஅதுநீ கொள்குவை யாயிற் படாஅகை
 யீன்றன வாயமக டோள்;

௩௯ பகலீடக் கண்ணியன் பைதற் குழலன்
 சவன்மிசைக் கோலசைத்த கைய னயலது
 கொல்லேறு சாட வீநுந்தார்க்கெம் பல்லிருங்
 கூந்த லணைகொடுப்பேம் யாம்;

௪௩ கோளாள ரென்னொப்பா ரில்லென நம்மானுட்
 டாளாண்மை கூறும் பொதுவ னமக்கொருநாட்
 கோளாள னாகாமை யில்லை யவற்கண்டு
 வேளாண்மை செய்தன கண்;

சச ஆங்கு, ஏறும் வருந்தின வாயரும் புண்கூர்ந்தார்
நாறிருங் கூந்தற் பொதுமகளி ரெல்லாரு
முல்லையந் தண்பொழில் புக்கார் பொதுவரோ
டெல்லாம் புணர்குறிக் கொண்டு.

இஃது “ஆயர் வேட்டுவ ராடீஉந் திணைப்பெய, ராவயீன் வநஉங் கிழவந முள்ளே” என்னும் (க) சூத்திரத்தில் “திணைநிலைப்பெயராகிய கிழ வநங் கிழத்தியரும் உள்” என்னும் விதியாற்கொண்ட அத்தலைவிக்கு அவள் தோழி ஆயர் ஏறுதழுவகின்றமைகாட்டி. அவள் அதுகண்டு வநந்தா மல் ஆண்டுப் பெற்ற நன்னித்தநங் கூறித்தேளவித்து, *அதனை அவ்வீதி யாற்கொண்ட தலைவந்துங்கூறி, மீட்டும் அத்தலைவிக்குத் தஞ் கூற்றத்தார் கூறியிருக்குங் கூற்றினாயுங் கூறி, தலைவனும் இன்னும் ஒருநாளீறு ஏறு தழவி நம்மை வரைந்துகொள்வனென்று ஆற்றுவித்தது.

இதன் பொருள்.

தளிபெறு தண்புலத்துத் (உ)தலைப்பெயற் கரும்பின்று
முனிமுதற் பொதுளிய (ஈ) முட்புறப் பிடவமுங்
களிபட்டா னிலையேபோற் (சு) மடவுபு (஠) துடுப்பின்று
ஞெலிபுட னிரைத்த டுஞெகிழிதழ்க் (கி)கோடலு

க. தோல். அகத். கு. உக.

உ. “தலைப்பெய மலையுய தண்ணறுங் கானத், திருள்படப் பொதுளிய பாரை மராஅத்து” முருகு. க - க௦.

ஈ. பிடாவென்பதுமுட்காலையுடையதொரு புதல்; மழைக்குத் தளிர்ந்து அரும்பிக் குலையாகப் பூப்பது; இதன்பு நீண்ட காம்பையும் வெண் ணிறத்தையுமுடையது (அ) “முட்பிடவார்சிறுநெறி” (ஆ) “வான்பிசிர்க் கருவியிற் பிடவுமுடை தகையக், கான்பிசிர்கற்பக்கார்தொடங்கின்றே” (இ) “சிறுகரும் பிடவின் வெண்டலைக் குறும்புதல், கண்ணியின் மலருந் தண்ணறும்புறவில்” (ஈ) “குறும்புதற்பிடவி னெடுங்காலலரி” (உ) “நிலவெனத், தொகுமுடை விரிந்த முதுகாற் பிடவின்” எனவரு தலும் காண்க. பிடாவென ஒரு மரமும் உண்டென்பர்.

ச. “தடவென் கிளவி கோட்டமுஞ் செய்யும்” தோல். உரி. கு. உஈ.

஠. (அ) “காந்தட் டுடுப்பிற் கமழ்மடல்” மலை. ஈஈ. என்பதும் (ஆ) கலி. ஠க: ஈ - ச வது அடிக்குறிப்பில் காந்தட்டுடுப்பென வந்திருப் பவையும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

கி. கோடவென்பது பெரும்பாலும் முல்லைநிலத்துக்குரித்தாகக் கூறப் படும்ஒருபூங்கொடி; இதன்குலைக்குப் பாம்பின் படமெடுத்தநிலையும்

(பிரதிபேதம்) * இதனை, † ஞெகிழிதழ்க் கோடலும்.

டு (க)மணிபுரை யுருவின காயாவும் பிறவு
 மணிகொள மலைந்த கண்ணியர் தொகுபுடன்
 மாறெதிர் கொண்டதம் மைந்துட னிறுமார்
 சீறரு முன்பினேன் (உ)கணிச்சிபோற் கோடுசிஇ
 யேறதொழுஉப் புகுத்தன ரியைபுட னெருங்கு

எ - து: மழையைப் பெறுகின்ற குளிர்ந்த நிலத்தே நின்ற கர்காலத்து முற்பட்ட மழைக்கு *அரும்பினூன்று முன்புஉலர்ந்த முதலிடத்தே தழைத்த முன்னைப் புறத்தேயுடைய ிபிடவம்பூவும், (ங) கள்ளுண்டு களித்தலுற்றவ னிலைமைபோல அசைந்து † வளைந்து துடிப்புப்போலும் முகையை முன்னர்

இதன்பூவுக்கு விளக்கும் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன; இஃது இடையரற் சூடப்படுவது; இது பெரும்பாலும் வெண் காந்தருக்கே பெயராய்வருமென்பர்; இங்குச்செங்காந்தட்டு வந்திருப்பது புண்டரீக மென்பது செந்தாமரைக்கு வருவதுபோல அருகியவழக்கு; (அ) “குரு வுடையன கொடியிடவொடு குலைவிரிவன கோடல்” (ஆ) “வெஞ் சின வரவின் பையணற் தன்ன, தண்கமழ்கோட ருதுபிணி யவழி” (இ) “அணர்த்தெழு பாம்பின் றலைபோற் புணர்க்கோடல், பூங்குலை யீன்ற புறவு” (ஈ) “கோடலற் தீப மேந்தி” (உ) “வரிவெண்கோடல் வாங்குலை வான்பூப், பெரிய சூடிய கவர்காற் கோவலர்” என்பவற் றால் இவை விளங்கும்; இதுவும் மகளிர்வளையலும் ஒன்றற்கொன்று உவமையாதல் இந்நூற்பக்கம் சுக: க-ஆம் குறிப்பால் அறியலாகும். தோன்றி யென்பதும் இதன்வகைபோலும்.

க. (அ) “மணிக்காயா” பொருந. உ0க. (ஆ) “மணியெனத், தேம்படு காயா மலர்ந்த” ஐங். சஉ0.

உ. கணிச்சி, மழுவின வேராய தொருபடை; இதனை, “கையது கணிச்சி யொடு மழுவே மூவாய், வேலு முண்டத் தோலாதோற்கே” என்பது வலியுறுத்தும்.

ங. (அ) “நாளா தந்து நறவுநொடை தொலைச்சி, யில்லடு கள்ளின் றேரப்பி பருகி.....தோளோச்சி வலன் வளையூஉப், பகன்ம்கிழ் தூங்குந் தூங்கா விருக்கை ” பெரும்பாண். கசக - கசசு. (ஆ) “தசம்பு துளங்கிருக்கையென்றது தன் களிப்புமிகுதியால் தன்னை யுண்டா ருடல்போல அத்தசம்பிருந்து ஆடும்படியான இருப்பென்றவாறு; இச்சிறப்பான், இதற்கு, ‘தசம்புதுளங்கிருக்கை’ என்றுபெயராயிற்று” பதீற். சஉ: கக,உரை.(இ) “துழந்தடு கள்ளின் றேரப்பியுண்ட யார்த்து, பழஞ்செருக் குற்ற வனந்தர்ப் பாணியும்” மணி. எ: எக - எஉ. (ஈ) “அரிய லார்த்த வனந்தர்” தணிகை. திருநாட்டு. க00.

(பிரதிபேதம்) * அரும்பியீடு நின்ற, † களித்தலுற்றவணிலைமை ‡ வளைந்ததுபு.

ஈன்று, பின்னர்(க)தீயைக் கடைந்து, அதிற்பிறந்த நெருப்பைச்சேரநிரைத் தாற்போன்ற அலர்ந்த இதழினையுடைய செங்காந்தப்பூவும், நீலமணியை யொக்கும் நிறத்தினையுடையவாகிய(உ)*காயாம்பூக்களும் பிறவும் அழகுக்கொள் ளும்படி சூடிய கண்ணியையுடையவர் சேரத்தொக்கு ஏறுதழுவுவாரோடே மாறுபடுதலை ஏறட்டுக்கொண்ட தம் மைந்தினைச் சேரநிறத்துதற்கு மகட் கொடை நேர்ந்த ஆயர் சேரக்கூடி, பிறராம் சிறுத்தற்கரிய வலியினையுடைய இறைவனுடைய குந்தாலிப்படைபோலே கூரிதாகக் கொம்புகளைச் சீவி, ஏறு களைச் சேரத் தொழுவிடத்தே புகுதவிட்டார். ஏ - ஹ.

தண்புலத்துரின்ற பிடவும் காந்தளும் காயசுவும் பிறவுமென்க. இவை (ங)முதற்பொருட்கேற்ற அடையடுத்துரின்ற ஆகுபெயர். ஈன்மென்பது நிகழ் காலமுணர்ந்துஞ் செய்தெனெச்சம். (ஈ) நெுகிழியுடனென்னுது நெுவிபட னென எச்சமாகக்கூறுதலின் இவ்வாறு பொருள் கூறினும். “நெுவிக்கோற் கொண்ட பெருவிதன் நெுகிழி” (ஊ)என்பதனனும் இது வினைச்சொல்லாம்.

க௦ அவ்வழி, முழக்கென விடியென முன்சமத் தார்ப்ப

வழக்குமாறு கொண்டு வருபுவரு பீண்டி

நறையொடு துகளொழ நல்லவ ரணிநிற்பத்

(ஈ)துறையு மாலமுந் தொல்வலி மராஅமு

முறையுளி பராஅய்ப் பாய்ந்தனர் தொழுஉ

எ - து: அவ்விடத்து ஏறுகளைத் தழுவிப்போக்கும்படியை உட்கொண்டு வந்து வந்து திரண்டு மழைமுழக்கென்ன இடியென்ன நடுவான நிலத்தின்

க. “தீயி னன்ன வொண்ணெச் காந்தட்,.....நெருப்பி னன்ன பல்லிதழ்” மலை. கசு௫-கசுக.

உ. “காயாம்பூங் கண்ணிக் கருந்துவராடையை” கலி. க௦அ: க௦.

ங. “ தளிபெறு,.....பிடவமும் ” என்பது பூங்குமிழென்பது முதலாகிய தன் பொருட்கேற்ற அடையடுத்து நின்ற தோராகு பெய ரென்பதற்கும் (கோவையார். க: பேர்.) செய்தென்னும் வினை யெச்சத்திற்கு நிகழ்கால வாய்பாடும் சிறுபான்மையுண்டென்பதற்கும் (தொல். வினை. சூ. நக. நச.) உகரவீறுசிறுபான்மை நிகழ்காலம் பற்றி வருமென்பதற்கும் (ஐ - வி. சூ. உசுக.) மேற்கோள்.

ச. “கொடு மழைக் காற்றூ தங்கட் குளிர்பெயன் மாறவெண்ணி, நெடு மலை யெடுத்துக் காட்டு நெட்டிதழ்க் காந்தட் கொள்ளி”

ஊ. பெரும்பாண். கஎஅ.

சு. (அ) “யாறுக்குளனும் வேறுபல் வைப்புஞ், சதுக்கமுஞ் சந்தியும் புதுப் பூங் கடம்பும்” ழநுந. உஉச-உஉ௫. (ஆ) “ஆலமுங் கடம்பு நல்யாற்று நடுவுங், கால்வழிக் கறுநிலைக் குன்றமும்பிறவு, மவ்வவை மேய வேறு

(பிரதிபேதம்) * காயாம்பூக்களுமழுகொள்ளும்படி, † கூறிற்று, நெுவிக்கோற், ‡போகும் படியை யுரைகொண்டு வந்து யந்த.

முன்னே ஆரவாரமெழும் புகையொடு துகள் எழ ஏறுதழுவினார்க்குக் கொடுத்தற்கு நல்லமகளிர் திரண்டுநிற்ப * நீர்த்துறையிலும் (க) ஆலமரத்தின்கீழும் பழையவலியினையுடையமராமரத்தின்கீழும் உறையுந்தெய்வங்கட்குச் செய்யும் முறைமைகளைப் பரவித் தொழுவிலே பாய்ந்தார். எ - று.

“வளிவழக் கறுத்த வங்கம்” (உ) என்றும்போல வழக்குப் போக்குகள் மேல்நின்றது. (ங) இடி ஏற்றின் இடிப்பிற்கு உவமம். அவர்பாய்ந்த அளவிலே தோழி தலைவியை அழைத்துக்காட்டுகின்றாளாக மேற்கூறுக.

கரு மேற்பாட்டுலண்டி னிறனெக்கும் புன்குருக்க
 னெக்கஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாக்குத்திக்
 கோட்டிடைக் கொண்டு சூலைப்பதன் றேற்றற்கா
 ணஞ்சீ ரசையியல் கூந்தற்கை நீட்டியா
 (ஈ)னெஞ்சம் பிளந்திட்டு நேரார் நடுவட்டன்
 வஞ்சினம் வாய்த்தானும் போன்ம்

எ - து: உயர்ந்த கொம்பிடத்தே வைத்த(ரு)உலண்டினது நிறத்தை யொக்கும் புல்லியநிறத்தைத் தன்னிடத்தேயுடைய எருத்தினது நோக்கை அஞ்சானாய் அதின்மேலே பாய்ந்த இடையனைச் சாவக்குத்திக் கொம்பிடத்தே எடுத்துக்கொண்டுஉடலைக்குலைக்கின்றதனுடையதோற்றரவைக்காணாய்; அழகிய

வேறு பெயரோ, வெய்வயினேயு நீயே” பரி ச: சுஎ - எஓ. (இ)
 “துறையிசை நினதிரு திருவடி தொடுநர்” சீலப். உ.ஈ. “குறமகள்”

க. (அ) “ஆலுங் கடம்பு மணிமார் விலங்கிட்ட” கலி. கஓக: உக. (ஆ)
 “கடவுளாலத்து” நற். ஈசந: ச; புறம். ககக: க.

உ. புறம். ஈசஅ: க.

ங. “உருமி னதிருங் குரல்போற் பொருமுர, ணல்லேறு” கலி. ககந:
 உச - உரு. என்பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே நோக்கற்பாலன.

ச. “நெஞ்சம் பிளந்திட்டு நேரார் நடுவட்டன், வஞ்சினம் வாய்த்தானும் போன்ம்” என்பது ‘இட்டு’ என்னு மிடைச்சொல் அசைநிலையாய் வருதற்கு மேற்கோள். நன். இடை. கு. உஉ. மயிலை; விருத்தி; இரா. இ - வி. கு. உஎஎ.

ரு. உலண்டென்பது தான் வெளிப்படுத்தற்கு வழியின்றித் தன்னுடம் பைத் தானூற்கு நூலாற் சூழிக் கூடாக்கிக் கொண்டு அதனுளிருந் திறக்கும் இயற்கையையுடையதொரு புழு; அந்நூலியற்ற அதுவே வல்லது. அது காட்டிலமிர்தென்று சிறப்பிக்கப்படுவது; அதனூலால் சிறந்த ஆடை நெய்தலுண்டு; இவை (அ) “வரியுடல் சூழக்குடம்பை நூ நெற்றிப், போக்குவழி படையா துள்ளுயிர் விடுத்தலி, னறிவு புறம் போய அலண்டது போல” (ஆ) “போக்குவழி கண்டிடை

(பிராகியேதம்) * நீர்த்துறையம் ஆலத்தின் கீழும்.

தலைமையினையுடைய மனமசைந்த இயல்பினையுடையளாகிய துரோபதையது துய்ய கூந்தலிலே கையை நீட்டிய* துச்சாசனனுடையநெஞ்சைப் பிளந்து போகட்டுப் பகைவார்நடுவே தான்சொன்ன வஞ்சினத்தை வாய்க்கச்செய்த வீமசேனைப்போலும். 1 எ - று.

. போலும் போன்மெனத் திரிந்தது. † “னகாரை முன்னர் மகாரம் குறுகும்” (க) என்பதனை மகரம் கான்மாத்திரையாய் நின்றது. புன்குருக்கண், ஆகுபெயர். சாவக்குத்தியென்பது “சாவு வென்னுஞ் செய்வெனெச்ச்சத்தியுதி வகர்ந் கெடுதலு முரித்தே” (உ) என்பதனால் வகரங்கெட்டது.

உக (ந)சுடர்விரிந் தன்ன சரிநெற்றிக் காரி
விடரியந் கண்ணிப் பொதுவனைச் சாடிக்க
குடர்சொரியக் குத்திக் குலைப்பதன் நேற்றற்காண்
படரணி யந்திப் பசங்கட் கடவு
ளிடரிய(ச)வேற்றெருமை நெஞ்சிடந் திட்டிக்
குடர் || கூளிக் கார்த்துவான் போன்ம்

புகாதுறு முலண்ட, மாக்கியிடு கூடகனை யாத்திதல் போல” (இ) “குடம்பையுளுலண்டுபோலக்கோட்படும்வினையன்” (ஈ) “வாலுலண்டு கோற்றருத, தேன்புரிந்தி யார்க்குஞ் செயலாகா” (உ) “அரக்குலண்டு செந்தே னணிமயிழ்லி, திருத்தகு நாவியோடைந்து” (ஊ) “நூலிலு முலண்டினு நாரினு மியன் தன” என்பவற்றால் அறியப்படுகின்றன; இங்கே அதனிறம் புற்கென்றிறமென்று சொல்லப்படுகிறது. இவ்வகை ஆராய்ச்சியால் இது பட்டுப்பூச்சி யென்பது விளங்கும்.

க. தொல். மொழிமரபு. சூ. கக.

உ. சாவு வென்னும் எச்சத்து இறுதிக்கணின்ற வகரஉயிர்மெய் கெட்டு நின்றற்கு, “கோட்டிடைச் சாக்குத்தினுன்” என்பது (தொல். உயிர் மயங்கு. சூ. எ. நச்; இ - வி. சூ. அடு) இவற்றிலும், ‘சாக்குத்தினுன்’ என்பது (தொல். உயிர்மயங்கு. சூ. எ. இளம்.நன். உயிரீற்று. சூ. கக. மயிலை. விருத்தி. இரா); இவற்றிலும் மேற்கோளாகக் காணப்படுகின்றன. ‘சாக்குத்தினுன்’ என்பதனை முதனிலைவினை வினைமாத்திரையாய் நில்லாது வினையெச்சப் பொருட்டாய் நின்றதென்பர் பிரயோக விவேக நூலார். பிரயோக. ௩௫.

ந. “வள்ளரு நணையான் வாய்வைத்த வளைபோலத், தெள்ளிதின் விளங்குஞ் சரிநெற்றிக் காரியும்” கலி. ௧௦௫: ௧-௧௦.

ச. (அ) “எற்றெருமைநெஞ்சம் வடிம்பினிடந் திட்டி” கலி. ௧௦௩: ௪௨. எனவும் (ஆ) “எற்றெருமை யுகைத்தடரு மிருணிறத்த வெரிஞ்சிக், (பிரதிபேதம்) *துச்சாசனனுடைய, † ‘னகா முன்னர் மகரக்குறும்’ ‡ செய்தெனெச்ச்சத்தியுதி, || கூளிக் கார்த்துவான். .

எ-து: மதிவிரிந்தாற்போன்ற சுட்டியை நெற்றியிலேயுடைய கரிய எருது முழைஞ்சினையுடைய மலையிற்பூவாற்செய்த அழகையுடையகண்ணியையுடைய பொதுவனைத் * துகைத்துக் குடர்சரியும்படி குத்திக் கோட்டிடைக் கொண்டு குலைப்பதனுடைய தோற்றாவைக் காணாய் ; பல்லுயிரும்-வருத்தத்தை அணிகின்ற ஊழிமுடிவிலே (க)பசியநிறத்தைத் தன்பாகத்தேயுடைய உருத்திரன் வருத்தத்தைச்செய்த ஏறுகிய எருமையையேறுகின்ற(உ)கூற்றுவுடையநெஞ்சைப் பிளந்துபோகட்டு அவன் குடரைக் கூளிக்கிட்டு அவற்றின் வயிற்றை நிறைவிக்கின்றவனைப்போலும். எ - று.

எருமை, † ஆகுபெயராய்க் கூற்றுவினை உணர்த்திற்று.

உஎ (நு)செவிமறை நேர்மின்னு நுண்பொறி வெள்ளைக் கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாடி நுதிநுனைக் கோட்டாற் குலைப்பதன் ரேற்றங்காணிரிநு ளென்றா னருங்கங்குல் வந்துதன் ருளிற் கடந்தட்டுத் தந்தையைக் கொன்றானைத் தோளிற் நிருகுவான் போன்ம்

எ - து: செவிமறுவாயிருக்கின்ற விளங்கும் நுண்ணிய சிவந்த பொறிகளையுடைய ஆயர் நேர்ந்துவிட்ட வெள்ளை யெருத்தினது கோபத்தை † அஞ்சானாய் அதன்மேலே பாய்ந்த பொதுவனை நுதியைத் துகைத்து முனையினையுடைய கோட்டாலெடுத்துக் குலைப்பதனுடைய தோற்றாவைக் காணாய் ; வருத்தக்கரிய கங்குலிலே அரிய இருளென்று கருதானாய் வந்து துரோணசாரியனைக் கொன்ற (சு)சிகண்டியைத் தன்முயற்சியாலே வென்று கொன்று தன் தோளால், தலையைத் திருகும் || அச்சுவத்தாமாவைப்போலும். எ - று.

கூற்றம்” நைடந. போர்புரி. சுரு. (இ) “கூற்றினெருமை யேறணிந்த கண்டையொலி” காசி. மணிகன்னிகை.கஅ. எனவும் வருதல் காண்க.

க. பசிய நிறமென்றது அந்நிறத்தையுடைய உமாதேவியாரை.

உ. “சுடர்பொதி மூவிலை வேலுடைக் காலனைத் துண்டமதா, வுடறிய சேவடி யான்” தேவாரம்.

நு. (அ) “செம்மறு வெள்ளை” (ஆ) “சிலலைச் செவிமறை கொண்டவன்” கலி. ௧௦௫: ௧௨, ௧௦௭: ௬. (இ) “நுண்பொறி வெள்ளை யடர்த்தாற்கே”, “பொற்பொறிவெள்ளை யடர்த்தாற்கே”, “நூநிறவெள்ளை யடர்த்தாற்கு” சீலப்ப. க௭: ௪, ௫, ௭.

சு. துரோணரைக்கொன்றவன் திட்டத்துய்மனும்வீடுமரைக்கொன்றவன் சிகண்டியுமாதலால் இங்கே சிகண்டியை யென்பது திட்டத்துய்மனை

(பிரதிபேதம்) * தொகைத்து. † ஆபீப்பெயராய்க், ‡ ‘அஞ்சானாய்த் தன்மேலே பாய்ந்த பொதுவனைத் துகைத்து முள்ளினது நனிபோலும் முனையினையுடைய’ என்பது முந்திய பதிப்பு. || அச்சுவத்தாமாவைப்போலும்.

நேர்வெள்ளையென்க. நுதியென்றது முனை ; எனவே, தலை யென்பது தோன்றிற்று * “நுதிக்கோலஞ்செய்து” (க) என்றற்போல.

எனவாங்கு அசை.

இங்ஙனம் தோழி காட்டக்கண்டு நங்கணவற்கும் இங்ஙன மாசுமோ வென்று அஞ்சின தலைவியது அச்சத்தை ஆண்டுப்பெற்ற நன்னியித்தங்கண்டு தோழி † போக்குவாளாக மேற்கூறுகின்றாள்.

௩௪ அணிமாலிக் கேள்வற் றநூஉமா (உ) ‡ ராயர்

மணிமாலை யூதுங் குழல்

யென்றிருக்க வேண்டியதென்று தோற்றுகிறது. வியாஸபாரதத்தில் அசுவத்தாமா திட்டத்தாய்மனை அவனுறங்குகையில் காலாலுதைத்து நிலத்தில்தேய்த்துத் தன்வில்லின் நான்கயிற்றினால் அவன் கழுத்தைக் கட்டி இழுத்து அவனை மிதித்து வருத்தாநிற்க, அவன் வலியற்று, ‘சூரவன் காதலா! யான் புண்ணிய வுலகடையுமாறு என்னைப் படைக் கலத்தால் விரைந்து கொல்’ என்று வேண்டவும், ‘சூரவனைக்கொன்ற பாவிகட்கு நல்லுலகங்கன்கிடையா; ஆதலால் நீ படைக்கலத்தால் கொல்லத் தக்காயல்லே’ என்று மறுத்து மீட்டும் தன்கால்களால் உயிர் நிலைகளில் உதைத்துக் கொள்ளு” என்று காணப்படுஞ் செய்தியும் பின்பு, “வீடுமனைக்கொன்ற சிகண்டி எதிர்த்துப் புருவங்களுக்கிடையே வில்லால் அடிக்க, அவனைக் கத்தியால் இருதுணியாகத் துணித்தா னென்று காணப்படுஞ் செய்தியும் இங்கே அறிதற்பாலன. வில்லிபுத் தூரரும், “பருவரகன்றி யிருவார்வீரரையும் பாசறை வாயிலீனிறுத்தி, மருவரங் கமல மாலையான்கடப்ப மாலையானெனமனன் களித்தும், பொருவரு முனைக்குக் சூரிசிலா யெல்லாப் போரினும் புறமிடா தடர்த்த, துருபதன் மதலை வரிசிலைத் திட்டத் தாய்மனை மணித்தலை துணித்தான்”, “கயில்புரி கழற்காற் றந்தையைச் செற்ற காலையைப் பாலையத் திடையே, துயில்புரி யமையத் திமைக்குமுன் சென்னி துணித்தனன் சுதனெனக் கலங்கி, வெயில்புரி வதன்முன் வல்லிரு ளிடையே யுணர்ந்தவர் வெருவுடனாரற்றப், பயில்புரி சிலைக்கைச் சிகண்டியை முதலோர் பலரும்வர் தனர்கன்பாஞ் சாலர்”, “உத்தமோ சாவு முதாமனு முதலிட் ளெளவர் யாவரும் பிறருந், தத்த மோ கையினால் வந்தெதிர் மலைந்தோர் தலைகளாற் பலமலையாக்கி” என்று கூறியிருக்கிறார்; வில்லி. பதினெட்டாம். உக௩ - உக௫.

க. கோலையார். உசு௦.

உ. “அழல்போலு மாலைக்குத் தூதாகி யாயன், குழல்போலுங் கொல்லும் படை” குறள். கஉஉ௮.

(பிரதிபேதம்) * நதிக்கோலஞ் செய்தென்றற்போல. † போக்கினாளாக மேற்கூறுக. அணிமாலிக். ‡ ஆயன்.

எ - து: ஆயர் ஈண்டு ஊதுகின்ற குழல் நீலமணிபோலங் காயாம்பூவாற்
செய்த மாலையினை அணியும் இயல்பினையுடைய கேள்வினை நமக்குத் தருதற்கு
நன்னிமித்தமாக இசைத்தது காண்; நீ அஞ்சாதேகொள்ளென்றாள். எ - று.

அது, மங்கலமான பண்ணைத் தருதலின் நிமித்தமாயிற்று.

௩௬ கடாஅக் களிற்றினுங் கண்ணஞ்சா வேற்றை
விடாஅதுநீ *கொள்ளுவை யாயிற் படாஅகை
யீன்றன †வாயமக டோள்

எ - து: தோழி, தலைவனிடத்தே சென்று ஆண்டுச்செய்த நிமித்தத்தை
ஆராய்ந்துபார்க்கில், மதத்தையுடைய களிற்றினுங்காட்டிற் றறுகண்மையை
யுடைய ஏற்றை நீ கைநெகிழவிடாது கொள்வை; இப்பொழுது இவ்வாய
மகள் †தோள் ஏனைமகளிர் தோள்களிற் காட்டில் || வெற்றிக்கொடியை உண்டாக்
கிணவாமென்றாள். எ - று.

௩௭ பகலிடக் கண்ணியன் பைதற் குழலன்
சுவன்மிசைக் கோலசைத்த கைய நயலது
கொல்லேறு சாட விருந்தார்க்கெம் பல்லிருங்
கூந்த லணைகொடுப்பேம் யாம்

எ - து: பின்னர்த் தலைவியிடத்தே வந்து எம்முடைய பலவான கரிய
கூந்தலினையுடையவளை யாம் கூடுதற்குக் கொடுப்பேம்; கொல்லேற்றைச் சாடி
தற்குச்சமைந்திருந்தவர்களுக்கென்று † நமர்கூறி, கூற்றும் தலைவனையொழிந்த
பகற்பொழுதிலே அலர்ந்த கண்ணியையுடையவன் வருத்தத்தையுடைத்தாகிய
குழலினையுடையவன் x சுவலின்மேலே கோலவைத்தகையையுடையவனாகிய
வினைவலபாங்கினோர்க்கு அயலதாயிருக்குங்காணென்றாள். எ - று.

அயலதென்றது ஏறு தழுவுதற்கு அரிதென்னும் † பொருட்டு. இம்மூன்று
பெயரும் ஏறுதழுவினவர்களை நோக்கிக் கூறிற்று.

௪௩ (க)கோளாள ரென்னைப்பா **இல்லென நம்மானுட்
டாளாண்மை கூறும் பொதுவ நமக்கொருநாட்

க. “தாளாள நென்பான் கடன்படா வாழ்பவன், வேளாள நென்பான்
விருந்திருக்க வுண்ணாதான், கோளாள நென்பான் மறவாதா னிம்
மூவர், கோளாக வாழ்த லினிது” (தீரிகடுகம். ௧௨.) என்னுஞ் செய்யுளி
லும் இப்பகுதியிலுமுள்ள எதுகைச்சொற்கள் ஒப்பு நோக்கற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * கொள்ளுவையாயிற், † ஆயர்மகள், ‡ தோளைமகளிர், தோள்வீரமகளிர்.
|| வெற்றிக்கொம்பையுண்டாக்கின, † நமர்கூடிக்கூறுந்தலைவனை. x சுவன்
மேலேகோலவைத்த கையையுடையவனையொழிந்தவினைவல, † பொருட்டா
யிற்று. இம்மூன்று, ** இல்லே நம்மானுட்.

*கோளாள னுகாமை யில்லை யவற்கண்டு

வேளாண்மை செய்தன கண்

எ - து: யான் முற்கூறிய நிமித்தமேயன்றித் தலைவனைக் கண்டு என் கண்கள் உபகாரத்தைச் செய்கையினாலே ஏறுகொள்ளாவல்லார் என்னை யொப்பார் பிறரில்லை யென்று நம்முடைய பசுத்திரளிலே நின்று தனது தாளாண்மையைக் கூறுந் தலைவன் பின்பு ஒருநாளிலேயாயினும் ஏறுதழுவி †நம்மைத். தனக்குக் கோளாக ஆளுந் தன்மையையுடையனுகாமை இல்லை யென்றாள். எ - று.

தாளாண்மை - முயற்சியை.....ஆண்டு † போதுவன். நம்மை, நமக்கு; உருபுமயக்கம். கண் வேளாண்மை செய்தலாவது, (க)இடக்கண் துடித்தல்; வலக்கண் || துடிக்கலாதிருத்தலும் நன்னிமித்தமாதலிற் செய்தனவெனப் பண்மையாற் கூறினாள்.

சஎ X ஆங்கு, ஏறும் வருந்தின வாயரும் புண்கூர்ந்தார்

(உ)நாறிருங் கூந்தற் பொதுமகளி ரெல்லாரு

(ஈ)முல்லையந் தண்பொழில் புக்கார் பொதுவரோ

டெல்லாம் புணர்குறிக் கொண்டு

எ - து: அவ்விடத்தில் ஏறுகளும் வருந்தின; இடையரும் புண்மிக்கா ரென்று எல்லாம் (விலக்குகையினாலே) தம்மைக் கொள்ளுதற்கு நின்ற

க. (அ) “கண்ணகி கருங்கணு மாதவி செங்கணு, முண்ணிறை கார்த்தகத் தொளித்துநீ ருகுத்தன, வெண்ணுமுறை யிடத்தினும் வலத்தினுந் துடித்தன” சீலப். ௫: உ௩௭ - உ௩௯. (ஆ) “போக மகளிர் வலக் கண்க டிடித்த” சீலக. உ௧௭௩. (இ) “நலந்துடிக்கின்றதோ நான் செய் தீவினைச், சலந்துடித் தின்னமுந் தருவ துண்மையோ, பொலந் துடி மருங்குலாய் புருவங் கண்முதல், வலந்துடிக்கின்றில வருவ தோர் கிலென்” (ஈ) “நஞ்சனை யான்வனத் திழைக்கு நாளிடை, வஞ்சனை யால்வலந் துடித்த வாய்மையா, லெஞ்சல வீண்டிதா மிடந் துடித்ததா, லஞ்சலென் றிரங்குதற் கடுப்ப தியாதென்றாள்” கம்ப. காட்சிப். ௩௨, ௩௫. என்பவைகளும் (உ) கலி. ௧௧: ௧௧ - ௨௨. அடிக்குறிப்பில் இடந் துடித்தல் நன்மைக்குறியென்பதை யறிவிக்கும் மேற் கோள்களும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

உ. (அ) “நரந்தநா றிருங்குந்தல்” (ஆ) “நாறிருங் கூந்தலார்” கலி. ௫௪: ௫, ௬௫: ௨.

ஈ. “முல்லையந் தண்பொழில்” நானீ. கு. ௬. மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) *கோளாளனுகாமை, † நம்மைக்கொள்ளுதலையானும், ‡ பொதுவன்தன்மை நமக்கு, || துடித்தலாயிருத்தலும், X ஆங்கு.

பொதுவரோடே தாம் புணர்தற்கு வேண்டும் நிமித்தங்களைப் பெற்று நாறு கின்ற கரிய கூந்தலையுடைய பொதுமகளிரெல்லாரும் மூல்லையையுடைய குளிர்ந்த பொழிலிடத்தே வினையாடுதற்குப் புக்கார்; நாமும். பொழிலிடத்தே வினையாடுதற்குப் போதுவாயாகவென்றோள். ௭ - று.

அச்சுத்திரத்துட் பொதுவென்னும் பெயர் முதலியனவும் அச் சாதியிற் தலைவற்கு வருதலுங் கொண்டவாறுணர்க. “புறத்திணை மருங்கிற் பொருந்தி னல்ல, தகத்திணை மருங்கி னளவுத விலவே” என்னும் (க) சூத்திரத்திற் கைக்கிளை பெருந்திணைக்கும் தலைவருந் தலைவியரும் பலராய் வருவரென்றலின், இதன் சரிதகத்துத் தலைவருந் தலைவியரும் பலராகக் கூறினார். இது சிறப்பில்லா ஆசரமாகிய கைக்கிளை.

இதனால், தலைவிக்கு * நினைதல் பிறந்தது.

இது கொச்சகம் இரண்டும் வந்தமையிற் கலிவெண்பாவின் †வேறுபட்டு வந்த கொச்சகக்கலி. (க)

(௧0௨.) கண்ணக னிருவிசம்பிற் கதழ்ப்பெயல் கலந்தேற்ற
தண்ணறும் பிடவமுந் தவழ்கொடித் தளவமும்
வண்ணவண் டோன்றியும் வயங்கிணர்க் கொன்றையு
மன்னவை பிறவும் பன்மலர் துதையத்
ரு தழையுங் கோதையு மிழையு மென்றிவை
தைஇனர் மகிழ்ந்து தினைஇ வினையாடு
மடமொழி யாயத் தவரு ளிவள்யா
ருடம்போ டென்னுயிர் புக்கவ ளின்று;

க. ஒலு இவள், பொருபுக னல்லேறு கொள்பவ ரல்லாற்
நிருமாமெய் தீண்டல ரென்று கருமமா
வெல்லாருங் கேட்ப வறைந்தறைந் தெப்பொழுதுஞ்
சொல்லாற் றரப்பட்ட வள் ;

கஊ சொல்லுக, பாணியே மென்ற ரறைகென்றார் பாரித்தார்
மாணிழை யாறாகச் சாறு ;

க. தோல். அகத். சூ. ௫௫. இச்சுத்திர வுரையிலும் அகப்புறமாகிய கைக்கிளை பெருந்திணைக்குச் சிறுபான்மை தலைவரும் தலைவியரும் பலராகவருவ ரென்று கூறி, “ஏழும் வருந்தின.....” புணர்குறிக்கொண்டு” என்பதை மேற்கோள் காட்டினர்; ௩ச்.

(புரதிபேதம்) *நினைத்தல். † வேறுபாட்டுவந்த.

கடு சாற்றுள், பெடையன்றார் கண்பூத்து நோக்குமவா யெல்லா
மிடைபெறி நேராத் தகைத்து ;

கள தகைவகை மிசைமிசைப் பாயிய ரார்த்துட
. நெதிரெதிர் சென்றார் பலர் ;

கக கொலைமலி சிலைசெறி செயிரயர் சினஞ்சிறந்
துருத்தெழுந் தோடின்று மேல் ;

உக எழுந்தது துக
ளேற்றனர் மார்பு
கவிழ்ந்தன மருப்புக்
கலங்கினர் பலர் ;

உடு அவருள், மலர்மலி புகலெழ வலர்மலிர் மணிபுரை நியிர்தோள்
பிணைஇ

யெருத்தோ டிமிலிடைத் தோன்றினன் றேன்றி
வருத்தினான் மன்றவவ் வேறு ;

உஅ ஏறெவ்வங் காணு வெழுந்தா ரெவன்கொலோ
வேறுடை நல்லார் பகை ;

உஊ மடவரே நல்லாயர் மக்க னெருந
லடலேற் றெருத்திறுத்தார்க் கண்டுமற் றின்று
முடலேறு கோட்சாற்று வார் ;

உஊ ஆங்கினி,

தண்ணுமைப் பாணி தளரா தெழுஉக
பண்ணமை யின்சீர்க் குரவையுட் டெண்கண்ணித்
திண்டோட் டிறலொளி மாயப்போர் மாமேனி
யந்துவ ராடைப் பொதுவனோ டாய்ந்த
முறுவலாண் மென்றோள்பா ராட்டிச் சிறுகுடி
மன்றம் பரந்த துரை.

*இஃது ஆயன் தலைவனாய் ஏறுதழவினமை †சுற்றத்தார் கண்டுநின்று
கூறியது.

இதன் பொருள்.

(பிரதிபேதம்) * இஃ, † சுற்றத்தார்க்கண்டு.

கண்(க்)ணக னிருவிசும்பிற் கதழ்(உ)பெயல் *கலந்தேற்ற
 தண்ணறும் (௩)பிடவமுந் தவழ்(ஈ)கொடித் தளவமும்
 வண்ணவண் டோன்றியும் (ஊ)வயங்கிணர்க் கொன்றையு
 † மன்னவை பிறவும் பன்மலர் துதையத்
 று தழையுங் கோதையு மிழையு மென்றிவை
 தைஇனர் மகிழ்ந்து ‡ கிளைஇ விளையாடு
 மடமொழி யாயத் தவரு ளிவள்யா
 ||ருடம்போர் டென்னுயிர் புக்கவ ளின்று

எ - து: இடமகன்ற பெரிய விசும்பிலே விரைந்துவருகின்ற மழை தன்
 னிடத்தே கலக்கையினாலே அதனை ஏற்றுநின்ற + தண்ணிய நறிய பிடவமும்
 படர்கின்ற கொடியினையுடைய முல்லையும் நிறத்தினையுடைய வளவிய
 (கூ) தோன்றியும் விளங்குகின்ற கொத்தினையுடைய கொன்றையும் இவை

- க. (அ) “அகலிரு விசும்பில்” பெரும்பாண். க. (ஆ) “அகலிருவானத்து”
 மது. ௨௬௭; மணி. ௧௧: ௧௧.
- உ. “தண்டினிக் கேற்ற பைங்கொடி முல்லை, முகைதலை திறந்த நாற்றம்
 புதன் மிசைப், பூமலர் தளவமொடு தேங்கமழ்பு” குறுந். ௩௮௨.
௩. “தளிபெறு தண்புலத்துத் தலைப்பெயற் கரும்பீன்று, முளிமுதற்
 பொதுளிய முட்புறப் பிடவமும்” கலி. ௧0௧: ௧-௨.
௪. “கொடித்தளவமே” கீவக. ௧௬௬௧.
- ஊ. “கொன்றை யொள்ளினர்”, “நீசெரி யினர சுடர்வீக் கொன்றை”
 நந். ௨௨௧: ௪; ௩0௨: ௨.
- கூ. தோன்றி, ஒருபூங்கொடி. மழைக்குத்தளிர்க்கு மியற்கையையுடையது;
 அதன் மலர் செந்நிறமானது. அம்மலருக்கு விளக்கும் பவழமும்,
 கோழிச்சேவலின்றலைக்கு அம்மலரும் உவமையாகக்கூறப்படுகின்றன.
 இவற்றை, (அ) “வீடுகொடிப் பிறந்த மென்றகைத் தோன்றி, பவழத்
 தன்ன செம்பூத் தாஅய்” (ஆ) “கார்த்தேற், மெரிவனப் புற்றன
 தோன்றி” (ஊ) “நலமிகு கார்த்திகை நாட்டவ ரிட்ட, தலைநாள்
 விளக்கிற் றகையுடைய வாகிப், புலமெலாம் பூத்தன தோன்றி” (கூ)
 “வான்றோன்றி, வில்விளக்கே பூக்கும் விதர்ப்பாடு” (உ) “மரகதத்
 தண்டிற் றோன்றி விளக்கெடுப்ப” (ஊ) “தோன்றி தோன்றுபுபுதல்
 விளக்குறாஅ” (எ) “ஒண்சுடர்த் தோன்றி” (ஏ) “தோன்றி யொண்
 பூ வன்ன, தொகுசெந் நெற்றிக் கணங்கொள் சேவல்” என வருவன.
 வற்றால் அறிக.

—பாசிபேதம்) * கலந்தேற்றத் தண்ணறும், † இன்னவும் பிறவும், ‡ கிளைவிளையாடு, || உடம்போர்
 போடின்னுயிர், + கண்ணிய.

போல்வனபிறவும் பூத்த பலமலர்கள் நெருங்கும்படி (க)தழையும் சோதையும் இழையுமென்று சொல்லுகின்ற இவற்றைக் கட்டினராய் அணிந்துமகிழ்ந்து தினைத்து வினையாமெ, மடப்பத்தையுடைத்தாகிய மொழியினையுடைய, ஆயத்தாருள்ளே * இன்று உடம்போடே என்னுயிர்க்குள்ளே புக்கவளாகிய இவன் யார்தானென்றான் தலைவன். எ - று.

இழை, பூண்வடிவாகக் கட்டினது.

க † ஒலு இவன், (௨) ‡ பொருபுக னல்லேறு கொள்பவ ரல்லாற்
நிருமாமெய் தீண்டல ரென்று கருமடா
வெல்லாருங் கேட்ப வறைந்தறைந் || எத்ப்பொழுதுத்
சொல்லாற் றரப்பட்டவன்

எ - து: அதுகேட்ட பாங்கன், ஃ ஒலுவென வியந்து இவன் பொருகின்ற X புகற்சியையுடைய நல்ல ஏற்றைத் தழுவுமவரல்லது அழகினையுடைய மாந் தளிர்போலும் = நிமத்தையுடைய மெய்யைச் சேராரென்று எல்லாருங் கேட்டிருப்ப இதுகாரியமாகப் பலகாலஞ் சாற்றிச் சாற்றி எப்பொழுதுஞ் சொல்லிய சொல்லாலே † அடிப்படக் கொண்டுவரப்பட்டவனென்றான். எ - று.

௧௩ சொல்லுக

எ - து: அது கேட்ட தலைவன், அச்சுற்றத்தைநோக்கி இவன் ஏறுதழுவி இவனைக் கொள்வனென்று அவர்க்குக் கூறுகவென்றான். எ - று.

பாணியே மென்ற ரறைகென்றார் பாரித்தார்
மாணிழை யாறாகச் சாறு

க. தழை, பலவகையான தளிர் அரும்பு பூ முதலியவற்றூற் செய்து ஓரங்களை ஒழுங்காகக் கத்தரித்து இனைய மகளிர் உடுக்கும் உடைவிசேடம்; “முடித்த குல்லை யிலையுடை நறும்பூச், செங்கான் மராஅத்த வாவினரிடையிடுபு, சுரும்புணத் தொடுத்த பெருந்தண் மாத்தழை, திருந்துகாழல்கு நினைப்ப வுடஇ” முருகு, ௨௦௧-௨௦௪. “அளிய தாமே சிறுவெள்ளாம்ப, வினைய மாகத் தழையா யினவே”, “அணித்தழை துடங்கவோடி மணிப்பொறிச், குரவங் குன்றி கொள்ளு மினையோள்”, “அம்பூற் தொடலை யணித்தழையல்குற், செம்பொறிச் சிலம்பி னினையோள்” புறம். ௨௪௮: ௧-௨, ௩௪௦: ௧-௨, ௩௪௧: ௨-௩. என வருதல் காண்க.

௨. “கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வாணை மறுமையும், புல்லாளே யாயமகள்” கலி. ௧௦௩: ௬௨-௬௩.

(பிரதிபுதம்) * நின்றடம்போடே, † ஒலுவின், ‡ பொருபுகழினல்லேறு, பொருபுகழ் நல்லேறு, || எப்போதும், ஃ ஒலுவெனவியந்து, X புகழ்ச்சியை, = நிமத்தினையுடைய, † படிபட்க்.

எ - து: அவரும் ஆண்டுச்சென்று தழுவுதற்கு யாங்கள் * தாழ்த்திரே மென்றார்; அதுகேட்டு அவள் சுற்றத்தார் மாட்சிமைப்பட்ட இழையிணையுடையார் வழியாக நிகழ்த்தும் ஏறுவிடுகின்ற விழவைப் பரக்கச்செலுத்தி இவனையன்றி மற்றும் ஏறுதழுவுவார் உளராயினும் வருகவென்று பறையறைகவென்றார். எ - று.

கடு † சாற்றுள், பெடையன்றார் கண்டூத்து ‡ நோக்கும்வர் பெல்லா (க)மிடைபெறி நேராத் தகைத்து

எ - து. இத்தவிழவினை || பெடையெய்யொப்பார் தங்கண்கள் பொலிவு பெற்று இவ்வழகைப் பார்க்குமிடமெல்லாம் நின்று பார்க்கும் பரணைப் பெறுவார்களாகில் அது தகைமையையுடைத்தென்றார். எ - று.

இதற்குமுன் உள்ளனவும் மேல்வருகின்றனவும் கண்டசுற்றத்தார் கூறியதாகப் பொருளுரைக்க.

க௭ தகைவதை மிசைமிசைப் = பாயிய ரார்த்துட

× நெதிரெதிர் சென்றார் பலர்

எ - து: அழகிணையுடைத்தாகிய வகுப்பையுடைய அவ்வேறுகளின்மேலே பாய்கைக்குச் † சேர ஆர்ப்பரித்து ஏறுகளினெதிரெயெதிரே பலருஞ்சென்றார். எ - று.

க௯ கொலைமலி சிலைசெறி * * செயிராயர் சினஞ் †† சிறந்

துருத்தெழுந் தோடின்று மேல்

எ - து: அப்பொழுது அவ்வேறுகள் கொலைத்தொழின்மிக்க †† சிலைசெறிந்த குற்றத்தைச்செய்யுஞ் சினமிக்கு வெவ்விதாயெழுந்து அவர்மேலே ஓடிற்று. எ - று.

௨௧ எழுந்தது துகள்

எ - து: அப்பொழுது துகள் எழுந்தது. எ - று.

|| ஏற்றனர் மார்பு

கவிழ்ந்தன மருப்புக்

கலங்கினர் பலர்

எ - து: அவர்களும் மார்புகளை எதிரே கொடுத்தார்; அவற்றின் கொம்புகளுந் கவிழ்ந்து குத்தின; அதனால், தழுவினவர்கள் பலரும் கலங்கிப்போனார். எ - று.

க. மிடை - பரண்.

பிரதிபேதம்) * தாழ்த்திரென்றார்; † சாற்றுள், ‡ நோக்குவாயெல்லா, || பெடையொப்பார், = பாய்ப்பார், பாய்மார், × எதிர்சென்றார், † சேர வாரவாரித்து. * * செயிரெனஞ், †† சினந்த, செறிந்த, †† சிலைச்செறிந்த, || || ஏற்றனமார்பு.

முன்னர்ப் பலரும் வருகவென்று சாற்றதவிற்பல ஏறுகனும் விடப் பலருந் தழுவித் தோற்றூ *ரென்றூர்.

௨௫ அவருள், (௧) மலர்மலி † புகலெழ வலர்மலிர் மணிபுரைநிமிர்தோள் ‡ பிணைஇ

‡ யெருத்தோ டிமிலிடைத் தோன்றினன் றேன்றி வருத்தினன் மன்ற || வவ் வேறு

எ - து: அங்கனம் ஏறுதழுவு - வந்தவர்களுட் பரத்தல் மிக்க விருப்பம் எழுதலாலே பூமலிந்த நீலமணியையொக்கும் நிறத்தையுடைய ரெடிய தோள் களாலே ஏற்றின் கழுத்தை இறுகத் தழுவித் தழுத்தோடேகூடக் கிடக்கின்ற (௨) குட்டேற்றிடத்தே தோன்றினன்; அங்கனம் - தோன்றிப் பின்னர் அறுதியாக அவ்வேற்றை வருத்தினென்றார். எ - று.

௨௬ = ஏறெவ்வவ் காண வெழுந்தா ரெவன்கொலோ

× வேறுடை நல்லார் பகை

எ - து: ஏற்றையுடைய நல்லவர்கள் தங்கள் ஏற்றினுடைய வருத்தத்தைக் கண்டு எழுந்திருந்தார்; அவன் தழுவினவாற்றிற்கு மகிழ்வதன்றிப் † பகையாதல் என்னபயன் தருமென்றார். எ - று.

கொல்லும் ஓவும், அசை.

௩௦ மடவரே நல்லாயர் மக்க ** நொருந

லடலேற் றெருத்திறுத்தார்க் † † கண்டுமற் றின்று

முடலேறு கோட்சாற்று வார்

எ - து: முன்னோளிலே கொல்லுதலையுடைய ஏற்றின் கழுத்திலே தங்கினவர்களைக் கண்டு வைத்தும் † † இன்றும் உடலுகின்ற ஏற்றைத் தழுவுச் சாற்றுவாராகிய நல்ல ஆயர் மக்கள் அறியாதவர்களேயென்றார். எ - று.

௩௩ || ஆங்கினி

தண்ணுமைப் பாணி தளரா † † தெழுஉக

பண்ணமை யின்சீர்க் குரவையுட் டெண்கண்ணித்

௧. அறுசீரடி முடுகி வந்ததற்கு “மலர்மலி புகலெழ வலர்மலிர் மணிபுரை நிமிர்தோள் பிணைஇ” என்பது மேற். தோல். செய். சூ. சுசு. பேர்.

௨. குட்டேறு-ஏற்றின்முதுகில் புறக்கழுத்தையடுத்துத் திரண்டு உயர்ந்து தோன்றும் ஒருமப்பு; இச்சொல் இவருரைநடையில் பயின்று வரும்.

(பிரதிபேதம்) *என்றூள், † புகலெழ அலர்மலி மணிபுரை நிரைதோள், ‡ பிணைஇ, வினைஇ. ‡ எருத்தோட்டிமில், || இவ்வேறு, - வந்தவர்கள் பார்த்தன்மிக்க, - தோன்றிய பின்னரறுதியாகவேற்றை, = ஏற்றெவ்வம், × ஏற்றுடை நல்லார்ப்பகை, † பகையாதலால்என்ன, ** நொருநையடல், † † கண்டுமெற்றின்று முடலேற்றுக்கோட், † † மீண்டுமுடலு. || ஆங்கு தண். † † எழுவுகப்பண்.

திண்டோட் டிறலொளி மாயப்போர் * மாமேனி
(க)யந்துவ ராடைப் பொதுவனோ டாய்ந்த
†முறுவலான் மென்றோள்டா ராட்டிச் சிறுகுடி
மன்றம் பரந்த துரை

எ - து: இப்பொழுது அவ்விடத்துச் சிறுகுடியின் மன்றத்தில் ஆடுகின்ற பண்ணமைந்த இனிய தாளத்தையுடைய † குரவைக்கூத்தினுள்ளே விளங்கிய கண்ணியையும் திண்ணிய தோளினையும் திறலினது விளக்கத்தினையும் மாயத் தையுடைய போர்த்தொழிலினையும் கரியமேனியினையும் அழகிய துவருட்டின ஆடையினையுமுடைய பொதுவன் தோளையும் ஆராய்ந்த முறுவலானுடைய மென்றோளையும் கொண்டாடி ஏறுதழுவின புகழ் பரந்தது; இனி மணஞ் செய்தற்குத் தண்ணுமையில் தாளத்தாராமல் எழுப்புவார்களாகவெனக் கண்ட சுற்றந்தார் ||கூறினார். எ - து.

பொதுவன் தோளிற் கு அவன் தோள் நிகர் ஒக்குமென்று பாராட்டி. இனிப் பொதுவனோடே மென்றோளையுடைய முறுவலானையும் பாராட்டி யென்றலும் ஒன்று. இதுவும் சிறப்பில்லா ஆசுரமாகிய கைக்கிளை. “பாங்க னிமித்தம் பன்னிரண் டென்ப”(உ)என்றதனான் ஆசுரத்திற்கும் பாங்கி நிமித்த மாயினான்.

இதனால், இருவாக்கும் x நினைதல் பிறந்தது.

+ இஃது “ஆசிரிய மருங்கினும் வெண்பாமருங்கினும், மூவகையடியு முண் னுதலிலவே” என்னும்(௩)குத்திரத்திற் கொண்ட நாற்சீரடி. ** முடுகியலோடு தொடர்ந்த “தகைவகைமிசைமிசை”; “கொலைலி††சிலைசெறி”என்னும்வெண்

க. “ஆயர்களுக்குத் துவராடையுடை கூறப்படுதலை; (அ) “தருந்துவ ராடையை” கலி. ௧௦௮: ௧௦. (ஆ) “செந்துவ ராடையாயர்” கீவக. ௪௮௩. (இ) “அலங்கு செந்துவ ராடையர்” பாங். (௧௦) கஞ்சனைக் கொன்ற. சு. என்பவற்றாலும் அறிக.

உ. தோல். கள. கு. கங்.

ங. தோல். செய். கு. சுஎ. இச்சுத்திரவுரையிலும் தகைவகை மிசைமிசைப் .....சென்றார் பலர் என்னும் பகுதியை நாற் சீரடி முடுகியலோ டொன்றாய் வந்த வெண்பாவுக்கும், “மலர்மலி புகவெழ ..... வருத்தினான் மன்றவவ் வேறு” என்னும் பகுதியை அறுசீரடி முடுகிய லோடொன்றாய் வந்த வெண்பாவுக்கும், மேற்கோள் காட்டினர் நச்.

(பிரதிபேதம்) * மாமணி, † முறுவலாய்மென்றோள், பாராட்டிச், † குரவைக் கூத்தினுள்ளே பொதுவன்றோளையும், ||கூறினார். விளங்கியகண்ணியையும், ...ஆடையினையு முடையபொதுவனென்க. பொதுவன் தோளிற் கு, † பாங்கினிமித்தம், x நினைத் தல்பிறந்தது; + இது ஆசிரிய. ** முடுகியலுந் தொடர்ந்த, †† நிலைசெறி.

பாக்களும் “மலர்மலி புகலெழ * வலர்மலிர் மணிபுரை நிமிர்தோள் பிணைஇ”
என அறுசீரடி முடுகியலோடு தொடர்ந்த வெண்பாவும் இருசீர்ச்சின்னமும்
பெற்றுக் கல்வெண்பாவுறுப்பில் வேறுபட்டு வந்த (க)கொச்சக்கல். (உ)

(க0நூ.) மெல்லினர்க் கொன்றையு மென்மலர்க் காயாவும்

புல்லிலை வெட்சியும் பிடவுந் தளவுந்

குல்லையுந் குருந்துங் கோடலும் பாங்கருந்

கல்லவுந் கடத்தவுந் கமழ்கண்ணி மலைத்தனர்

நூ பல்லான் பொதுவர் கதழ்விடை கோட்காண்மார்

முல்லை முகையு முருந்து நிரைத்தன்ன

பல்லர் பெருமழைக் கண்ணர் மடஞ்சேர்ந்த

சொல்லர் சுடருந் கனங்குழைக் காதினர்

நல்லவர் கொண்டார் மிடை ;

க0 அவர்மிடைகொள ;

மணிவரை மருங்கி னருவி போல

வணிவரம் பறுத்த வெண்காற் காரியு

மீன்பூத் தவிர்வரு மந்திவான் விசும்புபோல்

வான்பொறி பரந்த புள்ளி வெள்ளையுந்

கநூ கொலைவன் சூடிய குழவித் திங்கள்போல்

வளையுபு மலிந்த கோடணி சேயும்

பொருமுரண் முன்பிற் புகலேறு பலபெய்

தரிமாவும் பரிமாவுந் களிற்றுந் கராமும்

பெருமலை விடரகத் தொருங்குடன் குழீஇப்

க. இச்செய்யுளை அம்போதரங்கொருபோகென்று கூறி, “கண்ணகன்.....
.....ளின்னு” இது தரவு. “ஒஓஇவள்.....தகைத்து” இவை
கொச்சகம். “தகைவகை.....மேல்” இவை அராகம். “எழுந்தது
.....பலர்” இவை சிற்றெண். “அவருள்.....வேறு” இது
முடுகியலடிவந்த கொச்சகம். “எறெவ்வம்.....சாந்திவார்”
இவையுந் கொச்சகம். “ஆங்கு” தனிச்சொல். “தண்ணுமை
.....துரை” இது சரிதகம்.” என்று பிரித்துக்காட்டி,
தரவு, கொச்சகம், அராகம், சிற்றெண், சரிதகமென்னும் ஐந்துறுப்
பும் முறையானே வருதலின்றிச் சில மீள வந்தன என்பர்.
இளம்பூரணர்; தோல். செய். சூ. கசூ. ‘எருத்தே கொச்சகம்’.

(பிரதிபேதம்)* அலர்மலி மணிபுரை நிமிர்தோள் மிணடுமென அறுசீரடி.

- ௨௦ பந்மழை யாடும் வரையகம் போலும்
கொடிநறை சூழ்ந்த தொழுஉ ;
- ௨௨ தொழுவினும், புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைத்
தெரிபு தெரிபு சூத்தின வேறு ;
- ௨௪ ஏற்றின், அரிபரி பறுப்பன சுற்றி
பெரிதிகழ் கணிச்சியோன் சூடிய பிறைக்க
ணுருவ மாலை போலக்
குருதிக் கோட்டொடு சூடர் வலந்தன ;
- ௨௮ கோட்டொடு சுற்றிக் சூடர்வலந்த வேற்றின்முன்
முடிநின் றக்குடர் வாங்குவான் பீடுகாண்
செந்நூற் கழியொருவன் கைப்பற்ற வந்நூலை
முந்நூலாக் கொள்வானும் போன்ம் ;
- ௩௨ இசூளை யிஃதொன்று கண்டை யிஃதொத்தன்
கோட்டினத் தாயர் மகனன்றே மீட்டொரான்
போர்புக லேற்றுப் பிணரொருத்திற் றத்துபு
தார்போற் றழீஇ யவன் ;
- ௩௬ இசூளை யிஃதொன்று கண்டை யிஃதொத்தன்
கோவினத் தாயர் மகனன்றே யோவான்
மறையேற்றின் மேலிருந் தாடித் துறையம்பி
யூர்வான்போற் றேன்று மவன் ;
- ௪௦ தொழீஇஇ, காற்றுப்போல் வந்த கதழ்விடைக்காரியை
யூற்றுக் களத்தே யடங்கக்கொண் டட்டதன்
மேற்றேன்றி நின்ற பொதுவன் றகைகண்டை
யேற்றெருமை நெஞ்சம் வடிம்பி னிடந்திட்டுச்
சீற்றமோ டாருயிர் கொண்டரான் நின்னன்கொல்
கூற்றென வுட்குற்றென் னெஞ்சு ;
- ௪௬ இசூளை யிஃதொன்று கண்டை யிஃதொத்தன்
புல்லினத் தாயர் மகனன்றே புள்ளி
வெறுத்த வயவெள்ளேற் றம்புடைத் திங்கண்
மறுப்போற் பொருந்தி யவன் ;

- ௩௦ ஓவா வேகமோ இருத்துத்தன் மேற்சென்ற
சேளச் செவிமுதற் கொண்டு பெயர்த்தொற்றுங்
காயாம் பூங்கண்ணிப் பொதுவன் றகைகண்டை
மேவார் விடுத்தந்த கூந்தற் குதிரையை
வாய்ப்புத் திட்டுப் புடைத்தனான் நின்னன்கொன்
மாயோனென் றுட்குற்றென் னெஞ்சு ;
- ௩௧ ஆங்கு, இரும்புலித் தொழுதியும் பெருங்களிற் றினமு
மாறுமா றுழக்கியாங் குழக்கிப் பொதுவரு
மேறுகொண் டொருங்குதொழுஉ விட்டனர் விட்டாங்கே
மயிலெருத் துறழணி மணிரிலத்துப் பிறழப்
பயிலிதழ் மலருண்கண்
மாதர் மகளிரு மைந்தரு மைந்துற்றுத்
தாதெரு மன்றத் தயர்வர் தழுஉ ;
- ௩௩ கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வாணை மறுமையும்
புல்லாளே யாய மகள் ;
- ௩௪ அஞ்சார் கொலையேறு கொள்பவ ரல்லதை
நெஞ்சிலார் தோய்தற் கரிய வுயிர்துறந்து
நைவாரா வாயமக டோள் ;
- ௩௫ வளியா வறியா வுயிர்காவல் கொண்டு
நளிவாய் மருப்பஞ்சு நெஞ்சினார் தோய்தற்
கெளியவோ வாயமக டோள் ;
- ௩௬ விலைவேண்டா ரெம்மினத் தாயர் மகளிர்
கொலையேற்றுக் கோட்டிடைத் தாம்வீழ்வார் மாப்பின்
முலையிடைப் போலப் புகின் ;
- ௩௭ ஆங்கு;
குரவை தழீஇயா மரபுளி பாடித்
தேயா விழுப்புசுழ்த் தெய்வம் பரவுது
மாசில்வான் முந்நீர்ப் பரந்த தொன்னில
மாளுந் கிழமையொடு புணர்ந்த
வெங்கோ வாழியரிம் மலர்தலை யுலகே.

*இஃது ஆயர் ஏறுதழவிநின்றமையைத் +தோழி தலைவிக்குத் தனித் தனியே காட்டிப் பின்னர் அவர் ஏறுதழவிவிட்டுக் தூவையாடுகின்றமையுங் கூறி ஆண்டு யாழஞ்சேன்று நினை ஏறுதழவிக் +கோடந்த நிழ்கின்ற தலைவன் கேட்டு ஏறுதழவிக்கோள்ஔமாறு நமக்குச் சுற்றத்தார் கூறிக் கிடக்கின்ற முறைமையைப் பாட்டிலே தோன்றப் பாடிக் தூவையாடி வழிவாழ்கவேன்று தெய்வம்பராவுதும்; நீயும் அங்ஙனம் பாடுதற்குப் போதுவாயாகவேனக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)மெல்லினர்க் (உ)கொன்றையு மென்மலர்க் காயாவும்

புல்லிலை வெட்சியும்(ஈ)பிடவுந் தளவுந்

குல்லையுந் ||குருந்துந் (ச)கோடலும் (ஊ)பாங்கருந்

கல்லவுந் கடத்தவுந் கமழ்கண்ணி மலைத்தனர்

ஊ பல்லான் +பொதுவர் கதழ்விடை கோட்காண்மார்

(ஈ)முல்லை முகையு முருந்து நிரைத்தன்ன

பல்லர் பெருமழைக் கண்ணர் மடஞ்சேர்ந்த

க. தரவு ஈற்றடி குறைந்து வருதலையு முடைத்தென்பதற்கு “மெல் லினர்க்.....மிடை” என்பது மேற்.தொல். செய். சூ. ககசு. நச்.

உ. “அவிழ்தளவி னகன்றேன்றி, நகுமுல்லை யுருதேறுவீப், பொற் கொன்றை மணிக்காயா, நற்புறவி னடைமுனையின் ” பொருந். ககசு - உ0உ. என்பதனாலும் முல்லைநிலத்துவாழ்வார் பலமலர் குடி மியல்பினர் என்பது அறியலாகும்.

ஈ. “பிடவுந் தளவுந்” தொல். உயிர்மயங்கு. சூ. உஎ.

ச. இந்துந் பக்கம் சுகசு: சு-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ஊ. (அ) “பாங்கரு, முல்லையுந் தாய பாட்டங்கால்” (கலி. ககசு: ஈ - ச.) என்பதனால் பாங்கர், ஒரு பூங்கொடியென்று தோற்றுகிறது. (ஆ) “வண்டு பாடி பாங்கரோடு” சூளா. சீயவதைப். உகசு. (இ) “குருந்து பொற் கூவீளம் குல்லை பாங்கரும்” காஞ்சீபி. கழுவாய்ப். கடுந். (ஈ) “வகுள னெமையரை பாங்கர்” திருவானைக்காப். சம்புமுனி. க. (உ) “சூத நாகம்வழை பாங்கர் குருந்து” விநாயக. கெசானனர் திருவவ. ஊசு. என இது பயின் றுவருதலும்காண்க. பாங்கரென்பதை ஓமையென்பாருமுள். அஃது ஒரு மாமென்று தெரிகிறது.

(அ) “முல்லை முகையு முருந்து நிரைத்தன்ன, பல்லும்” கலி. க0அ: கடு-கசு. (ஆ) “முருந்தொடு முல்லைசாய்த்த முகிழ்நகை யாயர்மாதர்” பாக. (ச0) வேய்ங்கூழல். கசு. (இ) “முல்லையு முருந்து நிரைத்தன்ன

(பிரதிபேதம்) * இதுஆயர், + தோழியொரு தலைவிக்கு, † கொண்டற்கு, || குருந்துகோட லும், + பொதுவாததழ் விடைக்கோட்காண் குவார்.

சொல்லர் சடருங் (க)கனங்குழைக் காதினர்
நல்லவர் கொண்டார் மிடை

எ - து: பலபசுவையுடைய பொதுவர் கல்விடத்தனவுங் காட்டிடத்தனவு
மாகிய மெல்லியகொத்தினையுடைய (உ)கொன்றைப்பூவாலும் மெல்லியமலரை
யுடைய காயாம்பூவாலும் புல்லியஇலைபையுடைய வெட்சிப்பூவாலும் பிடவம்
பூவாலும் முல்லைப்பூவாலும் (௩) கஞ்சங்குல்லைப் பூவாலும் குருந்தம்பூவாலும்
கோடற்பூவாலும் *பாங்கர்ப்பூவாலுஞ்செய்த கமழுங்கண்ணியைச் சூழனராய்
விரைந்த ஏற்றைத்தழுவுதலைக்காணவேண்டிமுல்லைமுடியும் (ச)பீலிமுருந்து
நிரைத்தாலொத்த பல்லினையுடையராய்ப் பெரிய, குளிர்ச்சியையுடைத்தாகிய
கண்ணினையுடையராய் மடப்பம் பொருந்தின சொல்லினையுடையராய் விளங்
கும் பொன்றாச்செய்த மகரக்குழையையணிந்த காதினராய் ஆயர்மகளிர்
வந்து பரணைக் கைக்கொண்டார். எ - று,

மிடை - பரண்.

க0 அவர்மிடைகொள,

(ந)மணிவரை மருங்கி னருவி போல
வணிவரம் பறுத்த வெண்காற் காரியு
மீன்பூத் தவிர்வரு மந்திவான் விசம்புபோல்
வான்பொறி பரந்த புள்ளி வெள்ளையுங்

போன்று.....நகைக்குமென் னகையாள்” கீறு. நுபுல்வத்துக்.
தசைக்கட்டியை. உ௩.

க. இந்நூற்பக்கம் ௪0௨: க-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. (அ) “மன்றலங் கொன்றை மலர்மலைந்து ஃஃஃஃ, என்று திரியு மிடை
மகனே” எனவும், (ஆ) “மணிரிரை யோம்பி நேரும் வல்விடை
தழுவித்தோய்ந்த, வணிரிரை மகளிர் கூந்த லலங்கலங் கொன்றை
குட்டிப், பிணிதபு மாயர்செய்கை” எனவும், (இ) “வென்றி மழவிடை
யூர்ந்தாற் குரியனிக், கொன்றையம் பூங்குழ லாள்” எனவும் வருஞ்
செய்யுட்களை நோக்குக.

௩. கஞ்சங் குல்லை - கஞ்சா; இச்சொல், கஞ்சம், குல்லையென இரண்
டாகவும் கொள்ளப்படும்.

௪. பீலிமுருந்து - மயிலிறகின் அடி.

௫. (அ) “மணிவரை யிழிதரு மணிகிள ரருவி” - தொல். செய். கு. ௪௮.
பேர். மேற்கோள். (ஆ) மணிவரை யென்பதற்கு, இங்கே எழுதியிருக்
கும் பொருளோடு “மணிதிகழ் விறன்மலை” (கலி. ௨0: ௫) என்பதும்
இந்நூற் பக்கம் உசசு: ௪ - ஆம் குறிப்பில் பொருந்துவனவும் ஒப்பு
நோக்கற்பாலன.

பிரதிபேதம்) * பாங்கர்ப்பூவாலும்.

௧௫ (௧)கொலைவன் சூடிய (உ)குழவித் திங்கள்போல்
 *வனையுபு மலிந்த கோடணி சேயும்
 பொருமுரண் முன்பிற் (௩) புகலேறு பலபெய்
 தரிமாவும் பரிமாவும் களிற்றுங் கராமும்
 (௪)பெருமலை விடரகத் தொருங்குடன் குழீஇய்
 ௨௦ (௫)படு(௬)மழை யாடும் வரையகம் போலும்
 கொடிநறை சூழ்ந்த தொழுஉ

எ-து: அவர் தத்தம்மிடைையைக் கைக்கொள்ள ஆயர்(௭)மணிகளையுடைய
 (௮)மலையிடத்தினின்றும் வீழ்கின்ற அருவிகள்போல அழகினது எல்லையைப்

௧. “எற்றவல னுயரிய வெரிமரு ளவீர்சடை, மாற்றருங் கணிச்சி மணி
 மிடற்றேனும்..... ..நால்வ ருள்ளங், கூற்றெத் தீயே மாற்றருங்
 சீற்றம்” புறம். ௫௪: ௧- ௧௧. என்புழி ‘மணிமிடற்றேனைக் கூற்றமென்
 றது அழித்தற்றெழுழிலுடைமையான்’ என்னும்விசேடவுரைப் பொரு
 ளாட்சியும், “கொலைவன் யார்கொலோ கொலைவன்மற்றிவன்” புறம்.
 ௧௫௨: ௮. “கொலைவனல்லையோ கொற்றவ னாயினே” மணி. ௨௫.
 ௧௭௪. என்னும் சொல்லாட்சியும் ஈண்டு அறிதற் பாலன.

௨. குழவி யென்பது சூத்திரத்துக் கூறப்படாத பிறிதின்மேலும் வரு
 மென்பதற்கு, “குழவித் திங்கள்” என்பது மேற்கோள்; தோல். மர.
 சூ. ௨௪. பேர்; மயிலைநாதர் குழவியென்பது மதிக்கும் உரித்தாய்வரு
 மரபிற்றென்று எழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலது; நன்.
 பொது. சூ. ௩௭.

௩. “போர்புக லேற்றுப் பிணரெருத்தில்” கலி. ௧௦௩: ௩௪.

௪. (அ) “பெருமலை விடரகத்து” (ஆ) “பெருமலை விடரகத் தருமிசை”
 புறம். ௩௭: ௪; ௧௧: ௮.

௫. படுதல் என்பது பெய்தல் என்னும் பொருளில் வருதல், (அ)
 “படுமழை யடுக்கத்த” (ஆ) “பாடுபெயல்” கலி. ௪௮: ௪; ௧௦: ௬.
 என்பவற்றாலும் ‘பாட்டம்’ என இருவகைவழக்கினும்வழங்கும் சொல்
 லாலும் அறியலாகும்.

௬. “ஊர்பெழு கிளர்புளர் புயர்மங்குலி னறைபொங்க” கலி. ௧௦௫: ௨௫.
 எ- மணிவரை என்பதற்கு நீலமணி போன்றமலை யெனப் பொருள்
 கொள்ளினும் பொருந்தும்.

௭. (அ) “அயமிழி யருவிய வணிமலை” (ஆ) “இலங்குதா ழருவியோ
 டணிகொண்ட நின்மலை” (இ) “ஆமிழி யணிமலை” (ஈ) “அயனத்தி
 யணிபுற வருவியார்த் திழிதரும், பயமழை தலைஇய பாடுசால் விறல்
 (பிரதிபேதம்) * வண்புமலிந்த.

*போக்கின வெள்ளிய கால்களையுடைய காரியாகிய எற்றினையும் மீன் பொலிவு பெற்று விளங்குதல்வரும் அந்திக்காலத்து மேகத்தையுடைய சிவந்த ஆகாயம்போலே அழகிய ஒளிபரந்த புள்ளிகள் வெள்ளையாயிருக்கின்ற சிவந்த ஏற்றையும் கொலைத் தொழிலையுடைய இறைவன் குடிய இனையதாகிய திங்களைப்போல விளைந்து நிறைந்த கொம்பை அணிந்த சிவந்த ஏற்றையும் பொருகின்ற மாறுபாட்டினையும் வலியினையுமுடைய கொண்டாடுகின்ற பிற ஏறுகள் பலவற்றையும் தொழுவினுள்ளே விடுகையினாலே ஒழுங்குபட்ட புகைகுழந்த அத்தொழு, சிங்கமாகிய மாவும் சூதிரையாகிய மாவும் களிறு களும் (க)முதலையிலொருசாதியாகிய கராமும் பெரிய மலையின் முழையிடத்திலே சேரத் திரளப்பட்டுப் பெய்கின்ற மழை ஒருங்குதிரியும் மலையிடத்தை யொக்கும். எ - று.

உஉ தொழுவினுள், (உ)புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைத்
(ஊ)தெரிபு தெரிபு குத்தின வேறு

எ - று: அத்தொழுவினுள்ளே அவ்வேறுகளைத் தழுவுதற்கு விரும்பி விரும்பிக் குத்தித் பொதுவரைத் தெரிந்து தெரிந்து அவ்வேறுகள் குத்தின. எ - று.

உச ஏற்றின், (ச)அரிபரி பறுப்பன சுற்றி
யெரிதிகழ் கணிச்சியோன் சூடிய பிறைக்க

வெற்ப" (கலி. சுக: கூ. உடு; சஅ: க; டு: சு - எ.) என்பவற்றால் மலையை அருவி அழகுறுத்துவதாகக் கூறுதல் அறியப்படும்.

க. (அ) "ஒடுங்கிருங் குட்டத் தருஞ்சுழி வழங்குங், கொடுத்தான்முதலையு மிடங்கருங் கராமும்" (குறிஞ்சி. உடுச - உடுஎ.) என்பதனால், கராம் முதலைச்சாதி விசேடமென்பது அறியலாகும்.

உ. "எழுசீ ரடியே முடுகிய னைடக்கும்" என்பதன் பின்னுள்ள 'முடுகியல் வரையார் முதலீ ரடிக்கும்' என்னும் (தொல். செய். சுசு) சூத்திரத்தி னுரையில் முதலீரடிக்குமென்ற வும்மை எச்சவும்மை யாதலால், நாற் சீரடியும் இத்துணைப் பயிலாது முடுகுமென்று கூறி, "புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைத், தெரிபு தெரிபு குத்தின வேறு" என்பதை மேற்கோள் காட்டுவர். பேர்.

ஊ. 'செய்பு' என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் தன் வினைமுதல் வினை கொண்டு முடிந்ததற்கு, "தெரிபுதெரிபு குத்தினவேறு" என்பது மேற் கோள்; நன்.வினை. சூ. உடு. மயிலை. விருத்தி: இரா. இ-வி. சூ. உசசு.

சு. கலிப்பாவுறுப்பில் முதலடி முடுகியலாயும் முதலடியும் மூன்றாமடியும் முச்சீராயும் வந்ததற்கு, "அரிபரிபு.....குடர்வலந்தன" என்பது மேற்கோள்; தொல். செய். சூ. ௭௦. டுச்.

(பிரதிபேதம்) * பேரக்கினவொள்ளிய. † மாறுபாட்டினையுமுடைய.

ணுருவ மாலை போலக்

குருதிக் கோட்டொடு குடர் வலந்தன

எ-து: அவை குத்தின்பொழுது, எரி சுற்றிவிளங்குகின்ற (க) கணிச்சிப் படையையுடைய இறைவன்குடிய (உ) பிறையிடத்துக்கிடந்த (ங) சிவந்த நிறத்தையுடைய *மாலையோலப் பகையான ஏறுகளை விரும்பிப் போக்குவன வாகிய ஏற்றினங்களின் குருதிதோய்ந்த கொம்புகளுடனே குடர்கள் சுற்றிப் பிணித்தன. எ - று.

உஅ †கோட்டொடு சுற்றிக் குடர்வலந்த வேற்றின்முன்

முடிநின் (ச)றக்குடர் வாங்குவான் பீடுகாண்

(ரு)செந்நூற் கழியொருவன் கைப்பற்ற (ஊ)வந்நூலை

||முந்நூலாக் கொள்வானும் போனம்

எ - து: அங்ஙனம் கொம்புகளோடே சுற்றிக் குடர்கள் பிணித்த ஏற்றின் முன்னே நின்று ஆடி அக்குடரை இரண்டுகையாலும் வாங்கி வயிற்றிலே

க, கணிச்சியென்பது மழுவின் வேரூயதொரு படைக்கலத்துக்கும் பெய ராயினும் 'எரிதிகழ்' என்னும் அடைமொழியை நோக்க இங்கே மழு வென்னும் பொருளில் வந்ததென்றே தோற்றுகிறது.

உ. இச்செய்யுள் கரு - கசு. அடிகளிலும் ஏற்றின் கொம்புக்குப் பிறை உவமையாய் வந்திருத்தல் காண்க.

ங: "கணவிர மாலையைக் கொண்டுள்ள, நிணநீடு பெருங்குடர் கையகத் தேந்தி" மணி: ரு: சஅ-சக.

ச. "மாயா தவர்தலை வாவரக் காவட மாமதுரை, மாயா தவரண்டர் வந் தடைந் தான்மழு வாளிபிர, மாயா தவர்செய்வர் முந்நூல்செந் நூல் கொண்ட வண்ணமொப்ப, மாயா தவரத் தலைக்குடல் கோத்ததுன் வாணகமே" திருவாங்கந். அஎ.

ரு. லகரத்திரிந்த னகரத்தின்முன் மகரம் தன்மாத்திரையிற் குறைந்து வருமென்பதற்கு, "செந்நூற்கழி.....போனம்" என்பது மேற் கோள்; ரு - வி. சூ. உஉ.

சு. செய்யுட்கண் போலுமென்னுஞ் சொல்லின் இறுதியில் னகாரம் மகாரம் வந்து ஈரொற்றுட னிலையாய் நிற்குமென்பதற்கு, "அந்நூலை முந்நூலாக் கொள்வானும் போனம்" என்பது மேற்கோள்; தோல். மொழி. சூ. கஅ. நச்.

(பிரதிபேதம்) * மாலையாறுபகையான, † ஏற்றினங்களினுடைய குருதி, ‡ கோட்டொடு, || முன்னூலாக் கொள்வானும்.

இகின்தவன், சிவந்த நூற்கழியை ஒருவன் இரண்டுகையிலும் கோத்துப் பிடித்திருக்க அந்தூலை மூன்று நூலாகக் கொள்கின்றவனையும் ஒக்கும்; இவனுடைய பெருமையைப் பாராயென்று தோழித்லைவிக்குக் காட்டினான். எ-து.

௩௨ (க) இசூளை யிஓதொன்று கண்டை (உ)யிஓதொத்தன்

கோட்டினத் *தாயர் மகனன்றே மீட்டொரான்

போர்புக லேற்றுப் பிணரெருத்திற் றத்துபு

தார்போற் றழீஇ யவன்

எ - து: போரைக்கொண்டாடுகின்ற எற்றினது † சர்ச்சரையையுடைய கழுத்திலே பாய்ந்து அதற்கு இட்ட மாலேபோலே அதனைத் தழுவின்வன் எருமைத்திரனையுடைய ஆயர்மகனல்லவோ? ஆதலான் இனி அதன்வலியை மீளப்பண்ணி அதனை நீங்கான்; இனையோளே! இஓதொரு வலியைப் பாராய்; இவனெருத்தன்காணென்று காட்டினான். எ - து.

இவனெருத்தனென்றது, † வியந்தது.

௩௩ (௩) இசூளை யிஓதொன்று கண்டை யிஓதொத்தன்

கோவினத் தாயர் மகனன்றே யோவான்

மறையேற்றின் மேலிருந்தாடித் துறை(சு)யம்பி

பூர்வான்போற் றேன்று மவன்

எ-து: (௩) மறுவினையுடைய ஏற்றின்மேலேயிருந்து ஆடிவிட்டுப் பின்னர் நீர்த்துறையிடத்துத் தெப்பத்தின்மேற் கிடந்து அதனைத் தள்ளுகின்றவனைப்

க. “தையலோ டின்னன பெண்பாற் பெயரே” என்பழி, இன்னன வெண்பதனலே இருளை பெண்பது உயர்திணைப் பெண்பாற் சொல் லென்று நன். பெயரி. சூ. ௨௦. மயிலை. விருத்தி. இரா. இ -வி. சூ. ௧௭௮. உரைகளிலும், தோழியை இருளை என்பது மலாடார் சொல் லென்று (நன். பெயரி. சூ. ௧௬) மயிலை. உரையிலும், சீதநாட்டார் சொல் லென்று விருத்தி. இரா. உரைகளிலும் காணப்படுபவை இங்கே அறி தற் பாலன.

௨. இந்நூற்பக்கம் ௩௮௬: ௩-ஆங் குறிப்புப்பார்க்க.

௩. இச்செய்யுளில் ௩௨, ௪௬-ஆம் அடிகளும் இப்படியே அமைந்துள்ளன.

௪. “தங்கார் பொதுவர் கடலுட் பரதவ, ரம்பியூர் தாங்கூர் தீர் ரேறு” கலி. ௧௦௬: ௨௨ - ௨௩.

௫. மறையென்பது மறுவென்னும் பொருளில் வருதல், “செவிமறை நேர்மின்னு நுண்பொறி வெள்ளை” (கலி. ௧௦௧: ௨௭) என்பழி ‘மறை’ என்பதற்கு எழுதியிருக்கும் உரைவிரலும் அறியலாகும்

(பிரதிபேதம்) * ஆய மகனென்றே வீட்டொரான். † சாசனையுடைய, ‡ வியந்த இருளை.

போலே தோன்றுகின்றவன் பசத்தினை யுடைய ஆயர்மகனல்லவோ ? ஆதலால், இவன் இந்நகனம் செலுத்துந் தொழிலை ஒழியான்; இனையோளே ! இஃதொரு வலியைப் பாராய்; இவனொருத்தன் காணென்று காட்டினான். எ - று.

ச0 *தொழீஇஇ

எ - து: காண்டற் றொழிலை யுடையவளே. எ-று.

இஃது “அளபெடை மிகு உ மிகரவிறுபெயர்”. (க),

(உ)காற்றுப்போல் வந்த தகதழ்விடைக் காரியை

பூற்றுக் களத்தே யடங்கக்கொண்டட்டதன்

மேற்றேன்றி நின்ற பொதுவன் றகைகண்டை

(ஈ)யேற்றெருமை நெஞ்சம் வடிம்பி னிடந்திட்டிச்

க. தோல் விளி. சூ. அ. இச்சூத்திர வுரையில் ‘இவ்வளபெடைப் பெயர் விளியேற்கும்போது தன்னியல்பு மாத்திரையின் மிக்கு நான்கும் ஐந்தும் மாத்திரைபெற்று நிற்கும்; என்றது முகர வீகாரத்தின் பின் இரண்டு இகரவுயிரும் மூன்று இகரவுயிரு மெழுதப்படவேண்டுமென்பதை’ என்றகூறுவர், சே. கல். நச். இச்சொல்லுக்குத் தொழில் செய்கின்றவளையெனப் பொருளும் எழுதுவர் நச்சினூர்க்கினியரும் இ-வி. உரையாசிரியரும். இ - வி சூ. உ௦௭. இச்சூத்திரத்தினுரையும் மேற்கோளும் எழுதுவோராலும் அவற்றை ஊன்றிப்பாராது அச்சிடுவோராலும் எளிதின் உண்மையறிய இயலாதவாறிருக்கின்றன. இச்சூத்திர வுரையில் “தொழீஇ என்பது பெயர்; விளியு மஃதே யெனக்கொள்க. இஃதியல்பு. இயற்கைய வென்று பன்மை கூறிய வதனான், இவ்வளபெடை மூன்று மாத்திரையின் நிமிர்ந்து நிற்கு மென்பது கொள்ளப்படும். செயற்கையவென்றதனான் இவ்வளபெடைப்பெயர் எழுதும்வழி ஐந்தெழுத்திட்டும் எழுதுப” என்பர் கல்லாடர். எனைய உரைகள் அச்சிடப் பட்டுள்ளன. “தொழீஇஇ” கலி. ௧௦௪: கூஅ. “தொழீஇ யுடனுண்ணார்” சீறுபஞ்ச. ௩௮. என இச்சொல் பிறவிடத்து வருதலும் காண்க.

உ. “ஏற்று மருப்பு மிலங்கிழையாகத் திபமருப்புங், கூற்று மருப்பெழுங்கோலந்தந் தாட்கொரு கோடிசுரும், பாற்று மருப்பொலி தாரண்ணலார்முன் னணிந்து விட்டார், காற்று நெருப்புங் கலந்த தென் னைருங் காரிகைத்தே” அம்பிகா. ௨௫௭.

ஈ. (அ)எருமைச்சாதியின் ஆண் ஏறெனப்படுமென்பதற்கு “ஏற்றெருமை நெஞ்சம் வடிம்பி னிடந்திட்டி” என்பதுமேற்கோள்; தோல். மரபு. சூ. ௩௧. பேர். சூ. ௩௮. நச். (ஆ) இந்நூற்பக்கம் ௬௨௩: ச-ஆங்குறிப்புப் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * தொழிலீஇஇ (என்பது முன்பதிப்பு), † கழுவிடை.

சீற்றமோ டாருயிர் கொண்டனான் நின்னன்கொல்
கூற்றென வுட்கிற்றென் நெஞ்சு

எ. - து: ஏறுகிய எருமையையேறுகின்ற கூற்றுவுண்டைய நெஞ்சை (க). வடிம்பாலே பிளந்துபோகட்டுச் சினத்தோடே அரிய உயிரை வாங்கின அஞ்ஞான்றை, இறைவன் இத்தன்மையையுடையவன்கொலென்று கூறும் படியாகக் காற்றின் விசைபோல ஓடிவந்த விரைந்த ஏறுகிய காரியநனைப் பலரும்வந்து சேர்தலையுடைய களத்தே வலியடங்கத் தழுவி வருத்தி அதன்மேலே தோன்றிநின்ற பொதுவனது அழகைப் பாராய்; அதனைக் கண்டு என் நெஞ்சு உட்கிற்றுக்காணென்றான். எ - று.

சக இசுளை *யிஃதொன்று கண்டை யிஃதொத்தன்
(உ) புல்லினத் தாயர் மகனன்றே புள்ளி
வெறுத்த வயவெள்ளேற் றம்புடைத் திங்கண்
மறுப்போற் பொருந்தி யவன்

எ - து: மற்ரைப் புள்ளிகள் செறிந்த வலியையுடைய வெள்ளேற்றினது அழகையுடைய பக்கத்தே திங்களிற் கிடக்கின்ற மறுப்போலே பொருந்திக் கிடந்தவன் ஆட்டினத்தையுடைய ஆயர்மகனல்லவோ? ஆதலால் இவ நெருத்தன்காண்; இளையோனே! † இஃதொரு வலியைப் பாராயெனக் காட்டினான். எ - று.

ரு0 ஓவா வேகமோ டிருத்துத்தன் மேற்சென்ற
||சேஎச் செவிமுதற் கொண்டு பெயர்த்தொற்றுங்
(ந) காயாம்பூங்க கண்ணிப் பொதுவன் றகைகண்டை
மேவார் விடுத்தந்த(ச) கூந்தற் குதிரையை

- க. வடிம்பு - கால் விளிம்பு; (அ) "மா வுடற்றிய வடிம்பு;" (ஆ) கமொ கடைஇய விபெரி வடிம்பின்" (இ) "ஆழி வடிம்பலம்ப நின்றனும்" (ஈ) "வேலைவடிம்பலம்ப நின்றனும்" (உ) "கடல்வடிம்பலம்ப நின்ற கைதவன்" என வருவனநோக்குக.
- உ. (அ) "புல்லினத் தார்க்கும்" (ஆ) "புல்லினத் தாயர் மகளிரோடு" (இ) "புல்லினத் தாயர் மகனென்" (ஈ) "புல்லினத் தாயனை" கலி, க0எ: உ; கக: டு; ககந: எ, அ.
- ந. "காயாம்பூங்க கண்ணிக் கருந்துவ ராடையை" கலி, க0அ: க0.
- ச. "கூந்த லென்னும் பெயரோடு கூந்த, லெரிசினங் கொன்றேயும்" (பரி. ந: நக-நஉ.) என்பதும் 'கூந்தன்மூ என்றுகண்டார்சொல்லும் வடிவொடு வந்த கேசியது கனல்கின்ற சினத்தை யழித்தோய்; (பிரதிபேதம்) *இஃதொன்று, †வலியையுடையவெற்றினதழகை, ‡இஃதொரு.||சேஎசெவி.

வாய்ப்புத் திட்டுப் புடைத்தநான் * நின்னன்கொன்
மாயோனென்றுட்கிறென் னெஞ்சு

எ - து: கஞ்சன்முதலியோர் வரவிட்ட கழுத்தின்மயிரினையுடைய குதிரையை வாயைப் பிளந்துபோகட்டுக் கையால் † அடித்த அஞ்ஞான்றைக் கண்ணன் இத்தன்மையன்கொல்லென்று கூறும்படியாக ஒழியாத கோபத் தோடே வெவ்விதாய்த் தன்மேலே சென்ற சிவந்த ஏற்றைச் செவியடியிற் கொம்புகளைப் பிடித்துக்கொண்டு அதன்வலியை மீட்டுத் தழுவும், காயாம் பூவாற் செய்த கண்ணியையுடைய பொதுவன் அழகைப்பாராய்; ‡அவனைக் கண்டு என்னெஞ்சு உட்கிற்றுக்கொணென்றான். எ - து.

௫௬ ஆங்கு, (௧)இரும்புலித் தொழுதியும் (௨)பெருங்களிற் நினமு
மாறுமாறு முழக்கியாங் குழக்கிப் பொதுவரு
மேறுகொண் டொருங்குதொழூஉ விட்டனர் விட்டாங்கே
மயிலெருத் துறழணி மணிநிலத்துப் பிறழப்
பயிலிதழ் மலருண்கண்
மாதர் மகளிரு மைந்தரு மைந்துற்றுத்
(௩)தாதெரு மன்றத் தயர்வர் (௪)தழூஉ
௬௩ (௫)கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வாளை மறுமையும்
புல்லாளே ||பாய மகள்

கூந்தலையுடைய மாவைக் கூந்தலென்றும் பெயரினையுடையவடிவைப் பெயரென்றுக்கூறினார்; ஆகுபெயரான். கேசி-குதிரையாய்வந்துபொரு தானே ரசரன், இப்பெயர் கேசமென்னும் வடமொழி முதனிலையாக முடிந்தமையின் அதன்பொருண்மைபற்றிக் கூந்தலென்றார்' என்னும் அதனுரையும்; "கூந்தன்மா கொன்று குடமாடிக் கோவலனாய்" (முத்தொள்.) "கூந்தல்வாய் கீண்டாளை" (நாலாயிரம் இயற்பா. ௨-ஆம் திருவந்தாதி. ௬௩.) என்பவைகளும் ஈண்டு அறிதற் பாலன.

௧. சிறுத்தைப்புலியும் உண்மையின்வேங்கைப்புலியை இரும்புலியென்றார்.
௨. பன்றியும் களிநெண்ப்படுமாதலின் யானையைப் பெருங்களிநென்றார்.
௩. "தாதெருமன் றத்தாடுங் குரவையோ தகவுடைத்தே" சீலப். ௧௭.
௪. 'மாயவன் மன்'
௫. "தழூஉப் பிணையூஉ, மன்றுதொறு நின்ற குரவை" மது. ௬௧௪-௬௧௫. என்பவாதலால், குரவைக்குத் தழூஉவென்று ஒரு பெயரிட்டார்.
௬. "கொல்லேற்று.....ஆயமகள்"; "வளியா வறியா.....ஆய மகடோள்" என்னும் பகுதிகள் ஏறுதழுவினாற்கு உரியளிவளெனவந்த கைக்கிளைகட்கு மேற்கோள்; தோல். அகத். ௫. ௧௩. ௩௪.

(பிரதிபேதம்) * இன்னகொன், † அடித்தவன்மைஞான்றை, ‡ அதனை, || ஆயர்மகள்.

௬௫ அஞ்சார் கொலையேறு கொள்பவ ரல்லதை
நெஞ்சிலார் தோய்தற் கரிய வுயிர் துறந்து
நைவாரா வாயமக டோள்

௬௮ வ்ளியா வறியா வுயிர்காவல் கொண்டு
நளிவாய் மருப்பஞ்ச நெஞ்சினூர் தோய்தற்
கெளியவோ வாயமக டோள்

௭௧ விலைவேண்டா ரெம்மினத் தாயர் மகழிர்
கொலையேற்றுக் கோட்டிடைத் தாம்வீழ்வார் மார்பின்
முலையிடைப் போலப் புகின்

௭௪ ஆங்கு

(க) குரவை தழீஇயா மரபுளி பாடித்
†தேயா(உ) விழுப்புக்கழ்த் தெய்வம் பரவுது
மாசில்வான் முந்நீர் பரந்த தொன்னில
மாளுந் கிழமையொடு புணர்ந்த
வெங்கோ வாழியரிம் மலர்தலை யுலகே.

௭ - து: அவ்விடத்தே அப்படிக்காட்டி (௩)மயிலினதுகழுத்தை மாறுபடு
கின்ற அணியப்பட்ட காயாம்பூவாற் செய்த கண்ணிகள் பவளம்போலும்
நிறத்தைபுடைய சிவந்தலிலத்தே மாறுபட்டுக்கிடக்கும் பொதுவரும் பெரிய
புலத்திரளும் பெரிய களிற்றத்திரளும் தம்முண் மாறுமாறாய்ப் பொருதாற்

௧. “முல்லை நிலத்துக் கோவலர், பல்லா பயன்றருதற்கு மாயோன்
ஆகுதியக்கும் ஆபல காக்கவெனக் குரவை தழீஇ மடைபல கொடுத்
தலின் ஆண்டு அவன் வெளிப்படுமென்றார்” (தொல். அகந். ௫.
௫. ௩௪.) என்பது ஈண்டு அறிதற் பாலது.
௨. (அ) “புகழொத் தீயே யிகழுந ரடுநனை” (ஆ) “புகழ்த் லற்றோர்க்கு
மாயோ னன்ன, வுரைசால் சிறப்பிற் புகழ்சான் மாற” புறம். ௫௬:
௧௩, ௫௭:௨-௩:(இ) உரைசால் சிறப்பி னெடியோன்” சீலப். ௨௨:௬௦.
௩. (அ) “கருநனைக் காயா கணமயி லவிழவும்” சிறுபாண். ௧௬௫. (ஆ)
“புல்லென் காயாப் பூக்கெழு பெருஞ்சின, மென்மயி லெருத்திற்
ரோன்றும்” துறுந். ௧௮௩. (இ) “கலவ மாமயி லெருத்திற் கடிமல
ரவிழ்ந்தன காயா” சீவக. ௧௫௫௮. எனவும், (ஈ) “பூவை மலர்புரை
யெருத்து மஞ்ஞை” காஞ்சீப். கழுவாய்பீ. ௧௮௫. (உ) “பறவாப்பூவை
(பிரதிபேதம்) * வேண்டாரெம்மினதாயர், † தொய்யாவிழுப்புக்கழ்.

போலப் பொருது ஏற்றைத் தழுவிக்கொண்டு சேரத் தொழுவை விட்டுப் போனார்; அவர் போன அப்பொழுதே நெருங்கிய இதழ்களையுடைய மலர்போலும் உண்கண்ணினையுடைய காதலையுடைய மகளிரும் அவர் கணவரும் வலியுற்றுத் தாதாகிய எருவையுடைய மன்றத்திலே குரவைக் கூத்தை ஆடுவார்கள்; ஆண்டு யாமுஞ் சென்று அக்குரவைக்கூத்தின் கண்ணே கூடிச் கொல்லுகின்ற ஏற்றினுடைய கோட்டிற்கு அஞ்சும் பொது வனை மறுபிறப்பினும் ஆயர்மகள் தழுவாளென்றும், ஆயர்மகள் தோள், அஞ்சாராய் உயிரைத் துறந்து கொலைத்தொழிலையுடைய ஏற்றைக்கொள்பவர் *செறியுமவையல்லது வருந்துதல்வந்து தழுவுதற்கு நெஞ்சில்லாதவர்கள் செறிதற்கரியவென்றும், உயிராவது ஒரு காற்றாக உணராதே அதனைக் காவல்கொண்டு †அத்தனுடனே ஒரு செறிவாயேற்றின் மருப்பினை அஞ்சும் நெஞ்சினையுடையார் செறிதற்கு ஆயர்மகளிருடைய தோள் எளியவாயிருக்குமோவென்றும், கொலைத் தொழிலையுடைய ஏற்றினது கொம்பினிடையிலே தாம்விரும்பும் மகளிருடைய மார்பின் முலையிடையிலே விழுமாறு போல வீழில், எம்முடைய இனத்தில் ஆயர் தத்தம் மகளிர்க்கு ‡முலைவிலை வேண்டாரென்றும், யாம் சுற்றத்தார்கூறும் முறைமையைப் பாடிச் குரவைக் ||கூத்தாடி அவ்விடத்துக் குற்றமில்லாத அழகையுடைய கடலிடத்தே பரந்து கிடக்கின்ற பழைய நிலக்கையாரும் உரிமையோடே பொருந்தின எம்முடைய பாண்டியன் இந்த அகன்ற இடத்தையுடைய உலகின்கண்ணே வாழ்வானாகவென்று அவ்விடத்துக் ÷கொடாத சீரிய புகழையுடைய தெய்வத்தைப் பரவுவேம்; நீயும் அங்ஙனம் பாடிதற்குப் போதுவாயாகவென்றான்.எறு.

“மரபுநிலைதிரியா”என்னும் (க)குத்திரத்து “விரவும்பொருளும் விரவும்” என்றதனால், குரவையாடல் ஏறுகோடற்கைக்கிளையுள் விராய்வருமென்றும் தெய்வத்தையன்றி அரசரை வாழ்த்திய வாழ்த்தும் விராய்வருமென்றும் †கூடலின் இங்ஙனன்கூறினார். இவ்விதி இவ்வாதே மேல் X வருவனவற்றிற்குக் கொள்க.

இதனால், தலைவிக்கு ** நினைதல் பிறந்தது.

இது “குட்ட மெருத்தடி††யுடைத்து மாசும்”(உ)என்பதனாற்குட்டம்பட்ட தரவும் ‘புரிப்புரிபு.....வேறு’ என இரண்டடி முடுகியலும், ‘அரிபரி

மலர்ந்தினைய பசியகழுத்து மயில்” உத்தூரகோச. தீர்த்தச்சிறப்பு. ௩௧ எனவும் வருவன இங்கே நோக்கற்பாலன.

க. தோல். அகத். கு. ௪௩. இச்சூத்திரத்தின் இவருரையில் இக்குறிப்பிலுள்ள செய்திகளோடு ‘விரவும் பொருள் விரவும்’ எனவே ஆய்ச்சியர் குரவைக்கூத் தல்லது வேட்டுவவரிக்குரிய வெறியாட்டு *விரவாதென்றுணர்க’ என்னுஞ் செய்தியும் காணப்படுகின்றது.

உ. தோல். செய். கு, ௧௧௬.

(பிரதிபேதம்)* செய்யுமதல்லது, † அத்தனுடனே, ‡ முலைவிலை வேண்டார், || கூத்தையாடியவ்விடத்து, ÷ கொடாத சீரிய, X கூறல்க்ங்னங் கூறினார், + வருவ வற்றிற்கும், ** நினைத்தல். †† உடைத்தமென்றதனால், குட்டம் தரவும்.

பறுப்பனசுற்றி' எனவும் 'உருவமாலேபோல' எனவும் முச்சீரான்வந்த சொற்
சீரடிபெற்ற கொச்சகமும், ஓரடியான்வந்த அம்போதரங்க்களும் *'பயிலிதழ்
மலருண்கண்' எனச் சொற்சீரடிபெற்ற கொச்சகமும் வந்து கலிவெண்பா
வுறுப்பின் வேறுபட்டு வந்த கொச்சகக்கலி. "முச்சீர் முரற்கையு ணிறை
யவு நிற்கும்" (க) என்பதனால் முச்சீரடியும் வந்தன. (௩)

(க0௪.) ம்லிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வெளவலின்

மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப்
புலியொடு வின்னீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை
வலியினுண் வணக்கிய வாடாச்சீர்த் தென்னவன்

கி நெல்லிசை நட்ட குடியொடு தோன்றிய

நல்லினைத் தாய ரொருங்குதொக் கெல்லாரும்

வானுற வோங்கிய வயங்கொளிர் பனைக்கொடிப்

பானிற வண்ணன்போற் பழிதீர்ந்த வெள்ளையும்

பொருமுரண் மேம்பட்ட பொலம்புனை புகழ்நேமித்

க0 திருமறு மார்பன்போற் றிறல்சான்ற காரிய

மிக்கொளிர் தாழ்சடை மேவரும் பிறைநுதன்

முக்கண்ணு னுருவேபோன் முரண்மிது குராலு

மாகடல் கலக்குற மாகெர்ன்ற மடங்காப்போர்

வேல்வல்லா னிறனைபோல் வெருவந்த சேயு மாங்கப்

க0 பொருவரும் பண்பி னவ்வையும் பிறவு

முருவப்பல் கொண்முகக் குழீஇயவை போலப்

புரிபு புரிபு புகுத்தனர் தொழுஉ ;

க0 அவ்வழி, முள்ளெயிற் றேள ரிவளைப் பெறுமிதோர்

வெள்ளேற் றெருத்தடங்கு வான் ;

உ0 ஒள்ளிழை, வாருறு கூந்தற் றுயில்பெறும் வைமருப்பிற்

காரி கதனஞ்சான் கொள்பவ னீரரி

வெருஉப்பினை மாணேக்கி னல்லாட் பெ

குருஉக்கட் கொலையேறு கொள்வாண்

க. தொல். செய். சூ. எ0.

(பிரதிபேதம்) * பயிலிதழ்மருண்கண்.

- வேயுறழ் மென்றோட் டியில்பெறும் வெந்துப்பிற்
 ௨௫ சேளய் சினனஞ்சான் சார்பவ நென்றும்
 கறைவனர் நல்லாரை யாயர் முறையினு
 ணண்மீன்வாய் சூழ்ந்த மகிபோன் மிடைமிசைப்
 பேணி நிறுத்தா ரணி ;
- ௨௬ அய்வழிப், பறையெழுந் திசைப்பப் பல்லவ ரார்ப்பக்
 குறையா மைந்தர் கோளெதி ரெடுத்த
 நறைவலஞ் செயவிடர் விறுத்தன வேறு;
- ௩௨ அவ்வேற்றின்,
 மேனிலை மிகலிகலின் மிடைகழி பிழிபு மேற்சென்று
 வேனுதி புரைவிற் றிறனுதி மருப்பின் மாறஞ்சான்
 பான்றி வெள்ளை யெருத்தத்துப் பாய்ந்தாளை
 நோனாது குத்து மிளங்காரித் தோற்றங்காண்
 பான்மதி சேர்ந்த வரவினைக் கோள்விடுக்கு
 நீன்ற வண்ணனும் போன்ம் ;
- ௩௬ இரிபெழு பதிர்பதிர் பிகந்துடன் பலர்நீங்க
 வரிபரி பிறுபிறுபு குடர்சோரக் குத்தித்தன்
 கோடழியக் கொண்டாளை யாட்டித் திரிபுழக்கும்
 வாடில் வெகுளி யெழிலேறு கண்டை யிஃதொன்று
 வெருவரு தூம மெடுப்ப வெகுண்டு
 திரிதருங் கொல்களிறும் போன்ம் ;
- ௪௫ தாளெழு துணியிணி யிசைதவிர் பின்றித் தலைச்சென்று
 தோள்வலி துணியிணி துறந்திறந் தெய்தி மெய்சாய்ந்து
 கோள்வழுக்கித் தன்முன்னர் வீழ்ந்தான்மேற் செல்லாது
 மீளும் புகரேற்றுத் தோற்றங்காண் மண்டமருள்
 லுள்ள செய்
 ஞானைக்கூத் தல்லான்ம் ;
 றுணர்க் என்னுஞ் செய்
 ௨. தோல். செய். சூ. ௧௧௬. சாரத்
 (பிரதிபேதம்) * செய்யுமதல்லது, † அத்துட்ப்ப
 யவ்விடத்து, ‡ கொடாத சீரிய,
 வற்றிற்கும், * * நினைத்தல். †† உடைத்து

௫௫ பாடேற்றுக் கொள்பவர் பாய்ந்துமே லூர்பவர்
கோடிடை துழைபவர் கோட்சாற்று பவரொடு
புரிபுமேற் சென்ற னூற்றுவர் மடங்க
வரிபுனை வல்வி லைவ ரட்ட
பொருகளம் போலுந் தொழுஉ ;

௬௦ தொழுவினுள் ; கொண்டவே நெல்லாம் புலம்புகத் தண்டாச்சீர்
வாங்கெழி னல்லாரு மைந்தரு மல்லலூ
ராங்க ணயர்வர் தழுஉ ;

௬௩ பாடுகம் வம்மின் பொதுவன் கொலையேற்றுக்
கோடு குறிசெய்த மார்பு ;

௬௫ நெற்றிச் சிவலை நிறையழித்தா னீண்மார்பிற்
செற்றார்கண் சாயயான் சாரா தமைகல்லேன்
பெற்றத்தார் கவ்வை யெடுப்ப வதுபெரி
துற்றீயா ளாயர் மகள் ;

௬௬ தொழீஇஇ, ஒருக்குநா மாடுங் குரவையு னாம்மை ம
யருக்கினன் போனோக்கி யல்லோப் செய்தல்
குருஉக்கட் கொலையேறு கொண்டேன்யா னென்னுந்
தருக்கன்றோ வாயர் மகள் ;

௭௩ நேரிழாய், கோளரி தாக நிறுத்த கொலையேற்றுக்
காரி கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவற்கே
யார்வுற் நெமர்கொடை நேர்ந்தா ரலரெடுத்த
ஔராரை யுச்சி மிதித்து ;

௭௭ ஆங்கு;

தொல்கதிர்த் திகிரியாற் பரவுது மொல்கா
வுருமுறழ் முரசிற் நென்னவற்
கொருமொழி கொள்கவில வுலகுட னெனவே.

இது “நாடகவழக்கினும்” என்னும் (க)குத்திநீத்துப் “பாடலுமை
யாத” என்றதனால் ஏறுதழுவியவாற்றைத் தோழி தலைவிக்குக் காட்டிக்

க. தோல், அகத்தூ. ௫௩. இக்குத்திரத்தின் இவருரையினும் இச்செய்யுள்
மேற்கோளாக இக்குறிப்பு, சிறிதுவேறுபாட்டோடுவிளக்கமாக உள்ளது.

கூறி, இத்தரவையுள் அவனைப் பாடுகும் வாவென்ற்து, அவள் உடம்பாட்
உலுள், தான் அலரச்சம் நீங்கினமையும் அவன் தன்னை வந்தீனமையும்
கூறிப் பாடி, பின்னர்த் தோழி நமர் அவந்த நீன்னைக்கோடைநேர்ந்தா
ரெனக்கூறியது.

இதன் பொருள்.

- (க்)மலிதிரை யூர்ந்துதன் (உ)மண்கடல் வெளவலின்
மெலினின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப்
(ஈ) *புளியொடு வின்னீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை
வலியினன் வணக்கிய (சு)வாடாச்சீர்த் (டு)தென்னவன்
நெல்லிசை நட்ட குடியொடு தோன்றிய
நல்லினத் தாய ரொருங்குதொக் கெல்லாரும்
(ஊ)வானுற வோங்கிய வயங்கொளிர் (எ)பனைக்கொடிப்
பானிற வண்ணன்போற் பழிதீர்ந்த வெள்ளையும்

- க. தரவுசற்றடிசுறைந்துமவருமென்பதற்கு “மலிதிரை.....தொழுஉ”
என்னும் பகுதி மேற்கோள். தொல். செய். கு. ககசு. நச்.
- உ. “அடியிற் தன்னள வரசர்க் குணர்த்தி, வடிவே லெறிந்த வார்பகை
பொருது, பஃதுளி யாற்றடன் பன்மலை யடுக்கத்துக், குமரிக்கோடுங்
கொடுங்கடல் கொள்ள, வடதிசைக் கங்கையு மிமயமுங் கொண்டு,
தென்றிசை யாண்ட தென்னவன்” சீலப். கக: கஎ - உஉ. என்பதும்
‘அங்குணமாகிய நிலக்குறைக்கு சோழநாட்டெல்லையிலே முத்தூர்க்
கூற்றமும் சேரமானாட்டுக்குணரீர்க் கூற்றமுமென்னுமிவற்றை இழந்த
நாட்டிற்காக ஆண்டதென்னவன்’ என்றெழுதிய உரையிலுள்ள
செய்தியும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.
- ஈ. அரசர் பிறவரசரிடம் வலியாற்கொண்ட நாட்டைத் தமதென அறி
வித்தற்காக அங்கே தம் கொடியைப் பலருமறியப் பொறித்தல் மரபு;
இதனை, ‘கோணமாக் குயின்ற சேண்விளங்கு தொடுபொறி, நெடுநீர்க்
கெண்டையொடு பொறித்த, குடியிய வாகபிறர் குன்றுகெழு நாடே”
(புறம். குஅ: ௩௦ - ௩௨) என்பதனாலும் அறிக.
- ச. - “வாட்டருஞ்சீர்” சீலப். க: சக.
- டு. “வீவில் குடிப்பி னிருக்குடி யாயரும்” கலி. கடு: எ.
- சு. “தேம்படுபனையின்றிள்பழத்தொருவிதை, வானுறவோங்கி”வேற்றி.
- எ. பனைமுன் கொடிவரின் ஐகாரம் கெடாதுநின்றற்கு, “பனைக்கொடி”
என்பது மேற்கோள்; தொல். உயிர். கு. அக. இளம். நச்.
- (பிரதிபேதம்) * புளியொடு.

பொருமுரண் மேம்பட்ட *பொலம்புனை புகழ்நேமித்
 ௧௦ (க) திருமறு மார்பன்போற் நிறல்சான்ற காரியு
 (உ) மிக்கொளிர் தாழ்சடை மேவரும் பிறைநுதன்
 முக்கண்ண னுருவேபோன் முரண்மிகு குராலு
 மா(ந) கடல் கலக்குற மாகொன்ற மடங்காப்போர்
 வேல்வல்லா னிறனேபோல் வெருவந்த †சேயு மாங்கப்
 ௧௧ பொருவரும் பண்பி னவ்வையும் பிறவு
 முருவப்பல் கொண்முக குழீஇயனை போலப்
 புரிபு புரிபு புகுத்தனர் தொழுஉ

௧. “திருமறு மார்பநீ யருளல் வேண்டும்” பரி. ௧: ௩௬. திருமறு—பூநீ
 வத்ஸம்.

௨. “உமையொடு புணர்ந்த விமையா நாட்டத்துக், கண்ணணங் கவி
 ரொளிக் கடவுள்” பெருங். (ச) ௫௩: ௧௫ - ௧௬.

௩. (அ) “பார்முதிர் பணிக்கடல் கலங்கவுள் புகுஞ்சு, சூர்முத தழிந்த சுட
 ரிலை நெடுவேல்” தீருமுருகு. ச௫ - ௬௬. (ஆ) “பாயிரும் பணிக்கடல்
 பார்துகன் படப்புக்குச், சேயுயர்பிணிமுக மூர்ந்தம ருழக்கித், தீயழ
 றுவைப்பத் திரியவிட் டெறிந்து, நோயுடை நுடவகுசீர் மாமுத
 தழிந்து, வென்றியின் மக்களு ளொருமையொடு பெயரிய, கொன்றுண
 லஞ்சாக் கொடுவினைக் கொற்றை, மாய வவுணர் மருக்கறத்
 தபுத்தவேல்” பரி. ௫: ௧-௭. (இ) “கட்டுடைச் சூருடல் காமக்கொண்டு,
 பற்றியுட் புகுந்து பசங்கடல் கண்டு, மாவொடுங் கொன்ற மணிநெடுக்
 திருவேற், சேவலங் கொடியோன்”. (ஈ) “விண்ணுடைத் துண்ணும்
 கண்ணிலா வொருத்தன், மறிதிரைக் கடலுண் மாவெனக் கவிழ்ந்த,
 களவுடல் பிளந்த வொளிகெழு திருவேற், பணிப்பகை யூர்தி” (உ)
 “மேல்கடற் கவிழ்முகப் பொரியுடன் மாவு, நெடுக்கடற் பரப்பு
 மெந்தொழி லரக்கரு, மென்னுளத் திருளு மிடைபுகுந் துடைத்த,
 மந்திரத் திருவேன் மறக்கெழு மயிலோன்” (ஊ) “கடுவினை யங்குரங்
 காட்டியுள் ளழுக்கா, நெண்டிசைச் சாடைகொண் டிருண்மனம்
 பொதுளிக், கொடுக்கொலை வகுத்துக் கெம்பழிச் சடையலைர், திரண்
 டைஞ்ஞாறு திரண்டவக்காவதஞ், சுற்றுடல்பெற்றுத் துணைப்பதினாயிர,
 மற்றதி னீண்டு மணியுடற் போகி, யைம்பது நூறுட னகன்றுசற்
 ரொழுக்கிப், பெருங்கவி ழிணர்தந் தவைகீழ்க் குலவிய, வடன்மாக்
 கொன்ற நெடுவேற் குளவன்” கல். ௧௧: ௬ - ௭; ௬௧: ௨௭ - ௩௦; ௭௩:
 ௨ - ௫; ௮௬: ௧ - ௬. என்பவைகளும் (ஏ) “எளியிரும் பரப்பின் மாக்

பிரதிபேதம்) * புலம்புனை, † சேலுமாங்க.

எ - து: தன் நாட்டைக் கடலினுடைய மிக்க திரையேறிக் கைக் கொண்டுவிடுகையினாலே தனக்கு நாடு இடமுண்டாம்படியாக மனத்தின் இளைப்பின்றாய்ப் பகைவரைத் தன் வலியினாலே தாழ்க்கவேண்டி அவர்மேலே சென்று அவருடைய புலிப்பொறியையும் விற்பொறியையும் அவர் நாட்டினின்றும் போக்கி விளங்குகின்ற கயலை அவ்விடத்தே பொறித்த புகழையுடைய கெடாத தலைமையினையுடைய பாண்டியனுடைய பழைய புகழை நிலைபெறுத்தின குடியோடு ஒக்கத் தோன்றின பசவினத்தில் ஆயரெல்லாரும் சேரத் திரண்டு விளங்குகின்ற வாணிலேயுறும்படி * ஒங்கிய ஒளிபெருகுகின்ற (க)பனைக்கொடியினையுடைய(உ)பாலின துறிமத்தையுடைத்தாகிய நிற்றத்தினை

கடன் முன்னி, யணங்குடையவுண ரேமம் புணர்க்குஞ், சூருடை முழுமுத மடிந்த பேரிசைக், கடுஞ்சினவிறல்வேள்” (பதிற். கக: ௩-௬) என்பதும் அதில் சூருடை முழுமுதலென்பதற்கு, “சூரவன்மா, தனக்கு அரணாகவுடைய மாவின்முதலென்றவாறு; இனி, சூரவன்மா, தான் ஒருமாவாய் நின்றானென்று புராணமுண்டாயிற் சூரனாதற் றன்மையையுடைய மாவின் முதலென்றவாரும்” என்று எழுதியிருக்கும் உரைப்பகுதியும் (ஏ) “போரெதிர்த் தேற்றார் மதுகை மதந்தப்பக், கா ரெதிர்த் தேற்ற கமஞ்சு வெழிவிபோ, னீர்நிரந் தேற்ற நிலந்தாங்க முவத்தூச், சூர்நிரந்து சுற்றிய மாதபுத்த வேலோய்” (பரி. கஅ: ௧-௪) என்பதும் அதன் உரையும், (ஐ) “கவிழினார், மாமுத மடிந்த மறுவில் கொற்றத், தெய்யா நல்லிசைச் செவ்வேற் சேஎய்” தீரமுரு. ௫௧ - ௬௧. என்புழி, “மாமுத மடிந்த” என்பதற்கு ‘அவுணரெல்லாரும் தம்முடனே எதிர்த்தார் வலியிலே பாதி தங்கள் வலியிலே கூடும்படி மந்திரங்கொண்டிருந்து சாதித்ததொரு மாவை வெட்டினான்’ என்று எழுதியிருக்கும் விசேடவுரையும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

- க. (அ) “அடல்வெந் நாஞ்சிற் பனைக்கொடி யோனும்” புறம். ௫௬: ௪.
 (ஆ) “பொற்பனை வெள்ளையைப் போற்றா. தொழுகினால்” இன்னு. க.
 (இ) “மடம்பனை யுயர்த்த மதிநிறப் பெருமனுக்கு” (ஈ) “கார், வெண்டோட்டிளம் பனைமீமிசை யுயர்த்தோனென விளர்த்த”(உ) “வானுற்ற தண்பனை யுயர்த்தவன்” (ஊ) “கள்ளவிழும் வெண்டோட்டிக் கரும் பனைமீ மிசையுயர்த்த, வெள்ளிவரை யினையானும்” (எ) “போந்தை மீதுயர்த்த வென்றிப் புரவலன்” பாகவத. (க) சையாதி, உச. (க௦) வேய்ங்குழல். கக. உருக்குமிணி மண. க. பிரத்துமனன் மணம். கச. சபத்திரைமணம். கஅ.

- உ. (அ) “பானிற வண்ணலோக்கிற் பழியுடைத்து” சீவக. உ௦௧. (ஆ) “பான்மேனியான்” பழி. க௩.

(பிரதிபேதம்) * ஒங்கிய பனைக்கொடி.

யுடையவினைப்போலே பழித்தலற்ற வெள்ளையேற்றையும் பொருகின்ற மாறு பாட்டினாலே என்னையவற்றின்மேலான பொன்னாற்பனைந்தபுகழையுடைத்தாகிய சக்கரப்படையையுடைய திருவாகிய மறுவையுடைத்தாகிய மார்பனைப் போலே அமைந்த கரிய ஏற்றையும் மிக்குவிளங்குகின்ற தாழ்ந்த (க) சடையினையும் ஒருபாகத்திலேமேவுதல்வரும்பிறைபோன்றதுதலினையுடையாளையு முடைய மூன்றகண்ணையுடையானுடைய நிறம்போலே மாறுபாடு மிக்க குராலேற்றையும்பெருமையையுடையகடல் கலக்கமுறும்படி உள்ளேசென்று மாமரத்தைவெட்டின மீளாத டீபாரையுடைய வேலை எந்திய (உ) முருகனது நிறம்போல் அச்சம்வந்த சிவந்த ஏற்றையும் அவ்வொப்புவருங் குணத்தினையுடைய வற்றையும் ஒப்பில்லாத பிறவற்றையும் வடிவையுடையவாகியபல மேகங்கள் திரண்டவைபோல முழங்கும்படி விரும்பி விரும்பித் தொழுவிலே புகுதவிட்டார். எ - று.

கஅ அவ்வழி, (ந) முள்ளொயிற் றேள (ச) ரிவனைப் பெறுமிதோர் வெள்ளேற் றெருத்தடங்கு வான்

எ - து: † அவ்விடத்து இந்த ஒப்பில்லாத வெள்ளிய ஏற்றின் கழுத்திலே கிடக்குமவன் கூரிய எயிற்றினையும் அழகினையுமுடைய இவனைக்கூடும். எ-று.

க. (அ) “பிறைநுதல் வண்ணமாகின்று” (ஆ) “கறைமிடற்றண்ணல் காமர் சென்னிப், பிறைநுதல் விளங்கு மொருகண்போல” (இ) “பால்புரை பிறைநுதற் பொலிந்தசென்னி, நீல மணியிடற்றொருவன்” புறம். க:க. ௫௫: ச - ௫. கக: ௫ - ச. (ஈ) “பிறைநெற்றியோடுற்ற முக்கண்ணி னார்” (உ) “பிறைதாங்கு நெற்றியர்” (ஊ) “பிறைசேர் நுதலிடைக் கண்ணமர்ந்தவனே” (எ) “திங்க டிலகம் பதித்த நுதலர்” தேவாரம். என வருதலால், பிறைநுதலென்பதற்கு, பிறையணிந்த நுதலென்று பொருள்கொண்டு ‘சடைமேவரும்’ என்பதற்கு அதற்கேற்பப்பொருள் கொள்ளினும் அழையும்.

உ. முருகவேள் செந்நிறமுடையவரென்பதை, ‘செவ்வேள்’ ‘சேய்’ என வழங்கும்பெயர்களும் வலியுறுத்தும். “உருவு முருவத்தீ யொத்தி” என்பது பரி. கக: கக.

ந. (அ) ஏறதழுவினானுக் குரியளிவனெனவந்த கைக்கிளைக்கு, “முள் ளெயிற்றேள்.....கொள்பவன்” என்னும் பகுதி மேற்கோள் நூல். அகத். கு. கந. நச: (ஆ) முள்ளொயிறு இந்நூற்பக்கம் ௩௩: க-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ச. “இவனைப் பெறுமிதோர்.....சார்பவன்” இவ்வடிகளோடு “காரி கதனஞ்சான் பாய்ந்தானைக் காமுறுமிவ், வேரி மலர்க்கோதை யான்...

(பிரதிபேதம்) * பாகத்தேமேவுதல், † போரையுடைய முருகனது, ‡ அவ்விடத்த நல்லாய ரிந்த யொப்பில்லாத.

௨௦ ஒள்ளிழை, வாருறு(க)கூந்தற் றுயில்பெறும் வைமருப்பிற்

(௨)காரி கதனஞ்சான் கொள்பவன்

எ - து: கூரிய கொம்பையுடைய கரிய ஏற்றினது கோபத்தை அஞ்சாது அகனைத் தழுவுமவன் இந்த ஒள்ளிய இழையிணையுடையானுடைய வாருதலுற்ற கூந்தலிலே துயிலுதலைப் பெறும். எ - து.

௨௧ ஈரரி

*வெருஉப்பிணை (௩)மாளேக்கி னல்லாட் பெறுஉயிக்

(௪)குருஉக்கட் கொலையேறு கொள்வான்

எ - து: குரால் திறத்தவாகிய கண்ணையுடைய கொலைத்தொழிலையுடைய ஏற்றைத் தழுவுமவன், வெருவுதலையுடைய பிணையாகிய மாளேக்குப் போலும் நோக்கியையுடைய இரண்டாகியகண்களையுடைய இந்த நீலல்லாளைக் கூடும். எ - து.

(௫)அரி, ஆகுபெயர்.

௨௩ வரிக்குழை,

வேயுறழ் (௬)மென்றோட் டியில்பெறும் வெந்துப்பிற்

||சேஎய் சினனஞ்சான் சார்பவன்

.....பூவைப் புதுமல ரான்” (சிலப்ப.கன: கொளு, ௧ - ௭.) என்னும் பகுதிகள் ஒப்புநோக்கற் பாலன.

௧. (அ) “மகளிர், விரிமென் கூந்தன் மெல்லிணை வதிந்து” பதிற். ௫௦: ௧௮ - ௧௯. (ஆ) “இருளைங் கூந்த வின்றியில்” (இ) “கூந்தன் மெல்லிணைத் துஞ்சி” அகம். ௨௩௩: ௧௫, ௩௦௮: ௧௩. (ஈ) “இருண்மென் கூந்த லேழுறு துயிலே”

௨. “காரி கதனஞ்சான்” கலி. ௧௦௪: ௭௪.

௩. “மாள்பிணை யன்ன மகிழ்மட நோக்கே”

௪. “குருஉக்கட் கொலையேறு” கலி. ௧௦௪: ௭௧.

௫. அரி, செவ்வரி கருவரி; இச்சொல் இங்கே அவற்றையுடைய கண்ணை உணர்த்தி நின்றலான் ஆகுபெய ரென்றார்.

௬. ஆடவர் தம்மனைவியர் தோளிற் றுயில்வதாகக் கூறல் மரபு: (அ) “அரிவை தோளிணைத் துஞ்சிக், கழிந்த நாளிவண் வாழு நாளே” குறுந். ௩௨௩. (ஆ) “தாம்வீழ்வார் மென்றோட் டியிலி னினி துகொ, ராமரைக் கண்ணு லுலகு” குறள். ௧௧௦௩.

பிரதிபேதம்) * வெருப்பிணை, † திறத்தையுடையவாகிய, ‡ நல்லாளை கூடும்வரிக்குழை.

|| சேஎசினனஞ்சான்.

எ - து: வெய்ய வலியினையுடைய சிவந்த எற்றினது சினத்தை அஞ் சாராய் அந்னைந் தமுவுமவன், வரியினையுடைத்தாகிய குழையினையுடையா ளுடையமுங்கிலையொக்கும் மெல்லியதோனிலே* துயிலுதலைப் பெறும். எ-று.

* வரி - (க) அருப்புத்தொழில்.

உருளி என்றும்

கறைவனர் நல்லாரை யாயர் முறையினு
ணண்மீன்வாய் சூழ்ந்த மதிபோன் மிடையிசைப்
பேணி நிறுத்தா ரணி

எ - து: †என்று நல்லாயர் தமக்குரிய முறைமையாலே ‡சுற்றுவனவாகிய நாளாகிய மீன்கள் தன்னிடத்தைச் சூழப்பட்டமதிபோலே அவ்விடத்திலிட்ட பாண்களின்மேலே தத்தம் மகளிரைத் திரளாக ஒப்பித்து நிறுத்தினார். எ - று.

(உ)மீனும் மதியும், ஆயத்திற்கும் மகளிர்க்கும் || உவமை.

உக அவ்வழிப், பறையெழுந் திசைப்பப் பல்லவ ரார்ப்பக்
குறையா மைந்தர் கோளெதி ரெடுத்த
நறைவலஞ் செயவிடா விறுத்தன வேறு

எ - து: அவ்விடத்துப் புகை வலம்வர விடப்பட்டு நிறுத்தப்பட்டன வாகிய ஏறுகள், பறை மிக்கொலிக்கையினாலும் பலரும் ஆரவாரிக்கையினாலும் வலிகுறையாத ஆயர்கோடற்றொழிற்கு எதிரே என்றன. எ - று.

நஉ அவ்வேற்றின்

(ந)மேனிலை மிகலிகலின் மிடைகழி பிழிபு மேற்சென்று
வேனுதி புரைவிறற் நிறனுதி மருப்பின் மாறஞ்சான்

க. அருப்புத்தொழில் என்றது ஆபரணங்களில் நுண்ணிதாசுச் செய்யும் சிறிய அரும்புபோன்ற வேலைகளை. “தான் களங்கொலக் கழல்பறைந் தன” (புறம். ச: ந) என்புழி ‘கழல்பறைந்தன’ என்பதற்கு, ‘வீரக்கழ அருப்புத்தொழில் பறைந்தவை’ என்று எழுதியிருக்கும் உரை நண்டு அறிதற்பாலது.

உ. “தாரகையோடு ஆயத்தார்க்கு ஒத்த பண்பு, பன்மையும் ஒன்றற்குச் சுற்றமாய் அதனற்றூழ்ந்து நின்றலும்.....மதியோடு தலைமகட்கு ஒத்த பண்பு, கட்கினிமையும் சுற்றத்திடை அதனின் மிக்குப் பொலிதலும்” என்று (கோவையார். கஉச) பேராசிரியர் எழுதியிருக் கும் விசேடவுரை இங்கே அறிதற்பாலது.

நஉ. “ஐஞ்சீரடி முடுகியலோடொன்றாய் வந்த வெண்பா, கலிக்கு உறுப்பாய் வருத்தற்கு, “மேனிலை மிகலிகலின்.....வண்ணனும் போனம்” என்னும் பகுதி மேற்கோள்; தோல். செய். சூ. சுள. நசு.

(பிரதிபேதம்) * துயிப்பெறும் என்றும் கறைவன் நல்லாரை, † என்று தமக்குரிய, ‡ சுற்றுவனவாகிய, || உவமை அரியரகுபெயர், வரி அருப்புத்தொழில். அவ்வழி.

பாணிற வெள்ளை யெருத்தத்துப் *பாய்ந்தாணை
நோனாது குத்து மிளங்காரித் தோற்றங்காண்
பான்(க)மதி சேர்ந்த வரவினைக் கோள்விடுக்கு
நீனிற வண்ணனும் போன்ம்

எ - து: அந்த ஏறுகளின்மேலே நிலபெறும் மிகுதலையுடைத்தாகிய மாறுபாட்டினாலே மிடைமிகையினின்றும் இழிந்து அதனைவிட்டுச்சென்று வேலினது முனையையொக்கும் †முனையையுடைய கொம்பினது விறலாகிய திறத்தினையுடைய மாறுபாட்டிற்கு அஞ்சானாகிப் பாணிறம்போலும் வெள்ளிய ஏற்றினது கழுத்திலே ‡பாய்ந்தாணப்பொருதே மேற்சென்று குத்தும் இளைய கரிய ஏற்றினது தோற்றரவு, பால்போலும் மதியைச் சேர்ந்து மறைத்த பாம்பின அது மறைத்ததன்மையை விடுவிக்கும் நீலநிறம்போலும் || நிறத்தை யுடையவனையும் ஒக்கும்; அதனைப் பாராயென்றான். எ - று.

வண்ணன், மாயோன்.

௩௬ (உ)இரிபெழு பதிர்பதிர் பிகந்துடன் பலர்நீங்க
வரிபரி பிறுபிறுபு குடர் சோரக் குத்தித்தன்
கோடழியக் கொண்டாணை யாட்டித் திரிபுழக்கும்
(௩) ÷ வாடில் வெகுளி யெழிலேறு கண்டை †யிஃதொன்று

௧. (அ) “மாமதிகோண், முன்னம் விடுத்த முகில்வண்ணன்” பேரியநீரு மடல். ௧௬. (ஆ) “தேம்பலிளந்திங்கட் சிறைவிடுத் தைவாய்ப், பாம்பி னைண்ப் பள்ளிகொண்டாய்” பேரியநீருமொழி. (௧௧) அ: எ. (இ) “கோள் வாய் மதிய நெடியான்விடுத் தாங்கு” சீவக. ௪௫௪. (ஈ) “பான்மதி விடுத்தனை” யா - வி. மேற்.

௨. நாற்சீரடியும் ஐஞ்சீரடியும் முகியலடியாக வந்ததற்கு (அ) “இரி பெழு.....தலைச்சென்று” என்னும் அடிகள் தோல். செய். சூ. ௧௫௫. பேர். உரையிலும் (ஆ) “இரிபெழு.....கண்டை யிஃ தொன்று என்னும் அடிகள் தோல். செய். சூ. ௧௬. பேர். உரையிலும் முகுவண்ணத்திற்கு (இ) “இரிபெழு பதிர்பதிர் பிகந்து” என்பது தோல். செய். சூ. ௨௩௩. ௩௪. உரையிலும் மேற்கோள்.

௩. வாடுதல் குறைதலென்னும் பொருளில் வருதலை “வாடற்க வையை நினக்கு” (பரி. ௬: ௧௦௬) என்பதன் உரையாலும் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * பாய்ந்தாணைக் கோனாது குத்து, † முனையுடைய கொம்பினது விறலாற் றுதலையுடைய, ‡ பாய்ந்தவனைப், || நிறத்தையுடையவனையும், ÷ வாடா வெகுளி, † இஃகுதொன்று, அஃதொன்று.

வெருவரு (க) தாம மெடுப்ப வெகுண்டு

திரிதருந் கொல்களிற் போன்ம்

எ - து: பலரும் எழுந்திருந்து சென்று அதிர்ந்து அதிர்ந்து கெட்டு அல்லிடத்தைக் கடந்து சேர நீங்கும்படியாக *எலும்பு முறிந்து குடர்களற்றுக் க்விழும்படி குத்திவிட்ட பின்பு தன் கொம்பின் வலியழியத் தழுவினவனை அலைத்துக்கொண்டு திரிந்து துறைக்குந் குறையாத கோபத்தினையுடைய அழகினையுடைய ஏறு, வெருவுதல் வருதற்குக் காரணமான மருந்தினற் புகைக்க அதற்கு வெகுண்டு திரிதருந் கொல்கின்ற களிற்றையும் ஒக்கும்; இஃதொன்றைப் பாராயென்றான். எ - று.

சநி தாளொழு துணிபிணி யிசைத் தவிர் பின்றித் தலைச்சென்று
தோள்வலி துணிபிணி துறந்திறந் தெய்தி மெய்சாய்ந்து
கோள்வழுக்கித் தன்முன்னர் வீழ்ந்தான்மேற் செல்லாது
மீளும் புகரேற்றுத் தோற்றங்காண் மண்டமருள்
(உ)வாளகப் பட்டாளை யொவ்வா நெனப்பெயரு
மீளி மறவனும் போன்ம்

க. தாமமெடுத்தலால் களிறு வெகுளுமென்பது உதயணன் சரித்திரத்து, யுகி பிரச்சோதனன் நகரைக்கலக்குதற்கு யானைக்குத் தாமமூட்டிய செய்தியைக்கூறும் “ஆணைநன் னிலைகண் டெய்தியகிலிடம் புகையு மூட்டிச், சேனைமன் னகர ழித்துச் சிறைவீடுன் கடனே யென்று, மானநல் யுகி யானைச் செவியின்மந் திரத்தைச் செப்ப, யானைதன் மதக்கம் பத்தி வருந்தினை யுதறிற்றன்றே” என்னும் (உதயணதாமர (க) உஞ்சைக்காண்டம். அரு - ஆம்) செய்யுளாலும் அறியலாகும்.

உ. (அ) “வெவொழ் மார்பி, னம்புசே ருடம்பினர்ச் சேர்ந்தோ ரல்லது, தும்பை சூடாது மலைந்த மாட்சி யன்றார் பெரும” (ஆ) “ஒன்றார் மெலிவிடத்தும்.....செல்லாமை தான்மலையே” (இ) “மங்கை மகிழ வுறையேனெல் வாளமருட், பங்கப்பட் டார்மேற் படை நினைந் தே னுகென்றான்” (ஈ) “கைப்படை யொன்றுமின்றிக் கைகொட்டிக் குமா ளூர்ப்ப, மெய்ப்படை வீழ்த்த நாணி வேழமு மெறிதல் செல் வான், மைப்படை நெடுங்கண்மலை மகளிர்தம் வனப்பிற்குழந்து, கைப்படு பொருளிலாதான் காமம்போற் காணீண்டான்” (உ) “கைத் துயிர் குடிப்ப நென்னு வெற்றினு னிடதுகையான், மெய்த்தலைச் சூலமோச்சான் வெறுக்கையா நென்று வெள்கி” (ஊ) “சென்றவன் றன்னைநோக்கிச் சிரித்துநீ சிறியை யுன்னை, வென்றவ மும்மை யெல்லாம் விளிப்பெடு” (எ) “எனக் காற்ற லார்மேன், மாகால் வரிவெஞ்சிலையோடும் வளைத்த போது, சேகாகும்” என்பவை, ஈண்டு அறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * எலும்பு மெலும்பு முறிந்து, † வலிகெடத் தழுவினவனை ‡ தவிர்வீன்றி.

எ - து: தோள்வலியாலே துணிந்த ஏறுதழுவுதல் எக்காலமும் மனத்தைச் செலுத்துதலின் அம்மனம் பிணித்த முயற்சியாலே எழுந்து துணிந்த இசை தவிர்தலன்றி அதனிடத்தே சென்று மற்றுள்ளார் தழுவுமாற்றைக் கடந்து சேர்ந்து மெய்யைத்தழுவித் தான்கொள்ளும் நிலையைத்தப்பித் தன் முன்னே வீழ்ந்தவன்மேலே செல்லாமல் *மீளுகின்ற புகர் நிறத்தையுடைய ஏற்றினது தோற்றாவு, மிக்ஞ்ச்செல்லும் போருள் தன்கையில் வானோடே அகப்பட்டவனை எனக்கு ஒவ்வானென்று வெட்டாமல் மீளும், கூற்றுவினை யொத்த மறவினையும் ஒக்கும்; இதுனைப் பாராயென்றான். எ - று.

ருக ஆங்க, செறுத்தறுத் துழக்கி †யேறெதிர் நிற்ப
மறுத்து மறுத்து மைந்தர் சாரத்

தடிகுறையிறுபிறுபு தாயின கிடப்ப
விடியுற ழிசையி னியமெழுந் தார்ப்பப்

ருடு பாடேற்றுக் கொள்பவர் பாய்ந்துமே லூர்பவர்
‡கோடிடை நுழைபவர் கோட்சாற்று பவரொடு

புரிபுமேற் சென்ற நூற்றுவர் மடங்க
(க)வரிபுனை (உ)வல்வி லைவ ரட்ட

பொருகளும் போலுந் தொழுஉ

எ - து: அங்கனம் கொம்பு மார்பிற்படுதலை மார்புகொடுத்து ஏற்றுக் கொள்பவரோடும் மேலே பாய்ந்து || ஏறுபவரோடும் கோட்டிடையிலே சென்று புகுவாரோடும் ஏறுகொள்ள வல்லேனென்று சாற்றுவாரோடும் ஏறுகள் பொருது பின்பு பொருவாரை அறுத்துச் செறுத்து எதிரேநிற்க அதனைப் பொருமல் மைந்தர் விலக்குமவரை †மறுத்துமறுத்துச், சென்று தழுவுகையிலே என்புகள் முறிந்து முறிந்து தசைகளற்றுப் பரந்தனவாய்க் கிடக்க (நு) இடியோடே மாறுபடுகின்ற ஏற்றினது முழக்கோடே வாச்சியங்கள் மிகு ஆரவாரிக்க அத்தொழு, போரைவிரும்பி மேலேசென்ற துரியோதனாதிகள் படும்படி வரிந்து புனைந்த வலிய வில்லையுடைய தருமன் முதலியோர் கொன்ற பொருகின்ற களத்தையொக்கும். எ - று.

க. “வரிப்புனை பந்தொடு” முருகு. சுஅ.

உ. (அ) “வல்வி லோரி கொல்லிக் குடவரை” குறுந். ௧௦௦. (ஆ) “கொல்லி யாண்ட வல்வி லோரியும்” புறம். ௧௫௮. (இ) “வல்வி லிராமன்” நாலா. பெரியதிருமொழி. (ஊ) க: ச.

நு. “உருமி னதிருந் குரல்போற் பொருமுர, ணல்லேறு” (கலி. ௧௧௩: ௨௬ - ௨௭.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * மீளுகின்ற நிறத்தை, † ஏற்றெதிர், ‡ கோட்டிடை, || ஏறுமவரோடு, மறுத்துச் சென்று.

௬௦ தொழுவினுள், கொண்டவே நெல்லாம் புலம்புகத் தண்டாச்சீர்
வாங்கெழி னல்லாரு மைந்தரு மல்லலூ
ராங்க ணயர்வர் தழுஉ

எ - து: அத்தொழுவிடத்துத் தழுவிக்கொண்ட ஏறுகளெல்லாம் மேயும்
நிலத்தேபோக அமையாத சீரினையும் நோக்கினார் கண்ணை வாங்கிக்கொள்ளும்
*அழகிணையுமுடைய ஆய்ச்சியரும் ஆயரும் வளப்பத்தையுடைய ஊரிடத்தே
குரவையாடுவரெனத் தொழி தலைவிக்குக் காட்டிக் கூறினான். எ - று.

௬௩ பாடுகம் வம்மின் பொதுவன் கொலையேற்றுத்
கோடு குறிசெய்த மார்பு

எ-து: கூறி, பொதுவனுடைய கொலைத்தொழிலையுடைய எற்றினுடைய
கொம்புகள் குறியிட்டுவிட்ட மார்பைப் பாடுவேமாக வாருங்கோளெனத்
தலைவியையும் ஆயத்தையும் நோக்கிக் கூறினான். எ - று.

௬௫ நெற்றிச் சிவலை †நிறையழித்தா னீண்மார்பிற்
செற்றூர்கண் சாயயான் சாரா தமைகல்லேன்
பெற்றத்தார் கவ்வை யெடுப்ப வதுபெறி
துற்றீயா ளாயர் மகள்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, நெற்றியிலே சிவந்த சட்டியினையுடைய
ஏற்றைவிரவி நிறைதலைக்கெடுத்தவனுடைய நீண்ட மார்பிலே பகைத்து அலர்
கூறுகின்ற மகளிர் நம்மை இகழ்ந்து பார்க்கும் கண்கள் இகழ்ந்து பாராதிருக்
கும்படியாக யான் சாராமல் அமைந்திரேன்; இனி, பசுவையுடைய ஆய்ச்சியர்
அலர்கூறுவதற்குப் பெரிதும் வருத்தமுறேன் யானென்றான். எ - று.

ஆயர்மகளென்று தன்னைப் பிறப்போற்கூறினான்.

௬௬ (க)தொழீஇஇ

எ - து: தொழில்செய்கின்றவளே. எ - று.

(உ)ஒருக்குநா மாடுங் குரவையு ணம்மை

(ஈ)யருக்கினுள் போளேக்கி யல்லளேய் செய்தல்

௧. இந்நூற்பக்கம் ௬௪௪: ௧-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௨. புகழுகம்புரிதல் கைக்கிளைக்கண் வந்ததற்கு, "ஒருக்குநாம்.....
மகன்" என்னும் புகுதி மேற்கோள்; தொல். மெய்ப்ப. கு. ௧௧. பேர்.
இ - வி. கு. ௫௮௦.

௩. "அருக்கு மங்கையர் மலரடி" திருப்புகழ்.

(பிரதிபேதம்) * அழகிணையுடைய, † நிறையழித்த நீண்மார்பிற் சென்றார்.

(க) குருஉக்கட் கொலையேறு கொண்டேன்யா நென்னுந்
தருக்கன்றே வாயர் மகன்

எ - து: ஆயர்மகன் ஆயத்தோடே நாம் ஆடுங் குரவைக்கத்திலே நம்மை அருமைசெய்தான்போலே நோக்கி நமக்கு வருத்தத்தைத் தரும் நோயைச் செய்தல் *நிறத்தையுடைய கண்ணையுடைய கொலையேற்றையாண்கொண்டே நென்னும் மனச்செருக்கன்றே? அது வேறென்றல்லவே என்றார். எ - து:

எந் நேரிழாய், †கோளரி தாக நிறுத்த கொலையேற்றுக்

காரி கதனஞ்சான் டாய்ந்த பொதுவற்கே

யார்வுற் றெமர்கொடை நேர்ந்தா ரலமெடுத்த

வூராரை (உ)யுச்சி மிதித்து

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, ஒத்த இழையினையுடையாய்! கொள்ளுதலரிதாக நஞ்சுற்றத்தார் நிறுத்தின கொலைத்தொழிலையுடைய ஏறுகிய காரியினது கோபத்திற்கு அஞ்சாணுய்த் தழுவின பொதுவனுக்கே எம்முடைய சுற்றத்தார் †மகிழ்ச்சிரிதைதலுற்று அலரை மிகக் கூறிய ஊரிலுள்ளாரைத் தலையிலே மிதித்துக் கொடுத்தலைப்பொருந்தினார்; இனி வருந்தாதே கொள்ளென்றார். எ - து.

||எமரென்றார்: "தாயத்தினடையா" என்னும்(ங)குத்திரவிதியால். அவர் அவர் கூறிய அவர்கே கொடுத்தலின், அவர் உச்சியிலே மிதித்த தன்மைத் தென்றார்.

எஎ

ஆங்கு

தொல்கதிர்த் திகிரியாற் பரவுது மொல்கா

வருமுறழ் (ச)முரசிற் றென்னவற்

(ரு)கொருமொழி கொள்கவில வுலகுட டுன்னவவே

க. "குருஉக்கட் கொலையேறு" கலி. ௧0௪: உ௩.

உ. உச்சியிலே மிதித்தலென்றது இழிவுபடுத்துதலை: "மதித்திற்ப் பாரு மிறக்க மதியா, மிதித்திற்பாரு மிறக்க" என்பது; நாலடி. ௬௧.

ங. தோல். பொருளி. கு. உஎ.

ச. பாண்டிடற்கு முரசாற் சிறப்புக் கூறுதலை. "முரசுமுன் றுள்பவர்" (கலி. ௧௩௨: ச) என்பனாலும் அதன் குறிப்பாலும் அறிக.

ரு. "குமரியொடு வடவி மயத், தொருமொழிவைத் துலகாண்ட சேரலா தற்கு" சீலப். உ௧.

(பிற்த்பேதம்) * நிறத்தையுடைத்தாகிய, † கோளரியாக, ‡ மகிட்சி. || எமரென்றார் தாய் தாயத்தி, டுன்னவவே.

எ - து: கெடாத (க) உருமேற்றை மாறுபடுகின்ற முாசினையுடைய அவ் வீடத்திற் பாண்டியனுக்கு இவ்வுலகுசேர அலனுடைய ஒருமொழியைக்கேட்பதாகவென்று கூறிப் பழைதாசிய கதிரையுடைய சக்கரப்படையையுடையாளை *வாழ்த்துதாம்; அதற்கு நீயும் வருகவென்றாள். எ - து.

ஒருமொழி, ஆணை. தென்னவற்கென்னும் நான்காவது இவ்வுலகம் நடப்பதற்குவென்று போந்த பொருளொடு முடியும்.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்ச்சியுடைய பிறந்தது.

“ஆயர் வேட்டுவர்” என்னும் (உ) சூத்திரத்தில்தான் ஆயரினுக்கு முடிவருங்கிழத்தியரும் உளரென்ற பூராதலான், இவர்க்குங் களவொழுக்கம் நிகழுமென்பதாம். “நாடகவழக்கினும்” என்னும் (ங) சூத்திரத்திற் பாடலுள் அமையாதனவாய்க் களவொழுக்கம் நிகழ்ந்து ஏறு + தழுவி வரைவுடன் பட்டாராகக் கூறினார். மேலும் இங்ஙனம் களவு நிகழ்ந்து ஏறுதழுவி வரைகின்றதாகக் கூறும் + பாட்டுக்களுக்கெல்லாம் இதுவே விதியாகக் கொள்க.

இது தரவும் ஐஞ்சேரிடப்பெற்ற குறவெண்பாட்டும் ஐஞ்சேரிடப்பெற்ற நெடுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சேரிடப்பெற்ற கொச்சகமும் x வழியசைபுணர்த்த சொற்சேரிடையும் முடுகியலோடு தொடர்ந்த கொச்சக வெண்பாவும் நாத்சேரிட முடுகியலோடு தொடர்ந்து ஐஞ்சேரிடையும் வந்த கொச்சகவெண்பாவிரண்டும் ஐஞ்சேரிடையும் ஆசிரியத்தனையும் வீரவி ஈறு வேறேர் சீரான் இற்ற கொச்சக வெண்பாவும் **ஐஞ்சேரிடுக்கியவற்றிற் குறவெண்பாட்டும் ஐஞ்சேரிடுக்கிய நெடு வெண்பாட்டிரண்டும் தனிச்சொல்லும் சரிதகமும் பெற்றுவந்த கவிவெண்பாவின் வேறுபட்ட (ச) கொச்சகம். “வெண்டனை வீரவியு மாசிரியம் வீரவியு,

க. (அ) “உருமிடி முரசுமொடு” (ஆ) “இடிமுரசியம்ப” (இ) “இடியமிழ் முரசும்” (ஈ) இடியென முழங்கு முரசின்” (உ) “உருமின் முரசுமுந் தியம்ப” (ஊ) உருமுந் தன்ன வுக்குவரு முரசுமொடு” (எ) “உருமி னிரங்கு முரசின்” (ஏ) “முரசம்.....உருமி னூறுபு சிலைப்ப” (ஐ) “உருமிசை முரசம்” (ஐ) “முா சிடியமிழ் தழங்கென முழங்க” (ஔ) “உருமி னிடிமுரசு சார்ப்ப” என முரசினெலிக்கு உரு மொலி உவமையாய் வருதல் காண்க.

உ. தோல். அகத். சூ. உக.

ஈ. தோல். அகத். சூ. ஊ.

ஈ. (அ) “மலிதிரை யூர்ந்து” என்னு முல்லைப்பாட்டுள், “இர்பெழு பதிர் பதிர் பிகந்துடன் பலர் நீங்க” “தாளொழு துணிபிணி யிசைதவிர் பின்னி” எனவு முடுகுதலிற்கொச்சகமாயிற்று; இதனுட் சொற்சேரிடையும் வந்தது என்பர் ஈசர்; தோல். செய். சூ. கருடு. (ஆ) இச்செய்யுள் (பிரதிபேதம்) * வாழ்த்துமதற்கு, † ஆயரினுக்கு முடிவருங்கிழத்தியரும், ‡ ஆகலின், || மென்பதூஉ நாடக, ÷ தழுவு வரைவு, + பாட்டுக்களுக்கு யிதவே, x வழியசைபு புணர்த்த, ** ஐஞ்சேரிடுக்கிய வெண்பாட்டிரண்டும் தனிச்சொல்லும்.

மைஞ்சீ ரடியு முனவென மொழிப” (க) என்பதனான் மூவகைப் பாவிற்கும் ஐஞ்சீரடிவருதல் பெற்றும். (ச)

- (௧0௫.) அரைசுபடக் கடந்தட் டாற்றிற் றந்த
முரைசுகெழு முதுகுடி முரண்மிகு செல்வற்குச்
சீர்மிகு சிறப்பினேன் ரெல்குடிக் குரித்தெனப்
பார்வளர் முத்தமொடு படுகடல் பயந்த
வார்கலி யுவகையா ரொருங்குடன் கூடித்
தீதின்று பொலிகென்த் தெய்வக் கடியயர்மார்
வீவில் குடிப்பி னிருங்குடி யாயருந்
தாவி லுள்ளமொடு துவன்றி யாய்புடன்
வள்ளாரு ணேமியான் வாய்வைத்த வளைபோலத்
௧0 தெள்ளிதின் விளங்குஞ் சரிநெற்றிக் காரியு
மொருகுழை யவன்மாப்பி லொண்டார்போ லொளிமிகப்
பொருவறப் பொருந்திய செம்மறு வெள்ளையும்
பெரும்பெயர்க் கணிச்சியோன் மணிமிடற் றணிபோல
விரும்பின ரொருத்தி னேந்திமிற் குராலு
௧௫ மணங்குடை வச்சிரத்தோ னயிரங் கண்ணைய்க்குங்
கனங்கொள் பல்பொறிக் கடுஞ்சினப் புகரும்
வேல்வலா னுடைத்தாழ்த விளங்குவெண் டுகிலேய்ப்ப
வாலிது கிளர்ந்த வெண்காற் சேயுங்
கால முன்பிற் பிறவுஞ் சால
௨0 மடங்கலுங் கணிச்சியுங் காலனுங் கூற்றுந்
தொடர்ந்துசெல் லமையத்துத் துவன்றுயி ருணீஇய
வுடங்குகொட் பனபோற் புகுத்தனர் தொழுஉ;
௨௩ அவ்வழி,
காரெதிர் கலியொலி கடியிடி யுருமி னியங்கறங்க
வூர்பெழு கிளர்புளர் புயர்மங்குலி னறைபொங்க
நேரிதழ் நிரைநிரை நெறிவெறிக் கோதைய ரணிநிற்பச்
சீர்கெழு சிலைநிலைச் செயிரிகள் மிகுதியிற் சினப்பொதுவர்

புணர்த்தப்பொருண்மைத்தாயினும் மூல்லைக்குரிய கருப்பொருளான்
வருதலின் மூல்லையாபிற்றென்பர் இளம்; தோல். அகத். சூ. ௨௪.

தூர்பெழு துதைபுதை துகள்விசம் புறவெய்த
வார்புடன் பாய்ந்தா ரகத்து;

௩௦ மருப்பிற் கொண்டு மார்புறத் தழீஇயு
மெருத்திடை யடங்கியு மிமிவிறப் புல்லியுந்
தோளிடைப் புகுதந்துந் துதைந்துபா டேற்று
நிரைபுமேற் சென்றாரை நீண்மருப் புறச்சாடிச்
கென்னவிடங் கொளவிடா நிறுத்தன வேறு;

௩௫ கொள்வாரைக் கொள்வாரைக் கோட்டுவாய்ச் சாக்ஞுத்திக்
கொள்வார்ப் பெறாஅக் குருஉச்சேகில் காணிகா
செயிரிற் குறைநாளாற் பின்சென்று சாடி
யுயிருண்ணுங் கூற்றமும் போன்ம்;

௩௬ பாடேற் றவரைப் படக்குத்திச் செங்காரிக்
கோடெழுந் தாடுங் கணமணி காணிகா
நகைசா லவிழ்பத நோக்கி நறவின்
முகைசூழந் தும்பியும் போன்ம்;

௪௩ இடைப்பாய்ந் தெருத்தத்துக் கொண்டானே டெய்தி
மிடைப்பாயும் வேள்ளேறு கண்டைகா
வாள்பொரு வானத் தரவின்வாய்க் கோட்பட்டுப்
போதரும் பான்மதியும் போன்ம்;

௪௪ ஆங்க, ஏறும் பொதுவரு மாறுற்று மாறா
விருபெரு வேந்தரு மிகலிக்கண் ணுற்ற
பொருகளம் போலுந் தொழுக;

௫௦ வெல்புக முயர்நிலைத் தொல்லியற் றுதைபுதை துளங்கிமி
னல்லேறு கொண்ட பொதுவன் முகனோக்கிப்
பாடில வாயமகள் கண்;

௫௩ நறுதுதா லென்கொலைங் கூந்த லுளரச்ச்
சிறுமுல்லை நாறிய தற்குக் குறுமறுகி
யொல்லா துடன்றெமர் செய்தா ரவன்கொண்ட
கொல்லேறு போலுங் கதம்;

௫௪ நெட்டிருங் கூந்தலாய் கண்டை யிலீதோர்சொல்;

டுஅ கோட்டினத் தாயர் மகனொடியாம் பாட்டதற்
கெங்க நெமரோ பொறுப்பர் பொறுதார்
தங்கண் பொடிவ தெவன்;

௯௧ ஒண்ணுதால்;

இன்ன வுவுகை பிறிதியாதி யாயென்னைக்
கண்ணுடைக் கோல எலைத்ததற் கென்னை
மலரணி கண்ணிப் பொதுவனோ டெண்ணி
யலர்செய்து வீட்டதில் லூர்;

௯௬ ஒன்றிப் புகரினத் தாயமகற் கொள்ளிழா
யின்றெவ நென்னை யெமர்கொடுப்ப தன்றவன்
மிக்குத்தன் மேற்சென்ற செங்காரிக் கோட்டிடைப்
புக்கக்காற் புக்கதென் னெஞ்சு;

என,

௯௭ பாடிமிழ் பரப்பகத் தரவணை யசைஇய
வாடுகொ ணேமியாற் பரவுது நாடுகொண்
டின்னிசை முரசிற் பொருப்பன் மன்னி
யமைவர லருவி யார்க்கு
மிமையத் தும்பரும் விளங்குக வெனவே.

*இஃது ஏறுதழுவியவாற்றைத் தோழி தலைவிக்குக் காட்டிக் கூறி, அவள் ஏறுதழுவிய தலைவனை விருப்பொடு நோக்கியவற்றைத் தன்னுள்ளே கூறி, ழன்னர்க் களவின்கண் தமர்கோபித்ததனையும் அயலார்பொறுதிருந்த தன்மையினையும் தலைவிக்குக் கூற, அவளும் அவர் அலர்கூறியது நன்றென்று கூறி, †அன்றே என்னெஞ்சு கலந்துவிட்டது; இனி அவர்கொடுப்பதாகக் கூறிய நாளிற் செய்வதெள்ளென மகிழ்ந்து ‡கூற, அதுகேட்ட தோழியும் அங்ஙனங் கூடி இனிதிருக்குமாறு காக்கின்ற பாண்டியன் நீடு வாழமாறு தேய்வத்தைப் பரவுகும் வாவெனக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க) அரைசுபடக் கடந்தட் டாற்றிற் றந்த
முரைசுகெழு முதுகுடி முரண்மிகு செல்வற்குச்

௧. (அ) அரைசு என்பது உயர்திணை யாண்பாலை யுணர்த்தி வருதற்கு
'அரைசுபடக் கடந்தட்டு' என்பது மேற்கோள்; தோல். கிளவி. கு.
(பிரதிபேதம்) * இஃ ஏறுதழுவியவற்றைத் தோழி. † இன்றே, ‡கூறுவதுகேட்ட.

சீர்மிகு சிறப்பினேன் (க)றெல்குடிக்க குரித்தெனப்
பார்வளர் மூத்தமொடு படுகடல் பயந்த

டு வார்கலி *யுவகைய ரொருங்குடன் கூடித்
தீதின்று பொலிகெனத் தெய்வக் கடியயர்மார்

(உ)வீவில் குடிப்பி னிருங்குடி யாயருந்

(ஈ)தாவி லுள்ளமொடு துவன்றி யாப்புடன்

வள்ளுரு னோமிமான் வாப்பைத்த வளைபோலத்

க0 தெள்ளிதின் விளங்குஞ் (சு)சுரிநெற்றிக் காரியு

(டு)†மொருகுழை யவன்மார்பி லொண்டார்போ லொளிமிகப்
பொருவறப் பொருந்திய செம்மறு வெள்ளையும்

டு௭. நச். (ஆ) “அரசுபடக் கடந்த வாணச் சீற்றத்தவன்” பரி. உஉ: ௩.

(இ) “அரசுபடக் கடக்கு முரைசா றேன்மல்” புறம். உகக: ௬.

க. “நெல்லு நீரு மெல்லார்க்கு மெளியவென, வரைய சாந்தமுந் திரைய
முத்தமு, மிமிழ்ஞரன் முரசு மூன்றுட னானந், தமிழ்க்கெழு கடந்
மண்கோல் வேந்தே” புறம். டுஅ: ௧0 - ௧௩.

உ. “தொல்லிசை டட்ட குடியொடு தோன்றிய, நல்லினத் தாயர்” கலி.
௧0௪: டு-௬.

௩. இப்பகுதி ‘தாவி லுள்ளமொடு’ என்றும் படிக்கும்படி ஒரு பிரதியி
லுள்ளது; தாவென்னுஞ் சொற்போலவே தாவென்னுஞ் சொல்லும்
வருத்தமென்னும் ‘பொருளை யுடையதாயின் மோனை நயமுற, “தாவி
லுள்ளமொடு” என்றும் கொள்ளலாம்.

ச. “சுரிநெற்றிக் காரி” கலி. ௧0௧: உக.

டு. (அ) பலராமன் யமுனையால் அளிக்கப்பட்டதும் மிகச் சிறந்ததுமான
ஒரு குண்டலத்தை அணிந்தனனென்பது புராணகதை; (ஆ) அவனிலீ
யைக் கூறுவதாகிய “கண்களியா” என்னு முதலையுடைய வெண்பாவி
லுள்ள ‘ஒண்குழையொன் றெல்கி யெருத்தலைப்ப’ என்பதை இளைத்
தெனவயிற் தபொருள்வினைப்படுதொகுதியின் உம்மைபெற்றவருமென்
பதற்கு மேற்கோள்காட்டி, (தொல். கிளவி. கு. ௩௩), செனாவணி
யரும் (நேய். சொல். ௧௧) நேமிநாத வுரைகாரரும் (நன். பொது
சஅ) மயிலைநாதரும் ‘ஒன்றும்’ எனற்பாலது, ‘ஒன்று’ என உ
யின்றி வந்தது செய்யுள் விகாரமென்றும் (தொல். கிளவி. ௧
நச்சினூக்கினியர் (குழை) ஒன்றேனும் இளைத்தென அ
உம்மை வேண்டும்; அது விகாரத்தாற் றெக்கதென்றும் எழு
வையும் இவன் ஒரே குழையினனென்பதை வலியுறு

(யிரதிபேதம்) * உவகையார். † ஒருகுழை யொருவன் மார்பினென்றும்

பெரும்பெயர்க் கணிச்சியோன் மணிமிடற் றணிபோல
 விரும்பின ரெருத்தி னேந்திமிற் குராலு
 ௧௫ மணங்குடை வச்சிரத்தோ னயிரங் கண்ணைய்க்கும்
 கணங்கொள் பல்பொறிக் கடுஞ்சினப் புகரும்
 *வேல்வலா னுடைத்தாழ்ந்த விளங்குவெண் கிகிலேய்ப்ப
 வாஸிது கிளர்ந்த வெண்காற் சேயுங்

(௧)கால முன்பிற் பிறவுஞ் சால
 ௨௦ மடங்கலுங் கணிச்சியுங் (௨)†காலனுங் கூற்றுங்
 தொடர்ந்துசெல் லமையத்துத் துவன்றுயி ருணீஇய
 வுடங்குகொட் பனபோற் புகுத்தனர் தொழுஉ

எ - து: †அரசுகள் படும்படியாக வென்று கொன்று நெறியாலே
 கொண்டுவந்த தலைமையிகுகின்ற || சிறப்புக்களையுடையோனுடைய பழை
 தாகிய குடிக்குறித்தென்றுகூறிய, பாண்டிமண்டலம் பயந்த விளைவுகளும்
 ஒலிக்குங் - கடலில் வளர்ந்த முத்தத்தோடே மற்றும் பயந்த பொருள்களும்
 (௩)மூன்று X முரசமுங் கெழுமும் முதிய குடியிற் பிறந்த மாறுபாடு யிகுகின்ற

“ஒருகுழை யொருவன்போ லிணர்ச்சேர்ந்த மராலும்” கலி. உசு: ௧.
 (௪) “காதொரு குழையோ னிளவலை” வில்லி. இராசசூய. ௧௪௧.
 (௨) “எரிமணிக் குன்றிரண் டென்ன வேந்துதேதா, ளொருகுழை
 யொருவனும்” (ஊ) “கங்கையிற் றிருவ மரகநர், வரவொரு குழையி
 னன் வாங்க” (எ)செக்கர்மாமணி, யொருகுழை யுலாவரு வுலங்கொ
 டோளிணன்” (ஏ) “திருநகர்.....கங்கையில் வீழ்தல்
 போன்றமற், ரெருகுழை யவன்வலியுணர்த்து கின்றதால்” பாக.
 (௧௦) அக்குரான் வந்த. உஉ. சாம்பன்மணம்புரி. ௫௦, ௫௩, ௫௪. என
 வருபவையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௧. (அ) “காலமுன்ப” புறம்: உ௩: ௧௭. (ஆ) “ஆற்றல் காலனே டொக்கும்
 .....கேள்வியன்” பெருங். (௧) ௩௬: ௧௦௦ - ௧௦௨. (இ) “வெந்
 திறற் காலனை” கந்த. மார்க்கண்டேய. உ௧௬.

(தென் புலத்திறைவன்) “நெற்றியிற் காலன் செல்ல நீன்பெரும்
 கால பாச, மற்றைவெங் கால தண்டம் வந்திரு மருங்குஞ் செல்ல,
 வுற்றபே ருழிக் காலத் துருத்திர மூர்த்தி யொப்பச, சுற்றிய சேனை
 யோடுந் தோன்றின னுலகத் துட்க” இராமா. திக்குவிசயப். ௬௬.

உ முரைசமுன் றுள்பவர்” கலி. ௧௩௨: ௪. என்பதும் அதன் குறிப்பும்
 ௧. (ஆடு அறிதற்பாலன.

* வேல்வல்லான். † காலமுங்கூற்றும். ‡ அரசுகளும்படும்படியாக, || சிறப்
 (பிரதிபேதம்) * வேல்வலாயுடையதாகிய, † கடல்வளர்ந்தமுத்தத். X முரசுங்கெழுமும்.

அச்செல்வனுக்குத் தீதின்றிப்பொலிவனவாகவென்று உட்கொண்டு, தெய்வத் திம்குச் சிறப்புக்களைச் செய்தற்கு அவனுடைய கேடில்லாத குடியின் பின்பு, தோன்றிய பெரியகுடியிற் பிறந்த ஆயரும், ஒருங்குகிறைந்த செருக்கினையுடைய உவகையராய்ச் சேரக்கூடி, ஏறுதழுவுங்காற் பிறர்க்குத் துன்பம் நிகழுமென்னும் வருத்தமில்லாத உள்ளத்தோடே நிறைந்து ஏறுகளை ஆராய்ந்து, வள்ளிய உருண்ட நேமிப்படையவன் ஊதிய சங்குபோலத் தென்னிதரக் விளங்குஞ் சுட்டியையுடைத்தாகிய நெற்றியையுடைய கரிய ஏற்றையும், (க)சும்பிமூத்தபிரானுடைய திருமார்பில் ஒள்ளிய சிவந்த(உ)மாலே போல ஒளிமிகும்படியாக ஒப்புமிகநீண்டு பொருந்திய சிவந்தமறுவினையுடைய வெள்ளியஏற்றையும், பெரிய *பெயரையுடையகணிச்சீப்படையினையுடைய அனுடைய நீலமணிபோலும் திருமிடத்தில் அழகுபோலக் கரிய சர்ச்சரையை யுடைய கழுத்தினையும் ஏந்தினகுட்டேற்றினையுமுடைய (உ)குரால் சிறத்தினையுடைய ஏற்றையும், வருத்தமுடைய வச்சிரப்படையையுடையோனுடைய ஆயிரங் கண்களையொக்குந் திரட்சிகொண்ட பலவாகிய புள்ளிகளையும் கடிய ிசினத்தையுமுடைய நிறத்தையுடைய ஏற்றையும், முருகுனுடைய உடையாய்த் தாழ்த்த விளங்குகின்ற வெள்ளியதுகிலைபொப்ப நன்றாய் உயர்ந்த வெள்ளிய கால்களையுடைய சிவந்த ஏற்றையும், † காலனது வலிபோலும் வலியையுடைய பிற ஏறுகளையும், சால நிறைகின்ற பல்லயிற்களை உண்ண வேண்டி ஊழித்தீயும் கணிச்சியும் காலனும் கூற்றுவனும் அவ்வயிற்களை விடாமற்செல்கின்ற ஊழிமுடிவாகிய காலத்தே அவை சேரச் சமுன்று திரியு மாறுபோலச் சமுன்று திரியும்படி தொழுவிடத்தே சேரப் || புருதவிட்டார். எ - று.

பார்பயந்தன கடல்பயந்தனவென இரண்டிற்கும் பயந்தன என்னுந் தொழிற்பெயரைக் கூட்டுக. இனிப் பார்(வளர்முத்தம்)-(ச) நிலத்தில் வளர்ந்த

- க. இந்நூற்பக்கம் கச்ச. உ-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.
- உ. "கொடுமிட னாஞ்சிலான் றுர்போன் மராத்து, நெடுமீசைச் சூழ மயிலாலுஞ் சீர" கலி. ௩௪: க - உ.
௩. குரால்நிறம் - கபிலநிறம்; "குராலான் படுதய நிராவிற் கண்ட, வயர் திணை யூமன் போலத், துயர்பொறுக் கல்வேன்" குறுந். ௨௨௪.
௪. முன்பொருகாலத்துப் பாண்டியனவையிற் பொருளிட்டிதற்குச்சிறந்த வழியாதென்று கேள்வி வந்தது. அப்போது ஒரு ஷணிகன் வாணிகன் செய்தவென்றும், ஒரு வேளானன் பயிர்செய்தவென்றும் கூறினார். அரசன் அவ்விருவருக்கும் சிறிது பொருளுக்வி இத்தனைக்கொண்டு நீங்கள் கூறியவழியால் பெரும்பொரு ளாக்குக் கொன்று விடுத்துச் சில யாண்டு கழித்துத்தன் றாதரை நோக்கி அலர் நிலையை வினாவின்ன, பிரதிடேதம்) * பெயரையுமுடைய, † சினத்தையுமுடைய வேற்றையும், ‡ காலனது, || புருதவிட்டார். எ-று: பயந்தனகடல்பயந்தன.

முத்தென்றுமாம். உடன்*புகுத்தனரென்க. (க) முருகன் தனக்கு உரித்தல்லாத வெண்டிகில் உடுத்தாற்போலக் கால் வெளுத்த எருது. முன் இறைவன் கைய தாய் ஊழிமுடிவீன்கண் அவன் ஏவலால் உயிர்த்திறமேற் றிரியுங் கண்ச்சி. (உ)காலன், †கூற்றுவனேவலானன்.

அத்தூதர் வணிகன் வாணிகத்தாற் பெருஞ்செல்வம் ஈட்டியுளானென்றும் வேளாளன் செழிப்பாக ஒரு கருப்பந்தோட்டம் பயிர்செய்திருக்கிறானென்றும் சொன்னார்கள். அரசன் அதனைக்கேட்டு அவர் நிலையை நேரே அறியக் கருதியதனால் அவ்விருவரும் உறையும் ஊரிலுள்ள கொற்றவையினீ திருவிழாவிற்குச் சென்றிருந்தபொழுது முதலில் வணிகனையழைப்பித்து வினவ அவன் தனக்குக் கொடுத்த பொருளைப் பதின்மடங்கு பெருக்கியிருப்பதாகச் சொன்னான். பின்பு அரசன் வேளாளனை யழைப்பித்து வினவ, அவன் அங்கிருந்தே தன் கருப்பந்தோட்டத்தைக் காட்டி இது என் பொருளீட்டம் என்றான். அரசன் இது செழித்த தோட்டமேயாயினும் வணிகனீட்டிய பொருளிற் பத்திலொரு பங்கிற்கேனும் இணையாமோவென வேளாளன் அவன் பொருள் இதன்விலையிற்பத்திலொருபங்கிற்கும் இணையாகாதென்றான். அரசன் அதனைக்கேட்டு வேளாளனை இகழ்ந்துரைக்க, அவன் தன் தோட்டத்திலிருந்து ஒரு கரும்பைக் கொணர்ந்து அரசன் முன்னிலையில் அடித்து முறித்தான். அதிலிருந்து முத்துக்கள் தெறித்தன. அரசன் அம்முத்துக்களை நோக்கி ஒவ்வொன்றும் மிக்க விலைபெறு மென்பதையறிந்து மகிழ்ந்து அவ்வேளாளனுக்கு முத்து என்றும் அக் கரும்படித்தவிலுத்திற்கு முத்தடித்த களமென்றும், அங்குள்ள அம்பிகைக்கு முத்துநாச்சியம்மென்றும் அந்நாட்டுக்கு முத்துநாடென்றும் பெயர் புனைந்தான் என்ப. இச்செவி வழிநிலைச் செய்தி இங்கே கருத்தக்கத்து.

- க. “உடையு மொலியலுஞ் செய்யை” என்பதனால், (பரி. ௧௯: ௧௭) முருகனுக்கு வெண்டிகில் உரித்தன்றென்றார்.
- உ. (அ) “ஆல மென்ன வனலென்ன வந்தகன், ஞால மெல்லா நடுங்கக் கொதித்தீடும், வேலை வெங்கன லென்ன வெகுண்டுவெங், காலனன் னவற் கின்ன கழறினான்” (ஆ) “என்னை யேவுதி யென்னி விராவ ணன், மன்னை நானுயி ருண்பன்” இராமா. திக்குவிசய. ௭௨ - ௭௩. (இ) “அந்தக ளுத்துணை யமைச்ச னாகிய, வெந்திறற்காலனை விளித்துக் காசியி, லந்தன னொருமக னவன தாவியைத், தந்திடு கென்றலுந் தரணி யெய்தினான்” (ஈ) “போன காலனு மறலியை வணங்கியே புகுந்த, பாண்மையாவையு முரைத்தலும்” கந்த. மார்க்கண்டேய. ௨௧௬, ௨௨௬. (உ) “கடையுக் கத்திடியிற்பாய கடற்படை வடக்குவாயிற்,

(பிரதிபேதம்) * புகுத்தினரென். † கூற்றுவனேவலானன். அவ்வழி,

உ.௩ அவ்வழி

எ - து: அந்நனம் அவர் புருத விட்ட இடத்து. எ - று.

(க)காரெதிர் கலியொலி கடியிடி (உ)புருமி னியங்கறங்க
(௩)ஆர்பெழு கிளர்புளர்;புயன்மங்குலி னறைபொங்க
நேரிதழ் நிரைநிரை நெறிவெறிக் கோதைய ரணிநிற்பச்
சீர்கெழு சிலைநிலைச் செயிரிகள் மிகுதியிற் சினப்பொதுவர்
தூர்பெழு துதைபுதை துகள்விசம் புறவெய்த
வார்புடன் *பாய்ந்தா ரகத்து

எ - து: கார்காலத்துத் தம்மில் எதிர்த்த கலிப்பினையுடைய உருமினது கடிய இடியொலிபோல வாச்சியங்கள் ஒலியாநிற்கப் பரந்து உயர்ந்து எழு கின்ற அசைதலையுடையமேகம்போலத் திசைகளிலே புகைமூச்செழாநிற்கப் புறவிதழ் ஒடிந்த மணத்தையுடைய ஒத்தவிதழாற் கட்டின மாலையையுடைய மகளிர் நிரைநிரையாக அணியாநிற்கக் குற்றத்தைச் செய்த மாறுபாட்டின் மிகுதியாலே தலைமைபொருந்தினசிலக்கின்றநிலைமையினையுடைய சினத்தை யுடைய பொதுவர் எழுகின்ற நெருங்கின கண்கள்மறைத்தற்குக் காரணமான துகளாலே விசம்பு † தூர்த்துமிகும்படி அத்துகள் சென்று சேரும்படியாக ஆர்த்து அத்தொழுவின்னுள்ளே சேரப் பாய்ந்தார் எ - று.

௩.௦ மருப்பிற் கொண்டு மார்புறத் தழீஇயு

மெருத்திடை யடங்கியு ிமிமிலிறப் புல்லியுந்
தோளிடைப் ||புருதந்துந் துதைந்துபா டேற்று
நிரைபுமேற் சென்றாரை நீண்மருப் புறச்சாடிச்
கொளவிடங் கொளவிடா நிறுத்தன வேறு

புடைவிளித் தார்க்கு மோதைப் பொருமுழக் கியமன் கேளா, விடை தெரித்துரைமினென்ன விலங்கெயிற்றுலங்கொ டிண்டோண், மிடை வலி மிருத்துக்காலரிருவரை விடுப்பச் செல்வார்” வேதாரணிய. சோரர்ச். ௧௭.

க. கலிப்பாவில் ஐஞ்சீரடி முடுகி வந்ததற்கு, “காரெதிர்.....ரணி நிற்ப” என்பது மேற்கோள்; தோல். செய். கு. ௬௬. பேர்.

உ. “இடியார் பணைதுவைப்ப” பு - வே. உழிஞை. உ௭.

௩. “படுமழை யாடும் வரையகம்போலுங், கொடிநறைசூழ்ந்த தொழுக” கலி. ௧௦௩: ௨௦ - ௨௧.

பிரதிபேதம்) * பாய்ந்தாரகத்து. † தூர்த்துபோம்படியித்தகள்; ‡ இமிலிற்புல்லியும், ||புருத் துந் துதைந்து,

௩௫ கொள்வாரைக் கொள்வாரைக் (சு) *கோட்டுவாய்ச் சாக்குத்திக்
 கொள்வார்ப் பெறாஅக் குருஉச்சேகில் காணிகா
 (க)செயிரிற் குறைநாளாற் பின்சென்று சாடி
 யுயிருண்ணுங் கூற்றமும் போனம்

எ - து: அந்நனம் பாய்ந்து கொம்பிடத்தே பிடித்துக்கொண்டும் மார்
 பிலே உறும்படி தழுவிக்கொண்டும் †கழுத்திடத்திலே அடங்கிக்கிடந்தும் குட்
 டேறு முறியும்படி தழுவியும் கோளுக்குநடுவே கழுத்தைப் புகுதவிட்டுப்
 பிடித்தும் நெருங்கிக் கொம்புகள் தம்மேலேபடுதலை ஏற்றுக்கொண்டும் நிரைத்
 துத் தம்மேலே சென்ற ஆயரைப் பின்னர்க் கீழேவீழ்த்து நீண்ட மருப்புத்
 தைக்கும்படி குத்தி அவர்கள் தழுவுகின்ற கழுத்திடத்தைத் தழுவக்கொடாதே
 ஏறுகள் அவரை நீக்கி நிறுத்தின; அந்நனம் நிறுத்தினபின்பும் சென்று
 தழுவுவாரைத் தழுவுவாரைக் கோட்டிடத்தே சாம்படி குத்திப்பின்பு சென்று

க. “சாப்புல்லற் பாற்று” என்பதற்கு, ‘சாம் வண்ணம் பொருந்தற்
 பான்மை யுடைத்து’ என்று பொருள்கூறி, ‘சாவவென்பதனிறுதிநிலை
 விகாரத்தாற் றெக்கது’ என இலக்கணமெழுதி, ‘கோட்டின்வாய்ச்
 சாக்குத்தி’ என்புழிப்போல வென இதனை மேற்கோளுங் காட்டினர்
 பரிமேல்; துறங். அஉக. இந்நூற்பக்கம் சுஉந: உ-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

உ. (அ) “காலனுங் காலம் பார்க்கும்” புறம். சக: க. (ஆ) “எண்ணி யுயிர்
 கொள்வான் வேண்டித் திரியினு, முண்ணுந் துணைக்காக்குங் கூற்று”
 பழ. அக. (இ) “ஞாலத் தின்னுயிர் வாழ்வோர் நாப்பட், காலம்
 பார்க்குங் காலன் போல” பெருங். (க) ௩௭: ௨௦௪-௨௦௫. (ஈ) “சாற்று
 நாளற்ற தெண்ணித் தருமம்பார்த், தேற்றும் விண்ணென்ப தன்றி
 யிவ்வாப்போ, னாற்றங் கேட்டலுந் தின்ன நயப்பதோர், கூற்றுண்
 டோ” கம்ப. தாடகை. சுச. (உ) “நோற்றநோன் புடைய வாழ்
 நாள் வரமிவை நுனித்த வெல்லாங், கூற்றினுக் கன்றே வீரன் சரத்
 திற்குங் குறித்ததுண்டோ” கம்ப. நிந்தனைப். சக. (ஊ) “அதெ
 லோம்பிய செய்கைய நென்பதா லவனைக், கொடிய நென்பரா லறி
 விலார் செய்வனை குறித்து, முடிவி லாருயி ரெவற்றிற்கு முறை
 புரிந் திடலா, னவே நென்கின்ற தவன்பெய ருலகெலா நவிலும்”
 (எ) “கொல்வன்னெனக் காலந்தெரி கூற்றமென நின்றேன்” கந்த.
 மார்க்கண்டேய. ௨௨௨. இரண்டாநாட் சூரபன்மன். உகந. (ஏ) “நாள்
 வரைக்கு நமனொத்த வாளியார்” கழக்துன்ற. பசுவராக. அ. (ஐ) “மாயு
 நாளுந் நடுவ னோந்தே, யாட்படுந் தாதர் நீர்போ யாங்கவற் கொணர்மி
 நென்ன” வேதாரணிய. சோரச். கந. (ஓ) “நாள்வரை யறையே
 நோக்கு நடுவனா தாத னேய்ப்ப” திருவாணக்கா. திருநாட்டுச். அந.

(பிரதிபேதம்) *கோட்டின்வாய்ச். † கழுத்திலே.

தழுவுவாரைப் பெறாமல் நின்ற நிறத்தையுடைய சிவந்த எறு உயிர்குறை
கின்றநாளிடத்தே அவர்பின்னேசென்று குற்றத்தைச் செய்து துறைத்து
உயிரையுண்ணுங் கூற்றுவுனையும்போலும்; இதனைப்பாராயென்றான். எ - ழி.

கூ. பாடேற் றவரைப் படக்குத்திச் செங்காசிக்

கோடெழுந் தாடுங் கணமணி காணிகா

*நகைசா லகிழ்பத நோக்கி நறவின்

முறைசுமுந் தும்பியும் போனம்

எ - து: சிவந்த கரிய ஏற்றினுடையகோம்புநீள் படுதலை மார்பிலே
ஏற்றவர்களைக் கொம்புகனாலே படுப்படி குத்தி மேனோக்குகலாலே வீழ்ந்த
குருதியால் நனைந்து அசையும் பலவாகத் திரண்ட திரட்சியையுடைய சிறிய
மணிகள் ஒளியமைந்த நறம்பூவினது முகையவிழுஞ் செவ்வியைகோக்கி
அதனைச் சூழ்ந்து திரியும் தும்பியையும்போலும்; அதனைப்பாராயென்றான்.
எ - ழி.

“நறவிதழ் கண்டன்ன ட்செவ்விரற் கேற்ப” (க) என உவமைகூறலின்
நறம்பூவைவாண்மெணிக்கு (உ) உவமைகூறவே சிறியமணிகள்கோத்துக்கட்டின
மையும் கோடெழுந்தென்றதனால் அக்கோடு எழுந்தகாலத்து வீழ்ந்த குருதி
யால் அவை சிவந்தமையும் பெற்றும்.

சு௩ இடைப்பாய்ந் தெருத்தத்துக் கொண்டானே டெய்தி

மிடைப்பாயும் வெள்ளேறு கண்டைகா

(௩)வாள்பொரு வானத் தரவின்வாய்க் கோட்பட்டுப்

போதரும் பான்மதியும் போனம்

க. கலி. அச: உஉ.

உ. நறம்பூவை ஏற்றின் கொம்புக்கும் தும்பியை அக்கொம்பிற் கட்டிய
மணிக்கும் உவமையாகக் கொள்வது பொருத்த மென்று தோற்று
கிறது. “அவ்வளை வெரிநி னரக்கீர்த் தன்ன, செவ்வரி யிதழ்
சேணுறு நறவி, னறுந்தா தாடிய தும்பி பசுக்கேழ்ப், பொன்னுரை
கல்லி னன்னிறம் பெறுஉம், வளமலை” (நந், உ௫) என்பதனால் நறம்பூ,
செவ்வரியையும் தும்பிமொய்த்தலையுமுடைய தென்பது விளங்கும்;
“நளிர் கொடியன நறுவிரையக நறுமலரன நறவம்” (சூளா. ௩. தூது.
ச.) என வருதலால் இதன் முகல் ஒருகொடி யென்று தெரிகிறது.
மயிலைநாதரும் ஒருகொடியென்றே கூறினர். இதனை ஓடையென்பது
போல ஒரு மரத்துக்கும் ஒருகொடிக்கும் பெயரென்பாரு முள்.

௩. “வாள்போழ் வானத்து வயங்குகதிர் சிதறி” நாந். சூ. கசஎ. மேற்.
(பிரதிபேதம்) * தகைசால், † படுத்தலை மார்பிலே, ‡ மெல்விறக்கேற்ப,

எ-து: நடுவே பாய்ந்தெய்திக் கழுத்திடத்தே தழுவிக்கொண்டு கிடந்தவ ளோடே பரணின்மேலே தாவிப்பாயும் வெள்ளிய ஏறு பரம்பின்வாயாற் சிறிதிடம் விழுங்கப்பட்டு அப்பாம்புடனே ஒளியைத்தருகின்ற விசம்பிலே போதலைச்செய்கின்ற, பால்போலும் மதியையும்போலும்; இதனைக்காணு யென்றான் எ - று.

(க)*இகா முன்னிலையசை. அது காவெனத் திரிந்தது.

சஎ ஆங்க, ஏறும் பொதுவரு மாறுற்று †மாறா
விருபெரு வேந்தரு மிகலிக்கண் ணுற்ற
பொருகளம் போலுந் தொழுஉ

எ - து: அங்கனே ஏறுகளும் இடையரும் தம்மின் மாறுபடுகையினாலே அத்தொழு இருவராகிய பெரியவேந்தர் மாறுபட்டு எதிர்ப்பட்ட போர்மாறாத பொருகளத்தையொக்கும் என்றான். எ - று.

இத்துணையும், தோழி தலைவிக்குக்காட்டிக் †கூறியது.

௫0 வெல்புக முயர்நிலைத் தொல்லியற் றுதைபுதை துளங்கிமி
னல்லேறு கொண்ட பொதுவன் முகனோக்கிப்
பாடிவ வாயமகள் கண்

எ - து: நெருங்கின கழுத்தையெல்லாம் மறைத்தலையுடைய அசை கின்ற குட்டேற்றினையுடைய || நல்ல ஏற்றைத்தழுவின, வெல்கின்ற புகழ் உயர்கின்ற நிலைமையையுடைய, பழைதாகிய குலத்தியல்பினையுடைய, பொதுவன் முகத்தை நோக்கி ஆய்ச்சாதுயிற்பிறந்த மகளுடைய கண் இமைத்தலை xயிலவாயிருந்தன. எ - று.

இது, தோழி தன் னெஞ்சோடே அவள் விரும்பக் கூறியது.

க. “நில்லிகா வென்பாள்போ னெய்தற் றெடுத்தாளே, மல்லிகா மாலை வளாய்” என்புழி, நில்லிகா வென்பாள் போல் என்பதற்கு நில்லென் பாள் போல் என்று பொருள் கூறி, ‘இகவென்னும் அசை இகாவென வீறு திரிந்தது’ என்று (பரிபாடல். ௧௧: ௧0௪-௧0௫.) பரிமேலழகரும் காணிகா வென்பதற்குக் காண்பாயாக வென்று பொருள்கூறி, ‘இக வென்னும் முன்னிலையசை இகாவென ஈறு திரிந்தது’ என்று (சீலப். ௧௮: ௪௬.) அரும்பதவுரைகாரரும் அடியார்க்கு நல்லாரும் எழுதியிருப்பதை நோக்க இங்கும் ‘இக, முன்னிலையசை; அது இகா வெனத் திரிந்தது’ என்று இருக்கவேண்டுமென்று தோற்றுகிறது.

(பிரதிபேதம்) * இகமுன்னிலையசை. † மாறவிருபெரு, †கூறினான் வெல்புகழ். ||வல்லேற் றை, x இல்லவாயிருந்தவ்வெனத் தோழி தன்னுள்ளையவள்விரும்பக்கூறினான், நறுதலாய்.

௫௩ *நறுதுதா லென்கொ(க)லைங் கூந்த லுளரச்

சிறுமுல்லை நாரிய தற்குக் †குறுமறுகி

யொல்லா துடன்றெமர் செய்தா ரவன்கொண்ட

• கொல்லேறு போலுங் கதம்

எ-து: நறிய நுதலினையுடையாய்! ஐவகைப்பட்ட கூந்தலை ஆற்ற அது (உ)வெண்ணெயின் நாற்றம் நீங்கிச் சிறிய முல்லைப்பூவின் நாற்றம் மேவி யிக நாரியதற்கு †எம்முடைய சுற்றத்தார் பொருந்தாதே || அண்ணிதாக மனஞ் சுழன்று மாறுபட்டு அவன் தழுவின கொல்லுகின்ற ஏறுபோலுங் கோபத் தினைச்செய்தார்; அன்று அவர் இங்கனங் - கோபித்தது என்னபயனையுடைத் தாயிற்றென்றான். எ - று.

இது தலைவியைநோக்கிக் கூறியது.

௫௪ (௩)நெட்டிருங் கூந்தலாய் கண்டை + யிஃதோர்சொல் ;

கோட்டினத் தாயர் மகனொடியாம் X பாட்டதற்

கெங்க நெமரோ பொறுப்பர் பொறாதார்

தங்கண் பொடிவ தெவன்

எ - து: நெடிய கரிய கூந்தலையுடையாய்! இன்னும் யான்கூறுகின்ற ஈதொரு சொல்லையும் நெஞ்சால் ஆராய்ந்துபாராய்; கொம்பையுடைய வாகிய எருமையினத்தை யுடைய ஆயர்மகனோடே யாங் **கூடியதற்கு ளம் முடைய சுற்றத்தாரோ இன்னும் பொறுப்பர்; அதுபொறாத அயலார் ††தம் முடைய கண்கள் எங்கண்களை நோக்கித் தீய்த்துபோவது என்னபயனை ††யுடைத்தென்றான். எ - று.

௯௧ ஒண்ணுதால்

இன்ன வுவகை பிறிதியாதி (சு)யாயென்றீனக்

(௫)கண்ணுடைக் கோல எலைத்ததற் கென்றீ

௧. இந்நூற்பக்கம் ௫௮௬: ௧-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௨. பாலையும் வெண்ணெயையும் நெய்யையும் தந்தலையில் தடவிக் கொள் ளுதல் ஆய்ச்சாதியாருக்கு இயல்பு.

௩. “நெட்டிருங் கூந்தற் கடவுளர்” கலி. கூட: ௩௫.

௪. “அன்னை, யலையு மலைபோயிற்று” ஐந்திணையெழு. ௩.

௫. (அ) “நண்ணிய மென்பா லிலக்குங்கோல் காணுங்கால், கண்ணல்ல தில்லைபிற” என்பதும், ‘நண்ணிய மென்றிருக்கு மமைச்சரை அராசர் (யிரதிபேதம்) * நறுதுதலா யென்கொலைங் கூந்தலுளாய்ச். † குறுமறுகுபொல்லாது, ‡ நம் முடைய, || அண்ணிதாக அண்ணிதாக மனம், ÷ கோபித்தென்ன பயனை.

+ இஃகுதோர், X பாட்டதற்கெங்கண். ** கூடியவதற்கு, †† தம்முடைய தங்கண்கள், ††† உடைத்தென்னத் தலைவியைநோக்கிக்கூறினான், ஒண்ணுதால்.

மலரணி கண்ணிப் பொதுவனோ டெண்ணி
யலர்செய்து விட்டதிவ் ளூர்

எ-து: அதுகேட்ட தலைவி, ஒள்ளிய நுதலினையுடையாய்! (க)யாய் தன் கண்களுடையவாகிய கோலை *யுடையளாய் என்னைவருத்தியதற்கு இவ்ளூர் என்னை மலரணிந்த கண்ணியை யுடைய பொதுவனோடே கூட்டமென் றெண்ணி (உ)அலரையுண்டாக்கிவிட்டது; இத்தன்மைத்தாகியஉவகை நமக்கு வேறியாதுதானென மகிழ்ந்து கூறினாள். எ - று.

அலைக்குங்கோலின் காரியத்தைக் கண்கள் செய்தமைபற்றிக் கண்க ளுடையவாகிய கோலென்றாள்.

௬௬ ஒன்றிப் புகரினத் † தாயமகற் கொள்ளிழா
யின்றெவ நென்னை யெமர்கொடுப்ப தன்றவன்
மிக்குத்தன் மேற்சென்ற செங்காரிக் கோட்டிடைப்
புக்கக்காற் புக்கதென் னெஞ்சு

எ - து: அங்வனம் கூறியபின்னரும் ஒள்ளிய இழையினையுடையாய்! தன்மேல் மிக்குச்சென்ற சிவந்த கரிய ஏற்றினுடைய கோட்டிடையிலே இற்றைநாள் †அவன்செல்ல என்னெஞ்சும்உடன்சென்றது;இனிநஞ்சுற்றத்தா ரெல்லாரும் பொருத்திப் புகரையுடைய பசுத்திரையுடைய ஆய்ச்சாதியிற் பிறந்த மகனுக்கு என்னைக்கொடுப்பதாக அறுதியிட்ட அற்றைநாளிற் கொடுக் கின்றது என்னபயனை யுடைத்தென்று தலைவி மகிழ்ந்து கூறினாள். எ - று.

என (1௩)

அலைக்குங்கோலாவது கண்ணெனவுரைத்துத் தன்வெகுளினோக்கரல் அவர் வெகுடற் குறிப்பறிக வென்பது கருத்தாக்கு வாருமுளர்' எனப் பரிமேலழகர் பிரர்கோட் கூறி யிருத்தலும் (குறள். ௭௧0) (ஆ)“கொந் தார் மலர்க்குழல் வல்லிநம் மன்னை குரிசில்வந்த, செந்தா மரை யடி கண்டனள் போலுமித் திண்சிலம்பில், வந்தா ரெவரென வந்தார் சிலரிலர் மற்றிங் கென்றே, னொந்தா னெழுதியிற் தாங்கொடி தா யென்னை நோக்கினளே” (அம்பிகாபதி கோவை. ௨௩௬) என்பதும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

- க. யாய் - என் தாய். “யாயு ஞாயும் யாரா கியரோ” குறுந். 3௦.
உ. “களித்தொறுங் கள்ளுண்டல் வேட்டற்றூற் காமம், வெளிப்படுந் தோறு யினிது” குறள். ௧௧௪௫.
ங. எனவென்பது, இங்கே அசைநிலை.

(பிரதிபேதம்) * உடையாயாய் † ஆய்மகற்கு. ‡ இவன்செல்ல.

க் (க்)பாடிமிழ் பரப்பக் தரவணை யசையு
வாடுகொ ணேமியாற் பரவுது நாடுகொண்
டின்னிசை முரசிற் (உ)பொருப்பன் *மன்னி
'யமைவர லருவி யார்க்கு
மிமையத் தும்பரும் † விளங்குக வெனவே.

எ-து: அதுகேட்ட தோழி,யாம்(க்)இல்லறம்நிகழ்த்தி இனிதிருக்குமாறு
காத்தற்குப் பிறநாடுகளைக்கொண்டு இனிய ஓசையையுடைத்தாகிய முரசினை
யுடைய பாண்டியன் அமைத்து வருதலை யுடைய . அருவி ஆரவாரிக்கும்
இமயத்திற்கு வட † திசையிலேயும் மன்னி விளங்குகவென்று உட்கொண்டு
முறிதலையுடைத்தாகிய முழங்குகின்ற கடலிடத்துப் பாம்பணையிலே பள்ளி
கொண்ட வெற்றி கொண்ட சக்கரத்தினை யுடையோனை வாழ்த்துவே
மென்றார். எ - று.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

இது தரவும் தனிச்சொல்லும் ஐஞ்சீரடி பலவும் விராய் முடுகுவண்ணம்
அடியிறந்தோடிய கொச்சகவெண்பாவும் கொச்சகமும் இரண்டு நெடுவெண்
பாட்டும் “வெண்பாட்டிறந்த முச்சீர்த்தாகும்” (ஈ)என்றதனால் இடையற்று
முச்சீரடிவந்த நெடுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சீரடி பெற்ற குறுவெண்பாட்டும் ஐஞ்
சீரடி முடுகியலோடு தொடர்ந்த கொச்சகவெண்பாவும் நெடுவெண்பாட்டும்
ஓடியானென்றும் குறுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் இரண்டு நெடுவெண்
பாட்டும் தனிச்சொல்லும் சரிதகமும் பெற்று வந்த கொச்சகம் (ஐ)

(க்0க்.) கழுமொடு சடுபடை சுருக்கிய தோற்கண்
ணிமிழ்சை மண்டை யுறியொடு தூக்கி
யொழுகிய கொன்றைத் தீங்குழன் முரசியர்
வழுஉச்சொற் கோவலர் தத்த மினநிரை
பொழுதொடு தோன்றிய கார்நனை வியன்புலத்தார்;

க். முல்லை நிலத்துக்குத் திருமால் தெய்வ மென்பதற்கு “பாடிமிழ்
பரப்பக் தரவணை.....பரவுதும்” என்பது மேற்கோள்; தோல்.
அகத், கு. டி. நச்.

உ. இந்நூற்பக்கம் ககஐ: க-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ங. “காவற்பொருட்டு அரசன் வாழ்க.....என யாய் இல்லறத்திற்கு
வேண்டுவன் விரும்பி ஒழுகியதல்லது பிறிது நினைத்திலன்” என்னும்
(ஐங்குறுநூறு. க.) உரைப்பகுதி இங்கே நோக்கற்பாலது.

ச. தோல். செய். கு. எஉ.

(பிரதிபேதம் * முன்னி, † விளங்குகெனவே, ‡ திசையிலே மின்னி.

௬ அவ்வழி,

நீறெடுப்பவை நிலஞ்சாடுபவை

மாறேற்றுச் சிலைப்பவை மண்டிப்பாய் பவையாய்த்

துளங்கிமி னல்லேற் றினம்பல களம்புகு

மள்ளர் வனப்பொத் தன;

௧௧ தாக்குபு தம்முட் பெயர்த்தொற்றி யெவ்வாயும்

வைவாய் மருப்பினன் மரூது குத்தலின்

மெய்வார் குருதிய வேறெல்லாம் பெய்காலைக்

கொண்ட னிரையொத் தன;

அவ்வேற்றை;

௧௨ பிரிவுகொண் டிடைப்போக்கி யினத்தோடு புனத்தேற்றி

யிருதிறனா நீக்கும் பொதுவ

ருருகெழு மானில மியற்றுவான்

விரிதிரை நீக்குவான் வியன்குறிப் பொத்தனர்;

௧௩ அவரைக், கழல வழக்கி யெதிர்சென்று சாடி

யழல்வாய் மருப்பினற் குத்தி யுழலை

மரத்தைப்போற் றெட்டன வேறு;

௧௪ தொட்டதம், புண்வார் குருதியாற் கைபிசைந்து மெய்திமிரித்

தங்கார் பொதுவர் கடலுட் பரதவ

ரம்பியூர்ந் தாங்கூர்ந்தா ரேறு;

௧௫ ஏறுதங், கோலஞ்செய் மருப்பினற் றேண்டிய வரிக்குடர்

ஞாலக்கொண் டெழுமம் பருந்தின் வாய்வழி இ

யாலுங் கடம்பு மணிமார் விலங்கிட்ட

மாலைபோற் றாங்குஞ் சினை;

ஆங்கு;

௧௬ தம்புல வேறு பரத்தர வய்த்தத

மன்புறு காதலர் கைபிணைந் தாய்ச்சிய

ரின்புற் றயர்வர் தழும;

௧௭ முயங்கிப் பொதிவே முயங்கிப் பொதிவே

முலைவேதி னெற்றி முயங்கிப் பொதிவேங்

கொலையேறு சாடிய புண்ணையெங் கேளே;

௩௭ பல்லூழ் தயிர்கடையத் தாஅய புள்ளிமேற்
கொல்லேறு கொண்டான் குருதி மயக்குறப்
புல்லலெந் தோளிற் கணியோவெங் கேளே;

௪௦ ஆங்கு, போரேற் றருந்தலை யஞ்சலு மாய்ச்சியர்
காரிகைத் தோள்கா முறுதலு மிவ்விரண்டு
மோராங்குச் சேற லிலவோவெங் கேளே;

௪௩ கொல்லேறு கொண்டா னிவள்கேள்வு னென் றூரார்
சொல்லுஞ்சொற் கேளா வளைமாறி யாம்வருஞ்
செல்வமெங் கேள்வன் றருமோவெங் கேளே;

ஆங்க;

௪௭ அருந்தலை யேற்றொடு காதலர்ப் பேணிச்
சுரும்பிமிர் காணநாம் பாடினம் பரவுது
மேற்றவர் புலங்கெடத் திறைகொண்டு
மாற்றாரைக் கடக்கவெம் மறங்கெழு கோவே.

இது தத்தம் இனம் தத்தம்புலத்துப் பிரிப்பாள்புக்கவர் ஏறுகொண்ட
வாறுகண்டு *ஆய்ச்சியர் தங்காதலீடு தந்தியால் தங்காதலரைக் கைபிணைந்து
தூவையாடித் †தென்னவ்வாழ்கெனக் கானம்பாடியது.

இதன் பொருள்.

(௧) கழுவொடு சுடுபடை சுருக்கிய தோற்கண்
ணிமிழிசை மண்டை யுறியொடு தூக்கி

௧. “கொன்றையர் தீங்குழல்.....கேளாமோ தோழி” (சிலப். ௧௭.
‘கன்றுகுணிலா’) என்னும் தாழிசைகளின் விசேடவுரையில், “கொன்றை
ஆம்பல் முல்லை என்பன சிலகருவி. இனி அவற்றைப் பண்ணென்று
கூறுபவெனின், அங்கனம் கூறுவாரும் ஆம்பலும் முல்லையுமே பண்
ணைதற்குப் பொருந்தக் கூறினல்லது கொன்றை என ஒருபண் இல்லை
யாதலா (.....) னும் கலியுள் முல்லைத் திணையின்கண் ஆரும்பாட்டி
னுள், இப்பாட்டில் ‘கழுவொடு..... வியன் புலத்தர்’ எனக்கருவி
கூறினமையானும் ‘அன்றைப் பகற்கழிந் தாளின் நிராப்பகற், சன்
றின் குரலுங் கறவை மணிகறங்க்ச், கொன்றைப் பழக்குழற் கோவல
ரம்பலு, மொன்றல் சுரும்பு நரம்பென வார்ப்பவும்’ என வளையா
பதியுள்ளும் கருவி கூறிப் பண்கூறுதலாலும் இவை ஒரு பொருண்
மேல் மூன்றடிக்கிவந்த வெத்தாழிசைவாகலாலும் இரண்டு பண்ணும்
(பிரதிபேதம்) * ஆச்சியர், † தங்கினகாதலரை, ‡ தென்னவ்வாழ்கென.

யொழுக்கிய கொன்றைத் தீங்குழன் முரற்சியர்

*வழுஉச்சொற் கோவலர் தத்த மினநிரை

பொழுதொடு தோன்றிய கார்நனை வியன்புலத்தார்

எ -து: பால் பற்றறச் சீவுதலைச்செய்த(க)கறவைக்கலங்கள் வைத்த உறியோடே தோற்பையிடத்தே கழுவோடேகுட்டுக்கோல்களையும் இட்டுச்சுருக்கிய பைகளையும் தூக்கி நீளவளர்ந்த கொன்றைக்காயைத் திறந்து சமைத்த இனிய குழலில் உண்டான ஓசையராய் வழுவின சொல்லையுடைய டிகோவலர் தம் முடைய தம்முடைய இனமாகிய பசுக்கள் கார்சரலத்தோடே தோன்றின அப்பொழுது வரும் மழையாலே நனைந்த அகற்சியையுடைய நிலத்திடத்தாராயினார். எ -று.

பழிசை ||பாடமாயின், பழித்தலையுடையதென்க. பழித்தலையுடையது பழிசை. முரற்சியர் என்னும் எச்சம் உடையவென்னும் வினைக்குறிப்போடு + முடிந்தது. (உ) கழுவாவது கறத்தற்கரிய பசுக்களைக் கறத்தற்கு இரண்டிலையுஞ் சீவி மாலையாகக்கட்டிக் கழுத்தில் இடுவது.

௬ அவ்வழி

(௩)நீறெடுப்பவை நிலஞ்சாடுபவை

மாறேற்றுச் சிலைப்பவை மண்டிப்பாய் பவையாய்த்

ஒன்று கருவியுமாகக் கூறின் செய்யுட்கும் பொருட்கும் வழுஉச் சேறலானும் அங்கனங்கூறாத லமையாதென்க” என்று அடியார்க்கு நல்லார் எழுதியிருப்பது ஈண்டு அறிதற்பாலது.

௧. “திண்கா லுறியன் பாணைய நகலன்” அகம். உஎச: ௬.

௨. (அ) “நாகுரு னீங்கிய சேதாத் தொகுத்துக், குளம்புக் கோடும் விளங்கு பொன் னுழீஇத், தளையுந் தாம்பு மனைகடை மத்துங், கழுவுங் கலனும் வழுவில் பிறவும், பைம்பொளி னரியன்றவை பாற்பட வருத்துக், குன்றாக் கோடி கொடுத்துவப் போரும்” பெருங். (க) ௩௬: ௬௪-௬௬. (ஆ) “கழுவொடு பாகர் கலங்காமல் யாத்துத், தொழுவிடை யாயந் தொகுமின்” (தொல். புறத். கு. ௩. ௩௪. மேற்.) என்பவற்றில் இச்சொல் வருதல் காண்க.

௩. (அ) “அடியிட்டு நிலங் கிளைத்தண்டமெண் டிக்கும் போர்ப்பய், பொடியிட்டுயிர்த்துப் பொருகோட்டினிற் குத்திக் கோத்தித், டிடியிட்ட திரீகா ரெதிரேற்றெழுந் தாங்கு நோக்கிச், செடியிட்டிருகண்ணழல் சிந்த நடந்த தன்றே” திருவிளை. மாயப்பசவை. ௧௭. (ஆ) “காளிலங்

(பிரதிபேதம்) * வழுச்சொல், † புலத்தர் எ-து: கழுவாவது.....கழுத்தில்இவது பால் பற்றறச், ‡ கோவர் தம்முடைய, || பாடமாயின் பழித்தலையுடையது பழிசையாம். முரற்சியா ரென்னும், + முடிந்தது அவ்வழி.

துளங்கிமி னல்லேற் றினம்பல களம்புகு

மள்ளர் வனப்பொத் தன

எ - து: அவ்விடத்துக் துளங்குகின்ற குட்டேற்றினையுடைய நல்ல ஏற் றினங்கள் பலவும் முன்பு காலாலே வெட்டி நீற்றை எழுப்புவவை இப் பொழுது (க)மழைபெய்தமையிற் (உ) கோட்டுமண் கொள்ளுமவை ஒன்றோ டொன்று மாறுபடுதலை மேற்கொண்டு முழங்குமவை மிக்குப்பாயுமவையாய்ப் போர்க்களத்தே *செல்லும் வீரர் அழகையொத்தன. எ - று.

கக தாக்குபு தம்முட் பெயர்த்தொற்றி லெவ்வாயும்

வைவாய் மருப்பினன் மாறாது குத்தலின்

மெய்வார் குருதிய வேறெல்லாம் பெய்காலைக்

கொண்ட னிரையொத் தன

எ - து: ஒன்றோடொன்று தாக்கி மீண்டு அடிப்பறித்துச்சேர்ந்து கூரிய இடத்தையுடைய கொம்பாலே மாறாமல் எவ்விடத்துங் குத்துகையினாலே மெய்யினின்றும் வடிகின்ற குருதியையுடைய †வறுகெல்லாம் நாட்காலைப் பெய்யும் ‡மேகநிரையையொத்தன. எ - று.

நாட்காலைமேகம் சிவந்திருத்தலின், உவமையாயிற்று. பெய்யு மேகம் அதற்கு அடைகூறிற்று.

கடு அவ்வேற்றை

பிரிவுகொண் டிடைப்போக்கி யினத்தோடு புனத்தேற்றி

யிருத்திறை நீக்கும் பொதுவ

கீறி வான்மிசை யுயர்த்துக் கதிர்மணி மருப்பிடை நோக்கி, யானிள வேறு யசெமர்க் கெழுந்தா னசனியே நென்னவோ ரவுணன்” பாகு (க0) ஸ்ரீ நாரதர். ச.

க. “பெயல, கடுநீர் வரித்த செந்நில மருங்கின், விடுநெறி யீர்மணல வாரணஞ் சிதறப், பாம்புறை புற்றத் தீர்ம்புறம் சூத்தி, மண்ணுடைக் கோட்ட வண்ண னல்லேள, றுடனிலை வேட்கையின் மடநாகு தமிழி, யூர்வயிற் பெயரும் பொழுதில்” அகம். கூச: எ - கந.

உ. (அ) “கோட்டுமண் கொண்ட மார்பம்” சீவக. உஉகச. (ஆ) “கோட்டு மண் கொள்ளா முலை” ழநீ..... (இ) “கோட்டுமண் கொண்ட குளிர் திங்கள்” நள. சுயம். க0உ. (ஈ) “கோட்டுமண் கொண்டு” கூர்ம. ஆதவார்சிறப்பு. அ. (உ) கோட்டுமண் கொள்ளும் வேழம்” தணிகை. வீராட்ட. கூஉ.

(பிரதிபேதம்) * கொல்லும் வீர, † ஏறெல்லாம், ‡ மேகநிரையொத்தன.

ருருகெழு (க)மாநில மியற்றுவான்

*விரிதிரை நீக்குவான் வியன்குறிப் பொத்தனர்

எ - து: † அவ்வேறுகள் போர்செய்யாமற் பிரிதலைத் தாம் உட்கொண்டு அவை இரண்டு கூறாக நீங்கும்படி நடுவே சிலவறுகளைச்செலுத்தி விலக்கிப் பின்னர் பசுத்திரளோடே மேயும்புலத்திலே ஏற்றித் தத்தம் இனங்களைப் பிரிக்கும் இடையர் பழையவடிவுகளைல்லாங்கெழுமும்படி பெரியநிலத்தைப் படைத்தற்கு அகற்சியையுடைய கருத்தினையுடைய, (உ) அந்நிலத்தை மறைத்துக்கிடந்த கடலைப் போக்கும் நான்முகனையொத்தார். எ - று.

ஏற்றையென்றது ஏற்றிற்கு ஐகாரவீற்றதோர்பெயர்; “ஆற்றலொடு புணர்ந்த வாண்பாற் செல்லா, மேற்றைக் கிளவி யுரித்தென மொழிப” (௩) என்றலின்.

20 அவரைக், (ஈ)கழல வழக்கி யெதிர்சென்று சாடி
யழல்வாய் மருப்பிறற் குத்தி (ஐ)யுழலை
மரத்தைப்போற் ரொட்டன வேறு

எ - து: அங்ஙனம் நீக்குகின்றவர்களை அவ்வேறுகள் ஓடும்படி மிதித்து ஓடாமல் நின்றவர்களை எதிர் சென்று அழலுகின்ற இடத்தையுடைய கொம்பாலே குத்திச் சாடி உழலைகோத்த மரத்தைப்போலத் துளைத்தன. எ - று.

க. (அ) “மாறியுலகம் வகுத்தநான் வரம்பு கடந்து மண்முழுது, மேறி யொடுங்கு மெறிகடல்போ லெயின்மா நகர மெய்தினர்” (ஆ) “தேர் செலும் வேகத்து வேலைநீ, ரோங்கு நாளி னொதுங்கு முலகுபோற், ருங்க லாற்றகில் லார்தடு மாறித்தா, நீங்கினார்”

உ. “உரைசெய் நான்முக னுறங்குழிப் புவிக்கொள வொருங்கே, திரை செய் வான்கடல் சென்றெனச் சென்றது சேனை” கந்த. திக்கு. ௧0.

௩. தொல். மாபி. சூ. சக.

ச. “கோவலர், கழலக் காடுபோய்” சீவக. சஉஉ.

ஐ. உழலைமரம், தொழுவுழுதலியவற்றுள் மாடுகளைப் புகாமல்தடுப்பதற்கு அவற்றின் வழியில் இருபக்கத்தும் உழலையை (கழிகளை) இழுத்துப் போடும்படி துளைத்துநிறுத்தியிருக்கும் மரம்; இது கடப்புக்காலென வழங்கும். “கன்று தாம்பரிந், துழலை பாய்ந்துலா முன்றில்” என்பது சீவக. சஉஉ.

(பிரதிபேதம்) * விரைதிரை, † ஏற்றையென்றது.....என்றலின் அவ்வேறுகள், ‡ படைத்தற்கு இந்நிலத்தை மறைத்துக்கிடந்த அகற்சியையுடைய கடலைப் போக்குங் கருத்தினையுடைய நான்முகனையொத்தார், அவரைக்.

உந் தொட்டதம், புண்வார் குருதியாற் கைபிசைந்து மெய்திமிரித்
தங்கார் பொதுவர் கடலுட் பரதவ

(க)ரம்பியூர்ந் தாங்கூர்ந்தா ரேறு

எ - து: பொதுவர் அங்கணர் துளைத்த தம்முடைய புண்களினின்றுஞ்
சோருகின்ற குருதி வழக்குதலாலே மணலை அள்ளிக் கையைப் பிசைந்து
*உடம்பையுற் (உ)திமிர்ந்து தாழ்க்க நிலலாராய்க் கடலுக்குள்ளே பரதவர்
(ந)சிறியுதெப்பத்தை ஏறினறம்போல ஏற்றைத் தழுவினார். எ - து.

உசு ஏறுதங், கோலஞ்செய் மருப்பினறற்*ரேண்டிய வரிக்குடர்
ஞாலக்கொண் டெழுஉம் பருந்தின் ட்வாய்வழீஇ
யாலுங் கடம்பு மணிமார் விலங்கிட்ட
மாலேபோற் றாங்குஞ் சீனை

எ - து: அவ்வேறுகள் தம்முடைய அழகுசெய்கின்ற கொம்பாலே
தோண்டிய வரிநிலையுடைய குடர்கள் நானறு விழும்படி எடுத்துக்கொண்டு
உயர்ந்துபோம் பருந்தின் வாயினின்றுந் தப்பி ஆலமரத்தையுங் டிகடம்பமரத்
தையும் (சு)ஆண்டு உறையுந்தெய்வங்கட்கு ||மகிழ்ச்சியுண்டாகவேண்டி அணி
தலைச்செய்தற்கு விலங்க இட்டுவைத்த மால்கள்போலே கொம்புகடோறுந்
+ தூங்காநிற்கும். எ - து.

நஃ ஆங்கு

தம்புல வேறு பரத்தர வுய்த்தத

மன்புறு (ரு)காதலர் கைபிணைந் X தாய்ச்சிய

ரின்புற் றயர்வர் தழுஉ

க. “மறை யேற்றின் மேலிருந் தாடித் துறையம்பி, யூர்வான்போற்
ரேன்று மவன்” கலி. கஃ: நஃ-நஃ.

உ. திமிர்தல் - பூசுதல்; “திமிரத் திமிரக் கனலாய சந்தன சீதளமே” என
வருதல் காண்க. திமிருமச் செய்தலென்பாரு முளர்.

ந. அம்பியென்பது தெப்பத்துக்கும் நீரிற் செலுத்தும் எல்லாக் கருவி
களுக்கும் பெயரென்பவாயினும் ஓரேற்றுக்கு உவமையாய் வருதலிற்
சிறியுதெப்பமென்று, பொருள்கூறினார். “தண்புன லாடுந் தடங்கோட்
டெருமை, திண்புண்பயம்பயிற் ரேன்றுழார்” என்பது ஐங்குறு. கஅ

ச. இந்நூற்பக்கம் சுஉஉ: சு, சுஉஉ: சு-ஆம் குறிப்புக்கள் பார்க்க.

ரு. குரவை யென்பது: (அ) “குரவை யென்பது கூறுங் காலிச், செய்
தோர் செய்த காமமும் விறலு, மெய்த வுரைக்கு மியல்பிற் றென்ப”

(ஆ) “குரவை யென்ப தெழுவர் மங்கையர், செந்நிலை மண்டலக்

(பிரதிபேதம்) * உடம்புந்திமிர்ந்து, † வாய்வழியாலும், ‡ கடம்பமரத், || மகிழ்ச்சியுண்டாக
வேண்டியதணிதலைச்செய்தற்கு, + தூங்காநிற்கும், தம்புல, X ஆச்சியர்,

எ - து: அப்பொழுது ஆய்ச்சியர் தாம் மேயும் புலத்திலே ஏறு பரத்தலைச் செய்யும்படி செலுத்தின .தம்முடைய அன்புமிக்க காதலருடைய கையைக் கோத்து இன்பமுற்றுக் குரவையாடுவர். எ - று.

௩௪ முயங்கிப் பொதிவே முயங்கிப் பொதிவே

(க)முலைவேதி நெற்றி முயங்கிப் பொதிவேம்

கொலையேறு சாடிய புண்ணையெங் கேளே

எ - து: எம்முடையதோழி ! கொலைத்தொழிலையுடைய ஏறுகள் சாடின புண்களைத் தழுவிக்கொண்டு ஓபாதிந்துவிடக் கடவேம்; எங்ஙனம் தழுவவு தென்று கேட்பாயாயின் முலையின் வெம்மையாலே ஆறும்படி ஒற்றித்தழுவிக் கொண்டு பொதிந்துவிடக் கடவேம். எ - று.

கடகக் கைகோத், தந்நிலைக் கொட்பரின் ருட லாகும்” என்னும் (சீலப். பதி. எஎ. உரைமேற்.) சூத்திரங்களால் தலைவனது காமமும் வென்றியும் தோன்றக்கூறி ஏழுமங்கையர் கைகோத்துச் சமுன்று ஆடுவதென்றே அறியப்படுமாயினும், (சீலப். ௩: ௧௨.) “இருவகைக் கூத்தின்” என்பதன் விளக்க வுரையால், குரவையென்றது: காமமும் வென்றியும் பொருளாகக் குரவைச்செய்யுள் பாட்டாக எழுவரேனும் எண்மரேனும் ஒன்பதின்மரேனும் கைபிணைந்தாவெது என்றுஅறியப் படுகின்றது. இவையும் (இ)“மாயவனுடன் மம்முடைய, வாலசரிதை நாடகங்களில், வேனெடுங்கட் பிஞ்ஞையோடாடிய குரவையாடுதும்” (ஈ) “மாயவன்மன் முன்னினெடும் வரிவளைக்கைப் பின்னை யொடுங், கோவலர்தஞ் சிறுமியர்கள் குழற்கோதை புறஞ்சேர, வாய்வளைச்சீர்க் கடிபெயர்த்திட்டசோதையார் தெழுதேத்தத், தாதெருமன் மத்தாடுங் குரவையோ தகவுடைத்தே” சீலப். ௧௭. என வருபவைகளும் (உ) “இடவல” என்பதற்கு, ‘ஆய்ச்சியரோடு குரவைகோத்தலால் அவர்க்கு இடமும் வலமும் ஆயினேய்’ பரி. ௩: ௮௩ என்று எழுதியிருக்கும் உரையும் (ஊ) “நளிதலென்பதற்கு தன்னைச் சேவிக்கு மகளிரொடு குரவையாடிச் செறிதல்” (பதிநீ. ௩௨: ௧௬) என்று எழுதியிருக்கும் உரையும் (எ) “பாதவர், வெப்புடைய மட்டுண்டு, தண்குரவைச் சீர் தூங்குந்து” (ஏ) “குறவர் மாக்கள், வாங்கமைப் பழுனிய தேறன் மகிழ்ந்து, வேங்கை முன்றிற் குரவை யயரும்” புறம். ௨௪: ௪ - ௬, ௧௨௧: ௧ - ௩, என வருபவைகளும் இங்கே அறிதற்பாலன.

(அ) “புண்களைத் தடமுலை வேதுகொண் டொற்றியும்” கலிங்க. கடை. ௧௩.(ஆ) “புண்வருத்தந் தன்னைநோக்கிக், கொங்கையையொற் றிடங்கொடுத்து” தனிப்பாடல். என்பவையும் (இ) “கொம்மை வரி முலை வெம்மை வேதுநீஇ” சீலப். ௨௮: ௧௬. (ஈ) “கொம்மை வரு முலை வெம்மையிற் மடைஇ” நெடுநல். ௬௬. என்பவையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௩௭ பல்லூழ் (க)தயிர்கடையத் தாஅய *புள்ளிமேற்
கொல்லேறு கொண்டான் குருதி மயக்குறப்
புல்லெந் தோளிற் கணியோவெங் கேளே

எ - து: எம்முடைய தோழீ! பலமுறையாகத் தயிரைக் கடைகையினாலே, புய்ந்த புள்ளிகளின்மேலே கொல்லுகின்ற ஏற்றைத் தழுவினவனுடைய குருதி மயக்கமுறும்படி தழுவுதல் எம்முடைய தோளிற் கு அழகு மாத்திரையோ? அதிலுஞ்சிந்தந்தொன்மன்றே. எ - து.

௪௦ ஆங்கு, போரேற் றருந்தலை யஞ்சலு[†] மாய்ச்சியர்
காரிகைத் தோள்கா முறுதலு மிவ்விரண்டு
மோராங்குச் சேற லிலவோவெங் கேளே

எ - து: எம்முடைய தோழீ! ஆயர் பொருகின்ற ஏற்றினது சேருத்தற் கரிய[‡]தலையை அஞ்சுதலும் ஆய்ச்சியர் ஏறுதழுவாதவருடைய காரிகைத்தோளை விரும்புதலுமாகிய இவ்விரண்டு நிலையும் இக்குடிப்பிந்தவர்களுக்கு ஒன்றாகச் செல்லுதல் ஈண்டு இல்லையோ. எ - து.

காரிகைத்தோளென்றது, இகழ்ச்சி; வடிப்படாததோளாதலின்.

௪௩ கொல்லேறு கொண்டா னிவன்கேள்வ வென்றாரார்
சொல்லுஞ்சொற் கேளா வளைமாறி யாம்வருஞ்
செல்வமெங் கேள்வன் றருமோவெங் கேளே

எ - து: எம்முடைய தோழீ! இவளுடைய கணவன் கொல்லுகின்ற ஏற்றைத் தழுவினென்று ஊரார் புகழ்ந்துசொல்லுகின்ற அச்சொல்லைக் கேட்டு மோரைவிறறு யாம் வருஞ் செல்வத்தை எங்கணவன் தருமோ. எ - து.

ஓகாரம், தெரிநிலை. என்றது, அவன் புறத்துப் + போய் இப்புகழ்கேட்க என்னவிடானென அவன் தன்மேலுள்ள விருப்பங் கூறிற்று. இவை குரவைப்பாட்டு.

௪௬ ஆங்கு

(உ)அருந்தலை யேற்றொடு கா தலர்ப் பேணிச்
சுரும்பிமிர் கானநாம் பாடினம் பரவுது
மேற்றவர் புலங்கெடத் திறைகொண்டு
மாற்றாரைக் கடக்கவெம் மறங்கெழு கோவே

க. "தயிர்ப்புளி, மொய்த்த தோணலார்" சீவக. ௪௨௩.

உ. அருந்தலை யென்பதற்கு இங்கும் இச்செய்யுள் ௪௦-ஆம் அடியிற்குறித்த பொருளே கொள்க.

(பிரதிபேதம்) * புள்ளியின்மேற், † தலையஞ்சுதலும், ‡ சொல்லுதலினவிலையோ, * ஊர் புகழ்ந்து, x போய்ப்புகழ்.

எ - து: ஏற்றையும் நங்காதலரையும் பாதுகாத்துச் சுரும்பினம் ஒலிக்
கின்ற கானத்தை நாம் பாடினமாய்த் திருமாலீப் பரவுவேம், அப்பயனாலே
எம்முடைய மறம்பொருந்திய பாண்டியன் பகைவாநிலமென்னும் பெயர்
கெட்டுத் தன்னிலமென்னும் பெயர்பெறும்படி அவர்நாட்டைத் திறைகொண்டு
பகைவரை வெல்வானாக என்றார். எ - று.

இந்நிலப்பண்பிருந்தவா*மென்னென்று கண்டோர் கூறிற்றுகக்கொள்க.

இது, கண்டார்க்குப் புதுமையாகிய மருட்கை பிறந்தது.

இது முன் ஒருகொச்சகமும் தனிச்சொல்லும் முட்டடியின்றிக் குறைவு
சீர்த்தாகிய சொற்சீரடிபெற்ற கொச்சகவெண்பாவும் நெடுவெண்பாட்டும்
தனிச்சொல்லும் சொற்சீரடிவந்த கொச்சகமும் ஐஞ்சீரடுக்கிய குறுவெண்
பாட்டிரண்டும் ஐஞ்சீரடுக்கிய நெடுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் குறுவெண்
பாட்டும் நான்கு தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் சரிதகமும் பெற்ற கொச்சகம்.

(கடுள்.) எல்லா விஃதொன்று கூறு குறும்பிவர்

புல்லினத் தார்க்குங் குடஞ்சுட் டவர்க்குமெங்

கொல்லேறு கோடல் குறையெனக் கோவினத்தார்

பல்லேறு பெய்தார் தொழூஉ;

டு தொழுவத்து;

சில்லைச், செவிமறைக் கொண்டவன் சென்னிக் குவிமுல்லைக்

கோட்டங்காழ் கோட்டி. நெடுத்துக்கொண் டாட்டிய

வேழை யிரும்புகர் பொங்கவப் பூவந்தென்

கூழையுள் வீழ்ந்தன்று மன்;

க0 அதனைக், கெடுத்தது பெற்றார்போற் கொண்டியான் முடித்தது

கேட்டன ளென்பவோ யாய்;

க2 கேட்டா லெவன்செய்ய வேண்டுமோ மற்றிகா

வவன்கண்ணி யன்றே வது;

க3 பெய்ப்போ தறியாத்தன் கூழையு ளேதிலான்

கைபுனை கண்ணி முடித்தாளென் றியாய்கேட்பிற்

செய்வதி லாகுமோ மற்று;

எல்லாத் தவறு மறும்;

ஒஓ அஃதறு மாறு;

௧௧ ஆயர் மகனாயி னாயமக ணீயாயி
 னின்வெய்ய னாயி னவன்வெய்யை நீயாயி
 னின்னைநோ தக்கதோ வில்லைம னின்னெஞ்ச
 மன்னைநெஞ் சாகப் பெறின்;

அன்னையோ;

௨௪ ஆயர் மகனையுங் காதலை கைம்மிக
 ஞாயையு மஞ்சதி யாயி னரிதரோ
 நீயுற்ற நோய்க்கு மருந்து;

௨௭ மருந்தின்றியா னுற்ற துயராயி னெல்லா
 வருந்துவே னல்லலோ யான்;

௨௯ வருந்தாதி;

மண்ணிமா சற்றின் கூழையு னேறவன்
 கண்ணிதந் திட்ட தெனக்கேட்டுத் திண்ணிதாத்
 தெய்வமால் காட்டிற் றிவட்கென நின்னையப்
 பொய்யில் பொதுவற் கடைசூழ்ந்தார் தந்தையோ
 டையன்மா ரெல்லா மொருங்கு.

இது தலைவி தோழிக்கு அறந்தோடுநிப்பத் தமர் *வரைவுடன்பட்டமை
 அவட்த அவள் சொல்லியது.

இதன் பொருள்.

எல்லா விரிந்தொன்று †கூறு குறும்பிவர்
 (க)புல்லினத் தார்க்குங் (உ)குடஞ்சட் டவர்க்குமெங்
 (ஈ)கொல்லேறு கோடல் (ச)குறைபெனக் கோவினத்தார்
 பல்லேறு பெய்தார் தொழுவ

௧. (அ) “புல்லினத்தாயினநீ யாயிற் குடஞ் சட்டு, நல்லினத் தாயரெமர்”
 கலி. ௧௧௩: அ - கூ. (ஆ) “புல்லினத்தாய மகன்” கலி. ௧௧௫: ச.
 ௨. (அ) “நீரார் நிழல குடஞ்சட் டினத்துள்ளும்” கலி. ௧௦௯: ஈ. (ஆ)
 “கடுஞ் சரையா னன்கு, குடஞ்சட் டினத்தாற் கொடி” பு - வெ.
 வெட்சிப். ௧௮.
 ௩. “கொல்லேறு கொண்டான்” கலி. ௧௦௬: ச.௩.
 ௪. குறை பென்பதற்கு இன்றியமையாததென்று சேனாவரையரும் பரிமே
 வழகரும் முடிக்கப்படும் பொருளென்று புறநானூற்றுரையாசிரியரும்
 பொருள் கூறுவர்.

(பிரதிபேதம்) * வரைவுடன்பட்டமை. † கூறுக்குறும்பு.

எ - து: ஏ! குறும்பிடத்தே பரந்திருக்கின்ற ஆட்டிடையர்க்கும் இப்பசு இன்னதனைக் குடம்பால்! போதுமென்று சட்டுதலையுடைய பசு விடையர்க்கு மரிகக் கோவினத்தையுடைய நஞ்சுற்றத்தார் எம்முடைய கொல்லுகின்ற ஏற்றைத் தழுவுதலே காரியமென்று தொழுவிலே ஏறுகளைப்புகுதவிட்டார். எ - று.

ரு தொழுவத்துச்

சில்லைச், (க)செவிமறைக் கொண்டவன் சென்னிக் குவிமுல்லைக் (உ)கோட்டங்காழ் கோட்டி நெடுத்துக்கொண் டாட்டிய வேழை யிரும்புகர் பெர்ங்கவப் பூவந்தென் கூழையுள் வீழ்ந்தன்று மன்

எ - து: அத்தொழுவீடத்துச் சிலுவைக்குணத்தையுடைய செவிமறை யாயிருக்கின்ற ஏற்றைத் தழுவினவனுடைய சென்னியிற் கிடந்த குவிந்த (உ) முல்லைப் பூவாற் கட்டின வளைவினை யுடைய கண்ணியைக் கொம்பிலே எடுத்துக்கொண்டு அலைத்த எழையாகிய பெரிய புகரேறு துள்ளுகையினாலே அப்பூ வந்து என்மயிருக்குள்ளே மிகவும் வீழ்ந்தது. எ - று.

ஏழையென்றால் களவொழுக்கம் *வெளிப்படுத்தல் இறவாமற் கோட்டால் அலைத்தமைபற்றி.

௧0 அதனைக், (ச)கெடுத்ததுபெற்றார்போற் கொண்டியான்முடித்தது கேட்டன ளென்பவோ யாய்

எ - து: அக்கண்ணியை, கெடுத்ததொன்று மீண்டு பெற்றாரைப்போல எடுத்துக்கொண்டு யான்முடித்ததன்மையை யாய் கேட்டாளென்று சொல்லுவார்களோ? ஈதொரு வார்த்தையை எனக்கு விளக்கக் கூறுவாயென்றாள். எ - று.

†இஃதொன்று கூறு என்னுஞ்சொல்லே என்பவோ என்பதன் பின்னே கூட்டிப் பொருள்கூறுக.

௧. "செவிமறை நேர்மின்னு நுண்பொறி வெள்ளை" கலி. ௧0௧: ௨௭.
௨. (அ) "கோட்டங் கண்ணியுங் கொடுந் திரையாடையும்" புறம். ௨௭௫: (ஆ) "கோட்டுப்பூச் குடினும்" குறள். ௧௩௧௩.
௩. "தேன்சொரி முல்லைக்கண்ணிச் செந்துவராடையாயர்" சீவக. ௪௮௫.
௪. (அ)கெடுத்துப்படு நண்கல மெடுத்துக் கொண்டாங்கு" நற். ௧௮௨: ௫. (ஆ) "பழந்தன மிழந்தன படைத்தவரை யொத்தாள்" கம்ப. ௨ருக் காட்டு: ௬௫. (இ) "இழந்ததனம் பெற்றவர்போ லிராக்கதர்க ளிரைத் தீண்டி யிழந்ததங்கள், பழம்பதியிற் குடிபுகுந்து" இராமா. வரை யெடுத்த. ௫௫.

(பிரதிபேதம்) * வெளிப்படுத்தல், † இதுவென்று.

கஉ கேட்டா லெவன்செய்ய வேண்டுமோ மற்(க)றிகா
வவன்கண்ணி யன்றோ வது

எ - து: மேல் தோழி, அக்கண்ணி வரைந்துகோடல் தாழாத அவ
னுடைய கண்ணியன்றோ? அசுறும் பின்னை யாய் கேட்டால் என்ன பரி
காரம் ஃயாஞ்செய்யவேண்டும்? அதற்கு ஒன்றும்வேண்டாவென்றாள். எ - து.
ஓ, அசை.

கச (உ)பெய்போ தறியாததன் கூழையு னேதிலான்
கைபுனை கண்ணி முடித்தானென் றியாய்கேட்பிற்
செய்வதி லாருமோ மற்று

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, (ஓ)முடிக்கும் பூ + இதுவென்றறியாத தன்
னுடைய மயிரில் எதிலான் கையாலே புனைந்தகண்ணியை முடித்தாளென்று
தாய்கேட்கில் அதற்குப் பின்னை அவள் வெகுளாமற்செய்வதொரு பரிகாரம்
இல்லையாயிருக்குமோ என்றாள். எ - து.

மயிருக்கு (ஈ)மணந்தரும் பூ முடித்தல் வேண்டுமென்று அறியாதவள்.

கஎ எல்லாத் தவறு மறும்

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, இனி எல்லாத் தவறுகளும் நீக்குங்கா
ணென்றாள். எ - து.

அவன் வரைவுணர்ந்தமையின்.

கஅ ஒலு அஃதறு மாறு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, ஒலுஎனவியந்து அத்தவறு அறுமாறென்னை
யென வினயினாள். எ - து.

க. இகுத்தல் - தாழ்த்தல்.

உ. “புல்லினத் தாய மகன் சூடி வந்ததோர், முல்லை யொருகாழும்
கண்ணியு மெல்லியால், கூந்தலுட் பெய்து முடித்தேன்” கலி. ககரு.
ச - கூ.

ஓ. முடிக்கும் பூ - சூடும்பூ; சூடாப்பூ, எருக்கு முருக்கு முதலியவை.

ச. மணத்தின் பொருட்டே பூக்களை மக்கள் அணிவரென்பது, “ஆண்க்
கனக மணந்தரிற் பூமண மார்கொள்ளுவர்” என்பதனாலும் எருக்கு
முதலியன மணமில்லாதன வென்பது, “துன்னியவூ ரினும்விரை
சாரர், தறியாத புல்லெருக்கும்” (வாட்போக்கிக். கூக.) என்பது
முதலியவற்றாலும் அறியலாகும்.

(பிரதிபேதம்) * செய்யவேணுமதற்கொன்றுவேண்டா, †ஈடுதன்றறியாததன்மயிரில்.

௧௧ ஆயர் மகனாயி னாயமக ணீயாயி

(௧)னின்வெய்ய னாயி னவன்வெய்யை நீயாயி
 னன்னேநோ தக்கதோ வில்லைம *னின்னெஞ்ச
 மன்னெநெஞ் சாகப் பெறின்

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, அவன் ஆயருடையமகனா யிருப்பானாயின், நீ ஆய்ச்சாதியிற் பிறந்த மகளாயிருப்பையாயின்; (௨)† அவன் உன்னைவிரும்பி யிருப்பானாயின், நீ அவனை விரும்பியிருப்பையாயின், தாய் மிகவும்! நோவத் தக்கதொருகாரிய மில்லையென்றான்; அதுகேட்டதலைவி, அன்னையுடைய நெஞ்ச நின்னுடைய நெஞ்சாகப் பெறின் அவள் || நோவத்தக்கதோ இல்லையென்றாள். எ - து.

௨௩ அன்னையோ

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, இன்னும் ÷ அத்தன்மையையோவென்றாள். எ - து.

என்றது, யான் இத்துணையெல்லாம் கூறவும் கொள்ளாத தன்மையையோ? எ - து.

௨௪ (௩)ஆயர் மகனையுங் காதலை + கைமிக

(௪)னாயையு மஞ்சுதியாயி னரிதரோ

நீயுற்ற நோய்க்கு மருந்து

௧. “தண்ணிய சிறிய வெய்ய தழற்சொலாற் சாற்று கின்றான்” (கீவக. எசஎ:) என்புழி ‘வெய்ய’ என்பதற்கு, விரும்பப்படுதலின் வெய்ய வென்றாரென்று விசேடவுரையெழுதி, ‘நின்வெய்யனாயின்’ என்பதை மேற்கோள்காட்டினர். நச்.

௨. “தாம்வீழ்வார் தம்வீழப் பெற்றவர் பெற்றாரே, காமத்துக் காழில் கனி” குறள். கக்கக.

௩. ‘ஆயர் வேட்டுவர்’ என்னும் (தொல். அகத். ௨௧.) சூத்திரவுரையில், ‘ஆயர் வேட்டுவரென்னும் இரண்டொபயரே எடுத்தோதினாரெனும் ஒன்றென முடித்தலான் அந்நிலங்கட்கூரிய ஏனைப் பெயர்களான் வருவனவுங் கொள்க’ என்று கூறி, “ஆயர்மகனையுங்.....நோய்க்கு மருந்து” என்பதை மேற்கோள்காட்டுவர். நச்.

௪. ஞாய - நின்றாய்; (அ) “யாயு ஞாயும் யாரா கியரோ” (குறுந். ௪௦.) என்பதனால் யாயென்பது தன்மைப் பெயரடியாகவும் ஞாயென்பது முன்னிலைப் பெயரடியாகவும் பிறந்த முறைப் பெயரென்று துணிய (பிரதிபேதம்) * நின்னெஞ்சமெண்ணெஞ்சாகப், † இவன், ‡ தக்கதோர், || நோவத்தக்கதோ. ÷ அத்தன்மையையோவென்றாள், + கைமிக.

எ - து: *கைமயிக ஆயர்மகனையும் கா தலித்தலையுடையாயய்க் *கைம் மிகயாயையும் அஞ்சியிராநின்றாயின், இனி நீயுற்ற காமநோய்க்குமருந்து அரிதென்றாள். எ - று.

அரோ, அசை.

உஎ மருந்தின்றியா னுற்ற துயராயி நெல்லா

வருந்துவே னல்லலே யான்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, எஃ! யானுற்ற வருத்தத்திற்கு மருந்தில்லை யாயின், இனி வருந்தியே விடுவெனல்லலே என்றாள். எ - று.

உசு வருந்தாதி

(க)மண்ணிமா சற்ற(உ)நின் கூழையு னேறவன்
கண்ணிதந் திட்ட தெனக்கேட்டுத் திண்ணிதாத்
தெய்வமால் காட்டிற் நிவட்கென நின்னையப்
பொய்யில் †பொதுவற் கடைசூழ்ந்தார் தந்தையோ
டையன்மா ரெல்லா மொருங்கு

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, இனி வருந்தாதேகொள்; கழுவிய அழகக் கற்ற நின்னுடைய மயிரிடத்தே ஏற அவன் கண்ணியைத் தந்ததென்று பிறர் சொல்லக் கேட்டு, தந்தையோடே தமையன்மாரெல்லாரும் சேரக் கூடியிருந்து, தெய்வமாகிய மால் இவருக்கு இவனைத் || திண்ணிதாகக்கொண்டு வந்து காட்டிற்றென மகிழ்ந்து, நின்னை அந்தக் களவொழுக்கத்தைப் பிறர் அறியாமல் ஒழுக்கவல்ல பொதுவனுக்கு அடுத்தலைச்சூழ்ந்தார் காணென்றாள். எ - று.

லாகும். பதிப்பில் ருகரம் யகரமாக மாறியதனால் ருயமாறிக்கிடந்த இப்பகுதியைத் திருத்தி யின்புறுத்தியது தமிழ்நெறி விளக்கமே. யாயென்பது தன்மையொட்டுத்த முறைப்பெயரென்பதும் தொல்காப்பிய உரைகளிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளது; ஞா யென்பது முண்ணிலையொட்டுத்த முறைப்பெயராதலை (ஆ) “ஞாயர் பயிற்ற” (இ) “ஞாயர் பா லுண்டி” (ஈ) “ஞாயர்மாட்டைப்பால்” கலி. அக: கஉ; அக: உஅ, ஈச. என இந்துலிற் பலவிடத்தும் வருதலும் வலியுறுத்தும். இவை இவ்வரம்புகடந்துதாயென்னும்பொருளிலும் வருதலுண்டு.

க. “மாசற மண்ணுற்ற மணியேச மிருந் கூந்தல்” கலி. எஎ: கசு. என்பதும் அதன் குறிப்புக்களும் பார்க்க.

உ. “அவன் கண்ணி நீபுனைந்தா யாயி னாமரு, மவன்க ணடைசூழ்ந்தார் நின்னை” கலி. ககரு: கஎ - கஅ.

(பிரதிபேதம்) * கைமிக, † நின்றாய் இனிநீ, ‡ பொதுவர்க்குடை. || திண்ணியதாக.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இது கொச்சகவெண்பாவும் தனிச்சொல்லும் ஐஞ்சீரடுக்கிய கொச்சக *வெண்பாவும் ஐஞ்சீரடுக்கிய குறுவெண்பாட்டும் நரடியானொன்றும் கொச்சகவெண்பாவும் †முச்சீரடியானொன்றும் இருசீரடியானொன்றும் நெடுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் குறுவெண்பாட்டும் கொச்சகவெண்பாவும் தனிச்சொல்லும் சரிதகமும்பெற்ற கொச்சகக்கவி. (எ)

(௧0௮) (க)இகல்வேந்தன் சேனை யிறுத்தவாய் போல

வகலல்குறோள் கண்ணென மூவழிப் பெருகி
 நுதலடி நுசுப்பென மூவழிச் சிறுகிச்
 கவலையாற் காமனும் படைவிநி வனப்பினே
 டகலாங்க ணனைமாறி யலமந்து பெயருங்கா
 னகைவல்லேன் யானென்றென் னுயிரோடு படைதொட்ட
 விகலாட்டி நின்னை யெவன்பிழைத்தே நெல்லாயான்;

அஃதவல மன்று மன;

கூ ஆய ரெமரானு லாய்த்தியேம் யாமிக்க
 காயாம்பூங் கண்ணிக் கருந்துவ ராடையை
 மேயு நிரைமுன்னர்க் கோலூன்றி நின்றாயோ
 ராயனை யல்லை பிறவோ வமரருண்
 ஞாயிற்றுப் புத்தேண் மகன்;

கச அதனால் வாய்வானேன்;
 முல்லை முகையு முருந்து நிரைத்தன்ன
 பல்லும் பனைத்தோளும் பேரம ருண்கண்ணு
 நல்லேன்யா நென்று நலத்தகை நம்பிய
 சொல்லாட்டி நின்னொடு சொல்லாற்று கிற்பார்யார்;

கசு சொல்லாதி;
 நின்னைத் தகைத்தனே னல்லல்காண் மன்;

உக மண்டாத கூறி மழகுமுகக் காகின்றே
 கண்ட பொழுதே கடவரைப் போலீ

க. புணர்த வென்னு முரிப்பொருள் வந்த முல்லைப்பாட்டுக்கு இச் செய்யுள் மேற்கோள்; நாற்கவி. சூ. உ. ௩௩.

(புறத்தீபேதம்) * வெண்பாட்டு மீரடியானொன்றுக்கொச்சகவெண்பாவை ஐஞ்சீரடியானொன்றும் நெடுவெண், † ஐஞ்சீரடியானொன்றும் இரு.

பண்டம் வினாய படிற்றூற் றெழுஇயநிற்
கொண்ட தெவனெல்லா யான் ;

கொண்டது;

௨௬ அனைமாறிப் பெயர் தருவா யறிதியோ வஞ்ஞான்று
தளவமலர் ததைந்ததோர் காண்ச்சிற் றுற்றய
விளமாங்காய் போழ்ந்தன்ன கண்ணினு லென்னெஞ்சம்
கள்மாக்கொண் டாண்டாயோர் கள்வியை யல்லையோ; [கும்;
நின்னெஞ்சங், களமாக்கொண் டியாமாள் லெமக்கெவ னெளிதா
௩௩ புனத்துளா நெந்தைக்குப் புகாவய்த்துக் கொடுப்பதோ
வினத்துளா நென்னைக்குக் கலத்தொடு செல்வதோ
தினைக்காலுள் யாய்விட்ட கன்றுமேய்க் கிற்பதோ;

அனைத்தாக;

௩௩ வெண்ணெய்த் தெழிகேட்டு மண்மைபாற் செய்த்தன்றி
யண்ணணித் தூராயி னன்பகற் போழ்தாயிற்
கண்ணோக் கொழிக்குங் கனின்பெறு பெண்ணீர்மை
மயிலெருத்து வண்ணத்து மாயோய்மற் றின்ன
வெயிலொ டெவன்விரைந்து சேறி யுதுக்காண்
பிடிதுஞ்ச வன்ன வறைமேல துங்கின்
றடிசண் புரையுந் குறுஞ்சுனை யாடிப்
பனிப்பூந் தளவொடு முல்லை பறித்துத்
தணிக்காயார் தன்பொழி லெம்மொடு வைகப்
பனிப்படச் செல்வாய்தம் மூர்க்கு ;

இனிச்செல்வேமயாம்;

௪௬ மாமருண் டன்ன மழைக்கட்சிற் றாய்த்தியர்
நீமருட்டிஞ் சொற்கண் மருள்வார்க் குரையவை
யாமுனியா வேறுபோல் வைகற் பதின்மரைக்
காமுற்றுச் செல்வாயோர் கட்டுத்திக் கள்வனை
நீயெவன் செய்தி பிறர்க்கு;
யாமெவன் செய்து நினக்கு;

௫௨ கொலையுண்கட் கூரெயிற்றுக் கொய்தளிர் மேனி
யினைவனப்பின் மாயோய் நின்னிற் கிறந்தார்
நிலவுலகத் தின்மை தெளிநீ வருதி

மலையொடு மார்பமைந்த செல்வ னடியைத்
தலையினற் றெட்டுற்றேன் சூள் ;

௫௭ ஆங்குணரார் நேர்ப வதுபொய்ப்பாய் நீயாயிற்
றேற்கொள் பொருப்பன் சிறுகுடி யெம்மாயர்
வேந்தூட் டரவத்து நின்பெண்டிர் காணாமற்
காஞ்சித்தா துக்கன்ன தாதெரு மன்றத்துத்
தூங்குங் குரவையு ணின்பெண்டிர் கேளாமை
யாம்பற் குழலாற் பயிர்பயி ரெம்படப்பைக்
காஞ்சிக்கீழ்ச் செய்தேங் குறி.

இஃது “அடியோர் பாங்கினும் *வினைவல பாங்கினும், கடிவரை யில
புறத் தேன்மனார் புலவர்”(க) என்பதனும் பிறர் ஏவிய தொழிலைச் செய்தல்
†வல்ல அகப்புறத் தலைவனும் தலைவியும் முன்னொருகாழ் கூடிப் பின்னர்
அவனெதிர்ப்பட்டுழி அவன்வயிற் பரத்தைமையால் ஊழிக் குறிநேர்ந்தது.

இதன் பொருள்.

இகல்வேந்தன் (௨) சேனை யிறுத்தவாய் போல
(௩)வகல்குறேள் கண்ணென மூவழிப் பெருகி
துதலடி நுசப்பென மூவழிச் சிறுகிக்
கவலையாற்(௪) காமனும் †படைவிடு வனப்பினோ
டகலாங்க ணைமாரி ||யலமந்து பெயருங்கா
னகைவல்லேன் யானென்றென் னுயிரோடு படைதொட்ட
விகலாட்டி நின்னை யெவன்பிழைத்தே நெல்லாயான்

க. தோல். அகத். சூ. ௨௩.

உ. ‘சேனை யிறுத்தவாய்போல’ என்பது இறுத்தலென்பது வந்து விடுத
லென்னும் பொருளில் வருதற்கு மேற்கோள்; சீலப். ச: ௧௨.
அடியார்க்கு நல்.

௩. “பெருந்தோண் மடந்தை” (சீலப். ௩: ௬.) என்பதற்கு, மகளிர்க்குத்
தோள்பெருக்கை இலக்கணமென்று விசேடவுரை எழுதி ‘அகல்கு
றேள் கண்ணென மூவழிப் பெருகி’ என்பதை மேற்கோள்காட்டுவர்
உரைகாரரிருவரும்,

௪. (அ) “உருவி லாள் றொருபெருஞ் சிலையொடு, விரைமலர் வாளி
வெறுநிலத் தெறிய” சீலப். ௩: ௨௫ - ௨௬. (ஆ) “படையிட்டு நடுங்
குங் காமன்” மணி. ௩: ௨௩. எனவருபவையும் இங்கே நோக்கற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * வினைவர் பாங்கினும், † வல்லாதவகப், ‡ படையிடுவனப். || அலம்வந்த.

எ-து: அகன்மவல்குல் தோள் கண் என்று சொன்ன மூன்றிடமும் பெருத்து; நுதல் அடி இடை என்று சொன்ன மூன்றிடமுஞ் சிறுத்துக் காமனும் பிறர்க்கு மனக்கவலை செய்தலோடே தன் அம்பை *விடுதற்குக் காரணமான அழகோடே(க) ஊரிடத்தே † அலமந்து மோரைவிற்று நீ மீளக் காலத்தே யான்நகுதலைவல்லெனென்று நக்கு, பின்னர் இகலிடத்தே சென்று விட்டபாண்டியன்சேனை உயிரோடு போம்படி படை தொடு மாறுபோல என்னுயிரோடு போம்படி படையைத், தொட்ட மாறுபாட்டையுடையவளே ! எஃ ! யான் நினை எப்படித் தப்பினேன் கூறென்றான். எ -று.

இகல்வாயி றுத்த வேந்தன்சேனைபோல ணை மாறுக.

அ அஃதவல மன்று மன

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, அனாமாறித் திரிகின்றது மிகவும் எங்குலத் திற்குத் தீதன்று. எ -று.

க (உ)ஆய ரெமராணு லாய்த்தியேம் யாமிக்க
காயாம்பூங் கண்ணிக் (நு)கருந்துவ ராடையை
(சு)மேயு நிரைமுன்னர்க் (ரு)கோலூன்றி நின்றாயோ
ராயனை || யல்லை பிறவோ வமரருண்
ளாயிற்றுப் புத்தேண் மகன்

எ - து: X எஞ்சுற்றத்தார் ஆயராணல், யாங்கள் மிகவும் ஆய்த்தியரேம்; அதுகிடக்க, நீதான் காயாம்பூவாற்செய்த கண்ணியையும் துவருட்டின கீரிய ஆடையைப் புட்டையாய்; மேய்கின்ற நிரைகளுக்கும்முன்னே ஒருகோலை

க. அகலாங்கண் - அகன்ற ஊரிடத்தே. மது. ௩௨௭.

உ. பார்ப்பார் அரசர் இடையர்¹குறவர்முதலியவர்பால் ஒருவரையொருவர் ஒவ்வாமற் கிடக்குஞ் சாதியியல்பாகிய தன்மை யென்னு மெய்ப்பாட்டுள் இடையர் தன்மைக்கு, “ஆயரெமராணல்.....புத்தேண் மகன்” (ஒரு பிரதியில் “காயாம்பூங்.....ஆமனையல்லை”) என்பது மேற்கோள்; தொல். மெய்ப்பாட்டியல். சூ. ௧௨. இளம்.

௩. “அந்துவ ராடைப் பொதுவனோடு” (கலி. ௧0௨: ௩௭.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ச. (அ) “மேயுநிரை.....மகன்” என்பது தலைவன் வினைவல பாங்கினன் என்பதற்கும் தொல். அகத். சூ. ௨௩. ௩௪; (ஆ) பிறவேன்பது அசைநிலையாய்வருதற்கும், நன். இடை. சூ. ௨௨. மயிலை. விருத்தி. இரா. மேற்கோள்.

ரு. “தன்கொ லூன்றிய தனிநிலை யிடையன்” அகம். ௨௭௪: ௮.

(பிரதிபேதம்) * விடுத்தற்கு, † அலமவந்து, ‡ அஃதவல, || அல்லபிறவோ. X எஞ்சுற்றத்தார், ஃ உடையையாய், உடையாய்.

ஊன்றி அங்கிரை மேய்த்து நின்றநீ இடையனூர்தன்மையை உடையையல்லீ; வேராகத் தேவர்களுள் ஞாயிருகிய தெய்வத்தின் மகனோ? கூறென்றான். எ - று.

மகன், கன்னன்: *இஃது இகழ்ச்சி. ஆய்த்தியேம் யாமாயின் என்றும் பாடம்.

கச அதனான் வாய்வானேன்

(௩)முல்லை முகையு முருந்து நிரைத்தன்ன

பல்லும் பனைத்தோளும் பேரம ருண்கண்ணு

நல்லேன்யா நென்று நலத்தகை நம்பிய

சொல்லாட்டி நின்னொடு †சொல்லாற்று கிற்பார்யார்

எ - து: அதுகேட்டவன் நீ இங்ஙனம் † இகழ்த்துகூறுதலால் நின்னோடு ஒன்றுக் ||கூறேன்; முல்லையினது முகையையும் (௨)பீலிமுருந்தையும் நிரைத்தாலொத்த பல்லும் (௩)பனைபோலத் தோளும் பெரிய அமர்செய்யும் உண்கண்ணும் ÷யான் நல்லேனென்று, நின்னுடைய தகுதியைப் பிறர் நச்சுதலன்றி நீதானே சச்சியிருக்கின்ற x சொல்லையுடையவளே! நின்னோடு மறு மாற்றஞ் சொல்லுதலை யார் நிகழ்த்துவாரென்றான். எ - று.

[முல்லை](பல்லு)முதலியன, சினைவினை முதலொடு முடிந்தது. +ஆற்றுகிற்பார்வினைத்திரிசொல்.

கக சொல்லாதி

எ - து: அதுகேட்டவன், அங்ஙனமாயின் ஒன்றுஞ் சொல்லாதே கொள்ளென்றான், எ - று.

௨0 நின்னைத் தகைத்தனென்

எ - து: அதுகேட்டவன், **நின்னைப் போகாமல் விலக்கினேனென்றான். எ - று.

அல்லல் காண்மன்

எ - து: அதுகேட்டவன், இவன் நம்மிடத்து நிகழ்த்துகின்றதோர் வரூத்தத்தைப் பாராயென நெஞ்சொடு கூறினான். எ - று.

க. (அ)உருவென்னு மெய்ப்பாட்டிற்கு, “முல்லை முகையு.....யார்” என்பது மேற்கோள்; நோல். மெய்ப். சூ. ௨௫. பேர். (ஆ) “முல்லை முகையு முருந்துநிரைத்தன்ன, பல்லர்” (கலி. ௧0௬: ௬-௭) என்பதும் அதன்குறிப்பும் இங்கே ஒப்புநோக்கற்பாலன.

௨. பீலி - மயிலிறகு.

௩. பனை - மூங்கில்.

(பிரதிபேதம்) *இதுஇகட்டி, †சொல்லாற்றுகிற்பார், ‡ மகிழ்ந்து. || கூறெனென்றான். என்றும் முல்லை, ÷ யானல்லெனென்று, x சொல்லமுடையவளே, + ஆற்றுகிற்பார், **போகாமல் நின்னிலக்கினெனென்றான்.

உக (க) மண்டாத கூறி மழகுழக் (உ) *காகின்றே
கண்ட பொழுதே கடவரைப் போலநீ
பண்டம் வினாய படிற்றாற் றொடையநிற்
கொண்ட தெவனெல்லா யான்

எ - து: கூறி, பின்னும் மனம் மயங்குதலையுடைய குழவிப்பருவத்துக்கு
† ஆகின்ற; என்மனம் மிக்கு விரும்பிச் செல்லாத சொற்களைச் சொல்லி
என்னைக் கண்டபொழுதே (ங) தனிசு கடவாரிடத்துக் கொடுத்தவர்கள் || அவ்
ரவர்களுக்குள்ள பண்டங்களை உசாவுமாறுபோல நீயும் என்னிடத்துள்ள
பண்டங்களை இவையாவை என்று வினாவின் வஞ்சனையாலே எனது வட்டி
யைப் பிடித்தற்கு ஏதா! நின்னிடத்து யாம் வாங்கிக்கொண்ட பொருள்
எப்பொருள் என்றார்? எ - து.

(ச) குழக்கு, “தரங்கக்கு x வண்ணகக்கு” (ரு) என்றும்போல் நின்றது.

உரு கொண்டது

எ - து: அதுகேட்ட(வன்) நீ என்னிடத்து வாங்கிக்கொண்ட பொருள்
கூறக்கேள். எ - து.

உக அனையாறிப் பெயர்தருவா யறிதியோ வஞ்ஞான்று
+ தளவமலர் ததைந்ததோர் கானச்சிற் றற்றய
விளமாங்காய் போழ்ந்தன்ன கண்ணினு லென்னெஞ்சங்
களமாக்கொண் டாண்டாயோர் கள்வியை யல்லையோ [கும்
நின்னெஞ்சங், களமாக்கொண் டியாமாள லெமக்கெவ னெளிதா

க. “மண்டாத சொல்லி” கலி. கூ: உ.

உ. கிடைத்த கையெழுத்துப்பிரதிகளுள் ஒன்றிலேனும் ‘ஆகின்றேன்’ என
னகரவீரண பாடம் இல்லை. முன்பதிப்பில் ‘ஆகின்றேன்’ என்று
மூலமும் ‘ஆகா நின்றேன்’ என்று உரையும் உள்ளன. அவ்வாறு படிச்
சும்படி ஒரேட்டிலிருப்பினும் அவற்றை “ஆகின்றேன்” எனவும்
‘ஆகா நின்றேன்’ எனவும் கொள்ளலாமென்று தோற்றுகிறது.

ங. தனிசு - கடன். பழ. கூஅ.

ச. குழவென்பது இளமைப் பொருட்டென்பதை அறிஞர் பலரும் அறி
வர். இங்கே குழக்கென்பதற்கு எடுத்துக்காட்டியிருக்கும் மேற்கோளை
நோக்க, அச்சொல் குழமென மகரவீரணவும் இருக்குமோவென்று
ஐயமுண்டாகிறது.

ரு. “தரங்கக்கும் வண்ணகக்கும்” என்பது: யா-கா. ஒழி. எ.

(பிரதிபேதம்) * ஆகின்றகண்ட, † ஆகாநின்றென்மனம், ‡ சொல்லாதசொற், || அவர்
களுக்குள்ள. x வண்ணக்குள்ளும், + தளமலர்.

௩௧ (க) புனத்துளா நென்தைக்குப் (உ)புகாவுய்த்துக் கொடுப்பதோ
 வினத்துளா *நென்னைக்குக் கலத்தொடு செல்வதோ
 தினைக்காலுள் †யாய்விட்ட கன்றுமேய்க் கிற்பதோ

எ - து: அந்நாளிலே மோர்வீற்று மீள்கின்ற நீ செம்முல்லை நெருங்கின
 தோர் காணத்திடத்துச் †சிறிய யாற்றினயலிடத்தே (௩)||இனையமாவடுவைப்
 பிளந்தாலொத்த கண்ணுலே எனக்குஉரித்தாகிய என்னெஞ்சைநினக்கு இருப்
 பிடமாக வாங்கிக்கொண்டு அடிமைத் தொழில்கொண்டாய்; ஒரு கள்வியை
 பல்வையோ? அது நீயறியாயோ என்றான்; அது கேட்டவன், நின் நெஞ்சை
 எனக்கு இருப்பிடமாக -- வாங்கிக்கொண்டியாம் அடிமைத்தொழில்கொள்ளுதல்
 எமக்கு எந்நன்மம் எளிதாயிருக்கும்? நின்னெஞ்சு புனத்திடத்தானுகிய(சு)என்
 தமையனுக்கு உணவைக்கொண்டுசென்று கொடுக்கும்தொன்றோ? பசுத்திர
 ளிடத்தானுகியஎன் தந்தைக்குக்கறவைக்கலங்கொண்டு X செல்லும்தொன்றோ?
 தினை அரிந்த + தாளிடத்தே; யாய் மேயவிட்ட கன்று மேய்க்கும்தொன்றோ?
 அன்றே! ஆதலால் அரிதேகாணென்றான். எ - து.

௩௨ அனைத்தாக

எ - து: அதுகேட்டவன், இனி நீ எவ்வளவு தொழில்களை என்னெஞ்சு
 செய்வதொன்றாக என்றான். எ - து.

௧. தலைவி வினைவல பாங்கின ளென்பதற்கு “புனத்துளா.....
 மேய்க்கிற்பதோ” என்பதை, (நொல். அசுத். சூ. ௨௩.) மேற்கோள்
 காட்டி, இஃது ‘எமரேவலான் யாம் செய்வதன்றி யாங்களேவ நின்
 நெஞ்சம் இத்தொழில்கள் செய்கின்றனவில்லை யென்றவின், வினை
 வல பாங்கினுளாய தலைவி கூற்றாயிற்று’ என விளக்கினார். ௩௪.
௨. புகா-உணவு; நொல். கள. சூ. ௧௬: ௬. அற. ௧௧௬, ௧௨௨.
௩. (அ) “வடுவிடை போழ்ந்தகன்ற கண்ணாய்” காரீ. ௬. (ஆ) “வடுப்
 போழ்ந் தன்ன வாளாரிநெடுங்கண்” (இ) “வடிப்போழ்ந் தன்ன வா
 ளாரித் தடங்கண்” பெருங். (க) சசு: ௨௨௩; (உ)ச: ௧௨. என்பவையும்
 கலீ. ௬௪: ௨௧-ஆம் அடியும் அதன் குறிப்பும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.
௪. என்னை யென்பதற்கு என் தமையனென்ற பொருளும் எந்தை
 யென்பதற்கு என் தகப்பனென்ற பொருளுமே காணப்படுவதனால்,
 இங்கே ஏதோ ஒரு முறைபற்றி அச்சொற்களை மாற்றி இயைத்தா
 ரென்று தோற்றுகிறது. அன்றி எந்தையென்பதற்கு என் தமைய
 னென்ற பொருளு முண்டெனின் பிரதிபேதத்தால் ஆற்றொழுக்
 காகவே பொருள் அமையும்.

(பிரதிபேதம்) *எந்தைக்கு. † யாய்விட்ட. ‡ சிற்றற்றய, சிற்றியற்றய, ||இனமாவடுவை. --
 வாங்கிக்கொண்டு அடிமைத், X செல்லும்தொன்றோ, + தாளிடத்தேயா யா
 மேயவிட்ட.

௩௩ வெண்ணெய்த் *தெழிகேட்டு மண்மையாற் சேய்த்தன்றி
 (க)யண்ணணித் தூராயி னன்பகற் † போழ்தாயிற்
 (உ)கண்ணோக் கொழிக்குங் கவின்பெறு பெண்ணீர்மை
 மயிலெருத்து வண்ணத்து மாயோய்மற் றின்ன
 வெயிலொ டெவன்விரைந்து சேறி (௩)யுதுக்காண்
 (ஈ) ‡பிடிதுஞ்ச வன்ன வறைமேல நுங்கின்
 ழடிகண் புரையும் (ஔ)குறுஞ்சனை யாடிப்
 (எ)பனிப்பூந் (ஐ)தளவொடு முல்லை பறித்துத்
 தனிக்காயாந் தண்பொழி லெம்மொடு வைகிப்
 பனிப்படச் செல்வாய்தும் மூர்க்கு

க. “இப்புனத்தின், மருங்கண் ணையதுண் டோவந்த தீங்கொரு வான் கலையே” (கோவையார். ௫௩.) என்பதன் உரையில், ‘மருங்கென்பது மருங்கணை ஈறுதிரிந்துநின்றது. அணித்தாகவென்னும் பொருட் டாய அணி, அண்ணனைக் குறைந்து நின்ற தெனினு மமையும்’ எனப் பேராசிரியர் எழுதியிருப்பதும் தோல்காப்பியவுரையில் அண் ணணி யென்பது அடையடுத்ததென்று நச்சினூர்க்கினியரெழுதியிருத் தலும் இங்கே அறியத்தக்கன.

உ. (அ) “கண்கவர் காரிகை”.....(ஆ) “கண்டவர் மனமுங் கண்ணுங் கவாந்திட வணப்பு வாய்ந்த, வொண்டொடி” நைடந. போர்புரி. ௫. என்பவையும் (இ) “வாங்கெழி னல்லாரும்” (கலி. ௧௦௪: ௬௧.) என்பதற்கு, ‘நோக்கினூர் கண்ணைவாங்கிக்கொள்ளும் அழகினைபுடைய ஆய்ச்சியரும்’ என்றெழுதியிருக்கு முரையும் இங்கே நோக்கற்பாலன.

௩. “உதுக்காண்” என்பது சுட்டு முதல் உகர ஈறுகிய சொல்லின்முன் வல்லெழுத்து மிக்கு வந்ததற்கு மேற்கோள்; தோல். உயிர். ௫. ௬௧. நச். துறுந். ௧௧௧; ஐங்குறு. ௧௦௧, ௪௫௩; புறம். ௩௦௭. ௩.

௪. “சுரும்புணக் களித்த புகர்முக வேழ, மிரும்பிணர்த் துறுகற் பிடி செத்துத் தழுஉநின், குன்று” ஐங்குறுநூறு. ௨௩௧.

௫. “குறுஞ்சனைப் புறவம்” காஞ்சீ. திருநாட்டுப். ௬௪.

௬. “பனிவளர் தளவின் சிவ்வாய்ச் செம்முகை”

௭. (அ) “தண்டினிக் கேற்ற பைங்கொடி முல்லை, முகைதீலை திறந்த நாற்றம் புதன்மிசைப், பூமலர் தளவொடு தேங்கமழ்பு கருல” (ஆ) “முல்லை, போதவிழ் தளவொடு” (இ) “நெடுங்கொடி முல்லை யொடு தளவமல ருதிர” (ஈ) “கல்லேர் புறவிற் கவினிப் புதன்மிசை, முல்லை தளவொடு போதவிழ” (உ) “வெருகு வேட்பச் சிரிப்பனபோன்

(பிரதிபேதம்) * தொழில்கேட்டு, † பொழுதாயின், ‡ பிடித்தஞ்ச வன்னவறைமேலுங்கின்

எ - து: என்று, பின்னர்க் கடைந்தமோரைக் கையால் *அலைக்கும் ஓசைகேட்கும் அணுமையினாலே தூரம் அன்றாய் ஊர் மிகவும் அணித்தாயின், பொழுது உச்சியம் பொழுதாயின், கண் வேறொரு வடிவை நோக்குதலைத் தவிர்க்கும் அழகைப்பெறுகின்ற பெண்டன்மையினையும் மயிலினுடைய கழுத்தினுடைய நிறத்தையுமுடையமாயோளே! இப்படி வெய்தாகிய பொழுதோடே விரைந்து செல்லாநின்றாய்; இதனால் மற்றுப் பெறும்பயனென்? காயாம் பூவையுடைய குளிர்ந்த பொழிலை அவ்விடத்தே பாராய்; அவ்விடத்திற் பிடி துஞ்சுவனவற்றையொத்த பாரையிடத்தனவாகிய (க) நுங்கினது வெட்டின கண்ணையொக்கும் (உ) நீர்நிறைந்த அண்ணியசுனைகளிலே ஆழக் குளிர்ச்சியையுடைத்தாடியபூக்களையுடைய(ங)செம்முல்லைமலரோடேமுல்லை மலரையும் பறித்துத் தனியே அப்பொழிலிடத்தே எம்முடனே தங்கிப் பொழுது குளிர்ச்சியுண்டாக நம்மூர்க்குச் செல்வாயென்றான். எ - று,

சுரு இனிச் || செல்வேம்யாம்

எ - து: அதுகேட்டவன், நீ போகவேண்டா என்கின்றாயாதலின் யாம் போவேமென ஊடல்தோன்றக் கூறினான். எ - று.

சசு (ச)மாமருண் டன்ன மழைக்கட்சிற் றுய்த்தியர்
நீமருட்டுஞ் சொற்கண் மருள்வார்க் குரையவை
யாமுனியா வேறுபோல் வைகற் பதின்மரைக்
காழுற்றுச் செல்வாயோர் கட்டுத்திக் கள்வனை

முதைத்த முல்லை.....ருகுதிக் கூரெயிறு கூத்தியர்கட் கொண்ட
கொடித் தளவமே” என்பவற்றால் தளவமும் முல்லையும் வேறுவேறு
ஆதலை அறிக.

- க. “நுங்கின் தழகண்ணிலுள்ள நீர் சுனையின் நீருக்கும் அதன் நீர்நிறைவு சுனையின் நீர் நிறைவுக்கும் உவமை.
- உ. “அசுளத்தன்ன நிறைசுனைப் புறவின்” மலை. க0ச.
- ங. தளவம் செம்முல்லைக்குப் பெயராய் வருதலை (அ) “சிரல்வா யுற்ற தளவின்” (ஆ) “புதன்மிசைத் தளவி னிதன்முட் செந்நனை” (இ) “சிரல்வாய் வனப்பின வாகி நிரலொப்ப, வீரந்தண்டளவற் தகைந்தனை” என்பவற்றாலும் இந்நூற்பக்கம் சுக்கை: சு; சுக்கை: எ (உ) குறிப்புக்க ளாலும் அறிக. இது முல்லையென்னும் பொருளிலும் வரும்.
- ச. தலைவி குறிப்பானன்றிக் கூற்றால் வழிபாடு மறுத்தற்கு, “மாமருண் டன்ன.....நினக்கு” என்பது மேற்கோள்; தொல். களவி. சூ. உ0. இளம்.

(பிரதிபேதம்) * அலைக்கும் ஓசைஓசைகேட்கும், † பாரையிடத்துக்கனவாகிய, ‡ குளிர்ச்சி, || செல்வேம், எ-து: அது.

நீயெவன் செய்தி யிறர்க்கு

யாமெவன் செய்து நினக்கு

எ - து: கூறி, பின்னும் *மான் மருண்டு நோக்கினாலொத்த குளிர்ச்சியைய யுடைய கண்ணையுடைய சிறியஆய்த்தியராய் நீமயக்கிக்கூறுஞ் சொல்லிடத்தே மயங்குவார்க்கு அம்மொழிகளைக் கூறு; யான் அதற்கு மருளேன்; நீதான் பல பசுக்களையும் தெவிட்டாமற் கூடும் ஏறுபோல நாடோறும் பதின்மரை ஒருவரைப்போலே விருப்பமுற்று அவர்மேற் செல்வாய்; ஒரு கட்டுத்தியாகிய கள்வன்; ஆதலால் நீ யிறர்க்கு என்ன நன்மை செய்வாய்? இத்தன்மையை யுடைய நினக்கு யாம் என்ன நன்மை செய்வேமென்றான். எ - து.

கட்டுத்திக்கள்வன் என்றது, (க)†“விழித்திருக்கமிண்டையைக்கொள்வான்” என்னும் பழமொழி. ஓ, அசை. நீ அம்மகளிரையும் அவர் கருத்து முற்ற துகராத அவர்வருந்தநீங்குவையென்பதுதோன்ற ‘நீயெவன் செய்தி’ என்றான். ‘யாமெவன் செய்தும்’ என்றது எம்மிடத்து நீங்காத அன்புடையயல்லை என்பது தோன்ற நின்றது.

ருஉ கொலையுண்கட் கூரெயிற்றுக் கொய்தளிர் மேனி

யினைவனப்பின் மாயோய் நின்னிற் சிறந்தார்

நிலவுலகத் தின்மை தெளிநீ வருதி

மலையொடு மார்பமைந்த செல்வ னடியைத்

(உ)தலையினுற் றொட்டுற்றேன் சூள்

எ - து: அதுகேட்டவன், கொலைத்தொழிலையுடைய கண்ணினையும் கூரிய எயிற்றினையும் கொய்யப்படுந் தளிர்போலும் நிறத்தினையும் கண்டார் வருந்தும் அழகினையுமுடைய மாயோளே! யான் விரும்புதற்கு உரியாராய் நின்னிற்காட்டிற் சிறந்தமகளிர் மண்ணுலகத்தில் இல்லாமையை நீதானே தெளிவாய்; இனி நீ நினைத்த தவறுக எின்றென்று யான் தெளிவித்தற்கு நீ அணுக வருவாய்; மார்பு மலையொடு ஒப்பமைந்த திருமாலடியைத் தலையினாலே வணங்கிக் கையினுற் றொட்டுச் சூளுற்றேனென்றான். எ - து.

ருஎ ிஆங்குணரார் நேர்ப வதுபொய்ப்பாய் நீயாயிற்

(ரு)தேங்கொள் பொருப்பன் சிறுகுடி யெம்மாயர்

க. ‘விழித்திருக்கச்சே’(செய்தே) விழியைக் கொண்டுபோய் விடுவான்’ என ஒருவன் திறமை மிகுதியைச் சிறப்பித்தற்கு வழங்கும் வரக்கியம் இப்பழமொழியின்பொருட்டென்று தோற்றுகிறது.

உ. “தலைதொட்டேன் மண்பரங் குன்று” பரி. கூ: கரு.

ரு. தலைவி மறுத்தெதிர்கோடலுக்கு, “தேங்கொள்.....குறி” என்பது மேற்கோள்; தோல். களவி. சூ. உ. இளம்.

(பிரதிபேதம்) * மாமனமருண்டு. †மிழித்திருக்க. ‡ஆங்குணர்யாரநேர்வவது.

வேந்தாட்டரவத்து நின்றபெண்டிர் காணாமற்

(க)காஞ்சித்தா துக்கன்ன (உ)தாதெரு மன்றத்துத்

தூங்கும் குரவையு ணின்பெண்டிர் கேளாமை

(ஈ)யாம்பற் குழலாற் பயிர்யசி ரெம்படப்பைக்

காஞ்சிக்கீழ்ச் செய்தேங் குறி

எ - து: அதுகேட்டவன், அப்படியை மெய்யென்று உணரும் அறியா * மகனார் கூட்டத்திற்கு உடன்படுவார்; அச்சுளுமவு பொய்க்குமவன் நீ; நின் வருத்தத்தை ஆராய்ந்து பார்க்கில் அதற்கு உடன்படுதலே வேண்டெலின் எம்முடைய புழைக்கடையிற் காஞ்சிமரத்தின் கீழே குறியிடஞ்செய்தேம்; ஆண்டு வருங்கால் தேனைத் தன்னிடத்தே கொண்ட (அ) பொதியின்மலையை யுடையவனுடைய சிறுகுடியில்வாழும் எம் ஆயர் அவ்வேந்தன் இனிதிருந்து வாழ்வதற்கு அந்நிலத்திற் றெய்வத்திற்கு மடைகொடுக்கும் ஆரவாரத்தாலே வந்த நின்னுடைய பெண்டிர் நின்னைக் காணாமல், காஞ்சிப்பூவின் தாது உதிர்ந்தாற்போன்ற தாதாகியஎருவையுடைய மன்றத்திடத்து ஆடுங் குரவைக் கூத்திடத்து வந்த நின்னுடைய பெண்டிர் கேளாமல், நீசெய்யுங்(ஈ)குறியை

க: (அ) “புன்காஞ்சித் தாதுதன் புறம்புதையக் கிளியெனக்கண், டன்புகொண் டப்பெடையலமந்தாந் ககல்வதனை, யென்புருகு குர லழைஇ யிருஞ்சிறகர் குலைத்துகுத்துத், தன்பெடையைக் குயிறழுவத் தலைவந்த திளவேனில்” (கீவக. ௧௪௪௮) என்பதனால் காஞ்சித் தாது பச்சைநிறமுடையதென்பது அறியலாகும். (ஆ) “குயிற்கு ழாங்குடை காஞ்சியின் கோமளத் தாது, வெயிற்கு ழாமறைத் திருவிசும் பிருள் செய” என்பது காஞ்சிப்புராணம்.

உ. (அ) “தாதெரு மன்றத் தயர்வர் தழூஉ” கலி. ௧0௩: ௬௨. (ஆ) “தாதெரு மன்றத் தானுடன் கழிந்து” (இ) “தாதெருமன் றத்தாடுங் குரவையோ த்கவுடைத்தே”(ஈ) “தாதெரு மன்றத்து மாதரியெழுந்து” (சீலப். ௧௬: ௧0௨, ௧௭: ‘மாயவன்றன்’, ௨௭: ௭௪ எனத் தாதெருக் கூறப்பட்டிருக்கும் இடங்களையும் அதற்கு இங்கே காஞ்சித்தாதை உவமை கூறியிருப்பதையும் நோக்க, தாதெருவென்றது சாணாகத்தை யென்று தோற்றுகிறது. இது யானை குதிரைகளின் இலத்தி முதலிய வற்றிற்கும் வரும்.

ஈ. ஆம்பற் குழலென்பது வெண்கலத்தால் ஆம்பற்பூவடிவாக அணைசு பண்ணிச்செறித்த குழலென்று விளக்குவர் அடியார்க்குநல்லார்.

ச. இந்நூற் பக்கம் ௧௬0: ௧-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ஊ. “நின்னூ ரகம்புகுற் தாற்குறி காட்டு நெடுந்தகையே” தஞ்சை. ௧௮௮, (பிரதிபேதம்) * மகனாக்கூட்டத்திற்கு.

(க) ஆம்பலென்னும் பண்ணையுடைய குழலாலே குறிசெய்த வருவாயாக
என்றாள். எ - று.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவுகைபிறந்தது.

இதனால், தலைவன் வினைவலபாங்கினரையாவாறு காண்க. இது கைக்கிளை.

இது தரவும் சொற்சீரடியும் நெடுவெண்பாட்டும் சொற்சீரடியும் கொச்சகமும் தனிச்சொல்லும் சொற்சீரடியும் நெடுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் ஒருதாழிசையும் ஐஞ்சீரடியானென்றும் கொச்சகமும் தனிச்சொல்லும் நெடுவெண்பாட்டும் சொற்சீரடியும் நெடுவெண்பாட்டும் முச்சீரானென்றும் நெடுவெண்பாட்டும் வெள்ளைச்சரிதகமும் பெற்று வந்த கொச்சகக்கலி. (அ)

(க0க0.) காராரப் பெய்த கடிகொள் வியன்புலத்துப்

பேராது சென்று பெரும்பதவப் புன்மாந்தி

நீரார் நிழல குடஞ்சுட் டினத்துள்ளும்

போராரா வேற்றின் பொருநா கிளம்பாண்டி

றேரூரச் செம்மாந் ததுபோன் மதைஇனள்

பேரூருஞ் சிற்றூருங் கெளவை யெடுப்பவள்போன்

மோரோடு வந்தா டகைகண்டை யாரோடுஞ்

சொல்லியா ளன்றே வனப்பு;

க பண்ணித் தமர்தந் தொருபுறந் தைஇய

கண்ணி யெடுக்கல்லாக் கோடேந் தகல்குல்

புண்ணில்லார் புண்ணாக நோக்கு முழுமெய்யுங்

கண்ணனோ வாய மகள்;

கங இவடான், திருத்தாச் சுமட்டின ளேனைத்தோள் வீசி

வரிக்கூழ வட்டி தழீஇ யரிக்குழை;

யாடற் றகையள் கழுத்தினும் வாலிது

நுண்ணிதாத் தோன்று துசுப்பு;

கௌ இடைதெரியா வேள ரிருவருந் தத்த

முடைவனப் பெல்லா மிவட்கீத்தார் கொல்லோ

படையிடுவான் மற்கண்டர் காமன் மடையடும்

பாலொடு கோட்டம் புகின்;

க. (அ) "இயவர், தீங்குழ லாம்பலி னின்று விமிரும்" ஐங். ௨௧௫. (ஆ)
"ஆய ரினம்பெயர்த் தாம்ப லடைதர" திணைமொழியைம். ௨௭.

புண்ணில்லார் புண்ணை நோக்கு (க)முழுமெய்யுந்
கண்ணளோ *வாய மகள்

எ - து: சுற்றத்தார் கட்டிக்கொண்டு ிவந்து, மயிர்முடியில் ஒருபுறத்தே செருகிவைத்த கண்ணியைச்சமக்கமாட்டாத பக்கம் எந்தின அகன்றவல்குலை யுடைய இவ்வாயர் மகள், மனத்திற் (உ)காமவேட்கையில்லாத ி இருடிகளும் புண்பட்டு நெஞ்சு வருந்தும்படி பார்க்கும்; அதுவேயன்றி மெய்முழுதுங் கண்ணையுடையவளோ? எ - று.

||என்பது, (உ)கண்கள்செய்கின்றவருத்தம்போல மெய்முழுதுங்வருத்து தலின், மெய்முழுதுங் கண்ணளோ என்றதாயிற்று.

௧௩ (ச)இவடான் ி திருந்தாச் சமட்டின ளேணைத்தோள் வீசி
வரிக் X கூழ வட்டி தழீஇ யரிக்குழை
யாடற் றகையள் கழுத்தினும் +வாலிது
துண்ணிதாய்த் தோன்று துசப்பு

எ - து: இவள் தான் பல நிறத்தையுடைய நெல்லையுடையவாகிய (டு)வட்டியை ஒருகையால் அணைத்து மற்றைத்தோளை இளமைச் செருக்குத்

ரெல்லாரினும் செல்வத்தானும் குலத்தானும் வடிவானு முயர்ந்த தலை மகனுந் தலைமகளு மாயினார் மாட்டே ஐயம் நிகழ்வது. அல்லாதார் மாட்டு அவ்வழி மரபினையே சுட்டியுணர நிற்கும்” என்று எழுதி “பண்ணித் .....மகள்” என்னும் பகுதியை ஐயமின்றிச் சுட்டியுணர்ந்தமைக்கு மேற்கோள்காட்டுவர் இளம்.

௧. “முழுமெயும்” சீவக. ௩௪௦, உகடுக; “முழுமெயும் - மெய்முழுது மென மாறுக” என்பர் அடியார்க்கு நல்லார்; சீலப். ௪: ௬.

௨. (அ) “காமமொடு, தடுஞ்சினங் கடிந்த காட்சியர்.....முனிவர்” ழுருது. ௧௩௪ - ௧௩௭. (ஆ) “பெண்டிரு முண்டியு மின்பமென் றுலகிற், கொண்டா ருறாஉங் கொள்ளாத் துன்பங், கண்டன ராகிக் கடவுளர் வரைந்த, காமம்” சீலப். ௧௪: ௩௬ - ௪௨.

௩. (அ) “கண்ணை கலைஇய நோய்செய்யு, நடாஅக் கரும்பமன்ற தோளாரை” கலி. ௧௧௨: ௩-௬. (ஆ) “இருநோக் கிவளுண்க ணுள்ள தொருநோக்கு, நோய்நோக்கு” துறன். ௧௦௯௧.

௪. ஐஞ்சீரடுக்கி வந்ததற்கு “இவடான், நிருந்தாச்.....துசப்பு” என்னும் பகுதி மேற்கோள்; நொல். செய். கு. ௧௩௪. ௩௪.

௫. வட்டி - கடகப்பெட்டி, இஃது உட்புறம் பனங்குருத்தாலும் வெளிப் புறம் பனையகணியாலும் தெற்றி மிடையப்படுவது.

(பிரதிபேதம்) * ஆயர்மகள், ிவந்த.....சொருகிவைத்த, ி இருடிகளுக்குமுட்பட்டநெஞ்சு || என்பது. ி நிருந்தாச், X கூழவட்டி, +வாலிதி ணுண்ணிதாத்தோன்று.

தோன்ற வீசித் தன் அழகிற்குத் திருந்தியிராத (க) சமையினையுடையளாய் மெய்க்கட்பூண்டனவன்றிக் கழுத்திடத்திலும் அழகையுடைய மகாக்குழையாதெலுண்டான அழகையுடையவன் ; அதுவேயன்றி அல்குலுத் தோளுஞ் சுமந்து இளைத்த நுசப்புக் கண்ணியெடுக்கலா மென்மைக்கேற்ப நண்ணிதாய் *நன்றாய்த் தோன்றாநிற்கும். ௭ - று.

௭ இடைதெரியா வேள ரிருவருந் தத்த

†முடைவனப் பெல்லா மிவட்கீத்தார் கொல்லோ

‡படையிடுவான் மற்கண்டர் காமன், (உ) மடையடும்

பாலொடு கோட்டம் புகின்

௭-து: தம்மில்வேறு||பெயர்விளங்கி அழகையுடையாகிய(ந) உருப்பசியும் திலோத்தமையும் தம்முடைய தம்முடைய அழகையெல்லாம் இவட்குக் கொடுத்தார் கொல்லோ? அது தெரிந்ததில்லை; † இவன் தெய்வத்திற்குப் பலியாகச்சுமைக்கும் பாலோடே காமன்கோயிலிலே செல்லில்(ச) அக்காமனும் நெஞ்சுழிந்து தன்கையிற் படையை மிகவும் x போகவேன். ௭ - று.

க. “தந்தை யிலைச்சுமடன்” என்புழி, சுமடென்பது சமையென்னும் பொருட்டுப்போலும்; “குழிசி பூஞ்சுமட்டரி” என்புழி இது சுமரா டென்னும் பொருளில் வருகிறது.

உ. “பான்மடை கொடுத்துப் பண்பிற் பெயர்வோ, ளாயர் முதுமண்” (சீலப். கடு: ௧௧௭ - ௧௧௮) என்பதனாலும் ஆய்ச்சியர் தெய்வத் தருள்பெறப் பலியாக அட்டபாலளித்தல் அறியலாகும்.

ங. உருப்பசியும் திலோத்தமையும் அழகிய மகளிர்க்கு உவமை கூறும்படி மிகச் சிறந்த அழகுடையராய் விளங்கும் தேவதாசியர்; இவர்களுள் உருப்பசியாவாள் திருமாலின்கருகிய நாராயணமுனிவர் வதரிகாரணியத்துத் தவஞ் செய்வதை அழித்தற் பொருட்டுத் தேவேந்திரனால் விடுக்கப்பட்ட தேவதாசியர்கள் வெட்கியோடுப்படி அம்முனிவரால் தமது தொடையில் உண்டாக்கப்பெற்றவளென்றும் ஊரு (தொடை) வில் தோன்றினமையால் அவளுக்கு ஊர்வசி யென்று பெயர்வந்த தென்றும் சொல்லுவர். அப்பெயர் உருப்பசி யெனத்திரிந்து நின்றது. திலோத்தமையாவாள் பீரமதேவரால் அழகுடையபொருளொல்வொன் றினுமுள்ள சிறந்த அழகை எள்ளளவு எள்ளளவாக எடுத்துச்சேர்த்துப் படைக்கப் பெற்றவளென்ப. இப்பெயரே இப்பொருளை அறிவிக்கும்.

ச. “சீலை வல்லான் போலுஞ் செறிவினான்” கலி. (௧௪௩: ௩௪.) என்று சிறப்பிக்கப் படுதல் கருதி, காமனும் என உம்மை கொடுத்தார்.

(பிரதிபேதம்) * நன்றாய்தொன்றாநிற்கும், † உடைவனப்பெல்லாமிவட்கீத்தார், ‡ படையிடுவான், || பேர்விளங்கி, † அயன், x போடுவன்.

காமன் மாயோன்மகதைலின் அவனும் அந்நிலத்திற்குத் தெய்வமாதல்
 “அவ்வகைபிறவும்” (க) என்றவழி வகை என்றதனற் கொள்ளப்பட்டது.
 தெரியா என்பது *செய்தெனெச்சம். இருவர், திருமகளும் † பூமகளுமெனினு
 மாம். (௨)கண்டர் வீனெவொடு சிவணினின்ற அசை.

உக (௩)இவடான்

இவடான் †என்று நெஞ்சொடு வினையினன்.

வருந்தநோய் செய்திறப்பி னல்லான் வருந்தல்லன்
 யார்க்கு மணங்காதல் சூன்றாளென் றூர்ப்பெண்டிர்
 மாங்காய் || நறுங்காடி கூட்டுவேம் பாங்கு
 மெழுநின் (௪) † கிளையொடு போகென்று தத்தன்
 கொழுநரைப் போகாமற் காத்து முழுநாளும்
 வாயி லடைப்ப வருட்

எ - து: அதுவேயுமன்றித் தன்னை நோக்கினரெல்லார்க்கும் வருத்த
 மாதல் அமைந்தவனென்று கருதிஇவ்வீரர்களிற் பெண்டிரெல்லாரும் மோருக்கு
 மாறாக மாங்காயை நறிய x ஊறுகாயாகக் கூட்டி நுகரக்கடவேம்; நீ எவ்விடத்
 தும் † போய் மோர்முதலியன விற்றுத்திரியும் நின் சுற்றத்தாருடனே
 போவாயாக என்று கூறித் தம்முடைய கணவரைப் புறத்துப் போகாமற்
 காத்துக்கொண்டு இவள்வருங்காலமேயன்றி ஒருகாள்முழுதும் வாயிலே இடை

- க. தோல் அகத். சூ. ௧௮. இவ்வுரைகாரர் தோல். அகத். ௩ - ஆம்
 சூத்திரவுரையில் “படையிலெவான்.....புகின்” என்னும் பகுதியை
 மேற்கோள் காட்டி இக்குறிப்பையும் எழுதியுள்ளார்.
- உ. “படையிலெவான்.....புகின்” என்னும் பகுதி கண்டிரென்பது
 அசைநிலையாய்வருதற்கு மேற்; தோல். எச்ச. சூ. ௨௧. ‘கண்டர்’ தெய்.
- ௩. ஐஞ்சீரடுக்கிய சரிதகத்தான்வந்ததற்கு “இவடான், வருந்தநோய்.....
 .....வரும்” என்னும் பகுதி மேற்கோள்: தோல்.செய்.சூ. ௧௩௪. நச்.
- ௪. “கிளையொடுங் காக்கதன் கொழுநன் மார்பே” குறுந். ௮௦. என்னுற்
 தொடர் இங்கே நோக்கற்பாலது.
- ௫. காடியென்பது ஊறுகாயென்னும் பொருளில் வருதலை, “காடி
 வைத்த கலனுடை மூக்கின்” என்புழி, ‘புளியங்காய் நெல்லிக்காய்
 முதலியன ஊறுவிட்டு வைத்ததனைக் காடியென்றார்’ என்று இவர்
 எழுதியிருக்கும் விளக்கத்தால் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * செய்தெனெச்சம், † பூமகளுமாம் கண்டர், ‡ என்றது நெஞ்சொடு
 || நறுங்காடி கூட்டு, † கிளையொடுங் போகென்று, x ஊறுகறியாகக்,
 † போயம்மேர்.

யிட்க்கொண்டு நிற்கும்படியாக வாராநிற்கும் ; இவள் தான் மனம்வருந்தும் படி நோயைச்செய்து போவதன் ி அந் நோய்தீர்க்கும் *மருந்தல்லவெனச் சொல்லெதிர் பெறாஅன் சொல்லி யின்புற்றான். ௭ - று.

சுற்றத்தொடு போவென்றார், அவரோடு இவள் போங்காலத்து, தங் கணவற்குப்பின் †சேறல் இயையா[ன]தென்பது பற்றி,

இதனால், இவனுக்கு அசைவு பிறந்தது.

இது காமஞ்சாலாவிளமையோளென்னும்(௧)சூத்திரத்து வினைவலபாங்கி னேரும் இங்ஙனம் கூறலா மென்றமைத்தாம்.

மருந்தல்லவென்றது, காமஞ்சாலா விளமையோளென்றது.

மோர்விற்கின்றமை கூற வினைவலபாங்கினளாயிற்று.

இஃது இவடானென ஐஞ்சீர் அடுக்கிய சரிதகத்தான் இற்ற கவிவெண் பாட்டு. (௧)

(௧௧0.) கடிக்கொ ளிருங்காப்பிற் புல்லினத் தாயர்

சூடிதொறு நல்லாரை வேண்டுதி பெல்லா

விடுதேண் மருந்தோரின் வேட்கை தொடுதரத்

துன்னித்தந் தாங்கே நகைசூறித் தெம்மைத்

தினைத்தற் கெளியமாக் கண்டையனைக்கெளியார்

வெண்ணெய்க்கு மன்ன ளெனக்கொண்டா யொண்ணுதா

லாங்குநீ கூறி னனைத்தாக நீங்குக;

அ அச்சத்தான் மாறி யசைவினற் போத்தந்து

ரிச்சந் தடுமாறு மெல்லிய லாய்மகண்

மத்தம் பிணித்த கயிறுபோ னின்னலஞ்

சுற்றிச் சூழலுமென் னெஞ்சு;

௧௨ விடிந்த பொழுதினு மில்வயிற் போகாது

கொடுந்தொழுவி னுட்பட்ட கன்றிற்குச் சூழும்

கடுஞ்சூலா நாகுபோ னிற்கண்டு நானு

நடுங்களு நுற்றதென் னெஞ்சு;

௧௬ எவ்வ மிகுதர வெந்திறத் தெஞ்ஞான்று

நெய்கடை பாலிற் பயன்பாது மின்முக்கி

௧. தொல். அகத். சூ. ௫0.

(பிரதிபேதம்) * மருந்தல்லன். ௭ - று. மருந்தல்லவென்றது காமஞ்.....ளென்றது
மோரை விற்கின்றமைகூற.....ளாயிற்று. இது இவடானென ஐஞ்சீரடுக்கிய
...பாட்டு. †சேறலியையாமையான் என்பது.

கைதோயன் மாத்திரை யல்லது செய்தி
யறியா தளித்தென் னுயிர் ;

உ0 அண்ணையோ, மன்றத்துக் கண்டாங்கே சான்றார் மகளிரை
யின்றி யமையேனென் றின்னவுஞ் சொல்லுவாய்
நின்றாய் சென்றீ யெமர்காண்பர் நானையுங்
கன்றொடு சேறும் புலத்து.

இது வினைவலபாங்கினுல் *வெண்ணெய் (க) நொடைக்குச் சேன்ற
தலைவியைக்கண்டு வினைவலபாங்கிற்றலைவன் மெய்தீண்டித் தனது ஆற்ற
மையை அறிவித்துழி, அவள் ஈண்டுப் பிறறறிவர், நானைக்கள்றேடு
†சேறுமென இடங்கூறியது.

இதன் பொருள்.

கடிகொ ளிருங்(உ)காப்பிற்(நு)புல்லினத் தாயர்
குடிதொறு நல்லாரை வேண்டுதி யெல்லா
விடுதேண் மருந்தோநின்றுவேட்கை தொடுதரத்
துன்னித்தந் தாங்கே நகைகுறித் தெம்மைத்
தினேத்தந் கெளியமாக் கண்டை யனைக்கெளியாள்
||வெண்ணெய்க்கு மன்ன ளெனக்கொண்டா ÷ யொண்ணுதா
லாங்குநீ கூறி னனைத்தாக நீங்குக

எ - து: எடா! வரைவுகொண்ட பெரிய குறும்பிடத்தே இருக்கின்ற
ஆட்டிடையருடைய குடிதொறுமுள்ள மகளிரை விரும்பாவின்றாய் ; = சினது
காம வேட்கை எறிந்த தேளுக்குக் கடுப்பற + அப்பொழுதே இட்டுத் தீர்க்கும்
மருந்துபோல வேட்கைதோன்றியபொழுதே கூடத்தீர்க்க வேண்டிவதொன்
றே? அல்லவே! நின்றோடு ஓர்நகைசெய்தலைக் குறித்து நீ என் மெய்யைத்
தீண்டெற்கு யாம் நினை அணைந்து மெய்யைத் தந்த + அப்பொழுதே,
எம்மைப் புணர்ச்சிக்கும் x எளியமாக நீ மனத்தாலேகண்டாய் ; அங்கனங்
கண்டது, மோரை வேண்டினார்க்குச் சிறிது மோரைவார்த்து எளியளானவ
ளொருத்தி வெண்ணெயை வேண்டினார்க்கு**வெண்ணெயைஇட்டு எளியளா

க. நொடைக்கு - விற்பதற்கு. இது நொடுவென்னும் பகுதியடியாகப்
பிறந்த தொழிற் பெயர்.

உ. கரப்பினென்றும் படிக்கலாம்.

நு. "புல்லினத்தாயர்" (கலி. க0ந: சஎ.) என்பது மதன்குறிப்புமபார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * வெண்ணை, † சென்றுமென, ‡ வாழ்க்கைதொடிதர, || வெண்ணைக்கும்
÷ ஒண்ணுதலங்கு, = நின்காமவாட்கை, + இப்பொழுதே, x எளியமாதளி.
** வெண்ணெயை.

யிருப்பன் என்று நெஞ்சாலே * கருதினும்போலே இருந்ததென்றான் ; அது கேட்ட தலைவன் ஒள்ளிய நுதலினையுடையாய் ! அங்மனம் நீ கூட்டத்தை மறுத்துக் கூறுவையாயின், அக்கூட்டம் இல்லையாவதாக இனி நினைவிட்டு நீங்குக என்றான். ௭ - று.

அ அச்சத்தான் மாறியசைவினாற் போத்தந்து
நிச்சந் தடுமாறு மெல்லிய லாய்மகன்
(க)மத்தம் பிணித்த கயிறுபோ னின்னலஞ்
சுற்றிச் சமுலுமென் னெஞ்சு

௭ - து: மெல்லிய இயல்பினையுடைய ஆய்ச்சாதியிற் பிறந்த மகன்! மத்தைச் ஠ சுற்றிய கயிறுபோல ஠ நின்றுடைய நலத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டு சமுன் றுகிரிகின்ற என்னுடைய நெஞ்சு நீ கூறிய கூற்றினால் தனக்கு உண்டா கிய அச்சத்தினாலே நினைவிடத்துகின்ற மீண்டு தான் நிலைபெறமாட்டாது பின்னரும் அசைகின்ற அசைவாலே என்னிடத்தினின்றும் புறப்பட்டு நாடோறும் மீளத் தடுமாறும்படிக்கும் என்றான். ௭ - று.

௧௨ விடிந்த பொழுதினு மில்வயிற் போகாது
(௨)கொடுந்தொழுவி னுட்பட்ட கன்றிற்குச் சூழும்
(௩)கடுஞ்சூலா நாடுபோ றிற்கண்டு நாளு
||நடுங்களு ருற்றதென் னெஞ்சு

௧. (அ) “மத்தம் புல்லிய கயிற்றின் மற்றவ, ரத்த லைவிடி னித்த லைவி டார்” சீவக. ௪௨௩. (ஆ) “போயொருகான் மீளும் புருத்தொருகான் மீண்டேகு, மாயர் கொணர்ந்த வடுபாலின்—ரேயல், கடைவார்த்தக் கைபோலு மாயிற்றே காலன், வடிவாய வேலான் மனம்” நள. ௧வி தொடர். ௧௦௩.

௨. “நோக்கிநின் றுள்சிறைப் பட்டதன், காவற்கன் றிற்புனிற் றுவன கார்மயிற் சாயலே” சீவக. ௧௧௩௬. (ஆ) “கன்று தடையுண் டெதி ரழைக்கக் கதறிக் கணக்கும் புனிற்றர்ப்போல்” பெரிய. ௧முறிற். ௧௩௩. (இ) “கன்று பிடியுறத் தீக்குறு, தாயைப்போல” கம்ப. பிணவீட்டு. ௩௬. (ஈ) “கன்றெழு புனிற்றா வெண்ணக் கதறினர்” கந்த. பாணு. ௨௦௩. (உ) “அணித்தாவீன்ற, கன்றெஞ்சு வினைத்தினைந்து மறகாரின்ற கபிலையைப்போலென் பட்டான்” வில்லி. பதினேழாம்போள். ௨௩௭. என்பவையும் (ஊ) இந்நூற்பக்கம் ௪௮௩: ௨-வது குறிப்பில் இவ்விடத்திற்குப் பொருந்துவனவும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

௩. கடுஞ்சூல் என்பது (அ) “கடுஞ்சூன் மந்தி” பெரும். ௩௧௩. (ஆ) “பிடிக்குற்ற, கடுஞ்சூல் வயாவிற்கு” ௧வி. ௪௦: ௨௬-௨௭. (இ) “கடுஞ் (பிரதிபேதம்) * கருதினும்போலே, ஠ சுழற்றிய. ஠ நினைவெஞ்சும்படி, || நடுங்களு டீட்டுதென்.

- (க) பூங்கரை நீலம் *புடைதாழ மெய்யசைஇப்(உ)பாங்கரு
முல்லையுந் †தாய (ஊ)பாட்டங்காற் றேழிநம்
௧௫ (ச)புல்லினத் தாயர் மகனிரோ டெல்லா
மொருங்கு வினையாட வவ்வழி வந்த
(ஊ)குருந்தம்பூங் கண்ணிப் பொதுவன்மற் றென்னை
‡முற்றிழை யேளர் மடநல்லாய் நீயாடுந்
சிற்பில் புனைகோ சிறிதென்றா னெல்லாரீ
௧௦ பெற்றேமயா மென்று சிறர்செய்த வில்லி ருப்பாய்
கற்ற திலைமன்ற காணென்றேன் ||முற்றிழாய்
(சி)தாதுசூழ் † கூந்தற் றகைபெறத் தைஇய
கோதை புனைகோ நினக்கென்றா னெல்லாரீ
யேதிலார் தந்தபூக் × கொள்வாய் நனிமிகப்
௧௫ பேதையை மன்ற பெரிதென்றேன் †மாதரா
யைய (எ)பிதிர்ந்த (அ)சுணங்கணி மென்முலைமேற்
றொய்யி லெழுதுகோ மற்றென்றான் யாம்பிறர்

- க. “பூங்கரை நீலத் தழீஇ” கலி. ககக: ௧௪.
உ. “பாங்கரும்” என்பதை நான்காமடியின் முதற்சீராகக்கொண்டு அதனை
ஐஞ்சீரடியாக்கலுமாம்.
ஊ. “பாங்கரும் பாட்டங்காற் கன்றொடு செல்வேம்” கலி, ககக: ௧.
ச. இந்நூற்பக்கம் சுஅஎ: ௧-ஆங் குறிப்புப்பார்க்க.
௧௫. (அ) “குருந்தம் கண்ணிக் கோவலர்” ஐங். ௪௩௬. (ஆ) “குருந்தலை
வான்படலை சூடிச் சரும்பார்ப்ப, வாயன் புகுதரும் போழ்தினான்”
ஐந் - எழ. ௨௮. (இ) “குருந்தமென் கண்ணி சூடுங் கோவலர்
கொழுந்து” பாகவதம். (ஈ) வேயங்குழலிசைத்த. கக.
௬. “தாதுசூழ் கூந்தல்” என்பதனொடு, (அ) “கொய்ப்புந், தாதுகொண்
டளகத் தப்பி” சீவக. ௨௬௪௮; (ஆ) “போதுகொண் டணியிற்
பொறுக்க லாற்றாத், தாதுகொண் டிருந்த தாழிருங் கூந்தலர்”
பெருங். (க) ௪௩: ௧௪௦ - ௧௪௧. என்பவை ஒப்புநோக்கற்பாலன.
௭. (அ) “சுணங்கு பிதிர்ந்து.....வெம்முலை” சீறுபாண். ௨௪ - ௨௬.
(ஆ) “பிதிரு முலைமேற் சுணங்கு” தீணைமொழி. ௨௮. (இ) “பிதிர்
சுணங்கணி வெம்முலை” நைடத. வேற்றுரு. ௬.
௮. “சுணங்கணி வனமுலை” நந். ௬: ௬; கலி. ௬௦: ௧.
(பிரதிபேதம்) * புடைத்தாழ, † தாயப்பாட்டங்கால், ‡ முற்றிழையொணமட, முற்றிழை
• யோமட. ||முற்றிய. †கூந்தற்கை. × கொள்வானி, †ஆயிழாய்.

*செய்புற நோக்கி யிருத்துமோ நீபெரிது
மையலை மாதோ †விடுகென்றேன் ரையலாய்

உ௦ சொல்லிய வாறெல்லா மாறுமா நியான்பெயர்ப்ப
வல்லாந்தான் போலப் பெயர்ந்தா னவனை
யாயர் மகளி (க)ரியல்புரைத் (உ)தெந்தையும்
(நஉ)யாயு மறிய வுரைத்தீயின் யானுற்ற
தோயுங் களைசுவை மன்.

இது தலைவி ஆயத்தீடைத் தலைவனைக் கண்டவாறும் அவனைக்கூறி
யாவும் கூறி, தோழியைத் தலைவனை வரைவுகடாவி யாய்க்கு அறத்தோடு
நிற்கவேண்டுமென்றுது.

இதன் பொருள்.

தோழி! இனிய பாலைக் கறந்த கலங்களை அவ்விடத்து நின்றும்
எடுத்துவைத்துக் கன்றுகளையெல்லாந் தாம்பாற் கட்டி மனைக்கண்ணே
நிறுத்திக் தாய்தந்த பூத்தொழிலினையுங்கரையினையுமுடைய நீலத்தையுடைய
ஆடை பக்கத்தே தாழாநிற்க மெய்யை அசைத்துப் (சு) பாங்கர்க்கொடியும்
முல்லைக்கொடியும்பரந்த (ரு)முற்றாட்டாகிய தோட்டத்திடத்தே நம்முடைய
ஆட்டினத்தையுடைய ஆயர்மகளிரோடே(சு)மற்றை இருகூற்றில் †ஆயர்மகளி
ரெல்லாருஞ் சேர வினையாடாநிற்ப அவ்விடத்தேவந்த குருந்தம்பூவாற் செய்த
கண்ணியையுடைய பொதுவன் ||பின்னை என்னேநோக்கிச் சூழ்ந்த அணிகிலங்
களையும் † அழகினையும் மடப்பத்தையுமுடைய நல்லாய்! நீ இழைத்து விளை
யாடுஞ் சிற்றிலை யானுஞ் சிறிது புனைவேளை என்றான்; யான் அதற்கு ஏடா!

க. 'இயல்' என்பது 'இலக்கணம்' என்னும் பொருளில் வருதல் பெரு
வழக்கு. 'இயல்பு' என்பதும் அப்பொருளில் வருதலை(அ) "அந்நரன்கே
மொழிபுண ரியல்பே" (ஆ) "இயல்புற காடின்" என்னுந் தோல்காப்
பியப்பகுதிகட்கு இவரொழுதியிருக்கும் உரையானுமறிக.

உ. "எந்தையும்.....மன்" என்பது குரவரை வரைவெதிர் கொள்ளு
வித்தற்கு மேற்கோள்; நாங்கவி. கு. கசுச.

நஉ. "வாவி யுறையு மடவனமே யென்னுடைய, ஆவி யுவந்தளித்தா யாதி
யால் - காவினிடைத், தேர்வேந்தற் கென்னிலைமை சென்றுரைத்தி"
நள. சுயம்வர. ரு^௦.

சு. இந்நூற்பக்கம் சுநஅ: ரு-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ரு. முற்றாட்டு - ஸர்வமான்ரியம்.

சு. மற்றை இருகூறு - பசவினம், எருமையினம்.

(பிரதிபேதம்) * செய்புற. † விடுகென்றேன். ‡ ஆயமகளிர், || பின்னையென்னை. † அழ
கினையுமுடையமடப்பத்தையுடைய நல்லாளே.

வரைந்துகொண்டு எமக்கு ஒரில்லை அமைத்தலறியாயாய்த் தன் சுற்றத்தார்
 எடுத்த இல்லிலே இவளிருக்க யாம்பெற்றேமென்று நினைத்திருக்குமவன் நீ;
 ஆதலால், உறுதியாக நீ உலகியலிற்கற்றதொன்றும் இல்லைக்காணென்றேன்;
 *அதன்பின்புமுற்றிழாய்! கடடினமாலையை நினக்குத் தாதுகுழந்தகூந்தலிலே
 அழகு பெறப் புனைவேளை என்றான்; யான் †அதற்கு ஏடா! நீ வரைந்து
 கொண்டு, வீடாமற் கோதை புனைதல் அறியாயாய், (க)எஞ் சுற்றத்தார் மிகக்
 கொண்டுவந்து குட்டின பூவை மிகப் பூவென்றுகொள்ளுமவன் நீ; †ஆதலால்
 உலகில் உறுதியாகப் பெரிதும் பேதைத்தன்மையையுடையை என்றேன்;
 அதன்பின்பு || மாதராய்! வியக்கத்தக்க சிதறின சணங்கு அணிந்த மெல்லிய
 (உ)முலைமேலே தொய்யில்எழுதுந் குழம்பால் எழுதுவேளை என்றான்; யான்
 அதற்கு நீ வரைந்துகொண்டு வெளியாக எழுதுதல் நின் மனத்து இல்லை,யாம்
 எப்பொழுதும் (ங) என்குற்றத்தார் கோலஞ்செய்து எழுதுங்காலம் பார்த்
 திருப்பேமோ? இனி இங்ஙனம் இருத்தலாற்றேம், ∴ இங்ஙனங்கூறுதலின்
 நீ பெரிதும் மயக்கத்தையுடையை, இங்ஙனம் x அன்புள்ளார்போலக் கூறு
 கின்றாய், அவற்றைத்தவர் என்று கூறினேன்; தையலாய்! அவற்றின்
 பின்னர் அவன் சொன்ன நெறிகளெல்லாவற்றையும் †இங்ஙனம் மாறாய்
 மாறாய் யான் மறுக்க, = இனிக் களவு சிகழாதென்று(ஈ) ** அலமந்தான்
 போலே மீண்டு போயினான்; அவனை நீ ஆயர்மகளிரை ††வரைந்துகொள்ள
 இலக்கணத்தை அறிவித்து, பின்னர் என்னுடைய தந்தையும் (ஊ)
 இக்களவொழுக்கம் அறியும்படி அறத்தொடு †† நிலைவகையால் உரைப்பை

க. “பண்ணித்தமர்தற் தொருபுறத் தைஇய, கண்ண” கலி. கஃக: க-கஃ.

உ. “இளமுலைமேற், ரெய்யி லெழுதவும் வல்லன்” கலி. கசுந: நஉ-நக.

ங. “என்றோன்மேற், கருப்பெழுது தொய்யிற்” (கலி. சுந: சு - எ.)
 என்பதனுரையால் மகளிர்க்கு அவர்கணவரேயன்றிச் சுற்றத்தாரும்
 கோலஞ்செய்தலுண்டென்பது அறியலாகும்.

ச. அலமருதல் - சுழலுதல்; என்றது, மனமயங்குதலை. இப்பொருளில்
 அல்லாத்தலென்னுஞ்சொல் வருதலை, (அ) “அல்லாந்தா ரலவுற”
 (கலி. உக: உ) (ஆ) “அல்லாந் தவண்ணங்க” (இ) “அல்லாந் தகன்
 கோயி லாழ்கடல்போ லாயிற்றே” (ஈ) “அலறி யல்லாப்ப போன்
 றுரே” (ஃவக. உகசுந, உகசுச, உகசுசு) என்பவற்றின் உரையாலும்
 அறிக. (உ) “அல்லாப்புற் தஞ்சியின்” (ஃவக. நஃகஎ) என்புழி,
 அல்லாப்பென்பதற்கு, வருத்தமென்னும்பொருளும் காணப்படுகிறது.

ஊ. யாய் - என் தாய். (அ) “யாயு ஞாயும் யாரா கியரோ” குறுந். சஃ.
 (ஆ) “யாயேகண்ணினும் கடுங்காதலனே” அகம். கஉ: க; (இ) “நீனின்ற

(பிரதிபேதம்) * அதன்பின்பு கடடினமாலையை நினக்கு முற்றினதாது, † அதற்குவரைந்து,
 † ஆதலாறுறுதியாக, || ஆயிழாய், † இருப்போமோ. ∴ அங்ஙனம், x அன்
 புள்ளாரைப்போல, † இங்ஙனமாறாயன். = இக்களவு, ** அலமந்தான்,
 †† வந்துகொள்ளும். †† நிலைவகையாயுரைப்பையாயின்.

யாயின், அவன் உற்ற நோயன்றி யான் உற்ற நோயையும் மிகப்போக்குவை ;
இதனைக் குறிக்கொள் என்றான். எ - று.

இதனால், தலைவிக்கு அசைவு பிறந்தது.

இது (க)பன்னிரடியின் இகந்து தனையும் விரவி ஐஞ்சீரடியும்வந்து ஒரு
பொருண்ணுதலாது வந்த கலிவெண்பாட்டு. (கக)

(ககஉ.) பாரிவ நென்னை விலக்குவா நீருளர்

பூந்தா மரைப்போது தந்த விரவுத்தார்

கல்லாப் பொதுவனை நீமாறு நின்னெடு

சொல்லலோம் பென்ற ரெமர் ;

ரு எல்லா, கடாஅய கண்ணை கலைஇயநோய் செய்யு

நடாஅக் கரும்பமன்ற தோளாரைக் காணின்

விடாஅலோம் பென்ற ரெமர் ;

அ கடாஅயார், நல்லாரைக் காணின் விலக்கி நயந்தவர்

பல்லித முண்கண்ணுந் தோளும் புகழ்பாட

நல்லது கற்பித்தார் மன்ற துமர்பெரிதும்

வல்ல ரெமர்கட் செயல் ;

கஉ ஒழு, வழங்காப் பொழுதுநீ கன்றுமேய்ப் பாய்போல்

வழங்க லறிவா ருரையாரே லெம்மை

யிதழ்ந்தாரே யன்றோ வெமர் ;

ஒக்கு, மறிவல்யா நெல்லா விடு ;

கக விடேன்யா, நென்னீ குறித்த திருங்கூந்தா

னின்னையென் முன்னின்று

சொல்லலோம் பென்றமை யன்றி யவனைநீ

புல்லலோம் பென்ற துடையரோ மெல்ல

படிவத்தா நெடியோனை முதற்பயந்த, தாயென்று முதுமறை பரவி
ணும், யாயென் றல்ல தியாந் துணி யலமே” (தொல். செய். ௨௫. கசக.
பேர். உரை.மேற்கோள்) என்பவையும் இது தன்மையொட்டுத்தபெய
ரென்று கல்லாடரும் தன்மையொடொட்டிய பெயரென்று நச்சினுர்
கினியரும் எழுதியிருப்பவையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

க. பன்னிரண்டடியின் இகந்து ஒரு பொருண்ணுதலாதுவரும் கலிவெண்
பாட்டுக்கு இச்செய்யுள்மேற்கோள்; தொல். செய். ௫. கடுங். பேர். நச்.

உ. முயங்குநின் முள்ளெயி றுண்கு மெவன்கொலோ
மாயப் பொதுவ னுரைத்த வுரையெல்லாம்
வாயாவ தாயிற் றலைப்பட்டாம் பெரியாயிற்
சாயலின் மார்பிற் கமழ்தார் குழைத்தநின்
முயித முண்கண் பசுப்பத் தடமென்றோள்
சாயினு மேள ருடைத்து.

இது வினைவலபாங்கிற் றலைவியை ஆற்றிடைக்க கண்டு வினைவலபாங்
கற்றலைவன் விலக்கி நகையாடி இருவருள் சிலமொழி கூறியவழி அவன்
கூட்டத்தீர்த உடம்பட்டது. இது (க)கைக்கீளை.

இதன் பொருள்.

(உ)யாரிவ னென்னை விலக்குவா *னி(நு)ருளர்
பூந்தா மரைப்போது தந்த விரவுத்தார்க்
(ஈ)கல்லாப் பொதுவனை நீமாறு பின்னொடு
சொல்லலோம் பென்ற ரொமர்

எ - து: என்னை விலக்கு வாளுகிய இவன் எமக்கு வன்ன உறவுடைய
னென(ரு)முன்னிலைப்புறமொழியாகப் புலந்துகூறி, பின்னர் அவனைநோக்கி
நீரிலே அசைகின்ற பொலியையுடைய தாமரைமினது பூவை எமக்கு வினை

க. (அ) “கல்லாப் பொதுவனை நீமாறு” எனப்பொதுவியர் கூறலும்
“தடாஅக் கரும்பமன்ற தோளாரைக் காசின், விடாஅலோம் பென்ற
ரொமர்” எனப் பொதுவர் கூறலும் மிக்க காமத்து மிடலாகிய பெருந்
தீணை யாதலின் முல்லைபுட் கோத்தாரென (தொல். அகத். கு. ௧௩.)
உரையில் இவரே வேறு தீணையாக எழுதிமிருப்பது இங்கே ஆராயத்
தக்கது.

உ. தலைவன் சொல்லெதிர் தலைவி உடம்பாடிருப்பவும் இசைவில்லா
தாரைப்போல அல்ல கூற்றுக் கூறுதற்கு, ‘யாரிவ னென்னை.....
.....ரொமர்’ என்பதனை மேற்கோள் காட்டி, ‘எவன்கொலோ.....
.....எருடைத்து’ என உடம்பாடு கூறினாராதலின் முற்கூறியது
அல்ல கூற்றாயிற்று என்பர் இளம்பூரணர்: தொல். களவி. கு. ௧௧.

ங. ஊர்தல் - அசைதல்.

ச. “கல்லாக் கோவலர்” (ஐங். ௩௦௪) என்பது இங்கு ஒப்புநோக்கற்
பாலது.

டு. ‘யாரை யென்னை விலக்குவாய்’ என்பது “யாரிவ.னென்னை விலக்கு
வான்” என்றது முன்னிலையிற் புறமாக மொழிந்தது.

(பிரதிபேதம்) * நீருளபூந்தாமரை, † புலந்து. ‡ அசைக்கின்ற பூவையுடையதாமரை.

யாடத் தந்தி; (க)பலமலர் விரவுதலையுடையதாசிய தாரிணையுடைய, *நினது சாதித்தன்மை கல்லாதபடி இயல்பாகப்பட்ட இடையனார் தன்மையை உடையை; இவ்வொழுக்கம் அறிந்தாரைப்போல எம்முடைய சுற்றத்தார் நீண்டோடு சிலசொல்லுதலைப் பாதுகாத்துக்கொள் என்றார்; ஆதலால் நீ நண்டு நில்லாது போ என்றார். எ - று.

“எந்நில மருங்கிற் பூவும்” (உ)என்பதனால், தாமரை கூறினார்.

ரு எல்லா, கடாஅய (ந)கண்ணாற் கலைஇயநோய் செய்யு
நடாஅய் (ச)கரும்பமன்ற தோளாரைக் காணின்
விடாஅலோம் பென்ற ரெமர்

எ - து: அதுகேட்டவன் எட! வேட்கை செலுத்தின கண்ணாலே மனத்தைக் கலக்கின காமநோயை உண்டாக்கும் எழுதுகரும்பு நெருங்கின தோளினையுடைய மகளிரைக் கண்டாயாயிற் போகவிடாதே கொள்; அவர் செய்த நோயை அவரைக் கொண்டே பரிசுரித்துக்கொள்ளென்று கூறினார் எம்முடைய சுற்றத்தார் என்றார். எ - று.

அ கடாஅயார், நல்லாரைக் காணின் விலக்கி நயந்தவர்
பல்லித முண்கண்ணாற் தோளும் புகழ்பாட
நல்லது கற்பித்தார் மன்ற நுமர்பெரிதும்
வல்ல ரெமர்கட் செயல்

எ - து: அதுகேட்டவர் அந்நனம் பரிசுரித்துக்கொள்ளென்று கூறினவர்கள் அதுவேயன்றி நல்ல மகளிரைக் கண்டாயாயிற் போகாமல் தடுத்து விரும்பி அவருடைய (ரு) பல பூக்களையும் போலும் கண்ணையும் புகழப்படுங்

க. (அ) “பிடவமுங் .....கோடலும்.....காயாவும் பிறவு, மணிகொள மலைந்த கண்ணியர்” (ஆ) “மெல்லினர்க் கொன்றையு மென்மலர்க் காயாவும், புல்லிலை வெட்சியும் பிடவுந் தளவுந், சூல்லையுந் குருந்துந் கோடலும் பாங்கருந், கல்லவுந் கடத்தவுந் கமழ்கண்ணி மலைந்தனர்” கலி. க0க: உ - சு; க0உ: க - ச என்பவையும் இந்நூற்பக்கம் சுரு. ௨-ஆம் குறிப்பும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உ. தோல். அகத் கு. கக.

ந. இந்நூற்பக்கம் எ0சு: ந-ஆங் குறிப்புப்பார்க்க.

ச. “தோண்மேற், கரும்பெழுது தொய்யிற்கு” கலி. சுரு. எ - ௧ அ என்பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

ரு. பல பூக்களென்பதற்கு, மகளிர் கண்ணுக்கு உவமையாகக் கூறப்படுமெ செந்தாமரை, குவளை, கருநெய்தல், கருவிளை, நறுமுதலியமலர்களென்று (பிரதிபேதம்) * சாதித்தன்மையைக்கல்லாதவடிவியல்பாக.† பூவுமுள்ளும்.

தோளையும் பாடும்படியாக நல்லதொரு தொழில் கற்பித்தார்; அவர்தாம் அறுதியாக; எம்முடைய சுற்றத்தாரிடத்து அவர் வரைவுநேர்த்தகுச் செய்யுஞ் செயலை நம்முடைய சுற்றத்தார் பெரிதும் வல்லராயிருந்தாரென்றார். ௭-று.

*இஃது, இகழ்ச்சி.

௧௨ ஒஹ, (க)வழங்காப் பொழுதுநீ கன்றுமேய்ப் பாய்போல்
வழங்க லறிவா ருரையாரே டுலெம்மை
யிகழ்ந்தாரே யன்றே வெமர்

௭ - து: அதுகேட்டவன் தன் மனத்தே ஒஹ! என வியந்து, பின்னர் வெயில்வெம்மையால் ஒருவரும் வழங்காத உச்சிக்காலத்தே நீ கன்றுமேய்ப் பாய்போலப் பிறர்க்கு நோயைச்செய்து திரிகின்றதன்மையை அறிந்திருக்கின்றவர்கள் இப்படித் திரிகின்றார்களென்று எனக்கு உரையாதிருப்பாராயில் எம்முடைய சுற்றத்தார் எம்மை இகழ்ந்தாரேயல்லவோ என்றார். ௭ - து.

௧௩ ஒக்கு, மறிவல்யா நெல்லா விடு

௭ - து: அதுகேட்டவன் நீ கூறியது ஒக்கும்; எடா! இது பொய்யென்று யான் அறியவேண்டா; இக்கூற்றைக் கைவிடென்றார். ௭ - து.

௧௪ விடேன்யா, நென்னீ குறித்த திருங்கூந்தா
னின்னையென் முன்னின்று

சொல்லலோம் பென்றமை யன்றி யவனைநீ
புல்லலோம் பென்ற துடையரோ மெல்ல

௨௦ ||முயங்குநின் முள்ளெயி றுண்கு மெவன்கொலோ
மாயப் பொதுவ னுரைத்த வுரையெல்லாம்

கொள்ளலாம். இவ்வரையாகிரியர் இதழென்பதைச் சினையாகு பெயராக்கிப் பல்லிதழென்பதற்கு, பல: பூவென்று பொருள் கூறினர். இதற்கே பலவாகிய இதழினையுடையதென்று அன்மொழித் தொகையாக்கிப் பூவென்ற பொருள் கூறவாருமுளர். 'பல்லித முண்கண்' என்னுந்தொடர்மொழி, (நந். ௨௫௦: ௧௧; குறுந். ௫; ஐங். ௧௭௦, ௧௯௦, ௩௩௫, ௩௫௧, ௫௭௧; கலி. ௫௫: ௧௧, ௧௦௦: ௧௦) பலவிடங்களிலும் வருதல்காண்க.

௧. வினைவல பாங்கின ளாய தலைவியை நோக்கித் தலைவன் கூறியதற்கு, "வழங்காப் பொழுதுநீ.....வெமர்" என்பது மேற்கோள்; தொல். அகத். ௫. ௨௩. ௩௫.

(பிரதிபேதம்) * இதுஇகட்சி. † என்னை. ‡ மேய்ப்பாரைப்போலே. || முயங்குநின் முள்ளெயிற்றுண்மெவள்.

வாயாவ தாயிற் றலைப்பட்டாம் பொய்யாயிற்

(க)சாயலின் மார்பிற் கமழ்(உ)தார் *குழைத்தநின்

னாயித முண்கண் பசப்பத் தடமென்றோள்

சாயினு மேள ருடைத்து

எ-து: அதுகேட்டவன் யான் நினை விடேன்; கரிய கூந்தலை யுடையாய்! யான் கூறிய கூற்றை நீ பொய்யாகக் குறித்ததென்? யான் பொய்கூறிற்றிலேன்; அது நிற்க, நின் சுற்றத்தார் நினை என்முன்னே நின்று சில சொல்லுதலைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளெனச் சொன்னமையன்றி அவினை நீ புல்லுதலைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளென்ற வார்த்தையை அவர் உடையரோ? இல்லையன்றே! ஆகலால் நீ மெத்தென முயங்குவாய், அப் பொழுது யான் நின் கூறிய (ங) எயிற்றை உண்பேனென்றான்; அதுகேட்டவன், இவன்கூறியது எத்தன்மைத்தோவென நெஞ்சொடு உசாவி, பின்னும் தன்னெஞ்சை நோக்கி, பொய்யை வல்ல பொதுவன் கூறிய கூற்றெல்லாம் மெய்யாயிருப்பதோர் வார்த்தை யாயில் அவனிடத்து மனைவாழ்க்கையிலே பட்டேமாகின்றேம்; அன்றி அது பொய்யாயிற்றேல் மென்மை இனிகாகிய மார்பிற் கமழ்கின்ற மாலையை வருத்தின நின்னுடைய அழகிய இடம்போலுங் (ச)கண்கள் பசலைநிறங் கொள்ளப் பெருமையையுடைய மெல்லியதோள் பின்னர் மெலியினும் நின் மேளி இப்பொழுது பெறுகின்ற அழகையுடைத்துக் காண் எனக் கூட்டத்திற்கு உடம்பட்டுக் கூறினான். எ - று.

குழைத்த என்னும் பெயரெச்சம் நின் என்னும் பெயரொடு முடிந்தது. கன்று மேய்ப்பாய் போ லென்பதனால், வினைவல பாங்காயிற்று. * "நோயு

- க. (அ) "ஊரன் மார்பே,.....இன்சாயற்றே" (ஐங். கச.) என்பதும் (ஆ) "இன்சாயன் மார்பன்" (கலி. சுரு: ௫.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.
- உ. தார் குழைதலைக்குறித்து, சீவக. ௨௦௩௪, ௨௦௪௨; பு - வெ. பெருந். கஉ; இவற்றில் வருபவையும் "குழைத்தநின் றாரும்" (கலி. கூ: கக - கஉ.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே நோக்கற்பாலன.
- ங. (அ) "கரும்பின், காலரி கழகைக் கண்ணயின் தன்ன, வாலெயி றூறிய வசையி நீர்" குறுந். ௨௪௭. (ஆ) "முள்ளறழ் முனையெயிற் றமிழ்துறுந் தீரைக், கள்ளினு மகிழ்செய்யுமெனவுரைத்தும்" கலி. ௪: கஉ - கச. (இ) "பாலொடு தேன்கலந் தற்றே பணிமொழி, வாலெயி றூறிய நீர்" குறள். ககஉக. என்பவையும் (ஈ) இந்நூற்பக்கம் ௩௩: க-ஆங்குறிப்பில் இவ்விடத்துக்குப்பொருந்துவனவும் அப்பக்கம் ௩ - ஆங் குறிப்பும் பார்க்க.
- ச. இந்நூற்பக்கம் ௨௭௪: ௫ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * குழைத்தவென், † மனைவாழ்க்கையிலே, ‡ பெருமையையுடைய தோள்.

மின்பமும்” என்னும்(க)குத்திரத்து, “உறுப்புடையதுபோ லுணர்வுடையது போன், மறுத்துரைப் பதுபோ னெஞ்சொடு *புணர்த்தும்”என்பதனால் உறுப் புடைத்தாகக் கூறினான்.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இது முச்சீரடியும் இருசீரடியும் இடையேவந்த கொச்சகக் கலி. . (கஉ)

(ககங்.) நலமிக நந்திய நயவரு தடமென்றே

ளலமா லமருண்க ணந்நல்லாய் நீயுறீஇ

யுல்மா லுயவுரோய்க் சூய்யுமா றுரைத்துச்செல் ;

பேரேமுற் றுர்போல முன்னின்று விலக்குவா

யாரெல்லா நின்னை யறிந்ததூஉ மில்வழி ;

க தளரியா லென்னறிதல் வேண்டிற் பகையஞ்சாப்

புல்லினத் தாயர் மகனென் மற்றியான் ;

ஆ ஒக்குமன் ;

புல்லினத் தாயனை யாயிற் சூடஞ்சாட்டு

நல்லினத் தாய ரொமர் ;

கக எல்லா ;

நின்னொடு சொல்லி னேகமோ வில்லைமன் ;

ஏதமன் நெல்லை வருவான் விடு ;

கச விடேன் ;

உடம்பட்டு நீப்பார் சினவி மடம்பட்டு

மெல்லிய வாத லறியினு மெல்லியா

னின்மொழிகொண் டியானே விடுவேன்மற் றென்மொழிகொண்

டென்னெஞ்ச மேவல் செயின் ;

கக நெஞ்சேவல் செய்யா தெனநின்றாய்க் கெஞ்சிய

காதல்கொள் காமங் கலக்குற வேதிலார்

பொய்ம்மொழி தேறுவ தென் ;

உஉ தெளிந்தேன் நெரியிழா யான் ;

உஉ பல்கால்யாங் கான்யாற் றகிர்மணற் றன்பொழி

ல்க லகலறை யாயமொ டாடி.

க. தோல். பொருளி. சூ. உ.

(பிரதிமேதம்) * கிளந்தமென்பதனால், கிளந்து மென்பதனால்.

முல்லை குருந்தொடு முச்சிவேய்ந் தெல்லை
யிரவுற்ற தின்னக் கழிப்பி
யரவுற் றுருமி னதிருங் குரல்போற் பொருமுர
ணல்லேறு நாகுட னின்றன
பல்லா னினநிரை நாமுடன் செலற்கே.

இது வினைவலபாங்கிற் றலைவியை ஆற்றிடைக்கண்டு அவளை வினை வலபாங்கிற் றலைவன் விலக்கி அவளோடு சீறிது கூறியவழி அவள் *கூட லுறுகின்றாள் கூறியது. இது கைக்கிளை.

இதன் போருள்.

நலமிக நந்திய நயவரு தடமென்றே

(க)ளலமர (உ)லமருண்க ணந்நல்லாய் நீயுறீஇ

(ஈ)யுலமர லுயவுநோய்க் குய்யுமா றுரைத்துச்செல்

எ - து: நன்மை மிகப் பெருகிய விருப்பம் வருகின்ற பெருமையை யுடைய மெல்லிய தோளினையும் சுழலுதலுடைய, முகத்தோடு பொருந்தின கண்ணினையும் அழகினையுமுடைய நல்லாளே! நீ உற்றதனால் உழத்தலை யுடைய வருந்து நோய்க்கு (ஈ) உய்யும் நெறியைக் கூறிப் பின்புபோ என விலக்கினான். எ - று.

ச (ஈ)||பேரேமுற் றுர்போல முன்னின்று விலக்குவா
யாரெல்லா னின்னை யறிந்ததூஉ மில்வழி

க. “அலமர லுண்கண்ணார்” (கலி. எங்: கஉ) என்பதும் இந்நூற்பக்கம் சசக: உ-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. அமார்க்கண் கலி ச: க; நெ: உ௩.

ஈ. (அ) “உலமரல் வருத்த முறுதும்” அகம். கஅ: க௩; (ஆ) “யா முல மர” கலி. அங்: உ.

ச. உய்யும் நெறி - தப்பிப் பிழைக்கும் வழி; உயவு நோயைப் போக்கு கின்ற வழியென்றமாம்.

ஊ. (அ)எல்லான் என்பது எல்லாவென அண்மைக்கண் ஈறழிந்ததென்று கொண்டு, “பேரேமுற் றுர்போல.....யாரெல்லா” என்னும்பகுதியை மேற்கோள்காட்டுவர், மயிலைநாதர்; நன். பெயரி.கு. ௫௦^௩(ஆ) “எழுற விரண்டு முளவென மொழிப” என்புழி, எழுறல் மயங்குதலை யுணர்த்திவருதற்கு, “பேரேமுற் றுர்போலமுன்னின்றுவிலக்குவாய்”

(பிரதிபேதம்) * கூடஉடம்பட்டாளாக அவள் கூறியது. இது, † நீயுறீஇயலமரல், ‡ உறுதி சூழ்தலையுடைய, || பேரேமுற் றுய்போல.

௭ - து: அதுகேட்டவள், ஏடா! நின்னை முன்பு கண்டு அறிந்ததா உமில்லாத என்னிடத்தே பெரிய பித்தேறினாரைப் போல முன்னே நின்று (க)விலக்குகின்ற நீ யார்தான் என்றாள். எ - று.

க (உ)தளரியா லென்னறிதல் வேண்டிற் பகையஞ்சாப்
(ஈ)புல்லினத் தாயர் மகனென் மற்றியான்

எ - து: அதுகேட்டவன், என்னை நீ அறிதலை விரும்பின் ழ்ணந்தளர் கின்ற இயல்பினையுடையாய்! யான் பகைக்கு அஞ்சாத ஆட்டினத்தை யுடைய ஆயரானவர்க்கு ஒருமகளுத * லுளேனென்று தன் செல்வக்குடிப் பிறப்பு உணர்த்தினான். எ - று.

அ ட் ஓக் குமன்

புல்லினத் தாயனை யாயிற்(ச)குடஞ்சுட்டு
நல்லினத் தாய ரெமர்

எ - து: அதுகேட்டவன், அது மிகவும் ஓக்குமென அதற்கு உடம்பட்டு, பின்னர் நீ ஆட்டினத்தை யுடைய ஆயனாத தன்மையையுடையாயின் எம்முடைய சுற்றத்தார் நும் இனத்திற சிறந்த இன்னதனைக் குடம் பால் போதுமென்று கருதப்படும் பசுவினத்தை யுடைய இடையரெனத்தன்செல்வக் குடிப்பிறப்பு உணர்த்தினான். எ - று.

கக எல்லா

நின்றொடு சொல்லி நேதமோ வில்லைமன்

எ - து: அதுகேட்டவன், ஏட! இங்ஙனஞ் சிறந்த நின்றோடே சில மொழி கூறின் மிகக் குற்றமோ இல்லை என்றாள். எ - று.

கந ட் ஏதமன் நெல்லை வருவான் விடு

எ - து: அதுகேட்டவன், இருவரும் ஒத்த குடியாயிற் பின்னைச் சில ள் கூறிற் குற்றமென்? யான் நானாவருதற்கு இப்பொழுது போகவிடு என்றாள். எ - று.

என்பது மேற்கோள்; நொல். கள. கு. கஅ. நச. (இ) "எம்மை, முன்னேநின் றுங்கே விலக்கிய வெல்லாநீ, யென்னேமுற் றுஅய் விடு" (கலி. ககச: ௨ - ௪.) என்பது இதனோடு ஒப்புநோக்கற்பாலது. (ஈ) "பேரே முறுநர்" என்பது நற். ௨௨௦: ௭. (உ) இந்நூற்பக்கம் ௪௪௩: ௪-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

க. "நின்னைத் தகைத்தனைன்" கலி. ௧௦௮: ௨௦.

௨. "தளரிய லவரொடு" கலி. ௬௬: ௧௭. என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ஈ. கலி. ௧௦௭: ௨. அடியையும் அதன் குறிப்பையும் பார்க்க.

உ. இந்நூற்பக்கம் ௪௮௭: ௨ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * உடையெனென்று, † ஓக்கும்புல்லி. ‡ ஏதமன் நென்னை, ள் கூறிக்குற்றமென்.

கச விடேன்

உடம்பட்டு நீப்பார் கிளவி மடம்பட்டு

மெல்லிய *வாத லறியினு மெல்லியா

[கொண்

(க) னின்மொழிகொண் டியானே † விடுவேன்மற் றென்மொழி
டென்னெஞ்ச மேவல் செயின்

எ - து: அதுகேட்டவன், யான் விடேனென்று கூறி, பின்னரும் (உ)என்னுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு என் நெஞ்சம் அறியாமையிலேபுகுந்து எனக்கு ஏவலைச்செய்யுமாயின், உலகத்தில் ஒருகாரியக்கூற்றால் (ஐ) உடம்பட்டு மனத்தால் உடன்படாதார் கூற்றுச் செவிக்கு மெத்தென்றிருத்தலை அறிந்திருந்தே ினும், மெல்லிய இயல்பினையுடையாய்! நின்னுடைய வஞ்சு மானமொழியை உண்மையாகக்கொண்டு யானே போகவிடுவேன்; அதனாற் பெற்றதென் ? அஃது ஏவல்செய்யாதாயிற்றே என்றான். எ - று.

கக நெஞ்சேவல் செய்யா தெனநின்றாய்க் கெஞ்சிய

(ஈ)காதல்கொள் காமங் கலக்குற (ஐ)வேதிலார்

||பொய்ம்மொழி தேறுவ தென்

எ - து: நின்னைக் கைகடந்து நின்ற காதலைக்கொண்ட காமங் கலக்குற ளுறுகையினுலே என்னெஞ்சு எனக்கு ஏவலைச்செய்யாதெனச் சொல்லிநின்ற உனக்கு ஏதிலார் கூறிய பொய்யாகிய வார்த்தையைத் தெளியுந்தன்மை எங்ஙனே உண்டாயிற்று என்றான். எ - று.

க. “நின்மொழி.....செயின்” என்பது மறுத்துரைப்பதுபோல் தலை மகன் கூற்று உவகைபற்றிவந்ததற்கு மேற்கோள்; தோல். பொருளி. சூ. உ. இளம்.

உ. “அவர்கொஞ் சவுர்க்காதல் கண்டு மெவனெஞ்சே, நீயெமக் காகா தது” குறள். கஉகக.

ஈ. (அ) “மனத்தி னமையா தவரை யெனைத்தொன்றுஞ், சொல்லினாற் றேற்ற்பாற் றன்று” (ஆ) “நட்டார்போ னல்லவை சொல்லினு மொட்டார்போ, லொல்லை யுணரப் படும்” குறள். அஉஐ, அஉச.

ச. (அ) “காதற் காமங் காமத்துச் சிறந்தது” பரி. க: கச. (ஆ) “காதல் செய் காமங் கனற்ற” பு-வே. கைக்கிளை. பெண்பாற். ச.

ஐ. “ஏதிலார் யாதும் புகல விறைமகன், கோதொரீஇக் கொள்கை முதுக்குறைவு - நேர்நின்று, காக்கை வெளிதென்பா ரென்சொலார் தாய்க்கொலை, சால்புடைத் தென்பாரு முண்டு” நீதிநூற். ஈஈ.

(பிரதிபேதம்) * ஆகலறியினும். † விடுவேனென்மொழி. ‡ ஆயினும், ||நின்மொழி.

எதிலாரென்றது, தான் எதிலேனல்லேனென்னும்பொருண்மை சூறிய்
பாய்த் தோன்றக் கூறியது. பொய்ம்மொழியென்றது தான் உண்மைகூறவும்
பொய்யாகக் கொண்டானென்பது தோன்றக் கூறியது.

உஉ தெளிந்தேன் *தெரியிழா யான்

எ - து: அதுகேட்டவன், தெரிந்த இழையினையுடையாய்! நீ இப்
பொழுது கூறிய கூற்றால் நீ முன்னர் 'வருவான் விடு' என்றது உண்மை
யென்று யான் †தெளிந்தேன் என்றான். எ - று.

உ௩ பல்கால்யாங் கான்யாந் றவிர்மணற் றண்பொழி

லல்க லகலறை யீயமொ டாடி

முல்லை குருந்தொடு முச்சிவேய்ந் தெல்லை

யிரவுற்ற ‡தின்னங் கழிப்பி

யரவுற்(க)றுருமி னதிருங் குரல்போற் பொருமுர

ணல்லேறு நாகுட னின்றன

பல்லா னினநிரை நாமுடன் செலற்கே

எ - து: என்று பின்னர், யாம் முல்லைப்பூவைக் குருந்தம்பூவோடே
முடியிலே சூடிய பலகாலுங் காட்டாற்றில் விளங்குகின்ற மணலையுடைய
சூளிர்த் தொழிலிடத்து யாம் முன்பு || தங்கும் அகன்ற பாறையிலே ஆயத்
தோடே விளையாடுகையினாலே பகற்பொழுது போய் இராப்பொழுது வந்து
தோன்றிற்று; அது வருவதற்குமுன்னர்ப் போகாமல் †தாழ்க்கின் நம்மைக்
கோப்பிப்பார்கள்; அதனை உணராது நீ இன்னங் காலங்கழியாரின்றாய்; பல
பசுவினத்தினுடைய திரளுக்குள்ளே, (உ)பாம்புசேர்க்கையினாலே அதிரும் உருமி
னுடைய குரல்போல அதிரும் பொருகின்ற மாறுபாட்டினையுடைய நல்ல
(ஊ)ஏறுநாகுடனே தம்மிற் கூடி நின்றன; அவைபோல நாமுங்கூடிச் சேரப்
போதற்குக் கூட்டத்திற்கு உடம்படுவாயாக என்றான். எ - று.

* (அ) "வானேறு வானத் துரற்ற வயமுர, ணனேற் றெருத்த லதனே
டெதிர்செறுப்ப" காரீ. க௦. (ஆ) "இடியார் கடுமுழக் கேறு" தே.
(இ) "இடிக்குர லானேற் றினமெதிர் செறுப்ப" கலீ. க௮: க௦.
(ஈ) "(அடலேறு)இடியிட்டதிர்கா ரெதிநேற்றெழுந் தாங்கு நோக்கி"
நீருவினா. மாயப்பசுவை வதைத்த. க௭.

உ. இந்நூற்பக்கம் உஎச: ௫-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௩. "மல்லன் மறுகின் மடநா குடனாகச், செல்லு மழவிடைபோற் செம்
மாந்து" நள. சயம். க௫௬.

பரத்தேதம்) * தெரியிழாய் எ-து. † தெளிந்தேன், ‡ இன்னும், || தங்கும்பாறையிலே
உ + தாட்கின்.

“ஒங்குசினைத் தீதாடுத்த*ஆசல் பாம்பென, முழுமுத துமிய வுருமெறிந்
தன்றே”(க)என்றார் பிறரும்.

(௨)யாங் கூட ஆயத்தோடு ஆடியெனத் தானுங்கூட ஆடினென்றதனாலும், பொழுது †வைகிப்போதற்குத் தாம் தமக்குரியரல்லரென்றமையானும், ஏறும் நாகுங் கூடப் போமாறுபோல நாமுங் கூடப்போக என்றமையானும், வினைவலபாங்கினராயிற்று. அரவுறவெனத் திரிக்க.

இதனால், இருவாக்கும் புணர்ச்சிவேட்கை பிறத்தது.

இது தரவும் இரண்டடியான் இரண்டு கொச்சகமும் தனிச்சொல்லும் குறுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் ஓரடியான் இதண்டும் தனிச்சொல்லும் நெடுவெண்பாட்டும் குறுவெண்பாட்டும் சிந்தடி ‡யோரடியா னென்றும் சொற்சீரடியும் ஐஞ்சீரும் வந்து (௩) போக்கிலக்கண || யில்லாத ஆசிரியச் சரிதகமும் பெற்ற x உறழ்கலி. (க௩)

(ககச.) வாரி நெறிப்பட்ட டிரும்புறந் தாஅழ்ந்த

வோரிப் புதல்வ னமுதன நென்பவோ
புதுவ மலர்தைஇ யெமரென் பெயரால்
வதுவை யயர்வாரைக் கண்டு மதியறியா
வேழையை யென்றகல நக்குவர் தீயாய்நீ
தோழி யவனுழைச் சென்று ;

௭ சென்றியா னறிவேன் கூறுக மற்றினி ;

க. அகம். சுஅ: சு - ௭.

௨. “அடியோர் பாங்கினும்” என்னும் தோல். அகத். ௨௩-ஆம் குத்திர வுரையிலும் இவ்வுரையாசிரியர் தலைவனும் தலைவியும் வினைவலபாங்கின ரென்பதற்கு “பல்கால்யாங்.....செலந்தே” என்னும்பகுதியை மேற்கோள்காட்டி, இக்குறிப்புக்குச் சிறிது வேறாக “இது தாழ்த்துப் போதற்குத் தலைமையின்றிக் கடித்திற்போகல் வேண்டுமென்றமையானும், நல்லேறும் நாகும்போல் நாமுங் கூடப் போகல் வேண்டுமென்றமையானும் தலைவன் வினைவலபாங்கின றாயிற்றென்க. வினை வல்லானென்றதுபாங்கினென்றதனால்தமரேவல்செய்வதுபெறுதும்; இஃது அவ்வநிலத்து இழிந்தோர்க்கு எஞ்ஞான்றும் தொழிலேயாய் நிகழும்” என்று எழுதியிருக்கிறார்.

௩. இது போக்கிலக்கணயில்லாத ஆசிரியச்சரிதகம் பெற்று உறழ்கலியாயிற்றென்பர் போராசிரியரும். நச்சினார்க்கினியரும் அவ்வாறே கூறுவர். தோல். செய் கு. கஞ்சு.

(பிரதிபேதம்) * பூதலம்பாம்பென, † வைகிப்போதற்கு, ‡ ஓரடியானென்றும் ஐஞ்சீரும். || இவ் வழி ஆசிரியச், x ஒத்தாழிசைக்கலி.

௨அ சொல்லறியாப் பேதை மடவைமற் றெல்லா
 நினக்கொரு உ மற்றென் றகலகலு நீடின்று
 நினக்கு வருவதாக் காண்பா யனைத்தாகச்
 சொல்லிய சொல்லும் வியங்கொளக் கூறு ;

கஉ தருமணற் றுழப்பெய் தில்பூவ லூட்டி
 யெருமைப் பெடையோ டெமரீங் கயரும்
 பெருமண மெல்லார் தனித்தே யொழிய
 வரிமணன் முன்றுறைச் சிற்றில் புனைந்த
 திருதுத லாயத்தார் தம்முட் புணர்ந்த
 வொருமணந் தானறியு மாயி னெனைத்துந்
 தெருமரல் கைவிட் டிருக்கோ வலர்ந்த
 விரிநீ ருடுக்கை யுலகம் பெறினு
 மருநெறி யாயர் மகளிர்க்
 கிருமணங் கூடுத வில்லியல் பன்றே.

இஃது “ஆங்கதன் புறத்துப் புரைபட வந்த மறுத்தலோடுதொகைஇ
 (க) *என்பது, அவன் வரைவுவேண்டின †இடத்து அவ்வரைவு புறத்த
 தாகியவழித் தலைவி தன்னுயர்வு உண்டாகக் தோன்றிய மறுத்தலோடே
 முற்கூறியவற்றைத் ‡தொகுத்து” என்று பொருள்கூறி, “அதன்புறமெனவே
 அதற்கு அயலாகிய நொதுமலர்வரைவாயிற்று” என்றும்; உயர்வு, (உ)தடிப்
 பிறப்புங் கற்பும்; அதற்கேற்பப் பிறர்வரைவு மறுத்துத் || தலைவன்
 வரையுமாறு நீ கூறெனத் தோழிக்குக் =கூறியது.

இதன் பொருள்.

வாரி நெறிப்பட்ட டிரும்புறந் † தாஅழ்ந்த
 (ங)வோரிப் புதல்வ னழுதன † நென்பவோ

- க. தோல். களவி. சூ. கசு. இதனுரையில் இவர் இச்செய்திக்கே இச்
 செய்யுளைமேற்கோள்காட்டி, சிறிதுவேறுபட இக்குறிப்பையும் எழுதி
 யிருக்கிறார்.
- உ. (அ) “இற்பிறப்பு மொழுக்கு மிழுக்க மில், கற்பும் யான்பிறர்க்
 கெகுவனன் காட்டுகேன்” (ஆ) “இற்பிறப் பென்ப தொன்று மிரும்
 பொறையென்ப தொன்றுங், கற்பெனும் பெயர்தொன்றுங் களிநடம்
 புரியக் கண்டேன்” க. ப. சூடாமணி. கள, திருவடி. சுஉ.
- ங. ஓரி-ஆண்பிள்ளையின் தலைமயிர்.

(பிரதிபேதம்) * என்பது. † இடத்தே வரைவு, இடத்தவரைவு. ‡தொகுத்தென்பதற்குப்
 பொருள். அதன்புறமெனவேநொதுமலர்வரைவாயிற்று. உயர்வு. || தலைவன்
 வரையுமாறு. = கூறினான். † தாழ்ந்த. † என்பவோ வோருமபுதவ.

புதுவ மலர்தைஇ யெமரென் பெயரால்
வதுவை யயர்வாரைக் * கண்டு மதியறியா
வேழையை யென்றகல நக்குவர் தீயாய்நீ
தோழி யவனுழைச் சென்று

† - து: தோழி! புதியனவாகிய மலர்களைச் சூடி எம்முடைய சுற்றத் தார் என்பெயரைச் சொல்லிப் பெண்பிள்ளைக்கலியாணஞ் செய்கின்றவர்களைக் † கண்டு வைத்தும், கோதி நெறித்தற்றொழிலிலே பட்டுப் பெரிய முதுகிலே தாழ்ந்துகிடக்கின்ற மயிரினையுடைய புதல்வன் அமுதனென்பவோ? அங்ஙனங் கூறுவார்களாயின், நீ அவனிடத்தே சென்று இவ்வதுவை நினைவிட்டு அகலாநிற்க அது நினைவிடத்தே ஆம்படி வரைந்துகொள்ளும் மதியை அறியாதவழைத்தன்மையையுடையென்று சிரித்துவாரா || யென்றாள் - று.

கோதி நெறித்து முதுகிலே கிடக்கின்ற மயிரினையுடைய புதல்வனென்றதன்றி பயன், மயிர்முடி கூடி இளமை முதிர்ந்து காமச்செவ்வி அறிந்து களவொழுக்கத்திற்கு உரியனையும் தான் வரைந்து கொள்ளும் தன்மை அறியாமல் இருமுதுகுரவர்கீழே நிற்கின்ற பிள்ளையாயிருக்கின்றவனென்பது உணர்த்திற்று.

அமுதனென்பவோ என்றது, (க) நொதுமலர்வரைவுவந்தூழியும் தான் வரைவின்முயலாது வருந்தினனென்று ஊரிலுள்ளார் கூறுவார்களோ என்றவாறு. இஃது அழகையென்னும் மெய்ப்பாடு. பெயராலென்பது உருபுமயக்கம்.

௭ சென்றியா னறிவேன் கூறுக = மற்றினி

௭ - து: அதுகேட்ட தோழி ஆண்டுச்சென்று அவனிலையை அறிவேன்; பிள்ளை, அவற்குக் கூறுவனவற்றை இனிக் கூறுவாயாக என்றாள். ௭ - று.

அ சொல்லறியாப் பேதை மடவைமற் றெல்லா
நினக்கொருஉ ÷ மற்றென் றகலகலு நீடின்று
நினக்கு வருவதாக் காண்பா யனைத்தாகச்
சொல்லிய சொல்லும் வியங்கொளக் × கூறு

௭ - து: அதுகேட்ட தலைவி, மடவாய்! நீ அவனிடத்தே சென்று வடா! நின்றாவரை நோக்கி இவ்வதுவை என்னிடத்தே + யாகவேண்டு

க. நொதுமலர் - அயலார்.

(பிரதிபேதம்) * கண்டிலக்கிமதி, † ௭-து. கோதி நெறித்தற்ற.....தாழ்ந்துகிடக்கின்ற புதல்வனென்றதன்றி பயன்.....களவொழுக்கத்திற்கு முரியனையும்..... மெய்ப்பாடு. தோழி! புதியவாகிய, † கண்டிலைத்தமோரிப்புதல்வன், || என்றாள். பெயராலென்பது, = மாற்றினி, ÷ மற்றென்றகல். ௭-து: அதுகேட்ட தலைவி மடவாய் என்றாள்.....வினாயினமைபற்றி. அகலநீடின்று நினக்கு. + கூறு என்பது மடவாய், × சூகவேணுமென்று,

மென்று சொல்லுஞ் சொல்லை அறியாதபேதை; ஆகையினாலே *இவ்வதுவை
 கினக்குரித்தன்றி அகலும்; அவ்வகற்சிதான் நீட்டித்தலில்லை; அது நொது
 மலர்க்கின்றி கினக்குவருவதாக நெஞ்சாலே காண்பாய்; அங்ஙனங் †காணு
 யாயின் அது நினை ஒருவுமென்று நீக்கு; அங்ஙனம் நீங்கும்பொழுது
 இவ்வதுவை தனக்குரித்தாக முயலும்படி நீ சொல்லிய சொற்றொழும் முன்பு
 வரைவுகடாயவுஞ் ‡சொல்லாத அவன் நினையாமல்(க)நின் வவலை அவன்மனங்
 காரியமென்றே கொள்ளும்படி கூறுவாயாக ||என்றான். ௭ - று.

மடவாயென்றான், ஆண்டுக்கூறுவனவற்றைத்(உ)தான் அறியாள்போலத்
 தன்னை வினாயினமைபற்றி.

கஉ (நு) தரு(சு)மணற் ருழப்பெய் தில்(ரு)பூவ லூட்டி
 யெருமைப் பெடையோ டெமரீங் கயரும்
 பெருமண மெல்லார் (அ)தனித்தே (எ)யொழிய
 (அ)வரிமணன் முன்றுறைச் சிற்றில் ஷு புனைந்த

க. “விரைந்து தொழில் கீக்கு ஞால நிரந்தினிது, சொல்லுதல் வல்
 வார்ப்பெறின்” நுறள. சுசஅ.

உ. “தானறிந்து கூறுத் தலைமற் றிடையது, கோனடைந்த தீதென்று
 கூறுமால்” பாரதம்.

நு. (அ) “தருமணன் ஞெமிரிய திருநகர் முற்றத்து” நெநீநல். கூ. நந்.
 கசந. உ. பெருங். (க) சஎ: ககௌ. (ஆ) “தருமணன் ஞெமிரிய திருநகர்
 முற்றம்” அகம். கஅஎ. கூ. (இ) “தருமணன் முற்றத்து” மது. சுஅச;
 பெருங். (க) நச: ச௦. (ஈ) “தருமணன் ஞெமிரிய திருநா றெருசிமை”
 மண். கஅ: சச. (உ) “தருமணற் பேரில்” (ஊ) “தருமணற் பந்தர்”
 (எ) “தருமணன் ஞெமிரிய தண்பூம் பந்தருள்” பெருங். (க) நகூ:
 கநச; நச: சக; (ச) ச: கஉ.

ச. “வரைப்பின் மணற்ருழப் பெய்து” கலி, ககரு: கக.

ரு. (அ) “பூவலூட்டிய புனைமாண் பந்தர்க், காவற்சிற்றிற்க்கடிமனை” சீவப்.
 கச: ரு - சு. (ஆ) “பூவற் படுவில்” புறம். நகக: க. (இ) “பூவலங்
 குன்றம்” களவழி. கஉ.

சு. “தனித்து” என்பதைத் தனிக்கவெனத் திரித்து, யான் தனியே
 நீங்கினனாக என்க.

எ. ‘ஒழிய’ என்பதற்கு அவ்ணையன்றி வேறு சிலரிடத்தே தங்குகையி
 ஞாலே என்பதைப் பொருளாகக்கொள்க; ஒழிதல் - நீங்குதல். இஃது
 இப்பொருட்டாதலை ‘ஒழிய’ ‘ஒழிந்திட்டான்’ (சீவக. உநசக,உருச)
 என்பவற்றுக் கெழுதியிருக்கும் உரையான் உணர்க்.

அ. “வரிமணல்” பட். ச௦. கலி. கஉஎ. ரு.

(பிரதிபேதம்) * பின்னை இவ்வதுவை, † காணாயறிற் பின்னை அது, ‡ சொல்லாக அவன்.
 || என்னுன் தருமணல், ஷு புனைந்துதிருத்தல்.

திருதுத லாயத்தார் * தம்முட் புணர்ந்த
வொருமணந் தானறியு மாயி னெனைத்துந்
தெருமரல் கைவிட் டிருக்கோ † வலர்ந்த
விரிநீ ருடுக்கை(க)யுலகம் பெறினு
மருநெறி யாயர் மகளிர்க்
கிருமணம் ‡ கூடுத லில்லியல் பன்றே

எ-து: என்று பின்னும் தோழியை நோக்கி, ஆராய்ந்து பார்க்கில் அறவினை யுடைத்தாகிய மணலினையுடைய (௨) துறைபின்முன்னே சிற்றிலிழைத்து வினையாடிய அழகிய நுகலினையுடைய ஆயத்தார் தம்முள்ளே சின்று || பான் தனியே நீங்கினேனாக அவன் புணர்ந்த ஒருமணத்தை நம்முடைய நெஞ்சு தான் அறியும்; அங்ஙனம் அறிகிராநிற்கவும். (௩) கொண்வெந்து சுவித்த மணலைத் தங்கப் பரப்பி இல்லைச் (௪) செம்மண்ணப்பூசிக் கெய்வமாசு வைக்க (௫) எருமையாகிய பேட்டின் கொம்போடே எம்முடைய சற்றத்தார் இவ்விடத்து நடத்தும் பெண்பின்னாக் கல்வியாண்மெல்லாம் அவுன யின்றி வேறுசில ரிடத்தே தங்குகையினிலே இ நுமணம் ÷ உண்டாகாநின்றது; இவ்விருமணம் பரந்த திரை விரிகின்ற கடலை உடுக்கையாகவுடைய உலகத்தைப் பெறினும் அரிய நெறியையுடைய ஆயர்மகளிர்க்கு உண்டாகல் குடிப்பிறப்பிற்கு இயல் பன்மென்று யான் தெருமருலைச் x சிறிது கைவிட்டிருக்கவோ? கைவிட் டிருக்கின், குடிப்பழுதுமாய்க் கற்பும் நீங்குமன்றே என்றான். எ - று.

இனி, இருமணங்கூடுகல் இயல்பன்றாயிருக்க ஒருமணந்தான் அறியு மாயிற் பெருமணமெல்லாந் தனித்தே † ஓழியச் செய்தே தெருமரல் கைவிட் டிருக்கோ என்றாற் பொருண்முடியாமை காண்க.

இதனால், தலைவிக்குத் தம் பிறையால் அச்சமே தோன்றிற்று.

க. “பழியெனி, னுலகுடன் பெறினுங் கொள்ளவர்” புறம். ௧௮௨: ௫ - ௬.

உ. “முன்றறை” என்பதற்குத் ‘துறை முன்’ என்றே. பொருள் கூறுவர், பிறருட்; பரி. ௧௨: ௩௬: புறம். ௧௩௬: ௨௫.

௩. “தாயே, புனைமா ணிஞ்சி பூவ லூட்டி, மனைமண லடுத்த மாலே நாற்றி, யுவந்தினி தயரும்” அகம். ௧௬௫: ௨ - ௫.

௪. “பூவலூட்டி” (அகம். ௧௬௫: ௩) என்பதற்கு, சுவரைப் புதுக்கோலஞ் செய்து என்றும் பூவல் - சிவப்பு என்றும் குறிப்புக் காணப்படுகிறது.

௫. இச்செய்தி வேறெங்கும் கண்டதன்று.

(பிரதிபேதம்) * தம்மிற்புணர்ந்த, † மலர்ந்த, ‡ கூறுதல். || யானீங்கினேனாக. ÷ உண்டா கின்றது, x சிறிதுக்கை, † ஓழிக்கை செய்தே.

எருமைப் பெடையென்றது * “பேடையும் பெடையும்” என்னும் (க)
சூத்திரத்து நாடினென்றதனால் அமைத்தாம்.

“(௨)இது வெள்ளைக்கொச்சகமும் ஓரடியானென்றும் கொச்சகமும் போக்
கிலக்கண மில்லாத ஆசிரியச்சரிதகமும் பெற்ற உறழ்கவி. (கசு).

(ககரு.) தோழிநாங், காணுமை யுண்ட கடுங்கள்ளை மெய்கூட

நாணது சென்று நடுங்க வுரைத்தாங்குக்

கரந்ததுஉங் கையொடு கோட்பட்டாங் கண்டாய்நம்

புல்லினத் தாய மகன்சூடி வந்ததோர்

ரு முல்லை யொருகாழும் கண்ணியு மெல்லியால்

கூந்தலுட் பெய்து முடித்தேன்மற் றேழியாய்

வெண்ணெ யுரைஇ விரித்த கதுப்போடே

யன்னையு மத்தனு மில்லரா யாய்நாண

வன்னைமுன் வீழ்ந்தன்றப் பூ ;

க0 அதனை, வினவலுஞ் செய்யாள் சினவலுஞ் செய்யா

ணெருப்புக்கை தொட்டவர் போல விதிர்த்திட்டு

நீங்கிப் புறங்கடைப் போயினான் யானுமென்

சாந்துளர் கூழை முடியா நிலந்தாழ்ந்த

பூங்கரை நீலந் தழீஇத் தளர்பொல்கிப்

பாங்குருங் கானத் தொளித்தே னதற்கெல்லா

வீங்கெவ னஞ்சு வது ;

கள ஆஞ்சல், அவன் கண்ணி நீபுனைந்தா யாயி னமரு

மவன்க ணடைசூழ்ந்தார் நின்னை யகன்கண்

வரைப்பின் மணற்றாழப் பெய்து திரைப்பில்

வதுவையு மீங்கே யயர்ப வதுவேயா

மல்கலுஞ் சூழ்ந்த வினை.

இது தலைவிகளவுவேளிப்பட்டதென்று அஞ்சித்தோழிக்குத் தொல்ல,
|| நமர் நீன்னை அவற்கே கொடுக்கச் சூழ்ந்தாரெனச் சொல்லி அச்சம்
நீக்கியது.

க. தோல். மரபியல். சூ. ௫ச.

உ. இச்செய்யுள் போக்கிலக்கணமில்லாத ஆரியச் சரிதகம்பெற்ற உறழ்
கவிக்கு மேற்கோள்; தோல். செய். சூ. கருசு. பேர். ஈச்.

(பிரதிபேதம்) * பேடை பெடையும், பெட்டையும் பெடையும். † இல்லாயாசிரிய.
‡ சொல்லவேண்டினை. || எமர்.

இதன் பொருள்.

- (க)தேர்ழிநாங், (உ)காணமை(நு)யுண்ட கதிககள்னை மெய்க்கூர்
 (ச)நாணது சென்று நடுங்க வுரைத்தாங்குக்
 காரந்ததூஉங் (நு)கையொடு கோட்பட்டாங் கண்டாய்நம்
 (கூ)புல்லினத் *தாய மகன்குடி வந்ததோர்
 (நு) முல்லை யொருகாமுங் கண்ணியு மெல்லியரால்
 கூந்தலுட் பெய்து முடித்தேன்மற் றோழியாய்
 (எ)†வெண்ணெ யுரைஇ விரித்த கதுப்போட்டே
 யன்னையு மத்தனு ிமில்லரா யாய்நாண
 வன்னைமுன் வீழ்ந்தன்றப் பூ

- க. 'ஆயர்வேட்டுவர்' என்னும் (தொல். அகத்- உக.) சூத்திரவுரையில்
 'ஆயர்வேட்டுவரென்னும் இரண்டு பெயரே எடுத்தோதினாரேனும்
 ஒன்றென முடித்தலான் அந்நிலங்கட்குரிய ஏனைப்பெயர்களான்
 வருவனவுங் கொள்க' என்று கூறி. "தோழி நாங்.....மகன்"
 என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டுவர். நச.
- உ. (அ) "நம்மு னுணுகர் போலத் தம்முண், மதுமறைத் துண்டேரீர்
 மகிழ்ச்சிபோல, வுள்ளத் துள்ளே மகிழ்ப" தொல். சளவி. கு. உக.
 நச; நாற். கு. கசக. மேற். (ஆ) "கள்ளொற்றிக் கண்சாய் பவர்"
 சூறள். கூஉஎ. (இ) "மட்டொளித் துண்ணு மாந்தர் மாண்புபோன்
 மறைந்து வண்ணப், பட்டொளித் தொழிய வல்குற் பசுக்கதிர்க் கலா
 பந்தோன்ற" சீவக. உடுகூஉ.
- ங. "அந்தீந்தேதன் மாந்தினர் மயங்கி .....புலவிக்காலத்துப்
 போற்று துரைத்த, காவியங்கண்ணார் கட்டுரை யெட்டுக்கு, நாவொடு
 நவிலா நகைபடு கிளவியும்" சீலப். கச: ககூஉ - ககூக.
- ச. "நாணென்னு நல்லாள் புறங்கொடுக்குங் கள்ளென்னும், பேணப்
 பெருங்குற்றத் தார்க்கு" சூறள். கூஉச.
- ரு. "தலைப்பெய்து, கையொடு கண்டாய்" கலி. கடு: உஎ - உஅ என்பதும்
 அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.
- க. "புல்லினத் தாயர்மகன்" (கலி. கடு: சஎ) என்பதும் அதன் குறிப்பும்
 பார்க்க.
- எ. "ஐங்கூந்த லுளரச், சிறுமுல்லை நாறியதற்கு" (கலி. கடு: ரூஉ-ரூச.)
 என்பதற்கு, 'ஐவகைப்பட்ட கூந்தலை ஆற்ற அது வெண்ணெயின்
 நாற்றம் நீங்கிச் சிறிய முல்லைப்பூவின் நாற்றம் மேவியிக நாறியதற்கு'
 என்று எழுதியிருக்குமுரை ஈண்டு அறிதற்பாலது.

(பிரதிபேதம்) * ஆயர்மகன். † வெண்ணையுரைஇ. ‡ இல்லாராய்நாண.

௭ - து: மெல்லிய இயல்பினையுடையாய்! நம்மாட்டினத்தையுடைய (க)ஆயர்மகன் சூடிவந்ததொரு முல்லைத்தொடையினையும் அதனும் †செய்த தோர்(உ)கண்ணியையுங்கூந்தலிலேயிட்டிமிகவும் ‡முடித்தேன்;தோழி! அப்பூச் செவிலித்தாய் ||வெண்ணெய்தேய்க்கவிரித்த மயிரோடே நற்றாயுந் தந்தை முதலியோரும் இல்லிடத்தேயிராநிற்க நற்றாயுந் கெட்டுநொணும்படியாகச் செவிலிமுன்னே வீழ்ந்தது; ஆகையினாலே () தோழி! பிறர் காணாமையுண்ட (ங)கள்ளின்களிப்பு மெய்யிடத்தே தோன்றி மிகுகையினாலே பின்னை. நர்ணை மற்சென்று பிறர் நடுங்கும்படி அக்கடுங்கள்ளைத் தாமுண்டபடியை உரைத் தாற்போல - நாம் கரந்தகளவொழுக்கமுந் கையோடே பிடித்துக்கொள்ளப் பட்டேடங் காணென்றாள். ௭ - து.

க0 அதனை, + வினவலுஞ் செய்யாள் சினவலுஞ் செய்யா

ணெருப்புக்கை தொட்டவர் போல விதிர்ந்திட்டு

நீங்கிப் புறங்கடைப் போயினாள் யானுமென்

சாந்துளர் கூழை முடியா நிலந்தாழ்ந்த

(சு)நீங்கரை நீலந் தழீஇத் தளர்பொல்கிப்

(ரு)பாங்கருந் கானத் தொளித்தே னாதற்கெல்லா

வீங்கெவ X னஞ்ச வது

௭ - து: பின்னரும் அப்பூவை வந்தபடி என்னென்று கேட்டலுஞ் செய் யானாய்ச் சினத்தலுஞ் செய்யாளாய் நெருப்பைக் கையாலே தீண்டினவர்கள் = அக்கையைப் பிதிர்க்கு மாறுபோலக் கையைப் பிதிர்ந்து நீங்கிப் புரமாகிய புறத்தேபோனாள்; அவள்போனபின்பு யானும் என்னுடைய மயிர்ச் . சந்தனம் பூசி உலர்த்தின மயிரை முடித்து நிலத்தே ** தாழ்ந்த பூத்தொழிலையுடைத்

க. (அ) “முல்லைக் கண்ணிப் பல்லான் கோவலர்” பதிந். உக: உ0.

(ஆ) “முல்லையந் கண்ணிசிற்கக் கால்விசை முறுக்கியாய, ரொல்லென வொலிப்ப வோடி” சீவக. ச.௩.அ.

உ. “கூழையு ளேதிலான், கையுனை கண்ணி முடித்தாள்” கலி. க0௭: கச - கரு.

ங. “மெய்க்கண், மகிழா நறிப நற” நான்மணி. ௭௬.

ச. “பூங்கரை நீலம் புடைதாழ” கலி. கசக: ௩.

டு. “பாங்கரும் பாட்டங்கால்” கலி. கசக: ௧.

(பிரதிபேதம்) * ௭ - து, மெல்லியலாய் நம்மாட்டினத்தை. † செய்தவழகினையுடைய கண்ணியையும். ‡ முடித்தேன் அப்பூ. || வெண்ணெய்தேய்க்க. எண்ணெய்தேய்க்க () தோழி. - நாம்கரந்த ஒழுக்கமுந். + வினவலுஞ்சொல்லான் சினவலுஞ் சொல்லான். X அஞ்சவது அஞ்சல், ௭-து: = தக்கையைப், . சந்தனமெழுதி யுலர்த்தின, ** தாழ்ந்தபூத்தொழிலை.

தாகிய கரையினையுடைய நீல ஆடையைக் கையாலே சிறிதேறத் தழுவிக்கொண்டு அச்சத்தால் தளர்ந்து நடந்து பக்கத்திலுண்டான செல்லுதற்கரிய காணத்திலே சென்று ஒளித்தே நென்றான்; அதுகேட்டதோழி, ஏஹ! அப்பூ வீழ்த்ததற்கு நீ அவ்விடத்தே அஞ்சுவது என்னகாரியத்திற் *கென்றான். ௭-உ.

க௭. அஞ்சல், (க)அவன்கண்ணி நீபுனைந்தா யாயி னமரு

மவன்க ணடைசூழ்ந்தார் நினை யகன்கண்
வரைப்பின் (உ)மணற்றூழப் +பெய்து திரைப்பில்
வதுவையு மீங்கே யயர்ப வதுவேயூ
மல்கலுஞ் சூழ்ந்த வினை

௭ - து: என்று பின்னும் நின் தலைவன் கண்ணியை நீ குடிநாயாயின் அதற்கேற்ப நம்முடைய சுற்றத்தாரும் நினை அவனிடத்தே அடித்தலைச் சூழ்ந்தார்; அதுவேயன்றி அகன்ற இடத்தையுடைய முற்றத்தே மணலைத் தங்கப்பெய்து திரையிட்டுக் கல்யாணமும் இப்பொழுதே செய்வார்கள்; பகலேயன்றிப் போன இரவிலும் ஆராய்ந்த காரியம் || அக்காரியமேயாம்; நீ அஞ்சாதேகொள்ளென்றான். ௭ - உ.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

+இஃது ஐஞ்சேரடுக்கி வந்த தரவும் பாட்டுஞ் சரிதகமும் பெற்ற கலி வெண்பா. (கடு)

(கககா.) பாங்கரும் பாட்டங்காற் கன்றொடு செல்வேமெந்
தாம்பி னொருதலை பற்றினை யீங்கெம்மை
முன்னிநின் றாங்கே விலக்கிய வெல்லாநீ
யென்னையே முற்றாய் விடு;

௫ விடேஎன், தொடஇய செல்வார்த் துமித்தெதிர் மண்டுந்
கடுவய நாசுபோ னேக்கிக் கொடுமையா
னீங்கிச் சினவுவாய் மற்று ;

க. "நின் கூழையு ளேறவன், கண்ணிதந் திட்ட தெனக்கேட்டு.....
நின்னையப், பொய்யில் பொதுவற் கடைசூழ்ந்தார் தந்தையோ,
டையன்மா ரெல்லா மொருங்கு" கலி. க௦௭: ௩௦ - ௩௪.

உ. "மணற்றூழப் பெய்து" (கலி. கக௪: கஉ) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) *-என்றான் அவன்கண்ணி, +பெய்து வதுவையும், †தங்கப்பெய்து கல்யாணமிப்பொழுதே. || அக்காரியமேயாமினியஞ்சாதே, ‡இதலுஞ்சேரடுக்கி.

அ நீநீங்கு, கன்றுசேர்ந் தார்கட் கதவீற்றூச் சென்றாங்கு
; வன்கண்ண ளாய்வர லோம்பு ;

க௦ யாய்வருக வொன்றோ பிறர்வருக மற்றுநின்
கோவரினு மிங்கே வருக தளரேன்யா
னீயருளி நல்கப் பெறின் ;

க௩ நின்னையான் சொல்லினவும் பேணாய் நினை இக்
களைபெய லேற்றிற் றலைசாய்த் தெனையதூஉ
மாறெதிர் கூறி மெக்குப் படுகுவாய்
கலத்தொடியாந் செல்வழி நாடிப் புலத்தும்
வருவையா னுணியீ நீ.

இது வினைவலபாங்கீழ் றலைவியை ஆற்றிடைநகண்டு * விலக்கிய
தலைவனோடு அவள் சில மொழிகூறிக் தறியிடங் கூறியது.

இதள் பொருள்.

(க)பாங்கரும் (உ)பாட்டங்காற் (௩)கன்றொடு செல்லெமெந்
† தாம்பி னொருதலை பற்றினை னீந்(ச)கெம்மை
முன்னையின் ருங்கே விலக்கிய வெல்லாநீ
‡ யென்னை (௫)பே முற்றாய் விடு

எ - து: மனைப் || பக்கத்திற், பிறர் சேருதற்கரிய, நாம் பயிர் செய்யுந்
தோட்டத்திடத்தேகன்றோடுபோகாநின்றேம்; அங்ஙனம்போகின்ற எம்முடைய
கையில் தாம்பின் ஒரு தலையைப் பிடித்தனையாய் எம்மை இவ்விடத்தே ÷ முன்
பேயும் ஒருதர நின்று விலக்கினாற்போல விலக்குதற்கு, ஏடா! நீ என்ன
பித்தேறியாய்? நீ என்னைப் போகவிடு என்றாள். எ - து.

க. "பாங்கருங் கானத்து" கலி. கக௫: க௫.

உ. "பாட்டங்கால்" கலி. ககக: ச.

௩. "கன்றெல்லாந் தாம்பில்" கலி. ககக: க - உ. என்பதும் அதன்
குறிப்பும் பார்க்க.

ச. "பேரேமுற்றார்போல முன்னின்று விலக்குவா, யாவெல்லா நின்னை
யறிந்தது உ மில்வழி" கலி. கக௩: ச - ௫.

௫. இந் தூற்பக்கம் எ௩௩: ௫ - ஆங் குறிப்புப் பார்க்க

(பிரதிபேதம்) * விலக்கியவந்தலைவனோடு, † தாம்பிலொருதலை, ‡ என்னை முற்றாய்விடு,
|| பக்கத்திற்சேருதற்கரிய நாம்பயினைச் செய்யும், ÷ முன்பேவுமொருத்தர்
நின்று விலக்கினாற்போல.

௫ * விடேஎன், (க்)தொடைய செல்வார்த் துமித்தெதிர் மண்டுக்-
கடு †வய நாகுபோ னோக்கித் (உ)தொடுவாயி
னீங்கிச் சினவுவாய் ‡ மற்று

எ - து: அதுகேட்டவன், யான் நினைப் போகவிடேன்; தன்னைத்
நினைத்தற்குச் செல்லுமவர்களை இடையே விலக்கி எதிரே மிக்குச்செல்லுங்
கடிய வலியினையுடைய நாகுபோலே செறுத்துநோக்கித் தொழுவின் வாயிலி
னின்றும் போந்து நின்று பினைச் சிணப்பா ||யென்றான். எ - து.

அ நீரிக்கு, கன்றுசேர்ந் தார்கட் †கந் (நு)வீற்றூச் சென்றாக்கு-
வன்கண்ண ளாய்வா லோம்பு

எ - து: அதுகேட்டவன், நீ இவ்விடத்து நின்றும் போ; அதுவென்
னெனில் தன்னுடைய கன்றைச் சேர்ந்தார்மேலே கோபத்தையுடைய புனிற்
றூச் Xசென்றாற்போல நீ என்மேலே வந்தது காணில் யாய் தறுகண்மையை
யுடையளாய் வந்துசேறுதலுமுண்டகொண்; அவ்வாலை நீபேணித் +கொள்வா
யென்றான். எ - து.

௧0 யாய்வருக வொன்றே பிறர்வருக மற்றுளின்
கோவரினு மிங்கே வருக *தளரேன்யா
(சு)னீயருளி நல்கப் பெறின்

௧. வயாவென்பது வேட்கைப் பெருக்கத்தை யுணர்த்துமென்பதற்கு,
“தொடைய செல்வார்த் துமித்தெதிர் மண்டுக், கடுவயா நாகுபோ
னோக்கி”என்பதனை மேற்கோள்காட்டி, வயாவென்பது கன்றின்மேற்
காதன்யிருதி குமித்த நின்றுதென்பர், தெய்வச்சிலையார்; நொல்.
உரி. கு. ௫௭. ‘வயாவென்’

௨. எழுப்புதல் எடுப்புதலென வருதல்போல, தொழு, தொடுவென ழகரம்
டகரமாய் வந்ததுபோலும்.

௩. (அ) “சற்று, அச்சப்பொருளில் ஒன்றாகக் (நொல். மெய்ப். கு. ௧)
கூறப்பட்டிருத்தலும் (ஆ) “கடுக்குலா நாகுபோ னிந்கண்டு எரு,
நடுங்கரு ருற்றதென் னெஞ்சு” (கலி. ௧௧0: ௧௪- ௧௫.) என்பதும் (இ)
“கன்றமர் கறவை மாண, முன்சமத் தெதிர்த்தன் ரேழற்கு வருமே”
(புறம்: ௨௭௫: ௮ - ௯.) என்பதும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

௪. (அ) “நின்றேழி யென்னை, யருளியல் வேண்டுவல்” (ஆ) “களிதன்
னான் தன்னையொரு, பெண்டி ருளாக் கிடந்த தெவன்கொலோ”
(பிரதிபேதம்) * விடேன் தொடைய செல்வோர்த், †. வயாநாகுபோனோக்கித் கொடுமையா,
‡ மற்று நீரிக்கு. எ-து: || என்றான் தன் கன்று, † கதவிற்கும், X சென்
றூப்போல, சென்றாற்போல, + கொள்ளென்றான். யாய்.

௭ - து: அதுகேட்டவன், நீ அருள்செய்து என்னைக் கூடப்பெறின், அவ்விடத்தே ஒன்று தாய் வருக; ஒன்று அயலார் வருக; அவர்களேயன்றிப் பின்னை நின் தந்தை தான் வாரினும் வருக; அதற்கு யான் வருந்தேனென்றான். ௭ - று.

கக *நின்னையான் சொல்லினவும் பேணாய் நினை இக்

(க)கனைபெய டலேற்றிற் றலைசாய்த் தெனையதூஉ

மாறெதீர் கூறி மயக்குப் படுருவாய்

கலத்தொடியாஞ் செல்வுழி நாடிப் புலத்தும்

வருவையா னுணிலி நீ

௭-து: அதுகேட்டலைவி, நின்னையான் எத்தன்மையவாகவுஞ்சொன்ன || வார்த்தைகளைப் பரிசுரியாயாய்க் கூட்டத்தையே நினைந்து செய்ந்த மழையிடத்து ஏறுபோலே தலையைச் சாய்த்து யான் கூறியவற்றிற்கு எதிராகச் சில சொற்களைக் கூறி இங்ஙனம் மயக்கமுறுகின்றவனே! நாணயில்லாதவனே! நீ கறவைக்கலத்தோடே யாஞ் செல்லும் பசுமேய்க்கின்ற இடத்தையும் நாடி என் கமையன்மார் நிதிரும் புலத்திலும் வருவையாயிருந்தாய்; ஆண்டுக் கூடுதுமெனக் குறிமிடங் கூறினான். ௭ - று.

இதனால், - இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுடனாக பிறந்தது.

இஃது ஐஞ்சீரடுக்கிவந்த கலிவெண்பாட்டு.

(கக)

(கக௭.) மாண வருக்கிய நன்டொன் மணியுறீ இப்

பேணித் துடைத்தன்ன மெனியாய் கோங்கின்

முதிரா விளமுடை யொப்ப வெதிரிய

தொய்யில் பொறித்த வனமுலையாய் மற்றுநின்

கைய தெவன்மற் றுரை ;

க கையதை, சேரிக் கிழவன் மகளேன்யான் மற்றிஃதோர்

மாதர்ப் புலைத்தி விலையாகச் செய்ததோர்

போழிற் புனைந்த வரிப்புட்டில் புட்டிலு ளென்னுள

காண்டக்கா யெற்காட்டிக் காண் ;

(க) "இருளுமழ் கூந்தலா ளென்னை, யருளுநச் செயினுமக் கறனுமா ரதுவே" (க) "நீநல்கி னுண்டென் னுயிர்" கலி: சுக: கக - க௭, கக - ௨௦; க௭௦: கக - ௩௭; க௭: க௨.

க. "கனைபெயல்" (கலி. ௭௫: ௭) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

(புரதிபேதம்) * நினைஇயான், † ஏற்றித் தலைசாய்த்து, ‡ வருருவையால், || வார்த்தைகளையும். பரிசுரியாய், - இருவரும் புணர்ச்சியுடனாக யெய்தினர் இது அஞ்சீர்,

க0 காணினி, தோட்டார் கதுப்பினென் றேழி யவரொடு
காட்டுச்சார்க் கொய்த சிறுமுல்லை மற்றிவை
முல்லை யிவையாயின் முற்றிய கூழையா
யெல்லிற்றுப் போழ்தாயி னீதோளிக் கண்டேறா
செல்லென்று நின்னை விடுவேன்யான் மற்றெனக்கு
மெல்லிய தோரா வறிவு.

*இஃதுஆற்றிடைத்தலைவன் தலைவியைக் கையதுவினுய்ச்சேர்ந்தது.

இதன் பொருள்.

மாண வுருக்கிய நன்(க)பொன் மணியுழீஇப்
பேணித் துடைத்தன்ன மேனியாய்(உ)கோங்கின்
முதிரா விளமுறை யொப்ப வெதிரிய

க. “பொன்னுரை மணியன்ன மாமைக்கண்” (கலி. ௪௮: ௧௭) என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உ. கோங்கு பாலைநிலத்துக்குரித்தாகக் கூறப்படுவது; பொரியரையுடையது; வேளிர்காலத்து மலரும் இயல்பினது; தோகதச்செய்கையில் மகளிர்குதலை கேட்டு மலர்வுதாகக் கூறப்படுவது. இம்மலர் பொன்னிறமும் விரிந்து தோன்றலுமுடையதாதலால், இதற்கு விளக்கும் பொற்கிண்ணமும் பொற்றட்டும் பொற்றரசுத்தட்டும்பொற்குடையும் சுரிதகமென்னுமாபாணமும் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன. இவை (அ) “அலர்முலை யதரநே ரான கோங்கமு, மிலவமு மெல்லடி யினை வுருவகைத், தலைவனோ டவ்வுழிச் சார்ந ரின்புற, நிலைபெறு பஞ்சியி னெறிக றீர்க்குமே” எனவும் (ஆ) “பொரியரைக் கோங்கின் பொன் மருள் பசுவீ” எனவும் (இ) “திணைநிலைக் கோங்கம் பயந்த, வண்மிகு கொழுமுறை யுடையும் பொழுதே” (ஈ) “வேளிற் கோங்கின் பூம் பொருட்டு” எனவும் (உ) “கோங்க மாதர் குதலையைக் கேட்டலுந், தேங்கொள் போது சினைதொறும் பூத்தலால்” எனவும் (ஊ) “பொன் போதலர் கோங் கோங்கு சோலை” எனவும் (எ) “கோங்கின், காலுறக் கழன்ற கண்கமழ் பனிமலர், கைவிடு சுடரிற் றேன்றும்” (ஏ) “செல்குடர் நெடுங்கொடி போலப், பல்பூங் கோங்க மணிந்த காதே” எனவும் (ஐ) “வள்ளம்போற் கோங்கு மலருந் திருநாடன்” எனவும் (ஐ) “கோங்கலர் சேர்ந்த மாங்கனி தன்னைப், பாங்குற விருந்த பல்பொறி மஞ்சையையச், செம்பொற்றட்டிற் றீம்பா லேந்திப், பைக்கிளி யூட்டுமோர் பாவையா மென்றும்” எனவும் (ஒ) “பொன்

(பிரதிபேசம்.) * இது ஆற்றிடைத்தலைவியை.

(க)தொய்யில் பொறித்த வனமுலையாய் மற்றுநின்
கைய தெவன்மற் றுரை

எ - து: மாட்சிமைப்பட உருக்கி ஓடவைத்த நல்ல பொன்னிலே நீல
மணியை அழுத்திப் பேணி ஒப்பமிட்டாற்போன்ற கரிய நிறத்தையுடையாய்.
முதிராத கோங்கினது இளைய முகையையொப்பத் தோன்றின தொய்யி-
லெழுதினவனமுலையையுடையாய்! பின்னை சின் கையிடத்தது யாதுநான்
உரையென்றான். எ - று.

கையதை, சேரிக் கிழவந் மகளேன்யான் மற்றிஃதோர்
மாதர்ப் புலைத்திவிலையாகச் செய்ததோர்
போழிற் புனைந்த வரிப்புட்டில் புட்டிலு ளென்னுள
*காண்டக்கா யெற்காட்டிக் காண்

எ - து: அதுகேட்டவன், என் கையிடத்தது, இச்சேரிக்குரிய இடை
யர்மகளாயிருப்பேன் யான், பின்னை என் கையில் இருக்கின்ற இது காலை
யுடைய புலைத்தி வீற்கப்படுவதொன்றாக முடைந்ததொரு புட்டில்; அது
தான் பின்பு பணக் குருத்தின் வகிராற் பொத்தின தொழிலையுடைய புட்டி-
லென்றான். அதுகேட்டவன், (உ) காட்சிதக்கவளே! இப்புட்டிலுள் என்ன
பண்டங்களுள்? அவற்றை எனக்குக் காட்டிக்காட்டுணென்றான். எ - று

செய்கன்மை பொலிய வெள்ளி, துண்கோ லறைகுறைந் துதிர்வன
போல, வரவ வண்டின மூதுதொறுங் குரவத், தோங்குசின நறுவீ
கோங்கல ருமைப்ப" எனவும் (ஔ) "புல்லிதழ்க் கோங்கின் மெல்
லிதழ்க் குடைப்பு" (ஃ) "குடையாக மெனவேந்திக் கோங்கம்போ
தவிழ்ந்தனவே" (அஅ) "குடையவிழ்வன கொழுமலரின குளிர்கனி
யள கோங்கம்" (ஆஆ) கோங்கு பொற்குடை கொண்டு கவித்தன"
எனவும் (இஇ) "கைவல் வினைவன் மையுபு சொரிந்த, சரிதக வுரு
வின வாகிப் பெரிய, கோங்கக் குவிமுகை யவிழ" எனவும் வருவன
வற்றால் அறியலாகும். இதன் ருது பொன்னிறமுடையதென்பது
கலி. நக. கஉ-ஆம். அடியானுணரப்படும். இதன் காய் சால்போன்ற
தென்றும் பஞ்சுடையதென்றும் கூறுவர்; இதன் அரும்பும் மகளிர்
கொங்கையும் ஒன்றற்கொன்று உவமையாகக் கூறப்படுதலை இந்நூற்
பக்கம் ௩௪௪. உ - ஆம் குறிப்பால் உணர்க.

(அ) "தொய்யில் பொறித்த சணங்கெதிரினமுலை" மது. ௪௧௧. (ஆ)
"தொய்யில் பொறித்த வனமுலை" (இ) "தொய்யில் பொறித்த வழி"
கலி. கள: கஉ; ௧௪௪: ௧௪.

உ. காண் - அழகுமாம்.

(பிரதிபேதம்) *காண்டக்காய் காட்டிக்காண். † என்னுள் தோட்டார்.

காணினி, (க)தோட்டார் கதுப்பினென் றேழி யவரொடு
காட்டுச்சார்க் கொய்த சிறுமுல்லை மற்றிவை
முல்லை யிவையாயின் முற்றிய கூழையா
யெல்லிற்றுப் போழ்தாயி னீதோளிக் கண்டேனாற்
(உ)செல்லென்று நின்னை விடுவேன்யான் மற்றெனக்கு
மெல்லிய தோரா வறிவு.

எ - து: அதுகேட்டவன், இனிக்காண்பாயாக; பின்னை இவை இத்
ழாலே நிறையப்பட்ட மயிரினையுடைய என் தோழி ஆயத்தாருடனே கரீட்
டிடத்தே பறித்த சிறுமுல்லையென்றான்; அது கேட்டவன், முடிசூடின்
மயிரினையுடையாய்! யான்தனியே இவ்வீடத்தே*கண்டேனாற்; இருந்தஇவை
முல்லைப்பூவாயின், இவை தொடுத்துமுடித்து நாம் கூடுதற்குப் பொழுதா
யின், ஒளி இத்தன்மைத்தாயிராநின்றது; நின் நினைவு போக்கிலேயாகில்
யான் போவென்று விடுவதுஞ் செய்வேன்; பின்னை எனக்கு நின்னைப்
போகவிடுதலை † ஓராது இவ்வன் என் அறிவு இளைத்திராநின்றது; இனி இக்
கூட்டத்திற்கு உடம்பட நில்லென்றான். எ - து.

இது (ங) ‡ இதோளி ஈதோளியெனச் சுட்டு நீண்டு நின்றது; இது சுட்டு
முதலாகிய இகரவீற்று வல்லெழுத்து மிக்கு நின்றது.

க. (அ) “தோட்டார் கதுப்பினென்” துறள். கக௦௩. (ஆ) “தோட்டார்
குழலியொடு” சீலப். க௩; கக௧.

உ. “நின்மொழிகொண் டியானே விடுவேன்மற் றென்மொழிகொண்,
டென்னெஞ்ச மேவல் செயின்” கவி. கக௩: க௧ - க௧௧.

ங. “ஒரு காலத்து வழங்கப்பட்ட சொல் ஒரு காலத்து வாராநாகலும்
பொருள் வேறுபடுதலுமுடைய; அதோளி இதோளி உதோளி எனவும்
குயின் எனவும் நின்ற இவை ஒருகாலத்துளவாகி இக்காலத் தில
வாயின. இவை முற்காலத்துளவென்பதேகொண்டு வீழ்த்தகாலத்தும்
செய்யுள் செய்யப்படா. அவை ஆசிரியர் நூல் செய்த காலத்து
உளவாயினும் கடைச்சங்கத்தார் காலத்து வீழ்த்தமையிற் பாட்டினுந்
தொகையினும் அவற்றை நாட்டிக்கொண்டு செய்யுள் செய்திலர்;
அவற்றுக்கு இது மரபிலக்கண மாகலி னென்பது” என்று பேராசிரி
யரும் “ஒருகாலத்து வழங்கிய சொற்கள் ஒருகாலத்து வழங்காதனவு
முள்” என்பதற்கு, அதோளி இதோளி உதோளி குயின் என்ப
வற்றை மேற்கோள் காட்டி, ‘இவை இடைச்சங்கத்திற் காகாவாயின்’

பிரதிபேதம்) * கண்டேனா யிருந்ததிலை, † ஓராதிவண்ணறறியு, ஓராதி வவண்ணறறியு

‡ இது தொளியீதோளியென.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவகை *பிறந்தது.

என்று நச்சினூர்க்கினியரும், “மரபேதானும்” என்னும் (தொல். செய். அ.) சூத்திரத்தினுரையில் எழுதி யிருக்கிறார்கள்; ‘இவை இடைச் சங்கத்திற் காகாவாயின’ என்ற நச்சினூர்க்கினியருக்குக் கடைச்சங்கத்திற் காகுமென்பது கருத்தென்று கொள்ளலாகாது; இச்சொற்கள் வழக்கி லில்லையென்பதே கருத்தென்று கொள்ள வேண்டும். ஆனால், ‘சட்டி முதலாகிய விகரவிறுதியும்’ என்னும் (தொல். தொகை. கஎ) சூத்திரவுரையில் இளம்பூரணர்சட்டிமுதலாகிய இகரவிறுதிக்கு, அதோளி, இதோளி, உதோளி என்னுஞ் சொற்களை உதாரணங்காட்டி யிருக்கிறார். நச்சினூர்க்கினியரும் அவரையே பின்பற்றி அச்சூத்திரவுரையில் அப்பகுதிக்கு அச்சொற்களையே உதாரணங் காட்டி யிருப்பதோடு ‘அதோளி - அவ்விடமென்னும் பொருட்டு’ என்று குறிப்பும் எழுதியிருக்கிறார். ‘குருமவவென்னும் புள்ளிமுன்னர், யஃகா னிற்றன் மெய்பெற் றன்றே” என்னும் (தொல். நூன்மரபு உஎ.) சூத்திரத்துரையில், இங்ஙனம் ஆசிரியர் சூத்திரஞ்செய்தலின் அக்காலத்து இந்நான்கு புள்ளிகளின் முன்னும் யகரம் வரப்பெற்று ஒரு மொழியாக வழங்கிய சொற்கள் உளவென்பது பெற்றும். அவை இக்காலத்து இறந்தன என்று கூறுபவராகிய இவர், அதோளி முதலிய சொற்கள் முற்காலத்துளவாகி இவர்காலத்து இலையாயின் ‘சட்டி முதலாகிய விகரவிறுதியும்’ என்னுஞ்சூத்திரவுரையிலும் ‘இங்ஙனம் ஆசிரியர்சூத்திரஞ்செய்தலின் அக்காலத்துச், சட்டிமுதல் இகரவீரான சொற்கள் உளவென்பது பெற்றும்; அவை இக்காலத்து இறந்தன’ என்றன்றோ கூறவேண்டும். இவர் கூற்றுள்ளே முன்னுக்குப் பின்பு முரணுகின்றதே எனின் முரணாது அமைத்துக்கொள்ளல் வேண்டும். நாமறிந்த அளவில் இச்சொற்குப் பொருளறிவித்தவர் இவரே. அங்கு, அதோளியென்பதற்கு அவ்விடமென்று பொருள்கூறியிருப்பது போலவே இந்நூலிலும் இச்செய்யுளில் ‘இதோளி’ என்னுஞ் சொல்லுக்கு ‘இவ்விடம்’ என்று பொருள் கூறியிருக்கிறார். இவற்றையும் செய்யுளியலுரையில் இவர் எழுதியிருப்பதையும் நோக்கின், இச்சொற்கள் மிகுதியாக வழங்காமை கருதிச் செய்யுளியலில் அவ்வாறு எழுதினாரென்றும் இவை அருகி வழங்குமென்பதே இவர் கருத்தென்றும் கொள்ளத்தலே தகுதியாம். “கதிர்த்ததண் பூணி கம்புடாழ் பீலிக் கனைகுர டொரைவண் டானம்” (சீவக. உக௦அ.) என்பதனுரையில் ‘பூணிகம்பு ளென்பன இறந்தவழக்கு’ என்று இவர் எழுதியுள்ள

(பிரதிபேதம்) * தோன்றிற்று.

இது கொச்சகக் கலி.

(கள்)

*முல்லைக்கலி முற்றும்.

கருத்தையும் நோக்குக. 'இதோளி' என்னுஞ்சொல் ஒன்றே முதல் நீண்டாவது இந்நூலிற் காணப்படுகின்றது; அதோளி உதோளி யென்பன நாமறிந்த அளவில் ஒரிடத்துங் காணப்படவில்லை. வடமலை யந்ளமாகிய தளிச்சேரிப்பக்கத்து இப்போதும் ஒளியென்பது இடமென்னும் பொருளில் பெரியோரைச் சட்டி உயர்சொற் கிளவியாய் வழங்குமென்ப; இச்சொற்கள் பண்டைக்காலத்தே ஈற்றிகரங்குறைந்து எகர ஈரூயும் வழங்கின வென்பது தோல், புள்ளி. ௧௦௩-ஆம் சூத்திர வுரைகளிலுள்ள உதாரணங்களால் அறியலாகும். கன்னடத்தில் அந் ரொள் இதரொள் என்பன அதில் இதிலென்னும் பொருளில் வழங்குமென்பதும் இங்கே கருதத்தக்கது. அன்றியும் இக்காலத்து அவ்விடம் இவ்விடமென்னும் பொருளில் வழங்கும் அதோ இதோ என்னுஞ் சொற்களும் அதோள் இதோள் என்பவற்றின் சிதைவோ என்றும் ஐயமுண்டாகிறது. இவற்றைப் பாகதச் சிதைவென்பாருமுளர். இவற்றுள், இதோவென்பது சிவஞானமுனிவரார் செய்யுளிலும் புல இடத்து எடுத்தாளப்படுகிறது. "மற்றிதா தோன்றுகின்ற, சோலைகுழி வரையினெற்றி" (சீவக. ௧௨௩௨) என்புழி, இதா வென்பது இவ்விடமென்னும் பொருளில் சிந்தாமணியிலும் வந்துள்ளது. அங்கு 'இதா, திசைச்சொல்' என்று இவ்வுரையாசிரியர் குறிப்பு எழுதியிருக்கிறார்.

(பிரதிபேதம்) * முல்லைப்பாட்டு முற்றும், முல்லை முற்றும்.